

Tra Công Chi Tử

Contents

Tra Công Chi Tử	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	57
19. Chương 19	59
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 22	69
23. Chương 23	73
24. Chương 24	76
25. Chương 25	80
26. Chương 26	83
27. Chương 27	85
28. Chương 28	88
29. Chương 29	92
30. Chương 30	95
31. Chương 31	100
32. Chương 32	103
33. Chương 33	108
34. Chương 34	114
35. Chương 35	121
36. Chương 36	126
37. Chương 37	129
38. Chương 38	134
39. Chương 39	137
40. Chương 40	140
41. Chương 41	144

42. Chương 42	148
43. Chương 43	154
44. Chương 44	160
45. Chương 45	164
46. Chương 46	171
47. Chương 47	179
48. Chương 48	186
49. Chương 49	191
50. Chương 50	196
51. Chương 51	199
52. Chương 52	203
53. Chương 53	207
54. Chương 54	210
55. Chương 55	213
56. Chương 56	217
57. Chương 57	220
58. Chương 58	223
59. Chương 59	226
60. Chương 60	229
61. Chương 61	232
62. Chương 62	236
63. Chương 63	239
64. Chương 64	242
65. Chương 65	247
66. Chương 66	252
67. Chương 67	256
68. Chương 68	259
69. Chương 69	265
70. Chương 70	270
71. Chương 71	274
72. Chương 72	277
73. Chương 73	281
74. Chương 74	284
75. Chương 75	288
76. Chương 76	291
77. Chương 77	295
78. Chương 78	298
79. Chương 79	302
80. Chương 80	305
81. Chương 81	308
82. Chương 82	311
83. Chương 83	315
84. Chương 84: Phiên Ngoại 1 – Thế Nào Là Kabe – Don? (thẩm Duy Thần X Đường Kiều)	318
85. Chương 85: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (1)	322
86. Chương 86: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (2)	327
87. Chương 87: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (3)	331
88. Chương 88: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (4)	334
89. Chương 89: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (5)	338
90. Chương 90: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (6)	341
91. Chương 91: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (7)	346
92. Chương 92: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (8)	348
93. Chương 93: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (9)	352

Tra Công Chi Tử

Giới thiệu

Thể loại: niên hạ trung khuyến ẫn nhĩn công x đại thúc tinh anh ôn hòa thụ, dưỡng thành, hiện thực hướng, hào môn t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-cong-chi-tu>

1. Chương 1

Đường Kiều đang ngồi trên sofa. Cái TV trước mặt anh hình như có vấn đề, cứ lúc sáng lúc tắt, cuối cùng thì bùm một cái, màn hình đen xì luôn.

Ở cầu thang tròn bên trái phòng khách, một bóng người gầy yếu xuất hiện. Đường Kiều ngẩng đầu, mặt không biểu cảm nhìn người nọ. Người nọ yên lặng đứng nơi đó, nhưng anh vẫn có thể thấy cái bụng hơi nhô lên của cô.

“Đường Kiều...” Cô khàn giọng gọi.

Anh định đáp lại thì cửa phòng khách đột nhiên bị mở ra. Một người đàn ông khoác áo blu trắng tiến vào, sau lưng ông còn có một người nữa, nhưng Đường Kiều nhìn không rõ mặt.

Ông liếc nhìn anh: “Về phòng đi.”

Đường Kiều gật đầu, cầm túi bước lên tầng hai.

Người phụ nữ vẫn nhìn anh không chớp mắt, mãi đến khoảnh khắc anh đi ngang qua mình, cô mới giữ lấy tay áo anh.

Anh dừng lại, ánh mắt nhìn cô như muốn hỏi.

Đôi môi khô nứt của cô mấp máy: “Đường Kiều, cứu cô.”

Anh chưa kịp phản ứng gì thì người đàn ông mặc áo blu đã nói: “Mang cô ta đi.” Người đứng sau ông này giờ lập tức xông lên, túm lấy cổ tay gầy guộc của cô gái, xốc cô lên vai.

Cô liều mạng giãy dụa, khuôn mặt vốn xinh đẹp nay lại méo mó vì sợ hãi: “Đừng chạm vào tôi! Buông ra! Tiểu Mộ đang ở đâu? Gọi em ấy đến đây, tôi muốn gặp em ấy!”

Cô kêu đến khàn cả giọng, mà hai người đàn ông kia vẫn ngó lơ coi như không nghe thấy. “Đừng, đừng mà... Đừng đối xử với tôi như vậy... Tôi muốn đứa bé này! Thảm Mộ không cần nó, tôi cần! Tôi van các người đấy...” Cô tuyệt vọng khóc, nhìn thấy Đường Kiều thì lập tức hô to: “Đường Kiều, cứu cô! Cứu cô giáo với!”

Người mặc áo blu khó chịu giục anh: “Con còn đứng đây làm gì? Mau về phòng đi.”

Đường Kiều nhìn người phụ nữ ấy không chớp mắt. Đây không phải là lần đầu tiên cô cầu cứu anh, và câu trả lời của anh cũng chưa từng thay đổi. Anh đứng chôn chân ở nơi đó, nhìn cô bị mang đi càng lúc càng xa, rồi biến mất sau cánh cửa gỗ – nhưng không hiểu sao, thanh âm của cô vẫn vang vọng bên tai anh.

“Cô giáo...”

“Em đang gọi ai thế?”

Giọng nam trầm khàn ẫn chứa đựng vọng làm Đường Kiều gật mình tỉnh dậy. Thân dưới truyền đến cảm giác khó chịu quen thuộc, anh mở to mắt nhìn lên – chỉ thấy người nằm bên mình đã tỉnh từ lúc nào, cánh tay rắn chắc hữu lực ôm lấy anh vào ngực, khuôn mặt lạnh lùng trẻ tuổi hơi phớt hồng. Còn bản thân anh thì đang giang rộng chân, bị người kia mạnh mẽ xâm phạm.

“Đừng...” Mở miệng rồi mới nhận ra giọng mình đã khản đặc đến không nghe ra nổi, anh khẽ dấm vào bụng người nọ: “Thẩm Mộ, dừng lại!”

“Em chưa trả lời anh. Em vừa gọi ai?”

Cả người Đường Kiều mệt đến nhũn ra. Hôm qua vừa về đến nhà thì anh đã bị cái người toàn thân đầy mùi rượu này đè lên tường mà hôn, rồi bị hấn ra sức đòi lấy. Anh không nhớ họ đã làm bao nhiêu lần, nhưng đến giờ thì anh không thể chịu được nữa: “Anh dừng lại thì em sẽ nói.”

Môi Thẩm Mộ nhướn lên: “Giờ em dám ra điều kiện với anh hả?” Hấn có vẻ tức giận, nhưng vẫn thả người anh xuống: “Nói đi.”

Đường Kiều ngừng lại để thở một lúc rồi mới nói: “... Em mơ về một người.”

Hấn nhướn mày: “Ai?”

Anh do dự một chút: “Là một người... đã chết trên tay em.”

“Bác sĩ các em hay gặp ác mộng kiểu đó lắm à?” Thẩm Mộ vừa nói vừa mặc quần áo vào.

Nhìn đường cong duyên dáng nơi bả vai và khuôn ngực rắn chắc của hấn, anh lên tiếng: “Đêm nay anh ở lại được không?”

“Không.” Hấn kéo khóa quần lên: “Nãy giờ là đủ rồi.”

“Ừ.” Anh ngồi dậy, châm một điếu thuốc: “Đi đường cẩn thận.”

Động tác trên tay hấn ngừng lại, quay lại nhìn anh, nói đầy ẩn ý: “Người nên cẩn thận phải là em mới đúng.”

“Hả?” Đường Kiều híp mắt hỏi.

“Đừng hút thuốc trên giường.”

Thẩm Mộ đi rồi, Đường Kiều nằm vùi mình trong chăn, nghe tiếng xe hấn khởi động rồi đi xa dần. Rõ ràng là thân thể mệt mỏi như thế, nhưng anh lại không buồn ngủ chút nào. Đang nằm chờ ra nhìn lên trần nhà thì điện thoại anh rung lên.

Anh vợ lấy cái máy, nhìn thoáng qua – bây giờ mới là ba rưỡi sáng thôi mà.... Nhắc máy lên, anh chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã hoảng loạn hô: “Đường Kiều, giờ mày đang ở đâu?”

“Cắm Chi? Tao đang ở nhà, đừng gấp, từ từ nói nào.”

Nghe được thanh âm của anh, Triệu Cắm Chi dần dần bình tĩnh lại: “Mày mau xuất ngoại đi, càng nhanh càng tốt!”

Anh cau mày lại: “Hả?”

Y chỉ phun ra ba chữ: “Là chú ba nhà họ Thẩm.”

Trái tim Đường Kiều thất lại, loáng thoáng nhận ra được điều gì. Chú ba nhà họ Thẩm mới chết trong viện mấy hôm trước, hay nói chính xác hơn là – chết trên tay anh. Để có được gia sản khổng lồ mà tổ tiên Thẩm gia để lại, một chú một cháu đã giành giật nhau gần mười năm nay, mãi đến khi chú ba chết vì tai nạn giao thông một tháng trước thì trận chiến này mới kết thúc.

Khi được đưa vào viện, chú ba đã bị thương rất nặng, nhưng điều đó không có nghĩa là không thể cứu chữa. Không may thay cho ông, bác sĩ chủ trị cho ông lại là Đường Kiều, nên ông tuyệt không còn một cơ hội sống. Bản thân anh thì chẳng có thâm thù đại hận gì với chú ba cả, lý do duy nhất để anh làm vậy chỉ có một – Thẩm Mộ.

Anh có thể làm bất cứ chuyện gì vì hấn, kể cả vi phạm y đức, kể cả cướp đi quyền được sống của một người...

“Chuyện đó thì sao?”

“Cảnh sát đã tra được mày rồi!” Triệu Cẩm Chi gào lên: “Đến sáng sẽ có người đến bắt mày đấy! Mày mau trốn đi!”

Anh buộc mình phải giữ bình tĩnh: “Chờ một chút, để tao gọi cho Thẩm Mộ đã, anh ta sẽ giải quyết chuyện này...”

“Đường Kiều!” Y lạnh lùng ngắt lời anh: “Mày vẫn chưa hiểu à? Mày nghĩ tao làm sao mà biết được việc này chứ?”

“Ý mày là...”

“Thẩm Mộ đã biết từ lâu rồi, nhưng không làm gì cả. Nó bỏ rơi mày rồi!”

Anh thấy tay mình nhói lên một cái, hóa ra là điều thuốc trên tay đã cháy hết: “Tao...”

“Chẳng lẽ mày không tin tao?”

Đường Kiều im lặng lắc đầu. Không, anh tin y chứ.

Người anh yêu nhất là Thẩm Mộ, nhưng anh lại chưa bao giờ tin tưởng hẳn – trái lại, người anh tin nhất là Triệu Cẩm Chi. Thực ra thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, đối với quân cờ đã mất đi giá trị, thái độ của Thẩm Mộ xưa nay vẫn thế. Chỉ là anh không ngờ mình cũng có một ngày này, không ngờ rằng trong mắt hẳn, anh cũng chỉ là một quân cờ thôi...

“Đường Kiều? Đây? Mày có nghe tao nói gì không đấy?”

Đội cơn đau nhức nơi ngực trái tạm lắng xuống, anh mới mở miệng: “Ừ, tao biết rồi. Tao đi ngay đây.”

Triệu Cẩm Chi thở phào nhẹ nhõm: “Mày không cần phải thu dọn gì cả, cứ đi trước đi, có gì tính sau. Khi nào ổn định rồi thì liên lạc với tao, tao sẽ sắp xếp tiếp cho.”

“Cảm ơn mày, Cẩm Chi.”

“Mày yên tâm, Đường Kiều.” Giọng y hơi nghẹn lại: “Thẩm Mộ bỏ mày, nhưng tao thì không.”

“... Ừ.” Đường Kiều không nói gì nữa, cúp máy rồi cầm ví và chìa khóa lao vội ra cửa.

Đứng trong thang máy, anh nhớ lại sự nhiệt tình bất thường hôm nay, và cả câu nói khó hiểu của Thẩm Mộ trước khi rời đi.

Phải rồi, đó là lời vĩnh biệt của hẳn.

Ngoài trời mưa to, khi anh vào được xe thì quần áo đã ướt sũng. Đường Kiều cởi áo vứt ra ghế sau rồi khởi động máy. Người anh cực kỳ khó chịu, toàn thân dính dính ướt ướt, nơi nào đó ở thân dưới thì khỏi phải nói – chỉ cần động dậy một chút là đau đớn không chịu nổi.

Ngã tư lúc rạng sáng rất vắng người, cực kỳ yên tĩnh. Trong xe chỉ có tiếng thở hổn hển của Đường Kiều và tiếng cần gạt nước chạy. Anh không biết mình nên đi đâu, chỉ mơ mơ màng màng xông về phía trước. Không gian chật chội làm ngực anh đau nhói không ngừng, anh kéo cửa xe xuống, mùi ẩm ướt của mưa lẫn nước mưa lập tức tấp vào gò má anh, làm anh dần dần bình tĩnh lại.

Anh đột nhiên nhớ đến giấc mơ kia – trong mơ, khuôn mặt méo mó của người phụ nữ ấy quện cùng mái tóc đen nhánh rũ rượi, đáng sợ đến nỗi làm ngón tay anh run lên.

Anh vẫn nhớ kỹ tên của cô ấy, đã mười năm trôi qua, nhưng chưa một ngày nào anh quên được cô. Nhưng trong tâm trí của Thẩm Mộ, có lẽ cô đã tan biến từ lâu lắm rồi...

Đèn đỏ đột ngột làm Đường Kiều đạp mạnh xuống chân phanh. Xuyên qua màn mưa nhìn thấy con đường quen thuộc trước mắt, anh không nhịn được bật cười, ghé vào tay lái mà cười đến ứa nước mắt – chuyện đã đến nước này rồi, chẳng lẽ mày vẫn còn muốn tìm anh ta sao? Tiệm nhân, quả đúng là tiệm nhân!

Đèn chuyển sang xanh, nhưng Đường Kiều không đi thẳng về phía trước nữa mà quặt mạnh tay lái.

Hai giây sau, ở ngã tư vang lên một tiếng va chạm thật lớn. Anh thấy cổ họng mình nòng nặc mùi máu tươi, rồi dần dần mất đi ý thức, rơi thẳng vào bóng tối vô cùng.

2. Chương 2

Trong nháy mắt ấy, Đường Kiều tưởng như mình đã rơi vào một giấc mộng mãi mãi không thể tỉnh lại.

Anh giật mình mở mắt, nhận ra mình đang nằm úp sấp trên cái bàn đầy sách vở, ở chỗ trống duy nhất trên bàn đặt một tờ giấy, trên đó ghi chi chít tên một người – Thẩm Mộ.

Đường Kiều nhìn chăm chăm hai chữ này – anh có thể đảm bảo đó là nét chữ của mình, nhưng lại không quá giống kiểu viết bây giờ của anh, mà trông trẻ con hơn rất nhiều. Cây bút gần đó vẫn chưa được đóng nắp lại, hẳn là chủ nhân của nó vừa viết vừa ngủ quên.

Anh nhìn nó đến thất thần, mãi đến khi có một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai mình: “Đường Kiều.”

Người nọ mặc một bộ váy liền trắng thuần, tóc đen dài đến eo, làn da trắng nõn, khuôn mặt tinh xảo. Anh biết người nọ – nhưng trong trí nhớ cuối cùng của anh, cô không còn xinh đẹp như bây giờ, mà là tái nhợt tiêu tụy, hèn mọn quỳ dưới chân anh cầu xin mạng sống.

Anh đã chết rồi sao? Không thì sao có thể nhìn thấy Đào Phi đã chết từ mười năm trước?

“Em Đường Kiều,” Cô nâng cao giọng, nhưng trong đó vẫn ẩn chứa sự quan tâm: “Nói cho cô biết, cô vừa nói cái gì?”

Đường Kiều không trả lời. Ánh mắt anh lướt qua bảng đen phía sau cô – trên đó có vài câu tiếng Anh không thể đơn giản hơn, chữ viết tròn trịa rất đẹp. Anh lại nhìn quanh một vòng, nhận ra mình đang... ở phòng học? Quanh anh có khoảng ba mươi người cả nam lẫn nữ, tất cả đều mặc đồng phục, những khuôn mặt trẻ tuổi không hèn mà cùng nhìn chăm chăm vào anh.

Thấy dáng vẻ lơ đãng của Đường Kiều, Đào Phi giận thật rồi: “Sau khi tan học, em đến văn phòng của tôi!”

Xung quanh có người hả hê cười đắc ý, nhưng phần lớn là ngạc nhiên – học sinh xuất sắc Đường Kiều luôn là học trò cưng của tất cả các thầy cô giáo, chưa bị gọi lại sau giờ học lần nào đâu! Chẳng hiểu hôm nay người này bị làm sao nữa.

Đường Kiều hoảng hốt.

Mãi đến khi tiếng chuông tan học vang lên, ký ức trong đầu anh mới trở nên rõ ràng. Anh biết nơi này, đây là phòng học năm lớp 10 của anh, người phụ nữ đang giảng bài trên bảng cũng là Đào Phi của mười năm trước. Chẳng lẽ đây mới là sự thật? Mười năm qua hóa ra chỉ là một giấc mơ thôi? Nhưng mà, cảm giác mưa to tấp lên người rõ ràng như thế, hạnh phúc và đau đớn Thẩm Mộ mang lại cũng chân thật như thế... Đến bây giờ, bên tai anh vẫn vọng lại tiếng xe va đập rồi nổ khi ấy, nên tất cả... không thể là giả được.

Trong đầu anh hiện lên một từ – sống lại. Anh thực sự đã chết trong cơn mưa tầm tã ấy rồi, là ông trời ban cho anh một cơ hội nữa, cho anh trở về mười năm trước, cho anh được sống thêm một lần.

Anh không nhịn được bật cười – Trời ạ, ông đối xử với tôi không tệ đâu!

“Tự đừng cười vui vẻ thế làm gì?”

Đường Kiều ngẩng lên, thấy thẳng bạn Triệu Cẩm Chi đang thời mập mạp của mình – một cảm giác thân thuộc tự nhiên lan tràn trong lòng anh. Nhìn y thời cấp 3 không được hấp dẫn cho lắm – tuy cao tầm tầm anh, nhưng y lại nặng hơn anh tận 30 kg, trên mũi lúc nào cũng thường trực cặp kính thật dày, làm đôi mắt híp lại thành hai sợi chỉ. Nhìn y bây giờ, Đường Kiều rất khó có thể liên tưởng đến hình ảnh người đàn ông tác phong nhanh nhẹn khôi ngô tuấn tú của mười năm về sau – ây chà, mập gầy đúng là có số cả mà.

Ý cười trong mắt Đường Kiều càng nhiều hơn: “Gặp được mày nên tao muốn cười đấy.”

Triệu Cẩm Chi ngăn ra: “Mày có bệnh không thế? Cả ngày nay nhìn mày cứ là lạ, còn vừa nãy trong giờ là sao?”

Anh đáp qua loa: “Tự đừng thất thần thôi, không có gì đâu.”

“Tốt nhất là đừng làm cô Đào phật lòng.” Y nghiêm mặt nói: “Thành tích của mày tới giờ đều là A+, trừ môn Tiếng Anh của cổ. Lỡ mà cô ấy tức lên cho mày một điểm A thôi là mày không đủ điều kiện nhảy lớp nữa đâu.”

Thời cấp 3, Đường Kiều đã nhảy từ lớp 10 lên lớp 12, chỉ để có thể mau mau thi vào trường đại học của Thẩm Mộ, tiếp tục sớm chiều ở chung với hắn.

Đường Kiều và Triệu Cẩm Chi bằng tuổi nhau, cả hai kém Thẩm Mộ ba tuổi. Từ bé đến lớn, anh luôn bám sau đuôi hắn, cùng ăn một món ăn, cùng đọc một kiểu sách, thậm chí đến phong cách ăn mặc cũng cố bắt chước hắn cho bằng được. Năm ấy Đường Kiều vốn đã thi đỗ vào trường của Thẩm Mộ, đang định vào cùng chuyên ngành với hắn thì lại vì một câu nói của hắn – Anh muốn sau khi tốt nghiệp, em sẽ tiếp nhận sự nghiệp của ba rồi về đây làm bác sĩ tư nhân cho anh – mà chuyển ngay sang ngành Y – dù rõ ràng là anh không thích nó.

Chuyện trong quá khứ lướt nhanh qua đầu anh tựa như một thước phim cũ kỹ. Bây giờ Đường Kiều mới nhận ra – mình đúng là một thằng ngu hết phần thiên hạ – vì một người chưa từng yêu mình mà vứt bỏ tất cả lý tưởng, đạo đức, thậm chí là cả lòng tự trọng, để rồi kết cục là một mình chết thảm dưới bánh xe.

“Đường Kiều?” Bàn tay núc ních thịt của Triệu Cẩm Chi vẩy vẩy trước mặt anh: “Sao lại ngẩn ra rồi?”

“À, tao đang nghĩ một chuyện.”

Y giả hoạt cười: “Đang nhớ Thẩm Mộ hử?”

“...” Dù đúng là đang nghĩ về hắn, nhưng khi nghe cái tên ấy được xướng lên, Đường Kiều vẫn cảm thấy khó chịu một cách kỳ lạ.

“Nói cũng phải, đã hơn nửa năm rồi, tao cũng nhớ anh ấy lắm. Bây giờ đại học được nghỉ rồi ha, chắc chẳng mấy nữa là ảnh về thôi.”

“Ừ.”

“Anh ấy có nói với mày là bao giờ về không? Lúc ấy ta cùng ra sân bay đón ảnh đi!”

“Nói sau đi.” Anh thực sự không muốn nói tiếp về con người ấy nữa, vội dọn dẹp sách vở rồi đeo cặp lên: “Tao lên văn phòng của cô Đào đây.”

“Ừ đi đi.” Triệu Cẩm Chi dặn dò: “Nhớ phải tỏ ra ngoan ngoãn vào!”

Đường Kiều dừng lại trước cửa văn phòng. Xuyên qua cánh cửa không đóng, anh thấy Đào Phi đang cúi đầu nghiêm túc soạn bài, quanh đó là không ít thầy giáo đang ngắm cô không chớp mắt.

Đào Phi mới tốt nghiệp không lâu, đây là năm thứ hai cô công tác ở đây. Tự biết kinh nghiệm của mình còn thiếu sót rất nhiều, nên cô cố gắng hơn người khác nhiều lắm. Khi có học sinh hỏi cô đã có bạn trai chưa, cô chỉ cười nói: “Cô còn đâu thời gian mà tìm bạn trai chứ.”

Đường Kiều gõ cửa: “Cô Đào, là em đây ạ.”

Cô ngẩng lên nhìn anh: “Vào đi, tìm một chỗ mà ngồi.”

“Em cảm ơn cô.”

Làm xong việc đang dở rồi, cô đặt bút xuống, thân thiết nhìn sang anh: “Đường Kiều, hình như hôm nay tâm trạng của em không được tốt lắm?”

Anh áy náy đáp: “Em xin lỗi cô, là tôi qua em ...”

“Có phải vì học tập quá căng thẳng không?”

“Có lẽ vậy ạ.”

“Đường Kiều, cô rất vui khi thấy em cố gắng như thế nhưng dù sao thì em cũng đang tuổi ăn tuổi lớn, cần phải sinh hoạt điều độ. Cô biết em nỗ lực như vậy là để có thể nhảy lớp, nhưng không thể bỏ bê sức khỏe

của mình đâu.” Đào Phi mỉm cười, lộ ra hai lúm đồng tiền rất đáng yêu: “Thế nào thì, có thực mới vực được đạo chứ.”

Nụ cười ấy làm lòng anh ấm lại: “Em hiểu rồi, em cảm ơn cô ạ.”

“Được rồi, em về đi.”

Đường Kiều đứng lên, nhìn cô tiếp tục vui đầu vào làm việc, không hiểu sao lại nói: “Cô, cô mau tìm bạn trai đi.”

Cô ngạc nhiên, tưởng học sinh của mình đang nói đùa: “Trẻ con 15 16 tuổi bây giờ lại thích quần chuyện người lớn hở?”

“Em chỉ nghĩ là, cô tốt như thế, nhất định sẽ tìm được một người đàn ông thương yêu mình.”

Đào Phi thấy buồn cười: “Vậy em nghĩ cô nên tìm ai mới được?”

Không phải dạng thói nát như Thẩm Mộ là được. Đường Kiều chỉ vào một thầy giáo vẫn nhìn trộm cô này giờ: “Em thấy thầy ấy không tệ đâu.”

Thầy giáo trẻ kia lập tức đỏ bừng mặt, Đào Phi cũng không được tự nhiên: “Nói vớ vẩn cái gì thế, em mau về đi!”

Khi Đường Kiều ra khỏi văn phòng thì học sinh trong trường đã về hơn nửa. Bây giờ là mùa đông, hàng ngàn hạnh hai bên đường đã rụng hết lá, nhìn qua rất tiêu điều vắng lặng. Có âm thanh truyền đến từ bãi tập cách đó không xa, anh dừng lại, để mặc cơn gió lạnh lẽo thổi tung mái tóc, tựa như thổi tan mùi máu tươi vẫn vương trên người mình từ thuở nào.

— Anh thực sự đã trở về.

Trước cổng trường đậu không ít ô tô sang trọng, nên có thể thấy – thân phận của học sinh trong trường cũng không phải dạng vừa đâu. Thẩm Mộ thì thôi không nói nữa – Thẩm gia là nhà tài phiệt lớn nhất nhì thành phố S Triệu Cẩm Chi là cậu hai của giám đốc ngân hàng. So với hai người họ, gia thế nhà anh thật chẳng là gì – mẹ anh mất sớm, người cha Đường Hoài Chương là trưởng khoa của một bệnh viện. Anh có thể vào được trường này học hoàn toàn là nhờ phúc của Thẩm gia.

Đường Hoài Chương cho rằng chuyện may mắn nhất đời ông là được Thẩm gia nhìn trúng, rồi trở thành bác sĩ tư nhân của họ nhưng đến chết ông cũng không ngờ rằng cái “may mắn” này đã gây ra bao nhiêu họa cho đứa con độc nhất của mình.

Ba rất bận, trong nhà cũng không thuê tài xế riêng nữa nên Đường Kiều định thuê xe về. Đúng lúc ấy thì anh bắt gặp Triệu Cẩm Chi đang ngồi trong một cửa hàng trà sữa, say đắm nhìn cô gái đứng ở quầy thu ngân.

Anh loáng thoáng nhớ ra – hồi cấp 3 y có thầm mến một người, chẳng qua vì hình tượng không thay đổi mãi đến khi tốt nghiệp nên vẫn không chịu thổ lộ với người ta.

“Xinh không?”

Sự xuất hiện đột ngột của anh làm y giật mình cái thót: “Đường Kiều! Mày mày mày mày mày làm tao sợ muốn chết!!”

Đường Kiều liếc qua cô gái đứng cách đó không xa: “Thích?”

Triệu Cẩm Chi xấu hổ gật đầu.

“Thì lên đi...”

“Không được không được! Cô ấy có bạn trai rồi.”

“Thế hả?” Anh nhướn mày hỏi.

Y ủ rũ cúi đầu: “Bạn trai cô ấy vừa đẹp trai vừa có tiền, đối xử với cô cũng tốt lắm.”

“Là ai?”

Y nói ra một cái tên không xa lạ gì với anh. Sau này, cậu trai đó sẽ được phóng viên giới giải trí tranh nhau đưa tin, hôm trước hẹn hò cùng người mẫu hàng đầu, hôm sau lại mờ ám với diễn viên hạng ba – tóm lại là, phong lưu không để đâu cho hết.

Đường Kiều quả quyết: “Hai người họ sẽ chia tay.”

“Mày mày mày! Đừng rửa người ta như thế!” Triệu Cẩm Chi tức giận: “Tao còn thấy cô ấy đăng stt trên QQ, nói cái gì mà đang hạnh phúc lắm..”

Khóe miệng anh giật giật, buồn cười nói: “Chỉ là nhân viên ở tiệm trà sữa mà cũng mơ làm nữ chính ngôn tình? Cẩm Chi, mày không cần phải bận tâm về cô ta, sau này sẽ không thiếu người theo đuổi mày, cô ta chẳng là gì cả.”

“Thật không?” Y nghi ngờ hỏi lại.

“Đương nhiên.”

“Nhưng mà...” Y nhìn xuống cái bụng tròn vo như bà bầu năm tháng của mình: “Tao nghĩ con gái không thích người mập đâu.”

“Mày sẽ gầy xuống.”

“Hư cấu!” Y tủi thân nói: “Tao trời sinh đã béo rồi, đến uống nước lọc cũng béo!”

“Mày phải tin tao.” Năm ấy sau khi Đường Kiều ở cùng Thẩm Mộ, không biết bị cái gì kích thích mà Triệu Cẩm Chi sục càn rất nhanh, trong mấy tháng đã từ một thằng mập biến thành thiếu niên anh tuấn. Nhưng ở đời này, Đường Kiều tuyệt đối sẽ không bò lên giường Thẩm Mộ nữa, không biết chuyện kích thích đó có xảy ra không. Nếu không thì... Triệu Cẩm Chi cứ béo cả đời đi, anh chỉ có thể xin lỗi thôi.

3. Chương 3

Về nhà thấy xe của Đường Hoài Chương trong gara, Đường Kiều khá ngạc nhiên. Là một bác sĩ, phần lớn thời gian ông đều dùng để xử lý công việc dù thỉnh thoảng được nghỉ thì cũng ra ngoài xã giao cả. Quan hệ giữa anh và ông luôn rất lạnh nhạt – trước khi mẹ anh mất thì còn tạm được, bây giờ thì hai người chẳng mấy khi nói chuyện với nhau nữa.

Đi vào phòng khách, thứ đầu tiên anh thấy là cầu thang tròn trong giấc mơ về 10 năm trước. Ngẩn ra một lúc, anh mới nhìn sang người đàn ông vẫn ngồi trên sofa đọc báo này giờ.

“Ba.” Anh vụng về gọi. Đã lâu lắm rồi... anh không được gọi tiếng ba này nữa.

Đường Hoài Chương gật đầu: “Về rồi đấy à.”

Vì có Đường Hoài Chương về nên người giúp việc đặc biệt làm thêm hai món ăn. Hai cha con ngồi đối diện nhau, cúi đầu ăn cơm, không nói câu nào.

Đường Kiều ăn mà như nhai rơm. Ở đời trước, sau khi Đường Hoài Chương qua đời, anh không còn người thân nào bên cạnh, nhưng anh cũng chẳng quan tâm lắm – có Thẩm Mộ với anh là đủ rồi. Mãi đến khi mất đi sinh mạng trong cơn mưa tầm tã ấy, anh mới nhận ra – bạn bè và người thân quan trọng với mình như thế nào.

Từ trước đến giờ anh vẫn nghĩ ba không thương mình, cùng lắm thì chỉ hoàn thành hết nghĩa vụ của một người ba với anh mà thôi. Nhưng bây giờ nghĩ lại thì – điều kiện của ông rất tốt, cũng không thiếu gì phụ nữ tự nguyện dính lấy ông, nhưng đến khi mất ông vẫn chưa từng tái giá thậm chí khi cái chết đã gần kề cũng vẫn lo lót hết tiền đồ cho anh ở bệnh viện — Sau lưng người đàn ông trầm mặc kiêu hãnh này rốt cục đang ẩn giấu bao nhiêu bí mật?

Đường Kiều nghĩ mà buồn cười – những gì ở hơn hai mươi năm kiếp trước mình không hiểu, nay vừa sống lại đã hiểu được rồi.

Ăn xong, anh bỏ đĩa xuống, nhìn người đàn ông có đôi mắt đen tuyền giống hệt mình trước mặt mà mũi như nghèn nghẹn.

Cảm nhận được ánh mắt của con trai, Đường Hoài Chương ngẩng lên, khó hiểu nhìn anh.

Anh cười gượng: “Dạo này ở bệnh viện thế nào rồi ba?”

“Cũng tạm.” Ông khựng lại, thấy mình cũng nên tỏ ra quan tâm một chút: “Còn việc học hành của con thì sao?”

“Vẫn thế ạ.”

“Ba nhớ là con chuẩn bị nhảy lên lớp 12?”

“Vâng.” Đường Kiều nghĩ một lúc: “Con nghĩ lại rồi, chương trình cấp 3 cũng không dễ, con cứ học từng lớp một thì tốt hơn.”

Ông nhăn mày lại, nhưng vẫn nói: “Chuyện của con, tùy con quyết định.”

Chờ ông ăn xong, anh không về phòng ngay mà ra sô pha cùng xem thời sự với ông.

Đường Hoài Chương nghĩ hẵn là con mình nên về phòng làm bài tập, nhưng thấy dáng vẻ tập trung của con thì lại không nỡ đuổi đi.

Hai cha con đều có tâm sự ngồi cùng với nhau, mãi đến khi TV chiếu đến mục dự báo thời tiết thì điện thoại của Đường Hoài Chương vang lên – ông phải đến bệnh viện gấp.

Nhìn bóng lưng vội vã rời đi của ba, Đường Kiều xoa xoa đôi mắt đau nhức, đứng dậy định về phòng thì bỗng nhiên di động trong túi rung lên. Thấy cái tên hiện lên trên màn hình, trái tim anh chùng xuống, mãi vẫn không nhấn xuống nút nghe – cho đến khi điện thoại ngừng rung, anh mới nhận ra tay mình đã dẫm mồ hôi tự lúc nào.

Đường Kiều thấy mình đúng là thất bại – dù sao cũng là người mình từng yêu lâu như thế, dù giờ anh đã nhìn thấu bản chất thối nát của hắn rồi thì cũng không thể bình tĩnh mà đối mặt được. Anh không muốn phải gặp lại Thẩm Mộ sớm vậy – không phải vì sợ mình nói lại tình xưa với hắn, mà là sợ mình không nhận được mà dẫm cho hắn một trận. Anh không muốn thừa nhận điều này chút nào – nhưng thực sự thì đừng nói là anh, mà đến cả Đường Hoài Chương cũng không có khả năng đối đầu với Thẩm Mộ.

Phải mất khá thời gian, Đường Kiều mới thích nghi được với thân phận học sinh cấp 3 của mình. Không thể không nói, cuộc sống này... thực sự là quá nhàn hạ – việc phải làm mỗi ngày chỉ là đến trường nghe giảng rồi về nhà làm bài, để thảnh thơi hơn thời gian anh làm việc trong bệnh viện nhiều.

Thẩm Mộ gọi cho anh hai lần, cả hai lần anh đều không nghe. Sau đó thì hắn không liên lạc với anh nữa.

Trời càng lúc càng lạnh, kỳ thi cuối kỳ cũng dần tới. Triệu Cẩm Chi bị cuộc thi này hành đến héo hon cả người, chắc, nhưng vẫn béo. Đường Kiều từ đầu đến cuối vẫn luôn bình tĩnh – y biết thực lực của anh nên chỉ có thể oán giận mà thôi.

Nhưng khi kết quả được công bố, suýt chút nữa thì cảm y rớt xuống đất. Điểm số của Đường Kiều vẫn ở mức y còn lâu mới với tới được, nhưng lại tụt khá nhiều so với trước đây.

“Mày... sao thế?” Triệu Cẩm Chi lo lắng thay anh: “Sao kết quả lần này lại tệ vậy, mày không muốn nhảy lớp nữa à?”

“Ừ, tao đổi ý rồi.”

“...Hả?” Y tròn mắt nhìn anh, không thể tin được: “Vì sao?”

Anh thuận miệng đáp: “Để học cùng mày chứ sao. Mày dẫn thế này, để mày một mình tao yên tâm sao được.”

Triệu Cẩm Chi khựng lại, cảm động đến nỗi khóe mắt đỏ bừng lên: “Tiểu Kiều Mày tốt với bạn quá ”

“....” Anh đỡ trán: “Đừng gọi tao như thế.”

Y vẫy đuôi đuối theo, nắm lấy góc áo anh: “Được được, thế còn Thẩm Mộ thì sao?”

“Không có tao, anh ta vẫn sống tốt được.”

Y liền gật đầu như trống bỏi: “Mày nói phải lắm. Tiểu ... Đường Kiều, quyết định của mày rất là chính xác!”

— Có gì đó không đúng – hình như Triệu Cẩm Chi cũng đã nhận ra nhân phẩm của Thẩm Mộ có vấn đề. Đường Kiều nhớ lại kiếp trước – sau khi anh ở cùng Thẩm Mộ thì y rất tức giận, có một thời gian còn bơ hẵn anh đi. Nếu không chắc chắn y là thẳng nam, có khi anh đã nghĩ y có ý với mình.

“Cẩm Chi.” Anh cân nhắc từ ngữ: “Có phải mày... không thích Thẩm Mộ lắm không?”

“Hử?” Y lập tức phủ nhận: “Sao lại thế được! Anh ấy là bạn của chúng ta đó!”

“Vậy sao mày không muốn tao lên đại học sớm một chút để ở cùng anh ta?”

Bị hỏi, Triệu Cẩm Chi ngạc nhiên, suy nghĩ hồi lâu mới do dự nói: “Tao, tao chỉ không muốn xa mày sớm như thế.”

“À há.”

“Hơn nữa, hơn nữa...” Y nói rất nhỏ – rõ ràng là không quen nói xấu sau lưng bạn bè: “Đôi khi tao thấy mày tốt với Thẩm Mộ quá, tốt như cha tao đối xử với mẹ tao vậy. Nhưng ngược lại, anh ấy lại chẳng làm gì đặc biệt cho mày cả.” Y cau kinh xoa loạn tóc mình: “Thực ra thì, mày không cần phải như thế! Thẩm Mộ có phải là bạn gái của mày đâu, mày không cần phải tốt với anh ta như vậy làm gì.”

Không ngờ cái người nhìn qua tưởng như vô tâm vô phế như Triệu Cẩm Chi mà cũng nhìn ra được sự bất thường này, Đường Kiều ngẩn ra, vừa bất ngờ vừa cảm động: “Là... tốt đến mức nào?”

“Ví như Giáng sinh năm ngoái ấy, mày hẹn anh ấy buổi tối đi xem phim, kết quả là anh ta lại chạy đi chơi với bạn gái, bỏ mặc mày đứng giữa tuyết lớn chờ đến mấy tiếng đồng hồ, tối về sốt cao không ngừng.” Triệu Cẩm Chi càng nói càng tức: “Cuối cùng anh ta chỉ qua loa xin lỗi vài câu mà tdn mày cũng tha thứ!”

Đường Kiều nhớ lại – hình như đúng là có chuyện như thế thật. Từ rất sớm anh đã ý thức được tình cảm mình dành cho Thẩm Mộ là khác thường, nên dù hẵn có bắt anh chịu bao nhiêu tủi hờn, anh cũng lặng yên chấp nhận không một câu oán trách. Ai ngờ Triệu Cẩm Chi lại âm thầm cảm thấy bất bình thay anh – chuyện nhỏ như vậy mà đến giờ y vẫn nhớ. Anh đột nhiên nhận ra lý do y giận mình ở kiếp trước – hẵn là giận anh rên rỉ không thành thép chẳng?

() Rèn sắt không thành thép: yêu cầu nghiêm khắc với người khác để mong họ hoàn thiện mình hơn.

Nói xong, Triệu Cẩm Chi lo lắng nhìn thẳng bạn. Y biết Đường Kiều rất quan tâm đến Thẩm Mộ, không biết y nói vậy có làm anh tức giận không? Nghĩ vậy y lại hơi hối hận – y không thích Thẩm Mộ là thật, nhưng y lại càng không muốn mất đi người bạn này.

Ai dè đợi mãi mà Đường Kiều chẳng nói gì, nhìn mặt mũi anh cũng bình tĩnh lắm, làm y không nhịn được hỏi: “Mày không giận sao?”

“Sao tao lại phải giận?”

Nhận thấy anh không để tâm đến lời mình vừa nói, y mới thở phào nhẹ nhõm: “Nói đến Thẩm Mộ mới nhớ, mai mấy giờ mình ra sân bay?”

“Hả? Ra đó làm gì?”

“Đón Thẩm Mộ chứ sao! Mai là chuyến bay của anh ấy hạ cánh về đây.” Triệu Cẩm Chi giật mình: “Anh ấy không nói với mày hử?”

“Không.”

“...Thật?”

Đường Kiều thấy buồn cười: “Thật mà.”

“Thế mà có đến đón anh không?”

“Đương nhiên là không. Sân bay cách khu dân cư rất xa, đi xe tốn thời gian lắm. Hơn nữa nhất định Thẩm gia sẽ cho người đi đón anh ấy, chúng ta đi cho thừa thãi làm gì.” Nói xong, anh mới thấy ánh mắt hoảng sợ của y nhìn mình: “Mày mà... thật sự là Đường Kiều sao?”

“...” Không buồn để ý đến y nữa, anh vẫy một chiếc taxi lại: “Tao về trước nhé.”

“Khoan đã!” Y hô lên: “Nghỉ Tết mà sẽ tìm tao chứ?”

Anh cười cười: “Tất nhiên rồi, tao còn muốn sang nhà mày chúc Tết mà.”

Kỳ nghỉ xuân đã bắt đầu.

Nhưng đối với Đường Hoài Chương, đây lại là thời kỳ bận rộn nhất năm của ông. Đã mấy ngày nay Đường Kiều không nhìn thấy ông, trong nhà chỉ còn anh và một người giúp việc. Người giúp việc là một bà cô đã gần sáu mươi, làm cho Đường gia từ khi nó chưa được giàu có như bây giờ – có thể nói, bà đã nhìn Đường Kiều lớn lên. Tình cảm giữa anh và bà rất sâu đậm, anh coi bà như người thân trong nhà vậy. Ở đời trước, sau khi Đường Kiều về sống chung với Thẩm Mộ thì bà cũng xin phép nghỉ hưu, từ đó về sau không còn liên lạc nữa.

Tổng vệ sinh nhà cửa là việc phải làm trước Tết. Từ sáng, bà giúp việc đã tắt bật lau dọn từng góc ngách của căn biệt thự hai tầng này. Đường Kiều sợ bà làm một mình sẽ mệt, muốn thuê thêm người đến nhưng lại bị bà từ chối.

“Tự đừng tiêu tốn thêm tiền làm gì! Già này tay chân vẫn còn khỏe mạnh lắm, chẳng mấy chốc là xong thôi!”

Anh hết cách, vừa đúng lúc chẳng có việc gì làm, liền xắn tay lên giúp bà một phen.

Lúc dọn phòng mình, anh tìm thấy một cái ví trong ngăn kéo, bên trong có không ít tiền. Bà đi ngang qua, thấy anh cầm ví thì tủm tỉm cười: “Qua Tết này là đủ tiền rồi ha? Nhận được quà tặng của cháu, cậu Thẩm kia nhất định sẽ rất vui vẻ!”

“Dạ?”

Bà vừa lau chùi vừa lẩm bẩm: “Chẳng biết là cái gì mà đắt thế, làm như dát vàng không bằng.”

Đường Kiều lục lại trí nhớ – hồi cấp 3 đúng là có một thời anh đã tích cóp tiền thật lâu, chờ cả đêm trước cửa hàng mới mua được một đôi giày thể thao số lượng có hạn về tặng cho Thẩm Mộ. Lúc nhận được nó, hẳn nói hẳn rất vui, nhưng anh chưa bao giờ thấy hẳn đi nó cả.

Anh nhìn cái ví đến thất thần. Dưới tầng đột nhiên vang lên tiếng mở cửa – Đường Hoài Chương đã về.

Bà giúp việc vui lắm: “Cuối cùng ông Đường cũng ăn một bữa cơm ở nhà rồi.”

Anh gật đầu: “Bà cũng tạm nghỉ đi ạ, chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

Lúc hai người bước xuống, Đường Hoài Chương còn chưa cởi được áo khoác ra.

“Ông Đường, tôi đi làm cơm nhé?”

“Không cần đâu. Đường Kiều, con ra ngoài với ba một lúc.”

“Đi đâu ạ?”

“Thẩm gia.”

“Có chuyện gì sao?”

“Người Thẩm Mộ hơi khó chịu, ba phải đến xem.”

Hắn luôn rất khỏe mạnh, lần này chắc chỉ là cảm mạo phát sốt bình thường thôi, thế mà thân là bác sĩ nổi tiếng của thành phố S như ba lại phải vội vàng chạy tới, ngay cả cơm cũng chẳng kịp ăn. Nghĩ vậy, Đường Kiều thấy hơi khó chịu: “Ba đi là được rồi, cần con theo làm gì?”

Đường Hoài Chương hơi ngạc nhiên – ông biết mối quan hệ giữa con mình và Thẩm Mộ luôn rất tốt, trước đây dù ông không nói thì anh cũng chủ động đòi theo.

“Thẩm Mộ nói, tiện đường thì dẫn con đến cùng. “

Seven: Nhá hàng đêm khuya

4. Chương 4

Đường Kiều theo ba lên xe. Trước khi khởi động, Đường Hoài Chương nghiêng người cài dây an toàn cho con trai, thấy dáng vẻ nhấp nhúm không yên của anh thì hỏi: “Sao thế? Đang lo cho Thẩm Mộ hả? Yên tâm đi, hắn là cậu ta chỉ bị cảm vặt thôi, không có gì nghiêm trọng cả.”

Trong lòng anh cười khổ – ba nói đúng lắm, anh đang nghĩ về Thẩm Mộ – nếu anh đoán không sai thì lần khó chịu trong người này chỉ là cái cố gọi anh đến mà thôi. Hắn ta chính là kiểu người như thế – dù muốn gặp anh thì cũng bắt anh phải cúi đầu đến tìm mình.

Chiếc xe màu đen có rèm che từ từ tiến vào khuôn viên Thẩm gia. Người giúp việc dẫn cha con Đường Kiều lên tầng hai, đến trước một cánh cửa thì dừng lại, gõ: “Bác sĩ Đường tới rồi ạ.”

“Vào đi.”

Đường Hoài Chương đẩy cửa bước vào, Đường Kiều hít sâu một hơi, cũng vào theo ông.

Trong phòng, Thẩm Mộ đang mặc đồ ngủ ngồi trên giường, tóc hơi rối, đôi mắt gần như đen tuyền, cái mũi cao thẳng, đôi môi mỏng bạc tình, hai má vì hơi sốt mà hồng lên – đây là dạng khuôn mặt mà Đường Kiều thích nhất – đương nhiên là không liên quan gì đến bản thân hắn cả, là người khác có gương mặt này thì anh cũng sẽ nhìn thêm vài lần thôi.

Thẩm Mộ mỉm cười với Đường Hoài Chương: “Chú Đường, cháu làm phiền chú rồi.”

“Đừng khách sáo.” Ông kiểm tra qua cho hắn – đúng là hắn chỉ bị cảm sốt nhẹ bình thường thật, nhiệt độ cơ thể vẫn nằm trong phạm vi an toàn. Trong toàn bộ quá trình, hắn không buồn liếc anh một cái, mãi đến khi Đường Hoài Chương khám xong định đi thì mới mở miệng: “Chú để Đường Kiều ở lại một lúc nhé, lâu rồi cháu không gặp em ấy.”

Đương nhiên là ông không phản đối, dặn dò vài câu rồi rời đi. Ông đi rồi, vẻ dụ ngoạn vô hại trên mặt Thẩm Mộ lập tức biến mất, ý cười trong mắt cũng nhạt đi: “Lại đây.”

Anh đến bên giường, chưa kịp nói gì thì bỗng nhiên bị kéo mạnh, bất ngờ bị hắn đè lên giường. Khuôn mặt anh tuần gần trong gang tấc còn tỏa ra hương sữa tắm nhàn nhạt, cảm bị nâng lên thô bạo – trước mắt anh là đôi mắt sâu không thấy đáy kia.

“Vì sao không nghe máy?”

Đường Kiều quay mặt đi, thản nhiên nói: “Không để ý.”

Thẩm Mộ nguy hiểm nheo mắt lại: “Ba lần đều không để ý?”

“Ba lần đâu phải là nhiều.”

“Anh về nước đã lâu như thế mà em vẫn chưa đến gặp anh, là đang giận sao?”

“Không.” Anh rũ mắt xuống, đẩy tay hắn ra: “Đừng đùa, nặng lắm.”

Hắn buông anh ra, ngồi thẳng dậy: “Em đang giận anh sao?”

Anh khẽ cười: “Sao em phải giận anh?”

“Để anh nghĩ xem.... Vì anh có bạn gái ở đại học?”

Đường Kiều hỏi lại: “Vì sao em lại phải giận vì anh có bạn gái?”

Hắn không nói gì nữa, chỉ nhìn anh đầy ẩn ý.

Đã sống hai mươi mấy năm, lúc này anh đột nhiên hiểu ra ý nghĩ đằng sau ánh mắt ấy. Kiếp trước cứ nghĩ Thẩm Mộ không thích đàn ông nên anh vẫn không thổ lộ – chuyện giữa hai người bắt đầu từ một vụ say rượu loạn tính đầy cầu huyết. Bây giờ anh mới hiểu được – thì ra hắn đã sớm nhận ra tình cảm của anh rồi, chẳng qua chỉ giả vờ không biết thôi.

Hắn nhéo nhéo eo anh như để trút giận: “Được rồi được rồi, lần này không tính toán với em. Sau này nhất định phải nghe điện thoại của anh đấy, nhé?”

Anh qua loa ừ một tiếng.

Thẩm Mộ xuống giường, mở tủ lấy ra một cái hộp, đưa cho anh: “Quà mừng năm mới, tặng em.”

Đường Kiều nhận lấy, vứt đại sang một bên. Hắn hơi tức giận: “Em có muốn mở ra không?”

“Để về nhà đi.”

“Còn quà của anh thì sao?”

“Chưa chuẩn bị, xin lỗi.”

Hắn nhìn chằm chằm vào anh một lúc: “Em chưa ăn đúng không? Ăn cùng nhau đi. Anh đi thay quần áo đã.”

Nghĩ một chút, Đường Kiều nhấn tin cho Triệu Cẩm Chi.

Ba mẹ Thẩm Mộ thường ở nước ngoài nên trên bàn cơm chỉ có hai người họ. Ăn được một nửa thì Triệu Cẩm Chi cấp tốc chạy tới, anh liền quay sang giải thích với hắn: “Cũng lâu rồi anh chưa gặp Cẩm Chi phải không? Ba người chúng ta cùng tụ họp đi. “

Hắn đành phải nói: “Em thích là được.”

Ở Thẩm gia có không ít thứ để tiêu khiển. Ăn cơm xong, ba người vào phòng chiếu phim mini để xem phim, Thẩm Mộ chẳng có hứng thú gì, thỉnh thoảng lại đảo mắt sang nhìn anh.

Chỉ có mấy tháng không gặp mà dường như Đường Kiều đã biến thành một người khác. Hắn còn nhớ rõ, trước đây chỉ cần hắn liếc qua anh thì lập tức ánh mắt của anh sẽ dán chặt lên người hắn – ánh mắt nóng cháy như muốn thiêu đốt hắn vậy. Mà bây giờ thì sao – Thẩm Mộ nhìn cái người vẫn dán chặt với Triệu Cẩm Chi này giờ – anh luôn chăm chú nhìn lên màn hình, không thì quay sang thảo luận với y về nội dung phim, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của hắn.

Thẩm Mộ không hiểu – người vẫn luôn đuổi theo hắn, người mà hắn chỉ cần xoay người là thấy sao lại có thể trở nên thế này?

Thừa dịp Đường Kiều đi vệ sinh, hắn bèn hỏi Triệu Cẩm Chi: “Dạo này quanh em ấy có xảy ra chuyện gì không?”

Y đang nhồm nhoàm nhai khoai tây chiên, không để ý lắm đáp: “Không có, nó vẫn ổn mà,”

Hắn nhíu mày: “Em không thấy em ấy bây giờ hơi khác trước sao?”

“Hả?” Y nghĩ một lúc: “Hình như có đó. Nó dịu dàng với em hơn trước nhiều.”

“...” Không hiểu sao hắn lại thấy hơi bức.

Sau lần đó, ba người họ chưa liên lạc lại với nhau lần nào. Thẩm Mộ và Triệu Cẩm Chi bận rộn chuẩn bị năm mới với người nhà, còn Đường Hoài Chương thì đến đêm 30 vẫn còn ca phẫu thuật, bà vú cũng về nhà ăn tết niên, cả căn nhà lớn chỉ còn mỗi mình Đường Kiều. Anh tự nấu một bát mì, ngồi trên bàn cơm bắt đầu ăn.

Ăn xong, anh bật TV lên. Tiếng pháo nổ đùng đoàng ngoài cửa rất nhanh đã át đi tiếng cười nói vui đùa trong TV. Đến giao thừa – khoảnh khắc vui vẻ nhất trong năm – một mình Đường Kiều ngồi trong phòng khách trống trải, tay nắm điều khiển từ xa, dần dần rơi vào giấc ngủ.

Mãi đến rạng sáng, Đường Hoài Chương mới về đến nhà. Nhìn con trai cuộn mình nằm trên sofa, khuôn mặt lạnh như tiền của ông mới thả lỏng ra – con ông đã 15 tuổi rồi.

Đường Kiều không có nhiều họ hàng, cơ bản là không cần đi chúc tết. Ngược lại, lại có không ít cấp dưới của Đường Hoài Chương đến nhà ông mừng năm mới, làm anh có thêm không ít tiền mừng tuổi – cộng với số tiền anh dành dụm trước đây để mua quà tặng Thẩm Mộ thì đã là một món tiền không nhỏ rồi.

Trước ngày bắt đầu đi học một tuần, anh nhận được cuộc gọi từ Đào Phi – vì thành tích của anh sụt giảm một cách bất thường như thế nên cô vẫn muốn đến tận nhà anh nói chuyện với phụ huynh một lần.

Biết cô thực sự nghiêm túc nên anh cũng không từ chối được, đành phải hỏi Đường Hoài Chương xem lúc nào ông rảnh rồi.

Không ngờ trước giờ hẹn nửa tiếng, bệnh viện lại có việc đột xuất, dù không muốn thế nào thì ông cũng phải đến đó một chuyến.

Không lâu sau, Đào Phi đúng hẹn tới. Đường Kiều đón cô vào nhà, rót cho cô một chén trà nóng rồi áy náy nói: “Em xin lỗi cô, ba em vừa có việc gấp nên phải đi mất rồi.”

Cô hiểu ý mỉm cười: “Cô hiểu mà, bác sĩ luôn rất bận rộn. Lúc nào thì ba em có thể về?”

“Chuyện này... khó nói chính xác lắm.”

“Vậy cô đành phải chờ thôi, vừa lúc cô cũng muốn nói chuyện riêng với em.”

Trong lòng anh cười khổ. Đào Phi bây giờ còn không bằng tuổi anh ở kiếp trước, phải nghe cô dạy dỗ rõ ràng không phải là một trải nghiệm vui vẻ gì.

Cô lo lắng hỏi: “Đường Kiều, có phải vì áp lực quá lớn nên lần này em mới không phát huy được hết khả năng không?”

Anh lắc đầu.

“Vì nguyên nhân khác sao?” Cô suy đoán: “Hay là... em yêu ai rồi?”

Anh không nhận được bất cười: “Không thể nào!”

“Thật hả?”

“Ha, người có thể làm em thích còn chưa ra đời đâu.”

“Vậy thì vì sao?”

“...”

Vào lúc Đường Kiều đang đau đầu nghĩ cách ứng phó người giáo viên đầy trách nhiệm của mình thì Thẩm Mộ cũng đỗ chiếc xe thể thao mới mua ngay trước cửa nhà anh.

Lâu rồi không liên lạc với anh, hẳn đã suy nghĩ cẩn thận lại. Nhìn cái vẻ kia của Đường Kiều thì chắc là mệt mỏi rồi – một mình cố gắng lâu như vậy mà không được đáp lại cái gì, có lẽ anh thì cũng phải mệt thôi.

Muốn giữ khoảng cách với hắn sao? Thẩm Mộ cười lạnh — hẳn không cho phép! Dù hắn vẫn chưa muốn chấp nhận tình cảm của anh, nhưng lại càng không thể chịu được chuyện trong lòng anh hẳn không phải là nhất.

Cho nên.... chỉ cần cho thằng nhóc đó chút ngon ngọt là được? Hắn tin rằng, chỉ cần thỉnh thoảng tỏ ra quan tâm đến là có thể giữ anh ở lại bên mình.

Mang theo món điểm tâm ngọt vừa mua, Thẩm Mộ đẩy cửa xuống xe.

Seven: Kiều Kiều nói chỉ có chuẩn, người làm anh yêu thương đúng là chưa ra đời thật, thậm chí vào lúc anh nói câu này người ta còn chưa được thụ thai đâu =)))

5. Chương 5

Khi cửa mở ra, Thẩm Mộ tinh mắt nhìn thấy – khoảnh khắc thấy hắn, vẻ mặt Đường Kiều lập tức tối sầm lại.

“Sao anh lại đến đây?”

Nghe vậy, hắn hơi khó chịu, nhướn mày lên: “Anh không thể đến?”

“Không phải, mà là bây giờ em đang bận.”

“Bận?” Thẩm Mộ biết bình thường nhà Đường Kiều chỉ có anh và bà vú, bây giờ lại thêm người khác nữa là sao? Là ai còn quan trọng hơn hắn, là ai mà anh thà đuổi hắn đi để ở cùng người ta? Hắn càng nghĩ càng thấy phiền – tựa như đứa trẻ bị cướp mất đồ chơi vậy.

Hắn cười cười: “Ha? Là nam hay nữ thế?”

Anh chặn trước cửa, không cho hắn vào nhà: “Không liên quan gì đến anh.”

Anh không muốn Thẩm Mộ và Đào Phi gặp nhau, càng không muốn cô giẫm lên vết xe đổ của đời trước. Hồi trước, hai người họ cũng biết nhau thông qua anh – hắn đến trường đón anh sau giờ tan học, tình cờ thấy anh và cô cùng bước ra khỏi cổng trường. Một lần tiền cô đi một đoạn đường, từ đó mở ra một đoạn nghiệt duyên.

Về mặt hắn đã khó chịu lắm rồi, nhưng vẫn kiên quyết đứng chặn ở đó, nhìn thẳng vào anh, rõ ràng là sẽ không chịu bỏ cuộc.

Anh đành phải dịu giọng xuống: “Anh về trước đi, tối nay em sẽ đến tìm anh.”

Hắn vẫn đứng im, lạnh lùng hỏi: “Trong đó là ai?”

Lúc này, Đào Phi vì chờ lâu quá không thấy anh về nên ra ngoài xem thử: “Đường Kiều, là ai vậy em?”

Qua vai anh, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào cô: “Cô ta là ai?”

Lòng anh chùng xuống, không còn cách nào khác, đành phải giải thích: “Là cô giáo của em, đến để thăm gia đình học sinh.”

Bấy giờ nét mặt hắn mới dịu lại: “Đúng là em đang bận thật đấy.”

“Đường Kiều, người này là anh của em sao?”

Không đợi anh trả lời, hắn đã lên tiếng trước: “Không, em là bạn của em ấy.”

“Ừ.” Thấy trai đẹp ai chẳng muốn nhìn nhiều hơn một chút – là cô giáo như Đào Phi cũng không phải là ngoại lệ.

Đường Kiều thúc giục: “Thẩm Mộ, mau đi đi!”

“Anh không làm phiền hai người nữa.” Hắn cười cười: “Anh ngồi chờ ở phòng em nhé, bao giờ xong việc với cô giáo rồi thì đến với anh.” Hắn nói chuyện rất nho nhã lịch sự, hơn nữa khí chất của con nhà giàu cộng với khuôn mặt xuất chúng càng làm người ta có thiện cảm với hắn hơn.

Nhưng Đường Kiều không có tâm trạng đâu mà thưởng thức cảnh đẹp này, chỉ một lòng muốn tống hắn khỏi tầm mắt Đào Phi: “Ừ ừ ừ, anh đi đi.”

“Được rồi, anh có mang theo ít bánh kem đây.” Hắn giơ cái hộp được gói rất đẹp trong tay lên: “Cô giáo đã vất vả nhiều rồi, thử một chút đồ ngọt nhé?”

Bánh ngọt xinh xắn đáng yêu thực sự là điểm trí mạng đối với con gái – Đào Phi mỉm cười rạng rỡ: “Cảm ơn em nhé.”

“Đừng khách sáo.” Thắm Mộ nháy mắt với cô, rồi nói với Đường Kiều: “Anh chờ em.”

Sau đó, cả Đào Phi và Đường Kiều đều có phần không tập trung. Không bao lâu sau, cô đứng dậy đi về, trước khi đi còn không quên dặn dò anh đừng suy sụp tinh thần vì một cuộc thi – cô tin đó chỉ là sai lầm nhất thời của anh, sau này còn nhiều cơ hội cho anh trở tài lắm.

Tiến cô đi rồi, trong lòng anh rất rối rắm bất an, hít một hơi lấy lại bình tĩnh rồi mới đi về phòng mình.

Thắm Mộ đang ngồi trên giường, lật xem một quyển album. Nghe thấy tiếng bước chân của anh, hần ngẩng lên cười: “Đường Kiều, sao ảnh nào của em cũng có mặt anh thế? Còn không ít ảnh chỉ có anh nữa này, anh không nhớ là đã chụp nó đâu.”

Còn có thể vì sao nữa? Trước đây, anh thích hần đến độ khó mà tưởng tượng được, gần như là phát cuồng luôn. Cất kỹ những kỷ ức khi hai người ở cùng nhau này, khi nhớ hần quá không chịu được, khi cảm thấy không thể kiên trì được nữa, anh lại lấy nó ra xem – coi như là tự an ủi bản thân mình một chút.

“Chỉ là mấy tấm ảnh thôi, anh thích thì cứ lấy.”

Thắm Mộ hơi mất hứng, nhưng không biểu lộ ra ngoài: “Cô giáo của em đi rồi à?”

“Ừ.”

“Chắc, sao hồi anh học cấp 3 lại không gặp giáo viên đáng yêu như thế chứ ”

Lời hần thuận miệng nói ra thế mà lại làm anh căng thẳng: “... Sao? Cô ấy là gu của anh hả?”

Hần chỉ cười không nói.

“Anh có bạn gái rồi đấy, đừng có mà đứng núi này trông núi nọ!”

“Bạn gái chia tay cũng được mà.”

“Thắm Mộ!” Đường Kiều lớn tiếng: “Anh đừng quá đáng!”

Từ bé đến lớn, anh chưa từng nổi giận với hần lần nào. Hần cau mày: “Em làm sao thế? Kịch động như vậy..... Đừng nói là em thích cô ta đấy chứ?”

“Sao lại không được?”

Ánh mắt Thắm Mộ tối sầm lại: “Vì em đã thích người khác rồi.”

“Ha? Vậy anh nói thử xem, người em thích là ai?”

Nhìn anh một lúc, đôi mày hần mới giãn ra, thở dài một hơi: “Anh bảo này Tiểu Kiều, em mới bao nhiêu tuổi chứ, trẻ con trẻ nít biết cái gì mà yêu với đương?” Không hiểu sao mà hần cảm thấy Đường Kiều đang đứng trước mặt mình đây lại giống như một người trưởng thành đã trải qua nhiều sương gió. Thiếu niên ấy có đường nét cân đối, vóc người thon dài, khí chất lạnh lùng trong trẻo như thể người – lạ – chó – tới – gần, kể cả khi cười thì ánh mắt cũng không vui vẻ chút nào. Hơn nữa, dường như chỉ khi ở với hần thì anh mới như vậy, chẳng bù với khi ở cùng Triệu Cẩm Chi, anh không những lạnh nhạt mà còn dửng dưng với y hơn trước nữa!

“Khi anh 15 tuổi đã bắt đầu hẹn hò rồi mà?”

“Đừng đùa chứ Tiểu Kiều, cô giáo kia của em ít nhất cũng hơn 20 phải không? Có muốn giải sầu thì cũng nên tìm bạn cùng lớp hay...”

“Dù có tìm ai thì đó cũng là chuyện của em. Hôm nay anh tới tìm em là để nói chuyện này hả? Anh quản nhiều chuyện quá rồi đấy.”

Giọng hần lạnh đi: “Anh là bạn của em, là bạn thân nhất.”

“Em không phủ nhận chuyện đó, nhưng em cũng chưa từng xen vào chuyện của anh.”

“Anh tình nguyện để em xen vào!”

Vừa dứt lời, Thẩm Mộ đã thấy hối hận – hẳn không muốn mất đi một người luôn coi hắn là trung tâm thế giới, nhưng cũng chưa muốn đến độ chấp nhận bị một học sinh trung học ràng buộc. Hắn thích ở cùng Đường Kiều, đồng thời cũng chắc chắn sẽ không hẹn hò với anh. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện sau này anh sẽ thích một người khác, sẽ nhìn người đó bằng ánh mắt nóng rực như đã từng nhìn hắn... là hắn lại thấy buồn phiền không chịu nổi.

Đường Kiều hơi ngạc nhiên: “Em không có tư cách quản chuyện của anh. Anh đã lớn rồi, chuyện của mình thì tự lo đi, đừng để đến lúc hối hận rồi mới quay sang xin lỗi.”

“Được rồi, anh tìm em không phải để nói chuyện này.”

“Thế để làm gì?”

“Đi ăn đi, ba mẹ anh lại ra nước ngoài rồi.”

“Nhà anh có người giúp việc.”

Hắn nhún vai: “Anh không muốn ăn một mình.”

“Bà vú nhà em cũng về nhà ăn Tết rồi.”

“Thì ra ngoài ăn, anh bao!”

Anh vẫn lắc đầu: “Em không đói, anh cứ đi đi.”

“Đừng thế chứ.” Thẩm Mộ bóp bóp mặt Đường Kiều, cười như thể đang làm trò gì thú vị lắm: “Em quá gầy, lớn lên mà vẫn thế này thì không ai thèm ôm em đâu. Người gì mà toàn xương với xẩu!”

Biết mình không thể từ chối được, anh đành phải thỏa hiệp: “Được rồi, chờ em đi thay quần áo đã.”

Trong lúc chờ anh, hắn buồn chán đi một vòng quanh phòng, bất ngờ thấy một hộp quà được đóng gói tinh xảo nằm trên tủ – rõ ràng là món quà hắn tặng anh hôm nào. Đường Kiều chưa mở nó ra, thậm chí là chỉ tiện tay vứt bừa sang một bên.

Lửa giận bất ngờ bùng lên trong lòng Thẩm Mộ. Hắn xé toạc hộp quà ra, chờ anh thay đồ xong thì lập tức hỏi: “Sao em chưa mở quà của anh ra?”

Đường Kiều sửa sang lại cổ áo của mình, thản nhiên đáp: “À, em quên mất.”

Đến trước mặt anh, hắn cúi xuống nhìn thẳng vào anh: “Đây là mẫu điện thoại mới nhất trên thị trường.”

“Thế hả.” Anh chẳng buồn nhìn: “Cảm ơn.”

“Em phải giữ nó bên người mình.” Trong giọng nói của hắn là sự uy hiếp rõ ràng: “Nếu còn dám không nghe anh gọi nữa, thì... anh nhất định sẽ không bỏ qua cho em đâu.”

6. Chương 6

Trong suốt kỳ nghỉ đông, Thẩm Mộ đã làm rất nhiều chuyện để gia – tăng – tình – cảm với Đường Kiều. Mỗi ngày ít nhất gọi một lần kèm theo ba tin nhắn, rảnh rỗi còn hẹn anh đi chơi.

Anh không thể từ chối hắn mãi được, đành phải đồng ý, nhưng mỗi lần đi đều gọi Triệu Cẩm Chi đi theo.

Một ngày nọ, ba người họ đến công viên xem lễ hội đèn ***g. Trên đường đi, Triệu Cẩm Chi khá là hưng phấn, Đường Kiều mỉm cười đi bên cạnh y, còn Thẩm Mộ thì lẳng lặng đi sau hai người.

“Triệu Cẩm Chi.” Hắn đột nhiên nói: “Đi mua hộ anh cốc cafe đi.”

Y thoải mái gật đầu đồng ý: “Được. Đường Kiều, mày uống gì?”

“Nước khoáng là được rồi.”

Chờ y đi rồi, Thẩm Mộ mới khó chịu hỏi anh: “Sao lần nào ra ngoài em cũng gọi nó theo vậy?”

Anh thản nhiên đáp: “Nó không phải là bạn của em và anh à?”

“Anh không có ý đó...” Hấn muốn nói lại thôi: “Ý anh là, đôi khi anh muốn được ở riêng với em, em có hiểu không?”

Sao Đường Kiều lại không hiểu được? Đời trước, Thẩm Mộ đã dùng chiêu này mà vờn qua vờn lại anh suốt hơn mười năm trời. Biết hấn là thằng nam nên đã bao lần anh muốn bỏ cuộc, muốn tìm một người bạn trai khác để bắt đầu lại từ đầu, thì đúng lúc đó hấn lại luôn tỏ ra thù địch với người bạn mới của anh, làm trái tim đã như tro tàn trong anh lại dấy lên hy vọng. Vì vậy khi ấy, cho tới lúc chết, anh vẫn không buông được hấn ra.

Chết đi sống lại một lần, giờ anh mới thấy hành động này của hấn đúng là nực cười – mà người nằm lần bảy lượt sa vào cái bẫy vụng về đó lại càng đáng buồn hơn.

“Em không hiểu.” Đường Kiều lắc đầu: “Em nghĩ anh thích nhiều người thêm vui nên mới gọi Cẩm Chi theo, mà ở cùng mình em hay có thêm nó nữa thì khác gì nhau chứ?”

Chắc chắn em ấy đang giả ngu! Biết vậy, nhưng Thẩm Mộ không thể trực tiếp chọc thủng tầng cửa sổ giấy này được – hấn chưa từng nghĩ đến việc hẹn hò với đàn ông đâu. Hấn ẩn ý ám chỉ: “Đường Kiều, vị trí của em trong lòng anh rất khác với Cẩm Chi.”

Anh gật gật đầu, tỏ ý biết rồi.

Lúc này, Triệu Cẩm Chi đi mua nước đã về. Thấy y mua cho mình trà sữa, anh bất đắc dĩ nói: “Trà sữa rất ngọt, không phải mày bảo đang muốn giảm béo sao?”

“Chờ Thẩm Mộ đi rồi tao giảm.”

“Hả?”

Y nhún nhún vai: “Đằng nào thì cũng chẳng ai để ý tao khi có anh ấy ở cạnh đâu.”

“...”

—

Lễ hội kéo dài đến tận khuya. Thẩm Mộ xem đồng hồ, đề nghị: “Hay đêm nay chúng ta đừng về nhà nữa, đến khách sạn ngủ một đêm đi.”

Đường Kiều chưa kịp phản ứng thì Triệu Cẩm Chi đã reo lên: “Được được được, lâu lắm rồi ba anh em ta chưa được ngủ cùng nhau! Hôm nay nhất định phải chơi thâu đêm suốt sáng!”

Không muốn làm y mất hứng, anh đành phải gật đầu: “...Cũng được.”

Thẩm Mộ dẫn hai người đến một khách sạn bốn sao gần đó, lấy một phòng. Vì Đường Kiều và Triệu Cẩm Chi chưa đủ tuổi vị thành niên nên ánh mắt cô tiếp tân nhìn họ có phần kỳ lạ – y không nhận ra, nhưng anh thì lại hơi mất tự nhiên.

Ba người vừa chơi bài vừa ăn không ít đồ ăn vặt, mãi đến hai, ba giờ sáng anh mới ngáp ngấn ngáp dài: “Thôi thôi, tao mệt lắm rồi.”

Thẩm Mộ buông bài trong tay ra: “Mệt thì đi ngủ đi.”

Triệu Cẩm Chi vẫn chưa chơi hết hứng: “Ha? Ngủ ấy hở?”

“Thiếu gì cơ hội.” Hấn cười cười: “Hè này anh còn về nữa mà.”

“Ừ...” Hai mắt anh đã díp cả lại, khàn giọng nói: “Tao đi tắm đây.”

Y mỉm cười: “Đường Kiều, vẻ mặt này của mày chẳng khác gì mèo nhỏ cả ”

Anh cố cưỡng lại cơn buồn ngủ, bước vào phòng tắm, khi đi ra thì y đã nằm ườn ra chiếm trọn một cái giường, giữa mặt ngày to.

“Chúng ta ngủ chung đi, Cẩm Chi nó chiếm hết một giường rồi.”

Đường Kiều rất không thích, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, nên đành phải chấp nhận trèo lên chiếc giường còn lại. Anh vừa ngã xuống đã thiếp đi ngay – chịu thôi, cả ngày nay anh đã mệt lắm rồi, cho dù có Thắm Mộ ở ngay bên cạnh cũng không làm anh tỉnh táo thêm được nữa.

Dưới ánh đèn ngủ mờ ảo, Thắm Mộ nhìn khuôn mặt đang say ngủ của thiếu niên, nhất thời không dứt mắt ra được.

Đường nét của thiếu niên mười lăm tuổi vẫn chưa phát triển hết, khuôn mặt thanh tú, khỏe mắt nhướn lên, đôi môi có lẽ vì chủ nhân vừa tắm xong mà hơi phồng hồng — Hấn không nhận được nghĩ, sau này lớn lên có lẽ Đường Kiều sẽ tuần tú lắm đây.

Thắm Mộ đoán không sai tí nào – đời trước khi lên Đại học y vào năm mười sáu tuổi, đúng là anh đã trở thành hot boy nổi tiếng thật.

Hấn đột nhiên nghĩ – nếu là đối tượng là Đường Kiều thì hấn thử hẹn hò với con trai một lần cũng được. Hấn còn trẻ mà, nên ném thử đủ loại mùi vị chứ, đúng không? Trái tim hấn nhũn ra, đột nhiên có cảm giác mong anh mau lớn. Chỉ có ba năm thôi mà, hấn vẫn đợi được – đương nhiên là trong ba năm này, hấn sẽ không để mình nhàn rỗi đâu. Đừng nói là hiện tại, dù là hấn có hẹn hò với anh thật, thì quanh hấn vẫn sẽ luôn không thiếu đủ loại trai gái.

Kỳ nghỉ đông thoáng cái đã trôi qua. Ngày khai giảng, Đường Kiều rời giường từ rất sớm, mặc quần áo chỉnh tề rồi xuống tầng. Thấy bà vú đã chuẩn bị xong bữa sáng nóng hổi, anh nhìn quanh một vòng, hỏi: “Ba cháu đâu ạ?”

“Sáng sớm nay ông Đường nhận được một cuộc gọi khẩn từ bệnh viện, đã đi từ lâu rồi.”

“Dạ.”

Bà không nhận được nói thêm: “Ông Đường đã gần bốn mươi rồi, mỗi tuần đều có bốn, năm ngày thức thâu đêm như thế, cơ thể làm sao mà chịu nổi... Aishh, làm bác sĩ đúng là khổ quá. Tiểu Kiều à, thỉnh thoảng cháu cũng khuyên ba cháu một câu đi.”

Anh không để ý đến cách bà vú gọi mình, chỉ cười nói: “Vâng ạ.”

Ăn sáng xong, Đường Kiều đang định đón taxi đi học như thường thì chiếc xe thể thao quen thuộc bỗng trở tới rồi dừng lại bên người anh. Cửa xe mở ra, lộ ra khuôn mặt anh tuần của Thắm Mộ: “Lên xe đi.”

Anh vẫn đứng im.

“Anh đưa em đến trường.”

“...Anh có bằng lái chưa?”

“Anh vừa tròn 18 tuổi, vừa lấy xong.” Hấn thúc giục: “Mau lên đi.”

Không thể từ chối, anh đành phải lên xe. Nói cho cùng thì bây giờ Thắm Mộ mới chỉ là thằng nhóc chưa quá hai mươi, vẫn có cảm giác đặc ý khi ngồi trên xe xịn, thỉnh thoảng còn ngẩng ngẩng vuốt vuốt chiếc xe, thực sự là ấu trĩ hết mức.

“Học sinh Trung học thật đáng thương.” Hấn nói: “Anh vẫn chưa phải đi học đâu.”

“Anh được nghỉ bao nhiêu ngày nữa?”

“Hơn mười ngày.” Hấn tỏ ra tiếc nuối: “Tiếc là mấy ngày đấy em không đi chơi cùng anh được nữa.”

“Anh nên về trường sớm đi, còn phải chăm bạn gái nữa chứ.”

Hấn nhướn mày lên: “Em đang đuổi anh đấy à?”

“Không dám.”

Đưa Đường Kiều đến trường rồi, Thẩm Mộ không rời đi ngay, mà ngồi ngắm bóng lưng anh đang đi xa dần. Lại thật đấy – trước đây hắn vẫn không thấy đồng phục trung học kiểu cầm dục thì đẹp ở chỗ nào, chẳng hiểu sao nó mặc trên người anh thì lại đẹp thế cơ chứ?

Thẩm Mộ ý thức được dạo này mình đã để ý anh quá nhiều, nhiều đến nỗi hắn khó mà kiềm chế được. Chuyện này chẳng có gì tốt, hắn nghĩ, mình có nên kiểm thử gì đó để giải khuây không đây?

Đúng lúc này, một bóng hình nho nhỏ lọt vào gương chiếu hậu. Người nọ có mái tóc dài đến eo, khuôn mặt trắng nõn đáng yêu, bộ đồ trắng tuyết càng làm cô thêm nổi bật giữa đám học sinh.

Hắn nheo mắt lại, khởi động xe chạy đến bên người nọ, mỉm cười đầy tự tin – chỉ cần hắn muốn, hắn sẽ trở thành dạng người mà ai ai cũng thích: “Xin chào cô giáo, cô vẫn còn nhớ em chứ?”

Đào Phi ngẩn ra: “Em là... Bạn của Đường Kiều?”

“Em là Thẩm Mộ.”

Mặt cô hơi đỏ lên: “Ừm... Cô là Đào Phi.”

“Giờ là lúc vào học rồi mà, sao cô còn ra khỏi trường làm gì?”

“À, cô để quên giáo án ở nhà, nên phải về lấy.”

Đúng là một cơ hội tốt. Thẩm Mộ nghiêng người mở cửa bên ghế phụ ra: “Cô lên xe đi, để em tiễn cô một đoạn.”

“...” Cô vừa mừng vừa lo: “Ai lại thế được... làm phiền em quá.”

“Không có gì đâu mà.” Hắn mỉm cười nói: “Vừa lúc em cũng rảnh.”

“Vây, vây phiền em nhé.” Trong ngực cô như có con nai con đang nhảy loạn, bước chân lên xe hắn.

Mãi đến khi Thẩm Mộ về trường, hắn vẫn không đến tìm Đường Kiều lần nào nữa – điều này làm anh thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cuộc sống của anh lại quay về quỹ đạo một đường hai điểm của một học sinh trung học bình thường. Số lần Đường Hoài Chương về nhà càng ngày càng ít – anh biết ông đang nỗ lực để tranh chức Phó Viện trưởng, nên trừ việc không gây thêm phiền toái cho ông, anh cũng chẳng biết làm gì khác. Y theo đời trước, sự nghiệp của ông sẽ rất thuận buồm xuôi gió – thứ duy nhất anh lo chỉ là sức khỏe của ông.

một đường hai điểm: hai nơi (trường vs nhà) và một đường (trường đến nhà vs ngược lại).

Kiếp trước, có thể nói là Đường Hoài Chương đã chết vì lao lực – vào năm Đường Kiều hai mươi tuổi, ông qua đời sau mười hai giờ làm việc liên tục, chấm dứt sinh mệnh kéo dài bốn mươi năm của mình. Mỗi lần nhớ lại chuyện này, toàn thân anh lại như chìm vào hầm băng.

Đã hai ngày rồi ông không về nhà, anh thực sự không nhịn nổi nữa, nhắc máy gọi điện cho ông. Vốn anh không ôm hy vọng gì nhiều, không ngờ là lại có người nghe máy. Người nghe là một bác sĩ thực tập, nói là ông đang làm một thủ thuật quan trọng, phải hơn một tiếng nữa mới xong.

Cúp máy, anh nhờ bà vú làm ít thức ăn mà thường ngày ông thích, rồi xách cặp ***g chạy đến bệnh viện.

Đây là lần đầu tiên Đường Kiều đến bệnh viện của Đường Hoài Chương – tất cả bác sĩ và y tá cũng không nhận ra anh. Giới thiệu thân phận của mình xong, anh được dẫn đến văn phòng của ông – chỉ thấy ông đang nằm trên ghế salon, ngủ rất sâu, sắc mặt vàng như nền, nét mặt ngay cả khi ngủ vẫn cực kỳ mệt mỏi.

Anh không đánh thức ông, chỉ đặt cặp ***g cơm lên bàn, rồi tiện tay rút một cuốn sách xuống xem.

Khi Đường Hoài Chương mở mắt thì thứ đầu tiên ông thấy là con trai đang ngồi bên người mình, rũ mắt yên lặng đọc sách. Khuôn mặt của con trai nhìn nghiêng rất đẹp, giống người mẹ đã mất của nó còn hơn cả giống ông. Yết hầu ông giật giật, khàn giọng hỏi: “Con hiểu à?”

Anh buông sách ra, cười đáp: “Một chút ạ.”

“Sao có thể?” Quyển sách trên tay con trai rất nặng về thuật ngữ, nếu không nắm vững kiến thức căn bản thì không thể hiểu được.

Anh chỉ vào cặp ***g: “Ba chưa ăn cơm phải không? Ba ăn mau đi, kéo nó nguội bây giờ.”

Mở cặp ***g ra, Đường Hoài Chương nhìn cơm bên trong, nhất thời chẳng biết nói gì, đành hời hợt sang chuyện khác: “Hôm nay con không đi học à?”

“Nay là chủ nhật mà ba.”

“À.” Ông bỗng nhiên tỉnh ra, lẩm bẩm nói: “Ba quên mất.”

Hai cha con ngồi cùng nhau, một người ăn, một người nhìn, tuy không nói gì nhưng ai cũng rất vui.

Chờ Đường Hoài Chương ăn xong, Đường Kiều cũng thu dọn rồi đi, trước khi đi còn không quên chào hỏi cặp dưới cửa ba – chính là người đã nghe điện vừa nãy.

Anh khá là quen thuộc bệnh viện này – dù sao thì kiếp trước anh cũng đã làm việc ở đây vài năm. Xuống tới tầng hai, anh đột nhiên dừng lại.

Người vừa đi qua anh là Đào Phi. Trên tay cô cầm tờ giấy xét nghiệm, sắc mặt rất phức tạp.

Nếu anh không nhớ nhầm, thì tầng hai rõ ràng là... khoa phụ sản.

Seven: Câu chuyện chính thức bắt đầu từ đây.

Thương Đào Phi ghê gớm, cô ấy chẳng có tội gì, cái tội duy nhất là trót ngu tin vào thằng khốn Thẩm Mộ, tiện thể phá nát đời mình luôn..

7. Chương 7

Vô số giả thiết lập tức hiện lên trong đầu Đường Kiều. Đào Phi có thai ư? Cha đứa bé là ai? Chẳng lẽ đời này cô vẫn không thoát khỏi kiếp bị Thẩm Mộ dồn vào chỗ chết sao?

Sự điên cuồng khi bị ép phải phá thai của cô lập tức lao vào tâm trí anh. Sau đó, anh đã từng đến bệnh viện thăm cô, chỉ thấy cô gái vốn đang tuổi thanh xuân mơn nay lại tiều tụy nằm trên giường bệnh, đôi mắt đen thẫm vô hồn nhìn chằm chằm về phía trước.

Rõ ràng cô chưa làm gì sai, nhưng lại phải chịu kết cục thế này – điều duy nhất cô sai chỉ là đã lỡ yêu Thẩm Mộ quá nhiều mà thôi. Thật đúng là buồn cười – trên đời có nhiều người thích hạng cặn bã thật, Đường Kiều kiếp trước thì có khác gì cô đâu chứ? Nếu có, thì chỉ là anh may mắn hơn vì đã thấy rõ bộ mặt thật của hán trước khi chết thôi.

Lấy lại bình tĩnh, anh tự nhủ mình nhất định không được hấp tấp. Chẳng qua anh chỉ tình cờ gặp Đào Phi ở khoa phụ sản, không có nghĩa là cô đã mang thai, mà dù có thật thì cha đứa bé chưa chắc đã là Thẩm Mộ.

Đường Kiều yên lặng rời đi. Từ đầu đến cuối, Đào Phi vẫn không hề nhìn thấy anh, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm vào tờ giấy trong tay mình.

Ngày tiếp theo.

Đào Phi vẫn lên lớp như thường, thái độ cử chỉ không khác gì thường ngày. Nhưng chỉ có Đường Kiều vẫn chăm chú quan sát cô mới nhận ra – chỉ trong một buổi sáng mà cô đã gặp người mấy lần, sắc mặt cũng không tươi tắn như mọi hôm.

Tiếng chuông hết giờ vừa vang lên, cô đã vội thu thập đồ đạc rồi chạy ra ngoài. Anh ngồi im tại chỗ, trong lòng thầm nghĩ liệu mình có nên đi hỏi vì sao hôm qua cô lại đến bệnh viện không – đây là chuyện khá nhạy cảm với phái nữ, hơn nữa anh chỉ là một học sinh, lấy tư cách gì mà hỏi cô chứ?

Lúc này, câu chuyện phiếm của hai bạn nữ ngồi cạnh lại hấp dẫn anh.

“Này, hôm nay tao thấy cô Đào ở WC đấy.”

“Có gì lạ? Làm như mày thấy cô ấy ở WC nam ấy.”

Cô gái lè lưỡi: “Đó không phải điểm mấu chốt! Tao thấy cô ấy nôn đến mặt xanh mặt vàng, hẳn là khó chịu lắm.”

“Ha.”

“Cái phản ứng nhạt nhẽo gì thế này!” Cô không hài lòng: “Chẳng lẽ mày không nghĩ cô ấy đã có thai rồi sao? Trên TV vẫn diễn như thế mà!”

“Mày lậm phim quá rồi đấy.”

“Hôm trước chúng ta đến rạp chiếu phim chẳng thấy cô ấy đi cùng một anh chàng cực kỳ đẹp trai đấy à? Nói không chừng hai người họ đã nọ nọ lọ chọ rồi đó!”

Tuy người đẹp trai trên đời chẳng có mình Thẩm Mộ, nhưng Đường Kiều vẫn đứng ngồi không yên.

Chuông vào học vang lên. Triệu Cẩm Chi thấy anh đi ra cửa thì vội hô: “Ê, vào lớp rồi mày còn đi đâu đấy!”

“Phòng y tế.”

“Hả? Mày khó chịu trong người à?”

“Ừ, xin nghỉ hộ tao nhé.”

—

Ra khỏi lớp học, Đường Kiều đi thẳng đến văn phòng của Đào Phi. Giờ là thời gian lên lớp, nên trong phòng chỉ có mình cô – cô đang nằm sấp trên bàn, tay phải ôm lấy bụng.

“Cô, ngủ như thế sẽ bị cảm đấy.”

Đào Phi đứng bật dậy, thấy người đến là anh mới yếu ớt mỉm cười: “Đường Kiều đấy à, đến tìm cô có chuyện gì không?”

“Em thì không, nhưng cô thì có.”

Cô sững sốt, hỏi lại: “Cô thì có gì được chứ?”

Anh nói thẳng ra: “Hôm qua em thấy cô ở bệnh viện.”

Khuôn mặt vốn tái nhợt của cô lập tức trở nên trắng bệch.

“Ở khoa phụ sản.”

“Đường Kiều!” Cô cắn răng nói: “Rốt cục thì em muốn nói cái gì!”

“Cô.” Anh nghiêm túc hỏi: “Cô có thai rồi phải không?”

“Em chỉ là học sinh của tôi.” Giọng nói của cô đã trở nên lạnh lùng: “Việc riêng của tôi chưa đến lượt em tham gia.”

Cô phản ứng hết như những gì anh đã dự liệu, nên anh chỉ gật đầu: “Nếu cô không liên lạc được với cha đứa bé thì cứ đến tìm em nhé.”

Dựa vào những gì đã quan sát được thì Đường Kiều có thể kết luận – tính cách của Thẩm Mộ đời này hết như kiếp trước. Hẹn hò với Đào Phi chưa tới 1 tháng, hẳn phải trở về trường Đại học – ở đó thiếu gì hoa thơm cỏ lạ đang chờ hắn, một Đào Phi bé nhỏ thì có đáng gì. Trước sự lạnh nhạt bất ngờ của người yêu, người đang chìm đắm trong tình yêu là cô chỉ biết gọi điện nhắn tin cho hắn không ngừng – cô còn có thể làm gì khác đâu? Phiền không chịu được, chẳng bao lâu sau hắn đã tổng thẳng số cô vào danh sách đen.

Đào Phi kinh ngạc nhìn Đường Kiều – trên người thiếu niên đang đứng trước mặt cô có một cảm giác trưởng thành trước tuổi, làm cô chỉ muốn trút hết nỗi lòng trong mình ra. Nhưng cuối cùng, cô chỉ thở dài một hơi: “Em mau về đi.”

Anh chẳng có tâm trí đâu mà về lớp, liền đi thẳng về nhà, nằm vật ra giường. Ngẩn người nhìn chiếc điện thoại ở đầu giường một lúc, anh ngồi dậy nhấn số gọi cho Thẩm Mộ.

Chuông reo hồi lâu, hắn mới nhắc máy: “Alo? Đường Kiều à?” Thanh âm của hắn trầm thấp mà gợi cảm, nhưng vào tai anh thì lại khó nghe vô cùng.

“Đang làm gì thế?” Anh trêu chọc: “Em làm phiền anh à?”

“Sao có thể chứ.” Hắn khẽ cười: “Anh cứ nghĩ chỉ có anh chủ động đi tìm em thôi đấy. Sao, tự đừng gọi anh có chuyện gì?”

“Chỉ đột nhiên muốn nói chuyện với anh thôi.” Giọng nói của anh ỉn ỉn ý cười, nhưng đáy mắt thì lại lạnh băng.

Đầu bên kia vang lên tiếng mặc quần áo sột soạt, thậm chí Đường Kiều có thể tưởng tượng ra khung cảnh hắn ngồi dậy nghe máy, bên cạnh là một người khác đang nằm – tựa như vô số lần trước kia: “Em muốn nói gì?”

“Chuyện gì cũng được. Hôm nay em nghe người lớn nói về một nữ sinh mang thai với bạn cùng lớp, sau đó hai người họ bị trường cho thôi học luôn.”

“À.” Thẩm Mộ không để tâm lắm: “Bây giờ chuyện đó đâu phải là hiếm.”

“Nếu là anh thì sao?”

“Anh? Ý em là?”

“Em chỉ ví dụ thôi mà. Vạn nhất bạn gái của anh mang thai thì anh sẽ chịu trách nhiệm chứ?”

“Chịu trách nhiệm?” Hắn bật cười: “Chịu trách nhiệm cái gì? Cưới cô ta về nhà chắc? Anh van em, giờ anh vẫn chưa đủ tuổi kết hôn mà.”

Đường Kiều không hề ngạc nhiên với đáp án của hắn. Anh giả vờ vô ý hỏi: “Thế còn đứa bé thì sao?”

Hắn đáp mà không cần nghĩ: “Phá đi.”

“Nếu cô ấy muốn sinh nó ra?”

“Đương nhiên là không được, ba mẹ anh cũng không cho phép.” Bị hỏi dồn, hắn mất kiên nhẫn: “Đường Kiều, em hỏi nhiều thế để làm gì? Có chuyện gì à?”

“Không có gì, em chỉ tò mò thôi.”

Hắn cười cười: “Đừng nói là em mang thai con của anh nhé?”

“...”

“Nếu đối tượng là em thì anh sẽ cân nhắc chuyện kết hôn đấy.” Hắn trêu chọc nói.

“... Vinh hạnh quá, em không nhận nổi đâu.”

Đúng lúc này, bà vú gõ cửa: “Tiểu Kiều ơi, Triệu Cẩm Chi tới tìm cháu này.”

Anh hô một tiếng rồi quay lại nói với hắn: “Em cúp máy đây.”

Giọng hắn chua chua: “Nó tìm em làm gì? Hai người dính nhau ở trường chưa đủ, tan học còn định dăm dúi một chỗ nữa à?”

“Chắc là nó tới thăm bệnh.”

“Bệnh? Em khó chịu ở đâu hả?”

“Chỉ là cảm nhẹ thôi.”

Thẩm Mộ thở phào nhẹ nhõm: “Em chú ý sức khỏe một chút, làm sao để lần sau anh về thì phải béo hơn đây. Béo béo ôm mới thích.”

“Vây đừng ôm.”

“Không!” Tính tình hần lúc này khá là trẻ con – nói cho cùng thì bây giờ hần vẫn là trẻ vị thành niên. Nhưng khó ai có thể ngờ được, đứa trẻ này lại làm ra những chuyện mà trời đất khó lòng dung tha, mà dưới lớp vỏ đẹp đẽ đó cũng là một nhân cách đã thối nát cả rồi.

Đúng là Triệu Cẩm Chi tới để thăm bệnh, còn mang theo không ít hoa quả và đồ ăn vặt. Đường Kiều lười xuống giường, ngồi trên giường vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với y – chuyện này là tâm trạng anh tốt hơn không ít.

Mấy ngày tiếp theo, tình trạng của Đào Phi càng lúc càng không ổn – rõ ràng là đang mang thai, nhưng càng ngày cô lại càng gầy hơn. Phản ứng thai nghén của cô khá mãnh liệt, làm cô không cách nào lên lớp được, nên đành phải xin nghỉ. Đường Kiều thấy hết những chuyện này – anh biết, đó hoàn toàn là do tâm sự nặng nề của cô tạo thành.

Khi anh sắp không nhận được mà đi tìm cô thì cô lại chủ động tìm đến anh trước.

Khi Đào Phi đến nhà Đường Kiều thì chỉ có mình anh ở nhà, bà vú đã đến siêu thị rồi. Nhìn sắc mặt trắng nhợt của cô, anh thật không đành lòng. Rót cho cô một chén trà nóng, anh lên tiếng trước: “Cô, em có thể đến nhà cô mà, cô không cần phải mất công thể này.”

Cô gượng cười: “Cô đã làm phiền đến em rồi, sao có thể không biết xấu hổ mà bắt em làm này làm nọ chứ.”

“Có chuyện gì thế ạ?”

Đôi mắt cô nổi lên ánh nước: “Cô không liên lạc được với Tiểu Mộ... Làm thế nào cũng không tìm được anh ấy...”

Dù đã dự liệu từ trước, nhưng trái tim anh vẫn chùng xuống, tay nắm chặt lại.

Cô cầm chén nước nóng hổi trong tay, nước mắt tí tách rơi xuống: “Tự dưng anh ấy nói chia tay với cô, cô không biết mình đã làm sai chuyện gì cả. Cô cố gắng truy hỏi, nhưng mà... Tìm thế nào cũng không thấy người.... Đường Kiều, em có thể liên lạc với Tiểu Mộ giúp cô được không?”

“Chia tay, đương nhiên là vì không yêu nữa.” Có lẽ từ đầu đến cuối hần vẫn chưa từng yêu cô: “Cô còn muốn hỏi cái gì?”

Đào Phi mở to mắt, đáng thương nhìn anh.

“Đứa trẻ là của anh ta sao?”

Cô gật đầu.

Anh xoa xoa ấn đường: “Đã có ai biết chuyện rồi?”

“Chỉ có em và cô.” Cô rũ mắt xuống: “Cô không dám nói cho ba mẹ biết. Họ không phải là người thành phố, sống làng nhàng tử tế cả đời, nếu biết chuyện có khi sẽ tức chết mất.”

“Vây cô định làm thế nào?”

“Cô, cô không biết.... Bây giờ cô chỉ muốn liên lạc với Tiểu Mộ...”

“Rốt cục cô muốn tìm anh ta để làm gì!” Anh không nhận được rống lên: “Đã lâu như thế rồi, từ thái độ của anh ta mà cô vẫn không hiểu sao? Đào Phi, cô nghe đây – Thẩm Mộ đã quên cô rồi, càng không cần đứa trẻ trong bụng cô! Nếu cô muốn sống cuộc sống bình lặng như trước đây, nếu cô muốn quên đi anh ta, thì hãy phá...”

“Không thể được!” Đào Phi cũng hét lên: “Không gặp Tiểu Mộ thì cô không mất hy vọng đâu! Hơn nữa...” Cô vuốt ve bụng mình, đỏ mắt thâm thì: “Đây là một sinh mạng mà...”

Seven: Ồ đừng phá...

8. Chương 8

Đường Kiều nhắm mắt lại. Anh không biết phải khuyên bảo Đào Phi thế nào.

Trước đây khi anh còn làm trong bệnh viện, không ít đồng nghiệp đã tranh luận về vấn đề này – một sinh mệnh không được chờ mong có được quyền đến với thế giới này không? Đứa bé trong bụng cô là vô tội, chẳng lẽ chỉ vì ba nó vô tình mà lại phải chết sao?

“Em hỏi cô, dù thái độ của Thẩm Mộ có thế nào thì cô vẫn quyết tâm sinh đứa bé này ra chứ?”

Đào Phi không trả lời, nhưng anh biết cô sẽ đáp ra sao. Kiếp trước, sau khi cô nói với Thẩm Mộ tin mình mang thai, hắn ngạc nhiên rồi không chút do dự bảo cô phá nó đi. Khi ấy, hắn vẫn còn là một sinh viên, hoàn toàn không có khả năng làm cha của một đứa trẻ, hơn nữa thân là con nhà giàu có, hắn biết sau này mình sẽ cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối rồi sinh ra một người thừa kế hoàn hảo – vậy nên, hắn tuyệt đối không cho phép đứa trẻ trong bụng Đào Phi được ra đời.

Thấy rõ sự vô tình của người mình yêu, cô cũng không níu kéo nữa, chỉ tuyệt đối không chịu phá bỏ thai nhi. Cuối cùng thì chuyện này cũng lọt đến tai cha mẹ Thẩm Mộ – mà đối với họ, đối phó một cô gái mang thai chẳng có gì là khó cả. Bọn họ giao chuyện này cho Đường Hoài Chương, bảo ông đi giải quyết mẹ con Đào Phi – đứa trẻ của cô là do tự tay ông lấy ra.

Từ đầu đến cuối, trong mắt cô vẫn có sự kiên định như thế: “Phải.”

“Cô đã thử nghĩ xem sau này con cô sẽ phải đối mặt với những gì chưa? Ba nó không thừa nhận nó, hơn nữa chưa chắc người nhà cô đã đón nhận. Bạn bè cô, rồi đồng nghiệp của cô sẽ nhìn nó như thế nào? Có chắc là mình đủ khả năng để không nuôi dạy nó thành một thằng cặn bã như cha nó chứ?”

Mặt Đào Phi tái nhợt: “Cô, cô không biết... Cô chỉ biết, nó là đứa trẻ của cô và Thẩm Mộ, cô sẽ không để nó chết!”

“Em không hiểu.” Đường Kiều lạnh lùng nói: “Biết trước nó sẽ không được hạnh phúc rồi mà cô còn cố làm gì?”

“Cô sẽ cố hết sức!”

Anh im lặng một lúc rồi thở dài: “Nếu cô đã quyết định rồi thì em không có tư cách để nói gì thêm nữa. Nhưng mà, nếu cô muốn giữ được con mình thì tốt nhất là đừng nói về sự tồn tại của nó với Thẩm Mộ. Mà tốt nhất là đừng nói cho người khác biết cha đứa trẻ là ai.”

“Vì sao!” Cô hoảng sợ: “Tiểu Mộ, Tiểu Mộ là cha của con cô mà!”

“Thế thì sao? Người duy nhất mong chờ con cô ra đời chỉ có mình cô mà thôi.”

Bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô không ngừng run rẩy: “Cô không tin... Tiểu Mộ sẽ không vô tình như thế đâu...”

Anh mỉm cười: “Cô không tin em thì hẳn là phải tin vào tai mình chứ.”

Cô ngẩng phắt lên: “Ý em là sao?!”

“Cách đây không lâu, em mới gọi điện thoại cho Thẩm Mộ. Đây là bản ghi âm cuộc nói chuyện đó.” Anh đưa tai nghe cho cô: “Cô có thể nghe một chút.”

Vội vàng đón lấy tai nghe, cô cẩn thận đặt nó lên tai. Đột nhiên không đành lòng thấy đáng vẻ tuyệt vọng của cô, anh yên lặng đứng lên, rời khỏi phòng.

Đường Kiều ở phòng khách uống xong một ly trà thì Đào Phi bước ra. Nhìn cô như mất hồn mất vía, đôi mắt to tròn vốn tràn ngập ánh nước nay lại đờ đẫn vô vọng, dường như chỉ đứng im một chỗ thôi cũng đã tiêu hao hết sức lực của cô.

Anh vội đỡ lấy cô. Nắm chặt lấy tay anh, cô thất thần lắm lắm: “Đường Kiều... chuyện đó là thật sao?”

Anh không chút do dự gật đầu – bây giờ mà cho cô thêm hy vọng chẳng khác nào hại chết cô: “Ba em là bác sĩ tư nhân của Thẩm gia. Mười mấy năm qua, ba đã phá thai cho biết bao nhiêu phụ nữ từng là tình nhân của ba anh ta. Những người phụ nữ ấy từng mơ tưởng dùng đứa con để moi móc một phần tài sản của Thẩm gia, nhưng kết cục của họ thì sao? Sinh ra trong gia đình như thế, nhất định Thẩm Mộ sẽ chẳng hiền lành hơn ba mình đâu. Em biết dù có khuyên thế nào cô cũng sẽ không đổi ý, nhưng nếu cô thực sự muốn con mình bình an ra đời thì tốt nhất là đừng để người Thẩm gia biết đến sự tồn tại của nó.”

Đào Phi gật nhẹ: “Cô hiểu rồi, cảm ơn em. Cô đi trước đây.”

“Để em tiễn cô.”

Tiến Đào Phi ra cửa, anh gọi một chiếc taxi cho cô. Khi cô mở cửa xe, anh vẫn không nhịn được hỏi: “Cô, sinh con vì hạng cận bã như thế, cô thấy đáng giá sao?”

Cô yếu ớt mỉm cười: “Cô không sinh vì hắn, mà là vì chính mình.”

Đường Kiều không hiểu. Có đứa bé này rồi, cuộc sống của Đào Phi sẽ càng thêm chật vật – anh không tưởng tượng nổi cảnh một cô gái mới hơn hai mươi tuổi đầu, vừa tốt nghiệp đại học xong sẽ một mình nuôi dưỡng một đứa trẻ như thế nào. Nhưng anh không hỏi thêm nữa, chỉ im lặng nhìn chiếc taxi dần dần đi xa.

Sau đó, Đào Phi không tìm đến Đường Kiều nữa. Cô vẫn cố gắng làm việc như thường, thậm chí còn có phần hơn xưa. Tuy rằng bắt đầu dĩ, nhưng anh vẫn mua không ít đồ bổ cho phụ nữ có thai rồi đưa đến nhà cô vào cuối tuần.

Đào Phi ở trọ cùng hai cô giáo trường khác. Phòng trọ tuy nhỏ, nhưng cái gì cần có thì cũng đủ cả. Thấy Đường Kiều đến, cô ngạc nhiên: “Đây... đều là đồ đắt tiền, cô không nhận được đâu!”

Anh thản nhiên nói: “Em có tặng cô đâu, là tặng anh bạn nhỏ mà.”

Nhưng cô vẫn do dự: “Em vẫn là học sinh...”

Anh nháy mắt trêu chọc: “Thực ra thì em là một bác sĩ đấy ”

Thấy vẻ mặt giả bộ nghiêm túc của anh, cô không nhịn được bật cười: “Cảm ơn em!”

Trong phòng khá bừa bộn, trên đất là không ít thùng để quần áo. Anh hỏi: “Cô định chuyển nhà à?”

“Ừ.” Cô vuốt ve bụng mình: “Bụng cô càng ngày càng lớn, bạn cùng phòng sẽ sớm nhận ra cô đang mang thai thôi.”

Đường Kiều muốn nói lại thôi. Xã hội bây giờ vẫn chưa cởi mở như 10 năm sau – một cô gái trẻ như Đào Phi chưa chồng mà chửa, lại không thể nói với người ta rằng bố đứa bé là ai, dù là ở thành phố lớn như thành phố S thì vẫn sẽ không thiếu người chỉ trích bàn tán. Hơn nữa, cô còn là một giáo viên, trường học sẽ cho phép một “tầm gương xấu” như thế này tiếp tục dạy dỗ học sinh chứ?

Rõ ràng là Đào Phi cũng đã nghĩ đến những chuyện này, nên mới đệ đơn từ chức, một tháng sau sẽ chính thức rời khỏi trường.

“Cô định đi đâu?”

Cô thản nhiên mỉm cười: “Còn đi đâu được nữa? Sinh con xong, cô định về nhà mẹ đẻ.”

“Không phải cô nói ba mẹ cô khó mà tiếp thu được... chuyện này sao?”

“Nhưng họ là thân nhân duy nhất của mẹ con cô.”

Đường Kiều cảm thấy chua xót thay cho Đào Phi – nhưng thân là một người ngoài cuộc, anh chỉ có thể tôn trọng quyết định của cô.

“Tiếc thật, không thể dạy em hết cấp ba.” Cô nói: “Đường Kiều, em là một học trò thông minh, cô tin em có thể đỗ vào trường đại học tốt nhất, có được tương lai rộng mở.”

“Em sẽ.” Anh khẽ mỉm cười.

Trải qua mấy tháng nỗ lực, rốt cục Đường Hoài Chương cũng an ổn ngồi xuống cái ghế Phó Viện trưởng. Nhân dịp ông mới lên chức nên tâm trạng rất tốt, Đường Kiều bèn nói chuyện của Đào Phi với ông – đương nhiên, anh chỉ nói là một cô giáo rất thân quen với mình vừa mới mang thai, có ý muốn được khám ở khoa sản bệnh viện. Hiếm khi ông nổi hứng nói đùa, bảo anh còn nhỏ thế mà đã biết đi cửa sau, nhưng cuối cùng vẫn vui vẻ đồng ý.

Được Đường Kiều bảo trợ, Đào Phi được khám định kỳ rất cẩn thận – có mơ cô cũng không ngờ sẽ có ngày mình được khám ở bệnh viện tốt nhất thành phố này. Cô thực lòng biết ơn anh – thậm chí đã có lúc cô quên đi anh mới chỉ là một “học sinh trung học” mà coi anh như một người lớn để ý lại vậy.

Một tháng sau, Đào Phi từ chức, rời khỏi trường học. Cô thuê một phòng trọ, ở một mình chờ đến ngày sinh. Trước giờ cô vẫn gửi phần lớn thu nhập của mình về cho cha mẹ, nhưng từ khi cô có đứa bé thì không – điều này làm cha mẹ cô rất bức mình, đã mấy lần gọi lên giục cô gửi tiền về nhà. Cô quả quyết từ chối – cô bây giờ vốn đã không tích nhiều tiền, còn phải để dành cho đứa trẻ sắp ra đời nữa chứ.

Trừ Đường Kiều thỉnh thoảng tới thăm thì Đào Phi rất ít khi gặp người ngoài. Mỗi lần tới, anh đều mang theo rất nhiều đồ này nọ, khi thấy cô tỏ ý không thể nhận thì chỉ tùy tiện nói: “Mấy thứ này nhà em có nhiều lắm, cô không cần phải lo đâu. Cô không lấy thì em đành phải vứt đi thôi.”

Anh đã nói thế, cô còn biết từ chối thế nào. Để đáp lại, cô thường dạy thêm cho anh – dù trong lòng cô biết rõ anh đã thông thuộc tiếng Anh tựa như tiếng mẹ đẻ rồi.

Ngày sinh dự tính là cuối năm. Đào Phi mua không ít len, mỗi ngày đều đan đủ loại áo mũ cho cục cưng sắp ra đời. Nhìn nét cười chân thành và dịu dàng trên mặt cô, chẳng hiểu sao Đường Kiều lại nhớ tới người mẹ đã qua đời nhiều năm của mình.

Có phải mỗi người phụ nữ khi sắp làm mẹ đều đẹp như thế không?

Ngày đó, Đường Kiều đến bệnh viện đưa cơm cho Đường Hoài Chương, tình cờ gặp Đào Phi cũng mới đến để kiểm tra. Anh khá quen thuộc với bác sĩ chủ trị cho cô – kiếp trước anh từng làm thực tập sinh dưới tay ông, biết ông rất có thực lực nên mới tin tưởng để gửi gắm cô.

Anh mỉm cười chào hỏi: “Cô ạ.”

“Đường Kiều?” Bụng cô đã hơi nhô lên, sắc mặt cũng tươi tắn hơn nhiều: “Sao em lại ở đây?”

“Em tới tìm ba. Cô mới kiểm tra xong ạ?”

Cô gật đầu.

Không ít bác sĩ ở bệnh viện biết mặt Đường Kiều, người trước mắt không là ngoại lệ: “Cháu là con trai của viện trưởng Đường sao?”

“Dạ.” Anh lễ phép đáp lại: “Cháu chào chú ạ.”

“Xin chào.” Bác sĩ cười cười: “Lên đại học chưa?”

“Cháu còn hai năm nữa.”

“Ừm, chắc là cháu cũng học y hả? Haha, viện trưởng Đường đúng là có một cậu con trai ngoan!”

Anh chỉ cười không nói.

“Cháu có muốn vào xem thử không?”

“Như vậy... có được không ạ?”

“Có gì mà không được, nào nào, coi như thực tập trước.” Ông lại hỏi Đào Phi: “Cô không ngại chứ?”

Cô cười: “Không đâu.”

Đợi Đào Phi thay đồ rồi nằm xuống giường, bác sĩ thoa một lớp kem lên bụng cô, vừa tiến hành siêu âm cho cô vừa giảng giải một ít thường thức cho Đường Kiều. Chẳng mấy chốc, khung cảnh bên trong bụng cô đã hiện lên màn hình.

“Vị trí thai nhi rất chuẩn, bé cưng trông cũng rất khỏe mạnh.”

Đường Kiều nhìn hình ảnh thai nhi mới thành hình chưa lâu – xem nào, có mũi, mắt với tay chân rồi, tiểu JJ cũng có luôn.

Đào Phi nhìn màn hình không chớp mắt, đôi mắt dịu dàng như nước.

“Cô.” Anh nói: “Cô muốn nghe tiếng tim bé đập không?”

Hai mắt cô bừng sáng, quay sang hỏi bác sĩ: “Được chứ?”

“Đương nhiên là được.” Ông nhấn một cái nút, tiếng tim đập vững vàng lập tức vang lên.

Thình thịch, thình thịch...

— Dường như đó là âm thanh đẹp nhất trên thế gian này.

: Thai nhi 3 tháng là có tim thai rồi, chi tiết xem ở đây.

Seven: Chắc trước đây cứ tưởng 5 6 tháng mới có tim thai chứ TvT

Lần đầu gặp mặt a lần đầu gặp mặt

9. Chương 9

Trời càng lúc càng nóng, bụng Đào Phi cũng ngày một lớn hơn. Chẳng mấy chốc, nghỉ hè đã tới rồi.

Thi xong môn cuối cùng, Đường Kiều kiên nhẫn ngồi an ủi Triệu Cẩm Chi đang ôm đầu mình khóc rống.

“Chết rồi chết rồi, thi kém như thế này, nhất định về nhà tao sẽ chết thảm cho coi!”

“... Chắc gì, tao nghĩ ba mẹ mày đã quen rồi chứ.”

Y càng thêm tủi thân, hét lớn: “Làm như ai cũng nhàn hạ như mày ấy!”

Anh đồng tình vỗ vai y: “Được rồi, giờ có nghỉ nhiều cũng vô dụng, mau mau hưởng thụ mùa hè thôi.” Rồi bắt một chiếc taxi: “Tao đi trước nhé.”

Miệng y há hốc: “Mày không ở lại chơi với tao hả?”

Anh cười cười: “Thì tự mày chơi một mình đi.”

Đường Kiều mang theo một trái dưa hấu đến gõ cửa nhà Đào Phi. Cửa đã đóng, nhưng khóa vẫn cắm ở trên ổ, anh liền đẩy thẳng cửa ra: “Sao cô lại bất cẩn thế chứ, đến chìa khóa còn quên không rút ra này.”

Đào Phi đang ngồi bên cửa sổ, trên tay cầm một quyển sách tiếng Anh. Trong thời gian chờ sinh, cô cũng không rảnh rồi hoàn toàn mà nhận không ít tài liệu phiên dịch tiền lương đó cộng với số tiền tiết kiệm trong tài khoản mới gắng gượng đủ sống qua ngày – đương nhiên là trong trường hợp cô được miễn phí khám định kỳ.

Cô đang ngồi ngẩn ra, thấy Đường Kiều đến thì một lúc sau mới phản ứng lại được, cười nói: “Em đến rồi đấy à, thi cử thế nào?”

“Cũng tạm tạm ă.” Đặt quả dưa lên bàn, Đường Kiều nhìn thoáng qua bàn cơm cô vừa ăn xong, nhú mày: “Dạo này cô ăn uống không tốt lắm sao?”

“Hơi hơi...”

“Thế thì cũng không ăn ít được, giờ cô ăn đâu phải vì mình cô.”

“Cô biết mà.” Đào Phi không để tâm lắm.

“Cô.” Đến trước mặt cô, anh nhìn từ trên cao xuống: “Cô đang nghĩ gì vậy?”

Đào Phi im lặng không nói gì.

“Để em đoán xem nhé.” Anh thần nhiên nói: “Đến nghỉ hè rồi, Thẩm Mộ cũng sắp về. Cô đang nghĩ về anh ta.”

Đường Kiều đang dùng câu trần thuật, mà cô cũng không phản bác: “Tuy đã không còn ôm hy vọng gì, nhưng cô vẫn muốn gặp Tiểu Mộ một lần... Dù sao thì sau này cô cũng mang con về nhà ông bà ngoại, sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại anh ấy nữa.”

Anh nặng nề thở dài: “Em hiểu rồi.”

Lần này trở về, Thẩm Mộ còn dẫn theo không ít bạn bè. Thành phố S là thành phố lớn của đất nước, có rất nhiều người muốn tới đây chơi. Nhà hấn lại lắm tiền nhiều của, bao vài người bạn chơi bởi hoàn toàn không phải chuyện khó khăn gì.

Có người chơi cùng, đương nhiên là hấn sẽ không dính lấy Đường Kiều nữa, chỉ nhấn một cái tin báo mình đã về. Nhưng nghĩ tới lời Đào Phi nói, anh lại chủ động gọi điện cho hấn.

Đối phương bắt máy rất nhanh, nghe giọng hấn thì có vẻ đang vui lắm: “Tiểu Kiều à, sao hả, nhớ anh rồi sao?”

Đầu bên kia rất ồn, anh hỏi: “Anh đang ở đâu thế?”

“Đang hát karaoke với bạn đại học. Em muốn gặp anh hả? Đã lâu lắm rồi anh em ta không gặp nhau.”

Đang định trả lời thì một giọng nữ dịu dàng bỗng vang lên: “Tiểu Mộ, anh đang gọi ai thế?”

Anh giật mình: “Ai vậy? Bạn gái anh à?”

Hấn ừ một tiếng qua loa.

“Em có thể đến không?”

“Đương nhiên là được!” Hấn vui vẻ đồng ý: “Anh đang ở...”

Cúp điện thoại, anh nhấn tin cho Đào Phi địa chỉ của hấn: “Nửa giờ sau hẹn gặp ở đây.”

Vì gặp tắc đường nên phải một tiếng sau anh mới đến nơi. Đứng trước cửa KTV, anh tìm mãi mới thấy cô, liền vội vàng chạy tới: “Thật xin lỗi, em đến muộn.”

Cô cứng nhắc gật đầu, đôi mắt đỏ đẫm trống rỗng vẫn nhìn chăm chăm vào một hướng. Nhìn theo ánh mắt của cô, anh liền thấy Thẩm Mộ. Hấn đang tựa vào tường, tay ôm một cô gái xinh đẹp có mái tóc dài đến eo, nhìn cực kỳ thân thiết.

Đào Phi cười cười tự giễu: “Cô đi đây.”

“Cô...?”

“Em yên tâm, đây sẽ là lần cuối cùng cô gặp anh ta.”

“Để em đưa cô về.”

Về mặt cô rất mệt mỏi: “Không cần đâu, để cô tự về.”

Đưa cô lên taxi xong, anh hít sâu một hơi, cố hết sức dần xuống ham muốn được táng thẳng vào mặt Thẩm Mộ rồi mới đến trước mặt hấn: “Anh.”

Hình như hấn đã choáng say, đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm anh một lúc rồi đột nhiên mỉm cười, cúi xuống nói với cô gái trong lòng: “Em biết đây là ai không?”

Cô gái lười biếng đáp: “Ai vậy?”

“Là bạn thân nhất của anh, Tiểu Kiều.” Hấn nhìn mặt anh: “Em xem, có phải em ấy còn đẹp hơn cả con gái không?”

Cô chỉ cười cười: “Nhưng đây là con trai mà.”

Anh thản nhiên nói: “Thẩm Mộ, anh say rồi.”

Xoa loạn mái tóc đã rối bời của mình, hấn lầm bầm: “Hình như là thế thật. Tiểu Kiều, đưa anh về nhà đi!”

Cô gái bất mãn: “Thế còn em thì sao?”

Hấn không buồn để ý: “Em về khách sạn với mấy đứa kia chứ còn gì.” Ôm lấy vai Đường Kiều, hấn thấp giọng thầm thì vào tai anh: “Chúng ta đi thôi.”

Anh không còn cách nào khác ngoài việc thuê taxi rước hấn về nhà. Hình như hấn đã uống không ít rượu, vừa lên xe liền ngủ, đến nơi rồi vẫn chưa chịu dậy.

Anh gọi hấn dậy. Thẩm Mộ còn đang buồn ngủ, ngẩng người ra nhìn anh: “... Đúng là em.”

“Ừ.” Anh sắp không chịu nổi nữa rồi: “Đến nhà rồi, xuống xe thôi.”

“Đỡ anh về phòng đi.”

“...”

Đến khi vác được hấn về phòng, xương sống thắt lưng của anh đã sắp nhũn ra. Thoáng nhìn người đang nhắm mắt nằm im trên giường, nhìn vóc người và khuôn mặt hoàn hảo ấy, Đường Kiều nghĩ mãi mà không thông – chẳng lẽ đời trước mình yêu Thẩm Mộ đến chết đi sống lại chỉ vì vẻ ngoài này sao? Hay là vì anh không nhìn thấu được nội tâm thối nát của hấn đằng sau lớp vỏ đẹp đẽ này?

Anh lạnh lùng cười, xoay người muốn đi thì cổ tay đột nhiên bị giữ lại.

“Đường Kiều.” Thẩm Mộ nhìn anh, cảm xúc nơi đáy mắt bắt đầu tràn lên.

“Hửm?”

Hấn lầm bầm: “Sao em không tức giận?”

“... Hả?”

“Anh có bạn gái, tại sao em không giận?” Giọng nói của hấn có phần làm nũng.

Anh nghiêng đầu nhìn hấn: “Sao em lại phải giận?”

Thẩm Mộ cười, tay đột nhiên dùng sức. Đường Kiều chỉ thấy trời đất như đảo lộn, một giây sau, anh đã bị hấn đặt lên giường.

Hấn thấp giọng gọi: “Đường Kiều...”

Anh nhắm mắt, đang định đẩy hấn ra thì — môi anh bị chặn lại.

Nụ hôn của Thẩm Mộ vừa ngang ngược vừa mãnh liệt, mùi cồn của rượu lập tức xộc thẳng vào mũi anh. Anh trợn tròn mắt, nhìn khuôn mặt đỏ bừng và cái mũi thẳng tắp của hấn, một cơn buồn nôn lủi thẳng lên não. Đẩy mạnh người phía trên ra, anh vội tới toilet, nôn mửa dữ dội.

Trong hai tháng nghỉ hè, số lần hai người gặp nhau không nhiều, mà có thấy Đường Kiều thì vẻ mặt của Thẩm Mộ cũng rất tự nhiên, như thể đã hoàn toàn quên đi nụ hôn hôm đó. Anh cũng giả bộ như chưa có

gì xảy ra, chỉ là thái độ với hắn càng lúc càng lạnh nhạt. Dù thế, anh vẫn không thể tuyệt giao hẳn với hắn – vì Đường Hoài Chương vẫn còn đang làm việc cho Thẩm gia. Lấy thế lực của Thẩm gia ở thành phố S mà nói, hủy hoại sự nghiệp của ông bằng vài câu nói là hoàn toàn có thể.

Đương nhiên là anh cũng không cho rằng hắn thích mình thật – anh còn chưa có khả năng bẻ cong hắn đâu. Đời trước, Thẩm Mộ vẫn một mực nói với anh rằng mình là thẳng nam, người đàn ông duy nhất hắn yêu chỉ có mình anh mà thôi. Khi biết bên ngoài hắn chơi bời với cả nam lẫn nữ, việc duy nhất anh có thể làm chỉ là giả như chưa biết gì.

Đào Phi cũng không nhắc đến tên hắn nữa, dường như cô chưa gặp hắn bao giờ.

Đến khai giảng, Đường Kiều lên lớp 11. Cả Đào Phi và Triệu Cẩm Chi đều tiếc thay cho anh – với thành tích của anh, anh hoàn toàn có thể nhảy lớp. Nhưng bản thân đương sự thì lại chẳng cảm thấy gì – anh vẫn muốn ở nhà thêm mấy năm nữa để ở cùng với bạn bè và người thân.

Sau khai giảng một tháng, bọn họ được nghỉ lễ Quốc Khánh một tuần. Đào Phi đã mang thai đến tháng thứ tám, cái bụng nhô lên cao cao làm cô hoạt động hơi khó khăn. Đường Kiều đến nhà cô thường xuyên hơn – anh định nhân dịp nghỉ lễ này để đưa cô đến bệnh viện khám toàn diện một lần nữa, nhưng một cú điện thoại đã phá vỡ kế hoạch của anh.

Cầm lấy ống nghe, sắc mặt Đào Phi tái nhợt như thể sắp ngất đi: “Đường Kiều, cô muốn về nhà cha mẹ một chuyến.”

Seven: Hiếm khi mình không up bài vào giữa đêm nhỉ....

Ngoài lề Mòe ơi hai em sư tử cu toe chưa kìaaaaaaaaaaaaa

10. Chương 10

“Cô bình tĩnh lại đã! Có chuyện gì vậy?”

Mới Đào Phi không ngừng run rẩy: “Mẹ, mẹ của cô... Bà ấy ngã bệnh.”

“Ngã bệnh?” Đường Kiều nhăn mày: “Trong điện thoại nói thế nào? Có nặng không?”

Cô lắc đầu, tay lau nước mắt: “Cô không biết, là anh cô gọi tới, chỉ nói mẹ cô đột nhiên ngã bệnh, gọi cô trở về thôi.” Nắm lấy góc áo anh, cô nức nở nói: “Ba cô đã mất nhiều năm rồi, mẹ cô không thể có chuyện được!”

“Em hiểu rồi.” Anh khựng lại: “Nếu bây giờ cô về nhà thì chuyện mang thai sẽ không thể giấu được nữa.”

“Giờ cô không nghĩ được nhiều như thế.” Cô run rẩy đứng lên: “Cô phải về!”

Anh vội đỡ lấy cô: “Cô cứ nghỉ đi đã, để em chuẩn bị cho.”

Tay cô nắm chặt lấy anh hơn: “Cảm ơn em...”

Nhìn khuôn mặt trắng bệch ấy, anh thực sự lo là cô không thể về một mình được. Do dự một lúc, anh nói: “Em sẽ về cùng cô.”

“Đừng, Đường Kiều, đây là chuyện trong nhà... Em chỉ là học trò của cô mà thôi, không cần phải... làm nhiều việc vì cô như thế.”

“Em chỉ phụ trách đưa cô về nhà thôi, nếu người nhà cô hỏi thì cứ nói là em phải về quê nghiên cứu hay đại loại như thế. Nói chung là đây không phải chuyện quan trọng, cô mau đi dọn đồ đi, để em đi mua vé tàu. Giờ đang là ngày nghỉ, mua vé không dễ đâu.” Nói rồi, anh lập tức rút máy ra gọi cho trợ lý của Đường Hoài Chương. Anh khá thân thiết với người này – thường thì cậu ta phụ trách toàn bộ việc đi lại của ba anh.

Đào Phi ngăn người ra nhìn học sinh của mình, nhất thời không nói được lời nào.

Cúp máy rồi, nhận ra ánh nhìn của cô, anh hỏi: “Sao thế?”

“Em... thực sự mới mười lăm tuổi à?”

Đường Kiều chớp chớp mắt, cố làm bầu không khí dịu đi: “Vâng, nhưng cô có thể tưởng tượng em thành một anh chàng đẹp trai hai mươi lăm tuổi cũng được”

Cô gượng gạo mỉm cười.

Không biết bệnh trạng mẹ mình nặng đến đâu nên Đào Phi mang gần hết tiền tích trữ theo. Vợ vội may bộ quần áo, cô vác cái bụng bầu tám tháng chạy ra ga tàu, bên cạnh còn có Đường Kiều xách đủ loại túi tẩm linh kinh.

Anh hẹn gặp trợ lý của Đường Hoài Chương ngay ở ga. Đưa vé cho anh, cậu ta hỏi: “Nghiên cứu gì mà phải làm gấp vậy?”

Anh thuận miệng đáp: “Về điều kiện chữa bệnh ở nông thôn.”

“Hả? Học sinh Trung học bây giờ phải làm cái đó à?”

Không còn thời gian dây dưa với cậu nữa, anh vội cảm ơn rồi đi về phía Đào Phi đang đứng chờ cách đó không xa.

Xe lửa ngày nghỉ thực sự rất đông, may là vé của cô là vé ngồi, chứ anh thực sự không thể tưởng tượng nổi cảnh cô phải đứng suốt mấy tiếng là thế nào. Cô đã mang thai đến tháng thứ tám, vốn là nên ở nhà dưỡng thai mới phải – nếu không phải chuyện thực sự quan trọng thì cô sẽ không bất chấp tất cả để về nhà.

Nhà Đào Phi cách thành phố S rất xa. Đầu tiên, họ phải ngồi tàu hỏa ba tiếng để đến thị trấn, rồi đổi xe buýt đến vùng ngoại ô, cuối cùng là ngồi xe ôm, khi về được đến nhà cô đã là mười giờ tối rồi.

Lúc này đến Đường Kiều cũng phải kiệt sức chứ đừng nói gì đến Đào Phi. Cô không còn sức để thốt lên tiếng nào, chỉ cố gắng chạy về nhà nhanh nhất có thể. Ở nông thôn không có cái gì gọi là “cuộc sống về đêm”, nên trên đường mòn im lặng chỉ có tiếng bước chân gấp gáp của hai người.

“Đến rồi.” Cô dừng lại trước một căn nhà nhỏ, vuốt mồ hôi trên trán rồi đẩy cửa bước vào: “Mẹ ơi, con về rồi!”

Đường Kiều nghĩ một lúc rồi cũng vào theo.

Trong nhà chỉ có một ngọn đèn treo cũ kỹ, một bà thím tầm bốn năm mươi tuổi đang đút cháo cho đứa trẻ đang ngồi trên đùi mình, nhìn qua cực kỳ có sức sống.

Đào Phi khựng lại, không thể tin nổi: “Mẹ...”

Sắc mặt bà Đào hồng nhuận, nhìn còn khỏe mạnh hơn con gái gấp trăm lần. Thấy cái bụng tròn vo của cô, bà lập tức ném cái bát trong tay đi: “Mày... Loại đĩ *** không biết xấu hổ này! Cái đo gì đây?! Rốt cục là đã có chuyện gì!”

Lúc này, một người đàn ông da ngăm đen từ trong phòng bước ra: “Mẹ, em gái về rồi ạ?”

Bà Đào tức đến nổi lao phất tới, tát cô cái bốp! “Là con của thằng nào! Mày nói đi! Nói đi! Tao đã thấy quái rồi, sao mày lại không gửi tiền về nhà, hóa ra là nuôi đàn ông ở ngoài!”

Đường Kiều không nhin nổi nữa, đang định tiến lên can tay bà thì cô ngăn lại: “Không sao đâu, cô nên bị thế này.”

Người đàn ông lôi mẹ ra khỏi người em gái, trầm giọng hỏi: “Sao lại thế này? Sao em lại đột nhiên mang thai? Cha đứa bé là ai?”

Bà Đào ngồi phịch xuống đất, ngoác miệng gào khóc: “Trời ơi là trời, kiếp trước tôi đã tạo nghiệt gì vậy, sao lại sinh ra một đứa con gái không biết liêm sỉ thế này? Nếu lúc đó không phải do ông nhà ngăn lại... Đào Chí, con mau đuổi nó đi! Không cho phép nó bước vào cái nhà này một bước!”

“Cô...” Anh tức đến nghiêng răng nghiêng lợi – rõ ràng là sự mềm yếu của cô càng làm anh tức giận hơn những gì cô đã làm. Anh cố gắng kiên nhẫn thuyết phục: “Bây giờ cơ thể cô giáo không được tốt lắm, có chuyện gì thì mọi người bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện đã.”

“Cậu là ai?” Đào Chí hỏi.

“Tôi là học sinh của cô Đào.”

Hắn nghi ngờ nhìn anh: “Ở đây không có chuyện của cậu, mau đi đi.”

Đường Kiều lại nhìn Đào Phi – khuôn mặt cô đã đỏ bừng, nói: “Em chờ cô ở ngoài nhé.”

Anh gật đầu, nhưng chỉ đi đến cửa – đủ để quan sát tình hình trong phòng. Anh lo cô sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng là để nghe rõ bọn họ nói chuyện.

Bà Đào hỏi Đào Phi xem cha đứa trẻ là ai, nhà cửa thế nào, có định chịu trách nhiệm hay không. Cô chỉ rơi nước mắt, lắc đầu: “Con xin mẹ đấy, xin đừng hỏi gì cả. Bố đứa bé không biết là có nó trên đời.”

“Không biết cũng phải đưa tiền!” Biết chuyện không thể thay đổi được, bà bắt đầu nghĩ theo hướng khác: “Con gái tao sinh con cho nó, lẽ nào nó lại không chịu nộp một xu? Mày khai địa chỉ của nó ra đây, để tao đến đòi! Đòi đến khi nó chịu khắc ra mới thôi!”

Đào Phi chỉ im lặng không nói gì.

Bà lại tức lên, đang định túm lấy tóc cô thì bị Đào Chí ngăn lại: “Mẹ, em nó không nói thì mình cũng không có cách nào. Hay là cứ hỏi chuyện của Bách Bách trước...”

Bà hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Tao hỏi mày, tiền lương của mày đâu? Có mang về không?”

Lúc này cô mới nhớ ra cái gì: “Anh, không phải anh nói là mẹ...”

Đào Chí lúng túng: “Vì em nhất quyết không chịu gửi tiền về nên anh mới phải...”

Biết mẹ mình hoàn toàn khỏe mạnh, cô mới thở phào một hơi, lại hỏi: “Mọi người vừa nói Bách Bách làm sao vậy?”

“Bách Bách đến tuổi đi học rồi, chị dâu mày nói trường Tiểu học trong thôn không tốt, muốn đưa nó lên thành phố S học. Không phải mày làm ở thành phố S đấy à? Chị dâu mày định mang nó lên ở nhà mày một thời gian. Mày là cô giáo, có cần móc nối gì cũng tiện hơn.”

Đào Phi vô lực ngồi phịch xuống ghế. Cô vẫn biết rằng, trong mắt mẹ mình, mình chẳng là gì so với gia đình anh trai cả. Rõ ràng đã thành thói quen, nhưng bây giờ trái tim cô vẫn đau đớn không thôi: “Con đã từ chức rồi, đợi sinh con xong, con cũng định về quê. Nên chuyện này... Con không giúp gì được.”

“Mày nói cái gì!” Bà Đào hét lên: “Mày từ chức? Vì cái thứ con hoang này mà từ chức? Mày mày... Tức chết tao! Hồi đó tốn bao nhiêu tiền cho mày đi học Đại học! Mày mà ngoan ngoãn kiếm tiền gửi về thì thôi, giờ còn dám vác bụng về nhà? Mày muốn chúng tao mất hết mặt mũi à?”

Cô yếu ớt nói: “Con dù thế nào vẫn là con gái của mẹ mà, mẹ ơi...”

“Tao không có loại con gái mất nết như mày! Cút khỏi nhà tao ngay! Đừng bao giờ vác mặt về nữa!”

Nhận ra giọng nói của cô rất bất thường, Đường Kiều vội vã xông vào – chỉ thấy cô đã nằm úp sấp trên bàn, sắc mặt tái nhợt dọa người. Sờ xuống phía dưới, tay anh lập tức nhóp nhóp đầy máu: “Mau! Mau gọi xe cứu thương!”

Lúc này Đào Chí cũng luống cuống: “Từ thị trấn đến đây mất hơn hai giờ, hơn nữa đường quá khó đi, xe không vào đây được.”

Bà Đào ngược lại rất tỉnh táo: “Nó sắp sinh à?”

“Nói vô nghĩa!”

“Vậy đến trạm xá trong thôn đi.”

“...Hả?” Đường Kiều không thể tin nổi người trước mắt thật sự là mẹ ruột của Đào Phi.

“Có cái gì đâu, rất nhiều phụ nữ từng sinh ở đó, ở đây có bác sĩ sản khoa mà.” Bà bảo con trai: “Chí, lấy xe ba bánh ra chuẩn bị đưa em con đi!”

“Đúng là buồn cười!” Lấy điện thoại ra, Đường Kiều gọi 115 – đúng như Đào Chí nói, trong thời gian ngắn xe cứu thương không thể đến được. Hết cách, anh đành phải theo Đào Chí đến trạm xá.

Anh nắm chặt lấy tay cô: “Cô, cô phải cố gắng!”

Cơn đau trước sinh quần quai làm cô không thốt lên được lời nào, chỉ cắn chặt lấy môi mình, nước mắt kêu lên.

Anh cố gắng phân tán suy nghĩ của cô: “Cô đã quyết định sinh đứa bé này ra, vậy tất cả những đau đớn bây giờ đều là điều cô đã tính đến. Đây là lựa chọn của cô, cô không thể bỏ cuộc! Nếu cô vẫn yếu đuối vô năng như bây giờ, người bị bắt nạt chèn ép sau này sẽ không chỉ là cô mà còn là con cô nữa! Để bảo vệ đứa bé, nhất định cô phải trở nên mạnh mẽ! Cho đến khi con cô có thể bảo vệ cô!”

Đào Phi mở to mắt, nhìn bầu trời thôn quê đầy sao, không ngừng thở dốc.

Mười phút sau, bọn họ đã đến trạm xá. Gõ cửa nửa ngày, một người phụ nữ trung niên mới mở ra, nhìn dáng vẻ của Đào Phi mà giật mình: “Đây không phải là con gái Đào gia sao? Sao tự đứng lại...”

“Giờ còn nói mấy chuyện này nữa à!” Đường Kiều quát: “Bác sĩ đâu?”

“Hôm nay chồng đi ra ngoài, mai mới về...”

Đào Chí lo lắng: “Làm sao bây giờ, trong thôn chỉ có một bác sĩ thôi!”

“...”

Nhìn tay mình dính đầy máu tươi, trái tim Đường Kiều thốt nhiên bình tĩnh lại. Anh lau mồ hôi, nhẹ giọng nói với Đào Phi: “Cô, cô có tin em không?”

Cô khẽ gật đầu, không chút do dự.

Anh bình tĩnh bảo Đào Chí: “Chuẩn bị nước nóng, kéo và giấy vệ sinh.” Rồi nói với người phụ nữ: “Có cần không?”

Bà ta gật đầu liên tục: “Có, có.”

Cầm lấy tay cô, anh dịu dàng nói: “Cô còn nhớ cách thở Lamaze mà em đã chỉ cô không? Nào, theo em, hít vào, thở ra —”

— Suýt nữa anh đã quên – không phải anh từng là sinh viên xuất sắc nhất của Đại học Y đấy ư?

Cách hít thở để giảm bớt đau đớn cho phụ nữ khi chuyển dạ – một trong những cách vượt cạn được áp dụng phổ biến nhất trên thế giới. Chi tiết xem ở đây.

Seven: Đừng nói là anh thụ đờ đờ cho...

Đào Phi thực sự là con ghẻ của tác giả rồi TvT Nữ phụ đam mỹ đáng ghét thì gọi là bánh bèo, còn như Đào Phi thì gọi là gì nhỉ?

11. Chương 11

Tiếng trẻ sơ sinh nỉ non khóc cắt ngang bầu trời thôn quê yên tĩnh. Đường Kiều run rẩy ôm lấy sinh linh mới chào đời – trẻ con mới sinh đều xấu muốn chết, đường nét trên khuôn mặt chưa nảy nở, thân hình nhỏ nhỏ không ngừng giãy giụa. Thằng nhóc vừa khóc vừa cố gắng mở mắt ra – liền nhìn thấy người đầu tiên mình gặp trên đời.

Xác định đứa trẻ được sinh ra khỏe mạnh rồi, anh liền đưa nó cho bà vợ của bác sĩ thôn: “Nhờ cô tắm rửa cho thằng bé.”

Vật lộn suốt bốn giờ mới sinh xong, cả Đào Phi và Đường Kiều đều đã mệt lử, mà Đào Chí và bà Đào chỉ đứng ngoài cửa im lặng chờ.

“Cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng mẹ tròn con vuông! Thằng nhóc này, đúng là không nhìn ra đấy!”

Anh chỉ cười cười: “Ba cháu là bác sĩ, lúc rảnh cháu thường xem ít sách của ba.”

“Tốt rồi tốt rồi, không thì thằng bé này cũng chẳng ra đời được đâu.” Người phụ nữ lẩm bẩm rồi ôm đứa trẻ đi tắm rửa.

Nhìn khuôn mặt say ngủ tuy mệt mỏi nhưng rất bình an của cô, sợi dây vốn căng chặt trong lòng Đường Kiều thoáng chốc thả lỏng. Hai chân mềm nhũn, anh ngồi phịch xuống đất.

Đứa con của Thẩm Mộ và Đào Phi sinh non hai tháng. Ba nó có khi cả đời cũng không biết có nó tồn tại, còn mẹ nó lại yếu đuối đến độ không bảo vệ nổi chính bản thân mình. Rốt cục đứa trẻ này sẽ lớn lên trong môi trường thế nào đây? Nghe tiếng khóc nỉ non từ xa vang tới, anh mệt mỏi xoa bóp ấn đường.

Ngồi nghỉ một lúc, anh đứng dậy đi rửa máu trên tay. Quần áo anh cũng dính không ít máu, nhưng anh không nghĩ được nhiều như vậy, đẩy cửa ra.

Đào Chí lập tức tiến lên hỏi: “Em gái tôi sao rồi?”

“Cô ấy và đứa bé đều khỏe mạnh. Được rồi, sao bác sĩ vẫn chưa tới?”

“Nghe nói là trên đường xảy ra tai nạn, giao thông ách tắc, xe không đi nổi.”

Bà Đào hừ lạnh một tiếng: “Bác sĩ không đến thì nó vẫn sinh được con cho thằng có chết nào đấy đấy thôi. Chờ xem, chuyện này sớm muộn cũng truyền ra ngoài thôn, một nhà Đào gia chúng ta sẽ mất hết mặt mũi!”

Anh không buồn để ý đến bà ta, nói với Đào Chí: “Anh về thu xếp một căn phòng sạch sẽ cho cô ấy nhé. Lần này cô bị mất sức rất nặng, phải nghỉ ngơi tốt mới được.”

Bà Đào đột nhiên nhớ ra chuyện gì, hỏi anh: “Mày là học sinh của nó?”

Anh thờ ơ đáp: “Phải.”

“Xem ra quan hệ của mày với nó tốt lắm, vậy mày biết thằng khốn đó là ai chứ?”

Anh im lặng không nói.

Thấy Đường Kiều không phủ nhận, bà ta lại càng được nước lấn tới: “Nhà thằng kia thế nào? Có giàu không? Có nhà ở thành phố S hả?”

“Tôi chỉ là học sinh của cô Đào.” Anh lạnh lùng đáp: “Bà nghĩ cô ấy sẽ nói chuyện đời tư của mình cho một học sinh à? Lần này tôi vốn đến đây để làm một nghiên cứu, tình cờ giữa đường gặp cô ấy thôi.” Mất anh tối sầm lại: “May là trùng hợp, nếu không hôm nay...” một xác hai mạng – anh khó mà nói ra từ này được.

“Mẹ hỏi cậu ấy làm gì? Chờ em gái tỉnh lại, hỏi nó không phải dễ hơn à.” Đào Chí lên tiếng: “Nó cũng không trốn đi đâu được.”

Lúc này, người phụ nữ trung niên ôm đứa trẻ đã tắm rửa sạch sẽ tới, cười cười: “Bé nhỏ quá, nhưng tiếng khóc rất lớn, vô cùng khỏe mạnh!”

Đường Kiều nói: “Dù sao cũng sinh non hai tháng, sau này phải chú ý tắm bổ mới được. Nhìn tình trạng của cô Đào thì chắc sữa mẹ cũng không nhiều đâu.”

“Aishhh, năm nay sữa bột rất đắt...” Đào Chí bất an nhìn sang mẹ mình.

Hiểu suy nghĩ của con trai, bà ta cũng tiếp lời: “Con yên tâm, đứa nào sinh thì để đứa ấy nuôi. Dù sao thằng con hoang này cũng không phải người nhà Đào gia, chúng ta sẽ không thí một xu nào cho nó!”

Khuôn mặt bà thím biến sắc, hiển nhiên là thấy mẹ con Đào Chí rất quá đáng – nhưng bà cũng không tiện xen vào chuyện nhà người ta, chỉ cố gắng giảng hòa: “Ai da, đứa nhỏ thật đáng yêu, mọi người có muốn ôm thử không?”

Bà Đào không buồn liếc mắt nhìn, Đào Chí cũng đứng im không nhúc nhích. Vào lúc bầu không khí hơi xấu hổ, Đường Kiều liền gơ tay ra: “Đưa cháu đi.”

Bà thím trao đứa trẻ cho anh. Anh nhìn sinh mạng mềm nhũn yếu ớt trong tay mình, không biết nên làm sao cho phải. Đứa nhỏ đang ngủ, mà trong mắt Đường Kiều, trẻ sơ sinh đứa nào cũng giống đứa nào, nhìn không khác gì con khỉ con. Nghĩ đến việc trong người nó đang lưu chuyển dòng máu của Thảm Mộ, không chừng càng lớn sẽ càng giống hần, anh nghĩ mình không tài nào mà có thiện cảm với nhóc con này cho được.

“Tôi bế bé vào cho cô nhìn.” Khi anh bước vào phòng, Đào Phi đã tỉnh dậy, đôi môi không chút huyết sắc hơi run run, nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ trong lòng anh, vui mừng vô cùng. Chỉ cần con cô có thể khỏe mạnh sinh ra, người làm mẹ như cô có chịu khổ thế nào cũng được.

“Cô.” Biết bây giờ cô không còn chút sức lực nào, anh liền đặt đứa nhỏ đang ngủ say bên cạnh cô. Đào Phi vươn tay, nhẹ nhàng mà run rẩy vuốt ve cái trán non nớt của nó, ngây người nhìn.

Nhìn đôi mắt dần đóng đầy nước của cô, Đường Kiều biết – cô chưa bao giờ hối hận.

“Đường Kiều, thực sự, thực sự cảm ơn em.” Cô không biết đây là lần thứ bao nhiêu cô nói cảm ơn anh. Cô đã nợ anh nhiều lắm, đời này không biết phải lấy gì mới báo đáp hết được.

Anh chỉ cười, ngồi xuống bên giường: “Cô xem, là một bé nam.”

“Ừm. Em đặt tên cho bé đi!”

“Em á?” Anh nhướn mày lên: “Sao được chứ, chuyện này không phải đều nhờ người lớn trong nhà làm sao. Bác và bà ngoại của bé còn ở ngoài mà.”

“Họ đã đi rồi.” Bà thím đẩy cửa bước vào, mang theo một ấm trà nóng: “Nói cái gì mà không yên tâm để Bách Bách ở nhà một mình ấy. Hừ, cháu nội nhà người ta là bảo bối, còn cháu ngoại thì là cỏ rác chắc? Thật là...”

Đôi mắt cô tối sầm xuống. Người thân của cô chỉ cách cô có một cánh cửa, nhưng họ cũng không buồn vào thăm cô. Với cô còn vậy, họ sẽ đối xử với con cô thế nào chứ?

“Không cần làm phiền bọn họ, em làm là được rồi. Em đã giúp đỡ mẹ con cô nhiều như thế, em không có tư cách thì còn ai có?”

Đường Kiều im lặng một lúc rồi hỏi: “Cô muốn đứa bé theo họ gì?”

Đào Phi cười khổ: “Có muốn bé theo họ Đào thì mẹ cô cũng không cho đâu.”

Anh hiểu ý cô, trêu đùa: “Không phải nó sinh vào dịp lễ Quốc Khánh sao? Thảm Quốc Khánh, nghe được chứ?”

Bà thím lập tức trầm trồ khen ngợi: “Tên này được lắm! Nghe rất khí phách!”

Cô ngạc nhiên, không muốn lắm nhưng vẫn chiều theo ý anh: “Thế cũng được.”

Nhìn xuống nhóc con đang ngủ, anh cười nói: “Em chỉ đùa thôi. Ừm... Thảm Duy Thần, duy trong duy nhất, thần trong thần thì, cô thấy thế nào?”

Thần thì () (giờ Thìn / sáng sớm): 7 – 9 giờ sáng / sáng sớm. Chữ này tự đương nảy ra trong đầu Kiều ca nên chắc không có ý nghĩa sâu xa gì đâu: v

Bà thím không hiểu lắm: “Dì thấy gọi là Thảm Quốc Khánh nghe hay lắm mà, bộ thần thần gì đó có ẩn ý gì à?”

Anh nhún vai: “Cháu cũng không biết, chỉ là đột nhiên hai chữ đó nhảy ra trong đầu cháu thôi.”

“Thảm Duy Thần... Duy Thần...” Cô lẩm bẩm: “Đường Kiều, cô rất thích cái tên này, hẳn là bé cũng sẽ thích.” Cô cúi xuống, cẩn thận hôn lên vầng trán non nớt của đứa nhỏ.

Nghỉ ngơi trong trạm xá một ngày đêm, Đào Phi mới trở về nhà. Khi cô về nhà, mẹ cô đang dỗ cháu nội ăn canh gà hầm, chẳng buồn liếc nhìn cô một cái. Đường Kiều không yên tâm lắm, liền tự đi xem căn phòng ở cũ mà họ xếp cho cô. Gian phòng nằm ở hướng Bắc, quanh năm không có ánh mặt trời, trong phòng âm u

ẩm ướt, trên đồ dùng phủ một lớp bụi dày – dường như đã lâu lắm rồi không có ai ở đây. Anh không nhìn nổi nữa: “Đây căn bản không phải là phòng ở cũ! Cô về thành phố S với em đi!”

Ôm đứa con trong tay, Đào Phi bất đắc dĩ lắc đầu: “Không được. Nuôi trẻ nhỏ cần rất nhiều tiền, trong người cô lại không tích được đến mức đấy...”

“Vậy cô nhẫn tâm để thằng bé chịu khổ theo cô sao?” Anh lạnh lùng nói: “Em đã cảnh báo cô từ trước – nếu cô không thể cho đứa bé... em sẽ không nói đến hạnh phúc nữa, cô có thể cho nó ăn no mặc ấm không? Nếu không được thì thà đừng sinh! Chẳng lẽ cô không biết thời kỳ ở cũ là cực kỳ quan trọng à? Vạn nhất có chuyện không may, cả đời này cô sẽ không cứu vãn được đâu. Giờ cô không còn một mình nữa, cô còn có Thẩm Duy Thần, có làm gì cũng phải nghĩ cho thằng bé!”

Đào Phi lẩm bẩm: “Không, cô sẽ không để con cô chịu khổ, một mình cô khổ là được rồi. Đường Kiều, cô phải lo cho tương lai, con cô sẽ được uống sữa bột, rồi lớn lên, rồi còn đi học nữa, cô...”

“Cô nghĩ mẹ và anh cô sẽ chăm sóc hai mẹ con cô ư?”

Đào Phi do dự nói: “Dù thế nào thì cũng là người một nhà cả mà...”

Nhìn dáng vẻ mặc người bất nạt của cô, Đường Kiều tức đến độ muốn chửi um lên, nhưng ngại thân mình cô còn yếu nên lại không nỡ, liền không thèm để ý nữa, đập cửa bỏ đi.

Đường Kiều rảo bước trên đường mòn. Về ngoài tuần tú khô ngô của anh thu hút không ít ánh nhìn, nhưng anh hoàn toàn không nhận ra, trong lòng bực tức cực kỳ. Anh tự an ủi mình – đã giúp Đào Phi nhiều như thế, áy náy hay sai lầm gì ở đời trước thì cũng trả hết rồi huống gì bị kịch của cô kiếp trước cũng đâu phải do anh tạo thành? Đầu sỏ còn ung dung tự tại không có chút cảm giác tội lỗi nào, thì anh sao phải tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi vì cô làm gì?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng anh vẫn dần bước chậm lại. Đứng dưới ánh mặt trời, ngẩn người nhìn cái bóng của mình kéo dài trên nền đất một lúc, anh liền hỏi một bác gái đi đường: “Bác ơi, cho cháu hỏi quanh đây có siêu thị lớn nào không ạ?”

Anh âm thầm quyết định – đây sẽ là lần cuối cùng anh giúp cô! Mai anh sẽ về thành phố S, còn về chuyện mẹ con Đào Phi à, anh đã hết lòng giúp đỡ rồi, chuyện của họ sau này không liên quan gì đến anh nữa.

Seven: Kì lạ nhưng sao khi làm đến đoạn người – đầu – tiên – Thần Thần – thấy – là – Kiều Kiều, tôi lại nghĩ ngay đến gà con nhĩ... Gặp ai đầu tiên thì yêu người đó ấy...

12. Chương 12

Ở nông thôn, một quầy tạp hóa đã là hiếm rồi chứ đừng nói gì đến siêu thị. Đường Kiều đành phải bắt xe lên thị trấn, tìm một siêu thị nhìn khá đàng hoàng sạch sẽ rồi mua đồ cho mẹ con Đào Phi – trước mắt cứ thế đã, về thành phố S rồi anh sẽ gửi thêm.

Siêu thị không lớn, mẫu mã hàng hóa cũng không quá đa dạng, nhưng anh vẫn kiên nhẫn chọn lựa, tìm ra sản phẩm thích hợp nhất. Nhân viên bán hàng thấy một thiếu niên đến mua mấy thứ này thì lấy làm lạ, hỏi: “Em mua cho em trai sao?”

Đường Kiều nghiêng đầu suy nghĩ: “Không, là cháu trai.”

Lúc tính tiền, nhìn giỏ đựng hàng đầy ắp, lại nhìn ví tiền mỏng dính của mình, anh không khỏi thở dài – miếng tã đầu tiên, hộp sữa đầu tiên, thậm chí là bình uống sữa đầu tiên của Thẩm Duy Thần đều là do chính tay anh mua. Haizz, thật là chẳng ra sao cả, tại sao anh phải bỏ tiền túi ra nuôi con cho một thằng cặn bã chứ?

Khi Đường Kiều tay xách nách mang về Đào gia thì trời đã sẩm tối. Nửa đường, anh nhận được điện thoại của Thẩm Mộ.

Quan hệ giữa hai người vẫn không nóng không lạnh như trước, một tháng sẽ có vài ba lần hắn chủ động gọi cho anh. Lần nào hắn cũng nói là chính, anh chỉ thỉnh thoảng ừ hử một câu, nói được vài câu là lại cạ chủ đề. Lúc đó, anh sẽ vô cùng vui vẻ mà lấy cớ ngắt máy.

Thấy cái tên lập lờ trên màn hình, ngực Đường Kiều hơi khó chịu. Hít sâu một hơi, anh cố gắng trở nên bình tĩnh: “Alo.”

“Tiểu Kiều à.” Giọng Thẩm Mộ rất trầm, mang theo giọng mũi rất nặng.

Anh thuận miệng đáp: “Ồm rồi?”

“Ừ.” Hắn yếu ớt kêu: “Bị cảm, giờ đang nằm ở trong nhà.”

“Thế hả, nhớ uống nhiều nước ấm nhé.”

“...”

Hắn hít hít mũi: “Em đang làm gì thế?”

Anh nhìn xuống mấy cái túi trong tay: “Làm người tốt.”

“Hả?... Aishh, Tiểu Kiều, anh nhớ em lắm lắm đó ”

Anh khựng lại. Đứng trước căn nhà nhỏ vừa cũ vừa nát, anh thờ ơ hỏi: “Vì sao?”

“Không có vì sao. Bị ốm rất khổ đó, hay em đến chăm anh đi?”

Bàn tay đang cầm điện thoại của anh run rẩy, khuôn mặt tuần tú vì tức giận mà méo mó. Khổ? Phải rồi, so với nỗi khổ của cậu Thẩm thì những gì Đào Phi phải trải qua chẳng đáng là gì đúng không? Thật cảm buồn cười!

Trong phòng truyền ra tiếng trẻ con nỉ non khóc, Thẩm Mộ ở đầu bên kia cũng nghe thấy: “Em đang ở đâu? Ai đang khóc thế?”

Là đứa con mới sinh của anh đấy. “Không có gì. Nếu không còn chuyện gì nữa thì em cúp máy đây.”

“Hả? Chờ chút đã —”

Anh cúp máy, đẩy cổng bước vào. Cửa phòng không khóa, anh có thể thấy loáng thoáng khung cảnh bên trong – Đào Phi đang cúi đầu ôm Thẩm Duy Thần, quanh cô là một đám người. Trừ bà Đào và Đào Chí ra thì còn có một người phụ nữ trang điểm rất đậm, trên tay dắt một bé trai tầm bảy tám tuổi – hẳn là chị dâu và cháu trai của cô.

Đường Kiều không lên tiếng, chỉ im lặng nép vào cánh cửa, nghe ngóng cuộc nói chuyện bên trong.

“Phi Phi, em muốn ở lại nhà thì mọi người cũng không phản đối. Dù mẹ có nói thế nào thì em cũng là con gái Đào gia.” Cô ta tỏ ra thành khẩn: “Nhưng giờ em còn mang theo một đứa bé nữa, không thể không bỏ ra cái gì, đúng không?”

Đào Phi gật đầu, dỗ đứa con đang không ngừng khóc trong lòng mình: “Chị dâu, em hiểu rồi, em sẽ trả tiền ăn ở. Đứa nhỏ là do em sinh, em sẽ không bắt mọi người phải chi ra đồng nào đâu.”

Bà Đào trừng mắt nhìn Thẩm Duy Thần: “Khóc cái gì mà khóc, điếc hết cả tai!”

Trong mắt người phụ nữ lóe lên tia sáng, cô ta liếc nhìn chồng mình rồi tủm tỉm cười: “Ý chị không phải là như vậy. Nhà chị còn giữ không ít đồ hồi nhỏ của Bách Bách, để ngày mai chị mang sang cho em.”

Đào Phi hơi khó chịu, nhưng không thể từ chối ý tốt của người ta: “Em cảm ơn chị.”

“Đừng khách sáo thế. Chúng ta là người một nhà mà, phải giúp đỡ lẫn nhau chứ, phải không?” Cô ta giật giật tay áo chồng. Đào Chí vội tiếp lời: “Tổ Đình nói phải đấy, nên em gái à, chuyện đến trường của Bách Bách...”

“Em đã nói là em từ chức rồi...”

“Bọn chị biết chứ.” Lý Tổ Đình cười cười: “Bọn chị cũng không làm khó em. Coi như thằng bé không được đến thành phố S thì thôi, nhưng nhất định phải lên được thị trấn, chứ chất lượng của trường tiểu học trong thôn thực sự kém lắm.”

Đào Phi mỉm cười: “Chị dâu nói thế là sai rồi. Mấu chốt là Bách Bách có muốn học hay không, còn trường nào lớp nào cũng không quá quan trọng.”

Lý Tổ Đình sờ đầu con trai: “Con ngoan, nói cho mẹ nghe xem con có muốn lên thị trấn học không?”

Thằng bé lập tức hét to: “Muốn ạ!”

Cô ta quay sang Đào Phi: “Đấy Phi Phi, em xem...”

“Vậy thì sao?” Cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Là thế này, chị đã tìm người liên lạc với trường trên trấn rồi, người ta đã đồng ý, chỉ cần trả phí dự thính thôi. Em cũng biết đấy, chị với anh trai em làm công ở ngoài cũng chẳng kiếm được mấy đồng, nhưng em là người có công ăn việc làm đảng hoàng rồi thì lại khác...”

Đào Phi khẽ cắn môi. Tuy cô không muốn chút nào, nhưng bây giờ rõ ràng là cô không thể trở mặt với người nhà được. Nhưng tích cóp của cô cũng chẳng còn mấy...: “Chị... cần bao nhiêu?”

Đến lúc này, Đường Kiều đứng ngoài cửa không chịu nổi nữa – anh sợ nếu nghe tiếp thì mình sẽ bị cả cái nhà này làm cho tức chết mất. Đẩy cửa bước vào, anh không để ý đến ánh nhìn kinh ngạc của người bên trong, mặt không biểu cảm nói: “Em mua cho cô ít đồ.” Nói rồi, anh đặt túi đồ xuống rồi xoay người đi thẳng.

Đào Phi là người kịp phản ứng đầu tiên, vội vàng ôm con đuổi theo: “Đường Kiều, Đường Kiều! Khoan đã!”

Anh quay lại, lạnh lùng nói: “Cô còn muốn nói gì nữa?”

“Cô...” Nhất thời cô không biết phải nói gì, chỉ ôm chặt lấy con trai, lẩm bẩm: “Em... muốn đi sao?”

“Em còn ở lại để làm gì?”

“Vậy... đi đường cẩn thận nhé.”

“Em sẽ.”

“Em có muốn bé bé không?” Vành mắt cô đỏ lên: “Chẳng biết lần tới sẽ là khi nào.”

Nhìn vẻ lưu luyến không rời của cô, giọng điệu của anh cũng mềm xuống: “Cô thực sự không muốn đi cùng em sao? Cô chắc chắn mình muốn ở lại để bị khinh thường chứ?”

Cô lắc đầu, vẫn lặp lại câu kia: “Cô sẽ bảo vệ con mình.”

“Hy vọng cô hiểu được, người cô phải bảo vệ không chỉ có mình thằng bé – mà còn có cả cô nữa. Cô nghĩ con cô sẽ thấy thế nào khi chứng kiến mẹ mình bị người khác bắt nạt? Cô nhất định phải trở nên mạnh mẽ thì mới có thể bảo vệ được người quan trọng của mình – đây là lời khuyên cuối cùng em dành cho cô. Em có thể giúp cô nhất thời, nhưng không thể giúp cô cả đời, con đường sau này cô phải tự mình đi thôi.”

Ngây người nhìn thiếu niên cao hơn mình một cái đầu trước mắt, nước mắt cô cuối cùng cũng rơi xuống: “Cô hiểu...”

Đường Kiều biết – nếu cô thực sự hiểu thì đã không quyết định ở lại nơi đây. Nhưng quyết tâm của cô không còn liên quan gì đến anh nữa – từ đầu đến cuối, anh vốn chỉ là một người ngoài đứng xem, vì lòng áy náy và hổ thẹn từ kiếp trước nên mới ở lại giúp. Nhưng điều đó không có nghĩa là nửa đời sau anh sẽ phải dính lấy người con gái mềm yếu này – anh đã ở cùng cô đủ lâu rồi.

“Đến khi cơ thể cô tốt hơn một chút, cô sẽ mang con trai về thành phố S tìm việc làm. Cô muốn Thẩm Duy Thần được lớn lên ở thành phố, được sống trong môi trường tốt nhất, tuyệt không cho phép ai được khinh thường nó!” Giọng cô rất nhỏ, nhưng mang theo ý chí sắt đá của một người mẹ: “Đường Kiều, em đã giúp đỡ hai mẹ con cô rất nhiều, chờ Thẩm Duy Thần lớn lên, nó nhất định sẽ báo đáp em thật tốt.”

“Hai người cứ lo cho mình đi đã.” Liếc qua thằng bé đang ngo nguậy trong lòng cô, tính trẻ con trong anh bộc phát, lè lưỡi trêu: “Em đi đây! Tạm biệt!”

Đào Phi nhe răng: “Ừ...”

Đang định quay đi, anh đột nhiên nhíu mày, hỏi: “Cô, có phải cô nên thay tã cho nó rồi không?”

Seven: CCS sắp ra ss2, mà nhìn vào xì poi nội dung và độ mẹ ghẻ của CLAMP nói chung + mẹ Ohkawa nói riêng thì...

OMG, xin hãy cứ để CCS ngọt ngào như trong trí nhớ của con

13. Chương 13

Về đến thành phố S thì đã khuya. Đứng giữa ngã tư đông đúc, Đường Kiều thầm nhủ – những người ở đây mới thực sự là đối tượng anh cần quan tâm, còn hai mẹ con đang ở nông thôn kia thì... Thôi, tạm ném họ ra sau đầu vậy.

Việc đầu tiên anh làm khi về nhà là tắm. Lúc ấy vợ vã theo Đào Phi về nhà, không kịp mang theo gì cả, hai ba ngày ở đây cơ bản là không tắm được, quần áo anh đã lấm lem cả rồi. Anh cảm giác như người mình vừa dính vừa hôi, trộn lẫn với mùi máu nhân nhật, ghê đến độ buồn nôn.

Thấy anh, bà vú vừa mừng vừa giận: “Mấy hôm nay cháu chạy đi đâu thế! Làm thế nào mà lại thành ra thế này?”

Anh qua loa trả lời rồi cầm đồ xông thẳng vào phòng tắm.

Mười tám tuổi là độ tuổi dễ xúc động nhất, những lời này quả nhiên là chân lý – đứng trước căn biệt thự hai tầng, Thẩm Mộ vừa đi vừa nghĩ.

Hiếm lắm mới có kỳ nghỉ liền bảy ngày, bạn gái nũng nịu đòi ra nước ngoài chơi hồi lâu, hắn mới chịu đáp ứng. Trùng hợp thế nào là hắn lại ngã bệnh đúng hôm trước khi xuất phát, mà hắn cũng chẳng có hứng thú đi, liền trực tiếp lỡ hẹn luôn, làm cô bạn gái tức đến học máu. Hắn chẳng cảm thấy hổ thẹn chút nào – tính tình hắn vốn đã thế, dù bạn gái có dọa chia tay cũng không làm hắn thay đổi ý định.

Nhưng sao khi nghe thấy giọng nói của Đường Kiều qua điện thoại, hắn lại muốn gặp anh đến vậy? Muốn nghe thanh âm ấy nhiều hơn, thậm chí là muốn ôm người ấy vào lòng?

Thẩm Mộ biết mình rất quan tâm người bạn này, nhưng không ngờ là lại quan tâm đến độ mua vé về nước chỉ để gặp anh. Có một vài người mà sự tồn tại của họ y như không khí xung quanh bạn vậy, bình thường không cảm thấy, nhưng khi mất đi thì lại làm bạn đau khổ vô cùng. Hắn đã quen với tình cảm cấm kỵ mà anh dành cho mình, hắn không muốn đánh mất nó!

Cho nên... chuyện ngu ngốc như thế này mới xảy ra. Hắn âm thầm chạy về nước, không thông báo trước cho ai hết, chỉ để làm anh bất ngờ một phen.

Mở cửa ra, thấy Thẩm Mộ vai đeo hành lý đứng trước cửa, bà vú ngạc nhiên: “Thẩm Mộ?”

Hắn tủm tỉm cười: “Là cháu đây. Đường Kiều có nhà không ạ?”

“Giờ nó đang tắm.”

Hắn nheo mắt lại: “Thế ạ? Vậy cháu vào phòng em ấy chờ nhé.”

Hai mươi phút sau, cuối cùng hắn cũng thấy được anh. Áo tắm trắng thuần rộng rãi khoác trên người anh, lộ ra khuôn ngực trắng nõn, tóc còn đang nhỏ nước, từng giọt nước uồn lượn trượt xuống theo cẳng cổ duyên dáng.

Thấy Thẩm Mộ, anh hơi ngạc nhiên: “Sao anh lại...”

“Anh nói rồi, anh rất nhớ em.”

Anh nhăn mày: “Dở hơi à.”

Hắn mở to mắt, bất mãn nói: “Anh ngồi máy bay suốt hai giờ mới về đến đây chỉ để gặp em, thế mà em lại nở mắng anh?”

“...” Giờ anh thực sự không muốn thấy con người này – không, nếu có thể, anh rất muốn cả đời này không phải chạm mặt hắn nữa.

“Em không tin hả?” Hắn chỉ vào cái ba lô bên cạnh: “Xuống máy bay là anh chạy tới đây ngay, ngay cả nhà cũng chưa kịp về, hành lý còn ở hết đây này.”

Anh thắt chặt dây áo lại: “Đã muộn rồi, anh về đi. Có gì mai nói.”

Hắn lập tức nằm ườn ra giường anh: “Anh mệt rồi, muốn ngủ ở đây ”

“Không được.”

“Em không được từ chối.” Hắn cởi phăng quần áo của mình ra, trèo lên giường rồi vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Mau lên đây nào.”

“...”

“Sao thế?” Hắn cười: “Từ bé đến lớn chúng ta đã ngủ cùng nhau bao nhiêu lần rồi, sao tự dưng lại xấu hổ?”

Đường Kiều nắm chặt tay lại, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nói: “Em ra ngủ phòng khách.”

“Khoan đã!” Thẩm Mộ đứng phắt dậy, túm lấy cánh tay anh. Hắn thực sự mất kiên nhẫn rồi! “Rốt cục là em bị sao vậy? Đừng có được nước lấn tới! Anh nói cho em biết, em đừng tưởng là anh không biết em đang nghĩ gì. Lạt mềm buộc chặt ấy à, vô dụng thôi!”

Anh tức đến độ bật cười: “Ha? Vậy anh nói xem, em đang muốn buộc cái gì vậy?”

Giọng hắn xiu xuống: “Tiểu Kiều, đừng nghịch nữa mà. Đã lâu lắm rồi ta không gặp mặt, không thể ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện được sao?”

“Không được.” Anh đáp không chút do dự.

“Vì sao?”

“Vì anh là một thằng cặn bã.”

Nói ra rồi, bỗng nhiên anh thấy thật nhẹ nhõm. Bấy lâu nay anh đã phải nhẫn nhịn thế nào mới có thể giữ được cái tiếng là “bạn bè” với Thẩm Mộ, nhưng giờ thì anh thực sự không thể chịu nổi nữa. Dù biết lúc này không phải là thời điểm thích hợp để trở mặt với hắn, nhưng nhẫn nữa thì đến anh cũng phải khinh bỉ chính mình.

Đã mất công sống lại mà còn phải khổ sở như thế, thì thà anh chết luôn trong tai nạn năm đó còn hơn!

Mặt hắn lập tức đanh lại: “Em – nói – cái – gì?”

“Tôi nói, anh là một thằng cặn bã.” Đường Kiều nhìn thẳng vào mắt hắn: “Anh thích tán tỉnh phụ nữ, chuyên làm trò đùa bại với họ nhưng chưa từng chịu trách nhiệm với bất kỳ ai – người anh yêu nhất luôn luôn là chính bản thân anh. Anh nói xem, như thế đã đáng để gọi là cặn bã chưa?”

Hắn bóp chặt mặt anh, nắm đấm giương cao, chỉ hận không thể một phát đập chết người này! Nhưng khi thấy vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt ấy, lòng hắn lại run lên.

Ngoài dự đoán, nắm đấm lại bịch một tiếng dưng trên mặt tường. Anh vẫn đứng im không nhúc nhích, vươn tay – tát hắn một phát.

— Cái tát này là vì Đào Phi.

Chỗ bị đánh hơi nóng lên, nhưng sao nóng bằng lửa giận đang bùng bùng trong ngực Thẩm Mộ. Hắn gầm lên, lao tới xông vào anh. Đường Kiều đâm vào khoe miệng hắn, còn hắn thì thụi vào bụng anh. Hai người không ai nói lời nào, chỉ lẫn xả vào nhau, dùng hết sức để công kích đối phương.

Nhờ ưu thế về hình thể và chiều cao, cuối cùng thì hắn cũng đè được anh xuống. Khi đặt anh ở dưới thân mình, động tác của hắn bỗng khựng lại.

— Hắn lên rồi.

Không biết đó là vì quá tức giận hay vì hắn nảy sinh dục vọng với anh, nhưng nếu là cái sau thì — Có phải hắn sẽ trở thành một thằng gay không?

Vì đánh nhau mà mặt anh phỉm hồng, hổn hển thở gấp: “Buông!”

Thả tay anh ra, hắn nhìn anh chăm chăm — có lẽ chính hắn cũng không hiểu cảm xúc trong mắt mình lúc này là gì.

Đường Kiều ngồi dậy, lạnh lùng nói: “Anh đi đi.”

Thẩm Mộ không biết phải đối mặt với anh thế nào, hoảng hốt đứng dậy. Xách ba lô ra cửa, hắn quay lại nhìn anh, ngập ngừng như muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn im lặng bỏ đi.

Kỳ nghỉ kết thúc, sân trường lại náo nhiệt như cũ. Từng tốp nam nữ mặc đồng phục ríu rít đi với nhau, buôn đủ chuyện trên trời dưới đất, kể về những chuyện vui vẻ trong mấy ngày nghỉ vừa rồi.

Đi ngang qua văn phòng giáo viên, Đường Kiều dừng lại. Anh nhớ tới dáng vẻ Đào Phi với chiếc váy dài thuần trắng, ngồi ở kia chăm chú soạn bài. Nếu không có thằng cặn bã kia, hẳn là bây giờ cô vẫn ở đây, tiếp tục hăng say với nghề nghiệp mà cô hằng yêu thích chứ không phải trở thành một bà mẹ đơn thân với thân phận xấu hổ, chật vật chạy về thôn quê, nhần nhện chịu đựng một cuộc sống khổ cực trăm bề.

Anh lắc đầu, cố không nghĩ đến những chuyện này nữa.

“Hey! Tiểu Kiều!”

Không quay lại anh cũng biết là ai đang gọi mình: “Triệu Cẩm Chi, tao đã cảnh cáo mày rồi — đừng gọi tao như thế!”

“Uể? Tại sao chứ, tao thấy mày hợp lắm mà ”

Anh liếc xéo y: “Mấy ngày không gặp mà hình như mày béo lên thì phải.”

Y tủi thân bĩu môi: “Sao mấy hôm nay mày không đến tìm tao? Tao bị mẹ bắt đi học thêm, mỗi ngày đều chờ mày đến cứu đó!”

“Tao không ở nhà.”

“Thế mày đi đâu?”

Anh chẳng buồn quan tâm nữa: “Hỏi nhiều thế làm gì.”

Y vội vàng đuổi theo anh: “Được rồi được rồi. Năm nay mày định tặng anh Thẩm Mộ cái gì vậy?”

“Hả?”

“Hôm trước là sinh nhật anh ấy mà.”

— Chính là ngày hắn chạy đến nhà anh.

“Cái thằng này, không phải năm nào mày cũng tất bật chuẩn bị quà cho anh ấy đấy à, còn nói là muốn quà của mình phải nổi bật nhất nữa. Lần này lại là cái gì hở?”

Anh hơi ngạc nhiên rồi bình tĩnh trả lời: “Hôm trước tao quên mất nên chưa tặng gì cả.” Nếu không kể năm đâm hôm trước.

Triệu Cẩm Chi lập tức đứng đờ ra, nhìn anh như thể đang nhìn người ngoài hành tinh: “...Mày thật sự là Đường Kiều hả?”

“Đừng trợn mắt ra thế, có trợn thì nó cũng không to lên được đâu.” Anh nói: “Tao với anh ta chỉ là bạn bè thôi, quên một cái sinh nhật thì có sao. Đến sinh nhật tao thỉnh thoảng tao còn quên nữa là.” Huống gì bây giờ hai người đã không còn là bạn nữa rồi.

“...Đường Kiều.” Y tỏ ra lo lắng: “Đừng nói là mày bị ung thư não nhé?”

“...Cút.”

Nhờ Triệu Cẩm Chi nào tàn mà Đường Kiều thích ứng với cuộc sống của học sinh trung học khá nhanh. Không có Đào Phi và Thẩm Mộ liên lạc tới nữa, anh rất hài lòng. Bên cạnh việc giả làm học sinh, anh phải bắt đầu nghĩ cho tương lai của mình. Một cái tên nhanh chóng hiện ra trong đầu anh – Triệu Lan Chi, anh của Triệu Cẩm Chi.

Tuy là anh trai cùng cha cùng mẹ với Triệu Cẩm Chi, nhưng rõ ràng là y giỏi giang hơn em trai nhiều lắm. Thừa kế năng lực của người cha là CEO ngân hàng, y vào học một trường Đại học chuyên về Tài chính. Y cùng tuổi với Thẩm Mộ, vào Đại học không bao lâu liền rục rịch muốn start – up, chuẩn bị cho tương lai của mình.

Kiếp trước hai người không quen nhau lắm, có gặp thì chỉ gật đầu cho qua, nhưng anh đã nghe nhiều về y – thiên tài Triệu Lan Chi, tuổi trẻ mà đã tay trắng lập nên sự nghiệp, trở thành truyền kỳ trong giới thương nhân ở thành phố S.

—

Lúc này, Triệu Lan Chi đang chật vật xoay sở với dự án khởi nghiệp của mình. Một sinh viên căn bản là không có nền tảng tài chính gì cả, y lại kiêu ngạo vô cùng, có chết cũng không nhận sự trợ giúp của ba. Đúng vào thời điểm này, vô tình thế nào mà y lại gặp một người bạn của em trai mình – Đường Kiều.

Với thiếu niên nhỏ hơn mình ba tuổi này, y chỉ có đúng một suy nghĩ – họ gặp nhau quá muộn rồi!

Khi y thao thao bất tuyệt kể về kế hoạch của mình, về viễn cảnh tươi đẹp mà y tưởng tượng ra, Triệu Cẩm Chi ngồi bên thì ngáp lên ngáp xuống, nhưng Đường Kiều thì lại lắng nghe vô cùng chăm chú – vì anh biết, những thứ y nói đều trở thành sự thật vào mười năm sau.

Khi Đường Kiều lấy ra “tiền riêng” của mình để góp vốn với Triệu Lan Chi, y kích động đến mức nhảy bổ tới, hôn lên má anh cái chụt.

Trong cơn xúc động, y vẫn không quên hỏi anh: “Một học sinh trung học như em mà lại có nhiều tiền thế hả?”

“Em trộm của ba đấy.” Anh cực kỳ bình tĩnh.

“Hả! Em em...”

Anh liếc mắt: “Nên anh không được làm em thất vọng đâu đấy!”

Nhìn thiếu niên môi hồng răng trắng trước mặt, Triệu Lan Chi vừa cảm động vừa thấy lòng mình nhộn nhạo: “Nhất định là vậy!”

Đường Kiều mỉm cười – anh biết, y sẽ làm được.

—

Ba tháng sau, anh nhận được một tấm ảnh từ Đào Phi. Đứa trẻ trong ảnh mắt to mày dài, vẻ mặt vô tội nằm úp sấp trên giường, nắm tay nho nhỏ cuộn tròn, nhét vào trong miệng.

Nhìn dáng vẻ của Thẩm Duy Thần được trăm ngày tuổi, anh không nhịn được bật cười.

Seven:

1.Thần Thần à anh mau lớn đi, sao càng lúc em càng thấy ba anh mạnh động vậy...

2.Triệu Lan Chi anh rục rịch cái gì.. Không có mùa xuân ấy cho anh đâu, anh cứ bình tĩnh..

14. Chương 14

Đường Kiều thật không ngờ – sau trận đánh nhau trong im lặng kia mà mối quan hệ giữa anh và Thẩm Mộ vẫn chưa hoàn toàn đóng băng. Nói cũng phải, Đường Hoài Chương còn đang làm việc cho Thẩm Xương cơ mà, anh sao có thể thực sự làm như không quen biết hẳn được. Kể cả khi hai người không liên lạc với nhau nữa, anh vẫn vô tình nghe được tin tức về hẳn.

Sau khi quay về trường Đại học, tốc độ thay bạn gái của Thẩm Mộ càng lúc càng nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã vang danh là “công tử đào hoa”. Nhưng dù hẳn có lừng lẫy thế nào đi nữa thì vẫn chẳng thiếu bóng hồng bu lấy hẳn – về ngoài và gia thế đúng là một công cụ tốt. Triệu Cẩm Chi vẫn biết đó là thú vui của hẳn, nhưng không ngờ có ngày hẳn lại sa đọa thế này, lúc kể chuyện với Đường Kiều còn trợn mắt kinh ngạc không thôi. Nhưng Đường Kiều thì chẳng thấy có gì đáng ngạc nhiên cả – hừ, Thẩm Mộ của mười năm sau còn khoa trương hơn bây giờ nhiều. À đây, tiện thể thì kiếp trước anh là người duy nhất có thể hẹn hò với hẳn quá một năm – nếu đó được gọi là hẹn hò.

Đến năm mới, Đường Kiều theo cha đến Thẩm gia chúc Tết mới gặp lại Thẩm Mộ. Sau khi khách sáo chào hỏi nhau, anh im lặng ngồi bên cha mình, Thẩm Mộ cũng không nói gì nữa – nhưng anh vẫn cảm nhận được một ánh mắt nóng rực dán chặt lên người mình, giống như muốn xuyên thủng anh vậy. Khi anh ngẩng lên thì chỉ thấy hẳn đang lười biếng dựa vào ghế, tựa như không gì có thể làm hẳn hứng thú nổi.

Quan hệ giữa Đường Kiều và Thẩm Mộ chẳng ảnh hưởng gì đến sự nghiệp của Đường Hoài Chương, vị trí Phó Viện trưởng của ông càng lúc càng vững chãi. Chuyện duy nhất làm anh lo là sức khỏe của ông, nhưng bây giờ số ca phẫu thuật ông đích thân làm cũng ít hơn xưa, lịch sinh hoạt cũng điều độ hơn – điều này làm anh rất hài lòng.

Cùng với đó, thiên tài kinh tế Triệu Lan Chi cũng không làm anh thất vọng, thường xuyên gọi đến báo tin tốt cho anh. Hai người liên lạc với nhau rất nhiều lần, Triệu Cẩm Chi không biết gì còn cho là hai người đang mờ ám với nhau. Đường Kiều chỉ cười – mày là đang ghen hả? Y câm nín luôn – nếu y đang ăn dấm thật thì là ăn dấm của ai bây giờ, của thằng bạn chí cốt hay của anh ruột mình?

Anh bá vai y, nghiêm túc nói: “Dù thế nào thì mày cũng là bạn tốt nhất của tao.”

Mắt y sáng lên: “Thật hả?”

“Thật.” Anh trịnh trọng gật đầu: “Mày mà giảm béo thành công thì có khi tao sẽ thích mày đấy.”

“...”

Nhưng mãi đến khi cuộc sống cấp 3 của họ kết thúc, Triệu Cẩm Chi vẫn cứ béo như vậy. Thi xong môn cuối cùng, Đường Kiều ung dung bước ra khỏi trường thi, theo sau là thằng bạn ục à ục ịch. Anh cảm thấy mình không cần xen vào vấn đề thể trọng của y nữa, có lẽ chỉ có một chuyện kích thích y như ở kiếp trước mới có thể làm y nhanh chóng sút cân trong mấy tháng được.

Vừa thoát khỏi đồng bài tập chồng chất, đám thiếu niên mười bảy mười tám tuổi lập tức điên cuồng rong chơi – tựa như chim được xổ ***g vậy. Mỗi ngày Đường Kiều đều nhận được vài lời mời đi liên hoan từ bạn cùng lớp, nhưng anh chẳng mấy khi đồng ý – phần lớn thời gian rảnh, anh thường ngồi bàn chuyện lớn với Triệu Lan Chi.

Nhìn hai mỹ nam hăng say bàn luận chuyện mà mình không hiểu, Triệu Cẩm Chi tủi thân muốn khóc – hẳn cũng muốn chơi với hai người lắm mà! Y nghiêm túc hỏi, cố ý làm họ chú ý đến sự tồn tại của mình: “Hai người có muốn uống gì không?”

Triệu Lan Chi trực tiếp bơ em trai luôn, tiếp tục nghiên cứu với Đường Kiều: “Em xem, đây là tài liệu anh mới tìm được, nói là...”

Nhưng may là anh vẫn để ý đến y, mỉm cười nói: “Không cần đâu, cảm ơn nhé.”

Chờ đến khi hai người ngẩng đầu lên khỏi mở tài liệu thì đã là tám giờ tối.

Triệu Lan Chi xoa bụng: “Ai da, đói thật đấy. Tiểu Cẩm, có gì ăn không?”

Triệu Cẩm Chi trợn trắng mắt: “Hai giờ trước em đã gọi hai người đi ăn cơm, nhưng không ai chú ý đến em cả ”

“Hả?” Triệu Lan Chi tỏ ra tội nghiệp: “VẬY em xuống bảo người giúp việc làm bữa khuya giúp anh được không, anh với Đường Kiều chưa ăn gì mà.”

Dù miệng oán giận nhưng Triệu Cẩm Chi vẫn không nỡ để anh trai và bạn mình đói bụng, lập tức bịch bịch chạy xuống lầu.

Triệu Lan Chi vươn vai một cái, định đi lấy snack ăn tạm cho đỡ đói, ai dè vì ngồi lâu quá nên chân y đã tê rần, vừa đứng dậy liền lảo đảo chực ngã, may là Đường Kiều nhanh mắt đỡ lấy eo y: “Cẩn thận!”

“A... Cẩm ơn.” Cẩm thấy eo mình tê tê, y hơi ngại, nhanh chóng đến tủ lạnh lấy một hộp bánh kem ra. Anh lại nói: “Bụng rỗng không nên ăn bánh kem đầu.”

“Không sao, cũng không chết được.” Y không quan tâm lắm.

Anh bắt đầu dĩ lắc đầu.

Y ngoạm một miếng bánh lớn, quanh liệng lem nhem một vòng kem trắng: “À đấy, em định chọn trường nào?”

“Hẳn là anh nên hỏi em có thể đỗ trường nào mới phải chứ.”

Y cười: “Em thông minh như thế, thi đâu mà chẳng đỗ. Em định chọn Y giống ba hả?”

Anh hỏi lại: “Anh nghĩ sao?”

Triệu Lan Chi chống cằm, nheo mắt nhìn anh: “Anh nghĩ, em mà mặc áo blu trắng thì hẳn sẽ đẹp trai lắm. Nhưng làm bác sĩ rất bận, anh còn muốn thảo phạt thương trường với em nữa mà.”

Đường Kiều nghiêng đầu: “Nói cũng có lý đấy chứ.”

“Thật hả?” Y lập tức sôi nổi lên hẳn: “Anh còn nghĩ nhất định em sẽ chọn Y!”

Anh chỉ cười: “Em có hơi... ác cảm với nghề bác sĩ.” Đồi trước Đường Hoài Chương vì lao lực mà chết, Thẩm Mộ cũng lợi dụng nghề nghiệp của anh để làm đủ loại chuyện xấu. Hơn nữa, anh không muốn lãng phí bảy tám năm để học một thứ mà mình đã nắm rõ.

“Vậy thì vào Đại học S đi!” Y bắt đầu đa cấp: “Đại học S rất được, lại còn gần ngay đây. Quan trọng nhất là anh có thể trở thành đàn anh của em!”

Anh gật đầu: “Em sẽ suy nghĩ kỹ.”

Y túm lấy tay anh, bắt đầu làm nũng: “Đến đi đến đi, đến Đại học S chơi với anh ”

“Anh quan tâm em thế làm gì, còn Triệu Cẩm Chi thì sao?”

“Nó ấy hả?” Triệu Lan Chi không buồn quan tâm: “Nó học trường gì mà chẳng thế, đẳng nào sau này anh chẳng nuôi nó.”

“ ... ”

Ngoài cửa, giọng nói tức giận của Triệu Cẩm Chi bất ngờ vang lên: “Em mới không cần anh nuôi! Lần này em nhất định sẽ đỗ! Anh cứ chờ xem!”

“ ... ”

Sự thực chứng minh – linh cảm của Triệu Cẩm Chi khá là chính xác. Ngày nhận được kết quả kỳ thi, y mừng đến độ nhảy cẫng lên – tuy so với Đường Kiều thì chẳng là gì, nhưng với loại mít đặc như y thì đã là tốt lắm rồi.

Thành tích của anh nằm ở mức có thể dự đoán được. Khi biết kết quả của anh, một người chưa từng hỏi đến sự học hành của con trai là Đường Hoài Chương bắt đầu hỏi anh định chọn trường nào.

Đường Kiều cũng không gạt ông, nói thẳng: “Con vẫn chưa quyết định, nhưng con không định học Y.”

Anh cứ nghĩ ba mình sẽ phản đối, không ngờ là ông chỉ hơi ngạc nhiên rồi nói: “Con đã lớn rồi, thích gì thì cứ chọn. Ba sẽ không can thiệp vào lựa chọn của con.”

Có kết quả không bao lâu, cả lớp liền lập kế hoạch đi du lịch. Phần lớn nhà mọi người đều có điều kiện không tồi nên quyết định ra nước ngoài chơi – dù sao sau này muốn gặp nhau cũng khó, không bằng chơi một lần tới bên luôn. Mọi người rất quan tâm đến chuyến đi này, lần nào lên lớp cũng bàn tán rôm rả.

Triệu Cẩm Chi không là ngoại lệ – nghĩ đến một chuyến đi chỉ có bạn bè mà không phải chịu sự quản thúc của cha mẹ, y cũng hứng thú lắm chứ

Hôm đó, Đường Kiều đến bể bơi với hai anh em Triệu gia. Anh tới hơi muộn, chưa kịp thay đồ thì đã thấy hai người họ – Triệu Cẩm Chi ục ịch gần trăm kg và Triệu Lan Chi vóc người thon dài – đi cạnh nhau, đúng là... chặc, chênh lệch quá lớn rồi.

Anh cố nén cười, thay đồ rồi nhảy vào bể bơi. Giữa mùa hè nóng bức mà được làm thế này thì thật tuyệt

Triệu Cẩm Chi vẫn chưa biết bơi, hai anh y phải tiến hành giáo dục lại từ đầu. Đường Kiều vui sướng bơi lượn trong bể, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng Triệu Lan Chi hét ầm lên: “Cái mông mày vênh cao thế làm gì! Tao vừa dạy mày thế nào mày có hiểu không! Nào mày sinh ra để trông cây hả?!”

Y bị anh hai mắng đến tối tắm mặt mũi, tủi thân bật khóc. Cuối cùng thì sự kiên nhẫn của Triệu Lan Chi cũng bị mài mòn hết, y yên vị nằm ườn bên thành bể, ngắm từng tốp nam nữ mặc đồ tắm đi ngang qua. Đường Kiều vô thức nhận ra – mỗi khi có một người đàn ông đáng người không tồi đi đến, ánh mắt của Triệu Lan Chi sẽ trở nên rất kỳ lạ, trên người cũng tỏa ra một cảm giác mà anh rất quen thuộc.

Anh trầm ngâm nhìn y – lẽ nào y là người trong giới sao? Càng nghĩ càng thấy có lý – kiếp trước anh chưa từng nghe được chuyện yêu đương của y, mãi đến năm ba mươi tuổi mà quanh y vẫn chẳng có người bạn gái nào.

Lúc ra khỏi trung tâm bơi lội, Triệu Cẩm Chi ủ rũ cúi đầu, thở hồng hộc chạy tít lên trước, rõ ràng là đang giận anh trai mà không dám nói gì. Tiếc là tên đầu sỏ lại hoàn toàn không thèm để ý đến sự phẫn nộ của em trai, thoải mái hỏi Đường Kiều: “Các em định đi du lịch trước khi tốt nghiệp phải không?”

“Đại loại thế.”

“Định đi đâu? Anh nghe Tiểu Cẩm nói là định ra nước ngoài à?”

Anh nhún vai: “Em không biết. Em không để ý lắm, đằng nào thì em cũng không định đi.”

“Hả?” Triệu Cẩm Chi quay phắt lại: “Sao lại không?”

Đường Kiều thực sự không muốn đi cùng một đám trẻ con ấu trĩ: “Tao không có hứng. Đi trong nước hay ra nước ngoài thì khác gì nhau chứ?”

“Khác màaaaaaaaaa ” Y thảm thiết tru lên: “Tao vẫn mơ được đi du lịch với mày đóoooooooo!! Sao mày có thể không đi hả hả hả hả?”

Triệu Lan Chi trừng mắt nhìn y: “Thân mày còn không lo nổi, lôi kéo Đường Kiều làm gì?”

“Đường Kiều...” Triệu Cẩm Chi đáng thương lắm lắm: “Đi với tao đi mà...”

Anh đang định nói thì điện thoại trong túi bỗng rung lên. Mở ra, một tin nhắn hình ảnh vừa được gửi đến, bên trong chụp một cái bàn làm việc và một cái ghế, tuy rất nhỏ nhưng được thu xếp rất gọn gàng.

— Đây là phòng làm việc của cô. Thế nào, nhìn được chứ? Cô sống rất tốt, Thẩm Duy Thần cũng khỏe mạnh lắm.

Anh đột nhiên đổi ý, quay sang nói với Triệu Cẩm Chi: “Tao sẽ đi, nhưng không phải là ra nước ngoài hay địa điểm nổi tiếng trong nước, mà là một vùng quê. Cẩm Chi, mày có muốn theo tao không?”

Seven: Thương Cẩm Cẩm, sao em cứ để bị bắt nạt hoài vậy...

15. Chương 15

Hai năm qua, trừ một số tin nhắn thăm hỏi vào ngày lễ tết thì Đào Phi và Đường Kiều hầu như không liên lạc với nhau. Khi gần tốt nghiệp, sợ ảnh hưởng đến sự học hành của anh nên cô càng không gọi. Mấy tháng trước, đúng vào dịp năm mới, cô nói với anh rằng mình đã quyết định rời khỏi Đào gia, lên thị trấn tìm việc làm. Khi ấy, anh chỉ rep lại một câu – Chúc mừng cô.

Bây giờ thì hẳn là cô đã dọn hẳn ra ngoài rồi, cũng đã ổn định ở thị trấn. Đột nhiên anh muốn tới thăm họ, để xem giờ đây họ sống ra sao.

“Ở quê?” Triệu Cẩm Chi khó hiểu: “Đến đó làm gì?”

“Ở thành phố lâu quá rồi, chẳng lẽ mày không muốn về ngắm thử cảnh yên bình ở quê một chút sao?”

Y nghĩ một lúc, thành thật trả lời: “Không á.” Ở đây chẳng có gì chơi cả, vui vẻ ở đâu cơ chứ.

“Ồ, vậy mày cứ ra nước ngoài với mấy đứa kia đi, tao về quê một mình.”

Triệu Lan Chi đột nhiên có hứng thú: “Hay là anh đi cùng với em nhé, có khi đó sẽ là một thị trường tiềm năng đấy. Hai mươi tuổi rồi mà anh chưa về quê lần nào đâu, đi thử một lần nghe cũng hay.”

Đường Kiều nhướn mày: “Anh? Thôi đi. Điều kiện sống ở nông thôn rất thiếu thốn, cậu ấm nhà giàu như anh chịu được thật chứ?”

Y hoàn toàn suy sụp: “Còn em chăm sóc anh nữa cơ mà...”

Y đã nói như đúng rồi như thế, anh cũng khó mà phản đối được.

Thấy bạn tốt và anh trai bơ mình, Triệu Cẩm Chi bất chấp kêu lên: “Tại sao, tại sao hai người có thể làm thế được! Em cũng muốn đi, đừng bỏ em lại!”

“...” Đường Kiều cảm giác như mình vừa mua dây buộc mình vậy.

Báo cáo với cha mẹ xong, ba người xách hành lý chạy ra ga tàu ngầm. Lần đầu tiên được ngồi tàu ngầm, hai cậu ấm Triệu gia tỏ ra hứng thú – Triệu Lan Chi cầm máy ảnh, không ngừng chụp lại cảnh sắc bên đường. Còn Đường Kiều ấy à... anh đang nỗ lực tỏ ra mình không quen họ ==

Ngồi xuống cạnh anh, Triệu Lan Chi đưa máy ảnh cho em trai: “Này, chụp cho tao với Đường Kiều một tấm. Nào nào, em gần lại đây một chút ”

Ôm lấy vai y, anh mỉm cười với ống kính: “Chụp đi!”

Hơi thở nhẹ nhàng đặc trưng của thiếu niên phảng phất bên tai, làm tim y đập thành thịch.

Ra khỏi ga tàu, Triệu Cẩm Chi lưng vác hành lý của cả ba người, mệt đến thở hồng hộc: “Đường Kiều, giờ chúng ta đi đâu?”

“Trước tiên phải tìm nhà trọ đã.”

Triệu Lan Chi hỏi: “Sao lại chọn chỗ này? Nhìn qua hình như không có gì đặc sắc hết.”

“Em đến đây để gặp một người.”

“Hà? Là ai?”

“Đến lúc đó anh sẽ biết.”

Ba người thuê xe đến khách sạn ba sao duy nhất trong thị trấn, chọn một căn phòng có một giường lớn một giường nhỏ. Quảng hành lý xuống, Triệu Cẩm Chi ngồi phịch trên giường, thở phì phò: “Mệt chết đi được!”

Triệu Lan Chi ghét bỏ nhéo tai y: “Đây không phải chỗ dành cho mày! Đứng dậy ra giường nhỏ đi!”

“Hả?” Y tức giận phản đối: “Sao lại thế?”

“Vì mày béo!”

“...”

Thay phiên nhau tắm rửa xong, ba người toàn thân thoải mái xuống nhà hàng của khách sạn ăn cơm. Ăn no rồi, Đường Kiều lấy điện thoại ra, chỉ vào địa chỉ trên màn hình: “Chúng ta sẽ đến đây.” Anh đã đòi cô gửi địa chỉ nhà cho mình: “Cầm Chi, mày còn nhớ cô Đào Phi không?”

“Đào Phi...” Triệu Cầm Chi vừa gặm xương vừa nghĩ: “Là cô dạy tiếng Anh năm lớp 10?”

“Ừ.”

“Nhớ chứ, cô ấy rất đẹp mà.” Y cảnh giác: “Mày muốn làm gì?”

“Đi chết đi, mày đang nghĩ sang cái gì thế.” Anh cười mắng: “Lúc đó cô ấy rất tốt với tao, coi như là một nửa ân nhân sau lại vì chút chuyện riêng nên cô phải từ chức rồi rời khỏi thành phố S. Tao muốn đến thăm cô một lần trước khi lên đại học.”

Y lập tức tỏ ra cảm động: “Đường Kiều, mày đúng là trọng tình trọng nghĩa...” Chưa nói dứt lời, Triệu Lan Chi đã cốc đầu y một cái: “Ăn cơm đi, ít nói nhảm!”

Y ai oán trừng mắt nhìn anh trai, cụp đầu tiếp tục gặm gặm xương.

Khi đến khu dân cư nơi Đào Phi ở, Đường Kiều mới nhận ra đây là khu ký túc xá của giáo viên – hẳn là cô đang dạy cho trường tiểu học gần đây rồi. Anh đang định vào thì Triệu Cầm Chi bỗng ré lên thăm thiết: “Tao tao tao... Không được rồi, ăn nhiều quá, tiêu chảy!”

“... Có khi nào mày ăn đến hỏng dạ dày luôn rồi không?”

“Dạ dày của nó trâu bò lắm, cái thằng mập chết tiệt này...” Miệng nói vậy nhưng Triệu Lan Chi vẫn đỡ lấy em trai: “Đường Kiều, em cứ vào trước đi, anh giúp thằng mập này tìm chỗ giải quyết đã. Có gì gọi nhau sau nhé.”

“Được.”

Theo địa chỉ Đào Phi đưa, anh đến trước cửa một căn nhà, bên cạnh là một cây ngô đồng cao cao. Dưới tàng cây, một đám trẻ con đang tụ lại một chỗ, chơi trò chơi mà người lớn không hiểu.

Đứa trẻ lớn nhất trong đám cùng lắm là mới mười tuổi, hình như nó cũng là đại ca của cả đám luôn. Nó đang cầm một trái bóng rất bẩn trên tay, cúi đầu nhìn một đứa bé hai ba tuổi mới cao đến lưng nó, nói: “Mày muốn chơi với bọn tao?”

Khuôn mặt của đứa bé kia lấm lem hết cả, nhưng vẫn có thể nhìn ra đường nét vô cùng đáng yêu, quần áo trên người nó vừa nhìn đã biết là sửa từ quần áo cũ của người lớn, đôi mắt vừa đen vừa sáng, ngẩng lên nhìn thằng nhóc cầm đầu nó, do dự gật đầu.

“Vậy thì, tao sẽ ném quả bóng này đi, nếu trong vòng nửa phút mày mang được nó về thì ok, được chứ?”

“Được.” Thanh âm non nớt của trẻ con vang lên – phát âm rất rõ ràng, hẳn là đã học nói lâu rồi.

“Nếu không được thì phải chịu phạt nha ” Đứa cầm đầu đùa dai cười, vung tay — ném thật mạnh quả bóng ra xa.

Thằng bé lập tức phi theo, đôi chân ngắn ngủn xỏ đôi dép quá khổ thế mà lại chạy rất nhanh – tiếc là bộ dáng nó chạy rất buồn cười, làm đám trẻ cười ồ lên.

“Ha ha ha ha”

“Mười giây rồi! Thẩm Duy Thần, về muộn sẽ bị phạt đó ”

Thằng bé càng thêm sợ hãi, không cẩn thận ngã dúi xuống đất, sau lưng nó lại vang lên một trận cười to.

“Ngã rồi! Ha ha ha ”

Nó giãy dụa đứng lên, vành mắt đã đỏ ửng, vội lau giọt nước sắp tràn mi rồi tiếp tục chạy. Quả bóng rơi xuống đất, lăn thêm vài mét rồi mới từ từ dừng lại. Nó cúi người, định vươn tay nhặt thì bỗng có một bàn tay thon dài trắng nõn xuất hiện, nhặt bóng lên cho nó.

“Thẩm Duy Thần.”

Thẩm Duy Thần cố gắng ngẩng lên, liền thấy một đôi mắt tựa mắt mèo, khóe môi hơi nhướn lên, nhìn vô cùng đẹp trai.

Trong trí nhớ của nó, đây là lần đầu tiên nó gặp Đường Kiều.

Seven: Chắc, đúng là có cảm giác kẻ nghèo khổ vs Chúa cứu thế..

#catfetishđừnghỏitaisao

16. Chương 16

Thẩm Duy Thần đứng im không nhúc nhích, chỉ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào thiếu niên anh tuấn đang đứng trước mặt mình.

Đường Kiều hơi sốt ruột, liền bẻ thẳng nhóc lên: “Mẹ cháu đâu rồi?”

Lúc này nó mới giật mình tỉnh lại, ngo ngoạy giãy dụa trong lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát cái đồ bưng: “Chú là ai? Thả cháu xuống!”

“Chú là bạn của mẹ cháu.”

Nó khựng lại, trợn tròn mắt hỏi: “Thật à?”

Anh mỉm cười thân thiện: “Thật mà.”

Thẩm Duy Thần nghiêng đầu, nghĩ một lúc mới đáp: “Mẹ cháu đang đi làm.”

Đi làm? Giờ đang là nghỉ hè, cô định dạy ở đâu chứ?

“Này! Thẩm Duy Thần!” Thăng bé cầm đầu đứng dưới tán cây, hô: “Mày còn đứng đó làm gì! Mau đến đây cho tao!”

Nó nhìn thẳng bé rồi lại nhìn Đường Kiều, tỏ ra do dự.

Thăng bé lại gào lên: “Mẹ mày không dạy mày là không được nói chuyện với người lạ à?”

Anh liếc nhìn nó: “Chú không phải là người lạ. Chúng ta đã từng gặp nhau rồi.”

Nó nghiêm túc nhớ lại – rõ ràng là nó chưa gặp ai đẹp trai như chú mà: “Chú nói dối!”

“Chú không gạt cháu.” Đường Kiều lấy di động ra, gọi cho Đào Phi rồi đưa máy cho nhóc con: “Không tin thì cháu có thể tự hỏi mẹ xem. À, tên chú là Đường Kiều.”

Thẩm Duy Thần nửa tin nửa ngờ đón lấy máy, nghe được giọng nói quen thuộc vang lên qua ống nghe thì lập tức tươi cười: “Mẹ!”

Mười phút sau.

Đường Kiều ngồi trên ghế đá ở công viên khu dân cư, bên cạnh là Thẩm Duy Thần đang ngóng trông mẹ về. Nhìn thẳng nhỏ đứng thẳng tắp, anh thấy hơi buồn cười: “Cháu đứng mãi không thấy mẹ à?”

Nó phồng má, lắc đầu.

“Chú ôm cháu ngồi lên đùi chú nhé?”

“Không cần đâu ạ.”

Không để ý đến sự từ chối của nó, anh bế nó đặt lên đùi mình: “Vừa nãy ngã có đau không?”

Anh không nói thì có khi nó còn quên mất chuyện này, giờ thì xong rồi, vừa nhắc đến là nó lại thấy tủi thân, chu môi lên, dúi đầu vào lòng anh, vừa kéo áo anh vừa ầm ức khóc.

Thấy nó đáng thương như thế, anh không thấy tội nghiệp mà chỉ thấy buồn cười, xoa mái tóc đen mềm mại của nó: “Sau này đừng chơi với bọn nó nữa. Chờ cháu lớn hơn rồi hãy chơi.”

Nó khóc đến mức phát nấc: “Vì sao ạ?”

“Không có vì sao.” Anh ôm nó đứng lên: “Được rồi, đừng khóc nữa. Chú mua kẹo cho cháu nhé?”

Mắt nó sáng bừng lên, bi bô nói: “Cháu muốn cái loại đen đen ngọt ngọt ấy...”

“Chocolate ấy hả?” Bế nó đến cửa hàng tiện lợi gần đó, anh mua chocolate và ít urgo. Nhân lúc thằng bé đang mải ăn kẹo, anh liền xử lý vết thương trên đầu gối cho nó.

Lúc này, Triệu Lan Chi xách em trai đang sắp ngất đi tới, thấy Đường Kiều thì vui vẻ: “Em cũng ở đây à! Anh đang định gọi cho em.”

Thấy thằng bạn đã mặt mũi trắng bệch, anh hỏi: “Mày sao rồi?”

Triệu Cẩm Chi yếu ớt lắc đầu, Triệu Lan Chi liền trả lời thay y: “Còn lại nửa cái mạng đã là phúc lắm rồi.”

Y gắng gượng đứng lên, nhìn thằng nhỏ trong lòng anh, hỏi: “Ai vậy?”

“Con của cô Đào.”

“...Hả?” Y không tin được: “Thằng bé này cũng phải hai, ba tuổi rồi đúng không? Cô Đào kết hôn sinh con sớm như thế à?”

“...”

Y nhìn chằm chằm Thẩm Duy Thần một lúc rồi bật cười, làm thằng bé nhìn y như nhìn kẻ thần kinh.

Triệu Lan Chi ghét bỏ nhìn em trai: “Cười cái gì mà cười?”

“Ai da, Đường Kiều này, mày không thấy là thằng nhóc này nhìn rất giống anh Thẩm Mộ à? Thật đúng là từ một khuôn khắc ra! Ôi ôi ôi, buồn cười chết đi được.”

Anh cúi đầu, chăm chú quan sát thằng nhóc trên tay, trong lòng thốt nhiên nảy sinh một cảm giác kỳ lạ liền vút thẳng bé sang cho Triệu Lan Chi: “Anh ôm nó hộ em, em... đi gọi cho cô giáo.”

Nửa giờ sau, Đào Phi xách túi lớn túi nhỏ vội vã chạy về. Hai năm không gặp, trừ việc gầy và trông mệt mỏi hơn thì nhìn cô vẫn chẳng khác mấy. Lúc nhìn thấy Đường Kiều, cô rất vui mừng, vội vàng mời bọn họ vào nhà mình chơi.

Thấy mẹ mình mua rất nhiều đồ ăn ngon về, Thẩm Duy Thần nuốt nước miếng, hỏi: “Mẹ ơi, đồ ăn tối nay đây ạ?”

Cô hôn một cái lên mặt con trai: “Ừ, mẹ muốn làm thật nhiều đồ ăn ngon cho các anh và con đó.”

Đường Kiều sửa lại: “Phải là chú chứ.”

“Nope!” Triệu Lan Chi phản bác: “Em thích làm chú thì tự đi mà làm một mình, anh đây còn trẻ lắm!”

Anh gọi thằng bé lại: “Nào, gọi một tiếng chú Đường đi.”

Thẩm Duy Thần ngoan ngoãn kêu, anh liền vui vẻ thưởng cho nó một thanh chocolate.

Đào Phi ở trong bếp bận bịu đến mồ hôi đầm đìa, còn hai anh em Triệu gia thì ngồi ở phòng khách, một người xem TV một người trêu chọc thằng nhỏ. Đường Kiều bước vào bếp, nói: “Để em giúp cô một tay.”

“Không cần đâu.” Cô vội đáp: “Em cứ ở ngoài chờ đi.”

“Không sao đâu, là em muốn giúp mà.”

“Vậy nhờ em rửa hộ cô mấy cái bát với, nhà chẳng mấy khi có khách nên không đủ bát dùng.”

“Vâng.” Rửa mấy cái bát trên bồn, anh hỏi cô: “Mấy năm nay cô có khỏe không?”

Động tác trên tay cô khựng lại: “Năm đầu tiên thì không thể tốt được, nhưng đến bây giờ thì cũng tạm ổn. Giờ cô đang dạy ở trường tiểu học trên trấn, còn đi gia sư nữa, thu nhập cũng coi như là khả quan.”

“Về lâu dài thì có vẻ không tốt lắm nhỉ.” Anh nói: “Mấy năm nữa là Thẩm Duy Thần đến tuổi đi học rồi. Em nhớ là cô từng nói muốn cho nó đến thành phố S học, đúng không?”

“Thì cô đang cố kiếm tiền đây.” Cô cười cười, chuyển chủ đề: “Em thi cử thế nào rồi? Đã quyết định chọn trường gì chưa?”

“Vẫn chưa.” Đợi một lúc mà không thấy cô hỏi gì đến Thẩm Mộ, Đường Kiều khá là hài lòng: “Thẩm Duy Thần rất thông minh, nhỏ như vậy mà đã biết nói không ít câu rồi.”

Đào Phi tỏ ra kiêu ngạo: “Chuyện, đó là con cô mà!”

Bận rộn nửa ngày, cuối cùng cô cũng bày ra một bàn cơm cực kỳ phong phú. Triệu Cẩm Chi đang bụng rỗng lập tức nước miếng rùng rùng: “Cô à, thơm quá đi ”

Đào Phi đang cởi tạp dề ra: “Vậy nhân lúc còn nóng thì mau ăn đi.”

Thẩm Duy Thần cầm thìa lên chuẩn bị ăn, y lại hỏi: “Không cần chờ chồng cô về ạ?”

Đường Kiều liền gõ đũa lên đầu y: “Cho ăn thì ăn mau lên, nói lảm thế làm gì.” Rồi gấp một miếng sườn cho bé con: “Ăn đi này.”

Thằng bé giật giật góc áo anh: “...Chú ơi, cái này cháu chưa cắn được..”

“À.” Anh lại gấp miếng sườn về bát mình: “Thế chú tự ăn vậy.”

Cả nhà đang ăn được một nửa thì cánh cửa bỗng nhiên bị đẩy ra – người tới là thằng nhóc cầm đầu ban này. Nó chẳng thèm chào hỏi ai hết, chỉ nói với Đào Phi: “Mẹ cháu bảo sang xin cô ít cơm.”

Cô khẽ nhíu mày: “Sao mẹ cháu không nấu?”

“Mẹ cháu bận chơi mạng chược.” Nói rồi, nó đến bên bàn ăn, mở cặp ***g ra rồi dốc hết thức ăn ngon trên bàn vào, đến cả sườn kho cũng chỉ còn lại một phần ba.

Triệu Cẩm Chi liếc nhìn Triệu Lan Chi, hơi ngại nhưng không biết nói gì.

Đào Phi càng lúng túng hơn: “Bách Bách, hai mẹ con cháu làm sao ăn hết được chùng này, nhà cô còn có khách mà...”

Thằng nhóc vẫn không ngừng tay lại: “Nhưng rất có thể ba cháu sẽ đến.”

“Không phải một tháng ba cháu mới về một lần sao?”

“Ai mà biết được.” Lấp đầy cặp ***g rồi, thằng nhóc còn lấy thêm không ít hoa quả rồi mới nghênh ngang rời đi, vẫn không thèm chào hỏi ai câu nào, để lại mấy người Đường Kiều giương mắt nhìn nhau.

Nhìn bát canh gà chỉ còn non nửa, Thẩm Duy Thần nấc một tiếng, khóc òa lên.

Đào Phi lập tức đứng dậy: “Để cô đi nấu thêm.”

“Không cần đâu.” Anh vội kéo cô lại: “Vẫn còn thức ăn mà, hơn nữa bọn em cũng không đói lắm.”

“Phải đấy.” Triệu Cẩm Chi cũng đỡ lời: “Giờ em đang giảm béo mà! Chùng này là đủ rồi ạ.”

Cô cắn cắn môi: “Thật... thật xin lỗi các em.”

Anh hỏi: “Đó là cháu của cô?”

“Ừ, nó là Đào Bách, lớn hơn Duy Thần bảy tuổi.”

“Em nhớ nó ở cùng mẹ cô cơ mà, sao lại...”

“Biết cô tìm được việc ở thị trấn, chị dâu cô liền mang nó tới đây, bắt cô phải cho nó đến học trường tiểu học nơi cô dạy.”

Anh bắt đầu giận: “Cô đồng ý?”

Đào Phi lắc đầu: “Không có. Cô nói cô chỉ là người làm công ăn lương, còn việc có được đi học hay không phải do ban giám hiệu quyết định. Lý Tổ Đình vay tiền cô, cô không cho, vì cô biết nhà họ có đủ chường ấy tiền. Quả nhiên, không lâu sau Đào Bách liền nhập học. Bây giờ chị ấy đang thuê một căn nhà gần đây, chăm sóc con trai đến trường.” Nói đến đây, cô tỏ ra khinh thường: “Chăm sóc cái gì chứ, đến giờ chị ta vẫn luôn chơi bài thâu đêm suốt sáng, đến cơm còn chẳng thèm nấu, lần nào chẳng đến nhà cô xin cơm.”

“Nghĩ mình là ai cơ chứ!” Triệu Cẩm Chi tức giận: “Cô, lần sau cô đừng làm cơm cho họ nữa!”

“A, thật ngại quá, sao lại nhắc đến mấy chuyện không vui này chứ.” Cô xấu hổ cười: “Nào nào, mau ăn thôi, kéo cơm nguội bây giờ.”

Mọi người ăn trong không vui, chẳng mấy chốc sau đã lại có người gõ cửa. Người tới lúc này là một bác gái tuổi trung niên, vừa thấy Đào Phi đã nói: “Cô Đào, tôi tới thu tiền nhà.”

Cô lạnh lùng hỏi: “Là của Lý Tổ Đình sao?”

Bà ta gật đầu: “Tôi đã đi tìm cô ấy, cô ấy nói mình không có tiền, bảo cô ứng trước hộ.”

“Nhà ai thuê, người ấy tự trả tiền.” Cô cố tỏ ra kiên nhẫn: “Mời bác về cho.”

Mặt bà ta lập tức dài thườn ra như cái bơm: “Cô nói thế nghĩa là sao? Hai người không phải là người nhà à? Ứng trước hộ cô ấy thì có làm sao? Trước đây cô ấy giúp cô nhiều như vậy mà cô lại có thái độ thế hả?”

Đào Phi giận đến nổi bật cười: “Giúp cháu? Cô ta nói thế à?”

“Không... không hẳn.” Bà ta liếc nhìn Thẩm Duy Thần, vẻ mặt quái dị.

Không nhìn nổi nữa, Đường Kiều bước tới, lạnh lùng nói: “Cô ta không có tiền trả thì bác cứ đuổi cô ta đi, đến đây làm gì.” Không cho bà ta có cơ hội nói thêm, anh đóng sập cửa vào, coi như không có chuyện gì mà nói với những người khác: “Được rồi. Tiếp tục ăn thôi.”

Seven: Xin phép cạ lời với tập thể gia đình nhà Đào Phi..

Xem Civil War thật làm tôi đau lòng.. Cap bỏ tình mới (Iron) về với tình cũ (Bucky), tiện thể liên thủ với tình cũ đập tình mới bầm dập trước khi bỏ đi..

17. Chương 17

Ăn tối xong, ba người nói tạm biệt với Đào Phi. Cô ôm Thẩm Duy Thần đang gặm ngón tay đứng ở cửa, hí hóp cười tiễn bọn họ.

Đường Kiều nói: “Cô, bữa cơm hôm nay ngon lắm, bọn em cảm ơn cô nhiều.”

“Đừng khách sáo thế chứ. Không phải các em định ở lại đây mấy ngày à, rảnh thì qua cô chơi nhé.” Cô tách nắm tay nho nhỏ của con trai ra khỏi miệng nó: “Duy Thần, tạm biệt các anh nào.”

Thẩm Duy Thần chu chu đôi môi nhỏ nhắn, non nớt kêu lên: “Các anh, tạm biệt ”

Triệu Lan Chi nhìn khuôn mặt tinh xảo của thằng bé, rồi lại nhìn em trai nhà mình ục ục ịch, không nhịn được hôn cái chóc lên cái má mềm mềm trắng trắng của nó: “Thật đáng yêu quá mà, lớn lên nhất định là siêu cấp soái ca cho coi Haizz, em trai anh cũng đáng yêu được như em thì tốt rồi (¬_¬)”

Triệu Cẩm Chi ầm ức: “Hồi bé em cũng dễ thương lắm mà “

Thằng nhỏ được thơm má mà ngẩn cả người – đây là lần đầu tiên có người khác mẹ thơm nó. Nó không nhịn được ngo ngoáy, vẻ mặt chờ mong nhìn sang Đường Kiều.

Anh nhìn thằng nhóc vài giây, nghĩ đến dáng vẻ nó khi lớn lên – trong đầu chợt nảy ra khuôn mặt quen thuộc nọ.

Anh thăm thử dài – đáng yêu thế nào thì có sao chứ, nghĩ đến thằng bố nó là ai là anh lại không thể yêu thương nổi – đương nhiên là cũng không ghét, vì anh biết rõ Thẩm Duy Thần hoàn toàn vô tội. May là sau này anh cũng không có cơ hội tiếp xúc với hai mẹ con Đào Phi nhiều, lần tới gặp mặt có khi đã là vài năm sau rồi.

“Đi thôi.”

Không được chú đẹp trai thơm, Thẩm Duy Thần hơi thất vọng, đôi mắt đen tuyền nhìn chăm chăm vào hướng ba người rời đi. Đào Phi lại thơm con cái nữa: “Duy Thần, mình vào nhà thôi.”

Ôm lấy cổ mẹ, nó hỏi: “Mẹ, sau này chúng ta có được gặp các anh nữa không?”

“Được chứ.” Đào Phi dịu dàng nói: “Chờ con lớn hơn chút nữa, mẹ sẽ dẫn con đến học ở nơi các anh ở.”

Mắt nó sáng rực lên: “Thật ạ?”

“Thật mà.” Cô vuốt ve mái tóc đen tuyền mềm mại của con: “Duy Thần, con mau lớn lên đi...”

Nhìn nụ cười của mẹ, không hiểu sao nó lại thấy là lạ – Thẩm Duy Thần năm ba tuổi còn chưa biết đau thương nghĩa là gì.

—

Trở về khách sạn, Triệu Cẩm Chi đi tắm trước rồi ôm cái bụng tròn vo rầm rì lẩm bẩm: “Đường Kiều, mai mình đi đâu chơi?”

Anh gỡ quần hướng dẫn du lịch của thị trấn ra: “Nghe nói suối nước nóng ở đây khá nổi tiếng.”

“Suối nước nóng?” Tiếng Triệu Lan Chi vọng ra từ nhà tắm: “Trời nóng thế này còn đến đấy làm gì!”

“Vây cứ đi lang thang thôi nhé?”

Triệu Cẩm Chi ủng hộ cả hai tay: “Được được, em đồng ý!”

Triệu Lan Chi để nửa thân trần bước ra: “Anh không có ý kiến.”

Đường Kiều liền gấp sách lại, cười nói: “Quyết định thế nhé.”

Khi anh tắm xong thì Triệu Cẩm Chi đã ngủ. Anh tắt đèn rồi nhẹ nhàng trèo lên giường, Triệu Lan Chi vốn đang nằm một bên chợt xoay người lại.

Anh nhẹ giọng hỏi: “Em làm anh tỉnh hả?”

Y lắc đầu, trong giọng nói còn mang theo ý cười: “Anh vẫn chưa ngủ.”

“Ngủ sớm chút đi, mai chúng ta sẽ khởi hành sớm đấy.”

“Ừ.”

Anh nằm xuống cạnh y, nhưng chẳng cảm thấy buồn ngủ chút nào. Giường của khách sạn khá lớn, nhưng y vẫn nằm khá gần anh, gần đến nỗi anh có thể cảm nhận được hơi thở của y. Triệu Lan Chi lớn hơn Đường Kiều ba tuổi, đang ở đúng độ tuổi nửa trẻ con nửa người lớn – y có sự thành thực của đàn ông nhưng chưa mất đi sự thẳng thắn của người trẻ tuổi, cộng với vẻ ngoài khôi ngô đó nữa... Thật đúng là mẫu người mà anh hằng yêu thích.

Nếu người nằm cạnh lúc này là Triệu Cẩm Chi, anh xin thề là mình chẳng có suy nghĩ bậy bạ nào hết. Nhưng đó lại là Triệu Lan Chi! Anh hơi mất tự nhiên, chắc, hóa ra sống lại rồi mình vẫn thích đàn ông nhỉ.

Càng nghĩ càng xa, đúng lúc này, một cái bóng đột nhiên phủ lên đầu anh, đi kèm theo là một luồng hơi thở nóng rực. Đường Kiều giật mình, khi ý thức được thì trên môi anh đã có một mảnh mềm mại.

Động tác của Triệu Lan Chi rất nhẹ, chỉ như chuồn chuồn lướt nước rồi thôi. Ánh trăng len vào từ khung cửa, chiếu lên khuôn mặt thanh tú của anh. Y thấy, đôi mi anh đang run rẩy,

Y đến bên tai anh, thì thầm: “Anh biết em đang tỉnh.”

Anh vẫn nằm yên không nhúc nhích. Y không nói gì nữa, nhưng anh biết – y đang giao quyền lựa chọn vào tay anh.

Anh nên giả bộ như không biết gì rồi tiếp tục đối xử với y như trước giờ vẫn thế, hay là...?

Trong mắt Đường Kiều, nhân cách của Triệu Lan Chi không có gì đáng chê trách cả nhưng anh đã không thể tin vào đôi mắt mình nữa rồi. Đời trước anh đã yêu Thẩm Mộ như thế, dù hẳn có làm ra chuyện xấu xa gì thì anh vẫn bênh hẳn chăm chấp nên bây giờ... anh nhất định phải cẩn thận mới được.

Người đã từng bị tổn thương đều không dễ dàng trao ra tình cảm của mình một lần nữa.

Anh vẫn chưa hiểu biết nhiều về y, hơn nữa, nếu không có gì thay đổi thì sau này giữa hai người sẽ là quan hệ hợp tác. Yêu đối tác của mình, nói thế nào thì cũng không phải là một sự lựa chọn thông minh.

Nhưng có phải nụ hôn vừa rồi nghĩa là anh nên bắt đầu một tình cảm mới không?

Đầu anh cứ rối lung hết cả lên, mãi đến hừng sáng mới ngủ được. Ngủ được không bao lâu, anh đã bị Triệu Cẩm Chi tràn đầy tinh thần xốc lên: “Đường Kiều! Mau dậy đi, đã nói là sẽ đi sớm mà. Nhanh lên nhanh lên!”

Anh mơ mơ màng màng ưm một tiếng, giãy giãy vài cái rồi lại nằm vật ra giường. Triệu Lan Chi đang thay đồ, đưa lưng về phía anh – nên cái lưng trơn bóng và đường cong đẹp đẽ nơi eo y rơi hết vào mắt người nào đó.

Y quay lại, mỉm cười với anh: ‘Đêm qua ngủ không ngon à?’

Anh khựng lại: “...Không, ngủ ngon lắm.”

“Nhưng sắc mặt của em rất tệ.” Y thâm ý cười: “Dưới mắt có quầng thâm rồi kìa ”

Anh thản nhiên đáp: “Mơ thấy ác mộng thôi.”

Y không nói gì nữa, anh cũng giả bộ như chưa có gì xảy ra. Hai người đều ngầm hiểu ý nhau, vẫn cư xử như thường ngày, nhưng rõ ràng là có gì đó đang từ từ thay đổi.

Chuyến đi của ba người rất vui vẻ. Khung cảnh sông nước mùa hè vừa mát mẻ vừa tươi đẹp, làm anh như quên hết những phiền não trong lòng. Ở thị trấn chơi vài ngày, anh nghĩ đã đến lúc mình nên về, anh em Triệu gia cũng không phản đối. Một ngày trước khi đi, rốt cục Triệu Lan Chi cũng nhớ ra mình đã quên cái gì, cấp tốc kéo em trai chạy ra đường lớn. Đường Kiều mua không ít hoa quả, định đến thăm Đào Phi lần cuối, coi như cảm ơn cô hôm trước đã chiêu đãi họ.

Dù là nghỉ hè nhưng Đào Phi vẫn bận tối mắt tối mũi. Cô nhận làm gia sư của không ít nhà, hầu như ngày nào cũng phải đi, giữa trưa còn phải chạy về nấu cơm cho Thẩm Duy Thần. Cô không nỡ để con ở nhà một mình quá lâu. tuy nhà Lý Tổ Đình cũng ở gần đấy, nhưng cô không muốn giao con mình cho cô ta. May là hàng xóm của cô là một bà lão nhiệt tình – khi cô không có nhà, đều là bà trông con giúp cô cả.

Gần đến giờ ăn trưa, bà lão bận bịu trong bếp, còn Thẩm Duy Thần thì an vị ngồi trên cầu thang, hai cánh tay nhỏ nhắn chống cằm, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào cửa nhà đối diện. Theo kinh nghiệm của nó thì mẹ nó sắp về rồi, mẹ sẽ bế nó về nhà, còn cho nó đồ ăn ngon nữa.

Bà lão nuôi một con chó Nhật màu trắng. Chú chó đang tiu nghỉu, Thẩm Duy Thần cũng không nói gì, một người một chó ghé sát vào nhau. Chú chó này đã làm bạn với nó suốt những năm tháng trẻ con, nên tình yêu chó của nó đã vượt quá mức người thường có thể tưởng tượng sau này còn không để ý đến người nào đó phản đối mà ôm một con cún về làm vật cưng.

Lúc này, Thẩm Duy Thần vẫn chưa lớn hơn con cún trắng là mấy. Nó đang ngồi, con cún thì rúc dưới chân nó, nhìn khá là hài hòa.

“Thẩm Duy Thần.” Bà lão ló ra từ trong bếp: “Bữa trưa sắp xong rồi, hôm nay cháu ăn ở nhà bà nhé.”

Nó lắc đầu: “Cháu đợi mẹ về.”

“Có khi tối nay mẹ cháu mới về đây.”

“Không ạ.” Giọng nói nó lạnh lạnh: “Cháu đợi mẹ.”

Bà lão chỉ thở dài. Bà biết mấy năm nay hai mẹ con đã khổ cực thế nào, nên cái gì có thể giúp được bà sẽ cố gắng hết sức, mà bà cũng chỉ có thể làm thế được thôi.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, hai mắt nó lập tức sáng bừng. Nhưng chẳng mấy chốc nó lại xiu xuống – nó nghe được, đây không phải là tiếng bước chân của mẹ.

Quả nhiên, không bao lâu sau Đào Bách đã cầm cặp ***g chạy tới. Thấy nó đang ngồi trên bậc cầu thang, thằng nhóc tức giận hỏi: “Mẹ mày đâu rồi?”

“Chưa về.”

Thằng nhóc chạy tới cửa nhà Đào Phi, quả nhiên bên trong đèn đóm tắt hết: “Mấy giờ rồi mà còn chưa về! Rốt cục mẹ mày đang làm cái quái gì vậy?”

Thẩm Duy Thần rất giận, nhưng nó không dám phản bác lại thằng anh họ hơn nó bảy tuổi này, chỉ bất an dịch dịch cái miệng: “Anh về đi.”

“Tao về thì trưa nay mẹ con tao nhịn đói à!” Đào Bách hung hăng nói. Thấy dáng vẻ cúi đầu im lặng của nó, thằng nhóc đảo mắt, đột nhiên nghĩ ra ý xấu: “Này, mày biết mẹ mày ra ngoài làm gì không?”

“Mẹ đi kiếm tiền.”

Đào Bách cười cười – nụ cười không giống của một đứa trẻ con tiểu học mà lại mang vẻ đê tiện của Lý Tổ Đình: “Mẹ tao nói, mẹ mày ngày ngày ra ngoài là để quyến rũ đàn ông đấy.”

Nó không hiểu quyến rũ nghĩa là gì, nhưng cũng hiểu đó nhất định không phải là một từ tốt đẹp. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng lên: “Anh nói láo!”

“Chẳng lẽ mày không biết?” Đào Bách ngồi xuống gần nó: “Mẹ mày tốn không ít công phu mới dụ dỗ được ba mày, tiếc là người ta chỉ muốn chơi đùa thôi, chơi chán liền vứt mẹ mày sang một bên. Giờ mẹ mày bỏ lên thị trấn cũng là để kiếm người bao dưỡng mình, nên bà ta mới không dẫn mày theo đấy! Đang lăn giường cùng đàn ông, ai lại mang trẻ con theo làm gì!”

“Anh...” Nó nắm chặt tay lại, gào lên: “Anh nói láo! Mẹ em đang đi làm!”

Thấy nó giận dữ, thằng nhóc thôi không cười nữa, tỏ ra nghiêm túc: “Tao không gạt mày, mẹ tao đã nói thế. Mẹ tao luôn nói sự thật.”

Nó cực kỳ tức giận, không thèm nghĩ đến chuyện anh họ cao hơn nó bao nhiêu nữa, hung hăng giăng lấy cánh tay thằng nhóc, cắn mạnh xuống!

Dù hàm răng nó vẫn chưa phát triển đầy đủ nhưng cắn vẫn rất đau. Đào Bách bị cắn đau đến phát khóc, đẩy mạnh nó ra, mắng lớn: “Thằng có này! Dám cắn tao!” Nắm tay vung mạnh lên, không do dự đánh xuống thằng chán sống này!

Đột nhiên, con cún trắng vẫn nằm yên lặng này giờ bỗng đứng vọt lên, sủa không ngừng vào mặt Đào Bách, còn giương ra hai cái răng nanh trắng ớn. Dù sao thì Đào Bách vẫn là trẻ con, thấy thế thì lập tức hoảng sợ, ngực bồng chồm muốn chạy. Càng lúc con chó sủa càng hăng, làm Thẩm Duy Thần ngăn cả người – trong lòng nó, con cún chỉ là một vật cưng vô cùng đáng yêu mà thôi.

Thằng nhóc chỉ vào nó, buông một câu Mày chờ đấy! rồi xoay người chạy xuống tầng. Có lẽ vì chạy gấp quá, lại còn sợ hãi nên thằng nhóc bị trượt chân, trong nháy mắt ngã lộn cổ xuống đất.

Khi Đường Kiều đến nơi, liền nghe thấy tiếng chó sủa không ngừng và tiếng khóc rống của trẻ con.

Seven: Like mother like son..

Btw, sao tự dưng tôi thấy Cẩm Cẩm là bóng đèn nghìn W giữa Lan Lan vs Kiều Kiều nhỉ...

18. Chương 18

Cảm thấy có gì đó bất thường, Đường Kiều vội xông lên tầng – liền thấy con chó trắng đang sủa không ngừng, Thẩm Duy Thần đang đứng ngăn ra và Đào Bách đang ngồi bệt trên cầu thang, ôm cái chân đầm đìa máu khóc lớn.

Nhìn thấy anh, rốt cục Thẩm Duy Thần cũng định thần lại, rụt rè kêu: “Chú, chú Đường.”

Anh thoáng liếc qua nó, rồi lại ngồi xổm xuống kiểm tra cho Đào Bách đang gào khóc, nhận ra đây chỉ là vết thương ngoài da. Anh nắm lấy vai thằng nhóc: “Để anh dẫn em đến phòng khám.”

Đào Bách khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, hất tay anh ra, gào lên: “Mẹ! Tôi muốn mẹ!”

Đường Kiều nhăn mày, rút máy ra gọi cho Đào Phi. Cô cực kỳ ngạc nhiên và sợ hãi, vội báo ngay chuyện này cho Lý Tổ Đình.

Anh an ủi Đào Bách: “Nào, để anh đưa em đi khám trước, mẹ em sẽ đến ngay thôi.”

Được anh đỡ lên, thằng nhóc vẫn khóc sụt sướt mới lảo đảo đứng dậy, còn không quên trừng mắt nhìn Thẩm Duy Thần, chỉ vào mặt nó: “Mày chờ đấy cho tao!”

Nhìn thằng bé đang cắn môi nhịn không bật khóc, anh vẫn đưa tay cho nó: “Cháu có muốn đi cùng chú không?”

Thẩm Duy Thần ngăn người, đôi chân nhỏ vội vàng chạy tới, cố sức nắm lấy bàn tay trắng nõn kia. Trái tim vẫn đang đập thình thịch của nó, bây giờ mới chịu bình tĩnh lại.

Đường Kiều dẫn hai đứa nhỏ đến phòng khám trong khu dân cư. Vết thương của Đào Bách không nghiêm trọng lắm, chỉ cần bôi ít nước thuốc rồi băng bó vào, không để dính nước vài ngày là có thể lành hẳn.

Không bao lâu sau, Đào Phi vội vàng chạy tới, xác định Đào Bách không bị thương nặng rồi mới thở phào, dịu dàng hỏi thằng nhóc: “Bách Bách, nói cho cô biết, rốt cục là đã có chuyện gì vậy?”

Thằng nhóc vẫn lắc đầu không nói gì, nước mắt rơi như mưa, cứ như kiểu oan ức lắm lắm. Cô có hỏi thế nào, thằng nhóc cũng không chịu rên lên một tiếng. Một lúc sau, Lý Tổ Đình mới chạy tới – Đường Kiều lấy làm lạ, tại sao Đào Phi đang đi làm lại đến nhanh hơn một người vốn đang ở nhà nhỉ?

Vừa thấy mẹ đến, Đào Bách càng gào khóc to hơn. Lý Tổ Đình ôm rịt thằng nhóc vào lòng, bắt đầu khóc than: “Ôi con tôi, con bị làm sao thế này? Con mà có làm sao thì mẹ chết đi còn hơn!”

Mặt anh không chút thay đổi: “Nó chỉ bị thương ngoài da thôi.”

Cô ta sụt sịt lau đi hàng nước mắt vốn không tồn tại, thút thít hỏi con trai: “Bách Bách, nói cho mẹ nghe. là ai làm con ra thế này?”

Đào Bách lập tức quay sang nhìn Thẩm Duy Thần, nó bị thằng nhóc nhìn lại càng hoảng sợ, vội trốn ra sau lưng Đường Kiều, ôm chặt lấy đôi chân anh.

“Con đang nói chuyện với nó, không hiểu sao nó tự dưng phát rồ lên rồi bảo con chó cắn con! Con, con liền chạy, không cần thận ngã từ trên cầu thang xuống...” Đào Bách ấp úng nói.

Lý Tổ Đình hoảng sợ, lạnh lùng quay sang: “Thẩm Duy Thần! Sao mày có thể!”

“Cháu không có!” Nó thò đầu ra từ sau lưng anh, tủi thân phản bác: “Cháu không bảo Tiểu Bạch cắn anh ấy!”

“Ý mày là con tao nói dối chắc?” Cô ta cao giọng.

Đào Phi kéo con trai ra, để nó đối diện với mình, sầm mặt hỏi: “Có phải con cãi nhau với anh không?”

Nó tức giận đáp: “Vì anh nói xấu mẹ trước!”

Trong mắt cô lóe lên một tia yếu đuối, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: “Nên con muốn trả thù anh?”

“Con không có...” Nó bắt lực nhìn sang Đường Kiều: “Con... con chỉ cần anh một cái.”

“Mày còn dám cần con tao?” Lý Tổ Đình nghiêng răng nghiêng lợi: “Lần này là tự mày cần, lần sau có phải sẽ thả chó cần người không? Nhỡ đâu con tao bị cần thật rồi lây bệnh dại thì sao? Trời ơi là trời, nó là độc đinh của nhà Đào gia bọn mày đấy, sao có thể độc ác như thế! Đúng là mẹ nào con nấy, lòng dạ thâm hiểm như nhau!”

Đào Phi nhắm mắt lại, không buồn để ý đến cô ta, tiếp tục dạy bảo con trai mình: “Dù thế nào thì con cũng không thể đánh anh. Còn có lần sau thì mẹ sẽ phạt con đấy, nhớ chưa?”

“Ôi!” Lý Tổ Đình liếc mắt: “Em gái tôi ơi, em có biết con hư là tại mẹ không? Lần này em không phạt nó, chắc gì nó đã nhớ được?”

Sao cô có thể đánh con mình được, đành phải quay sang cười làm lành với cô ta: “Chị dâu, lần này là Duy Thần nhà em sai rồi. Có rảnh thì mọi người sang nhà em ăn cơm đi, coi như là em thay con nói xin lỗi với Bách Bách.”

Cô ta cười cợt: “Phi Phi, em đừng như thế chứ. Em là bậc cha chú của Bách Bách, Bách Bách nhà chị sao có thể nhận lời xin lỗi này được?”

Nụ cười trên mặt cô cứng lại, chân tay luống cuống đứng ở nơi đó.

Thẩm Duy Thần không chịu nổi nữa, nấc một tiếng khóc rống lên, vừa khóc vừa lau nước mắt: “Vì sao mọi người không tin con! Oa oa oa... Con thực sự không bảo Tiểu Bạch cần anh ấy mà...”

Tiếng khóc của nó làm Lý Tổ Đình không chịu nổi: “Phi Phi, trẻ con thích nói dối không phải là chuyện tốt đâu. Được rồi, Bách Bách, nể tình cô con đã nói như thế, con cũng bỏ qua cho Thẩm Duy Thần nhé. Dù thế nào thì hai đứa vẫn là anh em con chú con bác, không nên vì chuyện vặt vãnh này mà ghét bỏ em, được chứ?”

Đào Bách ngoan ngoãn gật đầu.

Đào Phi nói: “Giờ em về nhà làm cơm, chị và Bách Bách cũng sang nhé.”

Cô ta gật đầu: “Cũng được, Bách Bách, ta đi nào.”

Cô đang định đỡ đứa con vẫn đang khóc thì Đường Kiều đã giành trước. Anh cúi xuống, ôm lấy thằng bé đã khóc đến nấc lên vào lòng, bày tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen: “Đừng khóc nữa. Chú tin cháu mà.”

Thẩm Duy Thần ngẩn ngơ ngược lên, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm lấp lánh của anh. Khi ấy nó chỉ nghĩ, sao mà đôi mắt này đẹp thế, còn đẹp hơn cả ánh sao đêm hè nữa, đẹp đến nỗi làm nó hoa mắt hết cả.

Khi mọi người trở về nhà Đào Phi thì thấy Tiểu Bạch đang nằm trên bậc cửa. Nhìn thấy Thẩm Duy Thần trong lòng Đường Kiều, nó đứng phắt lên, vui vẻ vẫy vẫy cái đuôi.

Lý Tổ Đình hô lên: “Ai da, đây là con chó suýt chút nữa đã cần Bách Bách nhà chị sao? Loại chó thế này sao có thể thả lỏng được?”

Bà lão đang ở trong nhà, nghe vậy cũng bước ra. Thấy người đến là Lý Tổ Đình, bà sầm mặt lại, nhưng vẫn khách sáo nói: “Lần sau tôi sẽ chú ý hơn.”

“Đây không phải là chuyện chú ý hay không.” Cô ta tỏ ra thành khẩn: “Bác à, con chó này của bác có giấy chứng nhận sức khỏe không vậy?”

“Tôi đã tiêm phòng dại cho nó.”

“Có phải lúc nào vắc xin cũng có tác dụng đâu, bác à, bác nên vì mọi người mà tống con chó này đi.”

“Không được!” Thẩm Duy Thần hô: “Không được dẫn Tiểu Bạch đi!”

Đào Phi cũng nhăn mày lại: “Chị dâu, thường ngày nó rất nghe lời, cũng rất dễ bảo...”

Cô ta cười lạnh: “Thế chuyện của con chị nghĩa là sao?”

Không ai nói lại được, nên chuyện này cứ bị quyết định như thế.

Sau khi ôm Thẩm Duy Thần về nhà, dù Đào Phi có nói thế nào thì Đường Kiều cũng không muốn ở lại ăn cơm. Không giữ được anh, cô chỉ biết ngại ngùng cười: “Đường Kiều à, sao lần nào em đến cũng phải thấy mấy chuyện xấu hổ thế này. Dù thế nào thì... thực sự rất cảm ơn em.”

Anh thờ ơ gật đầu, chẳng muốn nói gì thêm với cô nữa. Cứ nghĩ cô đã mạnh mẽ hơn mấy năm trước rất nhiều rồi, ai ngờ cô chỉ tỏ ra kiên cường thôi, còn bên trong... vẫn yếu đuối như cũ.

Hôm sau, Đường Kiều lên tàu về thành phố S cùng anh em nhà họ Triệu. An nhân hưởng thụ không gian yên tĩnh ở thôn quê mấy hôm, nay lại trở về thành phố xa hoa hiện đại, Triệu Cẩm Chi cảm thấy sáng khoái vô cùng.

“Đúng là tao vẫn hợp với thành phố hơn.” Y há to miệng, hít lấy một ngụm lớn không khí ô nhiễm: “Tao nhất định phải học Đại học ở đây!”

Đường Kiều lúi cúi ra định gọi cho ba, ai ngờ điện thoại lập tức đổ chuông – là Đào Phi gọi đến.

“Cô, có chuyện gì không?”

“Giờ em có rảnh không?”

“Có.”

“Thế thì được.” Cô ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “... Duy Thần nó muốn nói chuyện với em.”

Anh hơi ngạc nhiên: “Vâng.”

Điện thoại được chuyển cho Thẩm Duy Thần – nó đang khóc: “Chú Đường... Oa oa oa...”

“Sao vậy?”

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch bị cảnh sát mang đi. Anh nói nó sẽ bị giết...” Nó nức nở khóc: “Có thật không ạ?”

Anh không biết phải an ủi thằng bé thế nào, chỉ có thể im lặng.

“Lúc bị dẫn đi, nó, nó vẫn nhìn cháu.” Nó nghẹn ngào: “Nó sữa, nó gọi cháu không ngừng, nhưng cháu không thể cứu được nó. Nó là người bạn tốt nhất của cháu...”

“Thẩm Duy Thần.” Ngồi trong taxi, nhìn ra ánh đèn nê ông của những tòa nhà cao tầng san sát nhau ngoài cửa sổ, anh trầm giọng nói: “Nhớ kỹ – phải trở nên thật mạnh mẽ, cháu mới có thể bảo vệ được những người cháu yêu thương, mới có thể giữ họ lại bên mình.”

Thẩm Duy Thần ba tuổi nắm chặt lấy ống nghe, nửa hiểu nửa không gật đầu.

Seven: Ở con chó...

19. Chương 19

Trở về thành phố S, Đường Kiều bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ mình nên chọn trường nào. Kiếp trước, để đi theo Thẩm Mộ mà anh kiên quyết chọn Đại học Y ở thành phố B, nhưng bây giờ anh không muốn để bất cứ ai ảnh hưởng đến quyết định của mình nữa.

Từ đầu đến cuối, Đường Hoài Chương vẫn không can thiệp vào chuyện này nhưng anh em nhà họ Triệu lại không ngừng thổi gió bên tai anh.

Triệu Cẩm Chi rơm rớm nước mắt: “Tiểu Kiều à, mày ở lại đây đi! Chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, giờ tự dưng mày đi, tao không quen nổi! Tiểu Kiều ơi Tiểu Kiều, lẽ nào mày nhẫn tâm bỏ bạn một mình đơn côi như thế!”

Đường Kiều: “...”

Triệu Lan Chi đến ngồi sát bên anh, gầy gầy mấy sợi tóc bên tai, cười cười ám muội: “Đường Kiều à, anh rất mong em sẽ trở thành đàn em của anh đó”

...Anh xách hai anh em đá ra cửa: “Em sẽ suy nghĩ kỹ về ý kiến của hai người. Mau về trước đi.” Rồi đóng sập cửa lại.

Nhưng dù thế nào thì ở lại thành phố S cũng là một lựa chọn không tồi. Đây là nơi anh sinh ra và lớn lên, hơn nữa đất đai rộng rãi, tài nguyên trù phú, là một nơi rất tốt để bắt đầu. Bạn bè và người thân của anh đều ở đây, huống gì, dù sức khỏe của Đường Hoài Chương lúc này không có gì bất ổn nhưng anh vẫn không hoàn toàn yên tâm được.

Cuối cùng, anh quyết định đến Đại học S, còn chuyên ngành gì thì anh không quan tâm lắm – chỉ cần không phải là Y thì cái gì với anh cũng thế cả. Với thành tích của anh, lựa chọn tốt nhất là ngành Luật.

Khi anh nói chuyện này với Đường Hoài Chương, ông chỉ thản nhiên nói: “Không tệ, sau này trong nhà sẽ có một luật sư ha.”

Ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại báo cho cả Triệu Lan Chi – chính anh cũng không hiểu sao mình lại làm như vậy, chỉ là anh muốn thế mà thôi.

Giọng nói của y rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng là mang theo ý cười: “Được, anh chờ em.”

Người nào đó tự coi mình là bạn thân nhất của Đường Kiều, sau khi biết chuyện này thông qua anh trai mình thì cảm thấy tổn thương vô cùng

Khi biết chuyện, Đường Kiều chỉ biết dở khóc dở cười. Để an ủi tâm linh bé nhỏ bị tổn thương của Triệu Cẩm Chi, anh quyết định tổ chức một bữa tiệc họp mặt, mời gần hết cả lớp đến – sau này tách ra rồi thì còn lâu mới họp đông đủ lại được. “Người ngoài” duy nhất là Triệu Lan Chi – y ở nhà rảnh quá chẳng có việc gì làm liền chạy theo góp vui. Đương nhiên là cả đám vẫn rất phấn khích – ày da, có trai đẹp đi theo nhìn thế nào cũng sướng mắt mà.

Nơi hẹn là một nhà hàng Nhật nổi tiếng trong thành phố. Mọi người cởi giày ngồi xuống bàn, vừa ăn vừa nói cười, bầu không khí cực kỳ náo nhiệt.

Đường Kiều cũng mỉm cười, nhìn những gương mặt tràn ngập hơi thở thanh xuân ấy, cảm giác như chính anh cũng đang trẻ lại vậy.

Triệu Cẩm Chi ngồi giữa Triệu Lan Chi và anh. Trong kỳ thi lần này, y thể hiện tốt hơn ngày thường rất nhiều, khi cầm tờ giấy báo trúng tuyển của trường Đại học mà trước đây có mơ cũng không dám nghĩ tới, y cười đến híp cả mắt lại. Hậu quả của việc sung sướng quá mà nốc cả lít rượu là – y xông vào WC nôn thốc nôn tháo.

Không có bóng đèn nghìn W ở giữa, Triệu Lan Chi chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể thấy sườn mặt anh. Nhìn làn da trắng nõn, đôi môi mỏng vừa đỏ tươi vừa ửng ửng ấy khẽ mím lại, trái tim y không khỏi đập rộn lên. Y cầm bình rượu lên rót cho anh, khi thu tay về – không biết là vô tình hay cố ý – khẽ sượt qua tay anh một chút. Hai người nhìn nhau, trong mắt là những cảm xúc mà người ngoài không hiểu được.

Đường Kiều chậm rãi nhắm từng ngụm rượu, trong lòng âm thầm suy nghĩ. Đã ái muội đến mức này, khẩu vị của đối phương là gì anh cũng nắm trong lòng bàn tay rồi... vậy thì, anh có nên bắt đầu một tình cảm mới không?

Giờ anh đã không thể bắt chặp hết tất cả mà yêu như trước đây – anh có rung động với Triệu Lan Chi, và cũng chỉ thế thôi. Nếu hai người bắt đầu, anh cũng không chắc chắn mình có thể kéo dài với y đến bao giờ. Nếu khi đường ai nấy đi mà hai người vẫn giữ quan hệ hợp tác... chuyện này rõ ràng là không tốt chút nào hết.

Một lúc sau, Triệu Cẩm Chi toàn thân thoải mái trở về, sau lưng còn dẫn theo một người. Vóc dáng người nọ cao ngất, khuôn mặt anh tuấn cùng đôi mắt sắc bén như mắt sói, vừa vào cửa đã nhìn chằm chằm vào anh.

Y vui vẻ hô: “Đường Kiều! Nói xem tao vừa gặp ai?”

Anh bình tĩnh đáp: “Người ta đã ở đây rồi, mày hỏi thế không thấy thừa à?”

Mấy cô gái bắt đầu nhao nhao lên: “Triệu Cẩm Chi, anh đẹp trai kia là ai thế? Cũng là anh của cậu hả?”

“Không, là bạn thôi.”

“Vậy mau ngồi xuống đây đi, đông người thêm vui mà! Chỉ cần đẹp trai là được chào đón tất!”

Thẩm Mộ cười cười với mọi người rồi ngồi xuống chỗ của Triệu Cẩm Chi. Y không thích lắm, nhưng lại không dám chọc Thẩm Mộ nên đành kiếm chỗ trống khác ngồi tạm.

Từ sau vụ đánh nhau lần trước, đây là lần đầu tiên Đường Kiều ngồi gần hắn như thế này nên có hơi mất tự nhiên. Trái lại, hắn lại tỏ ra rất thoải mái, tự rót cho mình một chén rượu rồi ngửa đầu uống cạn.

Hắn nói: “Nghe nói em chọn Đại học S?”

“Phải.”

“Anh nhớ em đã hứa với anh.” Hắn nắm chặt cái chén: “Em nói, em sẽ đi theo anh.”

Anh hơi ngạc nhiên: “Lúc ấy chúng ta đều là trẻ con, có nhiều chuyện chưa hiểu thấu đáo, anh còn chấp vạ mấy lời ấy làm gì.”

“Vậy hả?” Khóe miệng hắn cong lên: “Em nói thế thì hóa ra anh lại ngây thơ quá rồi.”

Anh thần nhiên đáp: “Ý em không phải vậy, là tự anh suy diễn đấy nhé.”

Triệu Lan Chi đang ngồi gần đó hơi nheo mắt lại, hứng thú nhìn Thẩm Mộ, quan sát bất kỳ động tác nào của vị khách không mời mà tới này.

Một lúc sau, cửa phòng lại bị mở ra. Người mới đến này làm tắt cả ồ lên – bà vai lộ ra đầy quyến rũ, chiếc váy ngắn quá mức phối với khuôn mặt được trang điểm tinh xảo, đúng là dáng vẻ của một tiểu yêu tinh thời hiện đại.

Thấy Thẩm Mộ, cô ta nũng nịu ai oán: “Thẩm Mộ à, anh làm gì mà lâu thế?”

Nhìn cô gái xinh đẹp yếu điệu này, Đường Kiều bỗng nhớ tới bóng lưng tắt tả bận rộn của Đào Phi trong bếp, không nhận được mĩa mai: “Ai da, khẩu vị của anh thay đổi nhiều thật đấy.”

Hắn không buồn quay lại: “Em về trước đi, anh ngồi cùng bạn một lúc.”

“Thẩm Mộ...” Cô gái tỏ ý không muốn, bị hắn liếc nhìn cảnh cáo thì đành giận dữ bỏ đi.

Ăn uống xong xuôi, Thẩm Mộ đề cử mọi người đến quán karaoke gần đó – là hắn mời khách nên ai cũng vui vẻ đồng ý. Đường Kiều hơi do dự, đang định kiểm soát về trước thì hắn đã mở lời: “Em nữ không nể mặt anh thế sao?”

“Không phải.”

Hắn nhướn mày: “Hay phải nói là – em sợ anh? Nên mới muốn trốn?”

“...”

—

Trong quán karaoke.

Để tăng không khí, ai ai cũng uống không ít rượu – vừa mới tốt nghiệp Trung học nên ai cũng muốn dùng cách này để chứng minh sự trưởng thành của mình. Họ vừa hát vừa chúc nhau, không ai tránh thoát được.

Trong mắt bạn cùng lớp, lúc nào Đường Kiều trông cũng tao nhã thông dong, cộng thêm vẻ ngoài xuất sắc nên rất được mọi người yêu quý. Đã bị chúc rượu không ít nhưng nhìn anh vẫn bình tĩnh như thường, trên mặt luôn là nụ cười mỉm thần nhiên.

Triệu Cẩm Chi cũng uống không ít, vừa ôm mic vừa gào rống lên, không ai ngăn y nổi. Cuối cùng vẫn là Triệu Lan Chi chịu không nổi nữa, xông lên đâm cho y một đấm, làm y túi thân rút về một góc ()

Đường Kiều hỏi: “Anh đánh nó mạnh như thế... có sao không?”

Triệu Lan Chi phát phát tay, chẳng buồn quan tâm: “Ôi chao, nó da dày thịt béo mà, kệ đi kệ đi.”

Lúc này Triệu Cẩm Chi mới nín lấy tay y, mặt đã biến thành màu gan heo: “Anh...”

“Cái gì?”

“Em muốn nôn...”

“...Thằng đàn, đến WC mau!”

Triệu Cẩm Chi giãy giụa đứng lên rồi lại ngã sấp xuống, đành nước mắt lưng tròng nhìn anh hai.

Triệu Lan Chi muốn phát điên rồi: “Đường Kiều, anh với em dìu nó đi đi. Mình anh không làm nổi.”

“OK.”

Hai người một trái một phải xách Triệu Cẩm Chi đến WC.

Nhìn bóng lưng ba người rời đi, trong mắt Thẩm Mộ lóe lên một tia sáng.

Triệu Cẩm Chi ôm bồn cầu nôn ọe không ngừng, cơ thể khổng lồ của y tựa hồ có thể lấn sang cả phòng bên cạnh. Hết cách, Đường Kiều và Triệu Lan Chi đành phải chờ ở ngoài. Anh cau mày nhìn y, hơi lo lắng: “Nó sẽ không sao chứ?”

“Không sao không sao, nôn ra được là xong rồi. Cái thằng này, rõ ràng là không biết uống rượu mà sao lại hăng thế.”

“Ừ.” Anh cười: “Đúng là nó uống nhiều thật.”

Nhất thời, không ai nói gì thêm. Trong WC lúc này chỉ có ba người bọn họ, cửa thì đóng chặt, dường như còn không nghe rõ tiếng động ở ngoài.

Triệu Lan Chi nhìn sang anh, đột nhiên hỏi: “Vậy em... có say không?”

Anh ần ỉu cười: “Anh nói xem?”

Y lập tức túm lấy áo anh, đôi môi đượm mùi rượu liền xộc tới, dịu dàng gặm cắn khoe môi đối phương. Anh không kinh ngạc chút nào với hành động bất ngờ này, mà lập tức đảo khách thành chủ ôm lấy eo y, bế bổng y lên. Y ngồi trên bồn rửa tay, trên cái gương sau lưng phản chiếu khuôn mặt ửng hồng của Đường Kiều.

Triệu Lan Chi chớp chớp mắt, đôi chân dài quần lên eo anh, cười như không cười hỏi: “Em là top hả?”

Anh nâng mặt y lên, vẫn là câu trả lời nọ: “Anh nói xem?”

Y cười cười lắc đầu: “Em là top hay bot cũng được, người anh muốn...” Nâng tay anh lên, y đặt một nụ hôn xuống đó: “Chỉ là chính em thôi.”

Lúc này, người nôn đến mặt xanh mặt vàng là Triệu Cẩm Chi cuối cùng cũng nôn xong: “...Anh, em muốn uống nước.”

Hai người liếc nhìn nhau, đồng thời bật cười. Đường Kiều thả người trong lòng ra, Triệu Lan Chi cũng nhảy xuống, xem như không có chuyện gì mà vác Triệu Cẩm Chi lên chuẩn bị về.

Mở cửa ra liền thấy — Thẩm Mộ đang đứng đó, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Đường Kiều không nói gì, nhưng Triệu Lan Chi lại lên tiếng trước: “Sao về sớm thế?”

Hắn châm một điếu thuốc, rít một hơi: “Sớm hơn cậu nghĩ, phải không?”

20. Chương 20

Triệu Lan Chi và Đường Kiều liếc nhìn nhau, hoàn toàn không có vẻ giật mình của kẻ bị – bắt – gian – tại – trận, tiếp tục đi như thể không nghe thấy gì.

Khi đi ngang qua Thấm Mộ, tay anh đột nhiên bị nắm lại. Anh dừng bước, quay sang nhìn hấn tỏ ý khó hiểu.

Tay Thấm Mộ càng lúc nắm càng chặt, chặt đến nỗi cổ tay anh bắt đầu đau, dường như có thể nghe thấy tiếng khớp xương vang lên kèn kẹt. Nhưng trên mặt anh vẫn không có cảm xúc gì – uống quá nhiều rượu làm đầu óc anh choáng váng, chuyện với Triệu Lan Chi lúc này cũng là chuyện mà khi tỉnh táo anh sẽ không bao giờ làm. Nhưng mà anh biết, nếu anh không hề có chút cảm xúc nào với y thì có say hơn nữa anh cũng sẽ không làm gì cả.

Nhìn vẻ mặt của Thấm Mộ, anh cứ nghĩ là hấn muốn nói chuyện gì quan trọng, liền cố sức tỉnh táo chờ hấn nói. Ai dè im lặng một lúc rồi hấn chỉ bảo: “Để anh đưa em về.”

Đường Kiều hơi ngạc nhiên, đôi mắt đen láy mờ mịt trong thoáng chốc. Mấy giây sau anh mới hất tay hấn ra: “Không cần đâu, anh cũng uống mà.”

“Anh đã gọi tài xế đến đón.”

Triệu Lan Chi khẽ cười một tiếng: “Giao Đường Kiều cho tôi là được rồi.”

Bấy giờ hấn mới liếc sang y, lạnh lùng: “Cậu là ai?”

Bị sỉ nhục nhưng y không giận, chỉ cười cười: “Tôi là bạn thân của Đường Kiều, là bạn rất – rất – thân đó.”

Có Triệu Cẩm Chi nặng hơn trăm cân khoác lên người nên anh đã thấm mệt, chẳng còn hơi đâu mà đứng đây đôi co với hấn nữa: “Thấm Mộ, tránh ra!”

Hấn im lặng, nhìn chằm chằm vào anh. Không biết tự bao giờ, hấn đã không còn thấy tình cảm nhiệt liệt trong đôi mắt đen láy đó nữa. Siết chặt nắm tay, hấn thực sự không hiểu nổi – tại sao một người có thể thay đổi nhanh chóng đến vậy?

Sau lần cãi nhau kia, cuộc sống của hấn dường như không có gì thay đổi. Với hấn, Đường Kiều chỉ là một thứ để tiêu khiển mà thôi, có cũng được mà mất thì cũng thế. Nhưng mà —

— Chỉ cần muốn là hấn có thể chiếm được bất kỳ ai, ngoại trừ Đường Kiều.

Sao lại là Đường Kiều?

Không nhớ đến thì thôi, nhưng cứ khi nào nhớ đến anh là hấn lại thấy ***g ngực mình tê cứng lại. Giống như sinh vật sống dưới đáy biển sâu lần đầu tiên được thấy ánh mặt trời vậy, khát khao được nắm giữ ấy điên cuồng tựa như sóng cuộn biển gầm, phá hủy tất cả những gì cản đường nó.

Như bây giờ đây – rõ ràng là hấn đã có người đẹp hầu hạ, nhưng lại chỉ muốn cướp Đường Kiều về bên mình, đạp gã đàn ông xa lạ kia cút ra xa.

Hấn nhớ lại thời trung học – Đường Kiều khi ấy vừa đẹp trai vừa tài giỏi, được vô số nam nữ chào đón. Anh đã từng nhận lời tỏ tình của mấy cô gái rồi đấy chứ, nhưng chỉ cần hấn nói một câu là anh lại từ bỏ hết, quay về bên hấn ngay.

Hấn đã cướp anh về được nhiều lần như thế, thêm một lần nữa chẳng lẽ lại không được?

Hấn không định cùng anh cả đời, hấn chắc chắn sẽ lấy vợ sinh con, nhưng thế thì sao? Trơ mắt nhìn Đường Kiều đứng bên một thằng đàn ông khác ư, hấn không chịu được! Dù chỉ là một vật trang trí thì anh cũng chỉ có thể làm vật trang trí của riêng hấn thôi!

Nghĩ vậy, tay hấn đột nhiên siết mạnh lấy eo anh. Đường Kiều chỉ thấy trời đất đảo lộn, dạ dày bị xóc lên thấy hơi gợn gợn buồn ói. Vác anh trên vai, Thấm Mộ liếc nhìn Triệu Lan Chi đầy khiêu khích rồi nghênh ngang bỏ đi.

“Này! Cậu định làm gì!” Y muốn ngăn hấn lại, nhưng gạt nổi bên người còn có thằng em đang sống dở chết dở nên đành trơ mắt nhìn Đường Kiều bị xách đi.

“Đm!” Y thấp giọng mắng, nện thật mạnh lên tường. Nhìn Triệu Cẩm Chi đang nhắm mắt há hốc miệng thở, y liền vò nắn khuôn mặt đầy thịt đỏ không chút thương tiếc: “Vì mày đấy! Vì mày nên tao tổn thất không ít rồi! Chờ mày tỉnh dậy, để xem tao giải quyết mày thế nào!”

Bị khiêng trên vai như phụ nữ, Đường Kiều thấy khá là mất mặt, nhưng anh chỉ bình tĩnh nói một câu: “Thả tôi xuống.”

Thẩm Mộ vờ như không nghe thấy gì, không trở lại phòng mà vác thằng anh ra ngoài đường – tài xế Thẩm gia chờ ở đó đã lâu. Nhét anh vào xe rồi, hấn cũng ngồi vào rồi nói với tài xế: “Về nhà.”

Rượu dần ngấm, Đường Kiều càng lúc càng vắng đầu. Thân thể đàn ông cao lớn bên cạnh làm anh sinh ra cảm giác bị áp bách tội đồ, liền đẩy hấn ra: “Anh nói đưa tôi về nhà mà, giờ lại đi đâu vậy?”

“Em đang nghĩ cái quái gì thế?”

“...Hả?”

Khóe môi hấn giật giật: “Thằng kia là anh trai của Triệu Cẩm Chi phải không? Em thích nó?”

“Ừ.” Anh thản nhiên đáp: “Chưa đến mức thích, nhưng đúng là có thiện cảm.”

Mắt hấn tối sầm lại: “Quả nhiên là em thích đàn ông.”

“Không phải anh đã sớm biết rồi à.”

Hấn nói sang chuyện khác: “Nó có điểm gì tốt?”

Anh thờ ơ: “Anh quản nhiều thế làm gì.”

Bị hổ, hấn im lặng một lúc rồi mới nói: “Em là bạn anh, anh quan tâm em cũng là chuyện bình thường.”

“Thế hả?” Anh cười cười: “Tôi là bạn anh, nhưng chưa từng quản anh đi lại với ai.”

“Anh cho phép em quản!” Thốt lên rồi, đến chính hấn cũng kinh ngạc.

Anh ngược lên nhìn hấn, không nói gì. Nhìn ánh đèn đường lướt qua ngoài cửa sổ, anh hỏi: “...Anh thích tôi?”

Trái tim hấn đập mạnh đến nỗi ***g ngực cũng phát đau, vô thức trả lời: “Không thể nào.”

Dường như anh đã biết trước đáp án này, gật đầu: “Tôi biết mà, anh thích phụ nữ.” Mắt cả đời anh mới hiểu thấu được hấn – dù anh có đánh cược tất cả để yêu hấn thì có sao? Hấn có thể lên giường với anh, có thể sẽ có dục vọng độc chiếm anh, nhưng đó tuyệt đối không phải là yêu – trong lòng hấn, người hấn yêu nhất chỉ có chính mình mà thôi. Trên đời đúng là có loại đàn ông vô liêm sỉ đến vậy đấy, rõ ràng chẳng yêu thương gì nhưng lại không từ chối bất cứ ai có ý với mình.

“Em không thích phụ nữ sao?”

Đường Kiều tự giễu cười: “Cũng không hẳn. Tôi tán thưởng những cô gái có năng lực, nhưng sẽ không nảy sinh tình yêu với họ.”

“Đừng nói vớ vẩn thế.” Thẩm Mộ nghiêm mặt nói: “Chẳng lẽ em định sống cùng một thằng đàn ông đến hết đời chắc?”

“Không biết.”

Nghĩ một chút, hấn lại hỏi: “Với em, anh và thằng kia.... ai quan trọng hơn?”

Anh tưởng mình nghe nhầm: “...Hả?”

Hấn hơi ngạc nhiên, hình như cũng tự thấy câu hỏi của mình rất là vớ vẩn: “...Không có gì.”

“Thẩm Mộ, anh không thấy mình rất buồn cười à?” Anh nói: “Chúng ta đã không liên lạc một hai năm rồi, lần này vừa gặp anh đã quan tâm đến chuyện tình cảm của tôi như thế...”

Hắn nhướn mày lên, dáng vẻ cực kỳ chuyên chế: “Không được sao?”

“Tôi nghĩ là chúng ta đã...”

“Tuyệt giao?” Hắn thấy buồn cười: “Ta quen nhau đã hơn mười năm, nói cắt là cắt thế à?”

Anh thở dài, nhẹ giọng nói: “Cũng phải.” Dù anh không muốn thừa nhận, nhưng rõ ràng là giữa anh và hắn còn trăm ngàn mối liên hệ dây mơ rễ má. May là nếu không có gì thay đổi thì hắn sẽ sớm xuất ngoại để đào tạo chuyên sâu sau khi tốt nghiệp Đại học, cách xa người vẫn học ở thành phố S là anh.

Ý thức dần dần mơ màng, chẳng bao lâu sau, Đường Kiều đã gà gật trên xe.

Về đến nhà mình, Thẩm Mộ ôm anh lên phòng. Anh ngủ rất sâu, khi bị đặt lên giường cũng chỉ hơi nhăn mày lại, xoay người đi tiếp tục ngủ.

Đứng bên giường nhìn anh, hắn bỗng nuốt nước bọt. Nảy sinh ham muốn với một thằng đàn ông chẳng phải là chuyện gì tốt, chứ đừng nói là yêu hắn đàn ông. Nhiều năm qua, hắn đã cẩn thận giữ vững khoảng cách với người khác như thế – Đường Kiều cũng không phải là ngoại lệ. Một khi đã yêu ai thật rồi, đến lúc chia tay sẽ khó chịu lắm, nhưng hắn biết – dù hắn có yêu đối phương đến mức nào đi chăng nữa, thì đến lúc cần, hắn vẫn sẽ không do dự vứt bỏ.

Một khi đã có hứng thì Thẩm Mộ sẽ không bắt mình phải chịu đựng. Hắn rút máy ra gọi cho tiểu yêu tinh mà mình vừa quen, bảo cô ta đến nhà mình.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, trước mắt Đường Kiều tối đen. Anh ngồi dậy, mò mẫm một lúc mới tìm được cái công tắc đèn. Ánh sáng đột ngột khiến anh nhất thời không kịp thích ứng, một lúc sau mới nhận ra mình đang ở trong phòng Thẩm Mộ.

Anh lập tức đứng bật dậy định đi – anh không có thói quen ở lại nhà người khác qua đêm. Không lạ gì kết cấu của nhà hắn, khi đến chân cầu thang, anh liền nghe thấy những tiếng động lạ – tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc, tiếng thân thể đánh vào nhau, còn có mơ hồ hai bóng người lẩn lộn trên ghế.

Đường Kiều trầm nghĩ – khung cảnh này hình như hơi quen... Ở kiếp trước, anh không chỉ thấy cảnh tượng này một lần, khi đó Thẩm Mộ đã qua lại với anh rồi – nhưng anh không có dũng khí để xông lên chất vấn, lần nào cũng chỉ lặng lẽ rời đi.

Hai người nọ đang làm việc rất chuyên tâm, có lẽ anh đi cũng không làm ai chú ý đâu nhỉ?

Vào lúc anh định lên về thì — đèn phòng khách bất ngờ sáng choang.

Thẩm Xương – ba của Thẩm Mộ – đang đứng ngoài cửa. Khi nhìn thấy đôi nam nữ trần trụi trên sofa và Đường Kiều quần áo xộc xệch, sắc mặt ông ta nháy mắt tối sầm lại.

Thấy ba về, Thẩm Mộ không hề hoảng sợ, từ từ leo xuống khỏi người đối phương rồi kêu lên: “Ba.”

Thẩm Xương tức đến không nói nổi thành lời. Con trai thích chơi gái thì thôi cũng được, đằng này lại chơi cả trai lẫn gái... Bận bịu bên ngoài cả ngày, vừa về nhà đã được con trai tặng cho món quà to lớn nhường này, nhất thời ông ta không thở được, trước mắt bỗng tối đen – liền ngã vật xuống đất, trợn mắt bất tỉnh.

Chuyện xảy ra quá nhanh, làm Thẩm Mộ đứng đơ tại chỗ không kịp phản ứng. Người hành động đầu tiên là Đường Kiều – anh xông đến chỗ Thẩm Xương, thấy tình trạng của ông ta thì lòng lạnh lại, lập tức hét lớn: “Gọi xe cứu thương!”

Seven:

1. Bác già tim yếu quá...

2. Có ai như tôi không, lúc Thẩm Mộ “đói bụng” tôi còn nghĩ hắn sẽ xực luôn Đường Kiều cơ...

3. Hôm qua một qtqđ, chạy chương trình rồi lại đi làm từ 6h đến 22h, về nhà là muốn khụy luôn, không tỉnh nổi để làm chương này nữa. Chắc thể là đi tong quyết tâm 1- ngày – 1 – chương – trong – 1 – tháng rồi TTWTT

21. Chương 21

Thẩm Xương bị xuất huyết não.

Tuy tính mạng được giữ lại, nhưng ông ta bị liệt nửa người, không còn khả năng làm việc nữa. Thẩm Xương năm nay mới năm mươi tuổi, vốn là độ tuổi dồi dào tinh lực nhất, nay lại đột nhiên ngã bệnh – tin tức này rõ ràng là một quả bom ném thẳng vào giới thương nhân thành phố S, làm cái nơi vốn chẳng yên bình gì nay càng thêm phong ba dữ dội.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ – trừ Đường Kiều.

Kiếp trước, Thẩm Xương cũng vì xuất huyết não mà chết trẻ, để lại cả tập đoàn khổng lồ cho đứa con mới tốt nghiệp Đại học không lâu là Thẩm Mộ. Hắn còn quá non nớt, tuy nắm giữ trong tay lượng cổ phần nhiều nhất nhưng lại không chiếm được lòng người. Phần lớn mọi người cũng không tin một cậu ấm mới hai mấy tuổi đâu có thể làm được trò trống gì cả.

So với Thẩm Mộ, một Thẩm Ngôn tuần tú trưởng thành, chưa đến bốn mươi tuổi lại được nhiều người hướng tới hơn. Thẩm Ngôn là em ruột của Thẩm Xương – cũng là chú ba của Thẩm Mộ. Hai anh em nhà họ Thẩm dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, để kiếm tiền mà chuyện gì cũng từng trải qua. Đường Kiều đã nghe nói về hai anh em họ – người anh khôn khéo biết đưa đẩy, còn người em thì lạnh lùng thâm độc. Cố gắng bao năm mới đợi được ngày thành danh, trừ Thẩm Xương ra thì Thẩm Ngôn là người nắm nhiều cổ phần công ty nhất, nhưng gã lại dần dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Dù thế, những ai khi xưa chứng kiến quá trình đi lên của hai anh em họ đều biết thủ đoạn của gã tàn nhẫn cỡ nào phần lớn người biết gã đều kính nể gọi gã một tiếng Tam gia.

Ấn tượng của Đường Kiều về người này không mấy sâu đậm, hồi nhỏ sang nhà Thẩm Mộ mấy lần anh mới có dịp thấy gã. Đàn ông của Thẩm gia nói chung đều có vẻ ngoài không thể chê vào đâu được, và Thẩm Ngôn không là ngoại lệ. Lúc đó, Đường Kiều còn nhỏ không nhận được nhìn gã vài lần, kết quả là bị người ta quay sang nhìn thẳng vào mặt – đôi mắt ấy giống như mắt của rắn độc vậy.

Lần tiếp theo thấy gã là ở trong phòng bệnh – dù có đáng sợ thế nào đi nữa, nhưng kết cục của gã vẫn là bại trong tay Thẩm Mộ. Mãi đến giờ anh vẫn nhớ cảm giác khi lên vào phòng bệnh của gã khi đó, cảm giác khi tự tay kết thúc một sinh linh...

Đến đời này, lịch sử lại tái diễn. Thẩm Xương ngã bệnh sớm hơn, nhưng lại không chết. Thân là người kế nghiệp, đến khai giảng Thẩm Mộ cũng không về trường được mà ở lại thành phố S, đến công ty làm thực tập sinh.

Mấy hôm trước còn đang lẫn lộn với nữ minh tinh làm đủ chuyện phong nguyệt, bây giờ lại bị ép phải đối diện với những đồng nghiệp xa lạ, với từng chồng hồ sơ tưởng như mãi mãi không thể xử lý xong cùng sự hoài nghi ghen ghét từ những người khác, làm Thẩm Mộ không khỏi nghĩ – cái người trước đây không lâu còn buồn bực về chuyện tình cảm ấy, đúng là nực cười đến không chịu nổi.

Sau khi vượt qua giai đoạn nguy hiểm, Thẩm Xương được đón về nhà. Là bác sĩ tư nhân của Thẩm gia, ngày nào Đường Hoài Chương cũng phải ở lại Thẩm gia rất lâu, hầu như kiệt sức để ôm hết mọi việc ở bệnh viện. Thời gian nghỉ ngơi của ông càng lúc càng ít, làm Đường Kiều vô cùng lo lắng. Anh đã khuyên bảo ông mấy lần, nhưng ông chỉ ậm ừ cho qua rồi đầu vẫn hoàn đầy – ông không nỡ bỏ bê bệnh viện, lại càng không dám làm trái ý Thẩm gia.

Đường Kiều và Triệu Cẩm Chi từng đến Thẩm gia thăm Thẩm Xương. Nhìn một người đàn ông đang tuổi tráng niên vốn dồi dào sinh lực nay lại phải nằm trên giường cả ngày, đúng là làm người ta phải tiếc nuối. Hai người không thấy Thẩm Mộ ở đó – bảo mẫu nói hắn đã không về nhà một tuần rồi.

Không lâu sau, trên báo tài chính của thành phố S có đăng tải một cuộc phỏng vấn Thẩm Mộ. Trên đó, hẳn mặc một bộ vest được cắt may cẩn thận, mái tóc vốn hơi dài đã được cắt ngắn đi, lộ ra vàng trán sáng sửa, toàn thân nhìn trưởng thành giỏi giang hơn nhiều.

Triệu Cẩm Chi không ngừng cảm thán: “Này, tao cứ nghĩ anh ấy không lớn hơn chúng ta là bao, giờ nhìn mới biết hóa là người ta là người lớn rồi đấy”

Đường Kiều thầm nghĩ – người ta làm cha trẻ con rồi đấy, có thể không lớn được chắc.

“Đẹp trai quá đi ”

Anh vỗ vỗ đầu y, bắt đắc dĩ nói: “Sao mày lại đại trai như con gái vậy? Chẳng có tiền đồ gì cả.”

Y thề lười: “Không ngờ Thẩm Mộ lại được phỏng vấn đấy, như ngôi sao vậy ”

Anh thản nhiên: “Để trấn an lòng người thôi, không có gì đáng ngạc nhiên hết.”

“A.” Y nửa hiểu nửa không: “Dù thế nào thì cả ba chúng ta đều ở thành phố S rồi, thật tốt quá Muốn gặp nhau lúc nào cũng được!”

Đến tháng 9, Đường Kiều và Triệu Cẩm Chi chính thức bước vào cuộc sống Đại học trong mơ. Đối với Triệu Cẩm Chi, đó hoàn toàn là một thế giới mới, nhưng với Đường Kiều thì không – đời trước anh đã ngồi ngốc trong trường lâu lắm rồi, nay anh chỉ muốn mau chóng tốt nghiệp rồi kiếm việc làm, sớm thể nghiệm một cuộc đời hoàn toàn mới mẻ.

Vì học cùng trường nên số lần Triệu Lan Chi gặp anh cũng tăng lên. Đã đâm thủng tầng cửa sổ giấy giữa hai người rồi, y liền không mập mờ nữa mà nói thẳng ra: “Đường Kiều, anh rất thích em. Em có muốn thử hẹn hò với anh không?”

Anh cười: “Anh làm em nghĩ đến một câu nói.”

“Hả?”

“Cưới vợ phải cưới liền tay ”

Phòng lửa phòng trộm phòng sư huynh (): Ý là đề phòng tứ phía. Không biết câu nào trong tiếng Việt có nghĩa tương tự mà bê QT ra thì đọc không thuận, nên là tôi chém...

Y tỏ ra bất đắc dĩ: “Được hay không thì em mau nói đi, lạt mềm buộc chặt kiểu này cũng lâu quá rồi đấy ()”

Bị ghen lời, một lúc sau anh mới nói: “...Hay là thôi đi.”

“Cái gì?” Triệu Lan Chi không ngờ là anh sẽ từ chối mình: “Vì sao? Anh cảm thấy em cũng có thiện cảm với anh mà, đúng không?”

Đường Kiều biết anh không cần phải vòng vo với y làm gì, liền thành khẩn giải thích: “A... Em chỉ nghĩ chúng ta không hợp nhau cho lắm. Hai ta đang hợp tác với nhau, dính đến tình cảm thì có vẻ không hay đâu. Hơn nữa, nếu hai ta thực sự hẹn hò, Triệu Cẩm Chi biết rồi sẽ nghĩ thành thế nào chứ?”

Y phì cười: “Đường Kiều, em nghĩ nhiều quá rồi.”

“Thực sự xin lỗi, em buộc phải tính xa như vậy.” Anh không muốn giẫm vào vết xe đổ của đời trước nữa, nên chỉ có thể cẩn thận bước từng bước một.

“Thôi được rồi.” Y thở dài: “Nếu đây là ý kiến của em thì anh sẽ tôn trọng.”

“Cảm ơn anh.”

Dù tỏ ra phóng khoáng nhưng trong lòng y vẫn hơi buồn. Y thực sự thích Đường Kiều, nhưng nếu đối phương đã không muốn thì y cũng không cưỡng cầu làm gì, kéo lại vô có mất đi một người bạn tốt. Đây cũng là điều mà anh thích nhất ở y – nhắc lên được thì bỏ xuống được.

Đứng trước tình cảm, mỗi người đều có một cách xử lý khác nhau. Đường Kiều biết mình là kiểu cứng đầu, rất khó để yêu một ai, nhưng khi đã yêu rồi thì sẽ liều mạng đuổi theo đối phương, dù có phải buông bỏ tự tôn hay hy sinh mạng sống. Triệu Lan Chi thì khác – y đi theo phương châm hảo tụ hảo tán, đến khi chia tay rồi còn có thể mỉm cười chúc phúc đối phương. Còn Thẩm Mộ? Từ đầu đến cuối hắn vẫn không hiểu bản thân mình yêu ai, mà dù có hiểu ra thì cũng giả vờ như không biết, chưa bao giờ chịu đối mặt với mọi chuyện.

Triệu Lan Chi chạy đi “chữa thương” một tháng, khi trở về thì đã nói nói cười cười với Đường Kiều như trước đây. Y thậm chí còn bá vai anh, hì hì cười: “Đường Kiều, em nói cũng phải, hợp tác với nhau thì tốt nhất là không nên yêu đương làm gì. Cho nên là ấy, anh nghĩ chúng ta có thể làm bạn giường của nhau đó ”

“ ... ”

“Thật mà. Trước khi em tìm được người yêu thì muốn gì cứ đến tìm anh nhé, anh cũng single mà ”

Anh biết y đang nói đùa nên cũng phối hợp theo: “Em sẽ xem xét, chỉ cần anh chịu được là được ”

Y ngẩn ra, cười mắng: “Đi chết đi!”

Sau khai giảng một tháng là đến kỳ nghỉ Quốc Khánh. Triệu Cẩm Chi hào hứng muốn đi du lịch, nhưng Đường Kiều thì không – mấy ngày này anh chỉ muốn yên tĩnh ở nhà, thay vì ra đường và lao vào dòng người tấp nập kia.

Anh cực kỳ ấn tượng với ngày Thẩm Duy Thần sinh ra – nó trùng đúng vào kỳ nghỉ lễ này. Trước ngày sinh nhật của nó một hôm, anh gửi cho Đào Phi một hộp chocolate, mấy hôm sau thì nhận được điện thoại của nó gọi tới.

Thằng bé ngại ngần nói cảm ơn anh, giọng nói bi bô của trẻ nhỏ vang lên trong điện thoại: “Đây là chocolate ngon nhất mà cháu từng được ăn đó” làm Đường Kiều ở đầu bên kia phải bật cười.

“Vậy sau này, sinh nhật nào chú cũng tặng cháu chocolate nhé?”

Nó hưng phấn hỏi: “Thật ă?”

“Thật mà.”

“Chú Đường, chú không được gạt cháu đâu đấy!”

“Chú không lừa cháu. Đây là lời hứa giữa hai người đàn ông với nhau, chú nhất định sẽ tuân thủ!”

Nó khanh khách cười: “Dạ!”

“Ngoan lắm.”

Sinh nhật của Thẩm Duy Thần và Thẩm Mộ chỉ cách nhau có mấy ngày. Anh nghĩ hắn là hắn sẽ nhận được nhiều quà lắm, thiếu một phần của anh chắc cũng chẳng sao, nên không chuẩn bị nữa khi hắn mời anh đến dự tiệc sinh nhật của mình, anh cũng khéo léo từ chối. Ai dè đến ngày, hắn lại cho tài xế đến tận nhà đón anh đi, làm anh thực sự không thể trốn tiếp được – đành tay không mà đến dự tiệc.

Tiệc tùng lần này không còn giống loại tiệc âm ỉ của trẻ con hồi trước nữa, mà được đặt ở một nhà hàng nổi tiếng và sang trọng, người tham dự cũng toàn mặc vest đi giày Tây hoặc đồ dạ hội – làm người mặc thường phục như Đường Kiều có vẻ cực kỳ lạc lõng.

Anh gần như biết hết những người ở đây – dù sao thì cũng toàn là tinh anh của thành phố S cả, nhưng họ thì lại không biết anh. Cảm thấy nhàm chán, lòng vòng một lúc cho có lệ rồi, anh liền ra ban công hóng gió.

Ai dè ngoài ban công đã có hai người đứng rồi, hơn nữa hình như còn đang to tiếng với nhau. Nghe được tiếng Thẩm Mộ, anh xoay người định đi, nhưng chưa kịp đi thì đã nghe hắn gọi lại: “Đường Kiều!”

Người còn lại cũng nhanh chóng rời đi, ban công lúc này chỉ còn lại anh và Thẩm Mộ. Anh thuận miệng nói: “Chúc mừng sinh nhật nhé.”

Hắn mệt mỗi gượng cười, không quên vươn tay về phía anh: “Cảm ơn. Quà đâu?”

“...Em không chuẩn bị.”

“Hử? Vậy được, giờ em cho anh đi.”

“Này —” Không để anh kịp phản ứng, hắn đã ôm chầm lấy anh. Cái ôm này cùng lắm cũng chỉ là giữa hai người anh em với nhau, nhưng không hiểu sao lại làm lòng hắn bình tĩnh lại.

Hắn thấp giọng nói: “Đường Kiều, anh mệt mỗi quá.”

“...”

“Bọn họ, ai cũng bảo anh phải mời chú Ba về.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi: “Ai chẳng biết ông ta về nghĩa là thế nào, nhưng mà họ thà tin ông ta chứ không chịu tin anh.”

Đường Kiều không muốn có liên hệ gì với chuyện trong nhà họ Thẩm, nên im lặng không nói gì.

Cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng sạch sẽ trên người anh, đột nhiên Thẩm Mộ nghĩ – hắn không cần một tình yêu mãnh liệt hay chông chênh nào cả, hắn chỉ cần anh ở bên cạnh mình chỉ cần khi mệt mỗi có thể tìm đến anh để nghỉ ngơi, như vậy là được rồi.

Seven: đôi đam cầu đề cử

22. Chương 22

Thành phố S vào hè nắng chói chang, ở trạm tàu hỏa vốn đông đúc nhiều người thì còn nóng nực hơn nữa.

Chiếc sơ mi trắng trên người Đào Phi đã ướt đẫm mồ hôi, mồ hôi thấy được làn da trắng nõn ẩn hiện của cô. Một tay cô kéo theo chiếc vali lớn, tay còn lại nắm chặt lấy tay Thẩm Duy Thần. Nó mặc chiếc áo phông mới mua, sau lưng còn đeo cái balo nhỏ đôi mi dài phủ thành một bóng đen dưới mắt, phối với đôi mắt đen tuyền trên gương mặt nhỏ nhắn càng làm nó thêm phần sáng sủa đáng yêu. Rõ ràng đây là lần đầu tiên nó tới thành phố S, quần áo trên người cũng toàn là hàng chợ, nhưng bảo nó là cậu ấm nhà giàu thì ai cũng tin cả.

Chen chúc mãi mới thoát khỏi được dòng người, Đào Phi thở phào một hơi. Cô ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt con trai: “Duy Thần, con có mệt không?”

Nó vuốt mồ hôi: “Hơi hơi mẹ ạ.”

“Cố gắng một chút, tìm được chỗ ở rồi mẹ sẽ dẫn con đi ăn nhé, được không?”

Nó ngoan ngoãn gật đầu, hỏi: “Mẹ, sao mẹ không gọi chú Đường đến đón chúng ta?”

Cô bất đắc dĩ cười cười: “Chú Đường đã giúp chúng ta rất nhiều rồi, nên chuyện gì có thể làm thì mẹ sẽ không làm phiền đến chú ấy. Con có hiểu không?”

Nó nửa hiểu nửa không, lơ mơ gật đầu.

Đào Phi ngược lên nhìn những tòa nhà cao vút – dù cô đã ở nơi này mấy năm, nhưng khi trở lại thì vẫn thấy xa lạ như vậy. Tìm một lúc mới thấy trạm xe buýt, nhưng không may là lúc này đúng vào giờ cao điểm, thật đúng là tránh vô dưa gặp vô dưa. Dù có ngoan ngoãn cách mấy thì Thẩm Duy Thần vẫn bị chen đến nổi xì mặt lại. Cô an ủi: “Duy Thần, đi xe buýt tiết kiệm được không ít tiền đấy, rồi mẹ sẽ mua bánh gato cho con, được chứ?”

Nó vẫn còn là trẻ con, vừa nghe đến bánh ngọt đã hớn hở lên hẳn: “Được ạ!”

Nơi họ muốn đến còn rất xa, hai mẹ con liền cố gắng đứng vào trong góc. Đào Phi sợ con mình hiếu động nhảy nhót, phải vừa trông đồ vừa cố gắng phân tán sự chú ý của con: “Duy Thần, đã mấy năm không gặp chú Đường rồi, con còn nhớ trông chú thế nào không?”

Nó gật đầu thật mạnh: “Nhớ chứ ạ, chú Đường rất đẹp trai ”

Cô mỉm cười: “Phải rồi.”

Một tháng trước, tiền gửi ngân hàng của Đào Phi cuối cùng cũng đạt đến con số mà cô đề ra cô liền đệ đơn từ chức rồi mang theo Thẩm Duy Thần bảy tuổi quay về thành phố S. Trước khi đến, cô đã chuẩn bị khá kỹ lưỡng, ít nhất là vẫn đảm bảo một nơi ăn ở đàng hoàng. Đồng nghiệp của cô có người thân đang cho thuê nhà, tuy rằng nó ở vùng ngoại ô, nhưng thuê được căn phòng ở gần trung tâm thành phố như thế, cô đã rất thỏa mãn rồi.

Nhắc tới Đường Kiều, Thẩm Duy Thần liền kể mãi không hết chuyện, Đào Phi cũng rất vui vẻ, tinh thần hoàn toàn thả lỏng. Vì vậy, cô không để ý thấy một bàn tay đang thò vào túi mình —

— Khi nhận ra chiếc ví đã không cánh mà bay, Đào Phi suýt nữa ngất đi.

Nhưng khi nhìn đứa con bên cạnh, cô cắn môi, buộc mình phải bình tĩnh lại. Trước khi Thẩm Duy Thần trưởng thành thì cô là trụ cột của cái nhà này — cô đã sớm không còn quyền được tuyệt vọng nữa rồi, dù có gặp phải khó khăn cỡ nào, cô cũng chỉ có thể cắn răng chống đỡ mà thôi.

Tiền mặt trong ví không nhiều — phần lớn tiền cô để hết trong ngân hàng, kẻ trộm lại không biết mã thẻ, hẳn là không rút ra được. Nhưng chuyện giấy tờ lại phải báo mất càng sớm càng tốt, may là chứng minh thư quan trọng nhất cô đã để trong hành lý.

Chờ đến khi làm thủ tục xong xuôi thì đã mất cả ngày. Cả ngày chưa ăn gì, Thẩm Duy Thần đã đói bụng lắm rồi.

Nó lay lay tay mẹ: “Mẹ ơi? Giờ mình đi đâu?”

“...”

“Mẹ ơi, con đói lắm rồi ”

Cuối cùng, cô quyết định — lấy điện thoại ra.

Đường Kiều mở mắt ra.

Trước mắt anh là một cái trần nhà xa lạ.

Cảm giác sau khi say rượu thực sự khó chịu, giờ anh chỉ thấy đầu đau như muốn nứt. Chưa kịp phản ứng thì một cánh tay trắng trắng mềm mềm đã khoát lên cổ anh.

“Hey, anh đẹp trai à, đêm qua thật không tệ chút nào”

Nghiêng đầu nhìn thiếu niên xinh đẹp nằm cạnh mình, anh dần nhớ lại chuyện tối qua.

Để ký một hợp đồng, Đường Kiều mới nhậm chức chưa lâu đã bị Triệu Lan Chi lôi ra ngoài xã giao. Đối tượng xã giao quanh đi quẩn lại vẫn là mấy cậu ấm nhà giàu, cơm no rượu say đương nhiên là phải làm chút chuyện kích thích. Khi hơi ngà ngà say rồi, anh bị một cậu tiếp viên lôi đi, trước khi đi, Triệu Lan Chi còn vô tâm vô phẩy chúc anh một đêm vui vẻ

Đường Kiều cử động mình, tuy không thoải mái lắm, nhưng anh có thể chắc chắn là tối qua mình chưa từng bắn ra. Anh cũng không vạch mặt thiếu niên, dù gì thì cũng chỉ là gặp dịp thì chơi thôi. Anh đẩy tay cậu ra: “Cậu phục vụ cũng tốt lắm.”

“Đương nhiên rồi, em là ai cơ chứ ” Thiếu niên đắc ý mỉm cười, nằm ườn trên giường nhìn anh mặc quần áo: “Đẹp trai à, anh không định tắm đã đi sao?”

“Không, tôi thích tắm ở nhà hơn.” Móc trong túi ra một xấp tiền, anh ném nó lên bàn: “Đi đây.”

Khi anh đang lấy xe từ gara ra thì Triệu Lan Chi gọi tới: “Alo? Đường Kiều đấy à, đêm qua sướng chứ?”

Anh cười mắng: “Anh còn dám nói thế hả, cái đồ vô lương tâm này! Anh dám trơ mắt để em bị mang đi!”

Y khoái trá cười: “Anh cũng là vì em mà. Em xem, em không có bạn trai, thỉnh thoảng cũng phải ra ngoài giải sầu chứ ”

Anh đang định nói thì nghe thấy tiếng Triệu Cẩm Chi ở đầu bên kia vọng lại: “Anh, em đến phòng thí nghiệm đây.”

“Ừ.” Y nói: “...Này! Bỏ miếng bánh trên tay mày xuống! Đã béo như nhợn rồi còn thích ăn nhiều!”

Đường Kiều không nhịn được bật cười – anh có thể tưởng tượng ra dáng vẻ oan ức sắp khóc của Triệu Cẩm Chi.

Vừa tốt nghiệp xong, anh liền vào làm trong công ty của Triệu Lan Chi, mà nói thế nào thì anh cũng là một trong những người sáng lập nên nó mà. Triệu Cẩm Chi thì bị ép phải học tiếp lên cao – y không thích phải học nhiều tí nào, nhưng anh trai buộc y phải học lên tiến sĩ. Y phản kháng mãi mà không được, thậm chí dùng cả cách tuyệt thực, nhưng Triệu Lan Chi vẫn không thay đổi ý định.

Anh từng hỏi vì sao Triệu Lan Chi kiên quyết như vậy thì y chỉ nói: “Nhà anh chỉ cần có anh làm là được, còn nó ấy à, cứ giữ nguyên dáng vẻ ngu xuẩn kia là ok rồi.”

Hai người nói chuyện một lúc, sau cùng, y vẫn không quên nhắc anh ngày cùng đi ký hợp đồng. Anh vừa cúp máy thì chuông điện thoại lại vang lên.

Khi Đường Kiều chạy tới thì hai mẹ con Đào Phi đã đứng chờ dưới nắng được nửa giờ, anh chỉ nhìn thôi cũng thấy nóng. Anh vừa đẩy cửa bước xuống, Thẩm Duy Thần vốn đang ngăn người đã quay phắt lại, hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào anh.

“Chú Đường!”

“Hey, thằng nhóc này, vẫn ổn chứ?” Anh cười cười bước tới.

Đào Phi hơi mất tự nhiên: “... Đường Kiều.”

Anh gật đầu: “Cô, đã lâu không gặp. Tới thành phố S sao không báo với em một tiếng?” Anh rất tự nhiên đón lấy cái vali trên tay cô: “Biết trước thì em đã đến đón hai người rồi.”

Cô liên tục xua tay: “Sao lại thế được, em vừa mới vào công ty, nhất định là bề bộn nhiều việc. Nếu không phải thực sự không còn cách thì cô đã không...”

Đặt vali vào cốp xe rồi, anh mở cửa xe ra: “Chuyện đó cô cứ yên tâm, em cũng coi như là một nửa ông chủ của nơi đó, lu bù mấy ngày nữa là xong ấy mà. Nào, hai mẹ con lên xe đi!”

Đây là lần đầu tiên Thẩm Duy Thần được ngồi xe có rèm che nhỏ như vậy, rất là hào hứng, cái đầu nhỏ ngó nghiêng khắp nơi, nhưng vẫn không nhịn được liếc mắt nhìn sườn mặt của Đường Kiều.

Dù trí nhớ của nó có tốt đến mấy, thì mấy năm không gặp, gương mặt của anh trong nó đã sớm phai nhạt mất rồi. Tuy vậy, nó lại rất quen thuộc với giọng nói của anh – lễ tết nào nó cũng gọi đến hỏi thăm anh mà, nên lần này gặp lại cũng không thấy xa lạ chút nào hết.

Theo thói quen nghề nghiệp, Đào Phi lại bắt đầu hỏi về công việc của Đường Kiều. Anh nói sơ qua cho cô biết, tỏ ý mình sống cũng không đến nỗi nào: “Còn cô thì sao? Đến đây rồi, cô đã tính làm gì chưa?”

Cô lau mồ hôi cho con: “Cô đã nói rồi – cô nhất định sẽ cho Duy Thần đến thành phố S học tiểu học.”

“Còn công việc?”

“Cô đã từ chức ở đấy rồi. Chờ thu xếp chỗ ở xong xuôi, cô sẽ đi tìm việc ngay.”

Anh gật đầu, mỉm cười với bé con: “Thẩm Duy Thần, cháu cũng đừng phụ lòng mẹ đấy!”

“Không đâu ạ.” Như sợ anh không nghe rõ, nó lặp lại lần nữa: “Cháu nhất định sẽ cố gắng!”

“Ngaoan lắm.” Anh thuận miệng nói, thằng nhóc liền vui vẻ hãnh lên.

Đường Kiều đưa hai mẹ con đến một nhà hàng mà anh thường đến. Cầm lấy thực đơn, sắc mặt Đào Phi nhất thời cứng lại, đang định nói thì anh đã mở lời: “Hồi trước đến đây ăn với bạn, nhà hàng đã tặng em một phiếu giảm giá hôm nay dùng là vừa đẹp đấy cô.”

Nghe anh nói vậy, cô thở ra một hơi, cười nói: “Để em chọn món là được.”

Anh đẩy thực đơn sang cho bé con: “Cháu chọn đi này.”

Thẩm Duy Thần nhút nhát nói: “Được chứ ạ?”

“Đương nhiên là được. Hay cháu không biết chứ?”

Nó phồng má: “Cháu biết mà () ”

Anh không nhịn được xoa nắn má nó – ôi chao, cảm giác thật sung sướng mà: “Giỏi lắm!”

Đào Phi cười nói: “Cô đã dạy nó không ít rồi.”

Ba người vừa cười vừa nói. Đào Phi ba mươi tuổi tuy không đẹp bằng năm hai mươi, nhưng vẫn được xếp vào hàng mỹ nữ Đường Kiều còn trẻ nhưng đã chứng chạc trưởng thành Thẩm Duy Thần thì thôi, hoàn toàn là một hoàng tử bé con – trong mắt mọi người, bọn họ thực sự là một gia đình hạnh phúc.

Ăn xong, Đường Kiều định đưa hai mẹ con về nhà mình. Đào Phi không đồng ý: “Cô đã tìm được chỗ thuê nhà rồi, em chỉ cần đưa bọn cô về đó là được.”

“Giờ ngân hàng đã đóng cửa rồi, cô lại không có tiền, chủ nhà sẽ cho cô vào chứ?”

“Vậy... em có thể cho cô mượn một ít không?” Cô rũ mắt xuống: “Chờ cô lấy tiền rồi, cô sẽ trả em ngay lập tức.”

“Được rồi, em với cô còn khách sáo với nhau làm gì. Nhà em có một phòng cho khách đó.” Anh hỏi thẳng bé: “Duy Thần, cháu có muốn đến nhà chú không?”

Thẩm Duy Thần liếc sang mẹ. Từ nhỏ đến lớn, nó không có thói quen làm phiền người khác, mà thực ra thì cũng chẳng có mấy ai sẵn sàng làm gì đó cho nó. Nhưng mà, nó thật sự rất muốn gần gũi với người này ... Nghĩ vậy, nó do dự gật đầu.

“Duy Thần!” Đào Phi bắt đắc dĩ hô.

“...Mẹ, con muốn đến nhà chú Đường.” Nó xoắn xoắn ngón tay, nhỏ giọng nói.

“Chuyện này...” Cô thực sự không muốn: “Có bất tiện không?”

“Không có gì là bất tiện cả.” Đường Kiều ngoặt tay lái: “Em vừa tốt nghiệp là chuyển ra ở riêng, giờ trong nhà chỉ có mình em thôi.”

Vì nhà cách công ty khá xa nên anh quyết định thuê một căn phòng gần đó, nhưng chỉ cần có dịp là anh lại chạy về nhà chính ngay. Chẳng qua hình như Đường Hoài Chương vẫn còn bận lắm, có mấy lần anh về mà chẳng thấy bóng dáng ông đâu.

Khi về đến nhà Đường Kiều thì trời đã tối. Trong phòng vẫn sáng đèn, điều hòa thì vẫn bật.

Đào Phi cau mày: “...”

“À, lúc ra ngoài em quên không tắt.” Anh không quan tâm lắm.

“Lãng phí tiền điện quá, em...”

“Hai người chắc mệt lắm rồi, trước tiên đi tắm một cái đi. Phòng tắm ở bên kia.”

Cô hơi ngại ngùng: “... Cảm ơn em.”

“Đêm nay mọi người nghỉ ở phòng cho khách nhé?”

“Ừm.”

Cô dọn dẹp đồ trong phòng cho khách, còn anh thì ngồi xem TV. Một lúc sau, cô cầm quần áo đến nhà tắm, theo sau là một Thẩm Duy Thần chỉ mặc độc cái quần lót nhỏ.

Anh không nhịn được bật cười: “Thằng nhóc này, đã lớn vậy rồi mà còn muốn tắm cùng mẹ à?”

Mặt nó hơi đỏ lên, cố gắng giải thích: “Cháu, cháu không có. Mẹ cháu, mẹ cháu tắm cho cháu trước, sau đó mẹ mới tắm sau.”

Anh biết – dù cuộc sống rất vất vả, nhưng cô vẫn gắng hết sức chiều chuộng con trai. Thẩm Duy Thần từ nhỏ lớn lên đã chỉ có mẹ, bên cạnh không có một người đàn ông trưởng thành nào, anh không nhịn được nghĩ – thằng nhóc này sẽ không lớn lên thành một mama – boy chứ?

Nương pháo ba (): Theo dân gian thì là “trai bắm váy mẹ” đó: 3 Chi tiết xem ở đây.

Anh đứng dậy, nói với nó: “Chú dẫn cháu đến phòng tắm, để cháu tự tắm một mình nhé.”

Seven:

1.Cho những ai không hiểu lắm: Thời gian đã chuyển đến 4 năm sau, Đường Kiều tốt nghiệp rồi nha: 3

2.Tiểu công chính thức lên sân

23. Chương 23

Thẩm Duy Thần quay lại nhìn mẹ, Đào Phi liềm mỉm cười cổ vũ nó.

Đường Kiều dẫn nó vào phòng tắm. Đây là lần đầu tiên nó thấy cái bồn tắm to thế này, hai mắt sáng lên, vẻ mặt nóng lòng muốn thử. Thấy vậy, anh chỉ cười: “Đừng nghịch nước lâu quá đấy.”

Nó xấu hổ thề lười: “Cháu có muốn nghịch đâu () ”

“Bên này là nước nóng, còn đây là nước lạnh, muốn nóng lạnh thế nào cháu tự chọn nhé. Dầu gội và sữa tắm ở đằng kia.”

Thẩm Duy Thần gạt đầu.

“Chú ra ngoài đây.”

“Chú Đường.”

“Hửm?”

“... Cháu cảm ơn chú ạ.”

Anh ngồi xổm xuống, vuốt ve mái tóc mềm mại của nó, thấy mắt nó hơi ươn ướt thì cười: “Đừng khách sáo thế.”

Khi anh trở lại phòng khách thì thấy Đào Phi đang ngồi trên sofa, sắc mặt hơi bất thường. Cô nhìn anh, gắng gượng cười: “Vừa rồi.. có ai gọi đến cho em đấy.”

Anh cầm điện thoại đang đặt trên bàn lên, quả nhiên, người gọi tới là Thẩm Mộ.

Anh lại nhìn cô, chỉ thấy cô ngồi thẳng lưng, hai tay đặt trên đùi nắm chặt, dường như đang cố nhẫn nhịn điều gì. Để điện thoại vào túi, anh làm như không có gì xảy ra, tự nhiên hỏi: “Cô có muốn uống gì không?”

“Không, không cần đâu.”

Anh không nói gì nữa. Hai người cùng ngồi xem TV, rõ ràng là đang ngồi cùng nhau, nhưng mỗi người lại nghĩ về một hướng.

Một lúc sau, Thẩm Duy Thần ra khỏi phòng tắm. Nó mặc một chiếc áo ba lỗ đã cũ và quần đùi ngắn, mái tóc còn đang nhỏ nước. Anh hỏi: “Sao cháu không thay quần áo?”

Nó thấy khó hiểu: “Đây là đồ ngủ của cháu mà.”

Anh thoáng thấy vẻ mặt xấu hổ của Đào Phi, vội sửa lời: “Trông được lắm, rất có phong cách. Nào nào, đến đây chú lau tóc cho.”

Cô vội nói: “Để cô làm là được rồi.”

“Cũng đã muộn, cô mau đi tắm đi.”

“VẬY... cảm ơn em nhé.”

Thẩm Duy Thần ngoan ngoãn đi tới. Đường Kiều để nó đứng giữa hai chân mình – hai người lúc này cao gần bằng nhau. Anh lau tóc cho nó, còn nó ngây thơ nhìn anh bằng đôi mắt gần như đen nhánh – đường nét khuôn mặt của nó và Thẩm Mộ cực kỳ giống nhau, chỉ có đôi mắt là đem đến cho anh một cảm giác hoàn toàn khác. Nhưng giờ nó mới có bảy tám tuổi, ai biết nó sẽ lớn lên thành cái dạng gì? Trong trí nhớ của anh, ngay từ khi còn nhỏ, Thẩm Mộ đã làm cho người đứng cạnh hắn có cảm giác như thể hắn là vua vậy.

“Chú Đường.” Thẩm Duy Thần chớp chớp mắt: “Chú đang nghĩ gì vậy?”

“À.” Động tác trên tay anh vẫn tiếp tục: “Chú đang nghĩ, với gương mặt này thì về sau không biết sẽ có bao nhiêu cô gái xin chết vì cháu đây.” Giống như ba ruột của cháu vậy.

Nó rũ mắt, cúi đầu xuống, hơi xấu hổ nói: “Sao lại thế được ạ...”

Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lên: “Để lúc nào rảnh, chú mang cháu đi cắt tóc. Gương mặt xinh xắn thế này mà lại bị tóc che đi thì thật lãng phí quá.” Thân là một gay đúng chuẩn, Đường Kiều cực kỳ coi trọng vẻ bề ngoài, giống như Triệu Lan Chi vậy. Thỉnh thoảng hai người sẽ ngồi cùng nhau, thảo luận về mùi nước hoa dành cho nam mới ra hay buổi trình diễn thời trang nào đó, làm Triệu Cẩm Chi cực kỳ phiền muộn – y thấy bạn tốt và anh trai nhà mình men lắm mà, sao lại nhất nhất có hứng thú với mấy thứ yếu điệu đó thế?

Một lớn một nhỏ ngồi cạnh nhau trên ghế cùng xem TV. Thẩm Duy Thần còn bé, có rất nhiều thứ nó xem không hiểu, chỉ cần nó hỏi thì Đường Kiều sẽ tận tình trả lời, không khí giữa hai người khá là hài hòa. Chờ Đào Phi tắm rửa xong, nó lưu luyến theo mẹ về phòng ngủ.

Đệm giường rất mềm mại, còn có điều hòa, với một thằng nhóc vẫn luôn nhờ vào quạt điện để vượt qua mùa hè thì đây đúng là thiên đường

“Mẹ ời.”

“Gì con?”

“Chúng ta sẽ ở hẳn nhà chú Đường ạ?” Nó chờ mong hỏi.

“Đương nhiên là không.” Cô đáp: “Chỉ có người nhà mới ở cùng nhau, còn chúng ta chỉ là bạn của chú Đường thôi. Chú ấy đã làm rất nhiều cho chúng ta, chúng ta phải biết đủ, con hiểu chứ?”

Tuy rất thất vọng, nhưng nó vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ.”

Sáng hôm sau, khi bước ra phòng khách, Đường Kiều không ngờ mình lại thấy một bữa sáng đơn giản đặt trên bàn.

Đào Phi mỉm cười chào anh: “Cô vừa xuống tầng mua đây, em ăn cùng bọn cô nhé?”

Thẩm Duy Thần đang cầm một cái bánh bao thịt, ăn đến miệng dính đầy mỡ: “Chú Đường, bánh bao này ngon lắm!”

Anh ngồi xuống bàn ăn: “Khi ăn thì không được nói chuyện đâu ”

Nó nuốt miếng bánh bao xuống: “Dạ!”

Ăn sáng xong, Đào Phi cũng đã liên hệ được với chủ nhà trọ. Anh không giữ cô nữa, chỉ nói: “Để em đưa hai người đi.”

“Có phiền đến công việc của em không?”

“Không đâu.”

Anh đưa cô đến ngân hàng để rút tiền trước, sau đó mới đến nhà trọ.

Chủ nhà là một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi, mặc đồ ngủ ra đón họ. Vừa thoáng thấy Đường Kiều, hai mắt cô ta đã sáng quắc lên, liếc tới liếc lui trên người anh chàng trẻ tuổi đẹp trai này, hơn nữa còn không ngừng câu kéo làm quen. Anh không hề tỏ ra mất kiên nhẫn, vẫn vô cùng nho nhã ôn hòa.

Yêu cầu về phòng ở của Đào Phi không cao, chỉ cần có thể sinh hoạt là được. Nơi đó có hai phòng ngủ một phòng khách, tuy không lớn lắm nhưng đã là dư dả cho hai mẹ con họ.

Cô nói với chủ nhà: “Về phòng ở và giá cả, tôi đều rất hài lòng. Sau này sẽ làm phiền cô nhiều rồi.”

“Ồ.” Cô ta lười biếng đáp: “Vây ký hợp đồng một năm trước đã nhé.”

“Được.”

“Okay, phòng cô ở đây, còn phòng kia đã có người ở rồi.”

Đào Phi ngạc nhiên: “Không phải cho thuê cả tầng sao?”

Cô ta mỉa mai cười: “Với cái giá ấy mà muốn thuê cả tầng ấy hả? Tôi cho cô biết, từng này tiền mà vào trung tâm thì đến cái WC còn chẳng thuê nổi đâu! Nhờ người quen giới thiệu nên tôi đã giảm giá nhiều lắm rồi, tiền điện nước tự trả, ưm thì thuê không ưm thì biến!”

Đào Phi cẩn thận nói: “Nhưng tôi nhớ, bảy tám năm trước...”

“Cô.” Đường Kiều ngắt lời: “Mấy năm nay giá phòng tăng cao, cái giá này đúng là không quá đáng đâu.”

Thấy anh đẹp trai nói đỡ cho mình, cô ta liền đắc ý liếc nhìn Đào Phi. Lúc này, anh lại bỏ thêm một câu: “Chị chủ nhà nói đúng đấy.”

Sắc mặt cô ta lập tức cứng lại.

Đào Phi hơi lo lo: “Vây... người ở phòng kia là ai thế?”

Cô ta tức giận: “Là tôi!”

“Một mình cô?”

“Nói nhảm.” Cô ta liếc sang Đường Kiều: “Tôi còn chưa có bạn trai đâu!”

“Vây... được, tôi thuê.”

Trước khi ký hợp đồng, Đường Kiều nhìn thật kỹ, xác định không có lỗ hổng nào mới yên tâm để cô đặt bút. Trả tiền thuê nhà một năm xong, tiền trong ngân hàng của cô lập tức sụt hơn nửa. Cô dăm chiêu: “Phải mau tìm việc mới được, đến tháng chín này là Duy Thần lên Tiểu học rồi.”

Anh an ủi cô: “Có rất nhiều công việc ở thành phố S, chỉ cần cô cố gắng là được mà.”

Đợi hai mẹ con thu xếp xong rồi, anh cũng xin phép rời đi. Cô tiễn anh xuống dưới tầng, còn Thẩm Duy Thần thì lưu luyến không rời anh.

Đường Kiều không về nhà ngay mà đến công ty cùng ký một hợp đồng lớn với Triệu Lan Chi. Xong việc thì đã là hai giờ chiều, cả hai đều chưa ăn trưa, anh liền vỗ vai y: “Nào, đi ăn!”

Y lười biếng nằm ườn ra sofa: “Em mời?”

“Anh là ông chủ đây, còn muốn nhân viên là em mời khách à?”

Y trợn trắng mắt lên: “Thôi đi, tiền lương anh phát cho em ngang ngửa với của anh đấy, chưa kể em còn có cổ phần công ty!”

“Được rồi được rồi.” Anh bắt đắc dĩ cười: “Mời thì mời.”

“Không đi!”

“... Anh muốn gì?”

Triệu Lan Chi vắt đôi chân dài lên bàn: “Đang đợi Cẩm Chi đưa cơm tới.”

Đường Kiều nhướn mày lên: “Anh ép nó làm?”

“Hừ.” Y trách cứ: “Sao lại nói là ép được? Anh cho nó ăn cho nó mặc, vất vả lắm mới nuôi nó được đến ngày hôm nay, bảo nó làm một bữa cơm thì có làm sao? Hơn nữa, cái thằng ngu xuẩn ấy trừ làm cơm ra thì có biết làm cái gì nữa đâu.”

“... Anh để ba mẹ anh ở đâu rồi?”

Y khoát khoát tay: “Không nói đến chuyện này nữa. Nào nào, em thân với Thẩm Mộ như thế, mau nói xem, dạo này cậu ta sao rồi?”

Anh thản nhiên: “Em không hiểu anh đang nói gì hết.”

“Đừng có giả vờ!”

“Thật mà.” Mấy năm nay, tuy thỉnh thoảng hai người có liên lạc nhưng đều là Thẩm Mộ chủ động tìm anh trước. Hắn không tỏ thái độ gì khác lạ cả, chỉ đối xử với anh như một người bạn bình thường, khi khó chịu hay phiền muộn chuyện gì thì hện anh ra ngoài uống một chén, ôm một cái kiệu bạn bè rồi tự động hồi máu sống lại. Đối với mối quan hệ này, anh chỉ cảm thấy phiền toái nhưng lại không thể trực tiếp từ chối – hắn chưa thực sự làm ra chuyện gì khác người cả, mà quan trọng nhất là Đường Hoài Chương vẫn làm việc ở bệnh viện của Thẩm gia mà.

Thấy vẻ mặt của anh không giống như đang nói dối, Triệu Lan Chi mới nói: “Mấy năm trước khi Thẩm Xương qua đời rồi Thẩm Mộ lên kế vị, không phải rất nhiều người đã phản đối cậu ta, ủng hộ Tam gia sao? Lúc đó chuyện ồn ào lắm mà, em hẳn là cũng nghe nói rồi chứ?”

Anh ậm ờ ừm một tiếng.

“Để ngăn chặn làn sóng đó, ở đại hội cổ đông, Thẩm Mộ đã đặt cho mình một mục tiêu. Nếu trong vòng bốn năm mà cậu ta có thể đạt được nó, thì tất cả các cổ đông khác phải ngậm miệng nếu không thì chính cậu ta sẽ phải tự thân đi mời Tam gia về, ngoan ngoan cúi đầu làm kẻ dưới. Mà bây giờ, kỳ hạn đã sắp đến rồi...”

24. Chương 24

Cậu cả nhà họ Triệu đã như thế, Đường Kiều đành phải ăn tạm ít cơm văn phòng cho qua bữa. Từ khi đi làm đến giờ, phần lớn đồ ăn vào bụng anh đều là kiểu thức ăn nhanh thế này, làm cái dạ dày vốn quen được nướng chiều của anh bắt đầu biểu tình, nhai được vài miếng liền bỏ bữa.

Vất vả lắm mới chờ đến hết giờ làm, Đường Kiều ôm bụng đói phi ngay ra siêu thị, mua không ít nguyên liệu tươi mới – kiếp trước một tay anh phục vụ cái bụng của Thẩm Mộ, nên kỹ năng làm bếp chắc chắn là không tồi đâu.

Đỗ xe xong xuôi, anh xách theo mấy cái túi lớn đi về hướng nhà trọ, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên mình.

Anh quay lại.

Ánh sáng trong gara rất yếu, anh chỉ mơ hồ thấy bóng dáng một người đàn ông cao lớn đang đứng dựa vào một chiếc xe thể thao. Trên ngón tay anh ta là một chiếc nhẫn, đốm lửa nhỏ cứ nhấp nháy nhấp nháy.

Anh không thấy rõ mặt người nọ, nhưng nghe tiếng thôi là anh đã nhận ra.

“Thẩm Mộ.”

Hắn bước tới gần anh, khuôn mặt anh tuần cũng dần trở nên rõ ràng. Nhìn túi đồ trong tay anh, hắn cười: “Đột nhiên có hứng thú tự làm cơm sao?”

“Có chuyện gì không?”

Thẩm Mộ rít một hơi khói: “Lên xe đi.”

Đường Kiều nhăn mày: “Nếu không có gì thì tôi...”

“Theo anh đi gặp một người.” Trong giọng nói tự cho là ôn hòa của hắn đã mang theo áp lực.

Cân nhắc một lúc, anh vẫn quyết định bước lên xe hắn. Thẩm Mộ không khởi động xe ngay mà ngồi ngẩn ra một lúc, rồi tựa đầu vào tay lái: “Đường Kiều, anh thua thật rồi.”

“,,,” Đột nhiên anh thấy hối hận vì đã bước lên đây.

“Anh không muốn phải gặp gã một mình, anh muốn có em đi cùng anh.” Hắn tự giễu cười, thoáng trông có vẻ yếu đuối: “Không hiểu sao, chỉ cần có em ở bên là anh thấy chuyện đó không đến nỗi khó khăn như thế.”

Sự yếu ớt của Thẩm Mộ chỉ là tạm thời. Khi chiếc xe thể thao dừng lại trước một biệt thự, hắn đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày, trước khi xuống xe còn bảo anh: “Mang chỗ thức ăn này theo cùng.”

Anh không hiểu: “Vì sao?”

“Cứ làm theo lời anh đi.”

Đây là một biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố, xung quanh không có tiếng động ồn ào, không khí khá sạch sẽ, rất thích hợp để dưỡng lão chẳng qua... chủ nhân của nó là một người đàn ông trung niên còn chưa quá bốn mươi tuổi.

Trong một căn phòng nào đó trên tầng hai, một thiếu niên thanh tú đang ngồi trên đùi Thẩm Ngôn, hôn lên đôi môi mỏng của gã để lấy lòng. Gã híp mắt hưởng thụ một chốc, đột nhiên kéo lấy mái tóc của cậu ta, đẩy thẳng người lên bàn.

Tiếng quần gia bông vang lên ngoài cửa: “Tam gia, Thẩm Mộ tới rồi.”

Động tác dưới thân gã vẫn không ngừng lại, rõ ràng đang làm chuyện mây mưa nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh: “Bảo nó chờ.”

Nửa tiếng sau, Thẩm Ngôn mới ung dung bước xuống. Gã mặc quần áo chỉnh tề, khuôn mặt bình tĩnh nhìn giống Thẩm Mộ đến bảy tám phần, mang theo khí chất sang trọng đặc biệt của người nhà Thẩm gia – trông gã như chỉ mới ba mươi tuổi thôi vậy.

Đường Kiều chỉ liếc nhìn gã một cái rồi lập tức quay đi – nếu hỏi anh hai người làm anh cảm thấy có lỗi nhất ở kiếp trước là ai, thì không nghi ngờ gì, đó chính là Đào Phi và người đàn ông này. Anh với gã không oán không cừ, nhưng chỉ vì Thẩm Mộ, mà anh đã tự tay mình kết thúc sinh mạng của gã.

Thẩm Ngôn thần nhiên liếc sang anh: “Không ngờ cháu lại mang theo bạn đến đây đây.”

Môi Thẩm Mộ giật giật, kéo lên một nụ cười: “Đường Kiều là bạn thân nhất của cháu, cháu tình cờ gặp em ấy trên đường, liền dẫn đến đây luôn. Chú Ba, chú không ngại chứ ạ?”

“Đương nhiên là không rồi.” Gã quét mắt đánh giá anh: “Chú luôn hoan nghênh những anh chàng trẻ tuổi đẹp trai đến nhà mình mà.”

Hắn vô thức siết chặt nắm tay lại: “Chú Ba, lần này cháu tới là vì chuyện của công ty...”

Thẩm Ngôn lười biếng khoát tay: “Ồi chao, đừng nói đến mấy chuyện đáng ghét đó nữa. Hai đứa chưa ăn tối đúng không? Vừa lúc chú cũng đang đói, chỉ tiếc là đầu bếp nhà chú hôm nay lại xin nghỉ rồi.”

Thẩm Mộ gượng cười: “Cháu muốn chú thích đồ ăn nhà làm nên mới cố tình mua ít thức ăn lại đây, giờ nấu là được rồi.”

Gã nhướn mày: “Ai nấu đây? Cháu à?”

Đường Kiều lập tức đỡ lời: “Cháu sẽ nấu.” Anh thực sự không chịu nổi bầu không khí xấu hổ này nữa rồi, và cũng không muốn phải tiếp tục đối mặt với Thẩm Ngôn. Khí thế của người đàn ông này quá mạnh, ở đời trước, nếu không phải lúc đó gã đã nằm liệt giường thì anh cũng không có cơ hội ra tay với gã.

Gã hứng thú nhìn anh: “Vậy làm phiền cháu nhiều rồi.”

Bận rộn trong phòng bếp, Đường Kiều hơi bất an. Nếu có thể, anh chỉ muốn rời xa tất cả những gì liên quan đến Thẩm gia nhưng hôm qua anh vừa gặp Thẩm Duy Thần, hôm nay lại gặp Thẩm Mộ và Thẩm Ngôn... Nếu Thẩm Ngôn là chú ba của Thẩm Mộ, thì gã cũng là... ông trẻ của thằng bé?

Khóe miệng anh giật giật – thật khó mà liên tưởng được gã với hai chữ ông trẻ này.

“Đang nghĩ gì thế?”

Giọng nói trầm thấp của Thẩm Ngôn bất ngờ vang lên từ phía sau, làm anh giật nảy mình. Anh hơi né tránh: “Chú Thẩm, chú vào đây làm gì ạ?”

“Đến xem khả năng làm bếp của cháu đến đâu thôi.”

Liếc nhìn gã, chỉ thấy đôi mắt đen như mực đó đang nhìn mình, anh lại vội vã dời mắt đi: “Làm chú chê cười rồi.”

Gã hỏi: “Chúng ta đã từng gặp nhau rồi sao?”

Động tác trên tay anh khựng lại. Anh cố tỏ ra bình tĩnh: “Vâng.”

“Lúc nào?”

“Hồi nhỏ, cháu đến Thẩm gia chơi thì gặp chú ở đó.”

“À.” Gã sờ sờ cằm: “Hồi đó cháu bị chú mắng à?”

“Dạ?” Anh ngạc nhiên.

“Hình như cháu rất sợ chú.” Gã thờ ơ: “Người sợ chú thì có nhiều, nhưng chú vẫn khá ngạc nhiên đấy.”

Anh biết thứ mình sợ không phải là bản thân gã, mà là đoạn hồi ức không thể chịu nổi kia – nó liên tục nhắc nhở anh, rằng đời trước anh đã thối nát như thế nào.

“Không đâu.” Anh đáp: “Chú nghĩ nhiều rồi.”

Thẩm Ngôn im lặng một chốc, đột nhiên nói: “Chiên cá chín năm phần rồi mới cho nước vào nhé. Làm như vậy canh mới có màu đẹp, đồng thời cũng đậm đà vị cá.”

“...”

Ăn xong, Thẩm Mộ lại đề cập đến chuyện công việc lần nữa. Lần này, Thẩm Ngôn không nói lảng sang chuyện khác mà gọi hắn vào phòng làm việc nói chuyện. Đường Kiều biết mình không nên ở lại nữa, liền xin phép ra về.

Bước ra khỏi biệt thự, anh hiểu – giang sơn của Thẩm gia phải đổi chủ rồi.

Ở thành phố S được mấy ngày, Đào Phi tìm được một công việc ở gần nhà trọ – là bán hàng cho một cửa hàng thức ăn nhanh. Tuy công việc này rất bận rộn, tiền lương lại chẳng có mấy đồng, nhưng đây là việc duy nhất mà cô có thể tìm được trong thời gian ngắn nhất. Cô định vừa làm vừa tiếp tục tìm kiếm một chỗ làm khác – nếu có thể, cô vẫn muốn được làm giáo viên.

Không muốn để Thẩm Duy Thần ở nhà một mình nên cô dẫn thằng bé đến quán, may là chủ quán cũng khá nhiệt tình, còn rất thích thằng nhỏ vừa thông minh vừa đáng yêu này. Khi cô làm việc, thằng bé sẽ ngồi một bên chăm chú đọc tài liệu giảng dạy của cô. Chờ đến giờ tan tầm, hai mẹ con sẽ nắm tay cùng nhau đi về nhà.

Hôm nay, vừa vào cửa Đào Phi đã thấy có gì đó không ổn. Cô nói với con: “Duy Thần, con chờ ngoài cửa một lúc nhé.”

“Có chuyện gì thế mẹ?”

“Nghe lời nào.”

Rón rén bước vào, cô liền thấy chủ nhà toàn thân trần trụi, chỉ mặc mỗi cái tạp dề đang quần quít với một người đàn ông xa lạ trong bếp —

Đào Phi sững sờ, vội xoay người đóng cửa lại: “Duy Thần, chúng ta đi dạo thêm một lúc nữa đi.”

“Nhưng chúng ta vừa đi bộ rất lâu rồi mà mẹ?”

“...”

Cô cứ nghĩ chuyện này chỉ là trùng hợp, nhưng sau này mới nhận ra – hình như vị chủ nhà quá lừa lỡ thì này có mị lực vô hạn hay sao ấy, cách mấy ngày là lại thấy cô ta mang một người đàn ông khác về nhà. Hiệu quả cách âm của tường thì không được tốt, Thẩm Duy Thần nghe thấy nhiều lần rồi tò mò hỏi cô: “Mẹ ơi, cô chủ nhà đang làm gì với mấy chú kia vậy?”

Đào Phi chẳng biết đáp thế nào.

Để con mình có thể sống trong môi trường lành – mạnh, một người chưa bao giờ chủ động chuốc rắc rối vào mình như Đào Phi lại đến gặp chủ nhà, vô cùng khéo léo nói ra mong muốn của mình.

Kết quả là cô ta trợn trắng mắt: “Thế nào, hâm mộ hả?”

“Không, tôi...”

“Nói cũng phải, nhất định cô cũng rất thêm khát đàn ông phải không?”

“Không...”

“Nói cho mà biết, bà đây lăn giường với ai là quyền của bà! Cô ít nói nhảm đi, chịu được thì ở không được thì biến, bà đây không tiễn!”

Rất rõ ràng – đàm phán thất bại.

Nhìn quãng thâm dưới mắt và khuôn mặt tò mò của thằng bé, Đào Phi chỉ muốn chuyển nhà, nhưng nghĩ đến tiền nhà một năm đã nộp, cô lại không hạ quyết tâm được.

Đúng lúc đó, Đường Kiều đến dẫn Thẩm Duy Thần đi cắt tóc, chỉnh trang gọn gàng cho anh chàng đẹp trai tí hon này.

Tuy hơi khó mở miệng, nhưng Đào Phi vẫn nói chuyện này với anh.

Đường Kiều hơi buồn cười: “Thằng bé cũng hiểu chuyện rồi, cho nó biết mấy chuyện này cũng được mà.”

Mặt cô đỏ bừng lên: “Cô cũng biết thế, nhưng không phải bây giờ! Không thể để cô ta phổ – cập – kiến – thức cho thằng bé kiểu đấy được!”

Thẩm Duy Thần ôm chai nước trái cây, đôi mắt trong veo ngược nhìn bọn họ, muốn bao nhiêu thuần khiết là có bấy nhiêu thuần khiết “Mẹ với chú Đường đang nói gì vậy ạ?”

Đào Phi không để ý đến nó: “Nghe chủ nhà nói người đàn ông đó muốn ở lại nhà một tháng, cô cũng chẳng biết làm thế nào.”

“Hay chuyển nhà?”

Cô lắc đầu: “Như thế thì tốn kém quá, mà công việc của cô lại ở đây, cô không đi được.”

Nghĩ một lúc, anh lại nói: “Nếu chỉ là một tháng thì cứ để Thẩm Duy Thần đến nhà em đi.”

“Nhưng...”

Anh biết cô định nói gì, chỉ cười: “Bình thường có mình em ở nhà cũng chán, có thằng bé đến ở thì vui hơn nhiều. Đường nhiên, sinh hoạt phí một tháng đó là cô tự trả nhé.”

Cô xúc động: “Đường Kiều, cảm ơn em!”

Nhẹ nhàng xoa bóp cái má phúng phính của Thẩm Duy Thần, anh cười nói: “Đi nào, chú dẫn cháu đi dạo phố.”

Seven: Sống chung a sống chung

25. Chương 25

Thu thập đồ đạc cho Thẩm Duy Thần rồi giao nó cho Đường Kiều xong, Đào Phi vội vã chạy đi làm.

Việc đầu tiên anh làm là dẫn thằng bé đi cắt tóc. Nhà tạo mẫu tóc thấy nó đáng yêu nên cũng vui vẻ, ngẩng lên ngắm xuống nửa ngày liền cho ra một kiểu đầu nhẹ nhàng khoan khoái. Khuôn mặt Thẩm Duy Thần vốn bầu bĩnh đáng yêu, nay phối với kiểu tóc mới lại càng thêm tôn lên đôi mắt đen tuyền, thậm chí Đường Kiều nhìn bằng mắt thường cũng thấy đôi lông mi vừa dài vừa dày của nó đang chớp chớp.

Anh nhớ đến Thẩm Mộ trẻ tuổi anh tuần, lại nhớ đến Thẩm Ngôn đã trung niên mà lực sát thương vẫn không giảm, rồi lại nhìn sang Thẩm Duy Thần moe chết người này... Chắc, gen nhà họ Thẩm quá mạnh rồi, thật đúng là tội ác, tội ác!

Tiếp đó, Đường Kiều dẫn hot boy nhí đi dạo trung tâm thương mại. Anh mua cho nó mấy bộ quần áo, đổi sang sơ mi quần bò cầm thùng, cuối cùng còn trêu chọc đeo cho nó chiếc kính không gọng và mũ lưỡi trai.

“Được rồi.” Anh cực kỳ hài lòng: “Ra dáng một tiểu soái ca rồi đây!”

Thằng nhỏ ngoác miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn đều tăm tắp.

“Cháu sắp thay răng rồi hả?” Anh đột nhiên nhớ ra.

“Dạ?” Nó nghiêng đầu suy nghĩ: “Cháu không biết.”

Anh nâng cằm nó lên, nhìn nhìn một lúc rồi nói: “Quên đi, răng các người có rụng mất mấy cái thì cũng chẳng xấu đi đâu. Nào, đã đổi chưa?”

Nó cúi xuống, sờ sờ bụng mình: “Hình như có hơi hơi ạ.”

“Muốn ăn gì không?”

Nó cẩn thận hỏi: “Cháu muốn gì cũng được ạ?”

“Ừ, hôm nay tùy ý cháu đi.”

Nó vui vẻ: “Dạ, cháu muốn ăn đồ rác rưởi ạ!”

“...?”

Đồ rác rưởi trong miệng Thẩm Duy Thần hóa ra lại là mấy tiệm đồ ăn nhanh nhan nhản trên đường. Trẻ con luôn thích mấy thứ như thế này, nhưng Đào Phi lại không cho nó ăn, luôn nói với nó đó là những “đồ ăn rác rưởi”.

Đường Kiều nói được thì làm được, liền dẫn Thẩm Duy Thần đến một cửa hàng thức ăn nhanh. Nhưng anh vẫn hơi chột dạ, bảo với nó: “Nhớ, đừng nói với mẹ cháu là chú dẫn cháu đến đây nhé.”

Thẩm Duy Thần đang gặm đùi gà đến là vui vẻ: “Dạ!”

“Ăn từ từ thôi.”

“Chú Đường, chú không ăn ạ?”

Anh đang định nói là mình không đói thì nó bỗng vươn cánh tay mập mập ra, giơ một miếng đùi gà đến bên miệng anh, vẻ mặt chờ mong: “A ”

Dù anh không thích mấy thứ này, nhưng lại không từ chối được ý tốt của thằng nhóc.

“Ngon không ạ?”

“Ngon lắm.”

Thằng bé lại nở một nụ cười thật tươi, làm lòng anh ấm lại. Anh biết đời này mình không thể làm cha trẻ con được, nhưng không có nghĩa là anh không thích trẻ con, huống gì còn là kiểu vừa thông minh vừa đáng yêu như Thẩm Duy Thần đây, có ai là không thích thằng bé chứ? Anh đột nhiên cảm thấy – mình đúng là tràn ngập tình phụ tử.

Cơm tối ăn ở nhà Đường Kiều, anh tự mình xuống bếp làm mấy món đơn giản. Thẩm Duy Thần không kiêng ăn, cho gì là ăn nấy.

“Duy Thần, cháu ở căn phòng mà trước đây hai mẹ con ở nhé.”

“Dạ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn xịu xuống: “Cháu không ngủ cùng chú sao?”

“Cháu là con trai, sao lại muốn ngủ cùng người khác?”

Nó hơi tủi thân, bĩu bĩu môi: “Nhưng cháu toàn ngủ với mẹ mà...”

Anh bắt đắc dĩ: “Vì chỗ ở lúc trước của cháu quá nhỏ, chỉ có một cái giường.”

“... Dạ.”

Ăn xong, Thẩm Duy Thần mang tất cả đồ đạc của mình đến phòng cho khách, sắp xếp đồ đạc đầu vào đó. Chờ nó thu dọn xong, Đường Kiều liền gọi nó ra phòng khách, vừa xem TV vừa cùng nhau ăn ít hoa quả tráng miệng.

TV trùng hợp đang chiếu thể giới động vật – trên màn hình là một đôi báo hoa đang nỗ lực sinh – sôi – hậu – đại.

Đường Kiều nghĩ đây là một thời cơ tốt để giáo dục giới tính cho thằng bé, cân nhắc một lúc rồi hắng giọng, nghiêm túc nói: “Thẩm Duy Thần, cháu có biết mình được sinh ra như thế nào không?”

Nó lắc đầu.

Anh định nói, song khi nhìn vào đôi mắt 100% thuần khiết kia thì lại không cách nào mở miệng được.

“Chú Đường?”

“Khụ khụ.” Anh vầy vầy nó, nó lập tức xán lại: “Trong mỗi một người đàn ông đều có một hạt giống, người ba đặt hạt giống này vào cơ thể người mẹ, rồi cục cứng bắt đầu lớn lên trong bụng mẹ, giống như ta gieo hạt vào đất rồi từ hạt phát triển thành cây ấy...”

Nó nửa hiểu nửa không gật đầu.

“Cục cứng lớn lên, đến một thời điểm mà bụng mẹ không chứa nổi nữa, thì sẽ sinh cục cứng ra.” Anh chỉ lên màn hình: “Đôi báo hoa kia cũng thế, bọn chúng đang gieo hạt.” Nói rồi, tự anh cũng thấy thẹn, chỉ hận không thể dán miệng mình lại: “Đương nhiên, ta không thể gieo giống bừa bãi được, chỉ có thể làm với người mình thích thôi.”

“A.” Thẩm Duy Thần cúi đầu suy nghĩ một lúc, đột nhiên hỏi: “Chú Đường, vậy ba cháu là ai? Cũng là người mẹ cháu thích sao?”

Anh sững sốt, nhất thời không nói được gì.

Nó rũ mắt xuống, thoát nhìn vô cùng đáng thương: “Cháu đã hỏi mẹ, nhưng mẹ không cho cháu biết. Mẹ nói chú là bạn tốt nhất của mẹ, vậy chú có biết không?”

Anh xoa loạn mái tóc đen của nó, đáp qua loa: “Cũng muộn rồi, mau đi tắm rồi ngủ đi, trẻ con không nên thức khuya.”

Nó không muốn, nhưng vẫn ngoan ngoãn chạy đi tắm rửa.

Khi trẻ con ngủ là thời gian tự do của người lớn. Đường Kiều không có sở thích đặc biệt gì, chỉ ở trong phòng làm nốt công việc tích tụ mấy hôm nay.

Lúc ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa thì anh đang chuẩn bị lên giường. Vừa mở cửa ra, chỉ thấy Thẩm Duy Thần ôm lấy gối đầu, đáng thương nhìn anh: “Chú Đường, cháu ngủ cùng chú được không ạ?”

Anh dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

“Cháu...” Nó ấp úng: “Cháu không quen ngủ một mình.”

Anh nhướn mày lên: “Cháu sợ tối?”

“Không ạ.” Nó cúi đầu, hơi chột dạ nói: “Cháu chỉ là...”

“Được rồi, vào đi.” Anh đáp: “Lần sau không được viện lý do nữa.”

Mắt nó sáng bừng lên, vui vẻ trèo lên giường. Đêm nay, nó vùi đầu vào ngực anh ngủ say, không có mấy tiếng động kỳ lạ đó nữa, nó ngủ rất thoải mái á

Đường Kiều vốn thuê một bà dì định kỳ đến nhà mình quét tước, nay có Thẩm Duy Thần, anh liền để bà trông nom thẳng bé ban ngày, cho đến khi anh tan tầm về nhà.

Mấy hôm nay Thẩm gia đổi chủ, chuyện Thẩm Tam gia quay về đã làm giới thương nhân ở thành phố S sôi sục lên. Là ông chủ của một công ty mới phát mấy năm gần đây, Triệu Lan Chi cũng rất quan tâm đến chuyện này, rảnh rỗi liền chạy đến chỗ Đường Kiều hóng chuyện.

“Không phải em đã gặp Thẩm Tam gia rồi sao? Ông ta thế nào?”

“Cái gì thế nào?” Mặt anh không chút thay đổi: “Nếu ý anh là vẻ ngoài thì... nhìn ông ta rất không tồi.”

Y bật cười, chế giễu: “Một lão già bốn mươi tuổi thì đẹp ở đâu ra được.”

“Đừng nói thế chứ.” Cộng hai đời lại thì Đường Kiều cũng quá bốn mươi rồi, nên nghe y nói vậy, anh hơi khó chịu: “Đàn ông bốn mươi như hoa đầu cành, anh xem ảnh để ấy...”

“Được rồi, đang nói về Thẩm Tam gia cơ mà, ảnh để thì liên quan gì ở đây? Em có cảm giác gì về ông ta?”

“Thẩm Ngôn không đơn giản.”

“... Có nói cũng như không.”

Anh đứng lên: “Anh hỏi em làm gì, sau này có cơ hội gặp thì tự anh quan sát đi.”

Y kéo anh lại: “Em định đi đâu?”

“Ăn.”

Triệu Lan Chi nhìn đồng hồ: “Đúng là đến giờ ăn rồi. Triệu Cẩm Chi nói trưa nay mời hai ta đi ăn cơm, cùng đi nào.”

“Đang yên đang lành nó mời chúng ta đi ăn làm gì?” Đường Kiều tò mò: “Đừng nói là muốn giới thiệu bạn gái nhé?”

Cái tay đang mở cửa của y khựng lại, khinh bỉ cười: “Ai mà thèm thích thằng nhãi đó chứ?”

Anh thấy hơi lạ, nhưng không biết lạ ở chỗ nào.

Thấy anh đứng im, y giục: “Đi!”

Anh ừ một tiếng, vội đuổi theo.

Seven: Hôm trước ai nói thuyền Double Chi ấy nhờ...

26. Chương 26

Đường Kiều vẫn nghĩ rằng, dù Triệu Cẩm Chi có béo thì vẫn là kiểu béo tròn đáng yêu làm người ta thích. Khác với người anh mồm miệng ác độc của mình, tính cách của y khá là ôn hòa, nhìn rất đáng tin cậy, hơn nữa gia cảnh không tồi, có cô gái nào thích y cũng là chuyện bình thường. Nhưng mãi đến giờ y vẫn chưa có bạn gái, làm anh thỉnh thoảng hơi lo – có khi nào y cũng cong rồi không?

Nên khi Triệu Cẩm Chi tay nắm tay với một cô gái cùng bước vào phòng, Đường Kiều vô cùng vui vẻ, quay lại định tỏ vẻ đặc ý với Triệu Lan Chi thì thấy – sắc mặt y đã đen như đáy nồi. Anh chưa kịp phản ứng thì hai người mới tới đã đi đến trước mặt họ.

Triệu Cẩm Chi cười đến híp cả mắt lại: “Anh, Đường Kiều, đây là bạn gái của em – Lý Vân Thư.”

Lý Vân Thư ngọt ngào mỉm cười: “Xin chào mọi người.”

Đường Kiều đứng lên, lịch sự bắt tay cô, còn không quên trêu chọc Triệu Cẩm Chi: “Thằng nhóc này, nhìn thế mà giấu kỹ thật đấy!”

Không thấy anh trai phản ứng, y không nhận được nhắc một câu: “Anh à!”

Nghe vậy, Triệu Lan Chi hơi liếc qua Lý Vân Thư, gật đầu một cái coi như chào hỏi.

Từ đầu đến cuối, Triệu Lan Chi không nói một lời nào, chỉ không ngừng ăn uống, làm bầu không khí có hơi xấu hổ. May là Đường Kiều cũng khéo ăn nói, bữa cơm này mới miễn cưỡng trôi qua.

Vừa nói chuyện thì mới biết – hóa ra Triệu Cẩm Chi và Lý Vân Thư là bạn học, cùng có chung một giáo sư hướng dẫn, hai người thường xuyên gặp nhau trong phòng thí nghiệm, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Khi hỏi ai là người chủ động trước thì cô ngại ngùng đáp: “Là em... Là em tỏ tình trước.”

Anh cười: “Triệu Cẩm Chi mà đúng là ăn ở có phúc, tao đây to bằng này rồi mà còn chưa có ai chủ động với tao đâu!”

Y ngốc ngốc gãi đầu: “Đâu có, thực ra lúc đấy tao cũng đang định thổ lộ mà...”

Triệu Lan Chi đặt mạnh chén rượu xuống bàn, khoe môi cong lên, cười như không cười nói: “Tôi biết mà, thằng em tôi vừa béo vừa ngu, cô thích nó ở điểm nào được? Tôi thấy cô không phải thích nó, mà là thích của cải nhà chúng tôi thì đúng hơn!”

Nét cười trên mặt Lý Vân Thư biến mất, tức mà không dám cãi lại, chỉ có thể bất lực nhìn sang bạn trai.

Triệu Cẩm Chi cũng nổi giận, đứng vụt lên hét vào mặt anh hai: “Anh nói thế là ý gì?”

Y thản nhiên: “Chữ gì nghĩa nấy.”

Đường Kiều bị hai anh em nhà này làm đau hết cả đầu, nhưng vẫn cố gắng dĩ hòa vi quý: “Cẩm Chi, hôm nay ở công ty xảy ra chút chuyện nên tâm trạng anh mà vốn không tốt, nay lại uống không ít rượu nên ăn nói không suy nghĩ, mà cũng đừng chấp vặt ảnh làm gì.” Thấy Triệu Lan Chi định nói gì thêm, giọng anh liền lạnh xuống: “Triệu Lan Chi, câm miệng.”

Sau đó, chẳng ai có hứng thú ăn cơm nữa, chẳng mấy chốc liền tan rã trong không vui. Triệu Cẩm Chi đưa bạn gái về nhà, còn Đường Kiều lôi Triệu Lan Chi ra xe, không nổ máy ngay mà im lặng nhìn y.

Ngoài đường rất ồn ào, nhưng trong xe lại rất an tĩnh. Triệu Lan Chi không hỏi vì sao anh không nổ máy, chỉ mặt không cảm xúc nhìn về phía trước.

Một lúc sau, anh hỏi thẳng: “Anh thích Cẩm Chi?”

Y cười lạnh: “Anh có thể thích em ruột của mình sao?”

“Anh có thích nó không?”

Y cúi đầu, nhìn hai bàn tay của mình, lẩm bẩm: “Anh không thể.”

“Anh không thích nó.” Anh bình tĩnh nói: “Chỉ là anh đang nhầm lẫn thôi. Tất cả mọi chuyện của nó đều nằm trong tầm kiểm soát của anh – từ học hành, sinh hoạt đến tương lai về sau. Anh đã quen nắm nó

trong lòng bàn tay, nên một ngày có gì đó vượt quá khỏi tầm mắt của anh, anh sẽ lo nghĩ bất an – âu cũng là chuyện thường. Cùng lắm thì anh chỉ đang cưng chiều em trai quá đà thôi.”

Triệu Lan Chi cười: “Em là bác sĩ tâm lý hả? Phán như thật ấy.”

“Em không đang an ủi anh.” Anh dừng lại một chút: “Anh xem, trước đây anh cũng đã từng thích em còn gì, hơn nữa còn thích thêm mấy người khác nữa. Điều này có nghĩa là – tình cảm của anh với Cẩm Chi không phải là kiểu mà anh đang nghĩ đâu.”

Y khoát khoát tay: “Anh biết. Em yên tâm đi, Triệu Lan Chi anh tuy không phải kiểu bảo thủ cố chấp, nhưng đạo đức luân lý là gì thì vẫn hiểu.” Cổ họng y giật giật: “Nó là em của anh.”

Anh vỗ vai y: “Đi nào, em mời anh một chén.”

“Đi đâu?”

“Đến gay bar mà anh vẫn thích ấy.”

“Không phải em ngại nơi đó rất hỗn loạn à?”

Anh nổ máy, cười nói: “Em cũng là đàn ông, vẫn phải có nhu cầu chứ.”

“Được, vậy hôm nay chúng ta chơi 3P đi!”

Anh biết y đang đùa – dù y có hơi ăn chơi trác táng một chút, 419 cũng đầy ra đó, nhưng không đến nỗi không có mức độ thể này. Anh cười mắng: “Cút đi! Làm như em muốn thấy anh lỏa thể ấy!”

Y cũng cười, dù ánh mắt y chẳng có ý cười chút nào.

Về ngoài của Đường Kiều và Triệu Lan Chi đều khá hợp với gu thẩm mỹ của đàn ông nói chung. Hai người mới ngồi ở quầy bar một lúc mà đã có mấy người tới gạ gẫm, nhưng anh từ chối hết, chỉ một mực ngồi bên cạnh y. Cuối cùng thì y cũng không chịu nổi: “Rất cực thì em đến đây làm gì? Anh đã nói là anh không sao, em không cần phải làm thế này đâu.”

Anh đang định nói thì di động bỗng vang lên. Người gọi tới là bà thím mà anh đã thuê, vội vã nói Thẩm Duy Thần đột nhiên bị sốt, nhiệt độ đã lên đến 39 độ. Anh liền cúp máy, muốn đưa y về nhà trước rồi mới về, nhưng y sống chết không chịu.

“Em đi đi, đừng động đến anh.”

“Nhưng mà...”

“Chẳng là em sợ anh bị cưỡng hiếp chắc? Có thể thì cũng thành anh tình tôi nguyện thôi.”

“... Nhớ dùng bcs nhé.”

“Biết rồi khổ lắm nói mãi!”

Khi Đường Kiều về đến nhà thì Thẩm Duy Thần đã nóng hơn một chút. Khuôn mặt nhỏ nhắn bị hun đến đỏ ửng, đáng thương nằm bẹp trên giường. Bà thím nói với anh – thằng bé chỉ bị sốt thôi, không xuất hiện những bệnh trạng khác, nhưng anh vẫn không yên tâm, phải bế nó chạy đến bệnh viện mới được.

Sau khi kiểm tra, bác sĩ kết luận – Thẩm Duy Thần chỉ bị sốt, truyền chút thuốc là ổn, lúc này anh mới bình tĩnh lại. Thằng bé mơ màng tỉnh dậy, thấy anh ngồi đó thì tủi thân dụi vào lòng anh: “Chú Đường, cháu khó chịu quá.”

Anh dịu dàng an ủi: “Truyền thuốc rồi thì không khó chịu nữa.”

Nó gật đầu: “Dạ.”

“Ngoan lắm.”

Cái mông bị châm rồi, nó thêm thiếp ngủ, hình như trong mơ cũng vẫn khó chịu, đôi mày thanh thú nhăn nhẽ hết cả lại.

Về đến nhà thì đã khuya. Đường Kiều cho bà vú về nhà trước, tự mình chăm sóc Thẩm Duy Thần. Anh cũng nghĩ đến việc báo một tiếng cho Đào Phi, nhưng rồi lại thôi – với tính cách của cô thì nhất định cô sẽ phi đến đây, nhưng thằng bé chỉ cần ngủ một đêm là sáng hôm sau lại khỏe, mất công vô ích.

Anh để thằng bé ngủ trong phòng mình. Đắp khăn lạnh lên trán nó, anh ngồi bên nó hơn một giờ, đến khi sắc mặt nó đã bớt hồng mới đứng dậy đi vào bếp.

Giấc ngủ của Thẩm Duy Thần rất hỗn loạn, có rất nhiều khung cảnh lướt qua đầu óc nó. Giây trước nó còn đứng trong biển lửa, giây sau lại là cả trời tuyết lạnh, nhưng dù có ở đâu, thì vẫn chỉ có một mình nó. Nó không ngừng chạy trốn, hoảng sợ kêu la, nhưng vẫn không có ai chịu đến cứu nó cả. Đúng lúc nó đang tuyệt vọng thì một bàn tay ấm áp bỗng phủ lên trán nó, nó ngẩng lên, liền thấy khuôn mặt lo lắng của anh

— Khi Thẩm Duy Thần tỉnh lại thì áo nó đã đầm mồ hôi. Tay chân nó vô lực, cổ họng cũng phát ra tiếng kêu khàn khàn khó nghe. Chật vật mãi mới bò được xuống giường, lảo đảo đi đến phòng bếp, nó liền thấy bóng dáng anh.

Đường Kiều đang đứng trước bàn bếp. Nồi hầm đang tỏa ra hương thơm mê người, anh liền cúi xuống kiểm tra độ lửa.

Giữa đêm khuya thanh vắng, bốn bề yên tĩnh đến chết lặng, chỉ có ngọn đèn vàng ấm áp của phòng bếp le lói giữa màn đêm. Người trước mắt chân dài eo nhỏ, làn da đẹp đến nỗi tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Thẩm Duy Thần ngẩn người nhìn anh, không phân biệt được đây là mơ hay thực, chỉ cảm thấy khung cảnh này đẹp vô cùng. Đường Kiều không biết – một đêm này đã ấn định thẩm mỹ cả đời của nó.

Cảm nhận được ánh nhìn của Thẩm Duy Thần, anh quay lại, mỉm cười: “Dậy rồi à?” Đi đến sờ cái trán của nó, lòng bàn tay anh vẫn ấm áp tựa như trong giấc mơ vậy: “Hạ sốt rồi, sắp khỏe hẳn thôi. Nào, ăn chút gì nhé.”

“Chú Đường.” Nó đột nhiên mở miệng: “Cháu thích chú.”

“Ừ.” Anh thuận miệng đáp: “Chú cũng thích cháu.”

Hai mắt nó sáng rực lên: “Vậy chú chờ cháu lớn lên nhé!”

... Trẻ con thời nay suy nghĩ lạ thật – anh thầm nghĩ: “Nào, ăn thêm chút canh đi.”

Đêm đó Đường Kiều gần như thức trắng, sáng hôm sau đến công ty thì lại chưa thấy Triệu Lan Chi đâu. Gọi mãi mà y không nhắc máy, anh hơi lo, đang định đến tận nhà y thì đầu bên kia chợt có người nghe.

“Alo.”

Đây không phải giọng của Triệu Lan Chi, nhưng anh lại thấy hơi quen: “Xin hỏi, anh là...?”

“Thẩm Ngôn.”

“...”

“Cậu tìm Triệu Lan Chi phải không?” Thẩm Ngôn khẽ cười: “Vậy phiền cậu đến nhà tôi đón cậu ta, tôi sợ hôm nay cậu ta không thể tự về rồi.”

Seven: Surprise

27. Chương 27

Đường Kiều hoang mang lái xe đến biệt thự của Thẩm Ngôn. Biết Triệu Lan Chi lâu như vậy, đây là lần đầu tiên y để chuyện cá nhân của mình làm phiền đến anh, không quan tâm thì đúng là hơi vô tình.

Quản gia của Thẩm Ngôn lễ phép mời anh vào, cười híp mắt nói: “Cậu Triệu đang ở phòng bếp dùng cơm.”

Anh đi vào phòng ăn, liền thấy có hai người ngồi trên một cái bàn thật dài. Triệu Lan Chi mặc một chiếc sơ mi rõ ràng là quá khổ, khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt tẻ không tả nổi. Còn Thẩm Ngôn thì ăn mặc chỉnh tề, vừa uống cafe vừa đọc báo, nhìn lướt qua y: “Không ăn?”

“Không.”

“Lãng phí thức ăn là không tốt.” Gã chỉ vào bát súp còn hơn phân nửa trước mặt y: “Ăn hết đi.”

Y lặp lại một lần nữa: “Không.”

Gã nhướn mày lên: “Hay là muốn tôi đút cho em?”

Mặt y méo xẹo lại, đấu tranh nội tâm một hồi rồi vẫn nhận mệnh, cúi đầu ngoan ngoãn uống súp.

Gã vuốt nhẹ cằm cổ trắng nõn của y, cực kỳ hài lòng: “Ngoaan lắm.”

Một màn quỷ dị như vậy làm Đường Kiều sợ đến ngây người – nếu anh không nhớ nhầm, hai người này trước tối hôm qua còn chưa quen biết nhau cơ mà? Anh khụ khụ hai tiếng, thông báo sự có mặt của mình.

Triệu Lan Chi ngẩng phắt lên, nhìn anh như thể nhìn chúa cứu thế vậy. Thẩm Ngôn buông tờ báo xuống, cười cười: “Đường Kiều, đến rồi à.”

Anh bước đến chỗ hai người, cung kính nói: “Thật xin lỗi, chú Thẩm, Triệu Lan Chi đã làm phiền chú rồi.”

Khóe miệng gã cong lên, nghiêng người qua lau vết súp còn dính bên khóe miệng y: “Không phiền chút nào.”

“Vậy... nếu không có chuyện gì khác thì cháu xin phép được mang anh ấy đi.”

Gã gật đầu: “Ừ.”

Như trút được gánh nặng, Triệu Lan Chi đứng bật dậy. Nhưng rõ ràng là y đã quên mất tình trạng cơ thể mình – vừa đứng lên, thất lững y đã nhũn ra, lảo đảo chực ngã xuống, may là có Đường Kiều kịp đỡ lấy y.

“Chờ một chút.” Thẩm Ngôn lại nói: “Uống hết súp đi đã.”

Y không chịu nổi nữa rồi: “Ông còn muốn ép tôi đến mức nào?”

Gã bình tĩnh lật một tờ báo: “Tôi không thích trẻ con không nghe lời.”

“Cmn chứ ai cần ông thích!”

Đôi mắt mèo của gã ngược lên, cười như không cười: “Không nghe lời, vậy muốn bị phạt phải không?”

Nghĩ đến nội dung “hình phạt” của gã, cả người y cứng đờ lại. Hai người nhìn chăm chăm nhau một lúc, cuối cùng – y bại trận.

Chờ Triệu Lan Chi uống súp xong, Đường Kiều mới thuận lợi mang y ra khỏi biệt thự. Vừa bước ra đến cửa, y đã phi sang một bên, móc họng nôn như điên.

Anh vỗ vỗ lưng y, cau mày hỏi: “Rất cực là đã có chuyện gì vậy?”

Ói mưa nửa ngày, câu đầu tiên y nói sau khi dừng lại là — “Thẩm Ngôn thật cmn là một thằng biến thái!”

Anh đưa cho y một chai nước để súc miệng: “Sao anh lại ở cùng với ông ta?”

Y khoát khoát tay: “Đừng nói nữa. Anh cũng không ngờ 419 tdn nào lại vợ phải một thằng cực phẩm như vậy!”

“Hai người... làm rồi?”

“Ồ.” Triệu Lan Chi không do dự thừa nhận: “Bị một lão già *** cũng ok thôi, kỹ thuật của ông ta không tệ, làm anh sướng là được rồi.”

Mặt anh xám như tro tàn: “...Nhưng ông ta là Thẩm Ngôn!”

“Anh có biết đâu.” Y cũng ảo não: “Anh chỉ thấy mặt mũi ông ta nhìn không tệ, cả hai đều hứng thú với nhau, thế là đi. Rồi ông ta mang anh về nhà, nghe người khác gọi ông ta một tiếng Thắm tam gia anh mới biết đấy chứ.”

“...”

“Sớm nghe nói Thắm tam gia có sở thích kỳ quái là nuôi mỹ thiếu niên đến béo tròn rồi đá đi, mnc, anh đã đo muốn ăn rồi còn cố tống vào mồm anh! Anh đây lớn bằng từng này rồi còn chưa bị ai bắt nạt như thế đâu!”

Đường Kiều an ủi y: “Đừng nghĩ nhiều thế, Thắm Ngôn chỉ là thích đồ ăn ngon thôi. May là đây chỉ là 419, sau này có lẽ hai người cũng chẳng có cơ hội tiếp xúc với nhau nữa đâu.”

Y tức giận: “Mong là vậy!”

Vì chuyện của Triệu Cẩm Chi mà tâm trạng của Triệu Lan Chi vẫn không tốt lắm, lại cộng thêm chuyện này dọa sợ, mấy ngày sau đó y không đến bar chơi bởi nữa, mà chuyên tâm tập trung vào công việc – điều này làm Đường Kiều rất mừng.

Sau khi tan tầm, y cũng chẳng buồn về nhà – thằng em trời đánh vốn luôn ở nhà chờ y kia, nay có bạn gái rồi là lúc nào cũng quẩn lầy người ta, chẳng mấy khi về nhà. Vậy nên, Triệu đại thiếu rảnh rỗi liền chạy tới làm ỏ ở nhà Đường Kiều, thỉnh thoảng còn ăn chực ở đó – chính vì vậy, y liền quen biết bạn nhỏ Thắm Duy Thần.

Từ trước đến nay, Triệu Lan Chi vẫn thích những thứ xinh đẹp (chắc Triệu Cẩm Chi là ngoại lệ duy nhất), nên đương nhiên cũng rất thích Thắm Duy Thần, không có việc gì làm liền quay sang trêu chọc thằng nhỏ đáng yêu này. Nó cũng rất hiểu chuyện, lần đầu gặp liền hào phóng cho y nửa viên chocolate ()

Hôm nay, ăn cơm xong, Thắm Duy Thần liền ngồi trên đùi Triệu Lan Chi, hăng say đọc quyển truyện cổ tích mới mua. Thằng bé chưa học Tiểu học nhưng đã nhận biết được rất nhiều chữ, hơn xa bạn bè cùng trang lứa.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ của nó, Triệu Lan Chi không nhịn được nghĩ – đợi đến khi thằng nhỏ đáng yêu này lớn lên thành một nam thần, y cũng đã thành một ông chú rồi... Chờ đã, cũng?

Đọc đến cuối truyện, Thắm Duy Thần thỏa mãn mỉm cười, ngẩng lên nói với Đường Kiều: “Chú Đường, trong truyện nói, cuối cùng hoàng tử và công chúa được hạnh phúc bên nhau mãi mãi ạ”

Anh xoa đầu nó: “Ừ.”

Triệu Lan Chi cười cười trêu chọc: “Nhóc à, thực ra hoàng tử vì yêu kỹ sĩ nên mới chấp nhận ở cùng công chúa đó”

“Dạ?” Nó kinh ngạc: “Không phải kỹ sĩ là con trai sao?”

“Phải.”

“Con trai với con trai có thể ở cùng nhau được ạ?”

“Đương nhiên là được!”

“Triệu Lan Chi.” Đường Kiều bắt đầu dĩ: “Đừng tiêm nhiễm vào đầu óc trẻ con như thế.”

“Tiêm nhiễm cái gì.” Y cười cười: “Anh chỉ chỉ cho nó một con đường khác thôi.”

Anh cau mày lại: “Anh, cách xa thằng bé một chút!”

Lúc này, điện thoại của y bỗng vang lên. Thấy cái tên hiện lên trên màn hình, nụ cười trên mặt y hoàn toàn biến mất, trực tiếp ngắt máy.

Anh hỏi: “Là Cẩm Chi à?”

“Ừ.”

“Anh còn định giận dỗi đến bao giờ?”

Y tức xì khói: “Hừ! Anh vất vả lắm mới nuôi lớn nó được, nay nó lại vì một con đàn bà mà bỏ rơi anh! Thật không thể chịu nổi!”

“Được rồi, anh mau về đi.”

Y tủi thân: “Em đuổi anh?”

“Em sắp có khách.”

Y chớp chớp mắt: “A, có phải là đàn em kia không? Tên là gì ấy nhỉ, Nghiêm Duyệt à?”

Trái ngược với Triệu Lan Chi đang thất tình, có vẻ như mùa xuân của Đường Kiều đang đến rồi. Đợt này công ty mới có nhóm thực tập sinh mới, trong đó có một đàn em của anh – đó là một thiếu niên thanh tú. Thái độ của cậu ta với anh rất mờ ám, lúc nào cũng chạy theo anh gọi đàn anh đàn anh. Đương nhiên là anh hiểu ý của cậu ta, nhưng vẫn chưa vạch trần.

“Cậu ấy chỉ đến đưa em ít tài liệu.”

“Hừ, ai mà tin chứ.” Triệu Lan Chi đứng dậy, vươn eo: “Thế cũng tốt, không phải là em không thích 419 sao? Thằng nhóc kia nhìn cũng sạch sẽ, tìm kiểu người đó làm bạn trai cố định cũng không tồi.”

“Em không...”

“Thẩm Duy Thần, muốn đi xem phim với chú không?”

Thằng nhỏ ngẩng lên, nghiêng đầu hỏi: “Vì sao ạ?”

“Chúng ta không thể quấy rối Đường Kiều hẹn hò được á ”

Nó vô thức ôm lấy cánh tay anh, trong đôi mắt to tròn là sự bất an tràn ngập: “Chú Đường, chú đi cùng người khác rồi sẽ bỏ cháu lại ạ?”

“Không đâu.” Anh an ủi.

Nó đáng thương nói: “Cháu không muốn đi.”

“Vậy thì đừng đi.”

“Hò.” Triệu Lan Chi trách móc: “Thẩm Duy Thần, Đường Kiều tốt với cháu như thế, sao cháu lại phá hỏng chuyện tốt của nó được? Đi!” Nói rồi, y vươn tay về phía thằng bé.

Nó lắc đầu, càng cúi sâu vào lòng Đường Kiều.

Y đang định nói thêm thì điện thoại vang lên. Nhìn thoáng qua màn hình, y giật mình, vội nói với anh: “Anh đi trước!” rồi phi thẳng ra cửa, biệt tăm biệt tích.

Trong phòng chỉ còn Đường Kiều và Thẩm Duy Thần. Nghe theo lời anh, thằng bé ngoan ngoãn đi tắm rửa, ăn hết một miếng bánh ngọt rồi trở về phòng ngủ. Nằm trên giường nhưng nó không ngủ được, không biết bao lâu sau, chuông cửa bỗng vang lên.

Seven: Sao đoạn cuối lại thấy Lan Chi thành người ác nhỉ...

28. Chương 28

Kiểu đàn ông mà Đường Kiều thích có thể chia làm hai loại: một là cao lớn anh tuấn, cơ bụng sáu múi hai là thiếu niên thanh tú ngược ngược – Nghiêm Duyệt thuộc kiểu người thứ hai.

Mở cửa ra, người đến là một thiếu niên xinh đẹp toàn thân đều ướt, chiếc sơ mi trắng xuyên thấu, mơ hồ có thể thấy được đường cong mê người.

“Đàn anh.” Nghiêm Duyệt đưa phần tư liệu mình đang giữ trong ngực ra cho Đường Kiều: “Của anh.”

Khi nhận lấy tập giấy, tay anh lướt qua ngón tay lạnh lẽo của thiếu niên – anh hiểu ý cậu, nhưng vẫn không tỏ vẻ gì: “Em không mang ô à?”

Cậu gật đầu, cười nói: “Lúc em ra khỏi nhà trời vẫn còn quang, không ngờ đột nhiên lại mưa lớn thế.”

Anh nhớ trời đã mưa từ chiều rồi, nhưng vẫn nói: “Vào nhà anh chờ một lúc đi, đợi mưa ngớt hẵng về.”

Nghiêm Duyệt hoàn toàn có thể từ chối rồi mượn một cái ô để về, nhưng cậu vẫn đồng ý không chút do dự: “Được.”

Thấy có mấy quyển truyện cổ tích trên bàn phòng khách, cậu hơi ngạc nhiên: “Đàn anh vẫn đọc loại sách này ă?”

“Không.” Anh đang pha cafe: “Đó là của con bạn anh.” Rồi lại nhìn về cánh cửa đã đóng chặt nọ – hẳn là thằng nhóc đã kia ngủ rồi chứ? Lỡ mà chút nữa có xảy ra chuyện gì, để nó nghe được đúng là không tốt.

Đang nghĩ nghĩ, sau lưng anh bỗng vang lên tiếng bước chân nhỏ vun, rồi trước mắt liền tối đen – đèn đã bị tắt. Trong bóng tối, một thân thể ấm áp dán lên lưng anh, giọng nói nho nhỏ xen lẫn chút ngượng ngùng: “... Đàn anh, em thích anh.”

Anh nhắm mắt lại, rồi vụt xoay người ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Nghiêm Duyệt, cúi xuống tìm kiếm đôi môi ấm ướt...

Chỉ cần anh muốn, trêu chọc một người đến phùng phùng lửa dục chỉ là chuyện bình thường. Chẳng bao lâu sau, cậu đã phát ra thanh âm động tình, lắc lắc cái mông như mời mọc anh. Nhưng anh vẫn muốn bảo vệ mầm non của Tổ Quốc, ôm lấy cậu dịu dàng nói: “Ngoan, chúng ta vào phòng nào.”

Hai người đi rồi, phòng bếp lại trở về yên lặng. Một lúc sau, Thẩm Duy Thần kiễng chân tắt máy pha cafe đi, nhìn về căn phòng của anh, trong mắt là sự mờ mịt và không cam lòng.

Sáng hôm sau, Đường Kiều toàn thân thần thanh khí爽, còn Nghiêm Duyệt thì không rời giường nổi, làm ổ trong chăn làm nũng với anh. Ở cùng cậu một lúc, anh nhìn đồng hồ: “Dậy ăn sáng thôi.”

“Ừm...” Thanh âm của cậu nũng nịu như con mèo con: “Thắt lưng em đau quá.”

“...” Anh hơi xấu hổ: “Em không đói sao?”

“Có chứ.” Cậu chớp chớp mắt: “Anh dứt em nhé?”

“Đi.”

Khi hai người đến phòng bếp thì bá vú đã làm bữa sáng xong. Thẩm Duy Thần đang ăn bánh kem, đáng vẻ râu rĩ không vui.

“Thẩm Duy Thần, cháu có quên gì không?”

Nó ngẩng lên, thấp giọng nói: “Chú Đường, chào buổi sáng ạ.”

“Chờ một chút.” Anh nâng mặt thằng bé lên, chăm chú quan sát: “Sao dưới mắt lại có quầng thâm thế này? Đêm qua cháu ngủ không ngon à?”

“Dạ.”

Anh chỉ nghĩ nó gặp ác mộng chứ không nghĩ gì thêm. Ngồi xuống bàn ăn, anh chuẩn bị đồ để mang vào phòng cho Nghiêm Duyệt.

“Chú Đường, chú không ăn cùng cháu ă?”

“Ừ.”

“Vậy chú ăn cùng ai?”

Động tác trên tay anh khựng lại, nghĩ một lúc rồi đáp qua loa: “Cùng một người bạn.”

Thẩm Duy Thần thể mà vẫn truy hỏi: “Hôm qua bạn của chú ngủ cùng chú ă?”

“... Ừ.”

Nó cụp đầu xuống, tủi thân nói: “Cháu vẫn muốn được ngủ cùng chú, nhưng chú lại không cho.”

“Phụt —” Anh không cách nào nhìn thẳng vào đôi mắt ngây thơ của nó được: “Hai chuyện này không giống nhau.”

“Không giống ở đâu chứ ạ?” Nó kéo kéo góc áo anh: “Cháu muốn ngủ cùng chú cơ!”

Anh thuận miệng trả lời: “Con trai nên tự ngủ một mình, có thể thì mới ra dáng đàn ông được.”

“Vậy sau này cháu lớn lên rồi thì sẽ được ngủ cùng chú chứ ạ?”

Anh không nhịn được mà xoa loạn mái tóc nó lên: “Hỏi nhiều thế làm gì, mau ăn sáng đi.”

Đến giờ ăn trưa, Đường Kiều và Nghiêm Duyệt mới ra khỏi phòng ngủ. Thấy thằng bé, cậu lập tức khen ngợi – giống như tất cả mọi người: “Thằng nhỏ này thật đáng yêu!”

Nhưng khác với vẻ lạnh lợi thường ngày, lúc này Thẩm Duy Thần lại chẳng buồn phản ứng gì, hai mắt vẫn dán chặt lên TV, đầu cũng không ngoảnh lại – làm Nghiêm Duyệt hơi xấu hổ.

Hai người cứ thế mà hẹn hò với nhau.

Đường Kiều sắm vai một người yêu dịu dàng rất hoàn hảo, cố hết sức thỏa mãn mọi yêu cầu của Nghiêm Duyệt trong khả năng cho phép. Cậu không thích khách sạn không sạch sẽ, lần nào làm tình cũng muốn về nhà anh, điều này làm anh hơi e ngại – dù sao trong nhà vẫn còn một đứa bé cơ mà. Bị người yêu từ chối nhiều lần vì Thẩm Duy Thần làm Nghiêm Duyệt hơi mất hứng, bữu môi hỏi: “Có phải vì người bạn nhỏ của anh không thích em nên anh mới không cho em đến nhà không?”

Đường Kiều an ủi: “Em nghĩ nhiều rồi.”

“Em thấy chính là như thế! Chẳng lẽ anh không để ý ánh mắt của nó khi nhìn em sao? Đúng như kiểu em đã cướp đi món đồ chơi yêu thích của nó ấy.”

“Bậy nào, thằng bé đâu có lý do để ghét em.”

“Tại sao lại không? Không phải anh nói nó không có ba à? Trẻ con không có ba đều rất nhạy cảm, có khi nào nó nghĩ, một khi em đoạt anh đi rồi thì anh sẽ không để ý đến nó không?”

“Duy Thần cũng không ở nhà anh lâu, đợi mẹ nó tìm được công việc mới thì sẽ đến đón nó đi.”

Nghiêm Duyệt thở dài: “Còn bao lâu nữa chứ.”

Thái độ của cậu làm anh hơi khó chịu, qua loa hôn lên khóe miệng cậu: “Sẽ nhanh thôi.”

Hai người thân thiết nhất đều có người yêu rồi, Triệu Lan Chi kẹt ở giữa liền thấy nhàm chán muốn chết. Tranh thủ mấy ngày cuối cùng của mùa hè, y liền tổ chức một party bể bơi, mời hầu hết những trai xinh gái đẹp mà y biết đến, bao gồm cả bạn nhỏ Thẩm Duy Thần.

Thằng nhỏ mặc cái quần bơi mà Đường Kiều mới mua cho nó không lâu, ngoan ngoãn ngồi trên bờ uống nước trái cây. Trong bể là một nhóm hot girl với khuôn mặt thiên sứ và thân hình ma quỷ đang chơi bóng chuyền, nhưng nó chẳng buồn nhìn về phía họ, chỉ nhìn chăm chăm vào Đường Kiều cách đó không xa.

Dáng người của anh không thể nói là cường tráng, nhưng lại thon dài cân đối, nhất là đôi chân thẳng tắp dài miên man kia – khỏi nói nó đã mê hoặc không ít người. Vừa bơi xong hai vòng, anh hơi thấm mệt, liếc mắt liền thấy Triệu Lan Chi đang nằm dưới tán ô ở đằng kia. Y mặc một cái quần bơi bó sát, trên mặt còn đeo cái kính to tướng che gần hết nửa mặt, nhìn phóng túng đến cực điểm. Anh đi tới định nói chuyện phiếm vài câu thì bất ngờ nghe được nội dung cuộc điện thoại của y.

“Anh không biết ông đây đã bị anh nhồi đến béo thế nào à! Nếu không có cái mặt này, tôi còn không dám mặc quần bơi đây... Tôi gọi tới để nói cho anh biết, giờ tôi không rảnh rồi nữa, kính nhờ anh đừng có nhét thêm đồ ăn cho tôi! Quay về với đám shota của anh đi!”

Đoán ra cái gì, anh cau mày lại: “Anh đang nói chuyện với ai thế?”

Bị anh dọa, y vội vã cúp máy rồi tức giận trừng anh: “Em làm cái quái gì vậy? Làm anh sợ muốn chết!”

Anh lo lắng: “Đừng nói với em là anh vẫn liên lạc với Thẩm Duy Thần gia nhé?”

“Không có!” Y lập tức bật lại.

Anh nghi ngờ nhìn y.

Y lúng túng nói lảng sang chuyện khác: “Sao em không đi cùng bạn trai bé nhỏ của em đi?”

Anh thản nhiên nói: “Nghiêm Duyệt giục em đưa Duy Thần về nhà.”

Y ngẩn người, cười mắng: “Sao lại như phim truyền hình tám giờ tối thế này? Thẩm Duy Thần đáng yêu như thế, sao cậu ta lại không thích nó?”

“Cậu ấy nói Duy Thần có địch ý với mình.”

“Địch!” Y không quan tâm lắm: “Một đứa bé thì có thể có thù hằn gì với cậu ta? Duy Thần vừa ngoan vừa dễ dụ, chỉ cần dỗ nó một chút là lại đầu vào đấy thôi.”

Đúng lúc này, Nghiêm Duyệt đi về phía họ, y liền vẫy tay với cậu rồi nói: “Tiểu Duyệt à, Duy Thần đang ngồi tự kỷ ở kia đấy, em mau đến dỗ nó đi.”

Cậu ngạc nhiên: “Em á?”

“Chứ còn ai nữa! Sao, không muốn hả?”

Cậu nhìn sang người yêu, thấy anh không phản ứng gì thì đành đồng ý: “Cũng được.”

Triệu Lan Chi và Đường Kiều đứng một bên nhìn, thấy Nghiêm Duyệt đi về phía Thẩm Duy Thần, hai người nói chuyện một lúc rồi cùng nhau xuống nước.

Nhìn hai người chơi một chốc, anh đột nhiên nhớ ra chuyện gì, quay sang hỏi Triệu Lan Chi: “Thật sự là anh không còn liên lạc với Tam gia nữa chứ?”

“Không, không mà.” Ánh mắt y hơi né tránh.

Sao anh lại không nhìn ra bóng ma trong lòng y được: “Nếu còn thì anh bảo ông ta là dạo này nên cẩn thận một chút, không có việc gì thì đừng ra ngoài.”

“Hả? Vì sao?”

Đời này, Thẩm Xương xảy ra chuyện sớm hơn đời trước vài năm, khiến cho cuộc chiến giữa Thẩm Ngôn và Thẩm Mộ cũng bị đẩy lên sớm hơn. Đường Kiều không biết vụ tai nạn của Thẩm Ngôn có theo đó mà diễn ra sớm không, nếu thế thì cũng sắp đến lúc rồi: “Em mới nghe ngóng được – có người đang muốn đối phó với ông ta.”

“Không thể nào?” Y khoa trương kêu lên: “Ai mà dám chống lại ông ta chứ? Em nghe tin này ở đâu thế?”

Anh nhún nhún vai: “Em quên rồi.”

“...”

Y đang định hỏi chi tiết thì đột nhiên, Thẩm Duy Thần ở trong bể bơi thảm thiết hô lên: “Cứu! Cứu với!”

Seven: Ai nhớ tui hơn ý hý hý: “3

Btw, một người đàn ông 3x tuổi mà còn zin – đăng – trước thì đúng là không bình thường đúng không, nên là...

29. Chương 29

Đường Kiều vội vàng quay lại, chỉ thấy một mình Thẩm Duy Thần đang vẫy vùng ở khu nước sâu, toàn thân đã bị nước nhấn chìm, chỉ còn cánh tay không ngừng giãy dựa trên mặt nước. Anh nhảy thẳng vào bể, dùng tốc độ nhanh nhất bơi về phía thằng bé.

Lúc vớt được nó lên, nó ôm chặt cổ Đường Kiều không ngừng ho khan, nước mắt nước mũi chảy tràn khắp mặt. Anh vỗ vỗ lưng nó: “Ổn rồi, ổn rồi mà.”

Nó nghẹn ngào: “Chú, chú Đường... Cháu khó chịu quá...”

Một đám người lập tức bu lại. Triệu Lan Chi sốt ruột hỏi: “Thế nào rồi? Không sao chứ?”

“May là ok.” Anh nhẹ giọng hỏi nó: “Duy Thần, rốt cục là có chuyện gì? Không phải cháu biết bơi rồi sao?”

Nó lau nước mắt: “Chân cháu... Chân cháu bị chuột rút.”

Một cô gái nói: “Thằng bé còn nhỏ như thế, dù có biết bơi thật thì cũng không thể để nó một mình ở khu nước sâu chứ. Không có ai trông nó à?”

Triệu Lan Chi nhìn xung quanh, nghi ngờ hỏi: “Có Nghiêm Duyệt mà? Cậu ta chạy đi đâu rồi?”

Mắt Đường Kiều tối lại: “Em không biết.”

Một lúc sau, Nghiêm Duyệt mới dừng đỉnh đi đến, biết chuyện Thẩm Duy Thần suýt chút nữa chết đuối thì rất bình tĩnh: “Thế hả, không chết là được rồi.”

Đường Kiều hỏi cậu ta: “Em vừa đi đâu vậy?”

“Em đói nên đi kiếm gì ăn.” Cậu hơi hột đáp.

“Nó còn nhỏ, em phải ở bên trông chừng nó chứ.”

Cậu ta mỉm cười: “Nhưng em thấy nó bơi rất tốt mà. Anh chắc chắn nó thật sự bị sặc chứ?”

Sắc mặt anh trầm xuống: “Ý em là gì?”

Cậu khoác tay qua tay anh, lăm lăm: “Vừa nãy em có lòng chơi với nó, thế mà nó chẳng thèm để ý đến em gì cả. Anh nghĩ xem, liệu có phải nó cố tình giả chết đuối để gây xích mích giữa hai chúng ta không?”

“Nghiêm Duyệt.” Anh lạnh lùng: “Nó mới bảy tuổi.”

Cậu cũng nhận ra anh đang không vui, liền vội làm nũng: “Được rồi được rồi, là em sai, xin lỗi là được chứ gì.”

Anh hất tay cậu ra: “Anh đi xem nó đây.”

“Đàn anh à...”

Trong lúc xoay người bỏ đi, ánh mắt anh vô tình chạm phải ánh mắt của Thẩm Duy Thần. Hình như nó bị hoảng sợ, vội vàng dời mắt đi. Anh thoáng thấy có gì đó không ổn, nhưng lại tự nhủ là mình nghĩ quá nhiều rồi.

Kết thúc bữa tiệc, Nghiêm Duyệt nũng nịu muốn cùng Đường Kiều về nhà. Nhưng anh lại lịch sự từ chối, cậu ra hơi mất hứng nhưng cũng không nói gì.

Trên đường về nhà, Thẩm Duy Thần im lặng ngồi ở ghế phó lái, thỉnh thoảng lại liếc sang anh, tâm trạng không tệ tí nào.

Anh mơ hồ cảm thấy – đôi mắt của nó không còn ngây thơ không chút tỳ vết như khi hai người mới gặp nhau nữa. Giờ thì anh không thể nhìn ra nó đang nghĩ cái gì – chắc, đôi khi suy nghĩ của trẻ con còn khó hiểu hơn người lớn.

“Thẩm Duy Thần.”

“Dạ?”

“Có phải cháu không thích anh Nghiêm Duyệt không?”

Nó cúi đầu, xoắn xoắn ngón tay: “Anh ấy là bạn của chú, cháu không ghét anh ấy.”

Đường Kiều không nói gì nữa. Mãi đến khi hai người về nhà, Thẩm Duy Thần đang ăn một chút bánh ngọt, anh mới băng quơ nói một câu: “Chú vừa nghe anh Triệu của cháu nói, xung quanh bể bơi chỗ nào cũng có camera.”

Nó ngẩn người, ngẩng lên khó hiểu hỏi: “Dạ?”

Anh thần nhiên: “Camera sẽ quay lại tất cả những gì đã xảy ra ấy.”

Nó gật đầu cười: “Chuyện đấy cháu biết mà.”

Anh nhìn thẳng vào nó, trong đôi mắt đen lóe lên tia sáng: “VẬY... cháu có gì muốn nói với chú không?”

“Không có ạ.” Nó nở nụ cười tươi rói đặc trưng: “Chú Đường, sao chú lại hỏi thế?”

Nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của nó hồi lâu, anh thở dài, xoa đầu nó: “Không có gì đâu. Bánh gato trông ngon thế, cho chú xin một miếng được không?”

“Được ạ!” Nó vươn tay ra, dứt cho anh một miếng bánh nhỏ, trên mặt vẫn tùm tùm cười.

Nhưng lòng bàn tay đã dẫm mồ hôi.

—

Chuyện này làm Đường Kiều này sinh khoảng cách với Nghiêm Duyệt, nhưng chưa đến nỗi phải chia tay. Chỉ là anh càng lúc càng nhận ra – cậu dường như không giống với những gì anh đã tưởng tượng. Đường nhiên, cậu trên giường dưới giường đều không có gì phải chê cả, lúc nào cũng nũng nịu như mèo con nhưng lại rất thích mang anh đến chỗ hội họp với bạn bè, thậm chí còn xin anh mua cho không ít đồ xa xỉ.

Đường Kiều không thiếu chút tiền ấy, luôn luôn thỏa mãn mọi yêu cầu của người yêu, chỉ là — số lần dẫn cậu về nhà qua đêm càng ngày càng giảm. Đến một dịp nghỉ cuối tuần, Nghiêm Duyệt vừa nũng nịu vừa uy hiếp, nói muốn đến nhà anh này nọ kia, anh mới đành miễn cưỡng đồng ý.

Buổi tối tình cảm quá mức mãnh liệt làm trưa hôm sau anh mới dậy nổi, khi ấy cậu đã đi rồi. Lúc anh vào phòng bếp thì Thẩm Duy Thần đã ăn xong, đang lên mạng bằng notebook mà anh mua cho, thấy anh đến thì nói: “Chú Đường, chú mau ăn cơm đi, kéo nguội hết bây giờ!”

“Ừ.” Anh đến cạnh nó lấy cốc nước, vô tình liếc qua notebook, chỉ thấy một trang web đang được mở ra — “Điều tra về thực trạng đồng tính ở Trung Quốc”

“Phụt—” Một ngụm nước phun ra thật xa.

Thấy anh vẻ mặt không – thể – tin – nổi nhìn vào màn hình, Thẩm Duy Thần càng thêm hào hứng, tựa như mới phát hiện ra thế giới mới vậy: “Chú Đường ơi, anh Triệu nói không sai tí nào, hóa ra con trai ở thể ở cùng với con trai thật!”

“...”

“Nhưng ở nước chúng ta thì người đồng tính vẫn chưa được kết hôn với nhau.” Nó hơi thất vọng.

Vất vả lắm anh mới thốt ra một câu: “... Sao tự dưng cháu lại tìm hiểu chuyện này?”

“Chú và anh Nghiêm Duyệt cũng là đồng tính ạ?”

.... Đột nhiên anh rất muốn quỳ xuống tạ lỗi với Đào Phi – OMG, hình như em đã vô tình phá hoại con trai cô mất rồi

“Khụ khụ.” Anh giả vờ bình tĩnh: “Chuyện người lớn, trẻ con không cần để tâm làm gì.”

“Nhưng mà.” Mắt nó lấp lóe: “Chú Đường, chú có thể không làm bạn trai của anh Nghiêm Duyệt nữa được không ạ?”

Anh xoa nắn mặt nó: “Thằng nhóc này...”

Nhịn cơn đau xuống, nó nói tiếp: “Vì anh ấy lục đồ của chú!”

Anh sững sốt: “Cái gì?”

“Sáng hôm nay, cháu thấy anh ấy lục lọi trong phòng làm việc của chú.” Nó chỉ vào notebook trong tay: “Anh ấy cũng sờ vào cái này nữa.”

Hiểu ra chuyện gì, anh nhú mày: “Thật không? Cháu chắc chắn chứ?”

Nó gật đầu mạnh hết sức.

Nghĩ một lúc, anh cười: “Chú hiểu rồi. Duy Thần, sắp đến khai giảng rồi, cháu có muốn đi mua đồ dùng học tập với chú không?”

“Chú!” Nó vội vàng nói: “Chú không sợ anh ấy làm ra chuyện gì bất lợi sao?”

Anh thở dài, sắc mặt phức tạp: “Duy Thần, chú có nên vui vẻ vì sự thông minh quá đà của cháu không đây.”

Từ lời nói của Thẩm Duy Thần, anh bắt đầu điều tra một phen, kết quả là — Nghiêm Duyệt đã sớm bắt măn với mấy đồng lương còm ở công ty nên mới cố tình bám lấy anh, còn đánh cắp không ít tư liệu mật từ anh bán cho công ty đối thủ, kiếm được không ít tiền lời. Phát hiện ra chuyện này, anh không nói hai lời, lập tức đuổi cậu ta ra khỏi công ty, đồng thời nói lời chia tay.

Nghiêm Duyệt khóc đến hai mắt sưng húp, liều mạng thanh minh: “Đàn anh, em đã sai rồi! Nhưng em thực sự rất yêu rất yêu anh, chỉ là em không cưỡng lại được sức hấp dẫn của tiền thôi... Anh, xin anh cho em thêm một cơ hội nữa, đi mà!”

Đường Kiều chỉ thờ ơ liếc qua cậu, rồi không chút do dự mà xoay người rời đi. Nghiêm Duyệt không thể ngờ được — người yêu vốn dịu dàng thâm tình như vậy, một khi quay lưng lại có thể tuyệt tình đến thế. Sau đó cậu ta vẫn chưa từ bỏ hy vọng, nhiều lần đến công ty và nhà trọ tìm người nhưng không được, mãi đến khi bị bảo vệ cảnh cáo quá nhiều lần, cậu ta mới chịu chấp nhận sự thật.

Triệu Lan Chi đang chuẩn bị tinh thần cười khi người gặp họa, ai dè Đường Kiều lại tỏ ra như chưa có gì xảy ra, cái gì cần làm thì vẫn gọn gàng đầu vào đấy. Y không nhịn được hỏi: “Này, em không thấy khó chịu à?”

Anh thẳng thắn đáp: “Bình thường.”

“Chẳng lẽ em vốn đã không thích Nghiêm Duyệt, chỉ coi cậu ta như bạn tình thôi?”

“Nope, em thực sự đã thích cậu ta mà.”

“Hả?” Triệu Lan Chi bất quá: “Thật lòng thích thì khi chia tay cũng phải đau buồn chút chứ, đến anh đây mà còn mất những một tháng để khôi phục cơ mà.”

Anh bắt đầu kể: “Ở công ty có rất nhiều việc, em không có nhiều thời gian để thương tâm như anh, được chưa? Một khi Triệu tổng rảnh đến độ quan tâm đến cuộc sống tình cảm của cấp dưới thì không bằng em tìm thêm cho anh ít hợp đồng nhé?”

“...”

Đường Kiều thực sự không đau buồn gì mấy, dù sao thì tình cảm giữa anh và Nghiêm Duyệt cũng chẳng mấy sâu đậm, nhưng mà — tức giận thì là thật. Vất vả lắm mới đồng ý hẹn hò với một người bạn trai, kết cục là chưa bao lâu đã bị phản bội — quả nhiên là ông Trời không cho anh được yêu đương với ai, dù là ở đời trước hay đời này. Nghĩ vậy, anh liền không để tâm đến chuyện tình cảm nữa, cùng lắm thì tìm 419 cho xong.

Đến tháng chín, Thẩm Duy Thần khoác theo balo được Đường Kiều mua cho, bước vào trường Tiểu học. Người đàn ông ở cùng chủ nhà ở chỗ Đào Phi cũng đã rời đi, điều này có nghĩa là – đến lúc Thẩm Duy Thần phải về rồi.

Đã ở cùng nhau lâu như vậy, Đường Kiều cũng có chút không nề. Nhìn thằng bé im lặng thu dọn hành lý, không hiểu sao trái tim anh lại cảm thấy trống rỗng.

“Chú Đường.” Nó nói: “Chú đừng quên túi quần áo của cháu.”

“A.” Anh thay nó xếp quần áo vào vali: “Duy Thần, về nhà rồi nhớ phải nghe lời mẹ nhé, nghe không?”

Nó mỉm cười: “Lúc nào cháu chẳng nghe lời mẹ ạ.” Với mẹ, nó luôn là nói gì nghe nấy. Từ nhỏ đến lớn, người duy nhất nó làm nũng với chỉ có mình Đường Kiều thôi.

Thu dọn xong thì cũng sắp đến giờ: “Đi nào, để chú đưa cháu đi.”

“Dạ.”

Trên đường về phòng trọ, Thẩm Duy Thần im lặng không nói một lời, Đường Kiều cũng thế. Anh biết – nói thế nào thì thằng bé cũng là con của Đào Phi, anh chẳng có lý do gì để giữ nó lại nhà mình.

Đào Phi đã đứng chờ trước cửa từ lâu. Thấy xe anh tới, cô mỉm cười vẫy vẫy tay.

Xuống xe, anh giao hành lý của Thẩm Duy Thần cho cô: “Em đi trước đây ạ.”

“Lên phòng uống nước đã em.”

“Thôi ạ, ở công ty em còn nhiều việc.”

Cô hơi áy náy: “Thời gian rồi... thật sự làm phiền em quá.”

“Không có gì đâu.”

Cô nắm tay con trai, nói với nó: “Duy Thần, nói tạm biệt chú Đường nào.”

Nó ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt vẫn trong suốt không nhiễm một hạt bụi: “Chú Đường, chú sẽ nhớ cháu chứ ạ?”

30. Chương 30

Khi Đường Kiều được trợ lý đưa về nhà thì đã quá nửa đêm.

“Đường tổng, đến nơi rồi.”

Anh hé mắt ra, vô thức nhìn về cửa sổ nhà mình – quả nhiên không có chút ánh sáng nào. Vị cồn nôn nao trong dạ dày làm anh hơi buồn nôn, không nhận được nôn khan một tiếng.

Trợ lý ngồi trên ghế lái tỏ ra lo lắng: “Anh không sao chứ? Có muốn em đưa anh vào nhà không?”

Anh khoát khoát tay: “Không cần đâu. Sáng mai nhớ đến đón tôi nhé.”

Trợ lý ngạc nhiên: “Nhưng mai là ngày nghỉ mà?”

“À...” Anh một tay xoa bóp mi tâm: “Ừ, tôi quên mất.”

Để trợ lý đi, anh một mình trèo lên nhà. Xung quanh rất yên tĩnh, anh đang định mở cửa ra thì suýt nữa bị ngã — có một bóng đen đang co ro trước cửa nhà anh, trong lòng ôm vật gì đó, đã ngủ tự khi nào.

Lấy lại bình tĩnh rồi, anh thử gọi: “...Thẩm Duy Thần?”

Bóng đen giật giật rồi đứng lên, trong giọng nói có vài phần oán giận như thể sao – mà – mãi – chú – mới – về – thế: “Chú Đường, chú về rồi ạ?”

“Sao cháu lại đến đây?”

“Mẹ cháu làm vệt muối.” Cậu giơ cái hộp trong tay ra: “Để cháu lấy chú ăn.”

Anh mở cửa: “Vào nhà đi.”

Mở đèn lên, rốt cục anh cũng thấy rõ mặt mũi của cậu. Thẩm Duy Thần mười lăm tuổi cao lớn hơn bạn cùng lớp rất nhiều, khuôn mặt đẹp trai theo kiểu bad – boy, chính là kiểu mà con gái thích nhất. Dưới ánh đèn màu cam, làn da của cậu như tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, dễ thấy là nó láng mịn đến cỡ nào. Hôm nay cậu mặc cả cây trắng, phối với quần jeans và giày Canvas, túi xách đeo chéo bên vai, thoạt nhìn như một người mẫu trên tạp chí vậy.

Anh xoa đầu cậu theo thói quen: “...Có phải cháu lại cao thêm rồi không?”

Cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh sát bên má mình, cậu mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng bóc: “Phải đấy, rồi cháu sẽ sớm cao hơn chú thôi.”

“Nhất định là vậy.” Thẩm Mộ cao 1,86m Đào Phi cũng cao so với phụ nữ, Thẩm Duy Thần di truyền từ hai người họ thì nhất định không thể lùn được.

Tối nay anh uống hơi nhiều, vừa thấy cái xô pha đã nằm vạt ra đó, tay nói lỏng cà vạt, mắt nhắm nghiền lại.

Cậu đẩy đẩy anh: “Chú, chú phải lên giường ngủ chứ, kéo cảm lạnh bây giờ.”

“Chú nghỉ một chốc đã.” Anh nói: “Được rồi, Duy Thần, cháu đến từ bao giờ thế?”

“Cháu mới đến thôi.” Cậu lấy một hộp sữa chua uống từ tủ lạnh ra, cắm ống hút vào: “Chú uống đi, giải rượu đấy.”

“Ừ.” Anh giãy giụa ngồi dậy. Nhìn dáng vẻ anh hút sữa chua, không hiểu sao cậu lại thấy buồn cười.

Uống xong, anh ném cái bình lại cho cậu: “Muộn quá rồi, hôm nay cháu ngủ nhà chú đi, đến sáng mai hãy về.”

Cậu cười cười: “Được thế thì tốt quá ạ.”

“Nói với mẹ cháu chưa?”

“Cháu đã gọi cho mẹ rồi.”

“Ừ.” Anh lại nằm thêm một chốc rồi mới đi tắm trong lúc đó, cậu vào phòng cho khách dọn dẹp lại giường mình. Một tháng cậu phải đến nhà anh hai lần, riết rồi căn phòng này gần như trở thành phòng cậu luôn.

Dọn dẹp xong, cậu nằm vạt ra giường, ánh mắt chạm vào khung ảnh đặt ở trên tủ. Trong ảnh là cậu năm mười tuổi, mặc một bộ vest đen, tươi cười đứng cạnh Đường Kiều khoe miệng anh cũng cong lên, trong mắt rõ ràng là ý cười tràn ngập.

Anh tắm xong rồi thì đến gõ cửa: “Phòng tắm dùng được rồi đấy.”

Cậu vội bật dậy chạy ra mở cửa. Trước mặt cậu là Đường Kiều toàn thân còn vương hơi nước, tóc mái còn nhỏ giọt, chảy dọc theo xương quai xanh rồi chui vào áo tắm. Hầu kết vẫn chưa hiện rõ của cậu khẽ giật: “Chú Đường...”

“Tắm xong thì ngủ sớm đi. Sáng mai cháu vẫn phải đi học phải không?”

“Dạ.”

“Để chú đưa đi nhé.”

“Vâng.”

Đã ngủ cả một đêm nhưng đầu Đường Kiều vẫn cứ ong ong. Khi anh rời giường thì Thẩm Duy Thần đã ngồi ở phòng khách xem TV từ lâu, thấy anh đến thì vui vẻ chào buổi sáng.

Anh không nhịn được than thở – chao ôi, tuổi trẻ đúng là tràn trề sức sống mà (- -) Anh đã gần ba mươi tuổi rồi, cả thể lực lẫn khả năng đều giảm sút, đâu được như thanh niên nhiệt huyết bùng bùng nữa.

Thẩm Duy Thần vừa vào cấp ba không lâu. Không hiểu thừa hưởng IQ của ai mà từ năm tiểu học cậu đã liên tục nhảy lớp, đến giờ thì đã là người nhỏ tuổi nhất lớp, nhưng thành tích vẫn luôn là số một.

Khi Đường Kiều đưa cậu đến trường học thì vừa đúng giờ vào lớp, nơi nơi đều là thiếu nam thiếu nữ mặc đồng phục trường. Thẩm Duy Thần thân hình cao lớn, đứng trong đám học sinh cấp ba trông chẳng có gì không hài hòa cả. Cậu đứng đó nhìn theo xe anh, đến khi chiếc xe khuất bóng hẳn rồi mới xoay người vào trường.

Từ kính chiếu hậu, anh cũng nhìn theo bóng cậu. Thằng nhóc này, đã lớn đến thế rồi mà vẫn cực kỳ ngoan ngoãn, trên mặt luôn là nụ cười mỉm hiền lành.

Nhưng anh không biết — chỉ khi ở cùng anh cậu mới như thế mà thôi.

Ngay vào khoảnh khắc xoay người lại, nụ cười trên mặt Thẩm Duy Thần biến mất, rõ ràng là một cậu trai rục rịch tựa ánh mặt trời như thế, một giây sau lại biến thành dáng vẻ trong trẻo lạnh lùng. Trong mắt thầy cô giáo và bạn học, Thẩm Duy Thần vẫn là kiểu người lạnh lùng, nếu không có việc gì thì rất ít khi nói chuyện, cũng hiếm ai nhìn thấy cậu mỉm cười. Tính cách đó với mấy cô gái đang tuổi mơ mộng thì đúng là soái ca vừa khốc vừa suât, nhưng trong mắt các chàng trai thì ngược lại – Thẩm Duy Thần, đúng là một kẻ giả tạo!

Con trai ở tuổi này luôn thừa tình lực, rảnh rỗi không có việc gì làm liền sinh sự với người khác.

Đến cửa phòng học, cậu thấy một đám học sinh lớp trên đang túm tụm trên hành lang, thấy cậu đến thì liền quay sang nhìn.

Dẫn đầu là một nam sinh da hơi ngăm, không thấp hơn cậu là mấy. Hắn khệnh khạng đến gần cậu, khoanh tay trước ngực: “Thẩm Duy Thần?”

Đôi mày thanh tú của cậu nhăn lại: “Có chuyện gì?”

Hắn tỏ vẻ khó chịu: “Nghe nói mày có ý đồ với bạn gái của tao?”

“Bạn gái cậu là ai?”

Lúc này, một cô gái tóc ngắn ngắn vội vàng lao tới ôm lấy tay hắn, trách móc: “Anh làm gì thế này! Em đã nói là hiểu lầm rồi cơ mà!” Miệng thì nói vậy, nhưng đáy mắt đuôi mày cô đều tỏ ra đắc ý. Ôi chao, có hai nam sinh được hoan nghênh nhất trường cãi nhau vì mình là chuyện đáng tự hào cỡ nào cơ chứ!

Cậu liếc qua cô ta: “Cậu là ai?”

Cô nàng sững sốt, vẻ mặt xỉ xuống như thể bị làm nhục: “Thẩm Duy Thần, chúng ta đã gặp nhau ở hiệu sách, cậu không nhớ sao?”

Mặt cậu không đổi sắc: “Quên rồi.”

Khóe miệng cô giật giật, tức đến không nói nên lời.

Thấy bạn gái mình bị sỉ nhục như thế, gã nam sinh nộ nhất thời lửa giận bùng bùng, ngón tay chỉ thẳng vào mặt cậu: “Mẹ mày! Bốn giờ cổng trường, nhớ đấy!”

“...”

Sau khi tan học, cậu rất bình tĩnh... xách cặp bỏ đi. Có lẽ vì đã tiếp xúc với rất nhiều đàn ông lớn hơn mình (cái này là nhờ Đường Kiều cả) nên cậu cũng trưởng thành rất sớm, với loại chuyện uy hiếp ấu trĩ thế này... chắc, không cần để trong lòng làm gì.

Như bình thường, tan học xong cậu liền đạp xe đến tiệm ăn nhanh nơi Đào Phi làm việc. Sau khi cậu đến trường, cô đã tìm được một công việc gia sư, nhưng tiền lương ở mình nơi đó không đủ cho hai mẹ con sinh sống, nên cô phải một lúc làm song song hai việc. Cũng may là cậu rất hiểu chuyện, mỗi ngày tan học xong đều đến tiệm giúp cô.

Khi Thẩm Duy Thần đến là vừa đúng giờ cao điểm, khách đến ăn cơm rất đông. Đào Phi đang bận đến vuốt mồ hôi không kịp, thấy con trai đến cũng chỉ kịp nói: “Đến rồi hả con?”

“Mẹ.” Cậu vội vào trong thay quần áo rồi lao vào giúp cô. Đồng nghiệp của cô thấy cậu chăm chỉ thì không nhịn được khen: “Đào Phi à, chị đúng là sinh được một đứa con ngoan đấy!”

Cô tự hào liếc nhìn con trai: “Ừ!”

“Học giỏi lại ngoan, còn đẹp trai như mình tính nữa chứ.” Đồng nghiệp tỏ ra ao ước: “Quan trọng là có rất nhiều cô gái vì thích thằng bé nên mới đến đây, chị à, chị cũng nên yêu cầu sếp phát lương cho nó đi chứ.”

Nghe vậy, cô cũng quay ra nhìn xem – quả nhiên có rất nhiều cô gái đang nhìn chăm chăm vào thằng con nhà mình. Cô nhăn mặt: “Duy Thần còn nhỏ, không nên...”

“Yêu sớm?” Đồng nghiệp mỉm cười: “Cũng phải. Chị phải quản tốt thằng bé đấy, cấp ba là thời điểm mấu chốt, đừng để mấy thứ vật vãnh ấy... A, khách đến rồi, Duy Thần à, nhờ cháu ra tiếp khách giúp cô nhé.”

Thẩm Duy Thần cầm thực đơn tới – người đến chính là nam sinh vừa khiêu khích cậu ở trường sáng nay. Cậu không tỏ ra kinh ngạc gì, bình tĩnh hỏi: “Quý khách muốn ăn gì ạ?”

Hắn nghech mặt lên trời, nhìn đồng phục lấm lem trên người cậu thì cười khinh miệt: “Ha, không ngờ học sinh xuất sắc tan học xong lại đến tiệm cơm làm công đấy.”

“...”

Hắn lại nhìn qua Đào Phi: “Đấy là mẹ mày? Mẹ mày làm ở đây? Ồ, hóa ra mày đến giúp mẹ hả?”

Thẩm Duy Thần không để ý đến hắn nữa, xoay người định đi.

“Chờ đã.” Hắn gọi cậu lại: “Bố mày đến dùng cơm, bố mày là khách! Cửa hàng này tiếp khách thế à?”

“Tôi đã hỏi cậu muốn ăn gì.”

Hắn lười biếng nói: “Có gì ngon thì giới thiệu đi.”

Cậu bình bình nói một tràng dài, hắn liền gọi một bát mì.

Lúc đưa menu vào phòng bếp, Đào Phi hỏi cậu: “Con quen người đó à?”

“Vâng, là bạn học của con.”

Cô cười: “Vậy con ra nói với người ta một tiếng, bữa cơm này mẹ mời.”

Cậu hơi bất đắc dĩ: “Mẹ không cần phải...”

“Sao lại không cần, đó là bạn con đấy!”

“..”

Người mang mì ra là một người khác. Chẳng bao lâu sau, ở bên ngoài vang lên tiếng hét to: “Phục vụ!”

Thẩm Duy Thần đến trước mặt hắn: “Sao vậy?”

Gã nam sinh chỉ vào bát mì chưa húp được mấy ngụm: “Làm mặt thế này thì cho ai ăn? Cửa hàng này làm ăn thế à!” Hắn nói rất lớn, thu hút sự chú ý của không ít người.

Thấy có chuyện, Đào Phi vội vã chạy tới, híp mắt cười: “Có chuyện gì thế?”

“Thím à, mì này thực sự quá mặn, tôi nuốt không trôi!”

Cô hơi khó hiểu – nước mì đều được nấu chung một nồi, người khác ăn không sao còn người này lại kêu mặn là thế nào? Có lẽ người này ăn nhạt – cô nghĩ vậy: “Để cô đổi bát khác nhé?”

Hắn khoát tay đứng lên: “Thôi đi, còn ăn với uống gì nữa. Lần sau nhớ cẩn thận hơn một chút!”

Bị một thằng nhóc đáng tuổi con mình “dạy dỗ”, sắc mặt cô nhất thời cực kỳ khó coi, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ quay về phòng bếp tiếp tục làm việc. Thẩm Duy Thần nguy hiểm nheo mắt lại, cầm bát mì đi ra cửa.

“Thẩm Duy Thần, cháu đi đâu thế?”

“Bên ngoài có một con chó hoang, cháu đi bố thí cho nó.”

Xả cơn tức xong, gã nam sinh khoái trá vô cùng, vừa đi vừa huýt sáo. Rẽ vào một con đường nhỏ ít người lui tới, cánh tay hắn đột nhiên bị kéo lại, chưa kịp quay sang thì đã bị người ẩn vào tường.

“Mày, mày muốn gì?” Hắn hoảng sợ.

Thẩm Duy Thần không nói gì, chỉ giơ tay lên, chậm rãi nghiêng cái bát xuống. Nước mì còn chưa nguội hẳn đổ thẳng lên người hắn – cái người vừa nãy vẫn còn nghênh ngang nay lại y như con chó nhúng nước, vô lực ngồi phịch xuống đất.

Thiếu niên anh tuấn đứng trước mặt hắn thản nhiên nhìn xuống, lạnh lùng: “Liệu hồn thì đừng đến chọc tao nữa.”

Một lúc sau hắn mới phản ứng được, tức đến run rẩy: “Mày! Thẩm Duy Thần! Bố nhất định sẽ không để mày yên đâu!” Nói rồi, hắn giãy giụa đứng dậy, vuốt loạn tóc rồi giơ nắm đấm lao về phía cậu.

Thẩm Duy Thần nghiêng người định tránh, vô tình liếc thấy một bóng người quen thuộc. Mất một giây nghĩ ngợi, cậu quyết định đứng yên, để nắm đấm tức giận kia hạ xuống má mình.

Nam sinh kia ra tay không nhẹ, bên mặt bị đấm lập tức nóng bừng, không cần nhìn cũng biết đã sưng lên rồi. Hắn cho rằng cậu đã phòng thủ tốt nên mới xuống tay mạnh như thế, không ngờ một Thẩm Duy Thần vừa suýt bẻ gãy tay hắn nay lại thờ hồng học dựa vào tường, rõ ràng là không định phản kích lại.

Đương nhiên là hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, giơ tay lên chuẩn bị đánh tiếp thì — tay hắn đột nhiên bị nắm lấy.

Ngẩng thấy trên người hắn đầy mùi dầu mỡ, Đường Kiều lập tức thả tay ra “Hai người đang làm gì vậy?”

Hắn nổi giận dùng dưng: “Can đo gì đến ông!”

Anh nhìn thoáng qua đồng phục của hắn: “Cậu là học sinh trường XXX? Vừa đúng tôi có quan hệ với giáo viên ở đó, nghe nói là học sinh đánh nhau dù ở trong hay ngoài trường đều tính là lỗi nặng.”

Hắn ta nghi ngờ: “Mnc, ai mà tin ông được?”

Anh cười cười: “Cậu không tin thì thôi.”

Nghĩ một lúc, hắn ta quyết định không nên mạo hiểm – dù sao thì Thẩm Duy Thần vẫn còn phải đến trường, hắn muốn đánh thì thiếu gì dịp khác. Nghĩ vậy, hắn liền nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất rồi hùng hăng bỏ đi.

Anh vươn tay kéo người đang ngồi dưới đất lên. Bị đụng vào mặt, Thẩm Duy Thần đau đến hít một hơi khí lạnh.

“Sao lại thế này?” Anh hỏi.

Cậu tỏ ra tủi thân: “Chú ơi, cháu bị người ta đánh, đau chết đi được.”

“...Chú thấy rồi. Chú đang hỏi là vì sao người ta lại đánh cháu cơ mà.”

“Chú không quan tâm cháu có bị thương hay không ư?”

“Cháu da dày thịt béo, chảy máu tí không chết được đâu.”

“... ”

Hai chú cháu cùng nhau trở về tiệm ăn. Đào Phi thấy vết thương trên mặt con trai thì hoảng sợ, bỏ hết công việc trên tay xuống: “Ông trời ơi, con bị làm sao thế này?”

Anh ẵm cậu ngồi xuống ghế, nói với cô: “Nó đánh nhau với bạn cùng lớp.”

“Thẩm Duy Thần!” Cô vừa ngạc nhiên vừa trách móc: “Sao con lại...”

“Thực ra người bị đánh là nó.”

Cậu nhún nhún vai: “Con cũng có muốn đâu. Nhưng thằng kia nói con muốn đoạt bạn gái của nó, cứ thích xông vào con đấy thì con biết làm thế nào.”

Đường Kiều không nhịn được bật cười: “Trẻ con thời nay nghĩ cái gì thế không biết.”

Nghe được hai chữ “bạn gái”, sắc mặt cô càng thêm khó coi: “Đừng nói là con...”

“Không ạ!” Cậu lắc đầu liên tục: “Mẹ, con rất ngoan đó, mẹ cứ yên tâm đi.”

“Có thật thì cũng có sao đâu.” Đường Kiều lại không để tâm lắm, dù sao thì Thẩm Duy Thần đã lớn bằng này rồi, có tò mò về chuyện nam nữ cũng là bình thường: “Cô quên rồi sao? Hồi cấp ba trong lớp mình cũng có mấy cặp đấy thôi.”

Đào Phi kinh hãi: “Thật á? Thế mà cô không biết đấy.” Dừng lại một chút, cô nói tiếp: “Chuyện người khác thì thôi, nhưng Duy Thần...”

“Được rồi mà mẹ, con hiểu rồi.” Cậu chuyển sang anh: “Chú Đường, chú đến đây có việc gì không ạ?”

“À.” Lúc này anh mới nhớ ra chuyện chính: “Chú đến đưa cái này.” Anh lấy hai tấm thiệp mời từ trong túi ra: “Triệu Cẩm Chi sắp kết hôn rồi.”

“Thật sao?” Mắt Đào Phi sáng lên. Cô vẫn có ấn tượng tốt với người học sinh cũ này, hơn nữa con trai cô cũng được anh em nhà họ chăm sóc nhiều: “Thật tốt quá!”

Seven: Chương này dài thật...

31. Chương 31

Đã hẹn hò bảy tám năm, cuối cùng Triệu Cẩm Chi và Lý Văn Thư cũng quyết định đi đến hôn nhân. Phải đợi lâu như vậy là vì Triệu Lan Chi kiên quyết bắt em trai phải học xong cái bằng tiến sĩ mới được kết hôn, hơn nữa, người lớn của Triệu gia cũng có ý như vậy. Dù sao thì nhà Lý Văn Thư cũng không phải dạng giàu có gì, môn không đăng hộ không đối, muốn lâu dài cũng khó. May là qua năm dài tháng rộng, tình cảm của họ cũng đã thuyết phục được mọi người.

“Nó tổ chức hôn lễ ở ngay trong thành phố, hai người có đi không?” Đường Kiều hỏi.

Thẩm Duy Thần cười nói: “Đương nhiên là đi chứ ạ. Hôn lễ của anh ấy thì sao mà cháu không đi được.”

Đào Phi hơi do dự, ngập ngừng nhìn anh. Anh biết cô có chuyện riêng muốn nói với mình, liền kiếm cớ đuổi Thẩm Duy Thần đi: “Chú đói bụng.”

“Cháu biết rồi.” Cậu thề lưỡi: “Lần này cháu mời chú nhé.”

“Cháu lấy tiền đâu mà mời? Đừng nói là của mẹ cháu nhé?”

“Không phải, là tự cháu làm thêm đó!”

“Được rồi được rồi.” Anh bắt đầu dī: “Sao cũng được, mau đi đi, chú đói muốn chết mất.”

Nhìn bóng lưng con trai rời đi, Đào Phi nói: “Không biết có phải cô nhạy cảm quá không... Chứ mỗi lần có em ở đây, cô đều thấy Duy Thần hoạt bát lên hẳn.”

Anh thấy hơi lạ: “Nó vẫn thế mà?”

Cô thở dài: “Không đâu, thỉnh thoảng cô thấy thằng bé lạnh lùng lắm ấy.”

Anh thuận miệng đáp: “Chắc là tâm thần phân liệt?”

Cô hoảng sợ: “Có lẽ nào?”

“Sao có thể, là em đùa cô thôi. Nó đang tuổi trưởng thành, có tâm sự gì cũng là chuyện thường. Có vài chuyện của trẻ con mà người lớn không cần xen vào làm gì hết.” Dừng lại một chút, anh chuyển sang việc chính: “Về hôn lễ của Triệu Cẩm Chi...”

“Chắc là cô không đi đâu.”

“Vì sao?”

Cô cúi đầu xuống: “Cầm Chi nhất định sẽ mời rất nhiều bạn học đến đó, mà cô thì.... không muốn thấy họ cho lắm.” Khi đó đột nhiên rời khỏi trường học, có lẽ học sinh của cô cũng sớm quên cô rồi, nhưng dù thế nào thì họ cũng là minh chứng cho một đoạn quá khứ mà cô không muốn nhớ lại. Huống gì... người đó nhất định sẽ đến.

Anh cũng đoán được suy nghĩ của cô: “Cô, Thẩm Mộ anh ấy...”

Nghe được cái tên đã bị mình giấu ở sâu tận đáy lòng kia, người cô khẽ run lên. Anh cố gắng trấn an cô: “Gần đây Thẩm Mộ luôn ở nước ngoài, đến tháng sau mới về, hẳn là không kịp đến đâu.”

Sắc mặt cô tái nhợt, gượng cười: “Thôi, hay là thôi đi. Đạo này cô cũng bận, em với Duy Thần đi là được rồi.”

Anh không ép cô nữa: “Vây cũng được.”

Hôn lễ của Triệu Cầm Chi được tổ chức ở một khách sạn năm sao nổi tiếng ở thành phố B. Thân là phù rể, Đường Kiều phải đến đó từ sáng sớm, sợ sớm quá không đón Thẩm Duy Thần kịp nên dứt khoát để cậu ngủ lại nhà mình từ đêm hôm trước luôn.

Vừa tan học xong, cậu chạy ngay đến nhà anh. Từ lần cậu đợi trước cửa nhà anh mấy tiếng đồng hồ đó, anh liền đưa cho cậu một chiếc chìa khóa dự phòng. Nhưng hôm nay cậu không dùng đến nó, mà nhấn chuông cửa.

Đợi một lúc mà bên trong chẳng có tiếng động gì, cậu đang định dùng chìa khóa thì bất chợt một hồi tiếng bước chân vang lên. Cậu mỉm cười ngược lên, nhưng khi nhìn vào cánh cửa đang mở rộng — nụ cười trên môi cậu lập tức biến mất.

Đó là một người đàn ông mà cậu chưa thấy bao giờ.

Dáng vẻ người đó là kiểu mà Đường Kiều thích, trên cổ còn có dấu hôn ướm át, vừa nhìn là biết họ đã làm gì.

Dù chưa bắt gặp trước đây bao giờ, nhưng cậu biết, thỉnh thoảng anh vẫn dẫn bạn tình về nhà. Cậu đã nhiều lần thấy bcs dùng xong vứt trong thùng rác, cũng biết mùi hương ngai ngái trong phòng nghĩa là gì — cậu biết anh đã làm gì với những người đàn ông đó. Cậu biết hết, chỉ giả vờ như không biết mà thôi.

Người đó cười với cậu, quay lại nói với anh: “Anh có khách này. Em về trước nhé.”

Anh vừa mặc áo vừa nói: “Có muốn anh tiễn không?”

“Không cần đâu, tự em đi được.”

Thẩm Duy Thần không nói gì, nhưng bàn tay nắm lấy cặp sách đã nổi gân xanh.

“Duy Thần à? Vào nhà đi.”

“Dạ.” Cậu ngoan ngoãn đáp, bước vào nhà, trên mặt lộ ra vẻ đáng thương: “Chú Đường, cháu vẫn chưa ăn cơm”

“A, chú cũng thế.”

“Chú muốn ăn gì?” Cậu hất mặt kiêu ngạo: “Đầu bếp trong quán đã dạy cháu bí quyết làm cơm rang, cháu học xong rồi đây ”

“Cơm rang thì cần bí quyết gì vậy..” Anh chỉ vào tủ lạnh: “Đó, trong đấy còn một ít nguyên liệu, tự cháu xem đi. Chú đi tắm cái đã.”

Cậu vâng lời lấy đồ ra chuẩn bị làm cơm. Đang thái đồ ăn, động tác trên tay cậu đột nhiên ngừng lại — ngực phập phồng không ngừng, cậu ngửa cổ, hít sâu một hơi, cố gắng áp chế cơn giận hừng hực trong lòng xuống.

Khả năng nấu ăn của Thẩm Duy Thần đúng là không tệ, dẫn đến việc Đường Kiều ăn quá no, bụng cứ trương trương, nằm ườn ra ghế để tiêu thực. Cậu đi tới, từ trên cao nhìn xuống anh: “Để cháu xoa bụng cho chú nhé?”

“Bụng thì thôi, mát – xa eo cho chú đi.” Nói rồi, anh lật người lại nằm úp sấp trên sofa. Cậu xoa bóp cho anh, lực đạo và tần suất đều vừa đủ, làm anh thoải mái đến híp cả mắt lại.

Cậu cười hỏi: “Thoải mái không ạ?”

“Ừm”

Cậu cúi xuống, ghé sát vào tai anh: “Cháu sẽ làm chú thoải mái hơn nữa.”

Anh nhắm mắt lại, cảm thấy bầu không khí giữa hai người có – gì – đó – không – ổn, liền đẩy cậu ra rồi ngồi thẳng dậy: “Lễ phục cháu phải mặc ngày mai chú đã chuẩn bị xong rồi đấy, đang để ở phòng cháu, cháu đi xem thử xem.”

Hai chữ phòng cháu làm cậu bật cười: “Vâng.”

Đi được vài bước, như nhớ ra cái gì, cậu quay lại cười nói: “Chú Đường à, trong sách nói lao lực quá là không nên đầu.”

“...” Bị một thằng nhóc nhỏ hơn mình mười lăm tuổi dạy dỗ về loại chuyện này là cảm giác thế nào? Anh ném cái gối vào người cậu, cười mắng: “Đi chết đi!”

Thay quần áo xong, cậu loay hoay với mấy cái nút mãi mới dám đến trước mặt anh, ngại ngần hỏi: “Chú... Trông thế nào ạ?”

Đường Kiều mê – trai – đẹp vừa nhìn thoáng qua đã không dời mắt ra nổi, có cảm giác thành công như thể vừa tự tay trồng ra một mỹ nam vậy.

Ôi, sắc đẹp đúng là tội lỗi! ()

“Chú?”

“Khụ khụ.” Lấy lại tinh thần, anh vơ một cốc nước lên: “Được, được lắm!”

“Thế thì tốt rồi () “

“Vậy, vậy chú đi ngủ đây, cháu cũng nghỉ sớm đi, sáng mai còn đi sớm.”

“Chờ cháu chút.” Cậu ngăn anh lại: “Để cháu thay ga giường cho chú đã.”

Cái mặt già nua của anh đỏ lên: “Không cần...”

“Phải cần. Đã nửa tháng không thay rồi.”

“A. ”

“Rồi phải quét tước nhà cửa nữa.”

“Chuyện đấy để người giúp việc làm là được r...”

“Không sao đâu.” Thẩm Duy Thần nở nụ cười người gặp người thích: “Cháu cũng rảnh mà.”

Seven: Bắt – gian – tại – trận!

Sắp tới do lịch thi chồng chéo và vài việc riêng nữa nên là tôi xin phép lặn 2 tuần 1 tháng gì đấy: 3

Khi trở về sẽ có quà nha

32. Chương 32

Sáng hôm sau, Đường Kiều cùng Thẩm Duy Thần đến khách sạn nơi tổ chức hôn lễ. Không hổ là do Triệu gia tổ chức, hôn lễ này xa hoa cực kỳ, đến nỗi ngay cả quà tặng mỗi khách mời cũng là một cái điện thoại loại mới ra mắt trên thị trường. Cậu không chút khách sáo cầm lấy một cái: “Vừa khéo, điện thoại của mẹ cháu đã dùng được mười năm rồi.”

“Cháu thì sao.” Anh hỏi: “Cháu không cần à?”

“Cháu mới là học sinh thôi, không có nhu cầu với cái này lắm.”

Anh liền ném đi động của mình cho cậu: “Cầm lấy.”

“Dạ?”

“Tặng cháu đây.”

Cậu ngẩn ra một lúc, rồi bước tới ôm lấy eo anh, đầu cọ cọ vào cổ anh: “Cháu cảm ơn chú, chú thực sự thực sự rất tốt với cháu á”

Đường Kiều bị cọ đến phát nhột, cười cười nói: “Được rồi được rồi, đừng nghịch nữa.”

Thân là phù rể, anh luôn ở cạnh chú rể trong suốt quá trình chuẩn bị hôn lễ.

Lúc anh đến thì Triệu Cẩm Chi đã thay đồ xong, đang căng thẳng muốn chết, thấy anh thì lập tức lao tới như bắt được phao cứu mạng: “Đường Kiều! Cuối cùng mày cũng tới rồi!”

Có lẽ vì mấy năm rồi trôi qua quá thuận lợi nên y hầu như không gầy đi được – nhìn cơ thể mũm mĩm tròn trĩnh trực kia cố nhét vào bộ tây trang, Đường Kiều và Thẩm Duy Thần liếc nhìn nhau, cố gắng không phá ra cười.

Anh sửa lại cà vạt giúp y: “Thấy thế nào?”

Y nuốt nước miếng: “Tim như muốn vọt ra ngoài á.”

“Ồ, tao nhìn cũng thấy.”

Cậu nói: “Anh Cẩm Chi à, anh hỏi hộp làm gì nữa, chỉ cần nghĩ đến việc sắp được rước chị Vân Thư về nhà là ok rồi”

Y nhìn sang cậu, không nhịn được cảm thán: “Lúc anh và Vân Thư mới quen nhau, em còn bé chững này này, thoát cái đã cao lớn thế này rồi. Nếu bọn anh kết hôn ngay lúc ấy, không chừng em còn có thể làm phù rể nhí đây.”

Cậu cười hì hì: “Giờ em làm vẫn được mà, chỉ cần anh không ngại thôi.”

Ba người nói chuyện một lúc, Triệu Cẩm Chi cũng đỡ căng thẳng hơn.

“Được rồi,” Y móc một cái hộp nhỏ tinh xảo từ trong túi quần ra: “Mọi người nói, phù rể phải giữ cái này.”

“Là nhẫn sao? Tao nhìn được không?”

“Đương nhiên là được chứ.”

Anh mở hộp nhỏ ra, cậu cũng ngó vào – chiếc nhẫn này nhìn khá xa hoa, không phải gu của anh.

“Thế nào thế nào?” Đôi mắt y lóe ra tia sáng còn – không – mau – khen – tao – đi

“Trông được lắm.”

“Hắn rồi.” Y uốn ngực tự hào: “Tao mất bao lâu mới chọn được đây.”

Anh nhìn lên đồng hồ: “Khách mời đến gần hết rồi đây, chúng ta ra ngoài thôi.”

“Khoan khoan khoan, để tao chỉnh lại tóc đã!”

Thừa dịp Triệu Cẩm Chi không để ý, cậu liền nhỏ giọng hỏi anh: “Chú à, chú không thích kiểu nhẫn này sao?”

Anh nhướn mày lên: “Sao cháu biết?”

“Hừ, cháu chỉ cần nhìn ánh mắt chú là nhận ra ngay!”

“...Vớ va vớ vẩn.”

Cậu huých khuỷu tay vào anh: “Vậy chú thích kiểu nhẫn thế nào?”

“Chú ấy hả.” Anh nghĩ một lúc: “Đơn giản là được rồi.”

Cậu gật đầu, cười cười: “Cháu nhớ rồi.”

Đường Kiều đã sớm xác định đời này mình sẽ không có cơ hội nhận từ ai hay trao cho ai nhẫn kết hôn, nên khi nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Triệu Cẩm Chi, anh không khỏi có phần ước ao.

Triệu Cẩm Chi cùng người lớn trong Triệu gia đứng ở cửa phòng khách tiếp đón khách mời. Anh đi một vòng mà không thấy Triệu Lan Chi đâu, nhưng lại thấy trợ lý của y, bèn hỏi: “Triệu tổng đâu rồi?”

“Anh ấy nói có chuyện muốn nói với cô dâu.”

Anh hơi bất an – Triệu Lan Chi muốn nói với Lý Vân Thư cái gì? Tốt nhất là y đừng làm ra chuyện gì vào hôm nay! Liền quay sang bảo Thẩm Duy Thần: “Cháu chờ ở đây, để chú đi tìm anh ta.”

Cậu ngoan ngoãn gật đầu.

Hỏi thăm được phòng của Lý Vân Thư rồi, anh lập tức chạy đến chỗ đó. Ai dè mới đi được nửa đường thì thấy Triệu Lan Chi đang nhân nhả đi tới, anh liền tóm lấy vai y mà lay: “Anh vừa gặp Lý Vân Thư?”

Y hồ hững đáp: “Ừ.”

Sắc mặt anh lập tức vắn vẹo.

“Em đang nghĩ cái quái gì thế! Anh là người không biết điều như thế à?” Y kháng nghị: “Hai đứa nó đã qua lại sáu bảy năm rồi, giờ anh có làm gì cũng vô ích. Huống gì... đến cả con cũng có rồi.”

Anh mở to mắt: “Cô ấy mang thai?”

“Nếu không thì sao ba mẹ anh lại đồng ý hôn sự này?” Y nói: “Họ vẫn luôn không thích gia cảnh nhà cô ta mà.”

Anh không nói gì – thông tin Triệu Cẩm Chi sắp làm cha đã tràn ngập đầu óc anh. chắc, sao mà nghe lạ lẫm thế nhỉ.

“Chắc chắc, chúng ta là gay cũng biết khi làm phải dùng bcs, sao chúng nó là dị tính lại không biết được? Vô lý rành rành. May là người nhà anh đồng ý chịu trách nhiệm đấy, không thì cô ta cứ gọi là khóc ra máu!”

Nghĩ đến chuyện tương tự nào đó, anh liền không muốn nói tiếp về chủ đề này nữa: “Thôi thôi, đã lâu như vậy rồi, họ rõ ràng là thật lòng yêu nhau, anh còn thọc gậy bánh xe làm gì nữa.”

Y rầu rĩ: “Mong là vậy. Mà thế cũng tốt, đời này rõ là anh không có con rồi, để nó sinh nhiều thêm mấy đứa, sau này ba mẹ anh cũng đỡ kêu ca hơn.”

“Anh vẫn chưa come out?”

Y hỏi lại: “Còn em?”

Anh chỉ biết cười khỏ.

“Được rồi, sao hôm nay ba em không đến?”

“Ba em ra nước ngoài rồi.” Anh hơi lo lắng: “Dạo này ông ấy đang bận việc cho một hội nghị quốc tế, bay tới bay lui suốt, em ngăn mà không được.”

“Dù sao ông ấy cũng hơn năm mươi tuổi rồi, nhớ phải chú ý sức khỏe một chút.”

“Thì biết thế.” Nghĩ một lúc, anh lại lặp lại chủ đề cũ: “Rất cực thì anh tìm Lý Vân Thư để làm gì?”

“À, anh chỉ cảm thấy cô ta rất mưu mô, liền đi cảnh cáo cô ta một chút – tốt nhất là cô ta cứ an phận sống với Cẩm Chi đi, còn tài sản của Triệu gia á, có chết cũng đừng mơ được sờ vào! Đằng nào thì sau này người làm chủ gia đình cũng là anh.”

“Hả?” Anh không hiểu: “Cô ấy gả vào nhà anh rồi thì là người nhà anh, sao lại không phân cho cô ấy một tí gì được?”

Y trắng mắt nhìn anh: “Cô ta có tiền lương của Cẩm Chi đấy, hơn nữa, anh chết rồi thì cả Triệu gia là của con cô ta, cô ta còn muốn so đo gì nữa.”

Anh bắt đắc dĩ: “Anh mới có bao nhiêu mà đã nghĩ đến di chúc rồi?”

Cứ nghĩ y sẽ tiếp tục phản bác, không ngờ sắc mặt y lại trầm xuống, thậm chí là hơi nghiêm trọng.

“Lan Chi?”

“Đường Kiều, hôm trước anh đọc được một bài báo, nói là – ở nước ngoài có một triệu phú bất ngờ chết trẻ, để lại một tài sản cực lớn, làm các trường bồi trong nhà tranh nhau đến chết đi sống lại. Anh nghĩ, ở đời ai mà đoán được chữ ngờ, không bằng cái gì cần chuẩn bị thì cứ chuẩn bị trước đi.”

Hiếm khi thấy Triệu Lan Chi nghiêm túc trừ lúc làm việc, anh hơi không quen.

Y nói tiếp: “Nhất là kiểu người như chúng ta – nếu không muốn bị ép phải cưới một người phụ nữ từ trên trời rơi xuống thì phải sớm tính toán đi. Anh còn đỡ, ít nhất anh còn có Cẩm Chi, có gì thì để lại cho cháu là được. Nhưng em thì sao? Nhà em cũng tính là nhà giàu, ba em lại có mỗi mình em, chẳng có họ hàng thân thích gì hết. Giờ em đâu còn nhỏ nữa, nếu muốn thì đi tìm người để thuê đi, không thì nhận nuôi một đứa cũng được.”

“Em... không vội.”

Y nhún vai: “Anh chỉ nhắc nhở em thôi. Chờ đến khi về già rồi nằm bẹp một chỗ, bên người không có ai thì cô đơn lắm.”

“Cảm ơn anh, em sẽ suy nghĩ.” Anh cười nói: “Không ngờ anh sẽ nghĩ xa thế đấy.”

“Không phải anh, là lão già kia đấy chứ. Ông ta hơn bốn mươi rồi, rảnh rồi liền ngồi nghĩ xem sẽ để gia sản lại cho ai.”

Anh biết ông già trong miệng y là ai, bắt đắc dĩ cười nói: “Đừng nói thế chứ, Thẩm Ngôn trông vẫn trẻ lắm mà.”

“Bảo dưỡng như thế lại chẳng trẻ, sáng dương sinh tối dương sinh, phiền muốn chết!”

Anh đã từng khuyên y về chuyện này, nhưng lần nào y cũng la hét – Anh với ông ta chỉ là bạn giường! Không tìm ông ta thì anh cũng tìm người khác, em đừng nghĩ nhiều làm gì! Kết quả là đôi bạn giường này dính lấy nhau một phát liền bảy tám năm, làm anh không khỏi trầm trồ khen ngợi.

Tự dưng anh nhớ đến Thẩm Mộ: “Không phải Thẩm tam gia cũng có cháu trai đấy à?”

“Ý em là Thẩm Mộ á.” Y khinh miệt: “Em nghĩ là ông già ấy sẵn sàng dâng đồ cho Thẩm Mộ hả? Mấy năm nay hai người họ đấu tranh ác liệt, em biết đấy, Thẩm Mộ bị ông ta bức đến độ phải chạy trốn ra nước ngoài cơ mà. Hơn nữa, Thẩm Mộ cũng có sẵn rất nhiều cổ phần công ty rồi, ông ta chẳng cần thiết phải làm thế.”

“Tự sinh một đứa bé thì sao?”

“Nope.” Nghĩ đến chuyện gì đó, y nở nụ cười: “Ông ta nói không muốn sinh ra một tai họa nhân gian như mình.”

“...”

Càng đến gần giờ khai mạc, khách mời đến càng đông, toàn là người Thẩm Duy Thần không biết. Nhưng cậu vẫn chẳng chút gì là mất tự nhiên, chỉ im lặng ngồi ở đó, cúi đầu nghịch điện thoại.

Vừa bước vào, Thẩm Ngôn đã chú ý đến cậu trai ngồi ở vị trí không ai để ý này. Không hiểu sao, cậu ta lại cho gã một cảm giác như đã từng quen biết, đặc biệt là đôi mắt sâu thẳm đen tuyền kia, tựa như mãi mãi không thể nhìn thấu. Rõ ràng chỉ là thằng nhóc mười mấy tuổi, nhưng toàn thân lại tỏa ra một khí chất đặc biệt... chỉ thuộc về người Thẩm gia.

Thẩm Duy Thần ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Ngôn, ngạc nhiên vài giây rồi lại cúi xuống.

Gã hỏi Triệu Cẩm Chi: “Thằng bé kia là ai?”

“Hả? Ý ngài là Thẩm Duy Thần ạ?”

Gã nheo mắt lại: “Nó là người Thẩm gia?”

Y cười: “Không không, nó không liên qua gì đến Thẩm gia cả, chỉ là con nhà bình thường quan hệ khá tốt với cháu thôi.”

Gã gật đầu: “Thì ra là vậy.”

“Tam gia, chỗ của ngài ở...”

Gã thu ánh mắt lại: “Không cần, tôi ngồi đây với đám thanh niên là được rồi.”

“Dạ?”

“Anh cậu đâu?” Gã cười nói: “Bảo cậu ta đến đây gặp tôi.”

“...”

Một lúc sau, hôn lễ chính thức bắt đầu. Triệu Cẩm Chi tươi cười đứng trên bục, nhìn Lý Vân Thư mặc váy cưới trắng muốt khoác tay cha mình bước vào, kích động đến sắp khóc. Nhạc cưới vang lên, sương trắng nhàn nhạt bao phủ lấy họ, làm khung cảnh trông như chốn bồng lai tiên cảnh vậy.

Triệu Cẩm Chi ba mươi tuổi, rốt cục cũng cưới được người mình yêu.

Nghi lễ kết thúc là đến tiệc rượu. Khách mời đã đói bụng nửa ngày cuối cùng cũng thấy đồ ăn, nhưng phần lớn mọi người đều thích chúc say Triệu Cẩm Chi hơn. Tửu lượng của y không tốt, uống được vài chén đã ngã trái ngã phải, Đường Kiều thay y đỡ rượu cũng đã chén choáng say. Vất vả lắm mới tìm được cố chuẩn đi, vừa ra khỏi đám người thì — một đôi tay đã đỡ lấy anh.

“Chú?” Thẩm Duy Thần lo lắng: “Chú có khỏe không?”

Anh yếu ớt xoa tay: “Chú xong rồi, phần còn lại giao cho Triệu Lan Chi nhé.”

“Để cháu đỡ chú đi nghỉ. Sáng giờ chú vẫn chưa ăn gì mà, nào, ăn một chút lót dạ dày đi đã.”

Anh đã nửa tỉnh nửa mê, đôi mắt ngập nước nhìn cậu, không hiểu sao lại thấy thằng nhóc này đặc biệt dễ thương. Ôm chặt lấy cậu chàng đẹp trai trước mắt, anh xoa loạn mái tóc đen của cậu lên: “Nhãi con, đẹp trai chết đi được!”

Cậu xấu hổ cười cười.

Rượu vào lời ra, anh nói nhiều hơn hẳn bình thường: “Phải phải, đứa trẻ ngoan, sau này ai được gả cho cháu chính là phúc tu tám kiếp. Đến khi cháu kết hôn, chú nhất định sẽ...”

Mắt cậu tối sầm lại: “Chú nghỉ ngơi trước đi, đừng nói nữa.”

Anh ngồi trên ghế dựa khí tức của Thẩm Duy Thần bao quanh làm anh thấy ấm áp và an toàn. Cũng buồn cười thật, sao anh lại tìm thấy cảm giác ấy ở một đứa trẻ? Nhưng anh cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhắm mắt lại rồi từ từ rơi vào giấc ngủ.

Bên kia.

Không còn Đường Kiều nữa, lực sát thương của mọi liên tập trung vào một mình Triệu Lan Chi. Y cũng sẵn sàng tiếp nhận, ai đến cũng không từ chối, uống liên tiếp từng chén một. Nhưng rõ ràng là tử lượng của y cũng giống thằng em – rượu vào là bắt đầu khóc lóc om sòm, lớn giọng đến nỗi bịt tai vào vẫn còn nghe rõ. Thấy vậy, mọi người liền muốn thu tay, nhưng mà có thu được không á, còn phải chờ Triệu đại thiếu quyết định!

“Này! Các cậu nghĩ thế là xong rồi à! Coi tôi là ai chứ!” Một chân y gác lên ghế, quát: “Uống tiếp! Uống!”

Có người đến khuyên y: “Triệu tổng, hay là thôi đi...”

Y hung hăng trừng người nọ: “Thôi cái gì mà thôi! Hôm nay em trai tôi kết hôn, tôi uống thêm vài chén còn không được à!”

Đường Kiều đang nghỉ ngơi cũng bị y nháo tỉnh, đang định đứng lên xách y đi thì đột nhiên thấy Thẩm Ngôn đi nhanh tới, ôm lấy eo y, kéo người đang ồn ào vào lòng mình, cong khoe miệng: “Xin lỗi, Triệu đại thiếu nhà chúng tôi đã làm phiền mọi người rồi.”

Mọi người: “...”

Triệu Lan Chi trừng lớn hai mắt, thấy người đến là Thẩm Ngôn thì nhỏ giọng lầm bầm: “...Là anh sao.”

“Ừ. Đừng quậy nữa, đi nghỉ thôi, được không?” Giọng nói của gã rất dịu dàng, nhưng rõ ràng là không cho người cự tuyệt.

“A.” Y nhắm mắt lại, thoải mái dựa vào ngực gã.

Thấy Triệu Lan Chi bị xách đi, Đường Kiều thở phào một hơi, song khi thấy Triệu Cẩm Chi hai mắt đỏ bừng nhìn mình chằm chằm thì lại đau đầu.

“Đường Kiều.” Giọng y cứng đờ: “Chúng ta cần nói chuyện.”

“Bây giờ có vẻ không tốt lắm đâu.”

Y không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn anh.

Anh thở dài, vỗ vai y: “Có gì thì để sau đi. Hôm nay mày là chủ nhà, tập trung vào hôn lễ trước đã.”

Y nghĩ một lúc rồi đồng ý: “Được, tối nay tao sẽ tìm mày.”

“Chú, mình về nhà sao ạ?” Thẩm Duy Thần hỏi.

Anh xốc lại tinh thần: “Không, tối nay còn có tiệc, chú không về được.”

“Vậy cháu thuê phòng khách sạn gần đây để chú nghỉ một lúc nhé?”

“Được.”

Lấy chìa khóa phòng rồi, cậu đỡ anh vào thang máy.

“Sao vừa nãy nhìn anh Cẩm Chi lại tức giận thế?”

“Chắc là vì Triệu Lan Chi chưa nói với nó tính hướng của mình đi.”

“À.” Cậu nghĩ một lúc: “Người bình thường biết người thân của mình là gay đều tức giận như thế sao?”

“Chắc vậy.” Anh không để tâm lắm: “Dù sao thì người kỳ thị LGBT ở nước mình còn nhiều, phần lớn mọi người đều muốn người mình quan tâm sẽ kết hôn sinh con.”

“Chú cũng vậy ạ?”

“Đương nhiên.” Anh cười cười: “Nếu có thể chọn được, chú cũng muốn mình thích phụ nữ.”

Cậu nắm chặt tay lại, móng tay ghim vào lòng bàn tay: “Chú nghĩ anh Cẩm Chi có tiếp nhận được chuyện này không?”

“Có lẽ sẽ mất một ít thời gian.” Anh hơi lo: “Triệu Lan Chi mấy năm nay vẫn giấu rất kỹ, nên chuyện này hẳn là quá bất ngờ với nó. Nếu chú muốn come out thì nhất định sẽ cho đối phương một ít manh mối, hoặc là để đối phương tự mình nhận ra, tìm hiểu rồi thừa nhận, như vậy... ít nhất là đối phương đã được chuẩn bị tâm lý.”

Mắt cậu lóe lên, ngoan ngoãn đáp lời: “Dạ.

Phù rể nhí (thiên thần nhí, page boy, ring bearer...) (– hoa đồng): Đại khái là mấy đứa bé đi trước cô dâu chú rể trong đám cưới ấy. Không biết để sang Tiếng Việt thì gần nhất là gì TvT

Be like this:

33. Chương 33

Giờ ăn trưa, trong phòng ăn của trường trung học XXX.

Khắp nơi đều là thiếu nam thiếu nữ mặc đồng phục trường, cầm khay cơm đi tới đi lui.

Vừa trải qua nửa ngày học tập mệt mỏi, có thể ngồi cùng đám bạn vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm là chuyện vui vẻ cỡ nào. Bên cửa sổ có hai nữ sinh đang ngồi đối diện nhau, ríu rít cười đùa, mà nội dung cuộc trò chuyện của hai người đều rơi vào tai người đang ngồi sau đó – Thẩm Duy Thần.

“Tao bảo này, ở Mỹ vừa có một người mẫu nam come out đấy.”

“Oa Đẹp trai không?”

“Thì người mẫu mà, hẳn là phải đẹp trai chứ, đáng người nhất định là cực chuẩn!”

“So với Thẩm Duy Thần thì sao?”

“Hai dân tộc khác nhau thì so thế quái nào được? Hơn nữa cậu ấy còn trẻ, sau này lớn lên nhất định còn yêu nghiệt hơn nữa cho coi. Nhưng mà cá nhân tao thì thích kiểu người như cậu ấy hơn, chao ôi, ai bảo mắt cậu ấy còn đẹp hơn tao chứ”

“Hahaha, thích thì nhích đi” Cô gái còn lại hì hì cười. Việc bàn tán về một hot boy trong trường là chuyện rất bình thường, nhưng khi thực sự đứng trước mặt người đó á, thì các cô lại tỏ ra vô cùng thẹn thùng đó o(o)o

Một cái bóng đột nhiên xuất hiện trên bàn ăn. Hai người ngước lên, thấy người đến là đối tượng mình vừa nói về thì vừa ngạc nhiên vừa xấu hổ: “Thẩm, Thẩm Duy Thần? Có chuyện gì không?”

“Xin chào.” Cậu hiếm khi mỉm cười: “Người mẫu nam mà hai cậu vừa nói tới là ai thế? Có thể cho tớ biết được không?”

Nam thần lạnh lùng trong truyền thuyết mỉm cười với mình? Hai cô gái ngạc nhiên đến độ chỉ muốn quay sang tát cho bạn mình một phát, nửa ngày sau mới định thần lại được: “Đương, đương nhiên là được. Anh ấy là...” Cô gái nhiệt tình nói: “Trong mấy tờ còn có hình của anh ấy, cậu có muốn nhìn không?”

“...Được.”

Cô gái còn lại cũng không chịu lép vế: “Tớ cũng có tin tức về việc anh ấy come out đấy ”

“...”

Trước khi về nhà, Thẩm Duy Thần ghé qua tiệm sách nhỏ gần đó. Cậu đi thẳng đến khu tạp chí, chọn mấy quyển về thời trang nam và mấy tấm poster về các nam thần tượng đang nổi hiện giờ. Sau đó cậu đến siêu thị, dựa theo thực đơn đã kê trước mà mua không ít nguyên liệu nấu ăn.

Khi cậu về đến nhà thì Đào Phi vẫn chưa về. Cậu thả túi sách xuống, cầm tạp chí mới mua lên đọc, đọc đến khi nhớ gần hết nội dung bên trong rồi mới bỏ xuống, bắt đầu công việc dán poster lên tường phòng mình.

Nhìn căn phòng đã thay đổi hoàn toàn, khoe miệng cậu khê cong lên, xoay người đi làm bữa tối. Vì dạ dày người nào đó gần đây không được tốt lắm, nên cậu quyết định chuẩn bị một nồi súp hải sản. Đang xắt nấm thì ngoài cửa sổ bỗng vang lên tiếng nước rơi tí tách, không bao lâu sau, âm thanh đó liền biến thành tiếng nước dội ào ào. Điện thoại trong phòng khách vang lên, cậu lau tay rồi đi ra nghe máy.

“Alo?”

“Duy Thần à, là mẹ đây. Đêm nay mẹ còn ca trực mà trời lại đang mưa, nên mẹ không về được đâu. Con tự nấu cơm được chứ?”

Lời Đào Phi nói hoàn toàn nằm trong dự liệu của cậu. Cả tuần này không tối nào cô về nhà ăn cơm, huống gì hôm nay trời còn mưa to thế này.

“Vâng, mẹ đi đường cẩn thận nhé.” Cúp điện thoại, cậu nhìn lên đồng hồ rồi quay về bếp làm chuyện đang dở.

Lúc tan tầm thì trời đã chuẩn bị mưa. Triệu Lan Chi định rủ Đường Kiều đi hưởng thụ một chút cuộc sống về đêm, ai dè anh lại cho y một đáp án ngoài sức tưởng tượng.

“Không, em có hẹn. Giờ đã là muộn rồi.”

Y nghi ngờ: “Thật hay giả?”

“Em lừa anh làm gì?”

Y bắt đầu thấy hứng thú, ôm lấy cổ anh: “Ai da ai da, em lại có đối tượng từ bao giờ vậy? Là ai thế? Anh có quen không? Trông đẹp chứ?”

“Nhìn rất đẹp, và anh có quen.” Anh cười nói: “Là Đào Phi và Thẩm Duy Thần đấy.”

Hôm qua anh đã nhận lời mời của cậu – thằng nhóc đó nói là muốn cảm ơn anh đã dẫn mình đến một lễ cưới xa hoa như vậy, nên muốn mời anh một bữa cơm. Anh thoải mái đồng ý: “Được. Cháu đã nghĩ là đến đâu chưa?”

“Tùy chú ạ.” Cậu do dự nói thêm một câu: “Nhưng đừng đắt quá nhé, tiền tiêu vặt của cháu không nhiều lắm đâu.”

Anh phì cười: “Vây đến nhà cháu đi, cũng lâu rồi chú không gặp mẹ cháu.”

“Xi ==” Triệu Lan Chi thất vọng: “Anh bảo em này, ngày nào em cũng lặn lội với một người phụ nữ trung niên và một thằng nhóc để làm gì cơ chứ?”

“Ngày nào cái gì, lâu rồi em không đến thăm cô giáo mà.”

“Nhưng với thằng nhóc Thẩm Duy Thần kia thì đúng là thường xuyên mà...” Như đột nhiên nghĩ đến cái gì, mặt y biến sắc: “Đừng nói với anh là em...”

Anh ngắc gọng đáp: “Cút, em không phải là súc sinh!” Rồi chạy biến ra ngoài.

“Chờ chút đã.” Y kéo anh lại: “Dạo này nhớ cẩn thận nhé.”

Anh nhướn mày lên: “Sao vậy?”

“Vì hợp đồng lần trước mà chúng ta đã đắc tội không ít người, nghe nói... có người muốn đối phó ta đấy.”

Anh gật đầu: “Em hiểu rồi.”

Mấy năm nay hai mẹ con Đào Phi đã chuyển nhà mấy lần, căn phòng bây giờ là tốt nhất trong số những phòng mà họ từng ở – hai phòng ngủ một phòng khách một phòng bếp, lại còn không phải ở chung với người khác. Điểm yếu là vị trí của nơi này không tốt lắm, giao thông cũng không thuận lợi, mỗi lần Đường Kiều đến đều không thể đỗ xe ở ngay đó, mà phải gửi xe ở bãi xe gần đó rồi đi bộ vào.

Khi anh gửi xe xong xuôi thì trời đã mưa rất lớn. Trên xe không có ô, đành nào thì chỉ còn mấy bước nữa là đến, anh đang định phi vào màn mưa thì đột nhiên có người gõ cửa xe.

Kéo cửa kính xuống, một gương mặt thiếu niên vô cùng anh tuấn đập vào mắt anh. Thẩm Duy Thần tay cầm ô, tóc trên trán đã hơi ướt nước, mỉm cười nói: “Chú!”

Anh vội vã xuống xe rồi chui vào ô của cậu: “Sao cháu lại ở đây?”

“Cháu nghĩ là chú không có đủ.” Cậu nghiêng ô về phía anh: “Nên đến đón chú.”

“Thằng ngốc này, có vài bước thôi mà, ai cần cháu đón chứ.” Anh khoác tay qua vai cậu: “Cẩn thận ướt.”

Vì ô khá nhỏ nên hai người đứng rất gần nhau, gần như là dán sát vào một chỗ. Mưa ào ào trút lên tán ô, to đến độ không thấy rõ đường trước mắt, nhưng anh lại có thể nghe rất rõ tiếng hít thở của cậu – quanh anh tràn ngập mùi mưa, nhưng anh vẫn có thể ngửi thấy rõ hương vị mát lành đặc biệt trên người thiếu niên ấy.

Anh đột nhiên nhận ra – cậu bé nhỏ nhắn ngày nào nay đã cao gần bằng anh rồi. Thêm vài năm nữa, có lẽ cậu sẽ cao bằng anh, thậm chí là hơn, hoàn toàn trưởng thành thành một người đàn ông cao lớn. Nghĩ vậy, trong lòng anh đột nhiên thấy hơi căng thẳng, vội rụt người lại giữ một khoảng cách với cậu.

Khi về tới nhà trọ thì trên lưng và cánh tay Thẩm Duy Thần đã ướt một mảng lớn. Vừa bước vào cửa, anh đã ngửi thấy hương thơm của thức ăn: “Thơm quá, là gì vậy?”

Cậu cởi áo sơ mi ra, lộ ra ***g ngực trắng nõn xinh đẹp: “Là súp hải sâm.”

Anh không nhìn cậu: “Mẹ cháu đâu rồi?”

“Mẹ cháu bận việc, không về nhà ăn tối đâu. Chú cứ ngồi đi, để cháu đi thay áo đã.”

“Đi đi, cẩn thận đừng bị cảm.”

Cậu thay đồ xong thì súp cũng vừa được. Cậu bưng một cái nồi lớn đặt lên bàn: “Xào thêm hai món nữa là có thể ăn cơm được rồi.”

“Tự cháu làm sao?”

“Đương nhiên ạ.” Cậu tự hào nói: “Khả năng làm bếp của cháu rất tốt đó!”

Đường Kiều tuyệt đối không nghi ngờ chuyện này. Đào Phi làm một lúc hai công việc, bận đến đầu tắt mắt tối, dẫn đến việc Thẩm Duy Thần từ năm mười tuổi đã có thể sống độc lập, làm đồ ăn lấp đầy bụng được là chuyện rất bình thường.

“Nguyên liệu làm cơm hôm nay cũng toàn là từ tiền cháu tự làm thêm đó, nên là, bữa cơm này 100% là cháu mời chú!”

Nhìn dáng vẻ cậu thành thực thái độ ăn, không hiểu sao lòng anh lại thấy đau xót.

Khả năng của Thẩm Duy Thần thực sự là không tồi, làm cho cái dạ dày vốn quen ăn đồ ngoài của Đường Kiều thích thú vô cùng. Anh ăn no đến độ bụng phình to lên, bụng bát đĩa xuống, liền thấy vẻ mặt chờ mong của cậu.

“Thế nào? Ngon không ạ?”

“Được lắm.” Anh khen không tiếc lời: “Cháu đi làm đầu bếp được rồi đấy!”

Cậu vui vẻ: “Cháu làm đúng từng bước theo hướng dẫn mà, sao có thể không ngon được.”

Anh biết cậu rất thông minh – dường như chỉ có chuyện cậu không muốn làm, chứ không có gì cậu không làm được. Đó vốn là chuyện tốt, nhưng không hiểu sao anh lại thấy lo – một thằng bé ở cái tuổi này sao lại có thể hoàn hảo như thế? Hiểu chuyện, lễ phép, học giỏi, thông minh, thậm chí vẻ ngoài cũng xuất sắc – một Thẩm Duy Thần như vậy lại làm cho người ta cảm thấy không thật. Đôi khi anh chỉ muốn cậu cũng như những đứa trẻ tầm tuổi này ở nhà người khác – trẻ trâu, đòi hỏi người lớn, thậm chí là yêu đương vớ vẩn gì cũng được chứ đừng như bây giờ, lúc nào cũng là dáng vẻ của một học sinh xuất sắc.

Ăn xong, cậu mang đĩa hoa quả đã xắt lên: “Trời còn mưa lớn như vậy, hay là chú chờ mưa tạnh hẵng đi?”

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ – có vẻ trời còn mưa một lúc lâu nữa, nếu chờ thì chẳng biết phải chờ đến bao giờ... nhưng lái xe về giờ này thì còn nguy hiểm hơn: “Cũng được.”

Cậu đưa một miếng táo đến bên miệng anh: “Chú, há miệng ”

Anh hơi ngạc nhiên, quay đầu đi: “Để chú tự làm là được rồi.”

Cậu ôm gối ngồi cạnh anh, chống cằm: “Chú à, dạo này cháu học Anh không được tốt lắm. Cháu nhớ chú giỏi Anh mà, hay là chú dạy cháu nhé?”

“Hả? Cháu mà cũng có lúc học không tốt á?” Anh kinh ngạc.

“Sao cháu biết được, thành tích của cháu dạo này cứ tụt dốc không phanh ấy.”

“?” Anh hơi lo – anh biết Đào Phi đặt kỳ vọng rất nhiều vào đứa con trai này, vất vả nhiều năm như thế, chỉ mong con trai được ăn học thành tài. Cấp ba chính là thời kỳ then chốt, mà thằng nhóc này lại tự dừng bị sao vậy?

“Là sao?”

Cậu ấp úng nói: “Cũng không có gì, chắc là vì cháu suy nghĩ nhiều quá...”

“Haizz, tự dừng nghĩ lung tung làm gì? Mấy thằng nhóc tầm tuổi cháu đều thế, có nghĩ cũng chẳng làm được gì, tập trung vào bài vở có phải hơn không?”

Cậu tức giận: “Cháu biết thế! Nên cháu mới nhờ chú dạy kèm Anh cho cháu đó!” Cậu đứng bật dậy, kéo anh đứng theo: “Đi thôi, đến phòng cháu!”

Anh có chút bất đắc dĩ: “Mẹ cháu không phải là giáo viên dạy Anh đấy à? Còn cần nhờ chú làm gì?”

“Nhưng mẹ cháu bận lắm!”

Đường Kiều cứ thế mà trở thành một gia sư bất đắc dĩ. May là Thẩm Duy Thần rất thông minh, có thể học một suy ba, anh chỉ nói vài câu là cậu đã hiểu: “Cháu còn vài bài nữa, chú ở đây chờ cháu làm xong nhé.”

“Hừ!”

Miệng nói vậy nhưng anh vẫn ngồi xuống giường cậu. Thẩm Duy Thần vẫn luôn thích làm nũng với anh, anh đã quen rồi.

Lúc này anh mới nhận ra – mấy tờ báo vẫn dán kín tường phòng nay đã biến mất, thay vào đó là poster về rất nhiều ngôi sao nam. Đó đều là những người đang nổi gần đây, quần áo hở hang, cả tư thế lẫn ánh mắt đều rất gợi cảm một trong số đó còn chẳng mặc gì, chỉ lấy tay che bộ phận trọng điểm. Anh thấy hơi lạ – thật không ngờ Thẩm Duy Thần cũng có lúc hâm mộ một idol nào đấy: “Cháu là fan của bọn họ à?”

“Dạ?” Cậu không ngần ngại lên: “Cũng không hẳn, cháu chỉ thấy trông bọn họ rất đẹp thôi.”

“Ngôi sao nữ không phải là đẹp hơn à?”

“Cháu không thấy thế.”

“Thế hả...”

Anh thấy hơi bất an. Là một gay chính hiệu, anh luôn nghĩ mình rất miễn cảm, nhưng khi nhìn vẻ mặt trong sáng đơn thuần của cậu, anh lại thấy mình nghĩ quá nhiều rồi.

Ngồi một lúc thấy chán, anh tiện tay cầm một quyển tạp chí trên bàn lên, liếc qua liền thấy — Nam thần nước Mỹ của tôi đã come out, còn bạn thì sao?

Anh say mê ngắm trai một hồi mới nhận ra – anh thích đọc kiểu tạp chí này thì thôi đi, nhưng sao Thẩm Duy Thần lại...

“Khụ khụ.”

Bút trong tay cậu dừng lại: “Chú?”

“Sao cháu lại xem loại tạp chí này?”

“Không được ạ?” Về mặt cậu cực kỳ vô tội: “Một người mẫu cháu rất thích gần đây mới come out, trên tờ đó có viết, nên cháu mua nó về.”

Sắc mặt anh lúc này phức tạp đến khó tưởng tượng nổi, nhưng cậu lại như không hề biết, vẫn vô cùng hạnh phúc kể về thần tượng của mình: “Hình nền khóa ở máy cháu là hình anh ấy đấy, đẹp trai cực luôn, chú có muốn xem không?”

Anh thả tờ báo xuống, im lặng một lúc rồi từ từ nói: “Thẩm Duy Thần, có phải cháu cũng...”

“Dạ?” Cậu ngây thơ hỏi, không chút đề phòng.

“Cũng thích đàn ông?”

Cậu như bị dọa sợ, vẻ mặt cực kỳ kinh hoàng: “! Cháu, cháu không biết...”

Anh cũng thấy mình hỏi quá trực tiếp rồi. Tuy Thẩm Duy Thần từ nhỏ đã biết đồng tính luyến là gì, nhưng trừ anh ra, hẳn là cậu cũng chưa từng tiếp xúc với những người khác nào giờ tự dưng anh hỏi cậu thế, cậu có kinh sợ cũng phải. Hơn nữa, có thể cậu không hẳn là thích đàn ông, mà chỉ là chút cảm giác nông nổi bông bột của tuổi trẻ thôi. Bây giờ... cậu cần nhất là một người lớn chỉ đường, ngăn cậu đi lên con đường không lối về đó.

Là một người từng trải, Đường Kiều không những lo cho Thẩm Duy Thần mà còn lo cho cả Đào Phi. Anh không muốn Thẩm Duy Thần là gay một chút nào, vạn nhất mà thế thật, nếu mà cô biết, hẳn là cô sẽ tức đến ngất đi mất.

Cậu khẽ giật góc áo anh: “Chú, đúng là cháu chỉ thích nhìn con trai chứ chẳng có chút hứng thú nào với con gái cả. Vậy... cháu là gay sao?”

Anh gượng cười: “Không thể nào. Chẳng qua là cháu chưa gặp được cô gái của mình thôi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Cậu cắn môi: “Nhưng mà...”

“Được rồi được rồi, chú đã bảo là đừng nghĩ nhiều nữa mà. Bây giờ quan trọng nhất là học tập.” Anh đứng dậy: “Chú cũng đi đây.”

“Dạ? Nhưng mưa chưa tạnh mà?”

“Không sao, chú lái xe chậm là được.” Giờ đầu óc anh đang rối thành một nùi, chẳng có tâm tình đâu mà ngồi thêm nữa.

“Để cháu tiễn chú.”

Đường Kiều không từ chối. Mưa vẫn rất lớn, tiếng mưa hỗn loạn như chính tâm trạng của anh lúc này vậy. Thẩm Duy Thần đưa anh đến xe, vẫn ngoan ngoãn như trước nói hẹn gặp lại. Anh thì chỉ qua loa nói một câu Tạm biệt rồi phi thẳng đi, biến mất trong màn mưa.

Thẩm Duy Thần đứng đó, nhìn theo bóng xe rời đi, nhìn bánh xe vạch lên những bọt nước. Trong đêm đen, không ai có thể thấy rõ vẻ mặt của cậu.

Có thể nói, Đường Kiều đã nhìn Thẩm Duy Thần lớn lên, cậu chưa từng làm anh phải bận lòng. Nhưng giờ đây, anh đang kiểm điểm lại những năm qua mình đã làm gì với cậu.

Tuy không còn ở chung với nhau nữa, nhưng số lần hai người gặp mặt vẫn không hề giảm – mỗi tháng cậu phải đến nhà anh ngủ qua đêm ít nhất hai lần. Gần như anh đã nuôi cậu như nuôi em trai, trừ Đào Phi ra, có lẽ anh là người ảnh hưởng đến cậu nhiều nhất. Nếu thẳng nhóc này thực sự lăm đường lạc lối, nghĩ đến những đắng cay Đào Phi phải chịu bao nhiêu năm nay để nuôi con trai khôn lớn, giờ lại nuôi thành một đứa trẻ đứng bên lề xã hội, sau này phải chịu biết bao ghê lạnh của người đời... anh đột nhiên thấy – nghiệp chướng của mình thật quá nặng nề.

Anh mất mấy ngày đầu đầu về chuyện tính hướng của Thẩm Duy Thần, đến cơm nước cũng chẳng buồn ăn, chỉ hận không thể chạy đến miếu cầu Phật, cầu cho ông trời có thể làm cậu quay sang thích phụ nữ.

Là đồng nghiệp kiêm bạn tốt của Đường Kiều, Triệu Lan Chi là người đầu tiên phát hiện ra chuyện không bình thường này. Bị truy hỏi một lúc, anh mới lăm băm mở miệng: “... Anh nhận ra mình là gay từ khi nào?”

Y cúi đầu suy nghĩ nửa phút, rồi ngẩng lên nhìn ra cửa sổ, thâm tình nói: “Đó là một mùa hè nóng bức, anh nửa đêm tỉnh lại, cảm thấy gió đêm man mát thổi qua mặt mình. Anh quay đầu lại, liền thấy khuôn mặt say ngủ yên bình tĩnh lặng của em. Vào khoảng khắc đó, anh đột nhiên hiểu được, thì ra mình thích đàn ông.”

Anh nhìn y, mặt không đổi sắc.

Y lao đến ôm chầm lấy anh, thăm thiết kêu lên: “A a a, Đường Kiều em chính là mối tình đầu của anh đấy, em có biết hay không? Cảm động chứ cảm động chứ?”

“... Anh nghĩ em có tin không?”

“Không tin em cứ đi hỏi Cẩm Chi!”

“Hỏi nó làm gì? Nó có biết anh là gay đâu.” Anh vỗ vỗ vai y: “Buông ra nào.”

“Nói cũng phải.” Y thả tay ra: “Đến giờ nó vẫn chưa biết, thỉnh thoảng còn bảo anh đi kiếm chị dâu cho nó cơ mà.”

Anh hơi thương hại nhìn y: “Giờ thì nó biết rồi.”

“Cái gì?” Y kinh ngạc đến há hốc miệng: “Sao nó biết được? Là em nói?”

“Sao có thể, là hôm đó ở đám cưới...”

Nghe anh kể lại xong, y chỉ muốn chết đi cho rồi: “Anh thực sự bị Thẩm Ngôn ôm đi? Trước mặt bao nhiêu người như thế?”

Anh gật đầu: “Lúc đó nó đã muốn nói chuyện với em, chẳng qua em đã gạt đi. Sau đấy nó lại đi hưởng trăng mật nên không đến tìm em, nhưng chờ đến khi nó về... Chúng ta cứ chuẩn bị tinh thần trước đi.”

Mặt Triệu Lan Chi đã tái mét, không thốt nên lời.

Đầu anh lại bắt đầu đau – mấy hôm nay chuyện phiền toái cứ đến liên tiếp không dứt. Rối rắm hồi lâu, anh quyết định phải thẳng thắn nói chuyện với Thẩm Duy Thần một lần, là một cuộc nói chuyện giữa hai người đàn ông với nhau! Vừa đúng lúc đó cậu lại hẹn anh đi chơi bóng, anh liền đồng ý luôn – chứ bình thường anh luôn từ chối vì bận rộn công việc.

Cuối tuần.

Khác với một thân tây trang phẳng phiu thường ngày, hôm nay Đường Kiều mặc một chiếc áo phông rộng thùng thình và quần jean, trên đầu còn đội mũ lưỡi trai, tay ôm quả bóng rổ, nhìn như một sinh viên chưa tốt nghiệp vậy. Thẩm Duy Thần không nhận được cảm thán: “Chú nhìn trẻ thật đấy, trông chẳng giống người ba mươi gì cả!”

Anh nhảy dựng lên, xắn tay áo: “Vậy đừng gọi chú là chú nữa, già chết!”

“Được ạ.” Khóe miệng cậu cong lên: “Vậy cháu gọi là gì bây giờ?”

“Nào, gọi thử một tiếng anh đi.”

“Gọi thế phổ biến lắm.” Cậu chớp chớp mắt: “Cháu gọi tên là được rồi.”

“Hửm? Cháu dám?”

Cậu hắng giọng, thử gọi một tiếng: “Đường Kiều.”

Anh ném thẳng quả bóng qua: “Không biết trên dưới!”

Sân bóng này ở gần nhà Đào Phi. Người tới chơi rất đông, đủ loại độ tuổi và nghề nghiệp, có khi còn chẳng quen nhau, nhưng tất cả đều chơi rất hăng hái. Gần đến giờ cơm, mọi người mới dần dần vãn đi.

Nhưng Đường Kiều thì như chẳng biết thời gian, không ngừng đánh tới, mà Thẩm Duy Thần cũng không nhấc, chỉ một lòng chơi cùng anh.

Mãi đến khi trời tối đen, thể lực của anh mới thực sự hao hết, trên người đầm mồ hôi, nhưng vẫn cực kỳ có tinh thần. Cậu chạy đi mua hai chai nước, hai người ngồi xuống sân bóng, gió đêm thổi tới, thực sự là vô cùng thoải mái.

Đường Kiều nghiêng đầu nhìn thiếu niên ngồi cạnh mình – cậu đã khoác thêm áo khoác, dáng người cao ngất anh tuấn, trên trán là một lớp mồ hôi mỏng. Anh thở dài: “Thằng nhóc này...”

“Dạ?”

Anh vẫn luôn là một người dứt khoát, nhưng giây phút này, chẳng hiểu sao anh lại không mở miệng được. Nhìn ánh mắt Thẩm Duy Thần nghi ngờ nhìn mình, anh thở dài, vỗ vai cậu: “Nếu cháu có tâm sự gì mà không thể nói với mẹ được, thì cứ đến kể với chú đây này, được không?”

Cậu cười cười, lộ ra hàm răng trắng nõn: “Cháu vẫn biết chú rất tâm lý mà.”

“Về chuyện lần trước...” Nhìn sân bóng không còn một ai, anh cẩn thận nói: “Trước khi cháu thực sự thích ai thì không thể kết luận cháu có là gay hay không được. Kể cả khi cháu thích con trai, thì cũng không có nghĩa là cháu không thể thích con gái. Nói chung là... chuyện này chẳng quan trọng lắm đâu. Giờ người cháu nên quan tâm nhất phải là mẹ, tập trung học rồi thi vào một trường Đại học tốt đi, sau đó là kiếm việc làm, ngoan ngoãn báo đáp mẹ cháu. Còn,” Anh dừng lại một chút, kiên định nói: “Cháu phải nhớ – dù cháu có là ai thì chú cũng sẽ đứng về phía cháu, mãi mãi sẽ không vứt bỏ cháu đâu.”

Mọi cậu giật giật như muốn gì, nhưng cuối cùng vẫn chọn im lặng.

“Được rồi, về nhà thôi kéo mẹ cháu lại lo.”

Hai người sóng vai đi dưới ánh đèn đường. Cái bóng của họ bị kéo ra rất dài, cả hai đều không nói gì nữa.

Đến gần xe, Đường Kiều thoáng cảm thấy có gì đó là lạ. Đến gần thì mới nhận ra – cửa trước đã bị ai đó đánh nát, thủy tinh vỡ vụn rơi đầy đất. Lòng anh trầm xuống, cúi xuống nhìn – quả nhiên lốp xe cũng đã bị đâm nát bấy.

Thẩm Duy Thần ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt: “Chú, chuyện này là sao vậy?”

Nhớ đến cảnh báo của Triệu Lan Chi cách đây không lâu, một luồng khí lạnh bất chợt từ gan bàn chân anh xộc thẳng lên.

“Nguy hiểm! Mau đi —”

Lời chưa dứt, anh đã thấy bụng mình đau nhói, đau đến không thể chịu đựng được. Đùi anh nhất thời mất hết sức lực, ngã khuỵu xuống đất.

Seven: Anh hùng cứu mỹ nhân! Anh hùng cứu mỹ nhân! Anh hùng cứu mỹ nhân!

Điều quan trọng phải nói 3 lần!

34. Chương 34

Đường Kiều nhìn cái bóng trên mặt đất thì biết – kẻ tấn công vẫn chưa từ bỏ ý định. Mất thấy người nọ hạ tay xuống nhưng anh chẳng còn sức mà tránh, trong đầu chỉ còn ý nghĩ muốn Thẩm Duy Thần rời đi thật nhanh. Không thể để người vô tội bị thương vì anh được, huống gì — người đó còn là Thẩm Duy Thần.

“Duy Thần, chạy mau —!” Dùng hết sức hét lên câu cuối cùng, rồi anh cuộn tròn mình lại, cố tránh thương tổn hết mức có thể.

Nhưng đau đớn trong tưởng tượng lại không đến.

Chỉ thấy thiếu niên cao lớn đột ngột xông lên, đâm thẳng vào mặt kẻ tấn công nọ. Người đàn ông kia bị đánh bất ngờ ngã sấp xuống, chửi tục một tiếng.

Dưới ánh đèn đường mờ mờ, anh thấy khuôn mặt cậu đã trắng bệch, đôi mắt hung dữ vằn đỏ. Toàn thân cậu tỏa ra hơi thở tàn bạo, còn đầu đáng vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện nữa đôi mắt đen láy đơn thuần vốn trong sáng, nay cũng chất đầy sự cay nghiệt hung tàn.

Không đợi người nọ đứng lên, cậu đã xốc cổ áo hắn, liên tiếp đâm thêm mấy phát vào mắt hắn nữa. Hắn che mắt thảm thiết kêu: “Bọn mày còn chờ cái gì! Lên hết đi!”

Đồng bọn của hắn rút cục cũng tỉnh lại, lập tức xông lên vây quanh thằng bé, ngược lại lại không để ý đến Đường Kiều bên kia. Thẩm Duy Thần lúc này chẳng khác gì Atula ở địa ngục, hung ác đập thẳng vào hông một người, nhưng ngược lại cũng bị một kẻ khác giữ lấy từ đằng sau, không thể động đậy. Bụng cậu thốt nhiên đau đớn, có gì đó tanh tanh từ cổ họng trào lên. Cậu vẫn không ngừng vật lộn, trên lưng lại bị nện thêm mấy nhát—

Cậu thấy Đường Kiều ở đằng kia giãy giụa đứng lên, liều mạng kêu tên cậu, chen vào trong đám người, cố gắng đẩy hết bọn người kia ra. Cậu há hốc miệng muốn đáp lại, nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào.

Chuyện sau đó, Thẩm Duy Thần không thể nhớ rõ nữa, chỉ thấy không chỗ nào trên người mình là không đau, cuối cùng là đau đến mức chết lặng, chỉ biết theo bản năng cuộn tròn người lại. Cậu thấy mình như đã chết rồi, chỉ còn là một thi thể nát bươm ngã trên đồng máu của chính mình mà thôi.

Lần thứ hai tỉnh lại, trong mũi cậu ngập tràn mùi thuốc tiêu độc của bệnh viện. Cơ đau lập tức xông vào não cậu như thủy triều, làm cậu không nhận được rên lên một tiếng.

Tay phải cậu bị người nắm lấy – là Đào Phi. Người phụ nữ trung niên vốn còn vài phần xinh đẹp nay lại như già đi cả chục tuổi trong một đêm: “Duy Thần... Thẩm Duy Thần, con là muốn mẹ lo chết phải không—?”

Trên mặt cậu là mặt nạ dưỡng khí, không thể nói được, chỉ có thể mỉm cười an ủi, như thể đang nói — Con không sao đâu, mẹ đừng khóc nữa.

Nước mắt của cô tí tách rơi lên mu bàn tay con: “Giờ con không được nói! Tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi... Mẹ bị con dọa sợ chết mất, nếu con có mệnh hệ gì, mẹ...”

Cậu nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo cô đừng nói thêm nữa. Cậu hiểu – với cô, cậu chính là nơi gửi gắm duy nhất, là toàn bộ ý nghĩa cuộc sống của cô.

“Được được, không nói thì không nói.” Cô cố gắng nén nước mắt lại: “Con nghỉ ngơi cho tốt, đừng quan tâm đến những chuyện khác nhé.”

Cậu không phản ứng gì, chỉ mở to mắt nhìn cô.

Cô như hiểu được con đang nghĩ gì: “Con yên tâm. Đường Kiều không sao đâu, giờ cũng đang ở trong bệnh viện này.”

Lúc này cậu mới gật đầu, nắm lấy tay cô, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Cô vẫn ngồi bên giường bệnh, ngăn người nhìn con.

Không bao lâu sau, có người gõ cửa. Đào Phi lau nước mắt đi ra mở, liền thấy Đường Kiều đang chống gậy đứng đó. Cô vội vàng đỡ lấy anh: “Sao em xuống giường nhanh vậy?”

“Em không sao.” Anh nhìn về phía giường cậu, im lặng một lúc.

“Nó vừa mới tỉnh. Bác sĩ bảo, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt thì sẽ không có việc gì.”

Anh rầu rĩ ừm một tiếng.

Cô nhẹ giọng hỏi: “Rốt cục là... đã xảy ra chuyện gì vậy? Đang yên đang lành, sao những người đó lại tự dưng tấn công em và Duy Thần?”

“Là tại em.” Anh đáp: “Bọn chúng nhắm vào em mà đến, còn Duy Thần... là vì bảo vệ em nên mới bị đánh lây. Trên thương trường em có đắc tội vài người.”

Cô ngẩn người, đột nhiên hiểu ra: “Thì ra là vậy. Cô hiểu rồi.” Rồi yếu ớt cười: “Thằng bé này chính là như thế, chỉ cần là chuyện liên quan đến em, nó liền như biến thành một người khác vậy.”

“Em xin lỗi.” Anh cúi xuống nhìn hai bàn tay của mình: “Nếu không phải vì em, nó sẽ không...”

Cô thở dài: “Sao cô có thể trách em được? Nếu năm đó không nhờ em trợ giúp, có khi Duy Thần còn không thể đến với thế giới này. Bao nhiêu năm qua, em đã làm gì cho hai mẹ con cô, bọn cô đều ghi nhớ hết. Với cô, em là học trò, là bạn tốt, là người thân còn với Duy Thần, em lại là anh trai, là trưởng bối, thậm chí là người mà thằng bé sùng bái nhất.”

Cô nhẹ nhàng vuốt ve gò má con trai: “Đường Kiều, em biết không? Duy Thần rất quan tâm em, quan tâm đến mức em không tưởng tượng nổi đâu.”

Anh trầm giọng đáp: “Em biết.”

“Em là người thân của thằng bé, bảo vệ em là trách nhiệm của nó, em không cần phải hổ thẹn làm gì. Chỉ cần nó không sao thì cô sẽ không để ý, nhưng nếu nó thực sự có mệnh hệ gì...” Cô ghen ngào: “Cô cũng đến chết mất.”

Nhìn cậu nhắm chặt hai mắt, lẳng lặng nằm trên giường, không hiểu sao anh lại thấy sợ hãi khôn cùng – may là Duy Thần của anh vẫn còn sống, thật may.

Như là cảm nhận được anh đang đứng đây, Thẩm Duy Thần chưa chớp mắt bao lâu lại có dấu hiệu tỉnh lại. Đôi mắt đen nhánh như tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, môi cậu khẽ run, vô thanh nói ra hai chữ – nhưng Đường Kiều biết, cậu đang gọi anh.

Không phải chú Đường, mà chính là tên của anh.

Cậu cứ lẳng lặng nhìn anh như thế, đôi mắt rất sáng, nhìn thẳng vào anh đang đứng cách đó không xa. Không hiểu sao, đột nhiên anh lại không biết phải đối mặt với cậu thế nào, không biết phải báo đáp đứa trẻ vừa liều mạng cứu mình ra sao...

Cuối cùng, anh cũng bước tới, nắm lấy tay cậu.

Khóe môi cậu khẽ cong lên, vẽ thành một nụ cười dịu dàng – khác hoàn toàn thiếu niên toàn thân tỏa ra sát khí nọ.

Anh che mắt cậu lại: “Ngủ đi.”

Hai ngày sau, mặt nạ dưỡng khí trên mặt cậu được tháo xuống. Đào Phi luôn túc trực bên cạnh con trai, một tác cũng không rời. Trên đùi Đường Kiều bị thương, tuy không quá nặng nhưng anh vẫn quyết định ở lại viện, coi như là ở cạnh cậu luôn.

Anh không nói chuyện này cho Đường Hoài Chương và bạn bè mình biết – anh không muốn bọn họ lo lắng, đồng thời cũng để mình được yên lặng nghỉ ngơi. Nhưng chuyện này vẫn không giấu Triệu Lan Chi được – anh đã mấy ngày không đến công ty rồi, y tìm hiểu một chút là ra, lập tức xách người chạy đến bệnh viện.

Điều làm anh ngạc nhiên là – y thế mà lại dẫn Thẩm Ngôn theo!

Lúc họ đến thì Thẩm Duy Thần đang ngủ, để không quấy rầy cậu, anh liền tỏ ý dẫn họ ra ngoài. Đặt bó hoa và giỏ hoa quả lên bàn rồi, họ đi theo anh, trước khi đi, Thẩm Ngôn không nhịn được quay lại nhìn cậu. Lần thứ hai nhìn thấy đứa bé này, cảm giác khó hiểu trong lòng gã càng thêm rõ ràng, nhưng giờ thì không tiện hỏi thêm.

Đường Kiều dẫn hai người đến vườn hoa trong bệnh viện. Ánh nắng buổi chiều rất ấm áp, không ít bệnh nhân đang phơi nắng ở đây. Triệu Lan Chi lao đến ôm cổ anh: “Cmn chứ, hù chết ông đây! Chuyện lớn như vậy sao em chẳng báo cho ai hết thế?”

Anh vô thức liếc sang Thẩm Ngôn, thấy gã không tỏ vẻ khó chịu gì khi bạn – giường của mình thân thiết với người khác thì mới yên tâm, vòng tay ôm lấy y: “Em xin lỗi.”

“Anh đã bảo em cẩn thận rồi cơ mà.” Y trách cứ.

“Là em sơ suất.” Anh vỗ tay y: “Mau buông ra đi, em sắp không thở nổi rồi.”

Thẩm Ngôn đột nhiên hỏi: “Đứa bé kia cũng không sao chứ?”

“Vâng.” Anh hơi chột dạ: “Không nghiêm trọng lắm.”

Nhìn ra sự bất an rất nhỏ trong mắt anh, gã băng quơ hỏi: “Lần trước, tôi nghe Triệu Cẩm Chi nói thằng bé đó là con của bạn cháu.”

“...Vâng.”

Gã nheo mắt lại: “Bạn cháu là ai?”

Anh bình tĩnh đáp: “Là một người bạn từ thời cháu còn đi học, không phải người nổi tiếng gì, có lẽ nói ra Tam gia cũng không biết.”

Gã nhướn mày lên: “Thế hả.”

“Này,” Triệu Lan Chi không nhịn được nói: “Giờ là lúc nói mấy chuyện như thế à? Đường Kiều, em cứ nghỉ ngơi thật tốt, mọi chuyện còn lại cứ giao cho anh. Những kẻ đã đánh lén em đó, anh nhất định sẽ làm chúng chết thảm!”

Thẩm Ngôn khẽ cười: “Em định làm gì cơ chứ? Giết chúng à?”

Y tức giận nhìn gã: “Không được sao?”

Gã bất đắc dĩ nói với Đường Kiều: “Chuyện này cứ để tôi lo liệu, cậu đừng quan tâm.”

Anh gật đầu: “Vậy cháu nhờ cả vào Tam gia vậy.”

“Không có gì. Bạn của Lan Chi cũng là bạn của tôi.”

Anh lại nhìn y, tỏ vẻ – bạn – giường của anh tốt với anh thật đấy ==

Ánh mắt y hơi né tránh, không dám nhìn thẳng vào anh.

—

Tuy đã mời hộ lý nhưng Đào Phi vẫn không muốn để người khác chăm sóc con mình, chuyện gì cũng tự tay làm, dẫn đến việc mới có mấy ngày mà cô đã gây rộc hẳn đi, trong mắt tràn đầy tơ máu. Thẩm Duy Thần đau lòng vô cùng, liền khuyên cô về nhà ngủ một đêm, cộng thêm Đường Kiều bên cạnh thổi gió mới làm cô miễn cưỡng đồng ý.

Trong phòng bệnh chỉ còn hai người là anh và cậu. Anh ôm notebook làm việc, cậu ngồi bên ngắm anh hồi lâu, đột nhiên gọi: “Chú Đường ơi.”

Anh tách tách gõ bàn phím cực nhanh: “Ừ.”

“Chú Đường ơi chú Đường à ”

Anh quay lại nhìn cậu: “Sao thế?”

Cậu lúi người vào chăn, chỉ lộ ra đôi mắt đen như mực nhìn anh, làm nũng nói: “Cháu chán quá ”

“Vậy cháu muốn làm gì?”

“Chú lên đây chơi với cháu đi.”

Anh liền đến ngồi lên giường cậu. Cậu ôm chặt lấy eo anh, chui vào ngực anh cọ cọ như con cún con: “Chú à, lần này cháu có tính là anh hùng cứu mỹ nhân không?”

Anh cười mắng: “Cút!”

“Chú có nghĩ khi đó cháu rất đẹp trai không? Aizz, đương nhiên là trừ lúc bị đánh ra.”

Trong đầu anh chợt hiện ra dáng vẻ cậu liễu mạng xông vào đám người, trong ngực liền thấy hơi khó chịu – một Thẩm Duy Thần như thế, thực sự là... quá xa lạ.

“Chú?” Cậu nhất quyết bám chặt không buông: “Cháu có đẹp trai không, hửm?”

Anh lấy lại tinh thần, vỗ nhẹ lên lưng cậu: “Có.”

“Vậy chú có thích cháu không?”

“Có chứ.”

Cậu tủm tỉm cười: “Vậy... chú phải thưởng cho cháu nhé.”

Anh nghĩ một lúc: “Cháu muốn cái gì? Sinh nhật mười sáu tuổi của cháu cũng sắp tới rồi, nói đi, cháu thích gì chú cũng mua cho cháu.”

Cậu đang định đáp thì tiếng gõ cửa bỗng vang lên. Anh ra mở cửa – người tới là một đám choai choai tầm tầm Thẩm Duy Thần, một cô gái trong đó mở lời trước: “Xin chào, bọn em là bạn cùng lớp với Thẩm Duy Thần, đến thăm cậu ấy ạ.”

“Xin chào.” Anh để họ vào.

Thấy bạn học của mình đến, cậu hơi ngạc nhiên: “Sao các cậu lại đến đây?”

“Nghe nói cậu nhập viện, tất cả mọi người đều rất lo đó, nên mới cùng nhau đến đây thăm cậu. Giờ cậu khá hơn chưa? Bao giờ thì có thể đi học lại?”

Một cô gái khác nói: “Về bài tập thì cậu đừng lo, tớ... tớ có thể dạy thêm cho cậu.”

Một chàng trai cười rộ lên: “Con nhóc này đỡ hơi rồi! Học sinh xuất sắc như Thẩm Duy Thần mà cần mày bồ tức á, tao thấy mục đích của mày không chỉ dừng ở đây, đúng không?”

Đám thanh niên cười cười nói nói, làm bầu không khí trong phòng nhất thời náo nhiệt lên hẳn. Đường Kiều đứng từ xa nhìn lại – Thẩm Duy Thần ngồi ở giữa bọn họ, trên mặt đã không còn nụ cười làm nũng như vừa nãy, mà thay vào đó là vẻ trong trẻo lạnh lùng cộng thêm chút mất kiên nhẫn.

“Thẩm Duy Thần à, đó là anh cậu sao? Nhìn rất đẹp trai đó ”

Cậu liếc qua anh, không nói gì.

Sợ có mình ở đây làm bọn nhỏ mất tự nhiên, anh liền lén lút lên ra ngoài, định đi bộ một vòng rồi mới trở về.

Dù rất có khả năng là cậu chỉ thuận miệng nói thế, nhưng anh thực sự muốn tặng quà cho cậu. Trải qua chuyện lần này, anh đã coi cậu như người nhà mà đối xử, chỉ hận không thể ngay lập tức đón họ khỏi căn nhà cấp bốn kia, đưa họ đến một căn hộ xa xỉ, cho họ hưởng thụ một cuộc sống thượng lưu mà họ chưa từng có bao giờ. Đào Phi sẽ không cần làm hai việc một lúc nữa, không cần phải đi sớm về trễ, hay vì chắt bóp cho con mà cả năm không có nổi một bộ quần áo mới nào còn Thẩm Duy Thần sẽ có xe đưa đón hằng ngày, sẽ được đi du học ở trường tốt nhất, có thể làm bất cứ chuyện gì mình thích, trở thành một chàng trai cao phú soái điển hình.

Vừa cao vừa giàu vừa đẹp trai há há há =)))

Đây là món quà tốt nhất mà anh có thể nghĩ ra – tặng cho cậu một cuộc đời hoàn toàn mới.

Anh nghĩ ngợi một lúc, lại đến tìm bác sĩ nói chuyện. Bác sĩ nói cậu đang khôi phục rất tốt, mấy ngày nữa là có thể về nhà. Thấy thời gian không còn sớm nữa, anh quyết định quay về phòng bệnh.

Hai thiếu niên đi lướt qua người Đường Kiều, có lẽ vì đang mãi nói chuyện mà không để ý đến sự tồn tại của anh.

“Thẩm Duy Thần cũng thật là, người ta đã tốt bụng đến thăm cậu ta, cậu ta còn bày cái mặt đó ra cho ai xem?”

“Haizz, đừng nói vậy chứ, lúc nào nó chẳng như thế, nhưng thực ra không xấu đâu. Nếu mày thấy được đáng về nó tươi cười thì mới là đáng sợ đấy!”

“Haha, nói cũng phải... Ai bảo người ta là nam thần lạnh lùng cao ngạo cơ!”

Anh vô thức đi chậm lại. Nam thần lạnh lùng cao ngạo? Hai đứa nhỏ này thực sự đang nói về Duy Thần nhà anh đấy chứ?

Khi anh đẩy cửa phòng bệnh ra thì chỉ còn mình Thẩm Duy Thần trong phòng. Cậu cười gọi anh: “Chú về rồi ạ.”

Anh ngồi xuống giường, coi như chưa nghe thấy gì, nói: “Quan hệ của cháu với bạn bè tốt thật nhỉ.”

Cậu nhún nhún vai, không quan tâm đến chuyện này lắm: “Cũng tạm tạm ạ.”

“Rất nhiều cô bé thích cháu.”

Về mặt cậu vô tội: “Nhưng cháu có thích bọn họ đâu.”

Anh chuyển chủ đề: “Bác sĩ nói cháu sắp xuất viện được rồi.”

“Hả? Thế thì tốt quá!” Cậu cười thất lễ: “Ngày nào cũng ngồi trong này, cháu sắp chán đến chết rồi!”

“Cũng sắp đến sinh nhật cháu, lúc đấy mở một bữa tiệc mừng xuất viện kèm tiệc sinh nhật đi.”

Cậu mỉm cười sung sướng như đứa trẻ được quà: “Dạ!”

“Mời bạn cùng lớp cháu nữa, đông người thêm vui.” Anh đề nghị.

Cậu hơi do dự: “Hay là thôi đi ạ, bọn họ đều bận học cả... Mời đám anh Lan Chi là được rồi.”

Anh không nhịn được hỏi: “Ngày nào cũng ở cùng nhiều người lớn như thế, cháu không thấy chán sao?”

“Không ạ, cháu thấy rất vui mà.” Cậu không hiểu lắm: “Sao tự dưng chú lại hỏi thế?”

Anh ngẫm thử dài: “Bạn cháu đã vất vả đến thăm cháu như thế, cháu không thể mời họ một tiếng được à?”

“...” Cậu không tình nguyện nói: “Cũng không hẳn là thế... Thôi được rồi, tùy ý chú vậy.”

Thực ra Thẩm Duy Thần bị thương rất nặng, nhưng may là cậu còn trẻ, bị gì cũng dễ khỏi, lại thêm mấy ngày nằm viện được Đào Phi chăm sóc cực chu đáo nên mới có thể thuận lợi xuất viện. Đường Kiều mua không ít thuốc Đông y tốt đưa cho Đào Phi, nhờ cô bồi bổ cho cậu thật tốt.

Thẩm Duy Thần đáng thương mỗi ngày bị thuốc bắc đắng muốn chết dày vò, đã không ít lần kháng nghị với cô. Cô nói chuyện này cho anh biết, từ đó về sau, mỗi lần gần đến giờ uống thuốc là cậu lại nhận được một tin nhắn từ anh – nhớ uống thuốc đấy. Đã có thánh chỉ từ anh, cậu có không muốn cỡ nào cũng ngoan ngoãn nuốt thuốc xuống.

Nhà Đào Phi thực sự quá nhỏ, nên Đường Kiều định tổ chức tiệc cho Thẩm Duy Thần ở nhà mình. Lúc này Đường Hoài Chương cũng đang ở nước ngoài, một đám choai choai ở trong nhà có quây tung trời lên cũng tiện. Vừa lúc Triệu Cẩm Chi vừa kết thúc tuần trăng mật, nên anh cũng mời y đến luôn.

Bữa tiệc rất náo nhiệt – một đám nhóc con mười sáu mười bảy tuổi tụ lại với nhau thì yên tĩnh làm sao? Triệu Lan Chi hơn ba mươi tuổi lúc này cũng chẳng khác gì học sinh cấp ba, chẳng mấy chốc đã tụ lại với bọn nhỏ, xưng anh gọi em như thật.

Khi Đào Phi đẩy một chiếc bánh ga tô bảy tầng đến thì không khí được đẩy lên đỉnh điểm. Mọi người đều lấy ra món quà mình đã chuẩn bị sẵn – tuy không phải đồ đắt tiền gì, nhưng của ít lòng nhiều, có ai là không vui. Triệu Lan Chi tặng cho cậu một cái notebook, còn Triệu Cẩm Chi thì là không ít đồ ngon mang từ nước ngoài về.

Triệu Lan Chi la hét: “Đường Kiều, em định tặng cho ân nhân cứu mạng cái gì vậy?”

Anh chỉ cười không nói.

Đào Phi cười cười: “Được rồi, con mau ước đi!”

Ánh mắt cậu lướt qua mọi người, nhìn thẳng về phía anh, khước miệng cong lên.

Thẩm Duy Thần năm mười sáu tuổi nhắm mắt lại, ước một điều ước như cậu đã ước suốt bao nhiêu năm qua.

— Cầu cho con và người nợ mãi mãi không xa rời.

Triệu Lan Chi bắt đầu nâng chén rượu lên: “Chúc Duy Thần sinh nhật vui vẻ!”

Mọi người cũng hô to: “Chúc mừng sinh nhật!”

“Còn có, chúc mừng em thuận lợi xuất viện!” Y bá vai cậu: “Nhóc à, tin anh đi, đại nạn không chết, ắt là có phúc về sau!”

Cắt xong bánh ga tô, chưa ăn được mấy miếng là đến lượt — đại chiến bánh gato! Trừ Triệu Lan Chi ra, những người lớn đều né xa đám đông hỗn loạn này. Thấy Triệu Cẩm Chi một mình ngồi trên ghế sofa, mắt vẫn nhìn chằm chằm anh hai nhà mình, Đường Kiều liền đến bên cạnh y: “Tuần trăng mật thế nào?”

Y rầu rĩ: “Tốt lắm.”

“Còn Lý Vân Thư?”

“Cũng ổn.”

“...” Anh im lặng một lúc rồi nói: “Mày đã nói chuyện với anh ấy chưa?”

Y nắm chặt cái ly trong tay: “Vẫn chưa. Anh ấy không nghe điện thoại của tao, ba mẹ cũng nói anh ấy chưa về nhà.”

“Chắc là bận quá?”

“Tao đã đến mấy cái nhà của anh ấy trong thành phố rồi, nhưng vẫn không thấy. Thật chẳng hiểu giờ anh ấy đang ở đâu nữa.”

...Hình như anh biết đấy, nhưng sáng suốt không nói ra: “VẬY... đây là lần đầu tiên mày thấy anh ấy từ khi về nước à?”

Y khựng lại một lúc: “Nhất định tao sẽ bắt anh ấy lại!”

“Ừ, hai người cứ bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện đi. Anh em với nhau, có gì mà không nói rõ được chứ.” Dừng một lúc, anh thử hỏi: “...Mày không kỳ thị LGBT đấy chứ?”

“Cũng không đến mức đấy.” Y tức giận: “Tao chỉ giận anh ấy giấu diếm tao! Ngay cả mày anh ấy cũng nói rồi, thế mà với tao thì lại...!”

“...Mày đã nghĩ thử chưa, vì sao anh ấy nói với tao mà lại không nói với mày?”

Triệu Cẩm Chi ngẩn ra, một suy nghĩ dần dần hiện ra trong não. Y tròn tròn mắt, chỉ vào người anh: “Mày... Chẳng lẽ mày cũng...”

Anh không nỡ nhìn vẻ mặt này của y, nhẹ gật đầu: “Như mày nghĩ đấy.”

Y đứng phắt dậy, tức đến độ toàn thân run rẩy, vẻ mặt bi phẫn: “Được lắm, được lắm, thì ra bọn mày đã sớm...”

“Cẩm Chi, mày bình tĩnh đã...”

“Bình tĩnh thế đo nào được! Mnc tránh xa tao ra!” Y rống lên một tiếng, trừng mắt nhìn anh rồi chạy biến đi.

Nhìn bóng lưng của y, chẳng hiểu sao anh lại nghĩ – lần này y có gây đi được không nhỉ?

Tuy Triệu Lan Chi điên cuồng nhảy nhót với đám học sinh trung học nhưng vẫn để ý đến Triệu Cẩm Chi đang ngồi bên này. Thấy em trai đi rồi, y liền đến gần anh, nhướn mày: “Thế nào?”

Anh nhìn y, mặt không đổi sắc.

Triệu Lan Chi vô tâm vô phách cười lớn một hồi rồi châm một điếu thuốc: “Anh biết, sớm muộn gì mình cũng phải đối mặt với chuyện này. Đạo này ba mẹ anh cứ bắt anh đi xem mắt suốt.”

“Rồi anh có đi không?”

“Đấy không phải là trọng điểm!” Y phì cười gật đầu: “Anh sắp bị bức đến điên rồi!”

Anh hả hê cười (¬_¬)

“Em còn cười!” Y trừng mắt: “Anh nói cho em biết, em cũng sắp ba mươi rồi, chờ ba em trở về, em sớm muộn gì cũng bị ép đi gặp đủ loại phụ nữ!”

Nụ cười trên mặt anh nhạt dần: “Triệu Lan Chi.”

“Hả?”

“Gần đây em đã suy nghĩ về chuyện anh nói lần trước. Đời người không ai biết trước được chữ ngờ, đúng là em phải chuẩn bị sẵn sàng cho mọi khả năng thật.”

“Cho nên?”

“Anh nghĩ xem... Nếu em kết hôn với Đào Phi thì sao?”

Seven: Chương trình xả hàng đến đây là hết

Thắc ra đến cuối tháng này tôi mới thi xong cơ, cơ mà hôm nay high quá nên không nhận được mà thả ra hết....

Btw, mọi người nhớ ủng hộ hố mới nhà tôi nha: 3 Dự là con cưng đó: 3

35. Chương 35

Triệu Lan Chi không tin nổi vào lỗ tai mình: “Cái... Em điên rồi!”

Đường Kiều cười cười: “Thật mà. Em đã cân nhắc rất lâu rồi.”

Y nhìn anh như thể đang nhìn một thằng ngu: “Wah, anh không ngờ... em lại là bi* đấy.”

*bi (bisexual): Song tính luyến, yêu cả nam lẫn nữ.

Không để anh giải thích, y lại tiếp tục lăm bắm: “Kể cả thế thì cũng nên thích kiểu trẻ trung xinh đẹp mới phải chứ. Đào Phi à... Cô ấy trẻ lại mười tuổi thì cũng là mỹ nhân đấy, nhưng... Chậc, thôi, em thích là được rồi.”

Anh dở khóc dở cười: “Em với cô ấy không phải là tình yêu kiểu ấy, mà em cũng không thích phụ nữ. Nhưng nếu bắt buộc phải kết hôn, thì cô ấy là lựa chọn tốt nhất cho em.”

“Em muốn lừa người ta kết hôn với em à?” Y trợn trắng mắt.

“...Em không làm được chuyện ấy. Hơn nữa, em cũng biết là cổ không có dự định cưới ai.”

“Thế sao còn muốn cưới cô ấy làm gì?”

Anh im lặng một lúc, rồi nói: “Người em coi trọng không phải là cô ấy, mà là Thẩm Duy Thần.”

Y cúi đầu suy nghĩ một chút rồi ngẩng phắt lên nhìn anh, cực kỳ kinh hãi: “Thật hả?”

“Ừ.”

“Em có cái suy nghĩ này từ bao giờ?”

“Chắc là từ khi thằng bé liều mình cứu em đi.” Anh bắt đầu cười.

Y cười khỏ: “Em... đúng là đã cho nó một món hời lớn rồi.”

Nhìn Thẩm Duy Thần đang bị một đám thanh niên vây quanh, không hiểu sao anh lại thấy hơi uể oải: “Này, cho em mượn đui chút đi.”

“Hở?”

Anh gối lên đui y, đôi chân dài tùy ý vắt lên. Ánh sáng từ đèn led treo trên trần làm anh hơi chói mắt: “Đằng nào thì em cũng không có con, người nhà thì cũng chỉ có mỗi ba. Hai mẹ con Đào Phi đều rất quan tâm em, đặc biệt là Thẩm Duy Thần...” Trước mắt anh như hiện lên dáng vẻ cậu cuộn tròn trong vũng máu hôm đó: “Dù là con ruột cũng chưa chắc đã vì em đến mức ấy.”

“Đúng thế thật.” Y vô thức nghịch tóc anh: “Thằng nhóc đó với em... đúng là không tầm thường. Cũng dễ hiểu thôi, mấy năm nay em đã tận tâm tận lực với hai mẹ con họ như thế. Từ nhỏ nó đã thích quần lấy em, có khi đã coi em thành cha ruột rồi cũng nên.”

“...Hờ, tự dưng có đứa con kém mình có mười lăm tuổi cũng không hay ho gì đâu.”

“Nhưng nếu em muốn để nó thừa kế tất cả của mình thì chỉ cần thuê luật sư lập di chúc là được, cần gì phải kết hôn với Đào Phi?”

“Đây... là tư tâm của em. Em muốn tên của nó... sẽ ở trên cùng một họ khẩu với mình.”

Y ngắc người: “Đúng là buồn nôn!”

Anh nhắm mắt lại: “Em biết không ít trường hợp kiểu thế này – người già không ai chăm sóc chết trong nhà, nhưng không ai biết, mãi đến khi xác chết phân hủy đến bốc mùi mới có người phát hiện ra.”

Mặt y nhăn lại: “Đừng nói điềm gở như thế.”

“Không, em chỉ... không muốn mình sẽ như vậy.” Giọng anh rất nhỏ, nhưng y vẫn nghe ra: “Em mong rằng, khi mình già đi cũng được như những người khác, có người thân kề cận bên mình; ít nhất là... không đến nỗi chết trong cô độc như thế.”

Triệu Lan Chi chưa từng thấy vẻ yếu ớt đó của anh – xem ra, lần này anh đã bị dọa sợ thật rồi.

“Ai bảo gay nhất định sẽ cô đơn?” Y nói: “Rất nhiều cặp gay vẫn làm bạn đến đầu bạc răng long mà. Em phải tin là nửa kia của em nhất định sẽ xuất hiện, em chỉ cần kiên nhẫn chờ đến ngày đó thôi.”

Khóe miệng anh cong lên: “Em đã hơn ba mươi rồi, không còn đủ kiên nhẫn nữa.”

“Đừng nói thế chứ...”

“Dù thế nào thì cảm giác được người bảo vệ vẫn rất tuyệt, dù đối phương chỉ là một thằng nhóc.”

Y im lặng một lúc, rồi cụp mắt xuống: “Tùy em. Nhưng... anh có thể yêu cầu một chuyện được không?”

“Chuyện gì?”

“Trong di chúc ấy, em sẽ chia cho anh một phần chứ?”

Anh nở nụ cười: “Anh muốn cái gì?”

Y ưỡn ngực lên: “Căn biệt thự này không tồi, anh đây muốn!”

“Được! Anh em ta quen nhau đã lâu như thế, anh muốn gì em cũng cho anh!”

Y khoa trương kêu lên: “Thật sao? Vậy cho anh đề em đi, anh đã muốn em từ lâu rồi ~!”

“...Cái này thì không được, Thẩm tam gia sẽ thiên em mất ”

Chủ đề của hai người dần dần chẳng liên quan gì đến trọng điểm, vừa nói vừa cười, bỗng Thẩm Duy Thần từ đâu xán đến, miệng toét: “Hai người đang nói gì mà vui vậy?”

Rõ ràng là cậu đang cười, nhưng Triệu Lan Chi lại thấy ánh mắt cậu có gì đó là lạ – dường như chỉ hận không thể đá văng y ra ấy: “Khụ khụ khụ, chuyện người lớn trẻ con không biết đâu.”

“Cháu đã mười sáu tuổi rồi.” Cậu híp mắt lại: “Chú Đường, chú có còn là trẻ con đâu, sao lại gồi lên đùi anh Lan Chi làm gì?”

Bị cậu nói thế, anh cũng thấy mình hơi bất lịch sự, vội vàng ngồi dậy. “Sao cháu không ra chơi với các bạn đi?”

“Một đám nhóc con chơi toàn trò ấu trĩ, vô nghĩa chết đi được.” Cậu ngồi vào giữa hai người rồi hỏi anh: “Rất cục là hai người vừa nói gì thế, cho cháu hóng với ~”

Hai người liếc nhau, nói: “Thẩm Duy Thần, em nghĩ sao về việc... Ừm, mẹ em kết hôn?”

“Dạ?” Cậu giật mình: “Sao tự dưng anh lại hỏi thế?”

Triệu Lan Chi hơi chột dạ: “Thì hỏi thôi chứ sao. Mẹ em hai mươi đã sinh em ra, từ đó tới nay cái gì tốt đẹp nhất cũng dành cho em. Chờ đến khi em tốt nghiệp cấp ba, nhiệm vụ của cô ấy cũng coi như xong rồi, nghỉ ngơi một chút cũng là hợp lẽ thường chứ?”

“Em biết mẹ rất vất vả, nếu mẹ có thể gặp người mình thích thì cứ kết hôn thôi, em không có ý kiến gì.” Cậu đáp: “Chỉ cần người kia tốt và trân trọng mẹ là được.”

“Haha, em cứ yên tâm, anh ta tuyệt đối là một người tốt!”

“Là sao?” Cậu nghi ngờ: “Hai người gạt em chuyện gì hả?”

Đường Kiều cảnh cáo liếc y, bình tĩnh nói: “Đừng để đến anh ta. Anh ấy say rồi.”

Lúc này, tiếng Đào Phi vọng ra từ trong bếp: “Duy Thần! Đến đây bê nước lên đi con!”

Anh vỗ vỗ eo cậu: “Mau đi đi.”

Chờ cậu đi rồi, anh quay sang trách cứ y: “Anh nói lung tung cái gì thế!”

“Anh có nói gì đâu.” Y tủi thân giải thích: “Anh chỉ muốn thay em dò hỏi phản ứng của nó thôi. Nếu nó không muốn trở thành con em thì làm sao bây giờ?”

“Nó là trẻ con, có thể nào thì quyền quyết định cũng nằm trong tay cô. Đáng lẽ ra anh phải hỏi cô trước mới phải.”

Y nghĩ một chút rồi gật đầu: “Nói cũng phải. Còn phía ba em thì sao? Ba em sẽ không cho em giao du với đàn ông, nhưng lại càng không cho em kết hôn với một người vừa lớn hơn em vừa có con riêng đâu.”

“Phải, nên chuyện này phải từ từ giải quyết, không thể nóng vội được.”

Chơi đến nửa đêm, rốt cục tiệc cũng tàn. Đường Kiều gọi taxi đưa bạn bè Thẩm Duy Thần về nhà, còn hai mẹ con Đào Phi thì anh giữ họ ở lại qua đêm. Dù không mấy khi có người ở nhà nhưng anh vẫn cho người định kỳ đến quét dọn, nên phòng cho khách khá là sạch sẽ. Anh định để Thẩm Duy Thần ngủ ở đó, nhưng cậu lại nằng nặc đòi ngủ chung với anh. Hai mắt cậu mở to, đáng thương nói: “Hôm nay là sinh nhật cháu đấy, cháu chỉ có một nguyện vọng bé xíu như thế thôi, chẳng lẽ chú không đồng ý với cháu được ạ?”

Đường Kiều: “...”

Lúc anh dẫn cậu lên tầng, cậu đột nhiên nói: “Chú, đây là nơi chú lớn lên à?”

“Ừ.”

“Thật tốt quá.” Giọng cậu tràn ngập ao ước: “Được ở trong căn nhà đẹp thế này.”

Anh nhớ đến tuổi thơ của cậu, nhớ đến cuộc sống vất vả ở nông thôn trong sự ghẻ lạnh của nhà ngoại, rồi chật vật theo mẹ lên thành phố sống, mấy tháng phải chuyển nhà một lần... Trái tim anh mềm nhũn – trải qua thời niên thiếu vất vả như thế mà cậu vẫn có được tính cách dịu dàng hiểu chuyện như bây giờ, đúng là chẳng dễ dàng gì.

Phòng của Đường Kiều vẫn y nguyên như thời anh học đại học, trong tủ vẫn giữ mấy bộ đồ ngủ. “Chú đi tắm trước đây, cháu cứ tự nhiên nhé.”

“Wah, ở đây có nhiều sách quá, cháu đọc được chứ ạ?”

“Đương nhiên là được.”

Khi anh ra khỏi phòng tắm thì cậu đang cầm một cuốn tiểu thuyết bìa cứng, chăm chú đọc. Anh vừa lau tóc vừa đến gần cậu: “Nếu thích thì cháu cứ cầm về đi.”

“Chú, Thẩm Mộ là ai?”

Tay anh khựng lại. Nơi cậu đứng vừa vặn là chỗ khuất sáng nên anh không nhìn rõ được biểu cảm của cậu. Trái tim anh co lại, anh buộc mình phải tỏ ra bình tĩnh, cố vờ như không để ý, hỏi: “Sao tự dưng cháu lại hỏi thế?”

Cậu ngẩng lên, khuôn mặt tuấn tú không có vẻ gì là khác thường: “Cuốn sách này là người đó tặng chú mà, trên bìa có ký tặng đấy.”

Anh khẽ thở phào: “À, là bạn cấp 3 của chú ấy mà.”

“Dạ.” Cậu gật đầu, lại nói: “Trong đây kẹp toàn ảnh của chú với người đó này.”

“...”

Cậu rút một tấm ra, chỉ vào thiếu niên có khuôn mặt thanh tú: “Đây là chú phải không?”

“...Ừ.”

Cậu cười: “Nhìn chú nhỏ thật đấy, lúc đó còn học tiểu học sao?”

Anh sốt ruột đứng dậy: “Được rồi, đừng xem nữa...”

“Còn người tên Thẩm Mộ này...” Đây là lần đầu tiên cậu ngắt lời anh: “...Nhìn giống cháu thật đấy.”

Thẩm Mộ mười sáu tuổi trong hình mặc sơ mi trắng và quần jeans, vẻ tươi cười nửa xấu xa nửa trêu chọc trên mặt hẳn cực kỳ quen thuộc với cậu. Đôi mắt của cậu và hẳn gần như y tạc – đều đen như mực, tựa như không thể chạm đến đáy.

Anh giật lấy toàn bộ ảnh trên tay cậu, nhìn cậu một lúc rồi cười: “Nói cũng phải, trông giống thật đấy. Đúng là trùng hợp.”

“Người tên Thẩm Mộ đó, giờ vẫn là bạn của chú sao?”

Đường Kiều âm ừ một tiếng.

“Sao cháu chưa gặp người đó bao giờ?”

“Bạn của chú là bạn của chú, sao cháu lại phải quen?” Anh thốt lên: “Cháu nghĩ cháu là ai chứ?” Cùng lắm chỉ là con bạn tôi thôi!

Thẩm Duy Thần ngạc nhiên nhìn anh, hai mắt mở to, giống như đứa trẻ làm sai chuyện bị người lớn mắng vậy.

Anh không chịu nổi nhất là dáng vẻ vô tội này của cậu, đầu óc rối tung lên, giọng điệu cũng mềm mỏng lại: “Thôi thôi, chú không có ý trách cháu.”

Cậu cười: “Cháu biết.”

“Muộn rồi, mau đi tắm đi.”

Nằm trên giường nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, tâm trí anh rối bời. Thân thể của Thẩm Duy Thần là thứ mà anh muốn che giấu cả đời, không ngờ cậu lại biết đến sự tồn tại của Thẩm Mộ sớm như thế. Không thể không nói – vẻ ngoài của Thẩm Mộ và Thẩm Duy Thần thực sự rất giống nhau. May là bây giờ anh không phải gặp Thẩm Mộ nhiều nữa, cũng không còn yêu hận gì với hắn, nếu không thì anh thực sự không thể đối xử với Thẩm Duy Thần như chưa hề có gì xảy ra.

Anh tự nhủ – thôi thì đành nào Thẩm Mộ cũng bị Thẩm Ngôn đá ra nước ngoài rồi, nếu không có gì bất ngờ thì hắn còn lâu mới về nước.

Có lẽ vì suy nghĩ quá nhiều, cũng có thể vì quá mệt mỏi mà anh thiếp đi lúc nào không hay.

Tắm xong, Thẩm Duy Thần cẩn thận trèo lên giường, nhưng cậu không ngủ ngay mà nghiêng người, chống tay nhìn dáng vẻ đang ngủ say của anh. Người đàn ông này đã hơn ba mươi tuổi mà làn da vẫn chẳng khác cậu là mấy, tóc trên trán hơi dài, phủ xuống che khuất mắt, nhìn khá là trẻ con. Cậu khẽ dướn người qua, đặt lên tóc anh một nụ hôn nhẹ nhàng.

Khi Đường Kiều tỉnh lại thì Thẩm Duy Thần vẫn vùi đầu vào ngực anh ngủ, đường nét khuôn mặt nghiêng nghiêng nom rất đẹp. Anh ngắm cậu một lúc, nhận ra có cái gì cứng cứng nóng nóng chĩa vào đùi mình thì lúng túng bật dậy, vọt vào phòng tắm; còn hung thủ thì lằm bằm một tiếng, trở mình tiếp tục ngủ.

Ôi thanh niên, đúng là tinh lực tràn đầy – Đường Kiều vừa đánh răng vừa nghĩ. Dù khuôn mặt hay vóc người cậu đều là sở thích của anh, nhưng nằm gần cậu mà anh chẳng có tà niệm gì cả – ôi chao, đúng là tình thân vĩ đại mà.

Đấy, nhận nuôi một thằng bé mình vốn đã nuôi nó từ bé đến lớn thì có gì là không tốt cơ chứ?

Lúc này, Đào Phi đã quen dậy sớm đang lạch cạch nấu nướng trong bếp với bà vú. Không bao lâu sau, cô bưng bữa sáng lên, ngạc nhiên hỏi: “Hử? Duy Thần đâu rồi?”

“Nó còn đang ngủ, chắc hôm qua chơi mệt quá rồi.”

“Thằng nhóc này, sao cứ đến nhà em là lại ngủ nướng thế.” Cô cười cười: “Để cô đi gọi nó dậy.”

Bà vú rót tách cafe cho anh: “Tiểu Kiều à, cô giáo Đào thực sự rất tốt đấy.”

“Vâng, bạn của cháu mà lại.”

Bà thở dài: “Chừng nào thì cháu mới dẫn bạn gái về nhà thế? Già này nóng ruột muốn chết rồi.”

Anh xém phun cafe ra ngoài: “Ba cháu còn chưa vợ, bà vội làm gì?”

“Già ở đây đã vài chục năm rồi, coi như là nhìn cháu lớn lên từ nhỏ, còn không có tư cách sốt ruột cho cháu nữa hả?”

Anh cười khổ: “Đương nhiên là có chứ ạ.”

“Mà ba cháu không vợ là thế nào? Phòng ông ấy có đầy ảnh phụ nữ môn đăng hộ đối với cháu ra đấy, chờ ông ấy về rồi cho cháu xem một thể. Cháu có muốn xem không, để già đi lấy?”

“Thôi thôi thôi.” Anh ngăn bà lại: “Người ta còn ở đây đấy, chúng ta cứ ăn cơm đi, để đến tối tính sau ạ.”

“Chắc gì tối nay cháu đã ở nhà? Mãi cháu mới chịu về một lần, để ba cháu về, già bảo ông ấy nói cháu thế nào...” Bà vú đã già rồi, hơi một tí là bắt đầu nói dông nói dài. Đường Kiều kiên nhẫn nghe bà cảm râm, thậm chí phải sớm báo cho Đào Phi mới được.

Đường Kiều chưa kịp tìm thời điểm thích hợp thì Đường Hoài Chương đã về nước. Anh liền quyết định ở nhà với ông luôn – hai cha con đã mấy tháng không gặp rồi.

Đường Hoài Chương năm mươi tuổi còn bận rộn hơn năm bốn mươi, lại vừa trải qua một chuyến đi dài, cả người ông như gãy rộc đi hẳn. Anh nhất quyết giữ ông ở nhà mấy ngày để tĩnh dưỡng, ông không lay chuyển được con trai, đành phải đồng ý ở nhà.

Ai dè đến ngày thứ hai, ông liền đưa cho anh một tấm hình: “Ngày mai con đi gặp cô gái này.” Thậm chí còn không cho anh một cơ hội từ chối.

Dù không muốn thế nào thì hôm sau anh vẫn ăn mặc chỉnh tề đi đến chỗ hẹn. Anh là gay, nhưng cũng là một người đàn ông đúng chuẩn – trước mặt phụ nữ, anh luôn giữ sự lịch sự và lễ độ nhất định, chẳng qua là ánh mắt không được nhiệt tình lắm thôi. Nhưng anh lại không biết – trong mắt phụ nữ, vẻ lạnh nhạt cấm dục ấy của anh lại là một đòn trí mạng. Chưa nói được vài câu, ánh mắt của đối phương đã lờ lờ phát sáng, chỉ khổ anh vừa gượng cười tiếp chuyện vừa nghĩ cách rời đi; cuối cùng phải nhờ một cú điện thoại của Triệu Lan Chi mới thành công chạy đi được.

Sau đó, anh lập tức phi xe đến tiệm ăn nơi Đào Phi làm công. Giờ không phải là giờ cao điểm, trong quán rất vắng, Đào Phi đang cầm cùi quét dọn hành lang. Không biết cô vừa làm sai chuyện gì mà chủ quán lại đứng bên cạnh sa sả không ngừng, sắc mặt cực kỳ khó coi, lớn giọng đến độ anh đang ở trong xe mà cũng nghe thấy. Còn Đào Phi thì vẫn là dáng vẻ ngoan ngoãn yếu đuối ấy, dường như một câu cũng không dám đáp trả.

Rõ ràng là đã quen thấy cô như thế này rồi, nhưng không hiểu sao, giờ anh lại thấy không thể nhịn được.

Thấy anh đẩy cửa bước đến, cô giật mình: “Đường Kiều? Sao em lại đến giờ này? Có chuyện gì à?”

“Có.” Anh đứng trước mặt cô, chân thành nói: “Cô có muốn thoát khỏi cuộc sống này không?”

Cô nắm chặt chổi lau, nhìn anh đến ngẩn người.

Seven: Anh nên có tà niệm gì đó, Đường ca à...

36. Chương 36

Đào Phi gượng cười: “Sao tự dưng em lại hỏi thế?”

Không đợi anh nói gì, chủ quán lại hùng hổ gào vào mặt cô: “Tôi bảo cô làm cái gì! Không mau quét cho sạch sẽ vào, còn đứng đấy buồn chuyện nữa chắc!”

Anh nắm lấy tay cô: “Chúng ta cần nói chuyện.” Rồi kéo cô đi thẳng ra ngoài.

Đào Phi không hiểu anh định làm gì, nhưng thấy bộ dạng nghiêm túc của anh thì thôi không giãy dụa nữa mà ngoan ngoãn bước lên xe.

Anh dẫn cô đến một quán cafe. Không khí trong quán rất yên lặng, khách đến cũng ít, rất thích hợp để bàn chuyện riêng tư.

Uống hết một tách cafe đặc, cuối cùng anh cũng thấy bớt hồi hộp đi một chút: “Cô, cô đã từng nghĩ đến chuyện tái giá chưa?”

“Hả?” Tay cô nắm chặt lấy cái tách, cười khỏ: “Không, không đâu.”

“Vạn nhất cô gặp được người thích hợp thì sao?”

Cô lắc đầu: “Từ khi cô sinh Duy Thần ra, cô đã mất đi năng lực làm vợ người ta rồi.”

“Thế thì tốt.”

“Đường Kiều?” Cô thấy lạ, hỏi: “Là sao, em định giới thiệu cô cho ai à?”

Anh hít một hơi, lấy hết dũng khí nói:

“Cô, cô sẽ cưới em chứ?”

Tay cô run bắn, vài giọt cafe bị hắt lên mặt bàn trắng tinh, lan dần ra mép bàn: “... Đường Kiều, em đang đùa cô phải không?”

“Cô đừng hiểu nhầm, em cầu hôn cô không phải vì thích cô – ít nhất không phải là kiểu yêu đương nam nữ ấy.” Anh bình tĩnh đáp: “Chúng ta đã quen nhau lâu như thế, không biết cô đã nhận ra em là gay chưa?”

Cô không ngạc nhiên lắm, cúi đầu: “Cô từng nghĩ về chuyện đó. Em cái gì cũng tốt, nhưng lại chưa từng có bạn gái, hơn nữa, cô từng thấy em và mấy người đàn ông khác cùng dạo phố với nhau, trông rất thân mật...”

“Vậy cô có kỳ thị em không?”

“Đương nhiên là không!” Cô vội đáp: “Em là người cô biết ơn nhất, dù em có làm gì đi chăng nữa, cô cũng sẽ không ghét bỏ em!”

“Thế thì tốt rồi.” Một khi cô đã không phản đối chuyện anh là đồng tính thì chuyện này cũng dễ dàng hơn nhiều: “Em không yêu phụ nữ, cũng không muốn vì chiều ý ba mà làm hỏng một đời họ. Nhưng cô cũng biết đấy – trong xã hội bây giờ, đồng tính cũng không được ủng hộ nhiều.”

“Vậy... em muốn cô làm bình phong cho em hả?”

Anh cười: “Đó là một nguyên nhân, nhưng không phải là chủ yếu – em vốn có quan tâm người đời nhìn em ra sao đâu. Cái chính là... Em muốn trở thành người một nhà với cô và Duy Thần.”

“Hai mẹ con cô vốn đã coi em là người nhà mà?”

“Phải, nhưng trên pháp luật, chúng ta không có quan hệ gì hết.” Mắt anh tối xuống: “Em... muốn để Duy Thần làm người thừa kế của mình.”

Sắc mặt cô đột nhiên thay đổi: “Ý em là...”

“Em sẽ không có con, nhận nuôi một đứa cũng được.”

“Nhưng không thể là Duy Thần!” Giọng cô đã khàn khàn: “Em đã giúp bọn cô nhiều như thế, nó có tư cách gì mà lại...”

“Cô, xin hãy tin vào em.” Ánh mắt anh kiên định hơn bao giờ hết: “Không ai có tư cách kế thừa tất cả mọi thứ của em như nó. Vì em mà đến cả mạng nó cũng không cần, còn ai có thể làm đến mức đấy cơ chứ? Quan trọng hơn là, em rất thích thằng bé, có thể để lại di sản của em cho nó, em thực sự rất vui.”

Cafe vẫn chảy tràn trên bàn chưa có ai dọn, dòng nước màu nâu tí tách nhỏ lên bộ đồ trắng của cô, tích thành một vũng nhỏ. Hai mắt cô đỏ bừng, sắc mặt trắng bệch, lẩm bẩm: “Cô, cô không biết nữa...”

Anh biết chuyện này đến quá đột ngột, nhưng phần anh anh đã nói xong rồi, còn lại chỉ là chờ quyết định của cô mà thôi: “Cô, em đã nghĩ rất lâu rồi – chuyện này dù là với em hay với cô và Duy Thần thì đều là chuyện tốt. Em mong cô sẽ đồng ý giúp em, cũng là giúp cho thằng bé.”

“Cô... phải suy nghĩ đã.”

“Đương nhiên rồi.” Anh cười: “Em chờ câu trả lời của cô đấy.”

Từ đó về sau, Đào Phi không chủ động liên hệ với Đường Kiều nữa, mà anh cũng không thúc giục, chỉ kiên nhẫn chờ. Một tháng sau, cuối cùng cô cũng có động tĩnh – mời anh đến nhà mình ăn cơm.

Đương nhiên là anh sẽ đồng ý. Trên đường đến nhà cô, anh còn hứng lên đi mua một chiếc nhẫn – dù cuộc hôn nhân này không giống bình thường cho lắm, nhưng thủ tục cần có thì vẫn phải đủ.

Khi anh ấn chuông, người ra mở cửa là Thẩm Duy Thần mặt mày hớn hởi, giống như cún con vẫy đuôi chào mừng chủ về vậy: “Chú, chú đến rồi!”

“Ừ.”

“Lâu lắm rồi chú không đến thăm cháu ”

Anh thuận miệng đáp: “Không phải cháu đang thi à? Chú chỉ sợ làm phiền cháu học thôi.”

Cậu hoàn toàn suy sụp: “Chú có làm phiền cháu hằng ngày đi chăng nữa thì cháu vẫn thi tốt mà.”

Anh vò tóc cậu: “Thằng nhóc hư hỏng này! Chẳng biết khiêm tốn gì cả!”

Cậu le lưỡi: “Cháu nói thật mà ”

Lúc này, Đào Phi mang thức ăn từ trong bếp ra, thấy anh thì hơi bối rối: “A, em đến rồi đấy à. Mau mau ăn cơm thôi.”

Trong lúc dùng cơm, cô cứ nhấp nhồm không yên mãi. Thẩm Duy Thần thì vẫn hoạt bát như thường, hăng hái kể đủ chuyện trên trời dưới đất. Anh không có tâm trạng nào mà nghe cậu lải nhải, liền gấp một miếng thịt nhét thẳng vào miệng cậu: “Đang ăn cơm thì đừng nói chuyện.”

Cậu tủi thân chớp chớp mắt, đứng chuẩn ngậy thơ vô (số) tội ÔvÔ

Ăn xong, Đào Phi vào bếp rửa bát, còn Thẩm Duy Thần thì quần lấy anh đòi anh giảng bài cho cậu. Anh nói qua quýt mấy câu, nhân lúc cậu đang tập trung làm bài thì lén vào bếp.

Nghe được tiếng bước chân sau lưng, động tác trên tay cô liền khựng lại: “Đường Kiều à.”

“Hôm nay cô gọi em đến là để cho em câu trả lời sao?”

Cô hít sâu một hơi, quay lại nhìn anh: “Cô đã suy nghĩ rất kỹ, nếu em đã đề nghị như vậy thì cô...không có lý do gì để từ chối cả.”

Anh thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Một tháng chờ đợi của em quả là không uổng phí.”

Cô cũng gượng cười, nhưng trong mắt là tràn đầy lo âu: “Cô... chỉ sợ người ngoài sẽ không chấp nhận được chuyện này.”

“Ý cô là?”

“Ba em, còn cả Duy Thần nữa.” Cô hơi mất tự nhiên: “Loại đàn bà như cô, liệu ba em có thể...”

Anh ngắt lời: “Cô à, người ta có câu nói thế này – nếu muốn người khác tôn trọng mình thì tự mình phải tôn trọng mình trước mới được. Nhà em cứ để em lo, còn về Duy Thần thì cũng không phải lo lắng đâu. Thằng nhóc kia hẳn đã coi em là cha từ lâu rồi, sau này em ở chung hẳn với hai người, có lẽ cũng chẳng khác trước đây là mấy.”

Cô khẽ gật đầu: “Vậy thì tốt rồi.”

“Được rồi, cô à, em có một vật muốn trao cho cô.” Anh lấy một cái hộp nhỏ tinh xảo từ trong túi ra: “Nếu đã kết hôn thì phải ra dáng chứ.”

Cô ngẩn người.

Hộp được mở, một chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh hiện ra, dưới ánh đèn trông như phát sáng vậy.

Mùi cô lập tức nghẹn ngào, nước mắt dâng lên chỉ chực rơi xuống. Bao nhiêu năm trước kia, cô cũng có một giấc mơ như vô vàn thiếu nữ khác, mơ về một người đàn ông anh tuấn quỳ xuống dưới chân mình, tay cầm nhẫn, thâm tình nhìn cô, trao cho cô lời hứa về một tình yêu trọn vẹn cả đời —

— Giấc mơ đó đã tan vỡ kể từ năm cô hai mươi ba tuổi. Cô cứ ngỡ mình không còn hy vọng nào nữa, ai dè giờ đây, nó lại trở thành hiện thực theo cách như thế này.

Không thấy cô có phản ứng gì, anh hỏi: “Hử? Chẳng lẽ cô muốn em quỳ xuống thật?”

“Cô...” Giọng cô đã nghẹn nghẹn nức nở.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng sập cửa, làm hai người giật nảy mình. Đào Phi tỉnh táo lại, vội chạy ra ngoài kêu: “Duy Thần?”

Anh chạy vào phòng cậu, thấy trong phòng không có ai: “Chắc là nó vừa ra đây.”

Cô gấp đến độ bật khóc: “Có phải nó nghe thấy hết rồi không? Có khi nó lại nghĩ là chúng ta thực sự...”

“Sớm muộn gì nó cũng sẽ biết thôi.” Anh khoác áo vào, mở cửa: “Để em đi tìm rồi nói chuyện với nó. Cô đừng lo, cứ ở nhà chờ bọn em về nhé.”

Xuống tầng rồi, anh thấy có một bóng người dong dỏng cách đó không xa. Nhận ra đó là Thẩm Duy Thần, anh vội vã đuổi theo.

“Thẩm Duy Thần!” Anh hô lên, nhưng người phía trước dường như không nghe thấy gì mà tiếp tục chạy. Anh đành phải quát: “Cháu đứng lại đây cho chú!”

Thiếu niên khựng lại, lặng im đứng dưới ánh đèn đường.

Anh thở phào một hơi, dịu giọng xuống: “Cháu làm sao vậy?”

Cậu từ từ quay lại: “Chú nói xem?” Giọng nói của cậu không giống như trước đây nữa, mà lại nửa tàn nhẫn nửa mỉa mai: “Chú ân ân ái ái với mẹ cháu trong bếp, chẳng lẽ cháu lại ở đây quấy rầy hai người à?”

Một Thẩm Duy Thần bây giờ thực sự quá xa lạ, tròng mắt đen kịt tràn ngập tơ máu, chẳng còn dáng vẻ dịu ngoan của đứa bé luôn tũm tĩm cười trước đây nữa. Điều này làm Đường Kiều cực kỳ bất an, nhần chặt mày lại: “Mọi chuyện không phải như cháu nghĩ đâu.”

Môi cậu giật giật rồi khê cong lên: “Thế thì là gì?”

Anh bình tĩnh thuật lại: “Cháu biết rồi đấy, chú là gay. Một khi chú với mẹ cháu kết hôn rồi thì hai người sẽ trở thành người thân của chú, sẽ có được một cuộc sống đầy đủ hơn mà chú cũng muốn cháu làm người thừa kế của mình.”

Ai ngờ là vẻ mặt cậu vẫn chẳng có vẻ gì là tốt hơn cả. Cậu nhìn thẳng vào mắt anh: “Chú Đường, cháu làm nhiều chuyện vì chú như thế, không phải là để trở thành con của chú.”

“Chú hiểu.” Anh vội đáp: “Nhưng chú làm tất cả chỉ là để tốt cho cháu thôi.”

“Nhưng mà, chú đã từng nghĩ xem, thứ cháu thực sự muốn là gì chưa?”

Anh nói không chút do dự: “VẬY cháu nói đi. Chỉ cần là thứ cháu muốn, chú nhất định sẽ cho!”

Thẩm Duy Thần đột nhiên nắm lấy vai anh, động tác mạnh đến độ làm vai anh phát đau. Ánh mắt cậu gần như đã điên cuồng, nhưng giọng nói lại vô cùng yếu ớt: “Chú, chú không thích cháu sao ạ?”

Anh ngẩn người, dịu dàng đáp: “Sao có thể? Dù có thế nào, chú vẫn sẽ thích cháu.”

Cậu hơi thả lỏng, ôm lấy Đường Kiều rồi đặt cằm lên vai anh: “Chú, cháu cũng thích chú lắm.”

“Chú biết, nên chú mới muốn trở thành người một nhà với cháu đấy.”

“Không được.” Cậu khép chặt hai tay, nhắm mắt lại, cảm nhận độ ấm của anh trong lòng mình: “Cháu thích chú như thế, chú không thể... đối xử với cháu như vậy.”

Mắt anh lóe lên – Thẩm Duy Thần lúc này thật sự không bình thường chút nào. Anh tách người khỏi cái ôm của cậu: “Cháu...?”

Seven: Lật bài rồi x3!

Ngoài lề một chút: Tự dưng tôi thấy tội Đào Phi ghê gớm. Hồi trẻ bị lừa tình, hồi già có người nguyện ý chăm sóc mình thì lại bị con trai của thằng lừa tình cuỗm mất. LOL, biết là khổ vì đại, nhưng mà đúng là khổ...

37. Chương 37

Hai mắt Đường Kiều trợn trừng.

Khuôn mặt tinh xảo của Thẩm Duy Thần bỗng sát lại gần anh, quanh mũi anh tràn ngập hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của cậu. Khi đôi môi mềm mại sạch sẽ ấy chạm vào môi mình, nhất thời, đầu óc anh trống rỗng.

Đến khi anh ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì cậu đang nâng mặt anh lên. Ngực anh trầm xuống, đẩy mạnh cậu khỏi mình.

Cậu không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn anh, đối lập hoàn toàn với anh đang cực kỳ hoảng loạn.

“Cháu có biết mình đang làm gì không!”

“Cháu biết.” Giọng cậu không còn trong trẻo như trước đây nữa, mà trầm thấp khàn khàn, mang theo sự quẫn rũ chết người: “Chú Đường, cháu thích chú. Không phải là kiểu một đứa trẻ thích một bậc cha chú, mà là như một người đàn ông thích một người đàn ông vậy.”

“Đừng có đùa.” Anh nắm chặt tay, giọng nói đã phát run nhưng vẫn cố làm như không để ý: “Chú sẽ giận đấy. Cháu mới bao nhiêu tuổi mà đã đòi làm đàn ông, hử?”

Cậu cười mà như không cười: “Chú đã biết rồi mà, chẳng qua không muốn thừa nhận thôi – đã vậy thì cháu cứ nói thẳng ra cũng không sao nhĩ. Cháu vốn định cho chú nhiều thời gian hơn để dần dần tiếp thu, xem ra là không được rồi...”

“Nói vậy!” Tận mắt chứng kiến chú cừu nhỏ ngoan ngoãn cuối cùng cũng bỏ đi lớp vỏ bọc, để lộ ra nanh sói sắc bén, anh run đến nổi sau lưng lạnh toát, thậm chí còn không có dũng khí nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy vừa yếu đuối vừa âm trầm kia: “Thẩm Duy Thần, nếu cháu chỉ muốn ngăn cản cuộc hôn nhân này thì không nhất thiết phải...”

Khóe môi cậu giật giật rồi cong lên: “Chú à, chú ngạc nhiên đến nỗi muốn phủ nhận sao? Tiếc quá, mọi chuyện cháu nói đều là sự thật cả. Cháu thích chú, vẫn luôn luôn thích, chính cháu cũng không biết là bắt đầu từ bao giờ nữa. Nhìn chú ở cùng người khác, cháu ghen tị đến mức phát rồ lên cháu cố gắng giả làm một bé ngoan, chỉ là để chú yêu thích cháu thêm một chút. Cháu muốn đôi mắt chú chỉ hướng về mình, cháu muốn — chú thuộc về cháu.”

“Câm miệng!” Anh không nhịn được nữa, cắn chặt răng, vung tay lên, tát thẳng vào mặt cậu!

Trên làn da trắng nõn của cậu lập tức hiện một dấu tay đỏ thẫm, nhưng cậu vẫn không nhúc nhích, chỉ cụp mắt xuống. Dù sao thì cậu vẫn còn là một đứa trẻ, để có thể thẳng thắn bày tỏ với anh hôm nay, cậu đã phải gom hết dũng khí lại rồi: “Nếu đánh cháu làm chú có thể tiếp nhận sự thật, vậy thì... chú cứ đánh đi.”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau. Trong cơn hoảng hốt, trước mắt anh đột nhiên hiện lên hình ảnh của một Thẩm Duy Thần trước đây – một đứa trẻ vừa dịu ngoan vừa hiểu chuyện, lại thường làm nũng với anh. Anh vô lực buông thông tay xuống, nhẹ giọng lầm bầm: “Về đi. Mẹ cháu đang lo lắng đấy.”

“Chú sẽ tiếp nhận cháu chứ?”

Anh không trả lời, quay người đi về bãi đỗ xe.

Thẩm Duy Thần bị bỏ lại nơi đó, im lặng dõi theo bóng lưng của anh, trong mắt tràn ngập những cảm xúc khó nói thành lời.

Ngồi vào xe rồi, trong đầu Đường Kiều vẫn rối tung hết cả lên.

Thẩm Duy Thần... thích mình?

Mọi chuyện cứ như là mơ vậy, chẳng chân thật chút nào.

Anh ngồi ngây ra nửa ngày, khi lấy lại tinh thần thì một giờ đã trôi qua – nhưng anh vẫn chẳng hiểu gì cả. Mấy năm vừa qua, anh đã vô tình cố ý mà đối xử với cậu như một đứa trẻ trong nhà – có thể anh đã mơ hồ đoán được tình cảm của cậu đấy, nhưng bất kể cậu có biểu lộ thế nào, anh đều quy kết nó thành biểu hiện của tình thân.

Phải, giữa anh và cậu chỉ là tình thân thôi. Người yêu ư? Ha, đừng có giỡn chứ! Anh cố ép mình không để tâm tới lời nói của cậu – dù sao thì Thẩm Duy Thần mới có mười sáu tuổi, cảm xúc ở cái tuổi này đến nhanh mà đi cũng nhanh, có ngộ nhân tình thân thành tình yêu thì cũng thường thôi mà.

Nhưng mà... anh thực sự có để ý! Anh nhớ đến cảm xúc lắng đọng trong đôi mắt đen tuyền sâu thẳm của cậu, vừa kiên định lại vừa yếu ớt. Có khi nào thẳng thắn nói thật lòng...

Thôi đi! Không nghĩ nữa! Mà có nghĩ tiếp cũng chẳng giải quyết được gì, bỏ qua bỏ qua!

Dù bằng cách nào thì lời tuyên bố đột ngột của Thẩm Duy Thần hôm đó cũng đã thành công làm đình chỉ tạm thời vụ kết hôn của Đào Phi và Đường Kiều. Bây giờ anh căn bản là không muốn gặp mặt hai mẹ con họ – dù đã sống hai đời, nhưng anh vẫn cần một khoảng thời gian để ngấm lại mọi thứ.

Sau hôm đó, cậu có gọi cho anh mấy lần, nhưng anh đều không nghe kết cục là – cậu xông thẳng đến nhà anh. Khi đó anh đang ở nhà, qua mất mèo nhìn thấy người đến là cậu thì rối rắm một hồi, rồi quyết định giả vờ như trong nhà không có ai. Cậu chờ một giờ rồi mới đi. Anh đột nhiên nhớ ra – rõ ràng là cậu có

chìa khóa nhà anh cơ mà, sao không tự mở cửa mà vào? Lúc này anh mới nhận ra – hóa ra từ trước đến giờ, anh vẫn chưa từng hiểu rõ con người cậu.

Trong lúc làm việc, anh vẫn cứ nghĩ mãi về chuyện ấy. Triệu Lan Chi nhìn ra điều đó, cố gắng hỏi anh vài lần nhưng vẫn chẳng moi được thông tin gì, chỉ có thể coi đó là biểu hiện của sự vất vả quá độ, liền hào phóng ban cho anh nửa tháng nghỉ ngơi: “Đấy! Cho em nửa tháng, thích đi đâu thì đi! Bao giờ thấy ổn thì về. Chừng nào về mà em vẫn cứ vất vưởng thế này thì cẩn thận anh đánh em đấy!”

Thực ra thì chuyện của Thẩm Duy Thần vẫn chưa đến nỗi làm anh không thể làm việc được, nhưng đúng là anh đang rất mệt mỏi, đi nghỉ một chuyến cũng là hợp lý. Anh từng hứa với cậu là bao giờ rảnh sẽ dẫn cậu đi du lịch với mình, nhưng giờ cậu đã lên cấp ba rồi mà anh vẫn chưa có thời gian thực hiện lời hứa ấy. Chờ mãi cũng được một cơ hội này, nhưng người... thì lại không thể tìm đến nữa rồi.

Đường Kiều đã suy nghĩ rất lâu – xem ra, sự im lặng của anh sẽ là câu trả lời tốt nhất cho cậu. Giữ một khoảng cách nhất định, chờ đến khi tình cảm kỳ diệu mới manh nha ấy dần biến mất rồi nói lại quan hệ cũng không muộn.

Không có bạn đồng hành làm anh cũng không có hứng mấy, liền chọn một chuyến bay bay thẳng đến Nam bán cầu. Mặc quần bơi, chìm trong ánh mặt trời ấm áp, nằm trên bãi biển ngắm từng nhóm mỹ nữ nước ngoài đi qua, làm anh tạm thời quên đi phiền não trong lòng.

Về ngoài của anh cực kỳ hợp gu người nước ngoài – trong mắt họ, một Đường Kiều tràn ngập hơi thở thần bí của phương Đông là cỡ nào hấp dẫn cơ chứ. Ngay tối hôm nghỉ phép đầu tiên, anh đã gặp được một thiếu niên tóc vàng xinh đẹp trong quán bar. Cả hai đều là tay già đời, tùy tiện nói vài câu uống vài chén rượu là đã hiểu ý nhau, một trước một sau bước ra khỏi quán, đến một khách sạn gần đó để thuê phòng.

Tuy Đường Kiều vẫn cho rằng khách sạn năm sao cũng không thể sạch sẽ bằng nhà mình, nhưng mấy năm gần đây, anh lại rất ít để bạn tình đến nhà ở qua đêm. Không phải vì không muốn, mà là vì Thẩm Duy Thần rất hay chạy đến nhà anh, anh chỉ không muốn để trẻ con thấy cảnh 18+.

Vừa nghĩ đến cậu là anh lại thất thần. Còn thiếu niên tóc vàng kia lại rất nhiệt tình, vừa đóng cửa lại đã chủ động dán lên môi anh. Anh gắng gượng tỉnh táo lại, ôm lấy cậu rồi lăn lên giường.

Người dưới thân cực kỳ phối hợp, vừa hỗn hển rên rỉ vừa câu hai chân vòng qua eo anh, ý thức giục cực kỳ rõ ràng – nhưng anh vẫn không thể tập trung được.

Bây giờ cậu đang làm gì? Có đi học đầy đủ không? Có khi nào cậu vẫn tiếp tục tìm anh không? Càng nghĩ nhiều, cảm giác phiền não quen thuộc lại trở về trong anh, ngay cả động tác xoa nắn thiếu niên dưới thân cũng vô thức ngừng lại.

Cậu đẩy anh ra, dùng tiếng Anh mắng: “Wtf! Rốt cục anh muốn làm gì! Tôi van anh đấy, làm ăn nhanh lên tí được không!”

Anh thu tay lại, vẻ mặt áy náy nói: “Xin lỗi.”

Cậu bĩu môi, tỏ ra khinh bỉ đến cực điểm: “Đừng nói là anh bị liệt đấy chứ? Thật cmn cứt cả hứng!” Rồi nhanh chóng mặc quần áo vào, sầm một tiếng sập cửa lại.

Để trần thân trên, anh bước đến mở rèm cửa sổ ra. Qua cánh cửa sát đất thật lớn, anh thấy cả thành phố đang chìm trong ánh đèn điện sáng trưng, đèn xe trên đường phố đông nghịt trông như những viên bảo thạch vậy.

Vài ngày sau đó, người muốn tiếp cận anh vẫn liên tiếp đến không ngừng, nhưng anh chỉ mỉm cười đáp lại họ, không ra ngoài cùng ai nữa. Rõ ràng nơi đây là một thắng cảnh nổi tiếng, nhưng anh mới ở ba ngày đã thấy vô vị – nhưng giờ mà về thì đúng là không cam lòng. Đến ngày thứ tư, anh quyết định ở lại khách sạn nghỉ ngơi, vừa xem phim vừa kiểm tra mail.

Giữa một đồng mail công việc, anh bỗng thấy tên Đào Phi lọt thỏm trong đó. Ngực anh trầm xuống, loáng thoáng cảm nhận được có chuyện không hay đã xảy ra. Mở mail ra, chỉ thấy cô viết – Đường Kiều, em đang

ở đâu thế? Duy Thần đã ba ngày không đi học rồi! Cô không biết phải làm gì hết... Em có thể giúp cô được không? Thấy mail này thì liên lạc ngay với cô nhé.

Anh vội vàng gọi lại. Khi Đào Phi nghe máy, cô vẫn đang khóc không ngừng. Anh kiên nhẫn an ủi cô: “Bình tĩnh bình tĩnh, có chuyện gì cứ từ từ kể em nghe.”

Khó khăn lắm cô mới bình tĩnh lại được, thút thít nói: “Cô không biết có chuyện gì đang xảy ra nữa... Mấy ngày nay trông nó vẫn bình thường lắm mà, tự dưng chủ nhiệm lớp gọi đến, bảo nó đã mấy ngày không đi học rồi, giờ cô cũng không liên lạc được với nó nữa...”

Anh cau mày: “Báo cảnh sát chưa?”

“Chưa.” Cô bật khóc: “Đường Kiều, có khi nào nó bị bắt cóc rồi không?”

Anh thì nghĩ khả năng cậu tự bỏ nhà đi còn lớn hơn nhiều! Anh vừa lo lắng vừa tức giận, thẳng thớm nói thật sự giỏi lắm! Làm anh muốn trốn cũng không trốn được!

“Cô, cô đừng khóc nữa. Em sẽ về ngay, cô ở nhà chờ em nhé.”

“Được.”

—

Khi máy bay đáp xuống thành phố S thì đã là chín giờ sau đó – là mười giờ tối theo giờ địa phương. Anh không về qua nhà, mà đi thẳng đến nhà Đào Phi.

Thấy anh đến, cô như bèo dạt cuối cùng cũng tìm được cây cột chống đỡ. Nhìn dáng vẻ mềm yếu vô năng lại sụt sùi khóc của cô, anh không khỏi thấy phiền – bao nhiêu năm trôi qua, đến cả Thẩm Duy Thần cũng đã lớn vậy rồi mà tính cách cô vẫn không hề thay đổi.

Từ miệng cô cũng chẳng hỏi thêm được cái gì. Từ khi nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp đến nay, cô đã cố gắng cả lên không làm được gì, trừ gọi cho Đường Kiều cũng chỉ biết gọi đi gọi lại cho con.

Anh an ủi cô một lúc, rồi hỏi cô xem cậu hay đến những nơi nào. Cô mê mải đáp: “Cô, cô không biết. Trừ trường học, cô chỉ biết nó hay đến nhà em.”

Đây là sự thật.

Nơi Thẩm Duy Thần thường đến không nhiều, hầu như cứ có thời gian rảnh là cậu sẽ chạy đến nhà anh. Anh biết chờ ở nhà không phải là cách tốt, liền gọi cho Triệu Lan Chi để cầu cứu.

Việc đầu tiên y làm khi nhắc máy là mắng liên thanh: “Cmn chứ em cũng biết mở máy à! Mấy hôm nay chơi có sướng không? Anh bị việc công ty đè sắp chết rồi này, khôn hồn thì quay về ngay!”

Anh không có tâm trí đâu mà nói nhảm với y: “Dạo này Thẩm Duy Thần có liên lạc với anh không?”

“Có chứ!”

Anh sững sốt: “Thật hả?”

“Anh nói dối em làm gì!” Y không quan tâm lắm: “Nó bảo không tìm được em, hỏi anh xem anh có biết em ở đâu không, anh nói là không biết...”

Anh nắm chặt di động trong tay, không thể tin nổi: “Nó đang tìm em?”

“Ừ. Haizz, anh còn tưởng hai đứa đi với nhau chứ. Sao thế? Đang cãi nhau à?”

Anh ngắt lời y: “Vậy anh có biết giờ nó đang ở đâu không?”

“Sao anh biết được.”

Anh không hỏi nhiều nữa, ngắt máy luôn. Sự bất an trong lòng càng lúc càng bành trướng, làm người vẫn luôn bình tĩnh khi đối mặt với mọi chuyện là anh cũng bắt đầu hoảng loạn. Anh cố đè nén cảm giác ấy xuống, bắt mình tỉnh táo để suy xét mọi việc.

Nếu anh đoán không sai, mấy hôm nay Thẩm Duy Thần không đến trường là để đi tìm anh. Vậy cậu sẽ đi đâu? Cậu không thể chạy ra nước ngoài, chỉ có thể loay quanh tìm kiếm trong thành phố S này thôi. Cậu sẽ không đến nhà chính của anh – đó không phải là nơi anh hay đến...

Lái xe về nhà mình không thấy ai, anh liền phi thẳng đến mấy quán bar quen thuộc của mình.

Đến rạng sáng, cuối cùng anh cũng tìm thấy người.

Thẩm Duy Thần đang ngồi trên quầy bar, không ngừng ngửa cổ nốc rượu, đôi mắt đen lầy hơi ươn ướt, phản chiếu ánh đèn lấp lánh.

Tuy cậu còn trẻ, thái độ lại lạnh lùng cực điểm, nhưng vẻ ngoài xuất sắc của cậu vẫn hấp dẫn không ít ông chú mò tới. Khi anh đến, bên cạnh cậu đang là một người đàn ông mặc đồ gợi cảm bó sát, thân thể như rắn nước không xương đang dựa sát vào cậu, ghé vào tai cậu thấp giọng thầm thì.

Đường Kiều vội xông đến, giữ chén rượu trên tay Thẩm Duy Thần lại, nhìn thẳng vào mắt cậu.

Cậu ngẩng đầu, đôi mắt vốn luôn thanh tỉnh nay lại hơi mê mang. Thấy người đến là anh, khóe môi cậu giật giật: “Quả nhiên... cháu phải làm bé hư chú mới chịu tìm đến sao?”

Cậu vừa mở miệng ra, anh đã ngửi thấy mùi còn nồng nặc. Anh trầm giọng: “Sao cháu lại ở đây?”

Thẩm Duy Thần cười nhẹ: “Cháu đang đợi chú.”

“Cháu cần bản là không đủ tiền tiêu xài ở đây!”

“Phải.” Cậu nhú mày lại – động tác đơn giản nhưng lại quyến rũ vô cùng: “Nhưng có rất nhiều người sẵn sàng mời cháu mà.”

Anh nắm chặt cổ tay cậu, lạnh lùng: “Về với chú.”

Người đàn ông vẫn ngồi bên nãy giờ tỏ ra khó chịu: “Này! Rõ ràng là tôi thấy cậu ta trước đấy!”

Anh lạnh lùng liếc sang gã: “Cậu ấy còn chưa đủ tuổi, nếu anh muốn phạm tội quấy rối trẻ vị thành niên thì cứ tiếp tục đi.”

Mặt gã tối sầm lại, ngúng nguẩy bỏ đi.

Anh kéo cậu ra khỏi quán bar. Có lẽ vì đã uống quá nhiều mà cậu bước đi hơi lảo đảo, ngay cả đứng im cũng không vững. Anh đỡ lấy hông cậu, cậu lại đột nhiên đẩy anh ra, chạy đến góc đường, móc họng nôn.

Anh chỉ muốn chửi ầm lên – nhưng khi nhìn thấy đứa trẻ mình nhìn nó lớn lên từ nhỏ nay lại mặt mày tái nhợt, anh lại cảm thấy đau xót nhiều hơn. Anh đứng chờ một bên, đợi cậu nôn xong thì đưa cho cậu một chai nước khoáng.

Súc miệng xong rồi, cậu đứng thẳng lên, nhìn anh bằng đôi mắt tràn ngập sương mù.

“Nôn xong chưa? Về nhà thôi.”

“Mấy hôm nay chú đi đâu?”

“Không phải việc của cháu.”

Cậu đến gần anh, nghiêm túc hỏi: “Chú không quan tâm đến cháu nữa à?” Đôi mắt cậu sưng nước, tựa như chú chó nhỏ lo lắng bị chủ nhân vứt bỏ vậy.

Trái tim anh như bị đập một cái, khẽ nhói lên đau đớn: “Không đâu.”

“Chú, cháu thích chú.”

Anh thở dài, nói ra lý do mình đã cân nhắc từ lâu: “Thẩm Duy Thần, giờ cháu còn quá nhỏ, còn chưa hiểu thế nào mới là yêu. Cháu chỉ đang ngộ nhận sự ỷ lại của một đứa trẻ với người lớn thành tình yêu thôi.”

“Chú không tin cháu à?”

Anh im lặng không đáp.

Cậu cười cười, ánh đèn đường cách đó không xa chợt lóe lên mặt cậu: “Mọi lời nói dối của cháu từ trước đến nay, chú đều tin. Nhưng chỉ có một lời nói thật rằng cháu thích chú đó, chú lại kiên quyết không chịu.”

38. Chương 38

Thẩm Duy Thần khi say rất ngoan ngoãn, yên lặng nằm ở ghế sau, khuôn mặt đỏ bừng, đáng vẻ khi ngủ vừa ngây thơ vừa vô hại.

Lúc dừng lại chờ đèn đỏ, Đường Kiều không nhịn được quay lại nhìn cậu. Khung cảnh này hình như hơi quen thuộc – anh nhớ, đó là khi cậu còn nhỏ, còn chưa cao đến hông anh, anh chỉ cần dùng một tay là có thể dễ dàng ôm cậu lên. Thời gian trôi qua nhanh quá, chỉ chớp mắt một cái là cậu đã lớn thế này rồi. Nói là nhìn cậu lớn lên từ nhỏ, nhưng dường như anh chẳng hiểu gì về cậu hết – từ bao giờ mà cậu đã có thể sống vai đi cùng anh, học được cách nói dối, học được cách diễn trò, thậm chí học được cách lợi dụng vẻ bề ngoài của mình?

Anh nắm chặt tay lái, nghĩ mãi mà không ra. Duy Thần của anh, tại sao lại trở thành loại người đó?

Đợi được Đường Kiều đưa con mình về nhà, Đào Phi cuối cùng cũng thở phào một hơi, vội vàng đỡ Thẩm Duy Thần vào phòng. Chăm sóc cậu một lúc, xác định được con mình chỉ là uống rượu say rồi ngủ, cô lại đi ra.

“Đường Kiều, lần này... thực sự cô rất cảm ơn em.”

Kiểu đối thoại này đã lặp đi lặp lại cả chục năm rồi.

Anh mệt mỏi đáp: “Không có gì.” Dù sao thì chuyện lần này cũng liên quan ít nhiều đến anh, tìm được cậu về cũng là việc anh phải làm.

“Rốt cục là sao vậy?” Cô lo lắng nhìn về phòng con trai: “Nó luôn rất nghe lời. Cô thực sự không hiểu vì sao tự dưng nó lại dở chứng như thế.”

Anh không biết phải trả lời thế nào, thậm chí, anh còn không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Chẳng lẽ lại nói là vì bị em từ chối nên con cô mới thành ra như thế à?

Thấy anh không nói gì, cô rũ mắt xuống, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ... Thực sự vì chuyện đó sao?”

Anh chợt dạ: “Cô cũng biết à?” Thằng nhóc này, loại chuyện đó sao có thể nói với mẹ được chứ! Vừa nghĩ đến cảnh cậu thẳng thắn nói thích mình trước mặt Đào Phi, anh liền cảm thấy cái mặt già nua của mình hơi nóng lên rồi...

“Hà?” Cô khó hiểu: “Đương nhiên là biết chứ. Là em nói cho cô mà?”

“Cái gì?” Anh sửng sốt.

“Thì là chuyện kết hôn ấy?”

“À...” Anh ho khan: “Phải phải, chính là nó đấy.”

“Tuy Duy Thần không nói gì thêm, nhưng cô nghĩ là nó đã biết rồi.” Cô áy náy nói: “Em cũng biết đấy, nó là mạng sống của cô, chuyện gì nó không đồng ý thì cô không làm được đâu. Nên là...”

Anh gật đầu: “Em hiểu. Chuyện kết hôn thì để sau đi, mấu chốt bây giờ là thằng bé. Giờ cô cứ quan sát nó kỹ nhé, có gì thì lập tức gọi cho em.”

Đường Kiều cứ nghĩ là Thẩm Duy Thần sẽ làm loạn thêm nữa, tâm lý cũng chuẩn bị xong cả rồi ai ngờ mấy ngày sau đó, dường như là cậu mà ngay cả Đào Phi cũng không liên lạc lại với anh. Dù không có tin gì đồng nghĩa với việc không có gì bất thường xảy ra, nhưng anh vẫn hơi lo lắng. Bây giờ anh đã biết rồi – ẩn dưới vẻ ngoan ngoãn vô hại của cậu là một ý chí vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, có gỗ thế nào cũng không chịu mềm lại.

Lo thì lo, nhưng anh cũng không muốn quang minh chính đại đến tìm cậu. Kết quả là... khi đeo kính râm ngồi trong xe đậu trước cửa trường cậu, anh thấy mình đúng là ấu trĩ muốn chết. Anh đã trưởng thành rồi, sao lại để một thằng nhóc mười mấy tuổi dắt mũi chứ!

Nhưng... Thôi được rồi, anh chỉ muốn xác nhận xem cậu có ngoan ngoãn đi học không thôi.

Hầu như chỉ liếc qua một cái, anh đã nhận ra cậu trong đám người. Đồng phục trung học mặc trên người cậu mang lại một cảm giác vừa cấm dục vừa xa cách, cực kỳ phù hợp thêm với vẻ mặt không biểu tình và ánh mắt lạnh nhạt – nhìn cậu rất nổi bật trong một đám học sinh đang cười cười nói nói.

Thẩm Duy Thần có một diện mạo tốt, thành tích học tập cũng được, rõ ràng là sau này rất có triển vọng. Ở cậu chỉ có hai lỗi sai: một là xuất thân, hai là... thích nhảm người. Là trưởng bối của cậu, anh tuyệt đối không cho phép bất cứ chuyện gì có thể ảnh hưởng đến tiền đồ của cậu được phép mạnh nha.

May là cả hai điều trên đều có thể thay đổi.

Đường Kiều vẫn ngồi trong xe, nhìn theo bóng dáng Thẩm Duy Thần, mãi cho đến khi cậu đi khuất khỏi tầm mắt. Anh cụp mắt xuống, tự cười nhạo mình – chao ôi, sao anh lại y như mấy ông chú biến thái chuyên rình rập thiếu niên vậy?

Ai ngờ, anh vừa định khởi động xe thì chợt có người gõ cửa kính.

Thấy rõ người đến là ai, anh bất ngờ đến độ không kịp suy nghĩ mà thốt lên: “Cháu đi rồi mà?!”

Thẩm Duy Thần cười cười: “Cháu nhận ra xe chú.”

Lúc này Đường Kiều mới nhớ ra – cậu vốn rất quen thuộc với xe của anh, xem ra lần sau nếu muốn rình rập thì phải đổi xe trước mới được. Tuy trong lòng xấu hổ muốn chết, nhưng anh vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, mở cửa xe ra: “Trùng hợp đi ngang trường cháu nên chú mới ghé vào xem. Lên xe đi, chú đưa cháu về nhà.”

Cậu ngồi vào ghế lái phụ, còn anh thì giả như chưa có gì xảy ra, bình tĩnh lái xe đi. Hai người đều không nói gì, làm bầu không khí hơi xấu hổ. Gần đến nhà cậu rồi, anh cảm thấy mình buộc phải nói gì đó – anh muốn quan hệ giữa hai người trở về như lúc trước, chứ không nửa chín nửa sống như thế này.

Cuối cùng, người mở miệng trước vẫn là Thẩm Duy Thần: “Chú, sang năm sau cháu định nhảy lên học đại học.”

“Hả?” Anh không ngờ là cậu lại nói đến chuyện này: “Cháu còn chưa tròn mười bảy mà, làm thế có được không?”

“Năng lực học tập và độ tuổi không liên quan gì đến nhau cả.”

“Chú biết..” Anh nghĩ một lúc: “Thôi thế cũng được, học sớm tốt nghiệp sớm, có thể đỡ đần mẹ cháu càng sớm càng tốt. Nhưng mà, sao tự dưng cháu lại nghĩ đến chuyện này vậy?”

Cậu thấp giọng đáp: “Chừng nào còn là học sinh thì cháu không thể tự do làm thứ mình muốn được.”

Cả người anh cứng đờ lại.

“Thậm chí còn không có tư cách nói thích chú.”

“Chú đã bảo là...”

“Chú, cháu đã nghĩ thông suốt rồi. Chuyện mấy hôm trước là cháu không đúng – cháu biết, chú không thích cháu như thế. Nhưng cháu chỉ sợ chú đột nhiên rời đi, cố ý trốn tránh cháu, chạy đến một nơi mà cháu không thể tìm đến được. Cháu biết chú sẽ không qua lại với một đứa trẻ, vậy nên, cháu muốn trở thành người lớn.” Cậu vội vàng nói: “Bây giờ cháu cũng sắp thành niên rồi, chú xem, cháu sẽ không bắt chú đợi lâu đâu. Cháu cam đoan đấy, thật mà, cho nên...”

Tay cậu vươn ra, run rẩy giữa không trung, rồi cẩn thận nắm lấy góc áo anh, từng chút từng chút một: “Cháu xin chú đấy, xin hãy... chờ cháu đi...”

Chiếc xe dần dần dừng lại gần khu dân cư. Lúc này trời đã tối, ánh sáng của đèn đường chiếu vào cũng mờ mờ, làm anh không thể nhìn rõ biểu cảm của cậu. Anh hơi căng thẳng, há miệng định nói thì điện thoại đặt

bên cạnh bỗng rung lên. Nhìn thoáng qua màn hình, sắc mặt anh trầm xuống, nói với cậu: “Cháu lên nhà trước đi.”

Thẩm Duy Thần hơi chần chừ: “Nhưng...”

“Chuyện này để sau hãy nói.”

Thấy anh không ổn lắm, cậu cũng không dám nói nhiều, vội vàng xuống xe. Chờ đến khi thấy cậu lên tầng rồi, anh mới nhắc máy: “Thẩm Mộ?”

“Đường Kiều.” Một giọng nói trầm thấp khàn khàn vang lên từ đầu bên kia: “Anh về nước rồi. Em có rảnh không?”

“Xin lỗi, giờ tôi đang...”

“Anh đang ở nhà.” Hần vẫn chuyên quyền như vậy: “Anh chờ em.”

“...”

Từ ngoài nhìn vào, căn biệt thự tối om, chẳng có một tia sáng nào. Điều đầu tiên Đường Kiều nghĩ đến là – Thẩm Mộ chỉ trêu mình thôi. Anh đẩy cửa bước vào – cửa không khóa – rồi đi đến vườn hoa, rút máy ra đang định gọi hần thì bỗng nhiên nghe có người gọi tên mình.

Nhìn theo hướng âm thanh phát ra, anh chỉ thấy hần đang ngồi trên ghế mây của vườn hoa, trong tay nâng một chén rượu, vẻ mặt cười như không cười nhìn mình. Dù đã hơn nửa năm rồi không gặp, nhưng nét cười bên môi hần vẫn làm anh cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Huyết thống đúng là một thứ diệu kỳ. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Thẩm Mộ, điều đầu tiên lóe lên trong đầu anh lại là – có phải Thẩm Duy Thần hai mươi năm sau sẽ trông như thế này không? Đường nét như chạm như khắc, đôi mắt đen láy tĩnh lặng như nước hồ thu, đẹp đến nỗi làm người khác rung động?

Anh đến gần hần: “Sao lại ngồi ngoài này?”

“Không biết.” Hần lắc lắc ly rượu trong tay, tùy tiện nói: “Ngắm trăng?” Đường như khá hài lòng với câu trả lời của mình, hần vừa nói vừa gật gù tán thưởng.

Anh ngồi xuống đối diện hần: “Về từ bao giờ thế?”

“Mới hôm qua.” Thẩm Mộ rót cho anh một ly rượu, sắc màu đỏ tươi của nó dưới ánh trăng nhìn có vẻ quý dị: “Vốn định xuống máy bay thì đến tìm em luôn, ai ngờ lại bị mấy lão già của ban giám đốc quần lầy, rồi lại phải đến gặp ông chú tốt kia, thành ra mãi đến bây giờ mới rảnh được.”

“Tôi cứ nghĩ anh sẽ phát triển lâu dài ở nước ngoài đấy.”

Hần mỉm cười: “Dù anh làm gì ở đâu, thì tất cả cũng là để đoạt lại những thứ vốn thuộc về mình.”

Anh nhướn mày lên: “Ồ, giờ anh có đủ thực lực để đối đầu với Thẩm tam gia rồi hả?”

Hần thẳng thắn đáp: “Không.”

“Vậy anh về làm gì?”

Hần đột nhiên vươn tay, lau đi vết rượu dính bên môi anh, đưa lên miệng liếm sạch: “Em đoán xem?”

“Đừng nói là —” Anh thần nhiên: “— Vì tôi chứ?”

“Đoán đúng rồi.”

“Vì sao?” Anh hí mắt lại.

“Lần này anh về, là để mang em đi.”

Anh tức đến bật cười: “Đùa gì thế!”

Hắn nghiêm túc nói: “Ở nước ngoài anh đã gây dựng được căn cơ, nhưng vẫn còn thiếu sót rất nhiều. Anh cần em đến giúp anh.”

“Vì sao lại là tôi?”

“Bởi vì...” Hắn uống một hơi cạn sạch ly rượu: “Người anh có thể tin tưởng không có nhiều lắm.”

“Nghĩa là không chỉ có mình tôi.”

“Nhưng em là người thích hợp nhất. Em có năng lực, hơn hết là, anh muốn em ở cạnh anh.” Hắn nắm lấy cổ tay anh: “Anh cần em.”

“Đừng có đùa.” Về mặt anh như thể đang nghe kể chuyện cười: “Người nhà và công việc của tôi đều ở đây, sao tôi lại phải bỏ tất cả để đi theo anh? Nếu anh tìm tôi chỉ để nói chuyện này thì xin lỗi, tôi về trước đây.”

Đường như đã dự đoán được phản ứng của anh, hắn bật cười: “Tốt nhất là em nên cân nhắc.”

“Không cần.” Anh lạnh lùng nói: “Tôi tuyệt đối sẽ không theo anh.”

Thẩm Mộ thở dài: “Rõ ràng chúng ta đã từng là bạn tốt mà. Trước đây em từng hứa sẽ làm việc cho anh cả đời, em còn nhớ không?”

“Đấy là lúc trước.” Anh bình tĩnh đáp: “Lúc nhỏ không hiểu chuyện, lời nói ra cũng không có ý nghĩa gì.”

Đáy mắt hắn trở nên lạnh lùng: “Em nói vậy thì hóa ra anh lại là một thằng ngốc rồi. Nhưng em có biết không? Mấy năm nay ở nước ngoài, ba em và anh vẫn thường xuyên liên lạc đấy.”

Đường Kiều sững sốt: “Ý anh là gì?”

Thẩm Mộ lắc đầu: “Không có ý gì cả, chỉ là nhắc em một câu – ba em vẫn còn làm việc cho anh đấy.”

“Thế thì sao? Anh định dùng ông ấy để uy hiếp tôi chắc?”

Hắn khẽ cười, nói sang chuyện khác: “Được rồi. Lần này anh về còn là để làm một chuyện nhỏ nữa.”

Anh kiên nhẫn hỏi: “Là?”

“Kết hôn.”

Seven: #teamMộKiềulên

Không biết có ai còn nhớ chí tiết kiếp trước Đường Kiều cũng muốn học nhảy lớp lên Đại học để cùng Thẩm Mộ không nhỉ? Tôi thực sự có cảm giác như là con đang trả nợ cha đấy....

39. Chương 39

“Kết hôn?”

“Ừ.” Thẩm Mộ thờ ơ cười: “Ngạc nhiên lắm sao?”

Thực ra thì năm nay hắn đã hơn ba mươi rồi, có kết hôn cũng là chuyện thường – nhưng cái vẻ hờ hợt của hắn lại làm anh nghĩ hắn chỉ đang đùa.

Hắn nhấp một ngụm rượu: “Hôn lễ được tổ chức ở đây. Em sẽ đi chứ?”

Đương nhiên là anh không muốn đi! Nhưng với quan hệ giữa hai người lúc này, anh khó mà kiếm cớ từ chối được: “Anh mời thì tôi phải đi rồi. Cần tôi làm phù rể không?”

“Em từng làm phù rể một lần rồi hả? Vậy lần này chỉ cần lên phát biểu vài câu là được.”

“Tôi chẳng có gì muốn nói với cô vợ tương lai của anh hết.”

“Em đúng là vô tình.” Hắn liếc nhìn anh: “Em không quan tâm anh sẽ cưới ai ư?”

Anh nở nụ cười: “Anh có lắm đàn bà như thế, tôi đâu rảnh mà quan tâm từng người một.”

Sự châm chọc không che giấu trong lời nói của anh không làm hấn tức giận, trái lại, hấn còn cười hỏi: “Anh có thể nghĩ là em đang ghen không?”

Đường Kiều lập tức đáp: “Anh nghĩ nhiều rồi.” Chỉ là đang nghĩ đến người phụ nữ ngu ngốc đã ngậm đắng nuốt cay hơn chục năm nay vì anh thôi.

Miệng vẫn cười, nhưng sự lạnh lẽo trong mắt hấn đã đủ để bức người lùi lại: “Thực ra anh cũng không biết cô ta là ai, chỉ biết là cô ta sẽ cho anh rất nhiều lợi ích.”

Anh cười lạnh: “Thẩm Mộ, anh sa sút đến mức này rồi à? Phải bán thân nuôi miệng?”

Hấn híp mắt lại. Ánh trắng bao phủ lên người hấn, làm dáng cười của hấn càng thêm cợt nhả: “Ngủ với ai mà chẳng là ngủ? Huống gì, kỹ năng giường chiếu của cô ta cũng tốt lắm.”

Đường Kiều không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hấn, ánh mắt phức tạp.

Gió đêm thổi tới làm hấn hơi lạnh: “Muộn rồi, em có muốn ở lại nhà anh không?”

“Thôi.” Anh đứng dậy: “Tôi vẫn về được.”

“Vì sao? Đừng nói là ở nhà có người chờ em nhé?” Giọng điệu của hấn rất tùy ý, nhưng tay cầm ly rượu đã âm thầm nắm chặt lại.

Anh thản nhiên: “Đúng thế thì sao?”

“Vây, anh không tiễn em nhé.” Hấn thốt nhiên trở nên vừa lạnh lùng vừa cao ngạo: “Chuyện anh vừa nói, em cứ suy nghĩ kỹ đi.”

“Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không rời khỏi thành phố S.” Nói rồi, anh xoay người rời đi.

Thẩm Mộ mở bàn tay vẫn đang nắm chặt nãy giờ ra, nhìn vào khoảng không trống rỗng trong đó, cười khổ.

Không bao lâu sau, truyền thông liền đưa tin về lễ đính hôn của Thẩm Mộ và thiên kim tiểu thư của một tập đoàn nào đó. Đường Kiều không quan tâm lắm, quà đính hôn cũng là anh nhờ trợ lý đi mua, anh chỉ cần tham gia mỗi hôn lễ là đủ.

Nhưng điều anh lo lắng lại là một người vẫn làm việc cho Thẩm Mộ – Đường Hoài Chương.

Dù Thẩm Mộ đã mất đi cái ghế lãnh đạo thì thực lực của hấn vẫn rất đáng gờm. Trước khi Thẩm Xương qua đời, Đường Hoài Chương đã làm việc cho cả Thẩm gia, nhưng giờ ông lại chỉ đi theo Thẩm Mộ. Qua lời nói của hấn, anh đã nghe ra – mấy năm nay ở nước ngoài, hai người họ vẫn qua lại rất mật thiết.

Không phải là anh chưa từng khuyên ông tách khỏi Thẩm gia, chỉ cần tập trung làm việc ở bệnh viện là được rồi, nhưng ông lại chưa từng tiếp thu ý kiến của anh lần nào. Lần trở về này của Thẩm Mộ làm anh có một dự cảm bất an – ở kiếp trước, để tranh đoạt gia sản của Thẩm gia với Thẩm Ngôn mà cái gì hấn cũng dám làm, kể cả giao dịch với xã hội đen. Khi ấy, hấn là tất cả của anh, nên có là chuyện điên rồ cỡ nào, anh cũng sẵn sàng làm vì hấn.

Nhưng đời này thì anh không làm việc cho hấn nữa, càng không để hấn chỉ đâu đánh đấy. Có khi nào ở kiếp này, Đường Hoài Chương đã thay vào vị trí của anh kiếp trước, rồi sẽ bị Thẩm Mộ vắt kiệt đến tận cùng, khi không còn giá trị lợi dụng nữa thì vứt đi không?

Khi ở nhà, Đường Kiều đã nhiều lần đề cập đến chuyện này với ba, nhưng lần nào cũng bị ông nói lảng sang chuyện khác. Cuối cùng thì ông cũng bị hỏi đến phát bực: “Chuyện của ba không cần con quan tâm!”

Anh vừa lo lắng vừa bất đắc dĩ: “Con chỉ lo cho ba thôi. Con chỉ cảm thấy... Thẩm Mộ không phải là loại người đáng tin gì.”

“Ba biết.” Giọng ông dịu xuống: “Nhưng dù thế nào thì ba cũng nhìn nó lớn lên, con với nó lại là bạn từ bé, ba tin là nó sẽ không làm gì bất lợi với nhà mình đâu.”

“Ba, rốt cục là ba muốn điều gì? Nếu là danh tiếng hay địa vị thì ba cứ tin ở con, chỉ cần mấy năm nữa, con nhất định sẽ cho ba nhiều hơn cả những gì Thẩm gia đã cho.”

Ông lắc đầu: “Nếu không có Thẩm gia thì sẽ không có chúng ta ngày hôm nay đâu.”

“Nhưng mà...”

“Không nói nữa.” Ông đánh giọng lại: “Chuyện của ba cứ kệ ba, con cứ lo chuyện của mình cho tốt đi đã.”

“Ba!”

“Sao hôm nay con ở đây lâu thế, bao giờ thì về?”

“...”

Chuyện này cứ quẩn quanh trong lòng anh mãi, làm tâm trạng anh trở nên cực kỳ tệ hại. Vốn là một quý công tử ôn văn nho nhã, nay lại trở thành một mỹ nhân lạnh lùng người – lạ – chớ – gần – tôi – đấm – đấy, làm nhân viên nữ nào có việc cần gặp anh lại vừa căng thẳng vừa mong chờ. Ở công ty thì không có hứng làm việc, về nhà lại phải đối mặt với căn phòng trống rỗng – sự khó chịu này đúng là không lời nào miêu tả nổi.

Chờ mãi mới đến ngày nghỉ, vốn định nghỉ ngơi thư giãn một chút, nhưng anh lại không biết mình nên làm gì. Trước đây, cứ đến cuối tuần là Thẩm Duy Thần lại quẩn lấy anh – hai người họ không chỉ ở nhà mà còn đi xem phim, đi mua sách, không thì sẽ cùng đá bóng. Không thể không nói – ở cùng cậu, anh cảm thấy như mình trẻ lại cả chục tuổi.

Nhưng hôm nay, anh ở nhà chờ tới trưa mà không thấy cậu đến. Nghỉ lại cũng phải – quan hệ giữa hai người đã trở nên xấu hổ như thế, có gặp nhau cũng không biết phải nói gì, hơn nữa, việc học còn quan trọng với cậu hơn nhiều, cho nên... Cậu không cần phải tốn nhiều thời gian với anh như vậy.

Dù trong lòng đã hiểu rất rõ, nhưng khi đi qua phòng khách trống rỗng, không hiểu sao anh lại nhớ đến dáng vẻ cậu ngồi đó học bài. Đôi mi thật dài rũ xuống, nhìn chăm chú vô cùng...

Đến trưa, anh gọi cơm hàng về. Lăn lộn mãi không ngủ trưa được, anh liền quyết định ra ngoài. Một mình đến nhà sách, đi qua đi lại nửa ngày mà không thấy quyển nào hợp ý. Trải qua bao nhiêu năm như thế, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy được... Thời gian đúng là trôi chậm quá đi.

Cuối cùng, anh ôm một chồng sách tham khảo cấp ba ra khỏi nhà sách rồi lái xe thẳng đến nhà Đào Phi — thôi nào, anh chỉ đến đưa sách thôi mà.

Vì không nhận được thông báo trước nên Đào Phi rất ngạc nhiên: “Đường Kiều? Sao em lại đến đây?”

Anh tỏ ra bình thường: “Em đi ngang qua đây, tiện đường thì ghé vào thôi.”

“Mau vào đi. Em đã ăn gì chưa?”

“Em chưa.” Ăn một mình chán lắm: “Duy Thần đâu rồi cô?”

“Nó nói hôm nay có sinh hoạt lớp, đến tối muộn mới về.”

“À...” Không hiểu sao anh lại thấy hơi mất mát, nhưng cũng hơi may mắn. Nhìn thoáng qua đồ ăn nhanh trên bàn, anh cau mày lại: “Cô định... ăn mấy thứ này?”

“A!” Đào Phi hơi xấu hổ: “Thằng bé không có ở nhà, nên cô chỉ ăn cho xong bữa thôi.”

“Thế không tốt đâu.” Anh nghiêm túc nói: “Không đủ dinh dưỡng gì hết.”

“Không sao.” Cô cười cười: “Cô quen rồi. À đây, em chưa ăn đúng không? Để cô vào xào thêm mấy món nữa.”

“Không cần đâu, em ngồi một lúc là về.” Phòng khách không có sofa, anh đành ngồi xuống ghế bàn ăn: “Dạo này Duy Thần thế nào? Không trốn học hay làm mấy chuyện bất thường nữa chứ?”

“Không, nó lại trở về như trước đây rồi.” Cô vui vẻ: “Mà cũng không hẳn, nó còn cố gắng học tập hơn cả trước đây nữa. Ngay cả cô giáo cũng nói – chỉ cần nó tiếp tục giữ vững phong độ như thế này, muốn thi vào trường Đại học nào cũng là chuyện trong tầm tay.”

“Nói cũng phải, nó vốn thông minh mà.” Đường Kiều cảm thấy tự hào như thể có người đang khen con mình vậy: “Em còn lo là trường trong nước không xứng với trí thông minh của nó cơ. Hay là mình cho thằng bé đi du học đi?”

Cô vội đáp: “Không cần đâu, cô thấy trường trong nước cũng ổn mà. Cô không có khả năng trả tiền học ở nước ngoài đâu, hơn nữa, cô cũng không muốn xa nó. Nếu nó đi xa nhà lâu như thế...”

“Haha, em biết mà. Em chỉ nói đùa thôi.”

Nhắc đến Thẩm Duy Thần một cái là hai người nói mãi không hết chuyện. Anh ngồi đó với cô hơn một giờ, vốn không đói cũng trở thành đói, dạ dày kháng nghị ầm ĩ kêu.

Đào Phi nở nụ cười, nói muốn anh ăn cơm ở nhà mình anh cũng không từ chối nữa.

Trong lúc cô bận rộn trong bếp thì anh ở ngoài xem TV. Vì gia sản của Thẩm gia có liên quan đến giới giải trí nên kênh nào cũng đưa tin về lễ đính hôn của Thẩm Mộ. Đây cũng là lần đầu tiên anh trông thấy vẻ ngoài vị hôn thê của hắn – người ta nói gia cảnh nhà cô ta rất được, tiếc là vẻ ngoài cũng chỉ tầm trung, còn lâu mới bằng mấy cô mẫu nữ ở công ty hắn. Chuyện hôn nhân giữa hai người có lẽ chỉ đơn thuần là vì lợi ích thôi.

Anh lại nhìn qua người phụ nữ đang bận rộn trong bếp – không biết cô đã hay tin hắn sắp kết hôn chưa? Thôi thôi, không biết càng tốt, bao nhiêu năm qua cô rất ít khi nhắc tới hắn, có tình cảm gì chắc cũng đã sớm phai nhạt rồi.

Trong bếp bỗng nhiên vang lên tiếng đồ đạc đổ vỡ. Anh vội xông vào, chỉ thấy cô đang cuộn tròn trên sàn, hai tay ôm chặt lấy bụng, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

Seven: Phốt chính lên sàn.

40. Chương 40

Từng làm bác sĩ nên Đường Kiều có thể nhìn ra – kiểu đau bụng của Đào Phi không phải là đau bụng bình thường, liền ôm cô chạy thẳng đến bệnh viện.

Lúc giao cô cho bác sĩ, cô đã đau đến không nói nổi thành lời, mồ hôi chảy ròng trên gương mặt tái nhợt. Anh vội hỏi bác sĩ, nhưng người ta chỉ nói phải kiểm tra thêm mới có thể khẳng định được.

Trước khi vào phòng cấp cứu, cô run run móc điện thoại ra đưa cho anh: “Nếu, nếu Duy Thần có gọi tới... nhờ em nói với nó là cô đang tăng ca. Cô không muốn thằng bé phải lo lắng.”

Anh nhận lấy di động, nhìn vào tay cô – không biết tự bao giờ, tay cô đã gầy đến mức chỉ còn là da bọc xương. Lòng anh khẽ run lên, một cảm giác bất an mơ hồ xuất hiện.

Trong lúc phẫu thuật đang được tiến hành, đúng là Thẩm Duy Thần có gọi đến – chắc là lúc về nhà thấy phòng bếp bày bữa lộn xộn, cậu cũng giật mình lắm. Do dự một chút, anh vẫn quyết định cúp máy rồi nhắn cho cậu một cái tin —

— “Mẹ đang tăng ca, không tiện nghe máy.”

Cậu rep lại rất nhanh — “Dạ, mẹ đi về nhớ cẩn thận nhé.”

Anh để điện thoại của cô thành chế độ im lặng. Ngồi trên ghế dài trong phòng chờ, quanh mũi tràn ngập mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, xung quanh là kẻ đến người đi – cảnh tượng này, sao lại quen thuộc đến thế...

Một cái bóng trắng lọt vào tầm mắt anh: “Xin hỏi, cậu là người nhà của bệnh nhân Đào Phi phải không?”

“Vâng... à mà không phải.”

Bác sĩ cau mày lại: “Thế là phải hay không?”

Anh hít sâu một hơi: “Cứ coi như là thế đi. Bây giờ cô ấy sao rồi ạ?”

Gương mặt ông không có biểu tình gì: “Theo tôi vào phòng làm việc.”

Ngồi ở ghế đối diện bàn làm việc của bác sĩ, Đường Kiều nắm chặt hai tay, hít sâu một hơi, chuẩn bị sẵn sàng tinh thần để nghe bất cứ chuyện gì.

“Tôi rất tiếc khi phải thông báo,” Ông chống hai tay trên bàn, nhìn thẳng vào anh: “Cô ấy bị ung thư tuyến tụy.”

Anh gật đầu, giọng nói cực kỳ bình tĩnh: “Còn chữa được không?”

“Nếu phối hợp điều trị thì còn nhiều nhất là... nửa năm nữa.”

Lúc Đường Kiều đi vào phòng bệnh của Đào Phi thì cô đã đỡ đau hơn nhiều, sắc mặt cũng dễ chịu hơn. Thấy anh đến, cô vội hỏi: “Không phải chuyện lớn chứ?”

Cổ họng anh như bị mắc một cành gai, há há miệng nhưng không thốt nên lời.

Dường như cô không nhận ra, vẫn nói liên miên không dứt: “Tốt nhất là đừng có chuyện gì. Cô phải về nhà nhanh thôi, kéo thẳng bé lại lo lắng.”

Anh dè dặt hai vai cô lại, đôi mắt đen lầy nhìn thẳng vào cô, giọng nói khàn khàn bất thường: “Cô.”

Đào Phi sưng sốt, khóe miệng run rẩy: “Không có chuyện gì mà, đúng không? Chỉ là đau bụng bình thường thôi, sao em lại...”

Đường Kiều không biết có nên nói thật với cô không. Loại chuyện thế này, thường thì bác sĩ sẽ thông báo với người nhà bệnh nhân, nhưng người nhà của cô – trừ đứa con còn vị thành niên ra – thì chỉ còn mẹ và anh trai ở quê. Mà hai người đó trong ấn tượng của anh thì đúng là...

Anh gượng cười, buông vai cô ra: “Chưa có kết quả xét nghiệm mà, nên cô cứ...”

Cô vội giắt lấy tay anh: “Đường Kiều, cô không phải là kẻ ngốc. Em cứ nói cho cô đi, còn loại khổ nào... mà cô không chịu nổi nữa chứ.”

Anh nhìn vào mắt cô. Tháng năm qua đã để lại bao nhiêu vết tích của sự nhọc nhằn trên gương mặt ấy – không biết tự bao giờ, cô đã trở thành một người phụ nữ trung niên bình thường, chẳng còn đâu dáng vẻ của thiếu nữ xinh đẹp năm đó. Chẳng qua chỉ là một lần phạm lỗi của tuổi trẻ, nhưng hậu quả lại là nửa đời sau cô đơn. Làm mẹ đơn thân – bốn chữ tưởng như đơn giản ấy lại hàm chứa biết bao nhiêu gian khổ mà trừ chính bản thân cô ra, có lẽ sẽ chẳng ai hiểu được.

Mà anh, cũng chỉ được chứng kiến một góc nhỏ trong đó mà thôi.

Anh thấy cô kiên quyết muốn sinh đứa bé trong bụng ra, nuốt nước mắt vào trong mà nhẫn nhịn sự khinh bỉ của mẹ ruột, sự nhục mạ của chòm xóm xung quanh. Anh biết cô làm việc quần quật, cả năm không dám nghỉ ngơi, mãi đến giờ còn chưa từng mua cho mình một bộ quần áo mới. Anh nghe cô kể về sự ưu tú của đứa con trai, trong mắt là sự tự hào và niềm mơ ước tràn đầy...

Anh vẫn nghĩ cô vừa yếu đuối vừa cô chấp, nhưng giờ anh mới hiểu được – người phụ nữ bất hạnh này đã bị cuộc sống khắc nghiệt mài mòn đến độ phải kiên cường chấp nhận tất cả, dù sao thì trừ việc chấp nhận ra, cô cũng chẳng làm được gì hơn. Cô không thể trốn tránh, vì nếu cô bỏ cuộc thì con cô phải làm sao bây giờ?

Mũi anh cay cay, không để ý đến móng tay cô đã ghim thật sâu vào cánh tay mình.

“...Là ung thư tuyến tụy.”

Hai mắt cô mê mang: “Giai đoạn cuối?”

Anh không nói gì.

Tay cô vô lực buông thõng xuống. Cô im lặng một lúc, cố sức chớp mắt, nhưng khung cảnh trước mắt vẫn mờ mịt như vậy: “Cô còn bao nhiêu thời gian?”

“Nếu phối hợp trị liệu thì có khả năng chữa khỏi, nên cô không thể bỏ cuộc được.”

Khóe môi cô giật giật: “Lời nói dối này, chính em có tin được không?”

“Có!” Anh vội nói: “Cô nhất định phải tin vào kỳ tích!”

Cô chớp chớp mắt, nước mắt rơi xuống. Cô cuộn tròn người lại, hai tay ôm lấy đầu gối mình: “Kỳ tích được gọi là kỳ tích, vì nó sẽ không dễ dàng xảy ra với bất kỳ ai.”

Anh ôm lấy cô, thanh âm nghẹn ngào: “Cô...”

Đào Phi nắm chặt lấy góc áo anh. Dù ở thời điểm gian nan nhất, cô cũng chưa từng khóc đến thế này: “Đường Kiều, mau cứu cô với! Cô không muốn chết... Cứu cô, cứu cô đi mà...”

Trái tim anh co thắt từng đợt. Rõ ràng chỉ là một câu an ủi vô cùng đơn giản Cô sẽ không chết đâu, nhưng anh lại không thể nói ra miệng được, vì chính anh cũng biết, lời nói dối thiện ý ấy... là bất lực đến thế nào.

Suốt tối hôm đó, anh vẫn ở bên cạnh cô. Cô vẫn không ngừng khóc, đến cuối cùng là nấc lên không thành tiếng, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi. Thậm chí anh còn không nỡ nhìn thẳng vào cô, chỉ ôm lấy cô vào lòng mình, để mặc nước mắt cô thấm ướt áo.

Xuyên qua ô cửa sổ, anh nhìn thấy bầu trời bao la ngoài kia dần dần tối sẫm lại đến khoảng khắc không gian tối nhất thì bỗng nhiên – trời hừng sáng.

Chờ Đào Phi ổn định lại cảm xúc, Đường Kiều liền gọi bác sĩ trị liệu đến cho cô. Câu đầu tiên cô hỏi người ta là: “Nếu phối hợp trị liệu thì bắt buộc phải nằm viện sao?”

“Không, nếu cô muốn điều trị ở nhà thì chỉ cần tinh dưỡng tốt, định kỳ đến đây kiểm tra và làm hóa xạ trị là được.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm: “Nhất định không được cho thằng bé biết chuyện... Chưa đầy năm nữa là nó thi tốt nghiệp rồi, mình không thể làm ảnh hưởng đến nó...”

Bác sĩ dặn dò: “Nhưng ở nhà nhất định phải chú ý – không thể để mệt, hàng ngày phải uống thuốc đúng giờ!”

Cô gật đầu: “Vâng.”

Lúc nhìn thấy hóa đơn tiền thuốc, Đào Phi quả thực không dám tin vào hai mắt mình, lắp bắp hỏi bác sĩ: “Cái này... có thể giảm giá không vậy?”

Đường Kiều nói: “Để em trả cho.”

“Nhưng...”

Anh cười cười trấn an: “Cô đừng lo về tiền nữa. Duy Thần có tiền đồ như thế, để sau này nó trả em cả vốn lẫn lãi là được.”

Nhắc đến con trai, cô không nhịn được mà lắp lại lần nữa: “Chuyện cô bị bệnh nhất định không thể nói với nó!”

Anh thở dài: “Cô nghĩ ta có thể gạt nó mãi à? Nhất là việc cô không thể đi làm được nữa.”

Cô hơi do dự: “Vậy thì...”

Anh nghĩ một lúc, nói: “Em sẽ định kỳ đưa cô đến viện, thời gian còn lại...” Ánh mắt anh trở nên dịu dàng: “Cô cứ làm chuyện gì mình muốn đi.”

Cô sững sốt: “Chuyện cô muốn?”

“Phải, là những gì cô hằng mong muốn. Buông tất cả phiền não ra. Ở nhà cũng được, đi du lịch cũng được, bất kỳ chuyện gì làm cô thoải mái vui vẻ, cô cứ tự do làm hết đi.”

Lúc Đường Kiều đưa Đào Phi về nhà, Thẩm Duy Thần lập tức chạy ra đón. Về mặt cậu vốn rất mệt mỏi, thấy anh đến thì cứng người lại, một lúc sau mới hỏi cô: “Mẹ, đêm qua mẹ đi đâu vậy? Điện thoại cũng không gọi được?”

Cậu trả lời vốn đã chuẩn bị tốt nay lại vì thấy con trai mà mắc nghẹn ở cổ họng, không thể thốt thành lời. Nước mắt suýt nữa rơi xuống, cô vội quay mặt đi, đánh trống lảng: “Con vẫn chưa ăn gì à? Để mẹ đi nấu.”

Cậu hơi nhăn mày lại: “Mẹ...”

“Thẩm Duy Thần.” Anh lên tiếng: “Đêm qua mẹ cháu tăng ca cả đêm hôm nay tình cờ gặp chú trên đường nên mới để chú đưa về.”

Rõ ràng là cậu không tin lời anh nói: “Cháu không biết là công việc của mẹ cháu yêu cầu phải trực đêm đấy.”

Cô cố nén nước mắt xuống: “Thỉnh thoảng có việc đột xuất mà con. Thôi thôi, con muốn ăn gì nào?”

Cậu nhìn mẹ mình, rồi lại nhìn sang anh, thản nhiên đáp: “Mẹ không sao là được rồi ạ. Con đi học đây.”

Anh nói: “Để chú đưa cháu đi.”

“Thôi ạ.” Cậu cười: “Làm phiền chú lắm.”

Lần đầu Đào Phi đi hóa trị, Đường Kiều ở bên cạnh cô từ đầu đến cuối. Lúc làm xong đi ra, sắc mặt cô cực kỳ tệ, hộ sĩ còn nói – hai giờ sau khi làm hóa trị sẽ xảy ra phản ứng nôn mửa, phải chuyển bị trước tình thần.

Để cô nghỉ ngơi vài ngày rồi, anh liền quyết định đưa cô đi dạo phố, mua thêm ít quần áo. Kể ra cũng lạ – thường thì anh hay dạo phố với Thẩm Duy Thần, còn với Đào Phi thì anh chỉ gặp cô ở nhà trọ hay chỗ cô làm việc thôi.

Cô không hiểu: “Tự dưng đưa cô đi dạo phố làm gì?”

Anh cười đáp: “Không phải dạo phố, mà là hẹn hò. Gần hai mươi năm rồi cô chưa hẹn hò với ai phải không?”

Cô không nói gì, khóe mắt ửng đỏ.

Hôm hẹn hò, anh còn cố ý đến đón cô bằng một chiếc xe đồ rục. Sắc mặt cô nhìn đã tốt hơn trước nhiều, nhưng thoát nhìn vẫn chẳng khác nào một người phụ nữ trung niên bình thường, thế mà anh lại đưa cô đến một nhà hàng sang trọng.

Cô rất ít khi đến mấy nơi như thế này, thành ra động tác ăn cơm khá là lóng ngóng. Hơn nữa, bộ quần áo cô đang mặc lại chẳng ăn nhập gì với xung quanh, làm cô càng thêm xấu hổ. Nhìn Đường Kiều trước mắt giờ tay nhắc chân đều tỏa ra khí chất quý tộc mê người, cô lại nhớ đến một buổi tối của bao nhiêu năm về trước – cô cũng ngồi ở một nơi sang trọng như hôm nay, cùng với một người đàn ông mà biết bao cô gái khác phải ngưỡng mộ.

Ăn xong, Đường Kiều dẫn cô đến một trung tâm thương mại gần đó. Cô không nhớ đã bao nhiêu năm rồi mình chưa đến những nơi như thế, đứng trước một shop quần áo mà cứ tần ngần mãi không dám vào.

“Không vào xem hả?” Anh hỏi.

“Không, cô không hợp.. với những thứ đó.”

“Sao lại thế? Cô còn chưa bốn mươi cơ mà, hơn nữa, phụ nữ ở độ tuổi nào cũng có quyền làm đẹp.” Anh chớp chớp mắt: “Tuy em không thích phụ nữ, nhưng em phải thừa nhận rằng – phần đa phụ nữ đều rất hấp dẫn đấy.”

Cô lắc đầu cười, đi qua từng cửa hàng một, đột nhiên dừng bước.

Đó là một tiệm áo cưới – trong tủ kính là một chiếc váy cưới trắng thuần, bông bành thuần khiết, đẹp đến độ làm người như ngừng thở. Cô đứng ngẩn ra một lúc, nhìn chăm chăm vào chiếc váy cưới ấy, như đang nhìn vào một giấc mơ xa xôi mà mình vĩnh viễn không thể chạm vào.

Mỗi cô gái đều có giấc mơ về một chiếc váy cưới – một chiếc váy cưới trắng muốt, cổ điển và phiêu bồng.

Đường Kiều nhẹ giọng hỏi: “Vào thử nhé?”

“Cô á?” Cô cup mắt xuống: “Hay là thôi đi, cô cũng có kết hôn đâu...”

Anh nắm tay cô, bước vào cửa hàng: “Không phải suýt chút nữa cô đã kết hôn với em đấy à? Đi nào, thử thôi.”

Đào Phi ngơ ra, để mặc anh kéo vào trong. Một đám nhân viên xông tới, cô bị vây quanh mà bối rối không biết phải làm gì. Anh cười nói: “Vị hôn thê của tôi muốn chọn một bộ váy.”

“Vâng, xin hỏi ngài muốn loại váy thế nào ạ? Ở đây chúng tôi có rất nhiều mẫu mã...”

Anh chỉ vào một chiếc đơn giản nhất, loại có phần đuôi váy thật dài phía sau: “Cái này là được rồi.”

Cô gái mỉm cười với Đào Phi: “Hôn phu của chị thật tinh mắt, bộ váy này thực sự rất hợp với chị đấy ạ.”

Cô cực kỳ bất an, nhấp nhẩm nói: “Thôi, hay là thôi đi...”

Anh nhướn mày lên: “Sao lại thôi?”

Cô nhỏ giọng lẩm bẩm: “Có mua đâu mà...”

“Ai bảo là không mua?” Anh cười cười, nói với nữ nhân viên: “Phiền cô dẫn cô ấy đi trang điểm nhé.”

Thay đồ rồi trang điểm, anh ngồi đợi đến hơn một giờ mà vẫn chưa xong.

Cuối cùng, tấm màn trắng cũng được vén lên – Đào Phi một thân thuần trắng xuất hiện trước mắt Đường Kiều. Mái tóc dài đến eo được vấn lên, tấm sa mỏng buông sau người, trên tay cô là một bó hoa bách hợp trắng muốt. Trong chớp mắt, cô lại trở về là thiếu nữ xinh đẹp của mười bảy năm trước đây, với làn da trắng nõn và má lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Cô từ từ ngẩng đầu, đôi mắt linh động chớp chớp, mang theo nỗi sợ sệt và bất an: “Có phải là... rất kỳ cục không?”

“Không mà.” Anh khen ngợi từ tận đáy lòng: “Cô đẹp lắm.”

Nhìn bản thân trong gương, bỗng nhiên cô muốn khóc.

Cô cũng từng mơ mộng chứ.

Mơ được trở thành cô dâu đẹp nhất thế gian này.

ung thư tuyến tụy: xảy ra khi các tế bào trong tuyến tụy, một cơ quan nằm sau dạ dày, bắt đầu sinh sôi khỏi tầm kiểm soát và tạo thành một khối u. Vào 2012, ung thư tuyến tụy tất cả các loại là nguyên nhân phổ biến thứ bảy gây chết do ung thư, dẫn đến 330.000 ca tử vong trên toàn cầu (nguồn: Wiki.)

41. Chương 41

Đường Kiều nhờ người chụp ảnh của tiệm áo cưới chụp lại cho Đào Phi khoảnh khắc cô xinh đẹp nhất này. Theo yêu cầu cầu người ta, cô mỉm cười nhìn thẳng vào ống kính, đẹp đến độ tất cả mọi người phải tán thưởng không dứt. Nhưng không hiểu sao anh lại nghĩ, trong nụ cười của cô... lại hàm chứa đau thương.

Người chụp ảnh hỏi: “Chú rể không vào chụp cùng sao?”

Anh lắc đầu: “Thôi, thế là được rồi.”

Cô vẫn hơi bất an: “Hay, hay là thôi đi...”

“Không vội đâu, cô cứ từ từ chụp.”

Đào Phi hơi xấu hổ – cô đã một bó tuổi rồi, lại ngồi đây xúng xính váy cưới như thiếu nữ đôi mươi, thật đúng là... Đang định nói gì đó, đôi mắt cô thốt nhiên trợn trừng, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

“Sao thế?” Nhìn theo ánh mắt của cô, anh xoay người lại, liền thấy một đôi nam nữ vừa bước vào tiệm áo cưới. Người đàn ông anh tuấn cao lớn, ánh mắt lạnh đậm, vẻ mặt cực kỳ cao ngạo mà so với hắn thì người phụ nữ trang điểm tinh xảo bên cạnh lại chẳng là gì cả.

Anh vô thức nắm lấy tay cô, định tránh khỏi tầm mắt của hắn, nhưng đã không kịp rồi.

Thấy Đường Kiều, Thẩm Mộ rõ ràng là rất kinh ngạc, liền nói vài câu với người phụ nữ bên cạnh rồi đi đến chỗ anh.

Đào Phi vội trốn sau lưng anh, cúi đầu xuống, chỉ nhìn thấy đôi giày da sáng bóng của hắn dần dần đến gần.

“Sao em lại ở đây?”

“Đi thử áo cưới với một người bạn thôi.”

Hắn lạnh nhạt liếc qua Đào Phi. Trái tim cô lập tức đập thành thịch, mạnh đến nỗi ngực cô phát đau. Cô nắm chặt lấy góc váy, thậm chí còn không có đủ dũng khí để ngước lên nhìn hắn.

Hắn vươn tay với cô, bình tĩnh nói:

“Xin chào, tôi là Thẩm Mộ.”

Hắn không nhận ra cô!

Đào Phi cắn chặt môi, sự hồi hộp căng thẳng này giờ phút chốc biến thành một trò cười. Nói cũng phải, mười bảy năm trước cô đã là một món đồ chơi mà hắn chơi chán thì vứt, có gì mười bảy năm sau hắn lại nhớ cô được chứ? Trong mắt hắn, có lẽ cô chẳng khác gì những người phụ nữ dùng để giết thời gian khác cả...

Tay cô vươn ra, nhưng không chạm vào tay hắn, mà cứ run rẩy giữa không trung.

Thẩm Mộ thấy hơi lạ. Đúng lúc này, anh nói: “Kia là vị hôn thê của anh à?”

“Ừ.” Hắn thờ ơ đáp.

“Cần giới thiệu một chút chứ?”

“Không cần thiết.”

Anh nhìn sang người phụ nữ sắp trở thành vợ hắn kia – nụ cười hạnh phúc bên môi cô chói mắt đến thế, đối lập hoàn toàn với một Đào Phi đang chật vật bên này.

Hình như cô vừa thấy một bộ váy hợp ý mình, liền vui vẻ gọi Thẩm Mộ qua. Hắn bỏ lại một câu “Xin lỗi” rồi trở về bên cô.

Việc chụp ảnh của Đào Phi lại tiếp tục, nhưng bây giờ, đến cả một nụ cười giả tạo cô cũng không làm nổi nữa.

“Chúng ta nên đi thôi.” Cô nhẹ giọng nói.

Anh gật đầu: “Được.”

Trên đường về nhà, cô chỉ nói một câu: “Hắn chẳng thay đổi gì hết.”

Anh biết cô đang nói đến ai, nhưng không biết nên trả lời thế nào.

Tuy cô đã bỏ việc ở nhà hàng nhưng vẫn tiếp tục đi dạy – cô nghĩ chuyện này chẳng mất sức mấy. Đường Kiều bảo cô nên đi làm chuyện mình muốn, nhưng cô nghĩ mãi mà chẳng biết mình muốn gì.

Cô muốn gì ư? Cô muốn mọi chuyện mãi mãi như thế này, ở nhà làm việc nhà, tập trung chăm sóc con trai. Trong chưa đầy một năm còn lại này, cô phải tính đến tương lai mấy chục năm sau của con.

Rất nhanh, Thẩm Duy Thần đã nhận ra mẹ mình có điều bất thường. Một người cuồng công việc như mẹ thế mà lại ở nhà gần hết thời gian – tuy cậu rất muốn mẹ mình được nghỉ ngơi, nhưng cậu vẫn cảm thấy mẹ đang gạt mình chuyện gì đó. Mà chỉ cần cậu muốn biết, nhất định cậu sẽ tìm được đáp án.

Hôm ấy, cậu cũng ăn sáng rồi cầm cặp đi học như thường – nhưng cậu không đến trường, mà đứng ở một góc khuất gần nhà, chờ đợi. Hôm qua cậu đã liệt kê ra thời khóa biểu của mẹ, nếu không đoán sai thì nhất định hôm nay mẹ sẽ ra khỏi nhà.

Đợi được nửa giờ, cậu không thấy mẹ mình xuất hiện mà lại thấy Đường Kiều lái xe đến. Không bao lâu sau, Đào Phi cũng xuống, ngồi vào xe anh rời đi.

Cậu nghi ngờ ngheo mắt lại – một ý nghĩ lóe lên trong đầu, làm toàn thân cậu đều trở nên khó chịu lập tức gọi một chiếc taxi ven đường bám theo anh.

Đưa Đào Phi vào phòng hóa trị rồi, Đường Kiều vào phòng làm việc của bác sĩ nói chuyện. Ông nghiêm túc thông báo – hóa trị đã không còn hiệu quả như trước, vì an toàn của bệnh nhân, đề nghị cô lập tức nhập viện.

Anh im lặng một lúc, nói: “Cháu tôn trọng ý kiến của cô ấy.”

Nặng nề bước ra khỏi phòng, đập vào mắt anh là một bóng người quen thuộc.

Thẩm Duy Thần đứng trước mặt anh, hai mắt nhìn chằm chằm vào tấm biển Khoa Ung – Bướu. Về mặt cậu rất bình tĩnh, nhưng anh lại cảm thấy như chỉ một giây sau, cậu sẽ lập tức sụp đổ vậy.

Anh vội đi tới nắm lấy tay cậu: “Thẩm Duy Thần!”

Cậu lảng lảng nhìn anh, ***g ngực không ngừng phập phồng, giọng lạc cả đi: “Chú.”

Trái tim anh co rút: “Chúng ta ra ngoài rồi nói.”

Cậu cố sức gạt đầu, trong mắt ngập tràn sợ hãi. Vừa nhấc chân, hai chân cậu đã mất hết sức lực mà ngã sụp xuống. Anh vội đỡ lấy tay cậu, lo lắng hỏi: “Cháu không sao chứ?”

Cậu yếu ớt cười: “Chú, chú có thể đỡ cháu ngồi xuống đằng kia được không?”

Đỡ cậu ngồi xuống rồi, anh quỳ một gối trước mặt cậu, hai tay giữ lấy khuôn mặt ấy: “Thẩm Duy Thần, nhìn thẳng vào chú đây.”

Đôi mắt cậu mở to, sưng nước, biểu tình vừa mờ mịt vừa trống rỗng. Ánh mắt cậu quét qua xung quanh, cuối cùng là rơi trên người Đường Kiều.

“Cháu đã là người trưởng thành, dù xảy ra chuyện gì cũng phải dũng cảm đối mặt, biết không?” Cảm nhận được dòng nước ấm áp rơi trên mu bàn tay mình, anh cắn răng nói tiếp: “Dù mẹ cháu có xảy ra chuyện gì cũng vậy.”

“Nên, nên...” Cậu nín chặt lấy tay anh: “Mẹ cháu thực sự...”

Yết hầu anh giật giật, kéo đầu cậu đặt lên vai mình, không ngừng gọi tên: “Thẩm Duy Thần, Duy Thần...”

Nhưng dường như cậu chẳng nghe thấy gì hết. Trước mắt cậu trống rỗng, không gian như lắng đọng lại. Cậu không nói gì, thậm chí khóc cũng không thành tiếng, chỉ là nước mắt cứ không ngừng rơi.

Hai người không nói gì, chỉ lẳng lặng ôm lấy đối phương. Hành lang bệnh viện kẻ đến người đi, dường như chỉ có hình ảnh hai người ôm nhau là vĩnh viễn dừng lại nơi đó.

Không biết đã qua bao lâu, anh vỗ vỗ vai cậu: “Nào, mẹ cháu sắp xong rồi.”

Cậu xoa đôi mắt đã khóc đến đỏ bừng, hiềm khi thể lộ sự bất lực đúng với tuổi của mình: “Chú, cháu nên làm sao bây giờ?”

“Tự cháu quyết định đi.”

Bước ra khỏi phòng xạ trị, Đào Phi mặc quần áo bệnh nhân rộng thùng thình ôm chặt bụng, tay vịn lên tường, từng bước từng bước đi về phía bọn họ.

Thẩm Duy Thần nghẹn ngào kêu lên: “Mẹ!”

Cô khựng lại, lảng lảng nhìn con trai, nhất thời tay chân luống cuống: “Duy Thần, mẹ...”

“Mẹ.” Cậu vội đi tới, đỡ lấy cô: “Mẹ thấy sao rồi?”

Cô nhìn sang anh như cầu cứu.

Anh chỉ cười: “Đi thôi, để em đưa cô về phòng bệnh.”

Nhờ anh khuyên bảo, cuối cùng cô cũng quyết định ở lại viện. Cô sợ làm con trai dang dở việc học nên nhất quyết không cho con ở lại viện chăm sóc mình, vì vậy, anh liền mời một hộ sĩ chuyên nghiệp đến lo cho cô. Bù lại, hôm nào tan học xong cậu cũng đến thăm mẹ. Cậu lại trở về làm cậu bé ngoan ngoãn hiểu chuyện như trước, khi cười rộ lên làm ai cũng yêu – người nằm cùng phòng với cô luôn khen cô có phúc, sinh được một cậu con trai hiếu thảo như vậy.

Đào Phi cắn răng chịu đau đớn bệnh tật dày vò, chỉ có khi nhìn con trai, ánh mắt mới trở nên dịu dàng như nước.

Cô sinh bệnh làm quan hệ giữa Đường Kiều và Thẩm Duy Thần bất giác khôi phục như cũ – nụ hôn dưới ánh đèn đường kia, phảng phất như chưa từng tồn tại... Anh lại càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình – quả nhiên là tuổi trẻ hồ đồ! Mất công anh bị nụ hôn ngây ngô đó làm nhiễu loạn tâm trí mấy ngày, thật đúng là ngây thơ. Thật may, may là quan hệ giữa hai người đã trở về đúng quỹ đạo.

Bệnh trạng của Đào Phi lúc tốt lúc xấu. Tuy anh lo lắng cho cô nhưng không thể lúc nào cũng ở bên cô được, may là còn có Thẩm Duy Thần.

Không bao lâu sau, hôn lễ của Thẩm Mộ cũng tới.

Dù không muốn cỡ nào thì anh cũng phải đến đó tham dự. Người được mời đến đều là những vị tai to mặt lớn trong thành phố S – đây vốn là một cơ hội tốt để mở rộng quan hệ, nhưng anh lại chẳng có hứng, chỉ im lặng ngồi ở ghế của mình, mặt không đổi sắc nhìn cô dâu chú rể trên đài kia.

Người không có hứng thú với hôn lễ này còn có cả Triệu Lan Chi – là con trưởng của Triệu gia, y bắt buộc phải đến. Y ngồi bên cạnh anh, chán đến độ chỉ chực ngủ gật.

Y ngáp một cái: “Vợ Thẩm Mộ đúng là xấu thật, anh cứ tưởng mắt nhìn của nó cao thế nào chứ.”

“...”

“À, nhưng chắc nó chẳng để ý đến vẻ ngoài của cô ta đâu nhỉ? Chẳng bù với anh, đối tượng mà không hợp gu là anh không cứng nổi đâu.”

“...”

Không thấy anh phản ứng lại, y liền xù lông: “Sao em không nói gì thế?”

“Kệ anh.”

Dừng một chút, y lại nói: “Không thì nói sang chuyện khác vậy. Đào Phi dạo này sao rồi?” Chuyện cô bị bệnh y có biết, cũng đã đến thăm cô vài lần.

“Vẫn thế.”

Y thở dài: “Đúng là đáng thương. Thôi, em đưa anh số tài khoản của cô ấy đi, anh chuyển cho cô ấy một ít, coi như là tấm lòng.”

“Cái đấy thì dễ thôi, em không ngại anh tặng cho cổ một tháng lương đâu.”

Hai người nói không mục đích, câu được câu chẳng. Bỗng nhiên, Triệu Lan Chi vụt ngồi thẳng lưng lại, thành thật nhìn chăm chăm về phía lễ đài.

Thẩm Ngôn cười cười bước lên bục – hôm nay gã mặc một bộ vest cắt may vừa vặn, nhìn qua chẳng giống một người đàn ông đã hơn bốn mươi chút nào. Lời gã tuyên bố vừa khôn khéo vừa hào phóng, 100% là một người lớn trong nhà đang chúc phúc cho cháu trai.

Triệu Lan Chi thì thầm: “Bản thảo đó là anh viết.” Rồi huých tay anh: “Em có muốn lên không?”

Anh cười: “Lên chứ. Em cũng muốn chúc phúc cho họ.”

Seven: Cần thiết phải đối lập đến thế không?

42. Chương 42

Thẩm Ngôn phát biểu xong là đến lượt Đường Kiều lên – với tư cách là bạn thân của Thẩm Mộ.

Trên mặt anh là nụ cười lịch sự tiêu chuẩn không chệch vào đâu được, nhưng trong mắt lại chẳng có ý cười nào. Anh thản nhiên đón lấy mic, ánh mắt của tất cả mọi người liền tập trung vào anh.

Chẳng có gì ở thành phố S là lọt qua được mắt những người ở đây, nhưng chẳng ai biết được người đàn ông anh tuấn nho nhã, tác phong nhanh nhẹn này là ai cả. Điều này cũng dễ hiểu thôi – Đường Kiều không sinh ra trong một danh gia vọng tộc, trong công việc cũng khá là nấu mình – thường thì toàn là Triệu Lan Chi ra mặt, còn anh thì đứng đằng sau bày mưu nghĩ kế. Nhưng để có thể xuất hiện trong đám cưới của Thẩm Mộ thì nhất định không phải là kẻ tầm thường, vì vậy, nhất thời mọi người đều sinh ra hứng thú với người đàn ông mới xuất hiện này.

Đường Kiều chẳng có tâm tình nào mà chúc phúc cho cô dâu chú rể, nhưng không có nghĩa là anh không thể nói ra vài lời khách sáo dễ nghe. Anh mỉm cười, từ tốn mở miệng: “Thưa các quý ông và quý bà, hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt với người bạn tốt của tôi – Thẩm Mộ...”

Trong một bệnh viện cách hôn lễ chưa đến một giờ đi xe, Đào Phi nhắm mắt lại, đeo mặt nạ dưỡng khí, mồ hôi thấm đẫm cả quần áo bệnh nhân. Y tá vừa đẩy xe cáng vừa hô: “Tránh ra! Xin nhường đường một chút!”

Tất cả bệnh nhân trên hành lang đều tự động dạt sang hai bên. Thẩm Duy Thần nắm chặt tay cô, dù biết cô không nghe thấy gì nữa nhưng vẫn cố chấp nói: “Mẹ! Sắp đến phòng phẫu thuật rồi! Mẹ nhất định sẽ không sao đâu, nhất định phải kiên nhẫn!”

Dường như đã qua cả một đời, họ mới đến được phòng phẫu thuật. Y tá ngăn cậu ở ngoài: “Xin lỗi, cậu không thể vào được!”

Thẩm Duy Thần sững sờ đứng im tại chỗ, nhìn mẹ bị đẩy đi, dần dần khuất sau cánh cửa. Khi bóng hình của mẹ hoàn toàn biến mất, dường như tất cả mọi thứ đều dừng lại ở thời khắc này.

Cậu không biết mình đã đứng ở đó bao lâu, mãi cho đến khi có người đến vỗ vai cậu: “Nhóc à, đừng đứng đây nữa. Ra đằng kia chờ đi.”

Thì cậu mới tỉnh lại, thất thểu đi đến ghế chờ. Cậu cắn mạnh vào tay mình, cố giữ mình tỉnh táo, rồi lấy điện thoại ra gọi cho Đường Kiều.

Trong lễ đường tràn ngập nam thanh nữ tú, một bộ trang phục của bất kỳ ai đều có giá trị ngang bằng nửa năm thuốc men của Đào Phi. Giờ phút này, ánh mắt của tất cả bọn họ đều tập trung trên người Đường Kiều.

“Chúc cô dâu chú rể mãi mãi yêu thương nhau như bây giờ, thông cảm quan tâm, cùng nhau đi đến răng long đầu bạc. Chúc hai người mãi không xa rời dù xảy ra bất kỳ điều gì, mỗi giây mỗi phút đều là một khoảnh khắc tuyệt vời của tình yêu...”

Lời nói sáo rỗng thế nào mà được nói ra bởi một người đẹp trai thì sẽ có ý nghĩa hơn rất nhiều. Kết thúc lời phát biểu, anh liền đi xuống, vô tình liếc mắt qua Thẩm Mộ – hắn đang chăm chú nhìn anh, đôi mắt âm

u, chẳng có vẻ gì là một chú rể vừa nhận được lời chúc phúc cả. Môi hắn run run, tựa như một giây sau là có thể buông tay cô dâu mà lao thẳng đến cạnh anh vậy.

Nhưng hắn chẳng làm gì cả, chỉ nhìn Đường Kiều đi xuống, rồi hòa lẫn vào đám người.

Triệu Lan Chi rót cho anh ly nước: “Nào nào, khổ thân em quá rồi.”

Anh tròn trắng mắt: “Nói đùa vài câu thôi mà, có cái gì đâu mà mệt.”

Y chống cằm nhìn anh, nháy nháy mắt: “Anh nhìn thôi cũng thấy mệt rồi. Làm đám cưới với người khác phải đúng là phiền phức, bao nhiêu là thủ tục rườm rà.” Y chán nản nói lỏng cổ áo ra: “Nếu anh có kết hôn ấy, thì các em thích mặc gì đến thì mặc, có cởi truồng chạy lông nhông anh cũng không phản đối đâu.”

Mặt anh không đổi sắc: “Tiệc chưa tàn thì ta đã bị bắt vì tội hip dm thị giác người khác rồi.”

Tưởng tượng đến khung cảnh kia, Triệu Lan Chi cũng bật cười. Hai người nháo một hồi mà hôn lễ vẫn chưa kết thúc, giờ đang là lúc cô dâu chú rể đến từng bàn tiếp rượu. Y nằm vật ra bàn, oán giận kêu: “Chán muốn chết!”

“Đồng cảm đồng cảm.”

“Không thể về sớm à?”

“Như thế không tốt lắm đâu?”

“Để anh hỏi xem.” Y lấy di động ra, bấm cú nhập tin nhắn.

“Hỏi ai thế?”

“Thẩm Ngôn.” Y đáp một cách đương nhiên: “Anh bảo ông ta mang anh đi.”

Anh bắt đầu dĩ: “Thẩm tam gia là chú ruột của Thẩm Mộ, nhất định là ông ấy phải ở đến hết hôn lễ rồi.”

“Ài, hỏi một chút thì có mất miếng thịt nào đâu.”

“...”

Anh thì nghĩ là y chỉ kiếm cớ để trêu chọc Thẩm Ngôn mà thôi == Thấy y nhắn tin rất khí thế, anh cũng tiện tay lấy di động của mình ra nhìn – để ngừa việc đang phát biểu thì có điện thoại nên anh đã để sang chế độ rung.

Vừa nhìn, sắc mặt anh lập tức trầm xuống – có đến hơn mười cuộc gọi nhờ từ Thẩm Duy Thần! Đạo này cậu luôn ở cạnh Đào Phi những lúc không phải đi học, nên cậu gọi nhiều cho anh đến mức này nghĩa là – cô xảy ra chuyện rồi!

Anh đứng bật dậy, chẳng nói chẳng rằng lao thẳng ra ngoài. Triệu Lan Chi thấy lạ, nhưng chưa kịp hỏi thì anh đã đi mất hút.

Đường Kiều phi thẳng đến bệnh viện, tranh thủ lúc dừng xe đèn đỏ để gọi cho Thẩm Duy Thần. Cậu vừa bắt máy anh liền hỏi: “Mẹ cháu sao rồi?”

Giọng cậu khàn khàn: “Còn đang cấp cứu.”

Tim anh dừng một nhịp – thì ra khi anh đang chúc phúc cho đôi tân nhân kia, cô đã đang đứng giữa ranh giới sinh tử rồi. Lấy lại bình tĩnh, anh nói với cậu: “Chú lập tức đến ngay.”

Lúc anh đến viện thì cấp cứu vẫn chưa xong. Thở hồng hộc đứng trước cửa phòng phẫu thuật, anh hít sâu một hơi, quay lại thì thấy Thẩm Duy Thần đang ôm gối ngồi trong góc, cúi đầu, trông như một con cún bị chủ nhân vứt bỏ vậy.

Nhận ra tiếng bước chân của anh, cậu từ từ ngẩng đầu, nhỏ giọng gọi: “Chú.”

Cậu định đứng lên nhưng bị anh ấn hai vai lại: “Đừng nhúc nhích.” Không để ý đến sàn nhà có thể làm bẩn bộ vest cao cấp của mình hay không, anh ngồi xuống cạnh cậu: “Thế này là được rồi.”

Thẩm Duy Thần ôm lấy tay Đường Kiều, dụi đầu vào hõm vai anh: “Chú, chú sẽ không đi đâu hết, đúng không?”

Trái tim anh run lên: “Ừ.”

Cậu nhìn chằm chằm xuống đất, giọng nói rất nhỏ nhưng rất rõ ràng: “Cháu không muốn mất thêm một ai nữa. Chú đừng chết, cũng đừng bỏ cháu mà đi...”

Anh nhéo mũi cậu: “Chú không đi đâu cả. Sao chú có thể bỏ thằng nhóc này lại mà chạy đi được chứ?”

Cậu vẫn rất bất an, lực ôm anh lại mạnh hơn một chút: “Thật không?”

“Thật mà.”

“Chú thề chứ?”

“Chú thề.”

Cậu gật đầu, mặt mũi nhắm mắt lại.

Lòng anh nhói đau – từ khi biết Đào Phi bị bệnh đến giờ, cuộc sống của cậu cứ quanh đi quẩn lại nhà – trường – viện, quả thật là một đường ba điểm tiêu chuẩn. Bây giờ lại là thời gian bài vở bẽ bộn, để có thể chăm sóc tốt cho mẹ, cậu chỉ có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi để làm bài, dẫn đến việc gần đây cậu chỉ ngủ có ba bốn giờ một ngày có khi còn không kịp về qua nhà, cứ thế mà nằm ngủ trong viện luôn.

“Duy Thần à, cháu về nhà ngủ đi. Chú sẽ mời hộ lý chuyên nghiệp đến chăm sóc mẹ cháu, cháu không phải lo đâu.”

Cậu cố chấp lắc đầu: “Cháu muốn tự làm chuyện này. Nhưng chú bận như thế, lại ngày nào cũng phải qua viện thăm mẹ con cháu, mệt lắm phải không ạ?”

“Không sao, chú cũng quen rồi.”

“Không được.” Cậu kiên quyết: “Chú không thể xem thường sức khỏe của mình như thế. Chú nhất định phải sống lâu trăm tuổi, phải sống thọ hơn cả cháu!”

“Chú lớn hơn cháu nhiều thế, đương nhiên là sẽ chết sớm hơn cháu rồi.”

Cậu đột nhiên hoảng hốt: “Không được!”

Nói xong anh cũng thấy mình ngu – bây giờ tâm lý cậu đã rất bất ổn, anh lại còn... kích thích cậu như thế: “Chú chỉ nói đùa thôi.” Rồi vội bổ sung: “Nhất định chú sẽ chăm sóc mình thật tốt.”

Lúc này, đèn cấp cứu cuối cùng cũng tắt đi, bác sĩ đeo khẩu trang bước ra khỏi phòng. Hai người vội vàng đứng dậy: “Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?”

“Mạng sống của bệnh nhân đã được bảo vệ. Nhưng bệnh tình không lạc quan mấy, sau này chuyện như hôm nay có thể xảy ra bất cứ lúc nào, người nhà phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đi.”

Anh siết chặt nắm tay: “Sao lại thế? Không phải còn những một năm nữa sao?”

“Bệnh tình chuyển biến xấu quá nhanh, chúng tôi cũng không đoán trước được.”

Hai mắt cậu đỏ bừng: “Bác sĩ, ông nhất định phải cứu mẹ cháu! Cháu sẽ không để mẹ chết, nhất định là không!”

Ông thở dài: “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Không lâu sau, Đào Phi được đẩy ra. Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của cô, anh không khỏi nghĩ đến hôn lễ xa hoa của Thẩm Mộ cách đây không xa, lòng liền bùng bùng lửa giận – thật chỉ muốn lao đến đâm cho hắn một trận!

Đường Kiều và Thẩm Duy Thần chờ đến hừng sáng hôm sau thì Đào Phi mới tỉnh dậy. Thấy con trai hai mắt đầy tơ máu, cô run rẩy vươn tay ra chạm vào mặt con: “Duy Thần, mẹ xin lỗi... Là mẹ làm con phải lo rồi...”

Cậu gắng hết sức nhịn nước mắt xuống, mỉm cười gượng gạo: “Mẹ, mẹ tỉnh lại là tốt rồi. Mẹ thấy trong người thế nào?”

Bây giờ cô chỉ nói cũng mệt, khẽ gật đầu: “Không sao... Mẹ không sao.”

Anh lặng lẽ quay đi – nếu nhìn nữa, anh sợ mình sẽ khóc mất.

Sau chuyện này, thời gian Thẩm Duy Thần ở cạnh mẹ mình lại càng tăng thêm. Có khi cậu cả đêm không ngủ, chỉ lẳng lặng ngồi bên giường ngắm mẹ mình.

Đường Kiều cũng không ngồi không – anh sợ thức ăn ở bệnh viện không ngon, liền cho người mỗi ngày làm cơm rồi mang đến viện. Nhưng dù vậy thì cô vẫn càng lúc càng gầy, gầy đến nỗi chỉ như da bọc xương còn cậu cũng chẳng hơn, cái cằm chẳng mấy chốc đã trở nên nhọn hoắt.

Đường Kiều cảm thấy đây là khoảng thời gian khó khăn nhất của anh từ khi sống lại đến giờ. Nhưng ông trời vẫn chưa buông tha anh – thần chết luôn là vậy đấy, cứ nhằm lúc bạn nghĩ bạn đã khổ lắm rồi, để thêm bạn thêm một đao nữa.

Mùa đông năm nay rất lạnh, cả ngày lẫn đêm đều có tuyết rơi. Đào Phi ngồi trên giường, dù trong phòng đã có hệ thống sưởi nhưng cô vẫn phải trùm mấy cái áo bông. Cô cầm chén trà, nói liên miên không dứt: “Đông năm nay đúng là khắc nghiệt, có mấy người trong phòng này không chịu nổi, đã đi trước rồi đấy.”

Hai người Đường Kiều và Thẩm Duy Thần liếc nhìn nhau, cười nói: “Sắp đến năm mới rồi, cô có muốn... được tặng quà không?”

Đào Phi quay lại, đôi mắt vốn trong veo như nước nay đã bị bệnh tật hành hạ đến không còn ánh sáng: “Năm mới, là ngày người nhà đoàn tụ.”

Thẩm Duy Thần hơi nhăn mày: “Ý mẹ là...”

“Mẹ muốn gặp bác và bà ngoại.”

Hai người sững sờ. Không phải là chưa từng báo với nhà ngoại cô rằng cô bị bệnh, nhưng bọn họ chưa một lần đến thăm cô. Lúc Thẩm Duy Thần gọi về đó, Lý Tố Đình thậm chí còn cố ý nhấn mạnh: “Nhà tao vẫn nghèo lắm, nên đừng có hòng đến đây đòi tiền thuốc men.” Sau đó, cậu không còn liên lạc với bên đó nữa.

Hai người không phản ứng gì, cô lại tiếp tục lẩm bẩm: “Lâu lắm rồi không gặp bọn họ, cô chỉ muốn... trước khi chết có thể gặp lại họ một lần.”

Cậu vẫn lặp lại câu nói kia: “Mẹ, mẹ sẽ không chết.”

Đào Phi lắc đầu, nhìn hàng cây bị tuyết phủ trắng xóa ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Mấy hôm nay mẹ thường mơ về những chuyện trước đây. Lúc mẹ bằng tuổi con, mẹ là niềm kiêu ngạo của toàn thôn đấy – vì mẹ là người duy nhất trong thôn đỗ Đại học. Đỗ rồi, mẹ tiếp tục liều mạng học như hồi cấp ba, tuy rất khổ cực, nhưng cũng rất vui. Sau khi tốt nghiệp, mẹ trở thành cô giáo, tuy học sinh rất nghịch ngợm, nhưng trong mắt mẹ thì chúng rất đáng yêu. Tất cả đều giống như mơ vậy, cho đến khi...” Cho đến khi cô gặp Thẩm Mộ.

Đường Kiều nghĩ một lúc, nói: “Em sẽ thử liên hệ với họ xem.”

Hiếm khi cô mỉm cười: “Vây làm phiền em nhiều rồi.”

Cậu giật nhẹ góc áo anh, ý bảo chuyện này không phải anh nói được là được!

Anh nhỏ giọng: “Chuyện duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là thỏa mãn mọi nguyện vọng của mẹ cháu, cứ làm mẹ cháu vui lòng đi.”

“Chú nghĩ bà ngoại và bác cháu sẽ làm mẹ vui chắc?”

Anh cười khỏ: “Ai mà biết được. Đây là điều mẹ cháu muốn, vậy là đủ rồi.”

Cậu không nói gì nữa, lấy chén trà từ tay Đào Phi đi: “Trà nguội rồi, để con đi rót cho mẹ chén khác.”

Di động của anh bất ngờ vang lên – là chuyện công ty. Anh ra ngoài hành lang nghe điện, bỗng có một người chạy vụt qua anh – nhận ra đó là Triệu Lan Chi, anh vội gọi:

“Lan Chi!”

Y đứng khựng lại, mê mang mở to mắt. Giờ anh mới nhận ra – quần áo trên người y rất bẩn, trên trán còn có một vết thương không sâu lắm, máu từ đó chảy dọc xuống mặt, hai tay cũng dính đầy máu.

Càng nhìn càng sợ, anh hoảng hốt: “Có chuyện gì vậy? Sao anh lại thành ra thế này?”

Y ngẩn người, mãi sau mới tóm chặt lấy vai anh: “Thẩm Ngôn, ông ta...”

Dự cảm bất an bành trướng trong lòng anh: “Thẩm Ngôn làm sao?”

“Ông ấy bị tai nạn!” Y bật khóc nức nở: “Ông ta vì bảo vệ, bảo vệ anh...” Y không nói nổi nữa, ngồi sụp xuống đất, bắt lực ôm đầu khóc.

Anh cố tỏ ra bình tĩnh: “Giờ người đang ở đâu rồi?”

Giọng y run rẩy: “Trong phòng phẫu thuật. Đúng rồi, anh phải đến đó!”

“Chờ chút!” Anh kéo y lại: “Xử lý vết thương của anh đã!”

“Anh không cần!” Y gào lên: “Anh muốn ở cạnh ông ấy!” Rồi hất tay anh ra, lao đảo chạy về phía trước.

Anh vội chạy theo, liền thấy một bác sĩ nhìn khá quen mắt đang ở cửa phòng cấp cứu. Giữ người nọ lại, anh vội hỏi: “Thẩm tam gia sao rồi?”

“Đang giải phẫu, giờ anh đến để hỗ trợ.”

“Khoan đã, bác sĩ đang mổ chính là ai?”

“Là viện trưởng Đường.”

Lùi về sau vài bước, anh run rẩy tựa vào tường. Tất cả đều quen thuộc như thế... Giống như mọi việc đời trước đang tái diễn vậy!

Chỉ là ở đời trước, bác sĩ đang mổ chính là anh, và ngoài cửa không có Triệu Lan Chi đang đau khổ chờ đợi. Anh nhớ đến câu nói của Thẩm Mộ trước khi hấn kết hôn: “Em biết không, mấy năm nay ở nước ngoài, ba em vẫn làm việc cho anh đấy.”

Giải phẫu kéo dài bốn mươi tiếng là Triệu Lan Chi chờ trước cửa phòng đủ bốn mươi tiếng. Phần lớn thời gian đều có Đường Kiều ở cạnh y, nói những câu an ủi vừa sáo rỗng vừa vô lực. Sau khi phẫu thuật kết thúc, họ nhận được một đáp án quen thuộc:

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức, có qua khỏi hay không còn phụ thuộc vào ý chí của Thẩm tiên sinh.”

Triệu Lan Chi và Thẩm Duy Thần ở lại viện, còn Đường Kiều về nhà.

Lúc về đến nhà, trong nhà chỉ có mình bà vú. Hiếm lắm mới thấy anh trở về, bà vú liền nấu cho anh một bữa thức ăn, nhưng anh chỉ ăn được mấy miếng là buồn ngủ.

Bà hơi lo: “Tiểu Kiều, sao vậy? Là già nấu không ngon sao?”

“Bà ơi,” Anh hỏi: “Dạo này ba cháu thế nào ạ?”

“Vẫn thế, cường công việc như không tiếc mạng ấy.” Vừa nhắc đến Đường Hoài Chương là bà lại lo: “Đã hơn năm mươi tuổi rồi mà chẳng biết giữ gìn sức khỏe gì cả...”

Anh cắt ngang lời bà: “Ba cháu thường về nhà không?”

“Nếu không phải đi công tác thì luôn đúng giờ về.” Bà nhận ra anh hơi lạ: “Có chuyện gì hả cháu?”

Anh mệt mỏi xoa trán: “Mong là cháu chỉ nghĩ nhiều thôi.”

Gần như là Đường Hoài Chương đã làm bác sĩ cả đời, nên chẳng có lý do gì để ông nghe lời Thẩm Mộ mà làm một chuyện bất chấp ý đức như thế – dù sao thì ông cũng không yêu hấn, còn anh thì đã từng.

Nghĩ vậy, anh thở phào nhẹ nhõm. Bỗng nghe thấy tiếng xe ngoài cửa, anh chạy ra mở, liền thấy Đường Hoài Chương đang bước vào nhà và một chiếc xe không xa lạ gì đang rời đi.

Thấy con trai, ông hơi kinh ngạc: “Sao con về mà không báo trước một tiếng?”

Anh không trả lời mà hỏi lại: “Ai đưa ba về vậy?”

“À.” Ông thờ ơ: “Là Thẩm Mộ.”

Anh nheo mắt lại: “Sao hai người lại ở cùng nhau?”

Sắc mặt ông hơi đổi, dường như là không quá muốn nói về đề tài này: “Công việc thôi.”

Anh nhất quyết bắm chặt không buông: “Công việc gì?”

“Đường Kiều!” Ông khó chịu nói: “Con lo chuyện của con đi, chuyện của ba không cần con quản!”

“Nhưng mà...”

Ông bỏ đi rửa tay rồi ngồi vào bàn bắt đầu ăn cơm. Thấy ông vừa mệt vừa đói, anh không quấy rầy ông nữa, chỉ im lặng ngồi một bên chờ đợi.

Ăn xong, Đường Hoài Chương nói: “Ba mệt rồi, con cũng nghỉ sớm đi.”

Anh không kiên nhẫn được nữa, hỏi thẳng: “Rốt cục là ba đang làm gì cho Thẩm Mộ vậy?”

Sắc mặt ông trở nên vặn vẹo không chịu nổi: “Ba đã nói rồi, chuyện của ba không cần con quản!”

“Con không quản thì ai quản?” Anh sống chết không lùi bước: “Cái nhà này chỉ còn mỗi ba với con! Không phải người nhà nên quan tâm lẫn nhau à?”

Giọng ông hơi dịu xuống: “Không có chuyện gì lớn đâu.”

“Đừng nói là liên quan đến Thẩm tam gia đấy chứ?”

Ông sững sờ nhìn con trai.

Phản ứng của ông càng làm anh thêm nôn nóng: “Có phải anh ta bảo ba...”

“Đủ rồi! Câm miệng!” Ông gầm lên: “Ba không biết con nghe chuyện này từ đâu ra, nhưng ba muốn con tỏ ra như chưa biết gì hết!”

“Ba, rốt cục ba có biết Thẩm Mộ là hạng người gì không? Hấn có thể lợi dụng mọi thứ để đạt được mục đích của mình, thậm chí là hôn nhân của chính hấn! Ba nghĩ bao nhiêu năm qua hấn thực sự coi con là bạn tốt, coi ba là trưởng bối để tôn kính ư? Không! Hấn tốt với chúng ta vì chúng ta còn giá trị lợi dụng! Ba, tốt nhất là ba mau rời khỏi Thẩm gia đi! Chuyện của Thẩm gia, chúng ta không thể xen vào!”

Ông im lặng một lúc mới đáp: “Ba không hiểu con đang nói gì.”

“Không, ba biết đấy.”

“Đường Kiều, con đừng quên, tất cả những gì chúng ta có hôm nay đều là nhờ bọn họ.”

“Con không quên.” Anh trầm giọng: “Thẩm gia thực sự có đại ân với chúng ta. Nhưng bản thân Thẩm Mộ đã làm gì? Người thực sự giúp chúng ta cũng chỉ có mình Thẩm Xương thôi. Ba đã làm việc cho bọn họ bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ còn chưa đủ để trả cái ơn đó à?”

Ông không muốn nghe anh nói nữa, khoát khoát tay: “Thôi, con về đi. Ba mệt rồi, ba muốn đi nghỉ.”

“Không! Ba phải hứa với con đấy!”

“Đường Kiều!” Đường Hoài Chương cao giọng: “Đã tròn hai ngày ba không chớp mắt rồi! Ba về nhà để nghỉ ngơi, không phải để nghe con dạy bảo!”

Anh bối rối: “Con không có ý đấy! Ba, Thẩm tam gia đối xử với con không gọi là tốt, nhưng vẫn rất khách khí, lại chưa gây phiền toái cho chúng ta bao giờ. Ba là bác sĩ, dù người nằm trên bàn phẫu thuật có là kẻ thù đi chăng nữa, ba cũng có nghĩa vụ phải cứu người ta, huống gì còn là Thẩm tam gia không thù không oán!”

Đường như không nghe thấy gì, Đường Hoài Chương vẫn xăm xăm đi về phòng mình. Anh đuổi tới cửa phòng, nói hết nước hết cái nhưng ông vẫn chẳng tỏ vẻ gì, cuối cùng là đóng sầm cửa trước mặt anh.

“Đệt m!” Anh đập mạnh vào tường!

Chờ lửa giận vơi bớt, anh liền gọi cho Thẩm Mộ, nhưng gọi bao nhiêu lần mà máy vẫn báo bận.

Một đêm thức trắng, mờ sáng hôm sau, Đường Kiều liền phi thẳng đến nhà hấn – nhưng vẫn không thấy người. Từ miệng bà vú nhà đó anh mới biết – hôm qua hấn đã lên máy bay sang Châu Âu hưởng tuần trăng mật với vợ mới cưới rồi.

Anh tức đến bật cười – được lắm, Thẩm Mộ làm việc đúng là đủ cẩn thận! Nếu là Thẩm Ngôn có xảy ra chuyện gì thật thì cũng chẳng quan hệ gì đến hấn hết, đúng không!

Đường Kiều rơi vào một mớ bòng bong. Anh nhất định phải bảo vệ Thẩm Ngôn, bất kể là vì gia đình anh hay là vì Triệu Lan Chi. Nhưng anh lại không thể nói chuyện này cho ai biết – kể cả y – vì anh không có chứng cứ, thậm chí chính anh cũng không thể khẳng định mọi chuyện có diễn ra y như đời trước không. Huống gì, bảo anh đẩy ra ba mình ra đầu sóng ngọn gió, thậm chí là vào tù ư? Anh không làm được!

Rốt cục anh nên làm gì bây giờ?

43. Chương 43

Triệu Lan Chi luôn luôn túc trực bên cạnh Thẩm Ngôn, hoàn toàn vứt hết công việc lên đầu Đường Kiều. Giờ anh hoàn toàn có quyền tự tung tự tác ở công ty, đáng lẽ ra anh nên vui mới phải – nhưng thực tế thì tâm trạng của anh còn tệ hơn hai người kia, dù anh chẳng có người thân hay người yêu nào nằm viện. Ngược lại, thời gian anh ở lại viện càng lúc càng nhiều, chạy đi chạy lại giữa hai bên Đào Phi và Thẩm Ngôn, đến nỗi tất cả bác sĩ và y tá ở cả tầng đó đều dần quen thân với anh.

Biết tin Thẩm Ngôn bị tai nạn, Thẩm Duy Thần cũng đến thăm vài lần – tuy cậu chẳng quen biết gì ông ta, nhưng dù sao thì Triệu Lan Chi cũng là người anh mà cậu tôn kính.

Mấy ngày đầu, Triệu Lan Chi hoàn toàn đứng trên ranh giới sụp đổ, ngày đêm không ngủ túc trực bên giường Thẩm Ngôn. Y muốn gã tỉnh lại, muốn đến phát điên, hận không thể xách tai người đang nhắm mắt trên giường kia lên, để đôi mắt ấy nhìn thẳng vào mình, để gã nói với y một câu, để gã lại làm một bữa cơm cho y.

Nhưng y có gào khóc thế nào đi chăng nữa, gã vẫn chẳng có phản ứng gì cả.

Đường Kiều không chỉ lo lắng cho tình trạng của Thẩm Ngôn mà còn lo cho tâm lý của Triệu Lan Chi nữa. Tuy anh đã âm thầm bố trí không ít người đáng tin cậy để ý phòng bệnh của gã, nhưng anh vẫn phải chú ý hành động của Đường Hoài Chương đồng thời cũng phải chỉnh lý chuyện ở công ty. Vì vậy, mới có mấy ngày trôi qua mà nhìn anh đã hốc hác thấy rõ.

Kỳ nghỉ đông vừa đến, Thẩm Duy Thần liền ở lại viện hầu như cả ngày. Thấy anh như thế, cậu không nhịn được khuyên: “Chú, hay là chú về nhà nghỉ ngơi đi. Cháu sẽ chăm sóc mẹ và bên anh Lan Chi nữa.”

Anh mệt mỏi lắc đầu – điều anh thực sự lo lắng không chỉ có thế: “Không cần đâu. Chuyện chú bảo cháu liên hệ với nhà ngoại cháu ấy, thế nào rồi?”

Cậu muốn nói rồi lại thôi: “Bọn họ nói, năm mới rồi, bận lắm, không có thời gian lên đây đâu.”

Anh cười lạnh một tiếng: “Bận cái gì? Chuyện gì mà còn quan trọng hơn mạng sống của con và em gái thế?”

“Quên nó đi.” Cậu thản nhiên: “Cháu đã quen với cái thái độ ấy rồi, nên không cần quá tức giận. Cháu chỉ lo cho mẹ cháu – hôm qua mẹ còn hỏi bảo giờ bà ngoại lên đấy.” Cậu lo lắng nhìn qua Đào Phi đang say ngủ.

Anh càng nghĩ càng phiền, đến nỗi không khí trong phòng cũng trở nên bức bối không thở nổi liền rút một gói thuốc lá trong túi ra: “Chú đi hút điều thuốc đã.”

Cậu nhăn mày, cắn anh lại: “Chú bắt đầu hút thuốc từ bao giờ vậy?”

“Mới đây thôi.” Dạo này chuyện đau đầu đến quá dồn dập, làm anh đành phải nhờ đến nicotine.

Cậu xụ mặt: “Hút thuốc là không tốt, chú biết mà.”

Anh vỗ vai cậu: “Yên tâm, thỉnh thoảng chú mới hút thôi.”

Cậu vươn tay: “Đưa cháu.”

“Hả?”

“Chú giữ một điếu, còn lại đưa hết cho cháu.”

Đường Kiều không nhịn được bật cười, búng tay lên trán cậu: “Thằng nhóc này, còn dám quăn chú cơ đấy! Gan to thật!”

Cậu chỉ mỉm môi, ai oán nhìn anh.

Anh đành làm theo lời cậu, giao hết số thuốc còn lại ra: “Được rồi được rồi, cho cháu hết đây. Giờ chú đi được chưa?”

Ở bệnh viện một ngày, tối đó Đường Kiều cũng thu xếp ngủ lại luôn. Tình trạng của Triệu Lan Chi hôm nay làm anh càng thêm lo – trước đây y còn chỉ vào mặt Thẩm Ngôn đang nửa chết nửa sống mà mắng nhiếc không ngừng, nhưng dạo này đột nhiên y chẳng nói gì nữa, số chữ mỗi ngày thốt ra chỉ đến trên đầu ngón tay, mà chỉ mình anh mới có thể làm y mở miệng. Một Triệu Lan Chi như vậy, thậm chí còn làm anh lo hơn cả trước đây!

Tuyệt đã rơi vài ngày cuối cùng cũng ngừng, dù là buổi tối nhưng nhìn trời cũng thoáng sáng hơn hẳn.

Đường Kiều mang bữa khuya đến phòng Thẩm Ngôn cho Triệu Lan Chi. Y chỉ ăn vài miếng rồi để hộp cơm lên bàn, lại tiếp tục ngẩn người bên giường gã.

Anh biết – giờ mình có nói gì thì y cũng không nghe vào tai. Việc duy nhất anh có thể làm là ở bên y, nói rằng y vẫn còn một chỗ dựa.

Hai người ngồi một lúc thì có y tá gõ cửa: “Anh Triệu, anh Đường, có người đến tìm hai anh ạ.”

Đường Kiều hỏi: “Là ai thế?”

“Là em trai và em dâu của cậu Triệu.”

Sắc mặt y khê biến: “Triệu Cẩm Chi? Nó đến đây làm gì?”

“Chắc là đến thăm Tam gia thôi.”

“Haha.” Y châm chọc cười: “Sao có thể? Nó ghét gay như thế, biết anh là gay rồi thì chỉ hận không thể rũ bỏ quan hệ với người anh trai này...”

“Không thể nào!” Anh kiên quyết: “Cẩm Chi sẽ không kỳ thị bất kỳ ai! Nó giận là vì anh không có ý định nói chuyện đây với nó thôi.” Anh thấy hơi lạ – anh cứ nghĩ là anh em họ đã giải quyết mâu thuẫn từ lâu rồi chứ, dù sao thì Triệu Cẩm Chi vẫn nói là muốn được hòa thuận với anh trai, nhưng nhìn tình cảnh bây giờ thì dừng nói là... hai người họ vẫn chiến tranh lạnh đây chứ?

Thấy hai người nói vậy, y tá lúng túng hỏi lại: “Anh Đường, vậy hai người đó...?”

Anh nhìn thoáng qua y: “Dẫn họ vào giúp tôi.”

Không bao lâu sau, Triệu Cẩm Chi và Lý Vân Thư bước vào phòng. Đã lâu không gặp, hình như Triệu Cẩm Chi lại béo ra một vòng, hẳn là cuộc sống phải thuận lợi lắm. Đứng cạnh y là Lý Vân Thư phớt phớt rạng rỡ, bụng cũng nhô cao. Hai vợ chồng họ đứng đối diện với Triệu Lan Chi và Đường Kiều tiều tụy, quả đúng là đối lập đến buồn cười.

Triệu Cẩm Chi tay cầm một giỏ trái cây, còn Lý Vân Thư thì mang một bó hoa, nhưng Triệu Lan Chi chẳng buồn liếc họ lấy một cái. Đường Kiều xóc lại tinh thần, cười nói: “Sao hai người lại đến đây?”

“Tao đến thăm anh... và chú Thắm.” Triệu Cẩm Chi len lén nhìn sang anh trai mình đang mặt lạnh như tiền: “Đường Kiều, chú ấy đã đỡ hơn chưa?”

Anh không nói thẳng, chỉ đáp: “Đỡ hơn rồi.”

Dường như hơi sợ anh rể, Lý Vân Thư cẩn thận đi tới, nói: “Mấy thứ này... là tặng chú Thắm, mong chú ấy sớm ngày bình phục.”

Anh nhận lấy đồ trong tay cô: “Tôi thay Tam gia cảm ơn hai người. Được rồi, nhìn cô thế này thì cũng sắp đến ngày sinh rồi nhỉ?”

Cô vô thức xoa xoa bụng mình: “Ừm, là tháng sau.”

Triệu Lan Chi lạnh như băng cuối cùng cũng mở miệng: “Triệu Cẩm Chi, mày không mau mang vợ mày về nhà nghỉ ngơi đi à? Còn ở đây làm gì?”

“Anh, em chỉ lo cho anh!”

Y bật cười, chế nhạo: “Thế cơ đấy.”

“Thật mà!” Triệu Cẩm Chi vội vã đáp: “Lâu lắm rồi anh chưa liên lạc với em, em hỏi ba mẹ, ba mẹ cũng bảo lâu rồi anh chưa về nhà...”

“Tao về nhà làm gì? Nghe mấy người mắng mỏ chắc?”

“Không, em không... không nói cho ba mẹ biết chuyện anh là gay!”

Y quay lại, cuối cùng cũng nhìn vào em trai: “Vì sao? Không phải vì tao không cho mày biết chuyện này nên mày muốn đoạn tuyệt quan hệ với tao đấy à? Sao không nói cho ba mẹ biết luôn đi, để họ đứng chung chiến tuyến với mày?”

“Em sẽ không làm thế!” Triệu Cẩm Chi gào lên: “Đúng là ban đầu em giận vì anh giấu em, nhưng em lại nghĩ, có khi anh làm thế vì sợ rằng em sẽ kỳ thị anh... Nhưng anh là anh trai của em, dù anh có làm gì hay là gì đi chăng nữa, em cũng sẽ không ghét anh!”

Triệu Lan Chi nắm chặt tay lại, nhẹ giọng nói: “Mày chỉ cần nhớ... tao là anh mày, thế là được rồi.”

“Anh, đúng là em không có thiện cảm với chú Thắm, nhưng nếu ông ta là người anh chọn thì em sẽ đối xử tốt với ông ta. Lần này tới thăm, bọn em thực sự mong ông ấy sẽ sớm bình phục!”

Mũi y xót xót, ghen ngào đáp: “Tao biết rồi.”

Thấy anh trai không còn ngó lơ mình nữa, Triệu Cẩm Chi thở phào một hơi: “Anh, anh về nhà với em một lần được không? Ba mẹ rất lo cho anh, mà dạo này ba cũng không khỏe lắm, thỉnh thoảng lại ho khan. Anh về thăm họ một chút, nhé?”

Đường Kiều cũng khuyên nhủ: “Phải đấy, giờ người cần nghỉ ngơi nhất là anh. Anh thử tính xem, mấy hôm nay anh ngủ được mấy tiếng rồi?”

Y hơi do dự: “Nhưng mà...”

“Đêm nay em sẽ ở đây với Tam gia, anh còn lo gì nữa? Nếu ông ấy tỉnh lại mà biết anh không coi trọng sức khỏe của mình như thế, chắc chắn sẽ treo ngược anh lên rồi đánh đòn!”

Y nghĩ một lúc rồi quay sang hỏi em trai: “Mày thực sự không nói chuyện của tao cho ba mẹ biết đấy chứ?”

Triệu Cẩm Chi lắc đầu liên tục: “Không mà! Em biết anh tự có quyết định của mình, chừng nào đến lúc thì anh sẽ nói, nên em tuyệt đối không hé nửa lời!”

Y lại liếc sang Lý Vân Thư: “Nhưng mà có nói cho cô ta.”

“À...” Triệu Cẩm Chi bất an gãi đầu: “Thì giữa vợ chồng với nhau mà, sao có bí mật được...”

Cô vội nói: “Anh yên tâm, em nhất định sẽ giữ miệng!”

Y hừ lạnh một tiếng, quay sang anh: “Anh sẽ về nhà một đêm, đêm nay nhờ em cả nhé, Đường Kiều.”

Anh gật đầu: “Yên tâm đi. Giao cả cho em, anh nhớ về nghỉ cho tốt.”

“Nếu ông ấy có phản ứng gì thì nhớ báo cho anh, anh nhờ em đấy.” Y nhìn gã thật sâu.

“Em hiểu rồi.”

Triệu Lan Chi đi rồi, chỉ còn mình Đường Kiều trong phòng bệnh. Không biết từ bao giờ, tuyết ngoài cửa sổ lại bắt đầu rơi, xung quanh cực kỳ an tĩnh, không một tiếng động.

Anh lại nhớ đến một buổi tối ở kiếp trước.

Cũng là một đêm tuyết rơi như thế này, một mình anh bước trên hành lang im ắng lúc hừng đông. Trên mặt anh không có biểu tình gì, nhưng trong lòng lại không ngừng đấu tranh. Anh đến phòng của Thẩm Ngôn, liền nghe thấy tiếng máy móc vang lên tích tích theo quy luật.

Đứng bên giường bệnh, nhìn xuống người đàn ông mà mình gặp chẳng được mấy lần, lòng bàn tay anh đặt trong túi đã chảy đầy mồ hôi.

Không biết đã đứng bao lâu, tiếng báo tin nhắn đến đột ngột vang lên, phá vỡ không gian im ắng đến bất an này.

Là tin nhắn từ Thẩm Mộ.

Chỉ có hai câu, nhưng đã đẩy anh vào vực sâu tội ác không lối về.

— Cảm ơn em đã làm mọi chuyện vì anh. Anh yêu em.

Sống lại đời này, Đường Kiều đã nhìn thấu tất cả – người Thẩm Mộ yêu không phải là anh, càng không phải là người vợ mà hắn cưới vào cửa, mà là chính hắn.

Người duy nhất hắn yêu chỉ có chính hắn mà thôi.

Đêm càng về khuya, cơn buồn ngủ dần dần ập tới. Mí mắt anh dần sụp xuống, bắt giấc ngủ từ lúc nào.

Cảnh tượng trong giấc mơ của anh càng lúc càng kỳ lạ. Anh thấy tấm ảnh trắng đen của Đào Phi treo trên tường, thấy Thẩm Duy Thần không ngừng khóc, còn thấy khuôn mặt tươi cười dữ tợn của Thẩm Mộ. Khung cảnh không ngừng thay đổi, anh thấy ngực mình trở nên nặng nề, hít thở cũng khó khăn, liền chặt vật tỉnh lại.

Nghe thấy tiếng bước chân lại gần đây, anh mơ mơ màng màng, không biết mình đang tỉnh hay mơ. Đột nhiên nhớ ra cái gì, anh mở choàng mắt, vụt bật dậy bắt lấy bàn tay đang vươn ra!

“Ba!”

Cả người Đường Hoài Chương cứng đờ lại, không dám nhìn thẳng vào mắt con.

Hơi lạnh xộc thẳng lên từ gan bàn chân anh: “Ba thực sự muốn làm thế? Ba điên rồi!”

Ông cố tỏ ra bình tĩnh: “Thả ra.”

“Thả ra?” Anh cười lạnh: “Để ba tiếp tục chắc? Ba, rốt cục ba có biết mình đang làm cái gì không hả!”

Ông vụt tóm lấy cổ áo anh, gần giọng: “Ba cũng không muốn! Nhưng ba không có quyền lựa chọn!”

Anh sững sờ: “Ý ba là...”

Ông buông anh ra, hai tay che lấy mặt mình: “Nếu ba không làm theo lời Thắm Mộ thì cả nhà chúng ta sẽ gặp họa mất!”

Anh nheo mắt lại: “Anh ta uy hiếp ba?”

Ông hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua Thắm Ngôn đang nằm trên giường bệnh, nhẹ giọng nói: “Đến phòng làm việc của ba nói tiếp.”

Hai người vào phòng rồi, Đường Hoài Chương không bật đèn mà mở rèm cửa sổ ra. Ánh trăng lạnh lùng trong trẻo chiếu vào phòng, nhưng vẫn chưa đủ để Đường Kiều thấy rõ mặt ông.

Toàn thân ông vô lực ngồi phịch lên ghế, từ từ mở miệng: “Ba không có gia thế gì cả. Sau khi tốt nghiệp trường Y, ba vẫn luôn nỗ lực hết sức nếu không có Thắm gia, ba sẽ không bao giờ đạt đến địa vị ngày hôm nay.”

“Những gì họ cho chúng ta, chúng ta cũng đã đền đáp đủ rồi. Ba không cần phải... nhất nhất nghe lời Thắm Mộ nữa.”

Ông tự giấu cười cười: “Đối với họ, việc chèn ép chúng ta cũng dễ như việc ủng hộ vậy. Đường Kiều, con thực sự nghĩ ba chỉ làm bác sĩ tư nhân cho họ thôi ư?”

Lòng anh trầm xuống – bây giờ anh mới nhận ra, thì ra anh đã nghĩ quá đơn giản về mối quan hệ giữa hai nhà rồi.

“Từ khi Thắm Xương còn sống, tay ba đã nhiễm đầy máu rồi. Con người Thắm Xương đào hoa vô số, thường thì bà Thắm sẽ không buồn để ý nhưng nếu có ai tình cờ mang thai mà làm ảnh hưởng đến địa vị của bà ta và Thắm Mộ thì...” Khựng lại một chút, ông cười khổ: “Thai nhi chết trên tay ba, đâu chỉ có một hai đứa.”

Anh nghiêm mặt: “Mấy chuyện đó con cũng biết, nhưng mà...”

“Có một số chuyện, một khi đã bắt đầu thì không thể quay về. Càng về sau, chuyện ba làm vì Thắm gia càng nhiều, mà chuyện sai trái cũng chỉ có tăng chứ không có giảm. Giờ đây ba đã không thể thoát thân được nữa rồi – Thắm gia giữ rất nhiều chứng cứ có thể đưa ba vào chỗ chết. Chỉ cần ba nói một chữ không là họ sẽ thủ tiêu ba ngay lập tức, rồi tìm một người thay thế trám vào...”

Đường Kiều nhìn chằm chằm ba mình, không thể tin nổi, lạnh lẽo trong lòng dần dần bành trướng.

Ba của anh, người anh tôn kính nhất từ nhỏ đến lớn, hóa ra đã sớm rơi vào vũng bùn tội ác như thế, ngay cả quyền lợi phản kháng cũng không có ư?

Anh im lặng một lúc, nhẹ giọng nói: “Sao ba không nói gì với con?”

“Nói cho con để làm gì? Đường Kiều, lúc con nói mình không muốn làm bác sĩ, muốn tự gây dựng sự nghiệp mà không cần Thắm gia chống lưng, ba thực sự vui lắm – ít nhất là con sẽ không bước vào vết xe đổ của ba.” Đường Hoài Chương mệt mỏi nhắm mắt lại: “Hậu quả do ba gây ra cứ để mình ba gánh chịu, còn con, đừng lo gì hết, chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được.”

Đường Kiều dần dần tỉnh táo lại. Hóa ra mấy năm nay không trở mặt với Thắm Mộ là một quyết định đúng đắn, nếu không, có khi mình chết lúc nào anh cũng không biết đâu. Thắm Xương đã chết từ mấy năm trước, Thắm Ngôn thì đang nửa sống nửa chết trong viện, cả Thắm gia chỉ còn mỗi mình Thắm Mộ. Mọi bằng chứng đều nằm trên tay hắn, hiển nhiên là hắn có thể sai phái ba anh làm bất cứ chuyện gì rồi.

Bằng bất kể giá nào, anh tuyệt đối sẽ không thể Thắm Ngôn gặp chuyện nhưng đồng thời anh cũng muốn bảo vệ ba mình. Mà nhân vật mấu chốt ở đây lại là – Thắm Mộ!

“Như con đã nói đấy – ba đừng làm gì cả.”

“Nhưng ba đã nói là ba không có lựa chọn!”

“Bên Thắm gia để con đi giải quyết là được rồi.”

Ông vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ: “Sao mà con giải quyết được? Con đừng có làm bậy, tương lai con rộng mở, đừng để việc của ba mà...”

Anh ngắt lời ông: “Ba yên tâm đi, con nắm chắc thì mới nói thế. Thẩm Ngôn không phải là người dễ chọc, con có thể khẳng định – nếu ba thực sự làm chuyện đó, chẳng bao lâu sau Thẩm Mộ nhất định sẽ đẩy ba ra để tự mình thoát thân.”

Ông do dự: “Đường Kiều, chúng ta không đấu lại được với Thẩm gia đâu.”

“Ba,” Anh kiên định nói: “Xin hãy tin tưởng con một lần. Hứa với con đi, hứa là ba sẽ không làm gì cả.”

“...”

Giọng anh gần như cầu khẩn: “Ba mau hứa đi!”

Ông khẽ cắn môi: “Được.”

Suốt đêm đó, Đường Kiều đặt vé máy bay bay tới nơi Thẩm Mộ đang hưởng tuần trăng mật – đó là một hòn đảo nhỏ thuộc nhiệt đới.

Đã hai ngày liên tục không ngủ nên khi gặp hần, hai mắt anh đã ngáp tơ máu, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

Còn hần thì đang mặc quần bơi, đeo kính râm, thoải mái nằm đó phơi nắng. Thấy anh đến, hần chẳng tỏ ra kinh ngạc chút nào. Xuyên qua kính râm, hần nhìn thẳng vào người bạn tốt này, thờ ơ hỏi: “Nghe thư ký nói em đang tìm anh?”

Anh hít sâu một hơi: “Phải.”

Hần lười biếng nói: “Có chuyện gì thế? Đến nỗi em chịu bay nửa vòng Trái Đất để đến đây gặp anh?”

Anh không đáp mà hỏi lại: “Cô vợ của anh đâu rồi?”

“Ai biết.” Hần nhún vai: “Chắc đang NP với một đám mãnh nam nào đó.”

Mặt anh không đổi sắc: “Hai người không sợ nhiễm bệnh à?”

Hần nở nụ cười: “Đám gay các em còn không sợ, anh đây sợ làm gì?”

“Chú anh còn trong viện, anh lại chẳng có vẻ lo lắng gì, ngược lại còn rất thoải mái nhỉ.”

Hần thờ ơ: “Đó chính là lý do anh thoải mái đấy.”

Anh cắn chặt răng, tay nắm thành quyền, cổ nén cảm giác muốn đâm hần một trận xuống.

Thẩm Mộ tháo kính râm ra, đôi mắt không hề sợ hãi, thản nhiên nhìn vào anh: “Để anh đoán lý do vì sao em đến đây nhé. Đến giờ anh vẫn chưa nghe được tin tức gì từ Thẩm Ngôn... Nghĩa là, em đến tìm anh là vì Đường Hoài Chương.”

Anh lạnh lùng nói: “Thông minh lắm.”

Hần cười mà như không cười: “Thế thì sao? Em muốn cầu anh buông tha cho ông chú yêu dấu ấy à?”

“Dù thế nào thì ông ấy cũng là người thân của anh.”

Ánh mắt hần trở nên lạnh lẽo: “Em thấy ông ta coi anh là người thân chắc? Ông ta cướp đi mọi thứ của anh, thậm chí còn đá anh ra nước ngoài! Trong mắt ông ta, anh chỉ là một thằng nhóc vừa tự cao tự đại vừa vô tích sự ba anh vừa chết một cái là ông ta trở mặt ngay! Tất cả những gì anh đang làm bây giờ cũng chỉ là để giành lại những thứ vốn thuộc về anh thôi!”

Sắc mặt đỏ của hần làm anh lạnh cả người: “Đó là chuyện của Thẩm gia các người, chẳng liên quan gì đến ba tôi hết. Anh có thể... tha cho ông ấy được không?”

Hần cười nhạt: “Em đang cầu xin anh à?”

Lòng anh rét run, cắn răng nói: “Phải.”

“Đường Kiều, đây là con đường mà tự ba em chọn – anh nghĩ, trước khi bước lên con thuyền nhà họ Thẩm này, ông ta hẳn đã tính đến ngày hôm nay rồi. Không thể không nói – ba em thực sự rất giỏi, anh sai ông ta làm gì, ông ta đều có thể hoàn thành một cách chẵn chu.” Hấn thở dài, lắc đầu: “Nếu mất đi ông ta, tổn thất của anh sẽ không nhỏ đâu.”

Anh đã đoán là hẳn sẽ không dễ dàng đồng ý chuyện này: “Chỉ cần anh chịu tha cho ông ấy, anh muốn gì tôi cũng sẽ cho.”

Ánh mắt hẳn lạnh thấu xương: “Em đúng là một đứa con hiếu thảo. Nhưng mà, chỉ mình em thôi cũng chẳng cho anh được cái gì.” Hấn ngồi dậy, từ tốn nói: “Đường Kiều, chúng ta đã quen nhau từ bao lâu rồi? Hai mươi năm? Hai mươi lăm năm?”

“Đừng nói mấy chuyện vô nghĩa ấy.”

Thẩm Mộ híp mắt lại: “Chuyện anh nói với em ở vườn hoa đêm ấy vẫn còn ý nghĩa.”

“Ý anh là?”

Khóe miệng hẳn cong lên: “Nợ cha con trả. Em đến với anh, anh sẽ bỏ qua cho Đường Hoài Chương. Em thấy thế nào?”

Anh mở to mắt: “Anh...”

“Đúng rồi đấy.” Hấn gật đầu: “Thứ anh muốn, là em.”

Rõ ràng là mặt trời đang ở trên cao, nhưng Đường Kiều lại thấy toàn thân mình lạnh toát, trái tim cũng thành thịch đập.

Dường như hẳn rất hài lòng với phản ứng của anh: “Mà em vốn đã đồng ý làm việc cho anh, chẳng qua anh đang tạo điều kiện cho em thực hiện lời hứa thôi. Anh biết em đang phát triển rất tốt trong nước, coi như là một thanh niên có triển vọng của thành phố S, nhưng anh cũng sẽ không để em chịu thiệt đâu. Theo hay không theo, em cứ nghĩ đi?”

“Thẩm Mộ!” Anh tức đến bật cười: “Sao hết lần này đến lần khác vẫn là tôi? Anh thiếu gì người, sao cứ chấp nhất với tôi thế làm gì? Rốt cục là anh muốn tôi làm việc cho anh hay muốn ngủ với tôi thế?”

Hấn vẫn cười cười: “Nói thật là anh cũng không biết nữa, nhưng dù thế nào thì em cũng phải ở bên anh mới được. Anh cho em nửa tháng để lo liệu. Nửa tháng sau, anh sẽ quay về Mỹ. Nếu em đồng ý với lời đề nghị của anh, em sẽ có nửa tháng này để thu xếp mọi chuyện, anh ở Mỹ chờ em. Còn nếu không, sau này bất kể anh làm gì, em cũng không có quyền được thương lượng với anh nữa.”

Seven:

1. Trước đây có người nói là không thích Đường Hoài Chương vì ông ấy quá đặt nặng cái ơn với Thẩm gia, nhưng đến đây là rõ rồi nha – không phải là ông ấy không muốn thoát ly, mà là một khi ông ấy thoát thì cả nhà ông ấy sẽ vạ lây, nên để bảo vệ gia đình, ông ấy đành nghe theo Thẩm Mộ.

2. Thẩm Mộ có yêu Đường Kiều không? Buông tha một cơ hội rất tốt để diệt trừ mối nguy cực lớn với mình là Thẩm Ngôn để đổi lấy Đường Kiều, vậy Thẩm Mộ có yêu Đường Kiều không?

44. Chương 44

Đường Kiều mệt mỏi bước vào thang máy. Đêm đã khuya, trong thang máy chỉ có mình anh. Anh vô lực dựa vào tường, đầu đau như búa bổ.

Gặp Thẩm Mộ xong, anh lập tức bay về nước – có cảm tưởng như chỉ cần hít thở chung một bầu không khí với người đàn ông đó thêm một giây nữa thôi là anh sẽ điên lên mất.

Mở cửa ra, anh thấy trong phòng khách vẫn còn sáng đèn. Nhưng anh đã chẳng còn sức mà ngạc nhiên nữa, cởi áo khoác vắt lên ghế rồi ngồi xuống, châm một điếu thuốc.

Nghe có tiếng động, Thẩm Duy Thần lập tức chạy ra: “Chú!”

Anh ồm một tiếng, uể oải nhắm mắt lại, không nhìn đến cậu nữa.

“Hai hôm nay chú đi đâu? Điện thoại gọi không nghe, cháu hỏi anh Lan Chi, anh ấy cũng bảo là không biết!”

Anh mở mắt, nhìn vào khuôn mặt anh tuấn của cậu, càng nhìn càng thấy chói mắt. Mà đôi mắt đen nhánh kia, dường như cách đây không lâu vừa mới cười như không cười mà nhìn anh: “Xuất ngoại gặp một người bạn thôi.”

“Bạn nào?”

Anh tập trung vào điều thuốc: “Liên quan gì đến cháu?”

Cậu ngẩn người.

Anh rít một hơi, thở ra hai luồng khói xám: “Sao cháu lại đến đây? Mẹ cháu đâu rồi?”

“Cháu lo cho chú quá nên tới đây chờ, còn mẹ cháu thì có hộ sĩ chăm sóc rồi.” Cậu hơi mất tự nhiên, cẩn thận hỏi: “Chú có đói không? Để cháu đi nấu bát mì nhé?”

“Không cần đâu. Cháu đi đi.”

“Chú...”

“Tôi bảo cậu cut!” Anh đột nhiên gào lên. Dưới ánh đèn chập choạng trong phòng, nhìn gương mặt giống Thẩm Mộ đến tám chín phần kia, cuối cùng anh cũng không chịu nổi mà bùng phát. Dù anh hiểu rõ chuyện này chẳng liên quan gì đến cậu cả, nhưng anh không chịu được! Anh không muốn thấy bất cứ cái gì liên quan đến Thẩm Mộ hết!

Cậu giật mình, luống cuống, nhưng vẫn đứng im tại chỗ.

Anh dập mạnh điều thuốc vào gạt tàn. Vài giây im lặng đến xấu hổ trôi qua, anh đứng dậy: “Cậu đi đi.”

Thẩm Duy Thần mở to mắt nhìn anh, vẻ mặt hết như chú cún bị chủ nhân vứt bỏ, e dè nói: “Chú, chú làm sao vậy? Rốt cục là có chuyện gì vậy ạ?”

Anh vụt nắm lấy cổ áo cậu, đẩy mạnh cậu vào tường: “Tai cậu điếc đúng không! Giờ tôi không muốn nhìn thấy cậu, cut ngay đi!”

Cậu cố sức giãy giụa: “Chú đừng như thế, có gì từ từ nói đã...”

“Ha.” Anh không nhìn được bật cười – vẻ mặt đáng thương của cậu càng làm anh chán ghét hơn nữa: “Nhìn thấy mặt cậu là tôi phát chán rồi, hiểu chưa? Thậm chí là phát ốm lên được! Chỉ có thể thôi!”

Cậu mím môi, không nói gì.

Ngực anh đau nhói – anh biết, lần này anh làm cậu tổn thương thật rồi. Nhưng mà anh không muốn mềm lòng nữa – anh mềm lòng với cậu, vậy ai sẽ mềm lòng với anh?

Anh đẩy thẳng cậu ra cửa. Hình như cậu còn muốn nói thêm nữa, nhưng chưa kịp mở miệng đã bị anh sầm một tiếng nhốt ở ngoài.

Đường Kiều đứng đó, chờ hơi thở dần dập bình tĩnh trở lại rồi bắt đầu hút thuốc, từng điều từng điều một. Đến hừng đông, trong phòng đã tràn ngập khói như thể sắp có hỏa hoạn, mà cổ họng anh đã khô khốc đau đốn, đầu ngón tay cũng chuyển vàng.

Rõ ràng đã mấy ngày không ngủ, nhưng đầu óc anh lại thanh tỉnh dị thường.

Suy nghĩ một đêm, anh quyết định.

Đường Kiều đến công ty. Nhân viên thấy anh đến thì mừng như vỡ được phao cứu mạng – Triệu Lan Chi đã không xuất hiện thì thôi, mấy hôm nay đến anh cũng biến mất nữa, làm cả công ty đều loạn hết cả lên.

Bọn họ lập tức mang những tài liệu khẩn cấp đến đưa anh, nhưng anh không buồn liếc qua một cái mà để thẳng sang bên cạnh.

Nhân viên đưa mắt nhìn nhau – thế là thế nào? Thư ký của anh đánh bạo hỏi: “Đường tổng, ý anh là...”

“Tôi còn chuyện quan trọng hơn phải xử lý. Các cậu cứ ra ngoài trước đi.”

Anh bắt đầu xử lý tất cả mọi việc còn tồn đọng. Là một trong những người sáng lập nên công ty này, mười mấy năm qua, anh đã cùng Triệu Lan Chi và rất nhiều đồng nghiệp khác dần dần mở rộng lãnh thổ, cuối cùng là bước lên vị trí như ngày hôm nay. Anh cứ nghĩ mình còn rất nhiều thời gian, thậm chí anh còn nghĩ – giá trị của anh hẳn sẽ không thua kém gì Thẩm Mộ.

Nhưng tất cả chỉ là nghĩ và hẳn là.

Ba mươi tuổi vốn là độ tuổi có sự nghiệp rực rỡ nhất, nhưng anh lại không thể không nói từ biệt với tất cả những nỗ lực của mình.

Anh không kể chuyện này với bất kỳ ai, im lặng mà sắp xếp tốt tất cả mọi chuyện cần thiết. Anh không biết phải đưa đơn từ chức cho Triệu Lan Chi thế nào – Thẩm Ngôn còn đang đứng giữa ranh giới sinh tử, anh thực sự không muốn đả kích y thêm nữa..

Một tuần sau, Đường Kiều nhận được điện thoại của Triệu Lan Chi. Y vô cùng hưng phấn báo cho anh biết — Thẩm Ngôn tỉnh lại rồi!

Anh thở phào nhẹ nhõm, lập tức phi đến bệnh viện.

Có không ít người trong phòng bệnh của Thẩm Ngôn, trừ Triệu Lan Chi ra thì còn có bác sĩ và y tá – Đường Hoài Chương cũng có trong đó.

Ông hỏi gã vài chuyện, gã đều có thể rành mạch trả lời, xem ra đã tỉnh táo hẳn. Kiểm tra thêm mấy bước nữa, ông tuyên bố – Thẩm Ngôn đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, tiếp theo chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được.

Đã bất tỉnh rất lâu, nhưng ánh mắt gã nhìn Triệu Lan Chi vẫn trấn tĩnh như trước. Y nghe lời Đường Hoài Chương nói mà hốc mắt đỏ hồng, oán trách: “Nếu ông còn không tỉnh thì tôi đây đích thêm chờ nữa!”

Khóe miệng gã khẽ cong lên, an ủi vỗ vỗ tay y, giọng nói khàn khàn: “Yên tâm đi. Tai họa lưu ngàn năm mà, tôi sẽ không chết đâu.”

Y cắn cắn môi, vẻ mặt không biết là đang khóc hay đang cười: “... Địch.”

Đường Hoài Chương và Đường Kiều liếc nhìn nhau. Ông không nói gì, chỉ đi ngang qua anh, nhưng anh đã hiểu ông lựa chọn điều gì – sự tồn tại của Thẩm Ngôn đến bây giờ chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Anh không muốn đứng đây làm bóng đèn nữa nên ra ngoài, liền gặp Thẩm Duy Thần đang đứng ngoài cửa. Cậu đứng lại, nhìn chằm chằm vào anh.

Đường Kiều biết, chuyện mình vô cớ nổi giận lần trước đã để lại bóng ma cho thằng nhóc này rồi, cũng biết chuyện giận chó đánh mèo sang cậu chỉ vì cậu rất giống Thẩm Mộ là vô lý, nhưng anh không nhịn được – giống như bây giờ, anh vẫn không muốn nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy đó.

“Cháu đến đây làm gì?”

Cậu lập tức đáp: “Nghe nói Thẩm Tam gia tỉnh rồi nên cháu đến thăm.”

“Đừng vào, Triệu Lan Chi đang ở trong đây.”

Cậu cười cười: “Dạ.”

Anh gật đầu, đang định tránh đi thì cậu nói: “Chú không đến xem mẹ cháu sao?”

“...”

“Lâu rồi chú không đến, mẹ cháu nhớ chú lắm đó.”

Đúng là đã hơn mười ngày anh không sang đây rồi. Nghĩ một lúc, anh quyết định: “Đi thôi.”

Cậu thở phào nhẹ nhõm, ngoan ngoãn mỉm cười.

Nhưng ngay cả thế, anh cũng không muốn nhìn thẳng vào cậu.

Mới không gặp có mấy hôm mà bệnh tình của Đào Phi đã xấu đi rất nhiều. Mái tóc vốn đen nhánh của cô đã rụng sạch, làn da trắng bệch đến gần như trong suốt. Cô đội một cái mũ, dường như sinh khí đã bị bệnh tật hút đi hết.

Thấy Đường Kiều đến, cô vui vẻ: “Em đến rồi à.”

Anh thuận miệng đáp: “Thấy em đến cô vui lắm hả?”

Cô yếu ớt mỉm cười: “Đương nhiên rồi. Dù sao thì cũng chẳng còn mấy cơ hội nữa.”

Thẩm Duy Thần trách móc: “Mẹ đừng nói thế chứ!”

“Ừ ừ ừ, không nói chuyện dở nữa.” Cô chuyển chủ đề: “Đường Kiều, nghe Duy Thần nói mấy hôm nay em bận việc hả? Giờ đã đỡ hơn chưa?”

“Vâng, đã xong gần hết rồi.”

“Thế thì tốt quá! Mẹ và anh trai cô nói sắp lên đây rồi, nhờ em đến hôm đó đi đón họ họ cô được không? Đây là lần đầu mẹ cô lên thành phố mà. Duy Thần, con đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ chưa?”

Anh liếc qua cậu, thản nhiên đáp: “Bọn họ tới à?”

“Vâng.” Cậu nhẹ giọng: “Vì mẹ cháu cứ nằng nặc mãi. Họ nói ngày kia sẽ lên.”

Nói thật, Đường Kiều không thấy việc cho Đào Phi gặp mấy người kia lúc cô đang bệnh là một quyết định sáng suốt tí nào, nhưng nếu cô muốn thì anh vẫn đáp ứng hết sức có thể: “Mấy hôm tới em vẫn bận, có lẽ sẽ không có thời gian tự mình tiếp đãi bọn họ đâu, nhưng em sẽ cử người đến đón. Cũng muộn rồi, em phải về công ty đây. Cô nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Thẩm Duy Thần vội vã đứng lên: “Để cháu tiễn chứ!”

Cậu bám theo anh đến bãi đỗ xe. Lên xe rồi, anh nói với cậu: “Cháu về đi.”

Cậu nín lấy cánh cửa đang kéo lên: “Chú, chú vẫn giận cháu à?”

Anh nhất thời ngẩn ra: “Hả?”

“Dù cháu đã làm sai chuyện gì thì cháu cũng không cố ý.” Ánh mắt cậu hệt như động vật nhỏ bị tổn thương: “Nên... chú đừng giận cháu nữa, nhé?”

Anh nặng nề thở dài: “Là chú đạo này bề bộn công việc quá thôi, không phải do cháu.”

Cậu vẫn không thả lỏng: “Thật à?”

“Thật.”

“Vậy sao chú không nhìn vào cháu?” Cậu rầu rĩ: “Từ hôm đó đến giờ, chú vẫn chưa nhìn thẳng vào cháu lần nào.”

“Đâu có.”

Cậu khẳng định: “Chú có!”

Một cảm giác phiền chán quen thuộc nảy lên trong lòng anh: “Cháu có thôi đi không?”

“Chú nói cho cháu biết, rốt cục là cháu...”

“Chú đã bảo rồi. Chú ghét cái mặt của cháu.”

“Sao tự nhiên lại ghét? Trước giờ có sao đâu...”

Anh không muốn nghe cậu nhiều lời nữa, kéo mạnh cửa xe lên rồi rồ ga phóng đi.

Thẩm Duy Thần bị bỏ lại nơi đó, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo. Từ khi mẹ sinh bệnh đến giờ, cậu vẫn luôn đóng vai một hậu bối ngoan ngoãn hiểu chuyện trước mặt anh, mà ánh mắt lạnh lùng đầy tính xâm lược đó, cũng rất lâu không xuất hiện rồi.

Cố gắng hết sức đè nén tình cảm đang rục rịch trong ngực xuống, cậu tự nhủ – giờ không phải là lúc, cậu còn chuyện quan trọng hơn phải làm, mà bây giờ trở mặt với anh lần nữa là chuyện trăm hại không một lợi.

Nhưng giờ anh không chịu nhìn cậu nữa rồi, cậu phải làm sao bây giờ?

Cậu cảm thấy, mình sắp không nhịn nổi nữa.

Seven: Có ai ghét Đường Kiều không?

45. Chương 45

Sau khi tỉnh lại từ hôn mê sâu, theo hướng dẫn của bác sĩ, Thẩm Ngôn bắt đầu tiến hành trị liệu Triệu Lan Chi cũng theo đó mà quay về công ty.

Lâu lắm mới quay về mà không thấy chồng vẫn kiên ngất ngưỡng như tượng tượng, y thấy khó hiểu: “Một tháng này không có việc gì hả? Hay là anh sắp bị đá đi rồi?”

Đúng lúc Đường Kiều bưng tách cafe vào văn phòng cho y, cười nói: “Anh là ông chủ, ai mà dám đuổi anh cơ chứ? Em đã xử lý hết văn kiện cho anh rồi.”

Nhìn quàng mắt thâm sì của anh, y vừa cảm động vừa xấu hổ, liền lao đến ôm lấy cổ anh, cười cười: “Đường Kiều à, em tốt với anh quá đi ”

Ánh mắt anh tối lại, thăm thì: “Đó là chuyện cuối cùng em có thể làm vì anh.”

Y vẫn chưa nghe ra ẩn ý sau câu nói đó: “Hả?”

Anh đặt tách cafe lên bàn làm việc, rồi lấy ra một phong thư: “Cầm lấy.”

Tay nhận thư, nhìn ba chữ to Đơn Từ Chức trên đó, Triệu Lan Chi ngẩn người, lập tức cười phá lên: “Haha, chuyện cười này chẳng buồn cười chút nào!”

Trên mặt anh chẳng có biểu cảm gì: “Em không đùa. Mọi chuyện em đã xử lý xong hết. Số tiền em đầu tư ban đầu và số cổ phần em đang nắm giữ, em vẫn sẽ để nguyên đó. Em biết em rời đi sẽ làm công ty thay đổi rất nhiều, nhưng mà...”

“Khoan đã!” Nét cười trên mặt y biến mất: “Em đang nói cái gì vậy?”

“Tóm lại là — em muốn từ chức.”

“Vì sao!” Y đột nhiên gào lên. Giọng y rất lớn, làm mấy nhân viên đang đi ngang đó đều thấy khó hiểu – bao nhiêu năm qua tình cảm giữa hai vị sáng lập vẫn tốt lắm mà, chỉ thường nói giỡn quá đà thôi chứ chưa bao giờ thực sự cãi nhau. Nhưng bây giờ thì... chẳng giống đang đùa chút nào?

Đường Kiều không đáp, chỉ im lặng nhìn Triệu Lan Chi.

Y không đoán được anh đang nghĩ cái gì, nhưng y biết – anh không phải là kiểu người dễ dàng vứt bỏ bạn bè như thế. Y hít sâu một hơi, cố hết sức bình tĩnh lại, giọng cũng dịu xuống: “Đường Kiều, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Em nói anh nghe, rồi chúng ta cùng nhau giải quyết.”

“Không có.” Anh thản nhiên: “Chỉ là có một công việc rất tốt khác đang chờ em.”

Y nhìn anh, không thể tin nổi, vụt nắm chặt cà vạt anh: “Cậu nói lại đi?”

Đường Kiều vẫn bình tĩnh như cũ, giống như bao lần họ đã cùng nhau giành lấy lợi ích trên bàn đàm phán: “Có người mời em đi, người đó đưa ra rất nhiều ưu đãi...”

“Cút cmmđ!” Triệu Lan Chi đẩy mạnh anh ra, nhất thời anh không đứng vững, loạng choạng ngồi bệt xuống ghế. Y nhìn anh từ trên cao xuống: “Đường Kiều, tuy công ty này không đến nỗi vang danh cả nước, nhưng tôi có thể tự tin nói với cậu rằng – ngay tại nơi này, cậu có thể đạt được nhiều hơn ở tất cả những nơi khác! Chẳng lẽ đối với cậu mà nói, nơi này chỉ là một chỗ để làm việc thôi sao? Cậu đã cùng tôi gây dựng sự nghiệp từ khi còn học đại học, chúng ta cùng nhau nhìn nó phát triển từng ngày một, chẳng lẽ nó không phải là đứa con của chúng ta à? Thế mà cậu dám... dám vứt bỏ nó!”

Đường Kiều nhắm mắt lại, giọng khàn khàn: “Anh đừng nói nữa.”

“Nói cho tôi biết, nguyên nhân chính là gì?” Y lạnh lùng nói: “Và thu hồi mấy lời cậu vừa nói lại!”

Yết hầu anh giật giật, thì thầm: “Em đã nói rồi đấy.”

“Tôi không cho phép!”

Anh khẽ cười, nhưng trông còn khó coi hơn khóc: “Em không cần anh cho phép. Ngày kia em sẽ rời khỏi thành phố S, không biết bao giờ mới về.” Giọng anh như nài nỉ: “Lan Chi, anh là người bạn tốt nhất của em. Anh có thể đối xử với em như bình thường trong hai ngày cuối cùng này được không? Dù sao thì sau này cũng không gặp nhau được nữa...”

“Khốn nạn!” Y nghiêng răng nghiêng lợi: “Rốt cục là cái gì có thể làm cậu vứt hết tất cả để rời đi! Bạn bè, sự nghiệp, người nhà! Cmn cậu mau nói cho tôi biết!”

Anh cúi đầu. Tóc mái hơi dài rủ xuống, che khuất đi ánh mắt anh, làm y không thấy rõ biểu cảm trên mặt anh là thế nào.

Y chờ đợi từ anh một đáp án, nhưng anh vẫn một mực im lặng.

Cuối cùng y cũng mất kiên nhẫn: “Nếu cậu đã quyết định thì tôi không còn gì để nói. Mau cầm đồ cút khỏi đây đi!”

Anh đứng lên: “Tạm biệt.”

Vừa ra khỏi phòng làm việc, chân anh lập tức mềm nhũn. Đúng lúc có một nhân viên đang đứng đó, anh lão đảo bắm lấy áo cậu ta, cả người như bị rút hết khí lực, chỉ chực ngã khuỵu xuống.

“Đường tổng, anh không sao chứ?”

Đường Kiều khoát khoát tay, khẽ giọng nói: “Có thuốc lá không?”

Nhân viên ngần người, móc trong túi ra một hộp thuốc lá.

Anh lập tức đón lấy, cảm ơn cậu ta rồi đi đến cầu thang.

Có rất ít người đi thang bộ nên ở đó chẳng có người nào. Đường Kiều ngồi trên bậc, lấy bật lửa ra châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, chậm rãi phun ra làn khói mỏng.

— Còn hai ngày nữa là anh phải rời khỏi đây.

Đến một đất nước xa lạ, làm việc cho người mình căm ghét nhất. Mà không, có lẽ không chỉ là làm việc thông thường.

Thời gian của anh không còn nhiều nữa, nên việc hút thuốc ở chân cầu thang cũng trở thành xa xỉ. Trước khi đi, anh còn nhiều việc muốn làm lắm.

Hút thuốc xong, anh gọi điện về nhà, nói với bà vú là đêm nay mình sẽ về nhà qua đêm.

Khi Đường Kiều về nhà thì trên bàn bếp đã bày rất nhiều món ăn – đều là món mà anh thích. Đường Hoài Chương hiếm khi về nhà thế mà lại đang ngồi trên sofa, thấy anh về thì buông tờ báo đang cầm xuống: “Con về rồi đấy à? Mau ăn cơm thôi.”

Hai cha con cùng ngồi vào bàn, bà vú mang món ăn cuối cùng lên: “Tiểu Kiều, cháu ăn nhiều một chút nhé. Nhìn cháu đi, đã gầy thành cái dạng nào rồi!”

Anh cười cười: “Bà cũng ngồi xuống ăn với bố con cháu đi ạ.”

“Thôi thôi,” Câu trả lời của bà vẫn như trước: “Già này ăn ở bếp là được rồi, hai bố con cứ tự nhiên nhé.”

Anh biết tính bà nên cũng không nói thêm nữa. Đường Hoài Chương gấp một miếng thịt vào bát anh: “Ăn đi con.”

Trong quá trình ăn cơm, hai người không nói gì nhiều. Ăn xong, Đường Kiều uống một ngụm nước, thản nhiên nói: “Con có chuyện muốn nói với ba.”

Ông thở dài: “Đến phòng làm việc của ba đi.”

Vào phòng rồi, không để anh mở miệng, ông đã nói trước: “Ba có thể đoán được là con định nói về chuyện gì.”

“Ba...”

“Mấy hôm nay Thẩm Mộ không liên lạc gì với ba, cũng không yêu cầu ba làm cái gì.”

Anh gật đầu: “Thế thì tốt.” Ít ra hắn vẫn còn biết giữ lời hứa.

“Nó sẽ không tự dừng làm thế, nên ba biết, nhất định con đã...”

“Ba, ba chỉ cần làm tốt công việc ở bệnh viện là được, chuyện còn lại cứ để con lo.”

“Thẩm Mộ là người thế nào ba biết rất rõ, một khi chưa vắt kiệt sức con thì nó sẽ không bỏ qua đâu! Đường Kiều, rốt cục con đã làm gì?” Ông lo lắng nói: “Ba muốn con hiểu – ba thà tự mình nhảy vào đó còn hơn là nhìn con lún sâu vào vũng bùn Thẩm gia! Nếu con giẫm vào vết xe đổ của ba năm đó, ba thà...”

Anh cố tỏ ra thản nhiên: “Anh ta chỉ yêu cầu con làm việc cho mình thôi.” Thấy ông biến sắc, anh vội nói: “Ba yên tâm, con biết chuyện gì mình có thể làm và chuyện gì không. Hơn nữa, anh ta cũng đã cam kết sẽ không ép con làm chuyện trái pháp luật và đạo đức. Vài năm sau là con có thể rời đi, và anh ta sẽ không nắm trong tay nhược điểm nào của con cả.”

Ông nhìn anh một lúc lâu, trong lòng hồ hển vô cùng. Ông cứ nghĩ mình phải hy sinh bản thân để bảo vệ cái nhà này, ai ngờ người hy sinh nhiều nhất lại là con trai ông... Vậy những điều ông làm bao nhiêu lâu nay còn ý nghĩa gì cơ chứ?

“Đường Kiều...”

Anh không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, cười nói: “Ba, đêm nay có trận bóng đá, ba xem cùng con nhé?”

Đường Hoài Chương lẳng lẳng nhìn con trai. Ông còn nhớ cảm xúc mềm mại khi bế con trong tay lần đầu tiên, mà nháy mắt một cái, ba mươi năm đã trôi qua, giờ đến lượt nó đứng ra chống đỡ cái nhà này rồi... Mũi ông hơi xót, liền quay mặt đi, thở dài: “Được thôi.”

Tối đó, Đường Kiều như quay về thời còn học Đại học, hiếm lắm mới có một lần cùng ba xem xong một trận bóng rồi trở về phòng của mình.

Mấy năm nay, hầu như phòng anh chẳng có thay đổi gì. Trên giá sách là tư liệu chuyên môn về pháp luật, đầu giường còn để bức ảnh gia đình anh.

Với anh, người phụ nữ trong hình... thực sự rất xa lạ. Mẹ mất sớm, mọi ấn tượng anh có được về bà đều là qua lời kể của bà vú cả. Trong lời bà vú, tính cách của mẹ anh hoàn toàn đối lập với ba – mẹ hoạt bát cởi mở, bên môi lúc nào cũng là nụ cười rạng rỡ. Mẹ cũng là bác sĩ, nhưng sau khi sinh anh xong thì tình nguyện ở nhà làm người nội trợ, toàn tâm toàn ý phụ tá cho sự nghiệp của chồng – nhất định là mẹ rất yêu ba, rất yêu gia đình này thì mới có thể tình nguyện buông bỏ giấc mơ của mình như thế. Anh nghĩ – nếu anh là mẹ, chắc anh cũng sẽ lựa chọn như thế thôi.

Đường Kiều ngủ ở nhà một đêm, sáng hôm sau thì mang theo tấm ảnh đặt đầu giường.

Thu xếp mọi chuyện đâu vào đấy rồi, anh lại trở nên rảnh rỗi, lái xe vòng vòng không mục đích. Còn một ngày nữa là phải rời khỏi thành phố này rồi, anh cảm thấy mình nên làm gì đó có ý nghĩa mới phải. Thực

ra anh vẫn chưa nói chuyện mình phải đi cho hai người đó, nên anh định đến bệnh viện một phen – dù sao thì cũng phải báo cho họ một tiếng chứ.

Trên đường đi, anh lại tưởng tượng ra phản ứng của hai người. Đào Phi nhất định sẽ đau lòng – không thể ở cùng cô đến ngày cuối cùng, anh vẫn rất áy náy. Còn về Thẩm Duy Thần... Nghĩ đến cậu, anh lại thấy lòng mình nặng trĩu. Anh đi rồi, Đào Phi cũng sắp đi, mình cậu phải làm sao bây giờ? Cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, thậm chí còn không thể tự mình tổ chức một đám tang kỳ thi chuyển cấp lại sắp đến rồi, không biết cậu cố gắng gượng được không...

Anh không nhịn được nghĩ – nếu cho anh thêm ba tháng nữa, nhất định anh sẽ ở bên cậu, cùng cậu vượt qua những ngày tháng gian nan nhất này. Nhưng mà, Thẩm Mộ sẽ không cho anh cái nếu đó...

Trong vườn hoa của bệnh viện, Triệu Lan Chi đang đỡ Thẩm Ngôn, giúp gã bước từng bước một. Gã bước đi chập choạng như trẻ con mới tập, rất chậm rất chậm, nhưng nhìn y không có vẻ gì là mất kiên nhẫn, trên mặt luôn luôn là nét cười dịu dàng.

Đường như cảm nhận được ánh nhìn của Đường Kiều, y liền quay sang. Hai người bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt y chợt cứng đờ, lập tức quay đi.

Anh cúi đầu, cố ý tránh hai người họ — chỉ cần Thẩm Ngôn bình an vô sự thì anh sẽ không cần lo về Triệu Lan Chi nữa.

“Chú Đường!”

“Đường tổng.”

Anh ngẩng lên – là Thẩm Duy Thần và trợ lý của anh. Anh thấy hơi lạ: “Sao cậu lại ở đây?”

Trợ lý cười nói: “Đường tổng quên rồi sao? Mấy hôm trước anh bảo tôi đi đón người nhà của cậu Duy Thần mà.”

Lúc này anh mới nhớ ra – hôm nay là ngày bà ngoại và nhà bác Thẩm Duy Thần sẽ đến thành phố S: “Cháu đi cùng luôn không? Hai xe cũng đủ chỗ cho vài người nữa đấy.”

Thẩm Duy Thần hơi ngạc nhiên, nhưng vui vẻ là chính: “Thật à? Vậy cháu nhờ chú rồi ”

Trên xe, cậu ngồi ở ghế lái phụ, thỉnh thoảng lại len lén liếc sang anh.

Anh đột nhiên hỏi: “Cháu thấy cái xe này thế nào?”

“Dạ? À... cháu không biết nữa.” Cậu cười: “Cháu không biết nhiều về xe.”

“Chú chỉ hỏi về cảm giác của cháu thôi. Thế nào, thích chứ?”

“Vâng ạ. Cháu thích xe màu đen.”

“Vậy chú tặng nó cho cháu nhé.”

“Dạ?”

“Cháu không thích à?”

“Cháu thích, nhưng mà...” Cậu cười khỏ: “Cháu đã đủ mười tám tuổi đâu, có xe cũng không lấy bằng lái được.”

Anh không để ý lắm: “Không sao, để đó đến khi cháu đủ tuổi thì dùng cũng được. Coi như là chú tặng quà sinh nhật sớm cho cháu đi.”

Cậu khó hiểu: “Gần một năm nữa mới đến sinh nhật cháu cơ mà, tặng quà bây giờ có phải hơi sớm không?”

Anh không nói gì nữa. Đạo này cậu vẫn không đoán được cảm xúc của anh, nên cũng không dám nói bừa.

Sắp đến Tết rồi nên ga tàu hỏa rất đông. Đường Kiều lười không muốn xuống xe, liền bảo Thẩm Duy Thần và trợ lý đi đón người, còn mình thì ở trên xe chờ.

Kéo cửa kính lên, âm thanh ồn ào liền biến mất, không gian trở nên tĩnh lặng.

Anh đốt một điếu thuốc, lòng rối như tơ vò. Vốn định nhân dịp này báo cho hai người họ biết, rồi bảo cậu đến nhà mình lấy đồ, nhưng vẫn không thể mở miệng được. Thằng nhóc ấy, vẫn ngây thơ nghĩ rằng sẽ trải qua sinh nhật cùng mình...

Mãi đến khi đầu ngón tay bỏng rát, anh mới định thần lại — hóa ra thuốc đã cháy hết, còn làm bỏng ngón tay anh.

Tay đứt ruột xót.

Có người ở ngoài gõ lên cửa kính: “Chú à, là cháu đây.”

Anh mở cửa xe ra. Trừ Thẩm Duy Thần, đứng đó còn có bà Đào và Đào Bách. Bà cháu họ nhanh nhẹn trèo lên xe, kinh ngạc sờ trái sờ phải, tỏ ra hào hứng vô cùng.

Bà Đào năm nay đã gần bảy mươi tuổi, nhưng trông còn có tinh thần hơn xưa. Đào Bách lớn hơn Thẩm Duy Thần sáu tuổi, vừa cao vừa gầy, đang để một kiểu tóc trào lưu ở nông thôn – tuy già và cậu là anh em con chú con bác, nhưng về ngoài của hai người lại cách nhau xa cả vạn dặm.

Bà Đào liếc anh vài cái, ướm hỏi: “Cậu có phải là người năm xưa đỡ đỡ cho thằng Duy Thần không?”

Anh gật đầu: “Phải.”

Cậu trợn trắng mắt: “Là chú đỡ đỡ cho cháu ấy ạ?”

“Ừ.” Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước không chớp mắt: “Mẹ cháu không kể à?”

Về mặt của cậu thật khó diễn tả: “...Không ạ.”

Đào Bách ngồi lún cả người vào ghế xe mềm mại: “Aishh, cái xe này đúng là tuyệt, bao nhiêu tiền thế?”

Anh lạnh nhạt cười: “Thích hả?”

Mắt gã chợt bừng sáng: “Phải! Chú cho tôi mượn hai ngày được không?”

“Vậy cậu hỏi Duy Thần đi, tôi đã cho nó cái xe này rồi.”

Đào Bách và bà Đào liếc nhìn nhau, kinh dị hô lên: “Không thể nào!”

Cậu vội nói: “Chú Đường chỉ hay nói đùa thôi.”

Bà Đào nhìn anh từ trên xuống dưới rồi hỏi cậu: “Bọn tao sẽ ở đâu?”

“Trong nhà cháu đã quét dọn sạch sẽ rồi.”

“Hả?” Đào Bách kêu ré lên: “Bọn tao vất công đi từ xa đến đây, mà không thể cho bọn tao ở khách sạn à?”

Cậu cười cười: “Mọi người đến đây để du lịch hay để thăm mẹ em vậy?”

Gã lăm bằm lăm bằm, tuy giọng rất nhỏ nhưng ai cũng nghe thấy hết: “Biết thế bố ở nhà cho xong!”

Cậu đang định đáp thì anh đã lên tiếng trước: “Cậu có muốn quay về không? Giờ quay về ga chỉ mất năm phút thôi.”

Bà Đào vội đỡ lời: “Không không! Ý Bách Bách không phải thế. À đây, Đào Phi bây giờ sao rồi?”

“Bà đến xem thì biết.”

Đến bệnh viện rồi, Thẩm Duy Thần dẫn hai người họ vào, còn Đường Kiều thì ở lại, nói với trợ lý: “Hôm nay đã phiền cậu rồi. Cậu vốn không phải là cấp dưới của tôi, lại giúp tôi như thế...”

“Đường tổng vẫn rất quan tâm đến tôi mà, đây là chuyện tôi phải làm. Chỉ là...”

Thấy dáng vẻ muốn nói lại thôi của trợ lý, anh liền bảo: “Có gì thì cậu cứ nói thẳng ra đi.”

“...Hai người ở xe tôi vừa rồi là bác của Thẩm Duy Thần đúng không?”

“Phải.”

“Có lẽ là tôi nghĩ nhiều rồi, nhưng mà... nghe bọn họ nói chuyện thì hình như mục đích họ đến đây không hẳn là thăm em gái bị bệnh. Bọn họ vẫn hỏi tôi về công việc và thu nhập của Đào Phi, hỏi xem cô ấy có nhà ở thành phố S không chứ không hề hỏi cô ấy bệnh thế nào rồi. Thậm chí họ còn yêu cầu tôi sắp xếp cho con họ một công việc nữa.”

Anh chẳng ngạc nhiên chút nào, mỉa mai cười: “Thế hả?” Nhân cách của họ, anh còn lạ gì nữa.

Bước đến phòng Đào Phi, anh chợt nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết vọng ra từ phòng cô. Vào phòng thì thấy bà Đào đang ôm cô khóc, Lý Tổ Đình thì đứng một bên, không ngừng lau nước mắt: “Ôi em gái tôi, em đúng là mệnh khổ mà! Vất vả lắm mới sống được qua ngày, sao lại gặp chuyện này cơ chứ!”

Khác với đám phụ nữ, hai người đàn ông còn lại thì khá là bình tĩnh. Đào Chí im lặng đứng đó, còn Đào Bách thì ngồi luôn xuống ghế đầu giường, cầm một quả táo gặm.

Người xúc động nhất ở đây có lẽ chỉ có mình Đào Phi. Từ khi mang con trai lên thành phố S đến giờ, cô rất ít khi gặp lại người nhà – không phải là cô không muốn, mà là bà Đào đã từ mặt đứa con gái như cô mất rồi. Thôi thì người đến chết vẫn còn cái nghĩa, cô nghĩ những chuyện đã qua không còn quan trọng nữa, giờ có thể đoàn tụ với người nhà, gánh nặng trong lòng cô cũng được đặt xuống rồi.

Ba người phụ nữ khóc hơn nửa ngày, Đào Bách cuối cùng cũng không nhịn được: “Ba, mẹ, bao giờ chúng ta mới đi ăn? Con đói đến chết mất rồi!”

Đường Kiều nói: “Để em dẫn mọi người đi ăn.”

“Thế thì tốt quá! Đường Kiều à, dạ dày mẹ cô không tốt lắm, nhờ em chăm sóc cả nhé...”

Anh thở dài: “Cô vẫn còn sức đi quan tâm người khác nữa sao.”

Thẩm Duy Thần hỏi: “Còn mẹ thì sao ạ?”

“Chỗ mẹ có hộ sĩ rồi, không sao đâu con.”

Đào Bách thúc giục: “Đi được chưa vậy, mau lên!”

“Đi thôi.”

Anh dẫn họ đến một nhà hàng khá nổi tiếng trong thành phố. Bà Đào vừa nhìn thực đơn đã phát hoảng: “Đắt quá đi! Làm như ăn vàng ấy!”

Lý Tổ Đình không để tâm lắm: “Mẹ à, lên thành phố nó khác ở quê chứ.”

Bà liền đẩy thực đơn sang cho cháu trai yêu quý: “Bách Bách à, cháu xem thích gì thì cứ chọn đi.”

Đào Bách chọn một phát liền mười mấy món ăn, không khách khí chút nào. Thẩm Duy Thần không nhịn được nhắc gã: “Anh à, chúng ta tất cả chỉ có sáu người thôi!”

“Không sao đâu.” Lý Tổ Đình cười tủm tỉm: “Bách Bách ăn tốt lắm.”

Đường Kiều cũng thản nhiên nói: “Cháu cứ mặc họ đi.”

Đồ ăn thực sự rất ngon, bốn người Đào gia ăn no đến nỗi không đứng thẳng lên được, nhưng mỗi đĩa vẫn chỉ ăn hết phân nửa.

Cậu tiếc rẻ: “Phí quá... Hay mình gói mang về nhé?”

Đào Bách quắc mắt lườm cậu, ánh mắt khinh bỉ tột cùng: “Gói cái đồ gì? Mất mặt chết đi được!”

Đường Kiều không để ý đến gã, gọi người phục vụ đến: “Thanh toán, và đóng gói phần còn lại hộ tôi nhé.”

Như bị anh tát thẳng một phát, Đào Bách rõ ràng là khó chịu ra mặt.

Thẩm Duy Thần đưa anh số tiền mà mẹ đã cho trước: “Chú, cho cháu gửi ạ.”

“Đừng lãng phí.”

“...”

Ra khỏi nhà hàng, Đường Kiều hỏi bọn họ xem có muốn trở về với Đào Phi không, cả nhà đều đồng thanh nói – đi cả ngày đã mệt rồi, để mai đến cũng không muộn.

Anh liền đưa họ về nhà Đào Phi. Nhìn căn nhà bé tí mà mình sắp ở qua đêm, Đào Bách tỏ ra cực kỳ bất mãn trong khi Lý Tổ Đình lại rất chăm chú đánh giá căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách này: “Tuy nơi này nhỏ nhưng vị trí lại rất tốt, hẳn là có giá nhỉ?”

Thẩm Duy Thần cười như không cười: “Có giá thì sao ạ, nơi này là thuê mà.”

Cô ta lập tức im bặt.

Sắp xếp cho bọn họ xong xuôi rồi, anh hỏi cậu: “Họ chiếm hết phòng rồi, vậy cháu ngủ ở đâu?”

“Cháu đến viện gác đêm.”

Anh nghĩ một lúc, nói: “Hay là hôm nay cháu đến ngủ nhà chú đi?”

“Dạ?”

“Cháu không muốn à?”

“Cháu muốn!” Cậu lập tức trả lời, vui vẻ đến nỗi lặp đi lặp lại: “Cháu muốn, muốn lắm!”

Anh vỗ vỗ vai cậu: “Được rồi, đêm nay chúng ta uống vài chén nhé.”

Cậu lém lỉnh cười: “Chú à, chú đây là đang dụ dỗ trẻ vị thành niên đúng không?”

Anh nhún vai: “Thỉnh thoảng có một lần cũng không sao mà.

Về đến nhà, Đường Kiều liền lấy ra một chai rượu vang đã cất lâu năm, hai người uống vào từng chén từng chén một.

Đôi khi cồn có tác dụng rất kỳ diệu, làm một vài chuyện thành ra không khó mở miệng đến thế.

“Duy Thần, cháu phải chú ý người nhà bác cháu. Bọn họ biết Đào Phi bệnh nặng đã lâu nhưng vẫn không chịu đến thăm, nay tự nhiên lại đến, nhất định là mục đích không đơn giản.”

Cậu đặt chén rượu xuống: “Cháu biết rồi.”

“Còn có, bệnh của mẹ cháu nữa,” Anh bắt đầu lải nhải: “Con người sống chết có số. Nguyên vọng lớn nhất của mẹ cháu là cháu được sống hạnh phúc, cho dù... cô ấy có đi thật, thì cháu cũng phải chăm sóc tốt bản thân mình.”

“Cháu hiểu.”

“Dù gặp phải chuyện gì, cháu cũng phải mạnh mẽ đứng lên. Khó khăn mấy rồi cũng trôi qua... Nếu thực sự không được thì cứ tìm đến Triệu Lan Chi, anh ấy sẽ giúp cháu.”

Lời này của anh làm cậu hơi khó hiểu, nhưng cậu chỉ nghĩ anh say rồi thôi. Cậu đề chén trong tay anh lại: “Chú, chú uống từ từ thôi!”

“Ừm, nói cũng phải, chú phải uống cùng cháu chứ, cùng cháu chứ nhỉ...”

Cậu nghĩ một lúc, hỏi: “Chú, cháu hỏi chú một chuyện nhé.”

“Nói đi.”

“...Chú thực sự ghét khuôn mặt của cháu sao?”

Anh im lặng.

“Chú, xin hãy nói thật với cháu đi.”

Anh uống một hơi cạn sạch chén rượu trong tay, nặng nề đặt nó xuống bàn: “...Phải.”

Trong mắt cậu lóe lên sự lạnh lẽo: “Vì sao?”

“Vì mặt cháu... rất giống người mà chú hận nhất.”

Cậu mở to mắt nhìn anh: “Là ai?”

Anh lắc đầu, không nói nữa.

“Nên chỉ cần cháu còn có khuôn mặt này, chú sẽ không thích cháu sao?”

Anh ngẩng phắt lên: “Chẳng lẽ cháu vẫn...”

“Phải, cháu vẫn thích chú. Rất rất thích.” Ánh mắt cậu dịu dàng như nước: “Nhưng cháu sẽ không ép chú phải chấp nhận cháu. Còn nhiều thời gian mà, cháu chờ được.”

“Ha.” Anh bật cười: “Không, cháu không còn nhiều thời gian nữa.”

Cậu nheo mắt lại: “Ý chú là?”

“Chú phải đi.”

Cậu ngạc nhiên: “Đi đâu?”

“Nước ngoài.”

“Đi công tác?”

“Không phải là công tác, mà là sẽ ở đó luôn, có thể... sẽ không về nữa.”

Cậu tỏ ra bình tĩnh: “Chú đang nói dối.”

“Chú không nói dối, cháu có thể đi hỏi Triệu Lan Chi xem. Chú đã từ chức, vé máy bay cũng mua xong rồi, ngày mai sẽ đi.”

Cậu vụt nắm lấy tay anh: “Vì sao? Chỉ vì cháu thôi à?”

“Bỏ ra.” Anh không nhúc nhích, vẻ mặt cứng đờ.

Giằng co vài giây, cậu chợt buông tay ra, không thể kiểm soát bản thân mà gạt hết đồ đạc trên bàn xuống đất. Tiếng thủy tinh rơi vỡ loảng xoảng, dung dịch màu đỏ từ từ lan ra, nhuộm đỏ cả sàn nhà.

“Cháu!”

Cậu dẫn mạnh anh xuống sô pha. Anh cau chặt mày – mình sai rồi! Thảm Duy Thần rõ ràng là một con sói, sao anh lại ngây thơ mà nuôi cậu như một con cừu nhỏ ngoan ngoãn lâu như thế?

“Thảm Duy Thần!” Anh tức giận gào lên: “Cháu muốn làm gì!”

Cậu thở gấp một chốc, thế nhưng lại chẳng làm gì cả. Cậu bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Đường Kiều, ôm chặt lấy hai chân anh:

“Chú ơi, cháu sai rồi. Cháu sẽ không bao giờ nói thích chú nữa, cháu xin thề đấy, chú đừng đi được không? Bây giờ cháu chỉ còn chú thôi, chú ở lại với cháu, nhé?”

Cháu xin chú đấy, chú ơi...”

“Cháu xin chú đấy, chú ơi...”

46. Chương 46

Trái tim Đường Kiều run lên.

Thảm Duy Thần vẫn biết cách chiều theo anh như thế – ngay cả khi cậu đã ôm ấp thứ tình cảm kìm kịt với anh bao lâu nay thì vẫn cố gắng nhịn xuống, ngụy tạo thành vẻ ngoài ngoan ngoãn hiểu chuyện – kiểu mà anh thích nhất. Chính vì thế nên giờ cậu mới quỳ xuống thế này đây, yếu ớt cầu xin anh đừng rời khỏi.

Anh nhìn cậu từ trên cao xuống, nhìn vào đôi mắt đen như mực kia, nắm chặt cầm cậu: “Thẩm Duy Thần, cháu không cần phải cầu xin chú. Cháu không cần phải cầu xin bất kỳ kẻ nào. Đây là lựa chọn của chú, không ai có thể thay đổi được.”

Cậu không nói gì, nhưng lại ôm chặt anh hơn.

“Nhất định phải nhớ — đừng hạ thấp bản thân mình. Để chiếm được cảm tình của ai đó mà thay đổi chính mình là chuyện cực kỳ ngu xuẩn. Cháu là ai, cháu muốn sống thế nào thì cứ sống thế ấy, đừng để bất kỳ ai ảnh hưởng đến hết — kể cả chú đây.”

Ánh mắt cậu đột nhiên thay đổi, gần như là hung ác tàn nhẫn mà nhìn thẳng vào anh, giọng nói chứa đựng áp lực đè nén: “Chú nghĩ cháu ngu xuẩn?”

“Phải.” Anh không hề do dự đáp: “Chú không thích người giả tạo.”

Rèm che cửa sổ sát đất vẫn chưa được kéo lên, ánh đèn le lói ngoài đường xuyên qua ô cửa hắt vào trong phòng tối, đủ để anh nhìn được biểu cảm hung tợn của cậu. Lòng anh nhói lên: “Đứng lên đi.”

Cậu không nhúc nhích.

“Hai giờ nữa là đến giờ bay, chú phải thu dọn đồ đạc.” Để không ai chú ý, anh còn cố ý mua vé lúc hùng đông – xa là nhớ gần nhau là cười, ai chẳng thế cơ chứ.

Cậu vẫn không có phản ứng gì.

“Thẩm Duy Thần.” Giọng anh đã trở nên khó chịu: “Buông ra!”

Người cậu cứng lại – đây là phản xạ có điều kiện. Từ bé đến lớn, chỉ cần anh dùng giọng điệu này nói chuyện với cậu là cậu sẽ không nghịch ngợm hay làm nũng nữa, quay về dáng vẻ của một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Anh nhân cơ hội đẩy cậu ra, bước vào phòng ngủ.

Thực ra cũng chẳng cần thu dọn gì nhiều – nếu đã định định cư ở đó thì sang đó mua đồ là được. Anh lấy mấy bộ quần áo để thay đổi, chứng minh thư và ảnh chụp lấy từ nhà vào vali.

Cậu đứng lên, lảo đảo đến trước cửa phòng, đứng trân trân ngoài cửa – hình ảnh trước mắt cậu giống như một thước phim quay chậm vậy. Anh đóng vali lại, khựng lại một chút rồi đứng thẳng lên, nhìn thẳng vào mắt cậu.

Trong mắt cậu là tầng tầng mây đen, nặng nề như thể chỉ cần một tiếng sấm vang thôi, nó sẽ lập tức đổ mưa rào.

Anh mặc áo gió, quần khăn che khuất cầm, kéo vali đi về phía cậu.

Khoảng khắc bước ngang qua người cậu, anh dừng bước: “Chìa khóa chỗ này cháu cứ cầm đi, đến khi mẹ cháu... thì cháu cứ vào đây mà ở. Còn cái xe kia, chú đã làm thủ tục xong hết rồi, từ giờ nó là của cháu. Như chú đã nói – đó là quà sinh nhật mười tám tuổi.”

“Chú... sẽ về chứ?” Cậu ghen ngào.

Anh khẽ cười: “Ai mà biết.”

Anh bước tới mở cửa ra, khí lạnh bên ngoài lập tức tràn vào.

Nỗi đau đến đến không thở nổi lan tràn trong ***g ngực làm cậu không nhìn nổi nữa, vụt nắm lấy cổ tay anh. Anh hơi quay lại, nhìn vào cậu, nhưng cậu chỉ há miệng, không thốt nổi thành lời.

Đường Kiều chờ một lúc, không thấy cậu nói gì thì khẽ giật tay ra, nhưng cậu nắm rất chặt, đôi mắt đỏ hoe nhìn chăm chăm vào anh.

Anh liền đặt vali xuống, tay còn lại nắm lấy tay cậu, tách từng ngón tay một ra khỏi tay mình.

Mãi đến khi lòng bàn tay trở nên trống rỗng, cậu vẫn mở to mắt, mê mang, trong đôi mắt là đáy hồ sâu không thấu.

Cậu thần thờ đứng đó.

Mà khi cậu tỉnh táo lại, anh đã đi tự bao giờ rồi.

Quay lại nhìn căn nhà đã không còn bóng người, cậu run rẩy kêu lên: “Chú Đường... Đường Kiều!”

Nhưng người đó đã đi mất.

Cho dù cậu có gọi bao nhiêu lần đi chẳng nữa, người đó cũng sẽ không trở về. Cậu cúi đầu, hai tay che đi khuôn mặt đã đầm nước mắt, khóc không tiếng động.

Chân bước lên taxi, Đường Kiều không nhận được quay lại nhìn căn nhà mình đã ở gần mười năm — đèn vẫn còn sáng.

Trên đường đến sân bay, không gian bị bịt kín trong xe làm anh khó chịu, liền mở cửa sổ ra. Nhìn dòng người thưa thớt trên đường vào sáng sớm, trong đầu anh toàn là hình ảnh của cậu.

Cậu dịu dàng, cậu ngoan ngoãn, cậu hiểu chuyện, cậu làm nũng...

“Anh gì ơi, anh có thể đóng cửa sổ vào không? Giờ ở ngoài đang lạnh lắm.”

“A, xin lỗi.” Giọng anh hơi khàn khàn: “Anh có thể đi nhanh hơn không? Tôi đang vội.”

“Vâng.”

Lúc anh đến nơi thì phải nửa tiếng nữa mới đến giờ bay. Trong lúc chờ, anh gặp một người đàn ông nhìn khá quen mắt.

Người đó lịch sự nói: “Ngài là ngài Đường phải không?”

Anh gật đầu, mặt không biểu cảm.

“Ngài Thẩm sai tôi đến đón ngài.” Hắn nhận lấy vali trong tay anh: “Máy bay sắp cất cánh rồi, chúng ta đi thôi.”

Ngồi vào chỗ rồi, anh lấy di động ra, cứ cảm thấy mình nên gọi cho người nào đó, coi như là lời tạm biệt cuối cùng. Nhưng anh nghĩ mãi mà không biết nên tìm ai — gọi cho ba thì chỉ làm ông thêm buồn, Triệu Lan Chi có lẽ đã không thèm để ý đến anh nữa, còn Thẩm Duy Thần thì... thôi quên đi.

Tiếp viên hàng không lịch sự yêu cầu anh tắt di động, anh làm theo rồi mệt mỏi nhắm mắt lại.

Khi máy bay hạ cánh, chờ đợi anh là một cuộc sống như thế nào đây?

Khi điện thoại vang lên, Thẩm Duy Thần cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Cậu hít hít mũi, cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên thật bình thường: “Alo?”

“Cậu là Thẩm Duy Thần phải không?”

“Phải, có chuyện gì thế ạ?”

“Bệnh tình của mẹ cậu trở nên nguy kịch, xin lập tức đến bệnh viện ngay!”

Cậu đứng phắt lên, không cẩn thận đập đầu gối vào bàn trà, đau đến phát khóc. Nhưng cậu không nghĩ được nhiều như thế, lao đảo chạy vội ra khỏi nhà.

Trên phố không có sẵn taxi, cậu thực mạng chạy qua từng ngã tư phố. Gió lạnh hừng đông tựa như những lưỡi dao sắc bén, từng nhát từng nhát quật lên mặt cậu.

Chạy hai mươi phút, cuối cùng cậu cũng đến bệnh viện. Cậu gọi cho Đường Kiều — tắt máy gọi về nhà thì là Đào Bách nghe, giọng gã cực kỳ khó chịu, rõ ràng là đang ngủ thì bị đánh thức, lúc biết Đào Phi đang nguy kịch cũng chỉ thờ ơ: “À, thế hả?”

Lý Tố Đình đón điện thoại từ tay con trai, nói với cậu: “Các bác lập tức đến ngay.”

Chạy trên hành lang nhanh là thế, nhưng đến cửa phòng bệnh, cậu lại chần chừ không dám vào.

Cậu sợ.

Cậu sợ mẹ đã đi rồi, thậm chí cậu còn không được nhìn mặt mẹ lần cuối.

Run rẩy đẩy cửa ra, đập vào mắt cậu là rất nhiều bác sĩ đang vây quanh giường mẹ. Thấy cậu tới, họ đều tự giác tránh ra, tạo thành một con đường cho cậu.

Đào Phi mở to mắt, chăm chăm nhìn con trai. Ánh mắt cô đã đục ngầu, dường như không thể xác định rõ người trước mặt.

Cô run run vươn tay – tay cô đã chẳng khác gì bộ xương di động, gầy đến nỗi làm người ta phát hoảng. Cậu máy móc đi tới, cầm lấy tay cô.

Cậu gọi: “Mẹ ơi.”

Đào Phi gắng gượng kéo khóe môi lên, tạo ra một nụ cười vui vẻ. Trên mặt cô đeo mặt nạ dưỡng khí, hơi thở cực kỳ nặng nhọc, miệng hơi mấp máy, cố gắng nói ra những lời cuối cùng.

Cậu ghé sát đến, rốt cục cũng nghe được lời của mẹ.

“Sinh con ra, là quyết định sáng suốt nhất đời này.”

Cậu chớp chớp mắt. Khung cảnh trước mắt cậu bỗng nhiên trở nên mờ nhạt, ngay cả ánh sáng cũng trở nên quá xa vời.

“Mẹ ơi,” Cậu gượng gạo cười: “Chú Đường đã không quan tâm đến con nữa rồi, chẳng lẽ mẹ cũng thế ư? Mẹ gắng thêm chút nữa, con lập tức gọi bác sĩ đến cứu mẹ ngay. Chờ mẹ khỏi bệnh rồi, hai mẹ con ta sẽ về nhà, mẹ nhé? Mẹ ơi...”

Nhưng Đào Phi đã không nghe thấy gì nữa.

Cô cảm thấy cả người mình nhẹ bẫng, dường như cô chưa từng dễ chịu thế này bao giờ, mọi vật cách cô càng lúc càng xa.

Phảng phất như quay trở về mùa hè nóng bức của gần hai mươi năm trước, cô mặc chiếc váy dài thuần trắng, trước mặt là cậu thanh niên anh tuấn mỉm cười, giơ chiếc hộp tinh xảo trong tay ra — Cô giáo đã vất vả nhiều rồi, thử một chút đồ ngọt nhé?

Một lần rung động, một lần hết mình vì tình yêu, kết cục là đổi lấy một đời một bóng.

Yêu trong nháy mắt, đau khổ cả đời.

Thanh âm máy móc vang lên, đường cong tượng trưng cho sinh mệnh đã hoàn toàn biến thành một đường thẳng tắp. Bác sĩ bước đến, tuyên bố Đào Phi đã chết.

Thẩm Duy Thần nắm lấy tay mẹ, cảm nhận sự ấm áp trong tay dần dần biến mất. Dù đã sớm biết sẽ có một ngày như thế này, nhưng khi nó thực sự đến, cậu vẫn thấy mình không thể chấp nhận được. Mẹ sẽ biến mất vĩnh viễn trong cuộc đời cậu, mà không có mẹ che chở, cậu sẽ thực sự trở thành một đứa mồ côi. Sẽ không ai giống như mẹ nữa, toàn tâm toàn ý yêu thương cậu, bao bọc cậu — không, sẽ không còn ai.

Nước mắt cậu lặng lẽ rơi xuống, không một tiếng động.

Ai nói khi đau khổ sẽ khóc lớn chắc chắn là chưa thực sự đau khổ bao giờ. Khi nỗi đau đã đạt đến tận cùng, có khi, có thể khóc ra đã là một sự giải thoát.

Khi thi thể Đào Phi được mang đi rồi thì nhà Đào Chí mới tới. Bà Đào và Lý Tổ Đình ngồi trong phòng bệnh, rầm rức không thôi.

“Hôm qua vẫn còn tốt mà, vẫn còn nói chuyện với chúng ta, sao đột nhiên hôm nay lại...”

Đào Bách chen mồm vào: “Có khi nào là đèn tàn chột sáng mọi người hay nói không?”

Lý Tổ Đình quát mắt lườm con: “Cấm nói linh tinh! Được rồi, Duy Thần à, hậu sự của mẹ cháu làm thế nào bây giờ? Mẹ hay quan tài gì gì đó mua hết rồi đúng không?”

Lúc này, trợ lý của Đường Kiều hôm qua và Triệu Lan Chi đi tới. Y không biết phải an ủi cậu thế nào, đành vỗ vai cậu: “Hậu sự của mẹ em cứ để bọn anh làm, em đừng lo gì cả.”

Cậu chỉ gật đầu.

“Cuộc sống sau này cũng không cần lo lắng.” Trợ lý mở miệng: “Trước khi đi, Đường tổng đã sắp xếp hết rồi, cuộc sống của cậu sẽ giống hệt như trước đây.”

Mắt Lý Tổ Đình sáng lên: “Ý cậu là, Đường Kiều đã để lại cho nó một số tiền lớn?”

Trợ lý nhún mày: “Lớn? Cũng không hẳn, đủ để Thẩm Duy Thần ăn no mặc ấm đến khi tốt nghiệp đại học thôi.”

“Còn gia sản của Đào Phi thì sao?” Cô ta thốt lên.

Triệu Lan Chi cười lạnh: “Gia sản của cô ấy, đương nhiên là thuộc về con trai của cô.”

“Sao lại thế được?” Bà Đào biến sắc: “Tao đây là mẹ nó, chẳng lẽ lại không được một xu nào à?”

“Có thì cũng có, nhưng không nhiều lắm.” Trợ lý lấy một tập tài liệu ra: “Đây là di chúc mà cô Đào lập ra từ trước.”

“Đưa đây tôi xem!” Lý Tổ Đình vội hô lên.

Y lạnh nhạt: “Chờ vài ngày nữa đi. Cô ấy mới chết không bao lâu, xác còn chưa lạnh, thế mà các người lại đứng trong phòng bệnh của cô ấy tranh giành di sản? Lương tâm các người bị chó ăn rồi à?”

Cô ta lập tức ngậm miệng lại, tức giận trừng mắt nhìn y.

Trợ lý nói: “Ba ngày nữa, tôi sẽ đến chỗ các người ở để tuyên bố di chúc của Đào Phi. Thẩm Duy Thần, lúc đó cậu nhớ đến nhé.”

Từ đầu đến cuối, trên mặt cậu vẫn chẳng có biểu cảm gì, như thể tất cả những gì bọn họ tranh luận này giờ chẳng liên quan gì đến cậu cả.

“Vậy giờ nó ở đâu?” Đào Bách lên tiếng: “Trong nhà đã hết phòng rồi.”

Trợ lý chỉ cười: “Đường tổng có để lại cho Thẩm Duy Thần một căn nhà, cậu cứ yên tâm.”

“Nhà?!” Bà Đào và Lý Tổ Đình liếc nhìn nhau, tính toán trong mắt vừa nhìn đã biết.

Triệu Lan Chi nhìn cậu, cảm thấy hơi bất an – dù sao thì cậu cũng chỉ là đứa trẻ chưa tròn mười bảy tuổi, chứng kiến người thân duy nhất mất đi mà lại quá an tĩnh thế này thì thật đáng lo: “Duy Thần, đêm nay em có muốn đến nhà anh ngủ không?”

“Không cần đâu ạ.” Cậu nhẹ giọng nói, đoạn nhìn ra cửa sổ: “Trời cũng sắp sáng rồi.”

Vài ngày sau đó, Thẩm Duy Thần vẫn một mực ở lại nhà Đường Kiều. Triệu Lan Chi đang bận rộn lo liệu tang lễ cho Đào Phi, dù cậu muốn giúp cũng chẳng biết giúp gì cả.

Cậu không đi học, cả ngày ngồi ngẩn ra trong nhà anh một mình. Căn nhà này vẫn còn lưu lại hơi thở của anh, làm cậu sinh ra một ảo giác — như thể anh vẫn ở đây vậy.

Mọi chuyện liên tiếp phát sinh, làm cậu cảm thấy như... mọi thứ đều không thật. Dường như chỉ một khắc sau thôi, cậu sẽ thấy anh đi tới, giục cậu về nhà sớm một chút với mẹ rồi mẹ sẽ gọi đến cho cậu, hỏi xem cậu tối nay muốn ăn gì.

Ba ngày sau, cậu quay về căn nhà trọ mà mẹ con cậu vẫn thuê. Mở cửa ra, suýt chút nữa là cậu nghĩ mình đã đi nhầm nhà – bên trong hoàn toàn đã thay đổi, mọi thứ cậu quen thuộc không còn ở đúng vị trí của nó, mà đâu đâu cũng là bóng dáng của một nhà Đào Chí.

Đào Bách đang ngồi trong phòng khách, vừa ăn vặt vừa gác chân xem tivi còn Lý Tổ Đình thì đang lúi húi trong bếp, trên người là quần áo của mẹ cậu.

Đã trôi qua nhiều ngày như vậy, cuối cùng trong lòng cậu cũng nảy lên một cảm xúc.

Thấy cậu đi thẳng tới chỗ mình, Lý Tổ Đình cười tủm tỉm: “Duy Thần đấy à?”

“Cởi ra.”

Nhất thời cô ta không phản ứng được: “Hả?”

“Cháu bảo bác, cởi đồ của mẹ cháu ra.”

Cô ta tỏ vẻ ngạc nhiên lắm: “Bác không mang quần áo, mượn đồ mẹ cháu mặc một tí cũng không được à?”

“Không được.”

Cô ta sững sốt, vụt bộp cái xoong xuống đất: “Mẹ mày dạy mày thế đấy à? Trước đây còn biết điều một tí, giờ không có mẹ dạy lại thành cái dạng này phải không?”

Cậu chỉ hận không thể bóp nát cái cổ trước mắt rồi đá cả nhà họ ra khỏi nhà mình: “Lúc mẹ còn sống thì cháu còn nể mặt mọi người thôi. Nay mẹ cháu mất rồi, mọi người cũng nên trở về chứ, phải không?”

Cô ta há mồm định nói thì bỗng nhiên Đào Bách ở ngoài hô lên: “Ba mẹ, bà nội! Người đọc di chúc đến rồi!”

Cậu thấp giọng: “Bác thay đồ rồi ra ngoài đi.”

Lý Tổ Đình cắn môi, trừng mắt nhìn cậu.

Một lúc sau, một nhà người thân của Đào Phi đều đông đủ ở phòng khách. Trợ lý nhìn thoáng qua Thẩm Duy Thần, hỏi: “Bắt đầu được chưa?”

Cậu gật đầu: “Anh bắt đầu đi ạ.”

Việc đầu tiên Đào Phi làm sau khi biết mình mắc bệnh là tìm Đường Kiều nhờ anh lập hộ di chúc. Cô và con trai luôn sống tần tảo, nhìn qua thì không có gì dư dả, nhưng tích tiểu thành đại, hơn chục năm qua cũng tích được không ít tiền. Nếu không có Đường Kiều chi trả hết viện phí, có khi số tích trữ này đã hết từ lâu.

Cô để lại tám phần cho con trai, hai phần cho bà Đào, mấy đồ vật linh tinh thì đương nhiên là dành hết cho con.

Lý Tổ Đình biến sắc: “Còn chúng tôi thì sao?”

Trợ lý không chút biểu cảm: “Tôi không biết.”

“Chồng tôi là anh trai của nó!” Cô ta gào lên: “Sao nó lại không để lại gì cho chúng tôi được!”

Trợ lý thấy hơi buồn cười: “Tôi rất tiếc, nhưng sự thật là như thế đấy.”

Đào Chí nắm tay vợ, trầm giọng nói: “Em bình tĩnh lại đã nào.”

Lý Tổ Đình thở hổn hển, mãi mới bình tâm lại được: “Được rồi, chuyện này tôi chấp nhận. Nhưng hình như cậu đã quên chuyện quan trọng nhất – Thẩm Duy Thần vẫn chưa đủ mười tám tuổi, mà mẹ nó đã qua đời, nên chúng tôi – là những người thân duy nhất còn lại – đương nhiên sẽ trở thành người giám hộ của nó! Mà trước khi nó thành niên, tài sản của nó sẽ nằm trong tay chúng tôi!”

Trợ lý có phần kinh ngạc: “Không ngờ cô thế mà lại có chút hiểu biết về pháp luật nhỉ. Nhưng trước khi chết, cô Đào đã làm thủ tục xong xuôi rồi, giờ người giám hộ cho Thẩm Duy Thần là Đường tổng – Đường Kiều.”

Biểu tình trên mặt cậu khê đổi.

“Nó mà làm giám hộ cái đồ gì! Đào Phi chết đã vài ngày rồi, nó vẫn còn chưa xuất hiện!”

“Giờ Đường tổng đang bận chút việc ở nước ngoài, không thể về ngay được, nhưng điều này vẫn không ảnh hưởng gì đến quyền giám hộ của anh ấy.”

“Tôi không phục! Tôi muốn kháng cáo!”

Trợ lý nhún mày: “Cô cứ tự nhiên. Nhưng tôi xin phép được nhắc nhở trước — chuyên môn của Đường tổng là luật, nên anh ấy sẽ không chừa cho cô một kẽ hở nào đâu. Tôi đã đọc di chúc của cô Đào xong, xin phép cáo từ.”

Thẩm Duy Thần đứng lên: “Hôm nay đã làm phiền anh rồi, cảm ơn anh nhiều nhé.”

“Đừng khách sáo, đây là chuyện Đường tổng đã dặn dò tôi.”

Tiến trợ lý đi rồi, cậu không để tâm đến cái nhìn dò xét của người trong nhà, lôi vali ra bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Phòng của Đào Phi đã bị vợ chồng Đào Chí chiếm cứ. Cậu thu hết đồ đạc mẹ để lại bỏ vào vali, có quá nhiều đồ làm cậu không thể lấy hết một lượt, còn có đồ điện nữa... đành phải gọi công ty chuyển nhà thôi.

Ra khỏi phòng, cậu thấy bà Đào và Lý Tổ Đình đang tùm lại một chỗ, bàn tán nhỏ to. Liếc qua họ, cậu nói: “Chỗ này còn ba ngày nữa là hết hạn thuê nhà. Các người nên rời đi trước đó, còn không thì khi chủ nhà tìm đến, đừng có gọi cháu nhé.”

“Ba ngày? Quá gấp rồi!” Lý Tổ Đình hô lên.

Đào Bách cũng kêu gào: “Mẹ! Không phải mẹ nói lên thành phố mở cho con một cửa hàng đấy à! Sao giờ lại đi?! Con không muốn quay về cái chốn chim không buồn i kia đâu!”

Lý Tổ Đình cũng tức muốn chết – cô ta vẫn nghĩ con mình nên sinh sống ở thành phố, mở một cửa hàng mặt tiền rồi cưới một cô vợ thành thị mới phải – lần này cô ta tới đây cũng là vì mang ảo tưởng đó đấy. Ai ngờ đúng là Đào Phi chết thật, nhưng tất cả chuyện sau đó lại không như cô tưởng tượng?

Cô hít một hơi, cố gắng kiên nhẫn nói: “Duy Thần à, thực ra các bác vẫn muốn để anh cháu lại đây để phát triển, sau này hai anh em chăm sóc lẫn nhau thì cũng tốt hơn cháu một thân một mình chứ. Cháu thấy có phải không?”

Cậu híp mắt lại: “Ý bác là sao?”

“Bác thấy, để anh họ cháu ở lại đây là hợp lý nhất! Lần này các bác đến đây cũng vội, tiền mang theo người không nhiều, hay là cháu cứ để anh ở đây đi. Chừng nào anh cháu tìm được việc, nhận được lương rồi, lập tức các bác sẽ trả nhà cho cháu! Cháu thấy thế nào?”

Khóe môi cậu cong lên, bật cười.

Bị cậu nhìn như vậy, Lý Tổ Đình bắt đầu cảm thấy khí lạnh xộc thẳng từ gan bàn chân lên. Cô ta tự an ủi mình – một thằng nhóc thôi mà, có gì mà phải sợ chứ.

“Bác à, chỗ này cách quê chưa đến nửa ngày xe đâu. Cháu chắc chắn là, giờ bác về quê lấy tiền vẫn còn kịp đấy.”

Mặt cô ta thoát biến thành màu gan heo: “Mày...”

Cậu đi đến cửa, không quên quay lại nhắc một câu: “À, mọi người mau dọn đồ trong tủ lạnh đi, chiều cháu cho người đến mang hết tủ lạnh với tivi đi đấy.”

Mặt bà Đào đã dài như cái bơm: “Chỗ mới của mày có thiếu mấy thứ này đâu, cần gì mà gấp thế? Cho các bác mày dùng mấy hôm thì nó mòn đi được à? Đúng là loại không biết xấu hổ, chả khác gì con mẹ mày...”

Cậu dẫn lửa giận đang bốc lên xuống, bình tĩnh bảo: “Đúng là không mòn thật, nhưng cháu không thích thế.”

“Thẩm Duy Thần!”

Cậu mở cửa, mỉm mai cười: “Tạm biệt, bà ngoại.”

Ba ngày sau, Thẩm Duy Thần nhận được cuộc gọi từ chủ nhà. Chủ nhà nói một nhà đó nhất quyết không chịu đi, bảo ông nếu muốn đòi tiền thuê thì cứ đi mà tìm cậu.

Cậu nói: “Không thể.”

“Nếu không giao tiền thuê, bác buộc phải gọi cảnh sát đấy.”

Cậu thản nhiên: “Bác cứ báo đi ạ.”

Vì chuyện này, cậu cứ nghĩ nhà họ sẽ không tới lễ tang của Đào Phi, ai ngờ họ vẫn đến thật.

“Anh còn nghĩ mấy người đó không đến chứ.” Đứng trong góc nhìn một nhà Đào Chí, Triệu Lan Chi ngạc nhiên: “Xem ra vẫn còn chút lương tâm.”

Thẩm Duy Thần quỳ gối trước di ảnh của mẹ, trong mắt đầy tơ máu: “Họ chỉ làm màu thôi, đừng để ý đến họ.”

Người đến dự lễ tang cũng không nhiều, chủ yếu là đồng nghiệp của cô và vài người anh em kết nghĩa với cậu.

Vợ chồng Triệu Cẩm Chi, Triệu Lan Chi, và cả... Thẩm Ngôn.

Thấy gã đến, Triệu Lan Chi giật mình, lập tức chạy lên đón: “Không phải tôi bảo ông ở nhà nghỉ ngơi à? Đến đây làm cái gì?”

Thẩm Ngôn đang ngồi trên xe lăn, người đẩy là nữ trợ lý của gã.

Gã cười cười: “Lễ tang của bạn em, đương nhiên là tôi phải đến chứ.” Nheo đôi mắt hẹp dài lại, gã nhìn cậu đang quỳ dưới đất: “Đó là con trai của người mới mất à?”

“Ừ.” Y thở dài: “Thẩm Duy Thần đúng là đáng thương, chưa ra đời đã mất cha, giờ thì mất mẹ, đúng là...”

“Ai bảo cha nó đã chết?”

“Hả? Không biết, ai cũng nói thế mà.” Y oán trách: “Tôi đã bảo rồi, ông đến đây làm gì, giờ tôi bận lắm, không có thời gian chăm sóc ông đâu.”

Gã dở khóc dở cười: “Thì em cứ đi đi, tôi có người để ý rồi mà.”

Nữ trợ lý cũng cười: “Cậu Triệu đi đi, ở đây đã có tôi rồi.”

“Thế cũng được, nhờ cô cả nhé.”

Đợi y đi rồi, gã liền liếc trợ lý một cái. Cô hiểu ý, đẩy xe lăn đến gần Thẩm Duy Thần.

“Thẩm Duy Thần.”

Cậu lễ phép gật đầu: “Thẩm Tam gia.”

“Tôi rất tiếc về chuyện của mẹ cháu.”

“Cháu cảm ơn ạ.” Hai người mới gặp nhau hai lần, chẳng quen biết gì, nói đến đó là không biết nói gì hơn. Cậu im lặng một lúc, thấy gã hỏi xong mà không định rời đi thì thấy hơi lạ.

“Thẩm Duy Thần, cháu đã nghĩ sau này sẽ sống ra sao chưa?”

“Còn ra sao nữa? Như trước đây thôi ạ.”

“Cháu có muốn thử nghiệm một cuộc sống khác không?” Giọng gã trầm thấp khàn khàn, mang theo ý đồ dụ dỗ.

Cậu ngần ra: “Ý ngài là...”

“Tôi nghe Lan Chi nói, Đường Kiều đã sắp xếp đâu vào đấy hết rồi. Nhưng đó thực sự là những gì cháu muốn sao?” Gã mỉm cười: “Tôi rất tán thưởng cháu, nếu cháu đồng ý, tôi có thể dễ dàng cho cháu một cuộc sống hoàn toàn mới mẻ.”

Cậu do dự một chốc: “Ngài thử nói xem?”

“Không biết cháu có biết gì về sản nghiệp của tôi không? Tôi có một công ty giải trí trong nước, khá là nổi tiếng.”

Nữ trợ lý thêm vào: “Ý của Thẩm Tam gia là — ngoại hình của cậu rất phù hợp với tiêu chuẩn của công ty, không biết cậu có đồng ý lời mời của chúng tôi không?”

Cậu chần chờ: “... Cháu vẫn chưa thành niên.”

“Chúng tôi biết. Tôi đề nghị cậu vừa học vừa tiến hành huấn luyện đặc biệt của chúng tôi — phía công ty sẽ tạo điều kiện hết sức để không làm ảnh hưởng đến việc học hành của cậu.”

“Được Tam gia ưu ái là vinh hạnh của cháu, nhưng mà...” Cậu sờ lên mặt mình: “Thứ ngài vừa ý, là khuôn mặt này sao?”

“Cũng không hẳn.” Thẩm Ngôn đã nhìn vô số người đẹp, tuy cậu nhìn rất bắt mắt, nhưng gã còn từng gặp nhiều người hấp dẫn hơn thế nhiều. Thứ gã muốn chỉ là — nắm giữ nhân tố không xác định thuộc Thẩm gia này vào tay mình.

Phải, gã đã biết.

Từ trước đến giờ, gã vẫn luôn làm theo bản năng của mình, không bỏ sót bất cứ một khả năng nào. Sự tồn tại của cậu làm gã nghi ngờ, liền cho người đi điều tra — tuy Đường Kiều thông minh hay có năng lực đến mấy, thì cũng không thể ngăn cản gã được.

“Chỉ sợ cháu phải từ chối lời mời của Tam gia rồi. Vì...” Cậu thần nhiên nói: “Nếu có thể, cháu không muốn giữ lại gương mặt này nữa.”

— Mặt cháu, rất giống người mà chú hận nhất.

47. Chương 47

“Lâu rồi không gặp, Kiều.”

“Dạo này khá bận.” Đường Kiều mỉm cười chào hỏi người đàn ông ở quầy bar, đến ngồi xuống rồi gọi hai chén rượu, đẩy một chén sang cho hắn: “Hôm nay tôi mời.”

Anh đã đến NY được ba năm — tuy thời gian không dài, nhưng cũng đủ để anh gặp được rất nhiều bạn tốt, ví như người đàn ông này đây. Thậm chí ở quán bar này cũng có quá nửa là người quen của anh — vốn chỉ là bạn làm ăn, thế nào lại vô tình phát hiện người nọ cũng ở trong giới, rồi dần dần gặp gỡ nhiều hơn, cứ thế mà thân thiết. Thương trường tuy lớn, nhưng những nơi người ta có thể đến tụ họp cũng chỉ có thế, quanh quẩn quần quần hết nhà hàng lại đến quán bar.

Những người có thể đến đây đều có ít nhiều địa vị xã hội mà trình độ bảo mật của quán lại rất tốt, chưa từng để rò rỉ thông tin của khách hàng ra ngoài, thành ra nơi đây cũng trở thành lựa chọn đầu tiên cho những vị tinh anh muốn tìm thú vui xa hoa trụy lạc.

Nhưng đó không phải là lý do làm Đường Kiều thích nơi đây.

Ở một thành phố luôn gấp gáp như NY, đến cả *** cũng trở nên cực kỳ nhanh chóng. Một ánh mắt, một nụ cười liền dẫn thẳng nhau đến WC vận động, có khi tổng thời gian còn chưa đến mười phút. Đường Kiều không thích thế, thậm chí còn có phản phản cảm. Dù đối phương chỉ là bạn giường thì anh cũng có khuynh hướng thích mấy nơi lãng mạn sạch sẽ như phòng khách sạn hơn đương nhiên, điều quan trọng nhất là người đó phải phù hợp với thẩm mỹ của anh. Nếu phải so sánh, thì rõ ràng là anh sẽ ưa kiểu quán bar đầy phần tử tinh anh của xã hội thể này hơn là mấy quán rượu tạp nham ngoài kia rồi.

“Bận gì mà bận lắm thế? Rủ cậu lúc nào cũng từ chối.” Người đang oán trách là Devin — một trong đám bạn xấu của Đường Kiều. Tuổi hắn xấp xỉ tuổi anh, về ngoài là kiểu đẹp trai đặc trưng của nước Mỹ — góc cạnh sắc nét, dáng người vạm vỡ, mỗi khi mỉm cười là không biết bao nhiêu cô xin chết. Hắn luôn hứng thú với kiểu mỹ nhân phương Đông như Đường Kiều, lúc rảnh thường quần lầy anh đòi tình một đêm, nhưng

anh vẫn luôn từ chối – quy tắc của anh là không ngủ với bạn bè bằng không anh đã cùng Triệu Lan Chi từ lâu rồi.

“Có thể là gì nữa? Đương nhiên là mấy chuyện làm ăn rồi.” Anh hơi hột đáp.

Devin chống cằm lên tay, chăm chú quan sát anh: “Thằng cha Thẩm Mộ kia đúng là không biết thương hương tiếc ngọc gì cả, ngày ngày sai bảo người đẹp đây làm đủ thứ chuyện, tôi đây nhìn thôi mà cũng đau lòng. Hay là cậu cứ từ chức đi? Sang công ty của tôi mà làm, chỉ cần mỗi tuần ngủ với tôi một lần, đảm bảo tiền lương tôi cho cậu sẽ không kém gì thằng cha kia đâu!”

Đường Kiều mỉm cười đầy ẩn ý – đó là điều anh muốn nhất đấy chứ. Có khi anh chỉ muốn mặc kệ tất cả, không quan tâm gì nữa mà đặt vé máy bay bay thẳng về nhà.

Nhưng đó chỉ là muốn thôi.

“Thẩm Mộ thì có gì tốt? Tốt đến nỗi cậu cứ nhất nhất bám theo hắn ta thế à?” Devin tức giận.

“Chính là vì anh ta không tốt, nên tôi mới không thể đi được.”

“Hả?”

“Không có gì.” Đường Kiều nâng ly rượu lên, xoay người, ánh mắt thông thả lướt qua đủ loại đàn ông trong quán: “Hôm nay vẫn chưa tìm được mục tiêu à?”

“Vẫn chưa.” Devin buồn chán muốn chết nằm bẹp lên bàn: “Lâu lắm rồi không có người mới, người cũ ở đây tôi đều ném qua hết rồi TvT”

“Thế hả.” Anh nhấp một ngụm rượu rồi đặt cái ly xuống bàn: “VẬY cứ ở đây chờ nhé, tôi đi trước đây.”

“Hả? Cậu tìm được đối tượng rồi à?” Hắn kinh ngạc. Trong cái vòng luẩn quẩn này ai cũng biết – Đường Kiều luôn rất kén cá chọn canh, muốn ngủ với anh ấy à, không đủ điều kiện thì không có cửa đâu!

Anh thờ ơ đáp: “Đã hai tháng rồi tôi không have ***, có khi hôm nay lại đói quá ăn bữa rồi.”

Hai mắt hắn phát sáng: “Vậy cậu mau ăn tôi đi! Tôi nguyện vì cậu mà làm bot á”

Anh hoàn toàn không để tâm đến lời hắn nói, cười ha ha rồi đi về phía thanh niên tóc vàng đang ngồi trong góc.

Tần suất anh đến quán không nhiều bằng Devin nên thỉnh thoảng vẫn gặp được vài gương mặt mới. Anh biết – từ khi anh bước vào, người thanh niên này đã luôn nhìn chằm chằm anh.

Dưới ánh đèn mờ mờ, anh không nhìn rõ được gương mặt của cậu ta, chỉ mơ hồ thấy được dáng người đó cũng hợp khẩu vị của mình. Đến gần rồi thì lại hơi thất vọng – dáng vóc thì đúng là đẹp thật đấy, nhưng lại mặc đồ bó sát, trên mặt còn có không ít hình xăm kỳ quái – hoàn toàn không phải là gu của anh!

Kiểu anh thích phải dong dỏng cao, gương mặt phải đẹp đến cực đỉnh nhưng vẫn không mất phong thái đàn ông – nói thật thì kiểu này khó kiếm lắm.. Mà không, thực ra ngay bên anh cũng có một người đấy, nhưng cứ mỗi lần anh thấy hắn là lại nảy sinh cảm giác chán ghét từ tận bản năng.

Thanh niên tóc vàng mỉm cười với Đường Kiều. Lúc này bỏ đi thì đúng là hơi ngại – nghĩ vậy, anh cũng lịch sự ngồi xuống trước mặt cậu, mỉm cười: “Muốn uống gì không?”

Cậu liếm liếm khóe miệng – anh tinh mắt thấy đầu lưỡi cậu có xỏ khuyên: “Cho tôi một ly giống của anh.”

Nói vu vơ mấy câu, uống hai chén rượu, động tác của thanh niên bắt đầu trở nên mờ ám, không ngừng cọ cọ trên người anh, ý bảo muốn chuyển sang chỗ khác để tiếp tục.

Đường Kiều tắc lưỡi – thôi thì người trước mắt nhìn cũng không tệ, dù anh thích kiểu nhìn nhẹ nhàng sạch sẽ hơn, nhưng chỉ là 419 thôi mà... Chắc, tạm vậy.

Đang định gọi phục vụ tính tiền thì trong quán bỗng ồ lên. Người ngồi cạnh anh thấp giọng: “Ha, có ma mới đến kia!”

Thanh niên tóc vàng cũng nhìn sang, đoạn ngả ngón nói: “Được lắm, đúng là gu của tôi!”

Anh cũng quay lại, chỉ thấy một thanh niên dong dỏng cao đang đi về phía mình. Khuôn mặt người đó cực kỳ tuấn tú, làn da trắng nõn không tì vết, nhìn như đang phát sáng vậy đôi mắt rất sâu, đậm chất phương Tây, nhưng nhìn kỹ thì vẫn có nét của người Đông phương.

Thanh niên thấp giọng tán thưởng: “Wow, là con lai à? Đẹp thật! Nhìn như thiên thần giáng thế ấy!”

Rõ ràng đây là lần đầu tiên Đường Kiều gặp cậu ta, nhưng chẳng hiểu sao... lại có cảm giác như đã từng quen biết vậy.

Người đàn ông ngồi cạnh anh chợt bừng tỉnh: “Tôi nhớ ra rồi! Tôi đã thấy cậu ta trên bìa tạp chí, hình như là một người mẫu máu lai đó!”

Tóc vàng đặc ý mỉm cười: “Đấy, tôi đã bảo mà ”

Người đến cực phẩm như thế, lại còn là ma mới, làm ai ai cũng nhốn nháo rục rịch, muốn thử một đêm với cậu ta. Devin cũng không ngoại lệ – hẳn nâng ly rượu đi về phía cậu, cười cười nói gì đó, nhưng cậu chỉ mỉm môi, quét mắt nhìn quanh quán bar, thẳng thừng bước ngang qua hẳn.

Một khi Devin đã xuất thủ thì rất ít khi thất bại, chứ đừng nói là bị bơ thẳng đi như thế này. Nhất thời hẳn không chịu nổi kích thích, đứng đơ ra tại chỗ, trông đáng thương đến độ anh cũng muốn bật cười.

Nhưng anh lại không cười nổi.

Thanh niên đi đến trước mặt anh – ở góc nhìn này, anh có thể thấy đôi mi rất dài của cậu:

“Tôi có thể ngồi đây không?”

Phát âm Anh – Anh của cậu rất chuẩn mực, không hề pha lẫn giọng địa phương nào, nghe không giống một người sinh ra và lớn lên ở Mỹ.

Không đợi anh trả lời, tóc vàng đã được cứng mà sợ, lấp bắp lên tiếng: “Đương, đương nhiên! Xin mời!”

Devin dịch ra, để cho thanh niên một khoảng trống. Chờ cậu ngồi xuống rồi, hẳn liền chủ động gọi cho cậu một ly rượu: “Lần đầu đến đây à?”

Cậu liếc sang anh, khẽ gật đầu.

Đối diện với đôi mắt sâu thẳm kia, không hiểu sao Đường Kiều lại hơi hồi hộp. Chẳng lẽ vì khuôn mặt kia đẹp đến nghịch thiên hả? Nhưng dù thế nào thì anh cũng không thể tỏ ra ung dung như trước được nữa.

“Có vài loại rượu được lắm, cậu có thể thử xem.”

Tóc vàng ngồi bên cạnh hào hứng giới thiệu bản thân với cậu, hoàn toàn quên mất đối tượng vừa nãy của mình là Đường Kiều vẫn đang ngồi đây == Anh không khỏi thấy thất bại – đúng là năm tháng không tha cho ai mà! Dù anh có bảo dưỡng tốt đến thế nào thì một ông chú gần bốn mươi vẫn không thể bằng phẳng nhóc tiểu thịt tươi nhìn qua chưa đến hai mươi này, đúng không?

Nhưng mà thôi – anh tự an ủi – đàn ông phải lớn tuổi mới có khí chất thành thục chín chắn chứ.

Từ đầu đến cuối, thanh niên vẫn tỏ ra lạnh nhạt hờ hững. Tóc vàng nói trên trời dưới biển một hồi mới quay sang hỏi cậu: “Này, cậu tên là gì?”

“Elvis.”

Elvis uống thêm vài ngụm rồi đặt ly xuống bàn, quay sang anh, dùng tiếng Trung hỏi: “Anh là người Trung Quốc à?”

“Ừ. Cậu cũng thế hả?”

“Mẹ tôi là người Trung.”

“Còn ba cậu thì sao?”

Cậu đang định đáp thì Devin vẫn chưa từ bỏ ý định liền xán lại, đặt mông xuống cạnh anh.

Cậu nhướn mày, hỏi anh: “Bạn anh à?”

Devin cực kỳ nhiệt tình trả lời câu hỏi của người đẹp: “Phải phải, chúng tôi là bạn rất rất thân đó!” Đoạn ôm lấy cổ anh, hì hì cười: “Phải không Kiều?”

Đường Kiều bất đắc dĩ cười cười. Đường nhiên là anh biết Devin nhìn trúng Elvis rồi, có khi nào anh nên mang tóc vàng đi trước, để lại không gian cho hắn và cậu không?

Nhưng Elvis thì có vẻ chẳng quan tâm gì đến hắn: “Lâu rồi anh chưa về nước hả?” Cậu hỏi anh, vẫn dùng tiếng Trung như trước.

“Ừ, phải đến mấy năm rồi.”

“Sao lại không về?”

Anh hơi khó chịu – lần đầu gặp mà đã hỏi chuyện riêng tư thế này thì đúng là... Liên trả lời chung chung: “Công việc thôi.”

Cậu gật đầu, ả ý nói: “Nhìn là biết mà, anh đúng là kiểu người thường xuyên bận bịu.”

Anh không muốn nói về chủ đề này nữa, liền lái sang chuyện khác: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi.”

“Ha, vậy giống nó rồi. Nó cũng nhỏ hơn tôi mười lăm tuổi.”

Elvis nheo mắt lại: “Nó?”

Tóc vàng và Devin không hiểu họ đang nói gì cả, chỉ có thể bất đắc dĩ đưa mắt nhìn nhau. Tuy rất không cam lòng, nhưng họ cũng đành phải thừa nhận là người đẹp hỗn huyết này chẳng có hứng thú gì với mình cả, liền biết ý tìm cơ rời đi. Trước khi đi, Devin còn nháy mắt với anh mấy cái, ý là – người anh em, cố lên!

Được thanh niên ưu ái như vậy, Đường Kiều cũng thấy mình may mắn – cậu còn đúng gu của anh nữa chứ!

Chẳng mấy chốc, góc phòng mờ tối chỉ còn lại Đường Kiều và Elvis. Hai người cũng không nói chuyện nhiều lắm, chủ yếu là im lặng một chỗ uống rượu của mình.

Đêm càng lúc càng khuya, người trong quán phần lớn đã tìm được đối tượng của mình rồi rời đi, quán liền im ắng hẳn.

Uống xong ly rượu cuối cùng, ánh mắt Elvis vẫn trong vắt như cũ: “Chúng ta đi đâu đây?”

Lời ám chỉ rõ ràng như thế làm người anh không khỏi nóng lên, hỏi lại: “Cậu nghĩ xem?”

Cậu cười cười: “Đến nhà anh đi, thế nào?”

Đây đương nhiên là một lựa chọn tồi. Tuy chỗ Thẩm Mộ sắp xếp cho anh không phải là một căn nhà riêng biệt, nhưng dù sao thì đó cũng là không gian riêng của anh, không cần thiết phải cho một đối tượng 419 vào làm gì.

Anh cười: “Ngay cạnh đây có một khách sạn rất được, làm ăn cũng sạch sẽ, cậu thấy thế nào?”

Cậu gật đầu, không để tâm lắm: “Anh thấy được là được rồi.”

Đường Kiều không muốn làm người đẹp tủi thân, liền cố ý chọn một căn phòng sang trọng.

Vừa bước vào phòng, anh còn chưa kịp cầm thẻ thì tay đã đột ngột bị nắm chặt, cả người bị đẩy mạnh lên cửa phòng. Không để anh kịp phản ứng, một đôi môi ấm áp đơm mùi rượu đã vội áp lên.

Bị đầu lưỡi xa lạ không ngừng khuấy đảo trong miệng mình mà không có phản ứng thì đúng là không phải đàn ông. Đường Kiều ôm lấy cái hông không có một tia sẹo lồi của Elvis, không nhịn được nghĩ – trẻ con đúng là trẻ con mà, chẳng có kiên nhẫn gì cả.

Khi hai đôi môi tách ra, hai người đều thở hổn hển. Đôi mắt cậu lờ sáng trong đêm tối, sắc xanh nhạt mang theo ngọn lửa *** hừng hực, nóng đến độ muốn thiêu phồng anh.

Đường Kiều hơi mất tự nhiên, khẽ quay sang chỗ khác, đẩy cậu ra: “Đi tắm trước đã?”

Cậu vươn lưỡi liếm khoe miệng mình: “Cùng nhau?”

“Thôi thôi.” Chẳng hiểu sao mặt anh lại nóng lên: “Cậu tắm trước đi.”

Elvis chỉ mất mười phút để tắm, lúc ra còn mặc áo tắm của khách sạn, để lộ ra một khoảng lớn ở ngực, làm anh nhìn mà miệng lưỡi khô hết cả. Để buổi tối hoàn mỹ này không bị quấy rầy, anh còn cố ý để di động thành chế độ im lặng.

Cậu ra là đến lượt anh vào. Trong lúc tắm, anh không khỏi có chút chờ mong – cấm dục đã hai tháng rồi, lần này đến bar chỉ định vớ bữa một người thôi, không ngờ lại gặp được một bạn giường cực phẩm như vậy! Thôi coi như là ánh sáng le lói cuối đường hầm ha...

Thực ra Đường Kiều không phải là top 100%, cũng không để ý việc mình là trên hay dưới, nhưng mấy năm qua, anh vẫn luôn là người ở trên – hết cách rồi, ai bảo anh thích kiểu thiếu niên trắng trắng nộn nộn cơ chứ. Nhưng rõ ràng là Elvis khác hẳn mấy người trước đây – nói riêng về chiều cao thôi, thì cậu còn cao hơn anh nửa cái đầu đấy.

Khi anh bước ra khỏi phòng tắm thì không gian lập tức tối sầm xuống, hệt như ánh mắt Elvis nhìn anh vậy. Lúc bị đè xuống đệm giường mềm mại, anh không nhận được nghĩ – ôi thằng nhóc này, đúng là một phút cũng không nhận nổi mà, có khi cậu ta còn cấm dục lâu hơn cả mình ấy!

...

Vận động làm anh không thở nổi cuối cùng cũng dừng lại. Thậm chí anh còn chẳng còn sức động một ngón tay, lưỡi biếng nằm trên giường, híp mắt lại như chú mèo vừa được ăn no.

Dường như Elvis không thích tư thế của anh lắm, lật đặt trở người anh lại, ôm lấy anh từ phía sau, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh: “Thích chứ?”

Anh chưa từng ngại ngùng về chuyện này: “Rất ổn.”

Cậu mỉm cười thản nhiên: “Cảm ơn lời khẳng định của anh.” Rồi bật đèn, bắt đầu dọn dẹp chiến trường, còn mặc cả quần áo.

Định đi luôn hả? Anh nghĩ. Thực ra anh không ngại ngủ với cậu một đêm sau khi have *** xong đâu, nhưng cậu đã không muốn thì cũng được – dù sao thì anh cũng đã quen ngủ một mình, có khi ngủ cùng người khác lại mất ngủ cũng nên.

Không ngờ cậu chỉ mặc mỗi quần, để trần thân trên: “Anh có đói không? Muốn ăn gì chứ?”

Đường Kiều hơi ngạc nhiên, nhìn qua đồng hồ – đã hơn hai giờ đêm rồi: “Không cần đâu, uống ít nước là được.”

Cậu bật ầm siêu tốc lên: “Không có nước nóng, anh chờ một chút.”

“Nước lạnh cũng được.”

“Cứ đợi chút đi.”

Trong lúc chờ đợi, anh dựa vào đầu giường, bắt đầu hút thuốc. Elvis hơi nhú mày, hẳn là không vui, nhưng cũng không ngăn anh lại.

“Cậu là người mẫu?”

“Ừ. Tôi đến NY để tham gia một show thời trang.”

Anh thử tưởng tượng dáng vẻ Elvis bước trên sàn chữ T – ừm, đẹp lắm đẹp lắm, nhìn mà cũng vui vẻ. Liên lịch sự nói: “Cố gắng lên, tôi rất chờ mong đấy.”

Cậu quay lại nhìn anh. Ngọn đèn mờ mờ soi lên thân thể trắng nõn của cậu, không hiểu sao lại làm anh nhớ đến loài cá dưới đáy biển sâu: “Anh có muốn đến không?”

“...Hả?”

Cậu rũ mắt xuống, vừa rót nước vừa nói: “Nếu anh thích thì tôi có thể đưa vé cho anh.”

“A.” Anh hơi bất ngờ – anh vẫn chưa nghĩ đến chuyện sẽ tiếp tục liên lạc với cậu sau tối nay: “Cảm ơn cậu nhé.”

Cậu lại hỏi lại: “Thế anh có đi không?”

Anh hơi chần chừ: “Được rồi, nếu rảnh thì tôi sẽ đến.”

“Ừ.”

Elvis bưng chén nước đến cạnh Đường Kiều, đoạn đặt nó bên môi anh.

Đây là... muốn dứt mình hả? Anh nghĩ ngờ nhìn cậu.

Về mặt cậu rất đổi thản nhiên: “Há miệng nào.”

Trong suy nghĩ của anh, bị một thằng nhóc nhỏ hơn mình tận mười lăm tuổi đối xử như vậy thì đúng là... Nhưng anh lại vừa lẫn lộn với người ta đến quá nửa đêm, không khỏi sinh ra cảm giác lười biếng, liền ngoan ngoãn – há miệng ra.

Nước ấm làm cổ họng anh thoải mái hơn nhiều. Đợi anh uống xong, cậu liền ngửa cổ – uống hết số nước còn lại trong chén.

Tắt đèn, cậu nằm lên giường, lần thứ hai ôm lấy anh: “Ngủ thôi.”

Bên cạnh mình là một người xa lạ nhưng Đường Kiều lại không thấy phản cảm chút nào. Hơi thở nhẹ nhàng sạch sẽ trên người cậu làm anh rất dễ chịu, vô thức chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này rất trầm rất sâu, khi Đường Kiều tỉnh lại thì đã là quá trưa. Ánh mắt trời bên ngoài rất chói, rèm cửa đã được kéo ra một góc, đủ để một vài tia nắng chiếu vào mặt anh, ầm ầm áp áp, làm anh chỉ muốn làm biếng nằm trên giường. Dường như trong phòng chỉ còn mình Đường Kiều, người vừa lẫn lộn với anh đêm trước đã rời đi từ lâu.

Đúng là *** vào dễ ngủ hơn thật, ít nhất là có tác dụng hơn thuốc mà bác sĩ đã kê cho anh.

Cảm giác khó chịu dưới thân rất rõ ràng. Anh ngồi im lặng một chốc, rồi mới nhịn đau đứng dậy mặc quần áo.

Lúc xuống trả phòng, tiếp tân nói đã có người trả trước rồi. Elvis là người có tiền, anh đã nhìn ra từ trước – nhìn quần áo của cậu là biết, thêm nữa là quán bar tối qua cũng không phải dạng thường – nên hẳn là cậu thừa tiền để thuê một căn phòng hạng sang. Chỉ là, để một tên nhóc trả tiền phòng, anh cứ thấy thế nào ấy... Sao nghe như kiểu bóc bánh trả tiền ấy nhỉ, mà anh là người bị mua à?

Khi lấy khóa xe từ túi áo ra, anh phát hiện – trong túi anh có một vé vào cửa của show thời trang nọ. Anh thoáng ngạc nhiên rồi bật cười.

Đúng là đáng yêu!

Thằng nhóc kia, giờ hẳn là cũng tầm tầm Elvis nhỉ...

Một cái tên chợt xuất hiện trong tâm trí anh, làm nụ cười trên mặt anh bỗng biến mất.

Mở cửa nhà trọ ra, ánh sáng mờ ảo trong phòng khách cho anh biết – có một người đàn ông đang ngồi hút thuốc trên sofa.

Anh kéo rèm cửa ra, ánh nắng nhất thời ủa vào phòng.

Thảm Mộ ném tàn thuốc xuống thảm trải sàn, lấy chân đi đi lại lại: “Cậu Đường rốt cục cũng biết về nhà rồi cơ đấy.”

Người anh đang khó chịu, chỉ muốn tắm rửa sạch sẽ một phen. Mặt anh không biểu cảm, đáp: “Thì sao?”

“Hôm qua anh gọi cho em không được, lúc đầu thì không có người nghe, sau thì trực tiếp tắt máy.” Hấn lạnh lùng nói: “Ý em là sao?”

“Hôm qua là ngày tôi được nghỉ.”

“À?” Hấn nhướn mày: “Nên em ra ngoài tìm vui hả?”

“Tôi đi đâu hay làm gì, không cần phải thông báo với anh. Hơn nữa, Thẩm tổng, tốt nhất là anh nên trả lại chìa khóa nhà cho tôi – anh là sếp của tôi, không có nghĩa là anh được tự do ra vào nơi ở của tôi!”

Hấn đến gần anh. Hơi thở nam tính đặc trưng sau đêm cuồng hoan vẫn còn lưu lại rất rõ trên người anh, vừa ngửi là biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Hấn cười cười: “Tìm trai hả?”

Anh cau mày: “Không liên quan đến anh.”

“Thích không?”

Anh lạnh lùng nhìn hấn.

Mấy năm nay ở NY, tính tình Thẩm Mộ càng lúc càng kỳ quái, cách làm việc hành xử cũng càng ngày càng giống chú ba Thẩm Ngôn của hấn, làm cấp dưới lúc nào cũng nhấp nhúm như ngồi đồng than.

“Rất thích, kỹ thuật của người đó rất tuyệt.”

Không khí trong phòng nhất thời lạnh xuống.

Khóe môi hấn cong lên, cười khẩy: “Lăn giường với người lai lịch không rõ, em thèm khát đàn ông đến điên rồi à?”

“Thẩm Mộ, chúng ta đã có giao ước.” Anh thần nhiên nói: “Mong anh có thể tuân thủ. Trừ công việc ra, anh không được can thiệp vào bất kỳ chuyện gì của tôi.”

Hấn trừng mắt nhìn anh, mãi sau mới rời mắt, coi như chưa có gì xảy ra mà lạnh nhạt nói: “Đêm nay có tiệc rượu, em đi cùng anh.”

Anh gật đầu: “Được.”

Bước ra đến cửa rồi, hấn khựng lại một chút, quay đầu nói với anh: “Nhớ tắm đi. Cái mùi trên người em làm anh buồn ối.”

Tiệc rượu mà Thẩm Mộ nói bắt đầu lúc tám giờ, chẳng mấy chốc là đến. Đường Kiều tắm rửa, ngủ thêm hai giờ rồi ra khỏi cửa.

Người từng hợp tác với Thẩm Mộ ở NY đều biết – hấn có một cấp dưới thân cận tên là Đường Kiều, hai người đi đâu cũng có nhau, và đêm nay không là ngoại lệ.

Đường Kiều vẫn luôn đi sau lưng Thẩm Mộ, trên mặt là nụ cười tiêu chuẩn trăm lần như một. Cuộc nói chuyện giữa hấn và đối tác không tránh khỏi phải uống rượu, mà tác dụng chính của anh, chính là thay hấn đỡ rượu vào những lúc hấn không muốn uống.

Đi một vòng, Thẩm Mộ chưa uống được bao nhiêu mà sắc mặt Đường Kiều đã khó coi không chịu nổi. Không phải là anh say, chỉ là cả ngày hôm nay chưa ăn gì, nấc cả bụng rượu như thế chẳng khác nào uống thuốc độc.

“Tôi đi WC.” Đây là câu đầu tiên anh nói với hấn trong tối nay.

“Ừ.”

Bình tĩnh đi đến WC, nhìn khuôn mặt tái nhợt của mình trong gương, một trận buồn nôn lập tức vọt lên cổ họng. Anh lao đến bồn cầu nôn khan, nhưng lại chẳng phun ra được gì – vì trong dạ dày anh vốn không có gì cả.

Dạ dày quặn lên từng đợt, anh ấn mạnh vào chỗ đó, nhắm nghiền mắt lại, chờ cơn đau qua đi.

Không biết đợi bao lâu, cơn đau rớt cục cũng giảm xuống. Anh bước ra khỏi buồng, đến bồn rửa tay vốc nước tạt lên mặt.

Đường Kiều ngẩng lên, nhìn vào trong gương. Bọt nước dính trên tóc mái anh, men theo cổ chảy vào trong áo.

Seven: Đường đại rớt cục cũng mất zin cửa sau rồi nhé, các cô khỏi mong chờ

Mà dòe mòe sao bộ nào tôi làm là bộ nấy H kéo rèm thế nhĩ dòe mòe....

48. Chương 48

Rời khỏi WC, Đường Kiều lại tiếp tục lao vào một bàn rượu mới. Rõ ràng là Thẩm Mộ biết uống rượu, bình thường vẫn đỡ giúp anh một chút, nhưng hôm nay lại đẩy hết tất cả lên đầu anh.

Đường Kiều mỉm cười dốc hết chén này đến chén khác vào bụng, đến cả thời gian rảnh ăn lót dạ cũng không có. Nhưng dù có uống nhiều thế nào, ánh mắt anh vẫn tỉnh táo như thế, sự lạnh lùng khi nhìn về Thẩm Mộ cũng vẫn vậy.

Nhấn nhẹn mãi rồi cũng đến lúc tiệc rượu chấm dứt. Thần kinh vốn căng thẳng của anh lập tức được thả lỏng, chân tay như nhũn ra, thậm chí còn không đủ sức nhấc tay.

Thẩm Mộ không buồn đỡ lấy anh mà đi thẳng ra cửa. Anh gượng gượng đứng vững rồi cũng đi theo.

Khác với Thẩm Mộ có tài xế chờ sẵn ở cửa, hôm nay anh tự lái xe đến, mà bây giờ thì rõ ràng là không tự lái về được rồi. Anh rút điện thoại ra đang định gọi taxi đến thì hần đột nhiên nắm lấy tay anh, mở cửa xe rồi tổng anh vào đó.

Người lái xe hỏi hần: “Có cần đưa anh ấy về nhà trước không ạ?”

“Không, về thẳng nhà tôi đi.”

Đầu óc anh đã bắt đầu vẩn vơ: “Không... Đưa tôi về trước...”

Thẩm Mộ cười lạnh: “Em có tư cách yêu cầu anh từ bao giờ vậy?”

Đường Kiều không buồn nói nữa. Thân là cấp dưới của hần, đúng là anh không có quyền chống lại mệnh lệnh của hần thật – từ khi bắt đầu giao dịch với hần để cứu lấy ba mình, anh nên đoán trước được chuyện này mới phải.

Anh nhắm nghiền mắt lại. Dù không nhìn thấy gì nữa, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được hần đang nhìn chòng chọc vào mình – làm anh nằm cũng không xong, cộng thêm không gian bức bí trong xe càng làm anh thấy buồn ói.

Xe vừa đỗ trước cửa Thẩm gia, anh đã vọt thẳng ra ngoài, cúi đầu nôn khan.

“Lâu rồi không thấy em chặt vật thể này.” Hần đứng cạnh anh, cười như không cười nói: “Khó chịu lắm hả?”

Anh cúi gập người, ngẩng lên nhìn hần.

Hần vươn tay nâng cằm anh lên: “Đây là hình phạt cho việc em không chịu nghe lời.”

“...”

“Thực ra anh không quan tâm việc em ngủ với ai đâu, nhưng mà mấy việc như kiểu em bị ai *** ấy, đừng trưng ra trước mặt anh thì tốt hơn.” Hần dừng lại một chút: “Vì... anh sẽ rất giận. Hiểu chưa?”

“...”

Không thấy anh trả lời, hần liền bóp mạnh cằm anh: “Hiểu chưa?”

“... Rồi.”

Hắn hài lòng buông cầm anh ra, đoạn đỡ lấy eo anh: “Hôm nay ngủ ở nhà anh đi, anh sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Thẩm Mộ ôm anh vào biệt thự. Đêm đã khuya, trong phòng khách rất tối. Hai người vừa bước vào đã nghe thấy tiếng thở dốc dồn dập, trong bóng tối mơ hồ có thể thấy hai thân thể trần truồng đang lẫn lộn trên sofa, mà người phụ nữ lại là cô vợ mới cưới chưa đầy ba năm của Thẩm Mộ – Dư Ngưng.

Hắn biến sắc mặt, lập tức bật đèn lên – căn phòng thoáng chốc bừng sáng. Người đàn ông trên sofa kinh ngạc đến độ suýt chút nữa ngã xuống, nhưng Dư Ngưng thì chỉ nhìn thoáng qua hai người mới đến, rồi lại vươn chân câu lấy eo người đàn ông: “Làm tiếp đi, đừng có ngừng ”

“...Hả?” Người đàn ông bị dọa đến ngây người rồi – không phải nói phụ nữ phương Đông rất thận trọng đấy à? Sao người dưới thân mình lại sẵn sàng trình diễn *** show công khai thế này?

Đang hăng thì bị cắt đứt làm cô ta cũng mất hết hứng thú, liền đẩy người ở trên mình ra, tiện thể vợ bừa một mảnh áo đắp lên người: “Ồ, chồng à, lâu lắm không gặp rồi đấy nhỉ?”

Thẩm Mộ nhìn thoáng qua người đàn ông đang trần truồng trên ghế, chẳng có vẻ gì là nổi giận: “Cút.”

Người nọ chỉ hận không thể độn thổ đi, liền hấp tấp xỏ chân vào quần rồi vắt chân lên cổ mà chạy, đến áo cũng không thềm mặc.

Còn lại Dư Ngưng ngồi trên ghế, hai chân vắt chéo, lộ ra một mảng lớn da thịt. Vóc dáng của cô ta rất đẹp, tiếc là khuôn mặt chỉ tầm tầm, nếu đi cùng Thẩm Mộ, nhất định người ngoài sẽ nói đôi vợ chồng này chẳng xứng đôi gì cả.

“Sau này lúc nào định về nhà thì báo trước cho tôi một tiếng.”

Dư Ngưng nhướn mày: “Để làm gì?”

“Để còn tránh.”

Cô ta biến sắc, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đây là nhà tôi, tôi muốn về còn phải báo cho anh chắc! Đúng là nực cười!”

Thẩm Mộ không muốn lãng nhăng với điên này nữa, liền tập trung vào việc đỡ Đường Kiều đang nửa mê nửa tỉnh lên tầng.

“Đứng lại!” Ngón tay mảnh khảnh chỉ thẳng vào Đường Kiều, cô ta cay nghiệt nói: “Anh ta là trợ lý của anh hả?”

Hắn vẫn tiếp tục đi: “Không phải việc của cô.”

Dư Ngưng hừ lạnh: “Sao lại không liên quan đến tôi? Dù thế nào thì chúng ta cũng là vợ chồng, thế mà anh đi đâu cũng chỉ mang theo anh ta chứ chẳng đoái hoài gì đến tôi cả. Đừng nói là anh có ý với anh ta rồi đấy chứ?”

Thẩm Mộ dừng lại.

“Đã có người nghi ngờ giới tính của anh rồi, khôn hồn thì im lặng một tí đi. Cũng đừng dây dưa với loại đàn ông như thế nữa, trừ công việc ra thì đừng qua lại!”

“Ha.” Hắn châm chọc cười: “Cô chơi đàn ông vui vẻ thế, đến phiên tôi chơi thì lại không được à?”

Cô nhún vai: “Anh mà chơi gái thì tôi cũng không quan tâm đâu, nếu không phải vì khuôn mặt ấy thì ai mà lo anh sống hay chết chứ. Ba mẹ tôi đều theo đạo Cơ Đốc, cực kỳ kì thị LGBT, bọn họ mà biết anh thích đàn ông thật thì mọi thứ anh có bây giờ đều biến mất đấy.”

Hắn không phản bác nữa, sự lạnh lùng trong mắt làm nhiệt độ phòng khách thoáng cái tụt giảm.

Nhưng Dư Ngưng chẳng sợ hắn chút nào – cô biết, hắn không có gan làm gì cô đâu: “Tốt nhất anh nên nhớ rõ, nếu không có ba mẹ tôi thì anh đã bị chú anh nghiền chết trong nước rồi, sao lại hô mưa gọi gió ở NY như bây giờ được? Ha ha, tuổi trẻ tài cao gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là...”

Thẩm Mộ lạnh lùng ngắt lời cô: “Nói đủ chưa?”

“Haha, không phục à? Tôi nói sai chắc?”

Hai người lờ qua tiếng lại đánh thức người làm trong nhà dậy, nhưng họ cũng không để tâm lắm – làm trong nhà này ba năm, họ đã quen cả rồi. Nam chủ nhân rất khi về nhà, nữ chủ nhân cũng vậy, nhưng cứ gặp mặt là sẽ cãi nhau, không sai đi đâu được.

Thẩm Mộ giao Đường Kiều cho người giúp việc: “Đưa cậu ấy vào phòng sách giúp tôi.”

Dư Ngưng thét lên: “Anh thực sự định để anh ta ở đây à!”

“Chỉ một đêm thôi, cô đừng nghĩ nhiều.”

“Nghĩ nhiều cái cc ấy! Anh cứ cẩn thận, có ngày tôi sẽ nói cho ba mẹ biết...”

Khóe môi hần giật giật, cong lên thành một nụ cười: “Tôi cũng rất tò mò, nếu ba mẹ cô biết cô vì náo phá thai quá nhiều mà mất khả năng sinh con thì sẽ phản ứng thế nào nhỉ?”

Mặt cô ta thoáng chốc trắng nhợt.

“Có khi họ sẽ từ cô không chừng, rồi cô sẽ chẳng sung sướng như bây giờ đâu.” Hần chậm rãi đi về phía cô, giẫm lên mớ quần áo đang vương vãi dưới đất: “Đương nhiên sẽ không còn tiền để mua mấy thứ này, càng không thể... đi bao dưỡng mấy thằng đàn ông của cô.”

Cô thở hào hển: “Anh! Tôi không thể mang thai thì anh vui lắm à! Anh nghĩ nhà tôi sẽ cho phép anh có con với con đàn bà khác chắc? Thẩm Mộ, anh cứ chuẩn bị đoạn tử tuyệt tôn đi!”

Hần thản nhiên đáp: “Thà thế còn hơn có con với cô.”

Cô hít sâu một hơi, cố làm mình bình tĩnh lại. Ở chung với nhau lâu như thế, cô cũng biết – chỉ nói miệng thì không thể dă động đến người đàn ông này được, mà một khi hần đã giận lên thật thì cô cũng không đỡ nổi đâu.

“Thôi, tôi về lần này không phải để cãi nhau với anh.” Giọng cô ta dịu xuống: “Anh xem, anh làm tình nhân của tôi chạy mất rồi đấy, định chịu trách nhiệm thế nào?” Cô nhìn hần, mỉm cười quyến rũ, Không thể không thừa nhận rằng – về ngoài của Thẩm Mộ thực sự rất hoàn hảo, làm cô không nhận được chỉ muốn mở hai chân ra.

Hần cúi người, từ từ đến gần cô: “Đi tìm thằng khác đi. Tôi ngại bẩn.”

Cô ngẩng người, đoạn tát thẳng vào mặt hần: “Anh nghĩ anh sạch sẽ lắm chắc! Hạng thối nát vô liêm sỉ!”

Tuy biệt thự cách âm khá tốt nhưng Đường Kiều nằm trên tầng vẫn loáng thoáng nghe được tiếng hai người dưới kia xung đột. Thẩm Mộ danh tiếng vẻ vang như thế, sau lưng cũng chỉ là một người đội mấy chục cái nón xanh thôi – ai cũng ngầm hiểu nhưng chẳng ai nói ra, dù trước mặt xưng anh gọi em với hần thân thiết cỡ nào chẳng nữa, thì sau lưng vẫn âm thầm khinh thường hần. Nếu hôm nay hần thực sự mang Dư Ngưng đến tiệc rượu thì có khi phải đến một nửa số người ở đó đã ngủ với cô ta rồi ấy chứ.

Nghĩ vậy, trong anh đột nhiên dâng lên một niềm khoái cảm trả được thù, còn không nhận được mà cười lớn.

Nghỉ ngơi một lúc, đợi cơn rượu qua đi, đầu bớt đau thì cổ họng anh lại bắt đầu khô rát. Anh chặt vật ngồi dậy định tự đi lấy cốc nước thì bỗng nhiên nhìn thấy một tấm ảnh đặt trên bàn làm việc.

Đó là một tấm ảnh ba người. Trong hình, Đường Kiều và Triệu Lan Chi sáu tuổi đứng hai bên Thẩm Mộ, hần cao hơn bọn anh một cái đầu, mỗi tay ôm vai một người, cả ba đều cười rất tươi với ống kính.

Anh không nhớ tấm hình này được chụp khi nào, nhưng anh biết – khoảng thời gian trẻ con mà anh có được ánh mắt ngây ngô như thế này đã trôi qua lâu lắm rồi.

Nếu như... Nếu anh không yêu Thẩm Mộ, hay nếu ba anh không làm việc cho Thẩm gia, thì có lẽ bây giờ anh và hần vẫn giống như trước kia, có thể vui vẻ đứng cùng nhau mà chụp một tấm hình.

Lúc đầu khi mới sống lại, thực ra thì anh chưa từng thực sự hận hần. Anh nghĩ mình không cần thiết phải oán hận một người vì những việc mà ở thời điểm này người đó chưa làm, hơn nữa, dù có không là bạn thì

cũng không đến mức trở mặt thành thù. Nhưng mấy năm sau đó, khi anh dỗi theo cuộc sống khổ cực của mẹ con Thẩm Duy Thần, lòng anh đã không còn bình tĩnh như nước được nữa. Và đến khi bị hấn ép phải xa xứ, bị ép phải trở thành một thân phận xấu hổ hết như tình nhân giấu mặt, trở thành công cụ làm việc cho hắn, anh — đã thực sự hận hắn đến tận xương.

Anh nhịn xuống cảm giác muốn ném khung ảnh đi, nhìn chăm chăm vào Thẩm Mộ trong hình, không nhin được lại nhớ về một người khác.

Đã hai năm rồi, anh không nghe tin gì về Thẩm Duy Thần.

Trước khi xuất ngoại, anh đã sắp xếp mọi thứ cho cậu đầu vào đây, mỗi tháng đúng hạn chuyển một khoản tiền vào tài khoản của cậu, nhưng cậu chưa từng động vào một xu nào.

Dù vậy, anh cũng không định tự đi tìm cậu — anh vẫn để ý đến tình cảm kị mà cậu dành cho anh lắm. Hơn nữa, sau khi cậu vứt bỏ mọi thứ mà quý dưới chân anh cầu xin, anh đã không thể tỏ ra như chưa có gì mà đối mặt với cậu nữa rồi.

Anh đã dặn dò trợ lý, nhờ trợ lý chăm sóc cậu, xảy ra chuyện gì dù lớn hay nhỏ cũng phải báo cho anh trước tiên. Thực ra việc này nhờ Triệu Lan Chi là tốt nhất, nhưng từ khi anh xuất ngoại thì y đã cắt đứt liên lạc với anh.

Năm đầu tiên, anh biết cuộc sống của cậu không có thay đổi gì nhiều so với trước đây, vẫn ở lại căn nhà mà anh đã để lại. Mấy người cực phẩm của Đào gia có mặt dày tìm cậu mấy lần, hy vọng có thể ở nhờ mấy hôm, nhưng đều bị cậu lạnh lùng nhốt ngoài cửa.

Trải qua biến cố trong nhà là thế, nhưng thành tích của Thẩm Duy Thần trong đợt thi vẫn rất tốt — điều này anh cũng đoán được. Anh bảo trợ lý khi nào thư báo danh của cậu được đưa tới thì báo với anh trước một câu, nhưng lại không ngờ — đó là khi cậu biến mất.

Giống như nước bốc hơi khỏi nhân gian, cậu thực sự đã tan biến. Đường Kiều vận hết tất cả các mối quan hệ còn trong nước cộng với sự giúp đỡ của cảnh sát, nhưng vẫn không tìm được cậu.

Có lẽ là từ khi đó, anh bắt đầu mất ngủ, ngày ngày đều canh điện thoại, chờ tin từ trong nước tới. Một tháng sau, anh thực sự không nhin nổi, liền bắt chấp tất cả mà quay về — đó cũng là lần duy nhất trong ba năm này anh về nước.

Nhưng dù thân ở trong nước, anh vẫn chẳng biết làm gì ngoài tìm kiếm và chờ đợi. Anh về nhà trọ của mình thì thấy đồ đạc vẫn ở nguyên đó, hầu như không xê dịch. Hình như cậu ngủ ở phòng anh, trong tủ quần áo còn treo không ít đồ của cậu.

Đường Kiều ngồi trong phòng ngủ, mừng rỡ tưởng đến cảnh cậu một mình ở đây mà hồ thẹn vô cùng.

Hai người thân cận nhất đời đột nhiên cùng biến mất, sao cậu có thể khôi phục trong một thời gian ngắn được? Nhìn cậu bình tĩnh như thế, anh vừa mừng vừa lo, thật chẳng biết đằng sau vẻ ung dung ấy đang ẩn chứa sóng gió gì.

Thực ra anh biết, khả năng lớn nhất không phải là cậu bị bắt cóc, mà là — cậu tự rời đi.

Anh ngây ngẩn đợi ở thành phố S nửa tháng. Giục mãi không thấy anh về, Thẩm Mộ liền tự mình đến xách anh về Mỹ. Không từ bỏ việc tìm kiếm Thẩm Duy Thần, tháng nào anh cũng gửi tiền vào tài khoản của cậu, nếu cậu có dùng tấm thẻ ngân hàng kia thì anh sẽ biết ngay cậu đang ở đâu. Dần dà ba năm, số tiền đó đã tích tụ không nhỏ, nhưng người thì vẫn đi mất hút.

Một đứa trẻ vừa mới thành niên, lại không học đại học, có thể tự sống một mình thế nào được chứ?

Bệnh mất ngủ của anh càng lúc càng nghiêm trọng, cả ngày cứ hoảng hoảng hốt hốt, ngay cả Thẩm Mộ cũng không nhin nổi nữa, lôi thẳng anh đến bệnh viện. Từ đó, anh bắt đầu chuỗi ngày vạ vật cùng thuốc ngủ.

Có lẽ vì tối qua hiếm khi được ngủ ngon nên dù hôm nay uống rượu, anh vẫn bị mất ngủ như cũ. Tiếng cãi nhau dưới tầng đã ngừng lại tự bao giờ. Dòng hồi ức thốt nhiên tràn về làm anh hoảng hốt, liền mở cửa sổ

ra, để gió đêm làm dịu đi đầu óc mình. Anh vô thức lấy một chiếc thuốc lá ra, cố gắng mượn khói thuốc để ép xuống cảm xúc đang mãnh liệt dao động.

Vào ban đêm, NY nom y hệt như thành phố S, ánh đèn trải dài bất tận, che lấp đi cả ánh sao mờ nhạt trên trời kia.

Mãi đến năm giờ sáng, Đường Kiều mới đi ngủ, khi mở mắt ra thì mới có hai giờ trôi qua. Anh kéo lê cơ thể mệt mỏi xuống tầng, không thấy Dư Ngưng thì thở phào một cái. Chẳng hiểu sao mà người đàn bà đó vẫn nghĩ anh là hạng bán thân cho Thẩm Mộ – tuy anh không để ý đến cái nhìn của người khác thật, nhưng vẫn sẽ không thích.

Trong phòng ăn chỉ có mình Thẩm Mộ đang đọc báo uống cafe, thấy anh đến thì nói: “Sắc mặt em rất tệ.”
“Rượu vào thì thế.”

“Hôm qua em đã nôn hết ra rồi, giờ đến ăn gì đi.”

“Không cần đâu, tôi về trước...”

“Ngồi xuống.” Thẩm Mộ nhấp một ngụm cafe. Vẻ mặt của hắn có thể tạm coi là dịu dàng, nhưng ngữ điệu lại không cho phép người ta từ chối.

Đường Kiều cau mày, nghĩ bụng không cần thiết phải xích mích với hắn vì chuyện con con này, liền ngồi xuống cạnh hắn. Trên bàn là bữa sáng điển hình của Trung Quốc – một bát cháo còn bốc hơi nóng, làm anh không nhịn được muốn ăn nhiều hơn.

Thẩm Mộ buông tờ báo xuống, im lặng nhìn anh ăn.

Anh đã quen bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, chỉ cúi đầu tập trung ăn cháo, hoàn toàn ngó lơ hắn.

Hình như tâm trạng của hắn khá tốt: “Hôm nay cho em một ngày nghỉ, về nhà nghỉ ngơi đi.”

—

Bán mạng làm việc cho Thẩm Mộ không phải là chuyện nhàn hạ gì, giờ tự dưng lại được một ngày nghỉ, Đường Kiều lại chẳng biết nên làm gì.

Cơm trưa là đồ Trung gọi từ ngoài quán, gọi là đồ Trung, nhưng hương vị thì thật không dám khen bừa, làm anh chỉ gấp vài đũa rồi bỏ đó. Anh lại nhớ đến đứa trẻ đã mất tích từ lâu – Thẩm Duy Thần, tuy cậu còn nhỏ, nhưng tay nghề nấu ăn thực sự tốt lắm.

Ăn xong, anh nằm lên giường, lăn đi lộn lại hơn một giờ mà vẫn không ngủ nổi, liền ngồi dậy, châm một chiếc thuốc.

Không hiểu sao anh lại nhớ đến buổi tối hôm đó, thiếu niên anh tuần ngon lành, cộng với hơi thở ấm áp và sạch sẽ...

Nghĩ nghĩ một lúc, anh không nhịn được bật cười. 419 thôi mà, nhớ mãi không quên làm gì chứ? Anh luôn phân biệt rất rõ ràng đâu là tình yêu đâu là ***, nay tự dưng lại nhớ về một đối tượng qua đêm?

Có lẽ... là vì quá cô đơn rồi.

Dù chỉ là một người xa lạ cũng được.

Hút xong chiếc thuốc, anh dụi tàn thuốc vào gạt tàn, đứng dậy đi tìm cái áo khoác hôm trước – tấm vé mà Elvis dúi vào túi áo anh vẫn ở nguyên đó.

Show thời trang này diễn ra trong một tuần, mà hôm nay đã là ngày thứ hai. Giờ là chín giờ tối, có lẽ đã sắp kết thúc rồi, giờ anh đến không biết có gặp được cậu không.

Do dự một chốc, Đường Kiều quyết định thử vận may một lần xem. Không tìm được Elvis thì thôi, cùng lắm là đến bar tìm người khác vậy.

Anh cũng không thích lạm giao, chỉ là đột nhiên nghĩ — một mình trải qua đêm tối, thực sự là rất khó chịu.

Seven: Đột nhiên phát hiện ra mấy chương trước có vài lỗi type, ngại ghê.... Sao các cô không nhắc tôi hả hả TvT

49. Chương 49

Vì tắc đường nên Đường Kiều đến nơi còn muộn hơn dự tính – lúc này show diễn đã kết thúc, dòng người cả nam lẫn nữ đang ủa ra như thủy triều.

Anh không xuống xe mà ngồi lại ở trong, im lặng tìm kiếm dáng hình Elvis.

Trong quá trình này, anh cũng không thấy buồn chán. Trong đám người ủa ra có rất nhiều trai xinh gái đẹp, nhìn thôi cũng thấy vui vẻ. Trừ nhà thiết kế và nhiếp ảnh gia ra thì còn lại phần lớn đều là thanh thiếu niên đang ở thời thanh xuân tươi đẹp nhất, mang theo ánh mắt kiêu ngạo và nụ cười tươi rói mà không gì dập tắt nổi.

Đường Kiều rất ngưỡng mộ họ ở điểm đó. Tuổi hai mươi của anh đều dành hết cho sự nghiệp, ở đời này, anh chưa từng hưởng thụ một giây phút nào của tuổi trẻ tự do. Phần đầu mười năm đến năm ba mươi tuổi, ai ngờ kết cục lại là tay trắng.

Dòng người dần thưa đi, nhưng anh vẫn chưa thấy Elvis. Nghĩ lại cũng thấy thật ngớ ngẩn, anh không chuẩn bị trước mà đến đây, khả năng gặp được cậu vốn đã không lớn, có khi cậu đã đi từ sớm rồi. Nếu phải nói thì, anh vẫn chưa có cách liên lạc với cậu, mà thôi, 419 mà cũng xin số nhau thì cũng quá lằng nhằng rồi.

Nhưng dù sao thì anh vẫn hơi thất vọng... Đang định khởi động xe đến bar tìm đối tượng mới thì anh bỗng nghe tiếng ai gõ cửa xe mình.

Khuôn mặt vẫn chưa tẩy trang của Elvis đột nhiên xuất hiện. Dưới ánh trăng mờ ảo, gương mặt cậu đượm vẻ yêu dã mị hoặc, khóe mắt hơi cong lên, quyến rũ chẳng khác nào tiểu yêu tinh.

“... Trùng hợp thật đấy.” Đường Kiều cười.

“Hửm? Chỉ là trùng hợp thôi à?” Cậu nhướn mày lên: “Thế mà tôi cứ nghĩ anh cố ý đến xem tôi diễn cơ đấy, hại tôi mất công mong chờ!”

“Ha...” Anh chợt dạ sờ mũi: “Nói sau đi. Cậu biết xe tôi hả?”

“Tôi từng ngồi xe anh rồi, trí nhớ của tôi rất tốt đấy.”

Hai người lúng túng im lặng một hồi. Anh thấy khó hiểu – hừ, lần đầu gặp mặt đã tự nhiên lăn giường như thế, sao bây giờ lại ngại ngần thế này?

Anh nên nói gì bây giờ?

Này, giờ cậu có rảnh không? Ngủ với tôi nhé? Hay là: Kỹ thuật lần trước của cậu ổn lắm, có thích cùng tôi thêm lần nữa không?

Anh đang đầu đầu suy nghĩ thì cậu bỗng thần nhiên nói: “Người đại diện của tôi có việc đi trước rồi, mà tôi lại không lái xe đến. Nếu anh tiện thì có thể cho tôi quá giang một đoạn được không?”

Anh cầu còn chẳng được ấy chứ! Liền hấp tấp mở cửa xe ra cho cậu: “Đương nhiên là được rồi!”

Trên đường đi, Đường Kiều thuận miệng hỏi về show diễn hôm nay. Elvis không nói nhiều lắm, anh hỏi gì thì đáp đó, nhưng vẫn chăm chú nhìn anh.

Đến nhà trọ của cậu rồi, anh cảm thấy mình không thể ở thế bị động mãi được: “Không mời tôi lên uống cốc nước hả?”

Cậu thần nhiên cười: “Tôi mới đến NY không lâu, trong nhà còn bừa lắm, chỉ sợ anh chê cười thôi.”

“Haha, sao lại thế được.” Anh chỉ muốn lăn giường với cậu rồi ôm nhau ngủ một giấc, về cơ bản thì chỉ cần một cái giường là đủ, nhà bừa hay không anh quan tâm làm gì?

Nói thì nói thế, nhưng khi bước vào nhà cậu, anh vẫn đánh giá xung quanh một phen. Mọi thứ được thu xếp khá gọn gàng, không gian rất thoáng, màu sắc của tường và rèm cửa đều mang đến cho anh một cảm giác y như lần đầu anh gặp cậu vậy – nhẹ nhàng mà thoải mái.

Nhưng mà... Anh nhìn thoáng qua Elvis vẫn đang giữ nguyên lớp trang điểm trên mặt, cảm thấy từ nhẹ nhàng thoải mái lúc này lại chẳng ăn nhập gì với cậu cả. Nhưng dù là vậy, dáng vẻ này của cậu vẫn rất hấp dẫn anh – vai rộng, eo gầy, chân dài, mông cong, khi cười lên cực kỳ cuốn hút. Tưởng tượng đến vẻ lạnh lùng cao ngạo của cậu ở trên sàn diễn, cả người anh không nhịn được nóng lên.

Rõ ràng anh đã qua cái thời nông nổi rồi, sao phản ứng lại chẳng khác nào thiếu niên mới ăn trái cấm vậy? Hừm.. có lẽ là vì Elvis rất hợp khẩu vị anh đi.

“Muốn uống gì?”

“Cậu muốn làm không?”

Hai người đồng thời mở miệng. Cậu nhìn anh, hơi ngạc nhiên, còn anh thì đỏ bừng mặt, cứ như mình là ông chú biến thái ham giai đẹp ấy!

Sau giây phút xấu hổ ngắn ngủi, cậu gật đầu: “Cũng được. Anh muốn tắm trước không?”

Nửa giờ sau, Đường Kiều bước ra khỏi phòng tắm, mặc chiếc áo tắm mà Elvis đưa cho. Chất liệu của áo rất tốt, mặc vào rất có hơi thở của gia đình, làm anh có hơi không quen.

Cậu đang ngồi bên giường xem TV, thấy anh đến thì cười như không cười hỏi: “Đúng là anh chỉ tình cờ đi ngang qua chỗ tôi thôi chứ?”

“Ừ, sao vậy?”

“Lúc tôi treo áo lên hộ anh thì thấy cái này.” Cậu giơ chiếc vé vào cửa lên, nở nụ cười狡 hoạt: “Đừng nói là anh lúc nào cũng mang nó theo đấy?”

“À.” Anh bình tĩnh giải thích: “Tôi nghĩ là, nếu một ngày tôi có hứng đi xem mà lại phải đứng ngoài cửa thì đúng là mất mặt.”

Cậu bật cười. Nụ cười lần này khác với những lần trước đây, ý cười nhiễm đến tận đáy mắt.

“...Mắt cậu không phải là màu xanh à?”

“Lần đó tôi đeo lens.” Đôi mắt đen láy chớp chớp. Động tác này quen thuộc đến lạ, làm Đường Kiều không khỏi hoảng hốt.

“Tính theo tuổi thì anh đã là trưởng bối, sao còn mắt tự nhiên với hậu bối là tôi làm gì?”

Hai chữ trưởng bối làm anh rất mất hứng – anh biết mình đã già rồi, nhưng không cần người ta treo bên miệng nhắc nhở đâu! “Đã biết tôi là trưởng bối mà sao cậu lại dám càn quấy như thế, hử!”

Elvis đến gần Đường Kiều, hơi thở nóng hổi phả lên cần cổ mẫn cảm của anh, thanh âm trầm thấp gợi cảm: “Anh đến tìm tôi là để lên giường đấy ư?”

“...”

“Anh thích ngủ với tôi à?”

Anh đáp cho có lệ: “Ừ.”

Cậu nhìn anh một lúc, đoạn tắt đèn.

Áo tắm trên người anh bị thô bạo kéo xuống, thân thể nóng rực của thiếu niên đè lên làm anh mơ mơ màng màng, quanh mũi tràn ngập mùi sữa tắm dễ chịu trên người cậu. Ánh trăng len vào cửa sổ, chiếu lên hai cơ thể trên giường đang không ngừng quấn lấy nhau.

Đến nửa đêm, Đường Kiều bị lạnh tỉnh. Bờ vai trần trụi hoàn toàn bị lộ ra ngoài, anh kéo chăn, có lẽ vì quá mạnh tay nên đánh thức người bên cạnh – hoặc giả như cậu vẫn chưa ngủ. Elvis ôm anh chặt hơn, đầu ngón tay ấm áp lướt trên bờ vai lạnh lẽo.

“Anh thích... ngủ với tôi ư?”

Không phải cậu vừa hỏi rồi à? Đường Kiều gật đầu, sức nhớ ra cậu không nhìn thấy động tác của mình, liền nói: “Ừ.”

“Vậy thì tiếp tục ngủ với tôi đi. Đừng tìm người khác nữa.”

Đường Kiều ngẩn người. Nếu anh hiểu không sai thì – cậu đây là đang yêu cầu làm bạn giường lâu dài với anh hả? Câu nói thứ hai của cậu làm anh hơi bất an – chuyện này nói khó thì không khó, nhưng mà cũng không dễ đâu... Nhất thời, anh không biết nên trả lời thế nào.

Cảm thấy cơ thể trong lòng mình cứng lại, cậu liền giải thích: “Tôi không có bạn bè ở NY, trừ thời gian làm việc ra thì không biết làm gì để giải trí hết, thậm chí cũng không tìm được bạn giường.”

Sao lại thế được? Elvis vừa trẻ vừa đẹp trai, chỉ cần cậu ngoắc tay một cái là một đồng nam nữ lập tức lao tới xếp hàng ấy chứ!

“Tôi thấy cơ thể hai ta rất hợp nhau, chi bằng chúng ta tạm thời kết giao trong lúc tôi ở NY đi? Nếu anh không ngại.”

Nói cho cùng thì chỉ là quan hệ bạn giường thôi hả? Anh không có lý do để từ chối nữa: “Thế cũng được. À, tên tôi là Đường Kiều.” Vì sau này còn gặp nhau nhiều nên anh rất tự giác báo tên ra.

“Tôi biết.”

“Sao cậu lại biết? Mà nữa, hình như cậu biết rất rõ tuổi của tôi?”

Elvis khẽ cười: “Tôi có nghe người khác nói về anh trong bar.”

“Cậu rất hay đến đấy à?”

“Ừ, nhưng mấy lần trước vẫn chưa tìm được ai hợp ý.”

“Đấy là vì cậu yêu cầu quá cao.” Anh ngồi dậy: “Tôi muốn hút thuốc, cậu có để ý không?”

Cậu hỏi lại: “Miệng anh rất rảnh rồi hả?”

“Ừ.”

Cậu liền hôn lên mặt anh một cái: “Nếu anh không muốn ngủ... vậy chúng ta tiếp tục thôi.”

Tròn một đêm đó, Đường Kiều có cảm tưởng như mình đang chìm nổi trong cơn bão tố cuộn cuộn. Cơn tình ái mãnh liệt đem đến cho anh cảm giác buồn ngủ hiem hoi, anh vô thức tìm kiếm hơi thở của thiếu niên rồi vùi đầu vào ngực cậu.

Rõ ràng là mới gặp nhau lần thứ hai mà... Sao anh lại cảm thấy như đã quen cậu từ lâu lắm nhỉ? Cậu cứ như là...

Một liên tưởng thoáng lướt qua trong anh rồi biến mất. Anh nhắm mắt, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngay khi đồng hồ báo thức vang lên tiếng chuông đầu tiên, Đường Kiều đã tỉnh, một môi vươn tay tắt chuông đi – thật chẳng muốn đi làm chút nào.

Thiếu niên nằm cạnh anh vẫn đang say ngủ, vùi đầu vào ngực anh, đường nét gương mặt khi nhìn nghiêng thực sự rất hoàn hảo.

Đặt cánh tay đang vắt ngang hông mình sang một bên, anh lão đảo đứng dậy, cắn răng chấp nhận cơn đau đón nơi eo và tứ chi mềm nhũn vô lực.

Thể lực của trai hai mươi có khác... Cuồng hoan như đêm qua ấy à, thỉnh thoảng nếm thử một lần là được, chứ thường xuyên ăn thì anh sẽ tổn thọ mất!

Elvis giật mình, mở mắt ra.

Anh thấp giọng nói: “Cậu cứ ngủ đi.”

Cậu dụi dụi mắt – động tác nom y hệt chú mèo con, đáng vẻ ngái ngủ nhìn đáng yêu vô cùng: “Anh đi đâu thế?”

“Đi làm chứ đi đâu.”

“À...” Cậu xán lại gần, hôn cái chóc lên môi anh: “Bao giờ anh lại tới tìm tôi?”

Anh hơi buồn cười: “Chẳng lẽ cậu không cần nghỉ ngơi à?”

Cậu ôm lấy eo anh: “Không cần, lúc nào anh đến tìm tôi cũng được ”

“Bỏ ra nào.” Anh thoáng nhìn qua đồng hồ: “Sắp đến giờ rồi, tôi phải chuẩn bị thôi.”

“Muộn chút cũng có sao đâu ”

“Không được, cấp trên của tôi ghê lắm.” Anh cài khuy áo sơ mi: “Cậu không cần đi làm hả?”

“Công việc của tôi là vào buổi tối, đến chiều mới phải chuẩn bị.”

“Sướng thật đấy.” Anh ao ước: “Có thể ngủ đến khi tự tỉnh mới thôi!”

“Còn mấy ngày nữa là tuần lễ thời trang sẽ kết thúc, anh có định đến xem tôi không?”

Anh lấy tấm vé đang đặt trên tủ đầu giường nhét vào túi áo mình: “Có thời gian thì tôi sẽ đi.”

Nhưng sau một ngày nghỉ thì trên bàn anh đã chất đầy tài liệu cần xử lý – việc gì Thẩm Mộ cũng tổng cho anh, bất kể là lớn hay nhỏ, dường như việc thấy anh làm quần quật vì mình làm hân rất vui vẻ vậy.

Mấy ngày liền tăng ca làm Đường Kiều vút bém anh bạn nhỏ mới quen ra sau đầu — giờ thì anh không còn hơi sức đâu mà lăn giường nữa.

Đến khi mọi chuyện tạm ổn thì đã đến ngày cuối cùng của tuần lễ thời trang. Mãi đến nửa giờ trước khi show diễn bắt đầu, Đường Kiều mới nhớ ra là mình có hẹn với Elvis, liền vội vã làm xong việc rồi chạy đến đó, đến cơm còn chưa kịp ăn.

Nhà thiết kế cho trang phục tối nay là một nhân tài kiệt xuất trong nước, phong cách rất khác biệt, tác phẩm được giới chuyên môn khen ngợi không tiếc lời, làm người đến tối nay cũng đông hơn mấy hôm trước.

Nhờ tấm vé Elvis đưa cho, Đường Kiều thuận lợi tiến vào khu vực sân khấu. Quanh anh toàn là trai xinh gái đẹp ăn mặc rất chau chuốt, anh mặc tây trang được cắt may thủ công đứng trong đó cũng không đến nổi quá lạc đàn. Gu thẩm mỹ của anh khá cao, hoàn toàn không thấy show diễn nhàm chán chút nào, huống gì trong số người mẫu còn có cả Elvis!

Đường Kiều ổn định chỗ ngồi không bao lâu thì buổi diễn chính thức bắt đầu. Xung quanh chợt tối, chỉ tập trung đèn vào khu vực sàn chữ T, âm nhạc du dương vang lên. Trước ánh mắt chờ mong của tất cả mọi người, người mẫu đầu tiên bắt đầu xuất hiện.

Chủ đề hôm nay là trang phục hằng ngày và công sở cho nam giới. Nhìn từng người mẫu cả khuôn mặt lẫn vóc người đều cực kỳ hoàn hảo lần lượt xuất hiện, anh nghĩ, nếu được xem Elvis giống như họ thế này một lần, có bận rộn hơn nữa anh cũng không hối hận.

Khoảnh khắc Elvis bước ra sân khấu, ánh mắt anh lập tức tập trung lên người cậu. Cậu mặc một chiếc sơ mi đơn giản, bên ngoài là áo gió dài đến bắp chân, khuy áo không cài lại quần âu đen làm đôi chân thon dài được phô ra một cách hoàn hảo trên mặt cậu là đôi kính râm làm anh nhìn không rõ biểu cảm, tay còn cầm một chiếc cặp táp màu đen.

Đường Kiều vốn nghĩ đàn ông lúc không mặc gì là đẹp nhất, giờ anh nghĩ lại rồi — chỉ cần là Elvis thì mặc gì anh cũng thấy đẹp. Đàn ông quả nhiên là sinh vật thị giác, anh không phải là ngoại lệ.

Toàn show cực kỳ cuốn hút, ngay sau khi nó kết thúc, một tràng vỗ tay vang dội lập tức vang lên. Dưới ánh đèn rực rỡ và âm nhạc xập xình, nhà thiết kế cũng bước ra, nhận thêm một tràng vỗ tay tán thưởng và kính trọng từ mọi người. Bản thân ông nhìn cũng rất tuyệt, tuy đã lớn tuổi nhưng vẫn rất cuốn hút.

Khán giả lục tục đi ra, Đường Kiều lại bước đến hậu trường. Khác với sàn chữ T sạch sẽ, hậu trường lại rất loạn, đầu đầu cũng là người mẫu, quần áo thì vứt lung tung.

Anh đi tìm Elvis, chỉ thấy cậu đang trò chuyện với nhà thiết kế. Đường như ông rất thân thiết với cậu, ánh mắt khi nhìn cậu cũng tràn đầy ẩn ý, mà thân là một người đã lăn lộn trong giới gay lâu năm, anh lập tức hiểu ra ý ông ta là gì.

Giới thời trang không khác giới giải trí là mấy, muốn có được cơ hội thì không chỉ cần năng lực, mà còn cần người dẫn hướng dẫn. Nhưng mà nếu cậu thực sự có gì với ông ta thì anh cũng không có ý kiến – ôi chao, anh với cậu chỉ là bạn giường thôi mà.

Hai người họ nói chuyện một chốc, Elvis bỗng nhiên quay lại, thấy anh thì híp mắt cười – hôm nay mắt cậu lại màu xanh.

Anh vẫy tay với cậu, cậu liền đi tới bên anh: “Anh thực sự đến hả?”

“Ừ. Nhìn đẹp mắt lắm đấy.”

“Anh đang nói tôi hay nói cả show hôm nay?”

“Cả hai.”

Có lẽ vì buổi diễn rất thành công nên Elvis khá là vui vẻ. Anh nhìn cậu, trái tim không hiểu sao cũng mềm đi: “Muốn đi ăn gì với tôi không? Tôi vừa làm xong đã vội đến đây, chưa kịp ăn gì cả.”

Cậu nhăn mày lại: “Nhưng mà...”

“Elvis!” Một phụ nữ phương Đông chạy tới: “Sao em vẫn chưa thay đồ hả! Mọi người đang chờ em đấy!”

Cậu quay sang anh: “Tôi đã có hẹn với bọn họ rồi.”

“Thế hả...” Đường Kiều hơi thất vọng nhưng không để lộ ra ngoài: “Vây cũng được, để sau vậy nhé.”

“Được.” Cậu nói: “Để tôi với thiệu với anh – đây là người đại diện của tôi, Lisa.”

Anh lịch sự bắt tay cô: “Cô cũng là người Trung Quốc à?”

Cô cười: “Vâng.”

Anh không nán lại lâu nữa, nói thêm vài câu rồi đi.

Lisa nhìn theo bóng lưng anh, tò mò hỏi: “Người em nói đấy à?”

Elvis khẽ gật.

“Vây sao em không đi với anh ấy? Rõ ràng là em không thích kiểu tụ tập kia mà, trước đây em vẫn từ chối đấy thôi.”

“Em rất hiểu anh.”

“Cho nên?”

Cậu chỉ cười không nói.

Bước ra khỏi đó, Đường Kiều bỗng chẳng có hứng thú ăn uống gì cả. Một mình đến nhà hàng thì đúng là nhạt nhẽo, anh định đi mua ít thức ăn nhanh, ăn cho qua bữa là được rồi.

Đến bãi đỗ xe, anh thấy một người đàn ông cao lớn đang đứng cạnh xe mình. Thấy anh, hắn lập tức tỏ ra áy náy: “Thật ngại quá, lúc tôi lấy xe ra không cẩn thận va phải xe anh. Anh xem...”

Anh nhận ra hần – là một trong số những người mẫu hôm nay. Lại nhìn xe mình – đuôi xe bị quệt một đường rất rõ ràng, thậm chí còn hơi lõm vào một chút.

Anh đang định nói thì cửa xe bên kia bỗng mở ra, một đôi giày cao gót hơn 10cm xuất hiện.

“Còn tưởng xe ai, hóa ra là của anh à.” Dư Ngưng mặc một chiếc váy khêu gợi lộ cả mông lưng, khinh miệt nhìn Đường Kiều.

Seven: Mặc mệt với thím quá Elvis à =))))

50. Chương 50

“Cô Dư.”

Người mẫu giật mình: “Hai người có quen nhau hả?”

Dư Ngưng hừ lạnh một tiếng: “Đâu chỉ là quen không thôi, quan hệ giữa em và anh ta khá phức tạp đấy.”

“Thế thì dễ rồi.” Đường như không nhận ra biểu cảm quái dị của tình nhân, người mẫu vui vẻ nói: “Anh à, nếu anh không ngại thì chuyện này ta giải quyết riêng được không? Về tiền bồi thường...”

Đường Kiều lại không muốn lằng nhằng với Dư Ngưng: “Không sao, tôi đến đòi công ty bảo hiểm là được. Xe của tôi không quý giá gì, xước xát một chút cũng tốn không mấy đâu.”

Hần hơi bất ngờ: “Sao lại thế được?”

“Sao lại không được?” Dư Ngưng cười lạnh: “Có cho anh ta một trăm lá gan đi chẳng nữa, anh ta cũng không dám lấy tiền của em đâu!”

“Hả?”

Cô ta ản ý nói: “Anh ta chuyên hầu hạ phía dưới của chồng em. Em không cần mặt anh ta đã là nhân đạo lắm rồi, anh ta còn dám lên mặt với em hả? Nói khó nghe một chút là — hạng chuyên bán mông mà cũng có tư cách nói chuyện với em chắc!”

“Cái gì!” Hần giật mình, bưng tỉnh nhìn người đàn ông quần áo bảnh bao trước mặt, vừa thương tiếc vừa xem thường. Cùng là người được bao dưỡng nhưng hần hoàn toàn khác anh – thứ nhất, là Dư Ngưng chủ động tới tìm hần thứ hai và cũng là quan trọng nhất – hần là người ở trên! Hần là thẳng nam đấy!

Không hiểu sao, thẳng nam luôn có cảm giác là mình cao hơn gay một bậc.

Đường Kiều thẳng lưng đứng đó, chẳng có vẻ gì là tức giận trước lời vũ nhục trắng trợn của Dư Ngưng, chỉ lạnh nhạt nhìn cô ta, cứ như những gì ả nói chẳng liên quan gì đến anh cả.

Vì lịch sự nên hần vẫn hỏi lại: “Chuyện bồi thường...”

Anh nói: “Tôi đã nói rồi, bỏ qua đi.”

Dư Ngưng đắc ý: “Em đã bảo rồi mà!”

Hần cười mà trong không cười: “Vây cảm ơn anh nhé.”

—

Đường Kiều chẳng còn hứng đi mua thức ăn nhanh nữa, liền lái thẳng cái xe bị xước một vết dài về nhà. Về đến nhà, mở tủ lạnh ra, bên trong chỉ còn mỗi bia lạnh.

Anh biết bia lạnh sẽ làm cái dạ dày rỗng tuếch của mình thêm khó chịu, nhưng anh không buồn nghĩ nhiều nữa.

Thẩm Mộ đối xử với anh không tồi, tiền lương tiền thưởng đều vào đó, còn cấp cho một phòng trọ ba phòng ngủ hai phòng khách ở đoạn đường trung tâm của NY. Anh ngồi trong phòng khách, vừa xem TV vừa uống bia. Trên TV đang tường thuật trực tiếp một trận bóng, giọng nói phấn khích của tường thuật viên không ngừng vang lên, làm căn phòng im ắng sinh động hơn một chút.

Mưa rơi tự bao giờ, đến khi trận bóng kết thúc thì đã âm ầm mưa to.

Quả nhiên, không quan tâm đến cơ thể sẽ không có kết cục tốt. Dạ dày anh vốn đã gờn gợn co rút tỏ ý kháng nghị, bây giờ thì không ngừng cuộn lên, đau đến mức mồ hôi chảy ròng, thậm chí anh còn chẳng có sức đứng lên đi lấy chén nước.

Kể cả thế, anh cũng lười đi gọi bác sĩ – vì chính anh cũng là bác sĩ nên anh biết, đây là kết quả của ăn uống không điều độ và mất ngủ trong thời gian dài, chỉ cần uống thuốc giảm đau rồi nhịn một chút là xong.

Nhưng mà... lúc đang ốm mà không có ai bên cạnh thì thật cô đơn quá.

Ở NY, anh chẳng quen ai đến mức có thể gọi trong trường hợp này cả.

Không buồn cởi quần áo, anh lồm cồm bò lên giường, cố gắng ngủ để quên đi cơn đau. Nhưng chẳng mấy chốc, anh đã tỉnh lại vì đau quá, mà cơn mưa ngoài kia vẫn chưa dừng lại.

Chuông điện thoại vang lên, phản ứng đầu tiên của anh là – Thảm Mộ gọi tới. Run run cầm lấy điện thoại, người gọi đến thế mà lại là Elvis.

“Alo?”

Nghe tiếng thở dốc bất thường của anh, Elvis thấy lạ: “Đường Kiều? Anh làm sao thế?”

“Người tôi hơi khó chịu.” Anh dừng lại một lúc, nói tiếp: “Cậu có muốn đến thăm tôi không?”

Giọng cậu hơi căng thẳng: “Không nghiêm trọng lắm chứ?”

“Ha, tôi cũng không biết nữa.” Anh trở mình, nhìn chăm chăm lên trần nhà: “Chưa chết được đâu.”

Cậu lập tức nói: “Nhà anh ở đâu?”

Cúp điện thoại rồi, cậu lập tức cầm áo khoác lên định đi. Lisa vẫn chú ý đến cậu, thấy vậy thì lập tức chen chúc đi tới: “Em định đi hả?”

“Ừ, hình như anh ấy không khỏe, em đến xem xem.”

Cô biết người cậu đang nói đến là ai: “Không phải em nói hôm nay em bao đấy à! Em đi thì ai chi?”

Cậu không kiên nhẫn móc chìa khóa ra một tấm thẻ: “Đây, mật mã vẫn thế nhé.”

Cô lẩm bẩm: “Hừ, mật mã của em ở đâu cũng giống nhau cả. Không phải em nói là muốn lạt mềm buộc chặt hả? Sao người ta mới gọi có một cú mà em đã vẩy đuôi chạy tới rồi?”

“Muốn chơi lạt mềm buộc chặt, đầu tiên là phải đủ nhẫn tâm. Mà khi đứng trước mặt anh ấy, em mãi mãi không thể đạt đến ranh giới đó được.”

Khi chuông cửa vang lên, Đường Kiều đang chìm trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nhất thời không phân biệt được âm thanh đó là ở hiện thực hay trong mơ.

Tiếng chuông dần biến thành tiếng đập cửa, càng lúc càng lớn, rầm rầm rầm rầm, tựa như gõ thẳng vào ngực anh vậy.

Cuối cùng anh cũng tỉnh táo lại, lảo đảo bước ra mở cửa.

Thanh niên đứng ngoài cửa như đang tỏa ra hơi thở mát lạnh của cơn mưa. Cậu nắm lấy tay anh: “Sắc mặt của anh rất tệ, để tôi dẫn anh đi gặp bác sĩ nhé?”

Anh ngẩn ra.

Elvis bước vào trong nhà, mang theo hơi thở mát lạnh của cơn mưa. Cậu nắm lấy tay anh: “Sắc mặt của anh rất tệ, để tôi dẫn anh đi gặp bác sĩ nhé!”

Anh lấy lại bình tĩnh: “Ồ, cậu đến thật hả? Lo cho tôi đến thế?”

Cậu trách cứ: “Là ai gọi đến mà nói chuyện kiểu đó thì tôi cũng tới thôi.”

À, hóa ra anh không phải là duy nhất. Anh cười cười: “Cậu tốt bụng thật đấy.”

Cậu nhăn mày lại: “Nói nhiều thế làm gì, anh đi thay quần áo đi, chúng ta đến bệnh viện.”

“Không cần đâu.” Anh vô lực dựa vào tường: “Phiền cậu xuống hiệu thuốc dưới kia mua hộ tôi ít thuốc giảm đau là được.”

“Đường Kiều! Thuốc không thể uống bừa!”

“Tôi hiểu rất rõ mình bị làm sao. Đau bụng bình thường thôi mà, ăn uống điều độ là ổn.”

Cậu đỡ anh vào phòng ngủ, đặt anh lên giường, cởi áo khoác và quần ra rồi đắp kín chăn cho anh: “Tôi đi mua thuốc.”

“Ừ.”

Cậu nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, không gian lại trở về yên tĩnh, chỉ còn tiếng tí tách mưa rơi. Rõ ràng mọi thứ vẫn y như mười phút trước, nhưng anh lại mơ màng nghĩ — có lẽ cơn đau cũng không đến nỗi không thể chịu được như vậy.

Chẳng mấy chốc Elvis đã về. Cậu vừa bước vào phòng, anh đã ngửi thấy mùi thức ăn phảng phất.

Cậu giơ cái túi trong tay lên: “Tôi mua cả đồ ăn nhẹ nữa. Trong phòng khách có vỏ lon bia, không phải anh để bụng rỗng uống bia đấy chứ?”

Trong giọng nói của cậu có ý quở trách, làm anh hơi xấu hổ – bị một thằng nhóc nhỏ hơn mình mười lăm tuổi nói như thế thì đúng là...

Dưới cái nhìn chăm chăm của cậu, anh ngoan ngoãn uống thuốc bằng nước ấm.

“Được rồi, ăn thôi.” Elvis mở túi ra – bên trong là một âu cháo đúng kiểu Trung còn tỏa hơi nóng, làm người ta thấy rất thèm ăn.

Lâu lắm rồi Đường Kiều chưa ăn đồ Trung – không phải vì anh không thích, mà là anh không muốn. Ở chốn đất khách mà ăn đồ ăn của cố hương chỉ làm anh thêm mong nhớ, thêm khó chịu mà thôi.

Cậu gấp một miếng đồ ăn kèm đưa tới bên miệng anh, làm anh hơi ngại: “Để tôi tự làm...”

Cậu cũng không ép, yên lặng ngồi bên giường nhìn anh ăn.

Đồ ăn kèm phối với cháo rất tuyệt, sưỡi ấm cái dạ dày đang trống rỗng của Đường Kiều.

Elvis đột nhiên vươn người tới, hôn lên khóe miệng anh. Anh không phản ứng kịp, cái thìa chọt đơ ra giữa không trung.

Nụ hôn này kết thúc rất nhanh: “Mép anh vừa dính cháo.”

“À... cảm ơn.” Giọng anh hơi ảm ách.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Trời sáng nhanh quá.”

Thế nào mà đã qua một đêm rồi.

“Tôi có thể ở lại được không?”

Anh dịch người ra, để ra một khoảng trống cho cậu: “Lên đây đi.”

Cậu cởi áo khoác đã bị mưa xối ướt, chui vào chăn, thỏa mãn thở phào: “Thật là ấm”

Nhìn đôi mi thật dài ấy rũ xuống, không hiểu sao anh lại thấy ngực mình như bị mèo cào: “Hôm nay... thật sự cảm ơn cậu rất nhiều.”

Cậu chớp chớp mắt: “Vậy anh định báo đáp tôi thế nào đây?”

Anh nghĩ một lúc, nói: “Ừm... sau này tôi phụ trách mua bcs nhé?”

Cậu bật cười: “Anh mau mau khỏe lên đi, không thì tôi đi tìm người khác đấy.”

Anh thấy hơi buồn cười: “Thì giờ cậu đi tìm cũng được mà.” Hai người cũng có phải là đang yêu đâu. Nhu cầu sinh lý bình thường của đàn ông ấy mà, anh hiểu anh hiểu.

Elvis im lặng. Mãi đến khi anh tưởng cậu đã ngủ, cậu mới lên tiếng: “Anh muốn tôi đi tìm người khác sao?”

“Ừ? Thì có sao đâu, ngủ cùng ai mà chẳng thế, cậu thích là được rồi.”

“Tôi thích dùng từ làm tình hơn.”

“Tại sao?”

“Vì làm tình là có yêu nên mới làm, khác với ngủ chứ.”

Khóe miệng anh cong lên: “Thanh niên thời nay suy nghĩ lạ thật đấy.” Hai từ đó đều chỉ chung một hành động bản năng thôi, có gì mà phân với chả biệt.

Elvis vẫn cố chấp như trẻ con: “Không giống mà!”

“Ừ ừ ừ, không giống không giống.”

Cậu vui đùa vào cổ anh, râu rĩ lấm bầm, hơi thở nóng rực: “Anh phải mau khỏe lên đấy...”

Mỗi lần ở cùng Elvis, Đường Kiều đều có thể ngủ rất ngon. Hôm nay cũng không là ngoại lệ – khi anh tỉnh thì đã là giữa trưa, qua giờ đi làm từ lâu rồi.

Vị trí bên cạnh trống rỗng, trong phòng tắm lại vang lên tiếng nước chảy, hẳn là cậu đang tắm. Nói đi nói lại thì đây là lần đầu tiên họ chung giường chung gối mà không làm gì cả, cảm giác thật đúng là...

Điện thoại vang lên, không bất ngờ gì — là Thẩm Mộ gọi tới. Anh nhấc máy, không để hẳn nói gì đã phủ đầu: “Tôi ốm, muốn nghỉ hai hôm.”

Hắn im lặng một chốc: “Bệnh gì?”

“Dạ dày.” Nghĩ một lúc, anh bỏ thêm một câu: “Bác sĩ dặn phải cẩn thận tinh dương.”

Điều bất ngờ là hẳn lại không làm khó gì anh, thậm chí còn đáp ứng ngay lập tức: “Được, ba ngày sau nhớ đến làm.” Trước khi cúp máy còn vô cùng từ bi dặn dò thêm một câu: “Chú ý ăn uống đấy.”

“Anh đang nói chuyện với ai thế?” Elvis chỉ mặc mỗi cái quần, lau tóc bước ra từ phòng tắm.

Được nghỉ làm nên Đường Kiều rất vui vẻ, hôm qua còn nửa chết nửa sống mà hôm nay đã hăng hái bừng bừng: “Xin cấp trên mấy ngày nghỉ thôi.”

Cậu dừng tay lại, nghiêng đầu hỏi: “Là cấp trên mà anh rất e ngại đấy á?”

“Ừ.”

“Người ta đồng ý không?”

“Có.”

“Có vẻ ông ta vẫn còn nhân tính đấy nhỉ.”

Anh không muốn tiếp tục nói về Thẩm Mộ nữa, liền đến kéo rèm cửa sổ ra. Không biết mưa đã ngừng từ bao giờ, mặt trời đã ở trên cao, ánh dương chiếu vào phòng, chiếu lên khuôn ngực đang để trần của Elvis.

Nóng như lửa đốt.

Anh đứng ngược sáng, ngăn ra một lúc, đột nhiên hiểu được — tim đập thành thịch là như thế nào.

51. Chương 51

Nhận ra ánh mắt bất thường của Đường Kiều, Elvis hơi khó hiểu: “Tự dưng nhìn tôi như thế làm gì?”

Anh từ từ đi về phía cậu, đột nhiên vươn tay, nắm lấy đai quần cậu mà kéo cậu lại gần mình: “Vì cậu rất đẹp trai đó ”

Khoảng cách giữa hai người gần đến nỗi làm cậu mặt đỏ tim đập, đến cả vành tai nhỏ nhỏ cũng biến thành màu hồng phấn.

Rõ ràng đã lần giường từ khi chưa nói với nhau được mấy câu, thế mà được khen một tiếng đã ngượng ngùng thành thế này – anh không biết nên gọi cậu là ngây thơ hay phóng đảng nữa. Đường Kiều luôn thành thật với dự vọng của mình, liền nghĩ gì nói nấy: “Này nhóc con, chúng ta làm đi!” Đó là chuyện anh muốn làm ngay lập tức.

Mặt cậu càng đỏ hơn: “Giờ là ban ngày.”

Anh nhướn mày lên: “Có luật nào quy định là đến tối mới được *** hả? Cậu xem xem, hôm nay trời đẹp như thế, làm tình dưới ánh mặt trời ấm áp nhất định là rất sướng đấy ”

Cậu bị anh chọc cười: “Anh đã một bó tuổi rồi, sao lại vẫn ham mê sắc dục thế hả?”

Anh nghiêm túc đáp: “Chuyện đó và tuổi tác chẳng liên quan gì đến nhau cả. Hơn nữa, tôi chưa đến mức một bó tuổi đâu, thằng nhóc này, dùng từ cẩn thận chứ.”

“Già đầu mà không biết làm gương gì hết.” Cậu cười nói, cúi xuống cắn nhẹ lên vành tai anh: “Thôi, cơ thể anh vẫn chưa khỏe hẳn mà. Làm được một nửa rồi anh kêu dạ dày đau, bắt tôi dừng lại thì tôi đến nghẹn chết mất.”

Nghe cậu nói vậy, anh cũng không ép nữa. Anh không cao như cậu, không khỏe bằng cậu, đương nhiên là mặt đỏ cũng không dai bằng rồi.

“Cậu định đi hả?”

Elvis chớp chớp mắt: “Tuần lễ thời trang đã kết thúc hôm qua rồi, nên tôi có vài ngày tiếp theo để nghỉ ngơi. Nếu anh thấy chán thì tôi có thể ở lại đây cùng anh, được chứ?”

Đường Kiều hơi bất ngờ. Một người bạn giường nửa đêm nửa hôm chạy đến chăm sóc anh, mua thuốc, mua cháo cho anh, vốn đã vượt quá những gì anh mong đợi. Bây giờ còn ở lại nữa... Ở lại làm gì chứ? Hẹn hò hả?

“Thế nào? Anh có muốn tôi đi không?”

“Dừng!” Anh vô thức lầm bầm: “VẬY.. giờ chúng ta làm gì đây?” Đã lâu lắm rồi anh không ở cùng ai theo một cách thân mật thế này, nhất thời cảm thấy tay chân thừa thãi quá thế.

“Đương nhiên là ăn trưa trước đã.” Cậu mở tủ lạnh, cau mày lại: “Sao lại trống trơn thế này?”

“Tôi luôn ăn ở ngoài.”

“Vậy giờ mình cũng ra ngoài hả?”

Anh nghĩ một lúc, kết luận rằng mình vẫn muốn ở lại trong không gian ấm áp này hơn: “Thôi, gọi gì đó ship về đây là được.”

“Hay là thế này đi.” Cậu hăng hái: “Chúng ta mua nguyên liệu online rồi tôi sẽ nấu cho anh ăn?”

“Cậu biết nấu ăn?” Anh khó mà tưởng tượng ra cảnh một người mẫu chuyên nghiệp trên sàn chữ T lại mắc tạt dề thì trông sẽ thế nào.

“Biết một chút, tôi từng sống một mình một thời gian.”

Trừ công việc ra thì anh biết rất ít về cậu, nên lúc nghe vậy, anh hơi ngạc nhiên.

Hiệu suất của siêu thị online rất cao, chưa đến nửa tiếng là đồ đã về tay hai người. Elvis đứng trong bếp thành thạo xử lý từng nguyên liệu một, Đường Kiều đứng ngoài cửa nhìn cậu một lúc rồi trở về phòng khách, bật lap lên search thông tin về cậu.

Anh cứ nghĩ cậu chỉ mới nổi trong giới người mẫu thôi, ai dè ở trong nước, cậu đã nổi như cồn từ lâu rồi.

— Elvis, con lai Mỹ – Trung, hai mươi tuổi. Bắt đầu với thân phận người mẫu năm mười tám tuổi qua một quảng cáo điện thoại, từ đó phát lên như điều gặp gió, lập tức trở thành tiểu minh tinh được săn đón nhất lúc bấy giờ. Hiện tại đang theo học trường Đại học H nổi tiếng thế giới.

Ngoài lời giới thiệu chính thức của công ty quản lý, anh còn tìm được thông tin về cậu trên các diễn đàn — vừa liếc qua đã bị dọa cho phát ngốc.

“Nấu súp khá lâu, anh ăn tạm món khác trước nhé — sao vậy?” Nhìn biểu cảm vi diệu của anh, cậu tò mò hỏi.

“Fan của cậu...” Anh cân nhắc từ ngữ: “... Đúng là thích cậu thật đấy.”

Cậu cười: “Toàn thiếu nữ ấy mà.”

“Cậu đang học đại học?”

Cậu nhìn thoáng qua màn hình: “Ha? Anh đang điều tra tôi đấy phỏng?”

“Cũng không hẳn là điều tra, chỉ hơi tò mò thôi.”

Cậu giật lấy lap trong tay anh: “Anh có thể hỏi thẳng tôi mà.”

“Sinh nhật cậu là 3/10?”

“Ừ.”

Anh thấp giọng lẩm bẩm: “...Giống nó.”

“Nó? Là ai?”

Anh nghĩ mãi mà không biết phải miêu tả mối quan hệ giữa anh với Thẩm Duy Thần thế nào, mãi sau mới đáp: “Tôi có một...người bạn nhỏ, có cùng tuổi cùng ngày sinh với cậu.”

“Bạn?” Elvis khẽ cười: “Vậy thì đúng là bạn vong niên rồi.”

Anh thuận miệng nói: “Nói như cậu thì chúng ta cũng là người tình vong niên đấy.”

Cậu không đáp lại, chỉ phớt tay nhìn anh.

Thấy vẻ mặt mất tự nhiên của cậu, anh hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì.” Cậu xoay người: “Tôi đi xem súp thế nào đây.”

Ngồi lại sofa, anh lướt qua vài trang web, thấy được rất nhiều ảnh chụp của cậu, lại xem thử quảng cáo điện thoại cậu đóng năm đó. Về ngoại của cậu vốn đã rất hoàn hảo, trải qua make up và hậu kỳ xử lý lại càng thêm nghịch thiên, làm anh nhìn đến quên cả chớp mắt.

Elvis bưng đồ ăn ra, thấy vẻ mặt anh như thể đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật thì dở khóc dở cười: “Người thật đang đứng cạnh anh đây này, có cần thiết phải xem mấy cái đó không?”

Đường Kiều nhìn sang cậu, lại nhìn laptop, xoa xoa cằm: “Nhìn trên đây trông đẹp hơn mà.”

Ngửi thấy hương thơm của đồ ăn, con sâu đói trong bụng anh lại réo lên: “Đã nấu xong chưa? Tôi đói quá”

Cậu cười: “Nhịn thêm chút nữa đi, súp nấu sắp xong rồi.”

Đường Kiều không nhớ lần cuối anh ăn món gia đình truyền thống là bao giờ. Khả năng nấu ăn của Elvis không hẳn là quá tốt, nhưng hương vị lại rất quen thuộc với anh – anh nghĩ, có khi nào đó là hương vị của gia đình mà mọi người hay nói không?

Cậu không ăn nhiều, chỉ bận rộn gấp thức ăn vào bát anh, hầu hạ anh ăn bữa cơm này thật thoải mái.

Anh ăn no đến độ bụng phình lên, nằm ườn trên ghế sofa cho tiêu thực. Nhìn cậu thành thạo thu dọn bát đĩa, anh không nhịn được nghĩ – tuy người này vẫn còn nhỏ nhưng đã rất biết cách chăm sóc người khác rồi. Thông tin chính thức mà công ty đưa ra có nói – cha mẹ cậu đều mất sớm, hẳn là hoàn cảnh sinh sống trước đây cũng không quá tốt, chính vì phải sống một mình trong thời gian dài nên mới sinh ra cái tính chăm sóc người khác rất cẩn thận này.

Rửa bát xong xuôi đầu vào đây, cậu liền đến ngồi bên người anh, bàn tay lành lạnh còn vương hơi nước nhẹ nhàng xoa xoa bụng anh qua lớp quần áo: “Đỡ đau chưa?”

Đôi mắt đen như mực đó chăm chú nhìn vào anh, làm tim anh như chìm ngấm trong sự ngọt ngào, theo bản năng túm lấy áo cậu, hôn lên đôi môi mỏng đó.

Elvis hơi ngẩn ra rồi cúi đầu ôm lấy anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn không hề mang tính *** này.

Lý trí anh dần dần trở nên trống rỗng, quanh mũi tràn ngập mùi hương sạch sẽ nhẹ nhàng.

Không biết đã qua bao lâu, có lẽ là cả một đời, có lẽ chỉ trong chớp mắt, hai người buông nhau ra. Rõ ràng là đến chuyện thân mật hơn hai người cũng đã làm rồi, nhưng không hiểu sao anh lại hơi ngại ngùng, thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt trẻ trung anh tuần trước mắt.

Lúng túng lặng im một chốc, anh hắng giọng định nói thì bỗng nhiên, chuông điện thoại vang lên.

Là số trong nước.

Anh giật mình, lập tức nhấn nút nghe: “Alo?”

“Ngài Đường, là tôi.”

“Tôi biết.” Anh bước ra sân thượng, tránh không để Elvis nghe thấy: “Có tin tức gì rồi hả?”

“Vâng. Tắm thử mà ngài đưa Thẩm Duy Thần ấy, rốt cục cũng có động tĩnh rồi.”

Anh không trả lời, run run rút ra một điếu thuốc, ngậm vào miệng rồi châm lửa.

“Ngài Đường?”

Anh rít sâu một hơi, nhả ra làn khói trắng: “Cậu cứ nói đi.”

“Vào 12h33 rạng sáng hôm nay, đã có người rút tiền từ tấm thẻ đó tại NY, Mỹ.”

“NY?” Anh không thể tin vào lỗ tai mình — nói đùa gì vậy, hóa ra người anh đã tìm kiếm suốt hai năm nay lại đang ở ngay cùng một thành phố với anh hả?

“Phải, tôi đã điều tra kỹ càng rồi. Tôi sẽ gửi cho anh địa điểm rút tiền ngay đây.”

“... Được.”

Cúp máy, anh không về phòng khách ngay mà đứng ở đó tiếp tục hút thuốc, hết điếu này đến điếu khác.

Tin nhắn được gửi đến rất nhanh — nơi rút tiền đúng là ở NY. Anh dập tắt điếu thuốc còn đang cháy dở, vội vã bước ra ngoài.

Elvis vẫn chờ anh ngoài phòng khách, tỏ ra lơ đãng hỏi: “Là ai gọi thế? Hai người nói chuyện lâu ghê.”

Anh không còn thời gian để giải thích nữa, thay vội quần áo rồi cầm khóa xe lao ra ngoài: “Xin lỗi, giờ tôi có việc gấp phải đi ngay.”

Cậu gật đầu: “Tôi hiểu.” Rồi thu thập đồ đạc của mình: “Để tôi xuống cùng anh.”

Lên xe, anh chỉ bỏ lại một câu tạm biệt rồi lập tức rồ ga biến mất.

Cậu nheo mắt nhìn theo bóng xe càng lúc càng xa, chân chờ một lúc rồi cũng bám theo.

Nửa giờ sau, cậu thấy anh dừng lại trước cửa một nhà hàng chuyên ăn tối. Nổi nghi ngờ trong lòng cậu lại càng thêm bành trướng – Đường Kiều đến đây làm gì? Nếu để tiếp khách trong công việc thì sẽ không chọn nơi như thế này, chẳng lẽ là vì chuyện riêng? Là người quan trọng lắm hả? Quan trọng đến nỗi người luôn bình tĩnh như anh lại có phản ứng mãnh liệt như vậy?

Nghĩ đến đây, cậu bắt đầu điên cuồng ghen tị với cái người không biết có tồn tại hay không kia, ánh nhìn vào nhà hàng cũng trở nên độc địa tăm tối.

Cậu hít sâu một hơi, cố gắng đè lửa giận sắp bùng phát xuống, đang định xuống xe thì bỗng nhiên nghe thấy người gọi tên mình.

Lisa vẫn mặc bộ đồ hôm qua chạy tới, lớp make up tinh tế trên mặt đã bị trôi đi nhiều: “Elvis? Sao em lại ở đây?”

“Không phải việc của chị.”

Đã quen với thái độ lãnh đạm của cậu từ lâu, cô liền nói: “Hôm qua uống say quá nên chị đến khách sạn gần đây ngủ, vừa mới dậy đây.”

Cậu bắt đầu thấy phiền: “Liên quan quái gì đến —”

“Được rồi, đây là tấm thẻ hôm qua em đưa.” Cô lục túi lấy ra một tấm thẻ: “Trả lại em này.”

Nhìn thoáng qua vật trong tay cô, cậu đứng khựng lại.

Seven: Okay fine, cháu thừa nhận chú là đồ háo sắc, chú Đường à...

52. Chương 52

Giọng Elvis run run: “Hôm qua... chị dùng tấm thẻ này?”

Lisa chẳng hiểu sao cậu lại tỏ ra khó tin như vậy: “Ừ?”

“...”

Cảm thấy khí lạnh xộc lên từ gan bàn chân, cô không nhận được rung mình. Cô đã quen cậu rất lâu, đủ để biết thẳng nhóc này tuy có một gương mặt người gặp người mê nhưng tính tình lại cực kỳ tệ hại – cậu chỉ tỏ ra lịch sự nhả nhận trước ông kính mà thôi, còn đâu thì toàn trưng ra bộ mặt than hết, nhất là khi cậu không thoải mái.

Cô nuốt nước bọt, lấy hết can đảm đánh tiếng: “...Elvis?”

“...”

“Em bị sao thế?”

“...”

Cô nóng nảy: “Thăm...”

“Câm miệng!” Sự lạnh lẽo ở đáy mắt cậu đủ làm người chùn bước.

“Em đưa chị tấm thẻ này thì chị dùng nó thôi, có gì sai chứ...” Cô cẩn thận: “Đúng là chị có quẹt hơi nhiều thật, nhưng chính em nói mình mời khách mà...”

Im lặng nửa ngày, cuối cùng Elvis chỉ nặng nề thở dài một hơi, lại nhìn vào quán — cuối cùng cậu cũng hiểu, ai là người đã làm anh phải vội vã như vậy. Quanh đi quẩn lại, hóa ra cậu lại ăn dấm chua với chính mình à!

Cậu nhớ lại tình hình hôm qua. Lúc biết anh đang không khỏe, cậu lập tức luống cuống, chỉ muốn chạy ngay đến bên cạnh anh. Khi bị Lisa ngăn lại vì chuyện tiền bạc, cậu vội vàng móc bừa một tấm thẻ từ trong ví ra quăng cho cô, không ngờ....

Cậu tự nhận mình chưa bao giờ là một người sơ ý đến vậy, lúc ấy phạm phải sai lầm lớn như thế, có lẽ là vì quá lo lắng cho ai kia,

Thấy Elvis không có phản ứng gì, Lisa không khỏi lo lắng. Dưới cái nhìn hâm mộ của người qua đường, cô kiễng chân lên chạm vào mặt cậu: “Em không sao chứ? Nhìn sắc mặt em rất tệ, chẳng lẽ là bệnh rồi?”

Cậu mệt mỏi đẩy tay cô ra: “Không có gì.”

Cô chớp chớp mắt, bình tĩnh: “Hay là tối qua làm việc quá độ?”

“Lisa, mấy ngày tới chị đừng đến quán rượu này nữa.”

“Hà? Vì sao?”

Cậu bắt đầu thấy phiền: “Chị cứ biết thế là được.”

Cô bắt mẫn lăm bầm: “Nhưng khắp NY chỉ có chỗ này là hợp khẩu vị chị thôi...”

Elvis vút luôn lời kháng nghị của cô ra sau tai, đeo kính râm và mũ lưỡi trai vừa lấy trong xe lên rồi bước vào quán rượu.

Lisa hô với lên: “Này! Đang được nghỉ nhưng em đừng có quá đà đấy! Ba ngày nữa chụp hình bìa cho tạp chí, đừng có quên!”

Cậu không quay lại, chỉ vẫy vẫy tay tỏ ý biết rồi.

Vì đang ban ngày nên trong quán rất vắng. Một cô gái mặc đồ Rock đang ôm ghita hát trên đài, dưới đài có rất ít khách, thì thoảng lăm mới có vài tiếng vỗ tay vang lên.

Dù kính râm đã che phần lớn khuôn mặt Elvis, nhưng bất cứ ai nhìn thấy phần còn lại cũng đoán ra được cậu là một anh chàng đẹp trai, chưa kể đến dáng người dong dong hoàn mỹ kia nữa. Vì vậy, cậu tiến vào làm không ít người chú ý đến, thậm chí cô gái đang hát cũng không quên quăng cho cậu một ánh nhìn lẳng lơ.

Chỉ có Đường Kiều đang ngồi ở quầy bar là không chú ý gì đến việc này, chỉ tập trung vào bartender trước mắt.

“Nửa đêm qua ở đây có đông không?”

Bartender cười: “Nhiều lắm, chật kín người luôn.”

Anh hỏi tiếp: “Là những ai?”

Cậu ta nhìn anh, hơi nghi ngờ: “Anh à, sao anh lại hỏi nhiều thế? Anh là cảnh sát hả? Chúng em ở đây chưa từng làm chuyện gì trái pháp luật, cũng...”

Đùa hả, có quán bar nào ở NY là không dùng heroin đâu? Nhưng đây không phải là chuyện chính: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn tìm một người bạn. Tôi nghe nói là hôm qua cậu ấy đã xuất hiện ở đây.”

Cậu ta nghĩ một lúc, nói: “Đêm qua có người đã bao trọn cả quán này.”

Mắt anh sáng lên – nếu tất cả bọn họ đều cùng một tổ chức thì việc tìm kiếm sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều: “Đó là ai?”

Cậu ta không đáp, chỉ nhìn anh vẻ bí hiểm.

Anh hiểu ra, liền lấy ra vài tờ tiền trong ví rồi đẩy đến trước mặt cậu.

Cậu ta lập tức vui vẻ: “Không phải tối qua là kết thúc tuần lễ thời trang ở NY đấy à? Tất cả người mẫu ở đó đã tụ họp ở đây, ăn chơi đến rạng sáng mới tan tiệc. Nói đi cũng phải nói lại, em làm ở đây lâu như thế mà vẫn là lần đầu tiên thấy nhiều mỹ nữ như vậy đấy!”

Người mẫu?

Trong đầu anh lập tức hiện lên hình ảnh của Elvis và Thẩm Duy Thần. Thật khó mà tưởng tượng ra cảnh một đứa trẻ luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện như Duy Thần lại giống như Elvis – mặc trang phục được thiết kế tỉ mỉ, mang biểu cảm lạnh lùng cao ngạo mà sải bước trên sàn chữ T.

Anh vẫn nghĩ, tuy Thẩm Duy Thần đẹp thì đẹp thật, nhưng với cái tính của cậu thì sau này tốt nghiệp hẳn sẽ làm ngân hàng, làm nhà văn, thậm chí là freelancer, chứ còn người mẫu... Nghe chẳng hợp gì cả.

“Trừ người mẫu thì sao? Còn ai khác nữa?”

Bartender cố gắng nhớ lại: “Có thì cũng có. Nhóm người mẫu đó hẳn là cùng một công ty, trong đấy có vài người nhìn không đẹp mắt bằng những người còn lại, chắc là quản lý hay gì đấy.”

Tốt, phạm vi tìm kiếm lại nhỏ hơn rất nhiều: “Cậu có biết họ thuộc công ty nào không?”

Cậu ta do dự không đáp.

Thấy anh lại rút ví ra nữa, cậu hơi ngại ngùng: “Chuyện này em thực sự không biết, anh thử hỏi người khác xem sao.”

Anh gật đầu: “Cảm ơn nhé.”

Elvis vẫn ngồi trong góc, nhìn chăm chăm vào anh, mặc kệ rất nhiều người đang có ý đồ tiếp cận cậu. Cậu biết anh vẫn luôn rất miễn cảm, hẳn là anh phải nhận ra cái nhìn của cậu rồi mới đúng, nhưng giờ nhìn anh cứ như thất hồn lạc phách – bartender vừa dứt lời một cái là anh đứng bật dậy, lảo đảo chạy đi, suýt chút nữa còn va phải một nhân viên đang bưng khay đồ uống.

Anh đi rồi, cậu liền nốc một hơi cạn sạch ly rượu.

Vị đắng chát nơi cổ họng còn đọng mãi.

Khác với khi ở trong nước, mạng lưới quan hệ của Đường Kiều khi ở NY lại ít đến đáng thương – mấy trăm số trong điện thoại đều là đối tác làm ăn cả – đến nỗi khi ngã bệnh, anh không biết phải gọi cho ai. Sự tồn tại của anh ở NY đều là để phục vụ cho Thẩm Mộ.

Lăn lộn ở NY lâu như vậy, lại có nhà Dư Ngưng đứng sau chống đỡ, Thẩm Mộ cũng coi như là có chút danh tiếng ở nơi thành thị quốc tế này. Vì vậy mà người có thể hợp tác với hắn đều có bản lĩnh, nhờ họ điều tra xem ai đã bao quán bar này đêm qua cũng khá dễ dàng. Anh chưa bao giờ muốn nhờ hắn hay bạn bè hắn làm giúp mình chuyện gì hết, nhưng việc lần này thì khác – hai năm nay, bao nhiêu thám tử anh phái ra đều không tìm được một chút thông tin nào về Thẩm Duy Thần, mà nay đã có, anh tuyệt đối không cho phép mình được bỏ qua.

Anh tìm đến một thám tử khá quen với Thẩm Mộ và đã từng làm việc với mình vài lần. Nể mặt hắn, người nọ nhất định sẽ giúp anh.

Tốc độ làm việc của người nọ rất nhanh, một ngày sau đã cho anh đáp án.

Phần lớn người mẫu cuồng hoan ở quán bar đêm đó đúng là thuộc về cùng một công ty, hơn nữa còn là một công ty của Trung Quốc mà người đi quẹt tấm thẻ kia là một nữ đại diện của nơi đó.

Đường Kiều nhìn tấm ảnh mà thám tử gửi đến, chẳng hiểu sao lại thấy người phụ nữ này trông rất quen, nghĩ lại một lúc thì nhớ ra — đây là người đại diện mà mấy hôm trước Elvis đã giới thiệu với mình!

Anh lập tức gọi cho cậu.

Cậu nghe máy sau ba tiếng chuông, nhưng anh có cảm giác như mình đã chờ đợi cả thế kỷ.

Không để cậu mở lời, anh gấp gáp hỏi: “Elvis đấy à?”

“Ừ? Đường Kiều, có chuyện gì thế?” Bên kia rất yên lặng, giọng cậu cũng rất nhàn nhã, hẳn là đang ở nhà nghỉ ngơi.

“Người đại diện mà hôm trước cậu giới thiệu với tôi ấy...”

“Anh nói Lisa à?”

“Ừ.” Anh thấy tim mình đang đập nhanh đến phát nhói, hồi hộp đến độ lòng bàn tay đã đầm mồ hôi: “Cậu có thể cho tôi cách liên lạc với cô ấy không?”

“...Hả?” Đường như cậu khá ngạc nhiên: “Anh tìm chị ấy làm gì? Đừng nói là anh bắt đầu thích phụ nữ đấy nhé?”

Anh không có tâm trạng đùa giỡn với cậu, lại càng không có thời gian giải thích nhiều: “Tôi có chuyện rất quan trọng muốn hỏi cô ấy, làm ơn... giúp tôi đi.”

Bên kia im lặng một lúc rồi mới nói: “Tôi cũng muốn giúp anh lắm, nhưng vừa kết thúc tuần lễ thời trang là chị ấy đã đi hưởng tuần trăng mật rồi.”

Anh sững sờ: “Tuần trăng mật?”

“Phải. Chị ấy mới kết hôn không lâu, lần này định đi vòng quanh Châu Âu với chồng. Trước khi đi, chị ấy đã dặn chúng tôi không được quấy rầy chị ấy, điện thoại cũng không liên lạc được. Trừ phi chính chị ấy liên lạc với chúng tôi, còn không thì không có cách để liên hệ với chị đâu.”

Tâm trạng phập phồng này giờ của anh dần dần bình tĩnh lại, nhưng anh không hề thoải mái. Ngược anh như bị chì lấp đầy, nặng nề không thở nổi.

“Anh đang vội lắm à?”

“...Ừ.”

“Nhưng không có cách nào khác, một tháng nữa Lisa mới về cơ. Anh có chờ được không?”

Anh tuyệt đối không thể chờ lâu đến vậy! “Cứ biết thế đi đã.”

“Nếu giờ anh đang rảnh thì chúng ta gặp nhau đi, để xem... tôi có giúp gì được không.”

Lisa là người đại diện của Elvis, hẳn là quan hệ đôi bên không tồi, có lẽ cậu sẽ biết thêm điều gì cũng nên: “Được. Hẹn ở chỗ gặp nhau lần đầu nhé.”

“Được, tạm biệt.”

Cúp máy, cậu vừa ngẩng lên đã thấy Lisa nước mắt lưng tròng: “Này! Chị đây còn chưa có bạn trai, chồng ở đâu ra hử!”

Mặt cậu không biểu cảm: “Em đã đặt vé máy bay cho chị rồi đấy, nửa giờ nữa sẽ bắt đầu bay đến L.A. Giờ chuẩn bị đi là vừa.”

“...” Mặt cô xám như tro tàn.

“Về phía công ty, em sẽ giải quyết. Không phải lúc nào chị cũng kêu mình bận quá, cần thời gian nghỉ ngơi đấy à? Bây giờ chị có một tháng, thích đi đâu thì đi, tiền em bao tất!”

Khóe miệng cô giật giật: “Mình chị đi?”

“Chị tìm ai đi cùng cũng được.”

Bị dồn đến đường cùng, cô đành phải đi thu dọn hành lý: “Có người mẫu nào tùy hứng như em đâu? Nếu không có Tam gia ủng hộ, chắc chắn em đã ngủm từ lâu rồi!”

Cậu nhìn đồng hồ: “Mau lên đi, em sắp đi gặp anh ấy.”

“Thì em cứ đi đi?”

“Lỡ chị chạy thì sao?”

“...” Cô không cam lòng! “Sớm muộn gì anh ấy cũng biết. Giờ cậu tạm thời tránh được, chứ một tháng sau thì sao?”

Khóe miệng cậu cong lên: “Một tháng đủ để làm rất nhiều chuyện.”

“Ví dụ là?”

“Làm anh ấy hoàn toàn yêu em.”

“Em chắc chứ?” Cô tròng lớn mắt: “Nếu anh ấy thực sự yêu em thì khi biết sự thật sẽ càng tức giận hơn!”

Cậu lắc đầu: “Từ nhỏ đến lớn, dù em làm ra chuyện gì, anh ấy cũng sẽ tha thứ cho em. Lần này cũng vậy.”

Cô nhún vai: “Tùy em thôi. Nhưng em đã từng nghĩ chưa – nếu anh ấy chấp nhận tha thứ thì em có xác định được người anh ấy yêu là ai không? Là em ngày xưa hay là em bây giờ?”

Seven: Một phút mặc niệm cho Lisa =v=

53. Chương 53

Elvis tự mình đưa Lisa đến sân bay, tận mắt thấy cô đi qua cửa an ninh rồi mới yên tâm chạy đến quán bar nọ.

Lisa thấy mình thật xui xẻo, nằm không thôi cũng trúng đạn... Cô đã đi theo Elvis hai năm nên cũng biết sơ sơ về chuyện của cậu – trong lòng cậu vẫn luôn có một người, không phải là bạn bè hay vợ, mà là người duy nhất cậu để ý trên thế giới này. Thôi thì cậu muốn làm gì với người ta thì làm, nhưng đừng để liên lụy đến cô chứ!

Tuy đột nhiên có một tháng nghỉ ngơi miễn phí từ trên trời rơi xuống thì đúng là sướng thật, nhưng mà cô không có mấu nghệ thuật lắm đâu, một mình đi du lịch thì có gì vui chứ...

Cũng tại Elvis quá tùy hứng! Lisa kéo vali đi, phần nộ nghĩ. Cô vẫn chưa đoán ra lai lịch của cậu – dường như đời tư của cậu đúng như trên tư liệu đã viết, trước khi cha mẹ cậu mất sớm thì cũng chỉ là những người bình thường. Vậy thì sao Tam gia lại đặc biệt chú ý đến cậu như thế? Nếu không phải bên cạnh ngài ấy đã có một người yêu bảy tám năm, có khi cô sẽ nghĩ cậu đang được ngài ấy bao dưỡng cũng nên.

Lúc Elvis đến quán bar thì Đường Kiều đã ngồi đó chờ từ lâu. Cậu ngồi xuống cạnh anh, nặng nề nhìn đồng chén rỗng trước mặt người nọ. Thấy cậu đến, câu đầu tiên của anh là: “Đã liên lạc được với cô ấy chưa?”

Cô ấy ở đây rõ ràng là chỉ Lisa.

Dù mới ngồi cùng cô cách đây không lâu, cậu vẫn ngậy thơ đáp – mặt không đỏ tim không đập: “Chưa. Theo hiểu biết của tôi về chị ấy thì chỉ sẽ không mở máy trước khi kỳ trăng mật kết thúc đâu.”

Anh không nói gì nữa, chỉ rót thêm một chén rượu rồi đẩy đến trước mặt cậu.

Cậu nhấp một ngụm nhỏ, nói: “Nhưng tôi đã nhắn tin cho chị ấy, mong là chị ấy sẽ sớm nhận được. Nếu có tin gì, tôi sẽ lập tức báo cho anh.”

Anh uể oải gật đầu: “Cảm ơn cậu.”

Cậu chống một tay lên cằm, hứng thú hỏi: “Rốt cục là anh gấp cái gì vậy? Nhìn cái vẻ thất hồn lạc phách của anh kìa...”

Có lẽ rượu đã xuống quá nhiều, làm cổ họng anh như đắng chát: “... Tôi đang tìm một người.”

Cậu nhướn mày lên: “Tìm người?”

“Ừm.”

“Chuyện này hẳn là nên giao cho cảnh sát hay thám tử gì đấy chứ?”

Anh cười khổ: “Tôi đã thử rồi, nhưng vẫn không có kết quả gì hết.”

“Là sao?”

Giọng anh trở nên rất nhẹ, gần như là lẩm bẩm một mình: “Một mình nó nhất định là không làm được đến mức này. Chắc chắn đã có người giấu nó đi rồi, hoặc là.... nó nhờ người khác giấu mình đi. Nó đang cố ý chạy trốn khỏi tôi!”

Con người cậu chợt co rút: “Hình như anh rất hiểu người đó?”

“Đương nhiên rồi.” Anh nheo mắt lại như thể đang nhớ về quá khứ rất xa xôi: “Tôi đã nhìn nó lớn lên từ nhỏ.”

“Rốt cục là người đó có quan hệ gì với anh?” Cậu tỏ ra lơ đãng.

Anh lại nốc cạn thêm một chén rượu khác: “Đó... là người mà tôi rất để ý, thậm chí là người tôi quan tâm nhất trên thế giới này.”

Cậu không nói gì, anh cũng im lặng, chỉ rót thêm một chén rượu nữa. Thấy thế, cậu dè tay anh lại: “Đừng uống nữa.”

Anh ngược nhìn cậu, ánh mắt đã hơi mơ màng: “Tôi rất tỉnh táo.”

“Hả?”

“Vì sao cậu lại hỏi quan hệ giữa tôi và người đó là gì, mà lại không hỏi vì sao tôi tra được đến Lisa?”

Cậu thoáng ngạc nhiên rồi mỉm cười: “Ừ, vậy sao anh lại tìm đến Lisa? Có thể nói cho tôi biết được không?”

Anh lắc đầu.

Cậu thần nhiên: “Anh say rồi.”

“Không.”

“Người say chưa bao giờ tự nhận mình say.” Cậu bình tĩnh: “Tôi gọi xe đưa anh về nhé?”

Anh nhìn cậu, ánh mắt đã ngập nước, vẻ mặt cười mà như không cười: “Sao không phải là tự cậu đưa tôi về?”

Khóe môi cậu cong lên, cười đến ám muội: “Đêm còn dài, một mình trải qua sẽ cô đơn lắm. Tìm ai đó 419 có lẽ là một lựa chọn không tồi.”

Anh sững sốt, dường như đã tỉnh táo hơn: “Chúng ta có thể đến nhà tôi...”

“Không.” Cậu quả quyết: “Tôi không muốn lên giường với một con ma men!”

Không hiểu sao trái tim anh lại nhói lên – trong nháy mắt, anh chỉ muốn vứt hết chuyện của Thẩm Duy Thần ra sau đầu: “... Cậu đang muốn đi tìm người khác hả?”

Cậu nhún vai: “Chắc vậy. Ở đây thiếu gì người muốn ngủ với tôi chứ.”

Đúng vậy – trong lúc đang nói chuyện, anh có thể cảm nhận được ánh mắt của rất nhiều người đang dừng lại ở Elvis. Cậu vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn, chỉ cần một ánh mắt ám chỉ, sẽ có bao nhiêu người tình nguyện trèo lên giường cậu chứ?

Đây là sự thật, nhưng sự thật này lại làm anh khó chịu!

Lượng cồn lớn xông lên não làm anh không còn tâm trí đi suy xét vì sao mình lại không thích nữa. Nhưng chỉ nghĩ đến việc hơi thở ấm áp đó, ***g ngực vững chãi đó, ngón tay dịu dàng đó sẽ thuộc về một người khác, anh đã thấy dạ dày mình cuộn lên — có lẽ anh đã uống quá nhiều rượu rồi.

Lý trí của anh đã tan biến, hành động hoàn toàn theo bản năng mà túm lấy cổ tay cậu: “Đừng đi...”

— Đừng tìm người khác.

Elvis cúi xuống nhìn anh: “Đường Kiều?”

“Nếu cậu muốn ***... cứ tìm tôi là được.”

Cậu bắt đắc dĩ nói: “Tôi đã nói là tôi không...”

“Tôi không say.” Anh vẫn kiên trì: “Tôi nói, tôi muốn cậu!”

Lời vừa dứt, hơi thở cậu lập tức trở nên dồn dập – anh rất hài lòng về điều này. Sợ chưa đủ, anh còn vươn lưỡi liếm liếm khóe môi mình, tiến đến thì thâm vào tai cậu: “Tôi rất muốn cậu, thật đấy.”

Elvis nheo mắt lại, giọng điệu thoát cái hung tàn: “Chính anh tự tìm!”

Bầu không khí u sầu vừa rồi hoàn toàn bị quét sạch, Đường Kiều thậm chí còn nghĩ – có khi nào vừa nãy trong rượu có bỏ thuốc không? Không thì sao anh lại hưng phấn như nhóc con mới dậy thì thế này, máu trong huyết quản như sôi sục lên, không quan tâm đến bất kỳ ai trừ người thiếu niên trước mặt?

Cuối cùng cũng vào phòng riêng. Cửa vừa đóng, anh đã gấp gáp đẩy cậu lên tường.

Ý thức anh bắt đầu trở nên rệu rã, nhưng cũng có một vài khoảnh khắc thanh tỉnh. Rõ ràng giây trước anh còn đang úp sấp lên cửa, giây sau đã cưỡi lên người cậu trên sofa, sau nữa thì là quỳ gối, thân hướng về phía trước, qua cửa sổ thật lớn sát đất mà nhìn thấy khung cảnh thành phố về đêm...

“Gọi tên tôi.”

Là ai? Ai đang nói chuyện với mình?

“Tôi là ai?”

Lý trí anh đã bị dục vọng thiêu cháy, nghĩ mãi mới thốt nên lời: “Elvis.”

“Gọi tên tôi.”

Không, không được nữa... Anh giãy dụa giữa nỗi thống khổ và niềm vui thích, tay bám chặt lấy cánh tay cậu: “Elvis. Elvis...”

“Gọi tên tôi!”

Ánh mắt Đường Kiều đã hoàn toàn tan rã, nhìn thiếu niên mang hai dòng máu đang ở trên mình. Cái trán trơn bóng của cậu đã đầm mồ hôi, đôi mắt sâu thẳm bị dục vọng nhuộm đỏ. Không hiểu sao, anh lại nhớ đến một người con trai khác, cũng trẻ và anh tuấn như thế này.

Anh há há miệng, dường như là kêu lên theo bản năng: “Thẩm Duy Thần... Duy Thần...!”

—

Đau...

Đó là cảm giác đầu tiên của Đường Kiều khi tỉnh dậy vào sáng hôm sau. Đau đầu, đau lưng, thậm chí là móng cũng đau – có thể nói là, anh thậm chí còn không có sức nhấc nổi một ngón tay!

Ký ức về đêm qua không quá rõ ràng, nhưng anh vẫn nhớ được – chính mình là người đã chủ động câu dẫn Elvis đại chiến ba trăm hiệp! Xấu mặt trước một thằng nhóc kém mình mười lăm tuổi như thế... Đường Kiều ôm mặt, xấu hổ cực kỳ. Ôi, đúng là rượu không thể đi đôi với sắc được mà, huhuhu...

“Dậy rồi à?”

Giọng nói cậu vang lên, làm lưng anh như tê rần. Anh chưa động dậy mà cậu vẫn biết anh tỉnh hả?

“Ừ.”

“Cảm thấy sao?”

Anh gắng gượng quay lại nhìn cậu — Elvis đang nằm trong chăn, khắp người đều là vết tích tình ái mãnh liệt của tối qua, đúng là muốn chọc mù mắt người...

“Khá ổn, chỉ là hơi mệt.” Theo thói quen, anh với tay lên đầu giường tìm thuốc lá, kết cục là vớ được một lọ KY. Anh nhìn xung quanh – đây là một căn phòng xa lạ.

Elvis ôm anh từ phía sau, hôn lên cổ trắng nõn: “Có đói không?”

Anh cảm nhận một chút: “Ừm, hơi đói.”

“Tôi đi gọi phục vụ phòng.” Lồng ngực ấm áp của cậu rời đi làm anh hơi lạnh, liền cuộn người vào chăn.

Trong chăn rất ấm, không hề ẩm ướt chút nào. Anh thấy hơi lạ: “Này... hôm qua chúng ta không làm trên giường hả?”

“Ừ.” Cậu vừa mặc quần vừa nói.

Mặt anh tối lại: “Mấy lần?”

Cậu gơ bừa ra một bàn tay, đoạn ra ngoài gọi điện thoại.

Làm nhiều lần, lại còn không làm trên giường, thảo nào lại đau toàn thân như vậy.... Haizz, thanh niên thời nay đúng là chẳng dượng gì cả, cũng không biết thương cho cái eo già của anh!

Không bao lâu sau, phục vụ phòng đã mang đồ ăn đến. Đường Kiều vẫn không rời giường, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên giường chờ Elvis đến dứt, nom như một con mèo vừa tỉnh ngủ vậy.

Hưởng thụ trai đẹp phục vụ xong, anh bỗng nhớ đến một chuyện vô cùng quan trọng: “Người đại diện của cậu vẫn chưa rep lại à?”

Cậu thoáng kinh ngạc rồi nhìn anh, ánh mắt phức tạp quá đỗi: “Anh... còn nhớ đêm qua mình đã nói gì không?”

Anh cũng ngạc nhiên: “Còn nói gì nữa? Chắc kiểu kiểu như khen kỹ thuật cậu quá tốt chứ gì.”

“Anh gọi tên người khác.”

“Hả?” Không thể nào! Anh chưa yêu ai bao giờ, mà Elvis lại là người anh thích nhất trong đám bạn giường vốn đã ít ỏi, lấy đâu ra người cho anh gọi tên lúc đang làm với cậu chứ?

“Thẩm Duy Thần.” Cậu ả ý nói: “Anh đã gọi như vậy.”

Anh lập tức phủ nhận: “Không thể nào!”

“Đó là người trong lòng anh ư?”

“Đừng đùa!”

“Hay là người anh thầm thích?”

“Tuyệt đối không thể.” Vẻ mặt anh rất kiên định: “Elvis, cậu nghe nhầm rồi.”

Cậu im lặng một lúc, đoạn cười cười: “Chắc vậy.”

Seven: Tình trong như đã, mặt ngoài còn e...

54. Chương 54

Elvis xán lại thom vào môi Đường Kiều rồi đứng dậy: “Hôm nay em phải đi.”

Anh không để tâm lắm: “Ừ.”

“Em đi chụp ảnh bìa tạp chí.”

“Ừ?”

“Trừ em ra thì còn thêm vài người mẫu nữa, ai ai cũng rất đẹp.” Cậu đề nghị: “Anh có muốn đến xem không?”

Qua điều tra, Đường Kiều biết trong số người mẫu trực thuộc công ty đó không có ai tên Thẩm Duy Thần, nên càng thêm chắc chắn — Duy Thần của anh hẳn chỉ là một người làm việc hậu trường thôi. Tiếp xúc với người ở đó có khi lại biết thêm thông tin nào đó cũng nên: “Được.”

“Trước khi đi, tôi phải quán triệt với anh một điều.” Cậu nâng cằm anh lên, nhẹ nhàng hôn lên đuôi mắt người trong lòng: “Đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt đấy!”

Cảm nhận được cơn đau nhói bên hông và sự khó chịu dính dóp ở nơi nào đó, anh cười: “Đừng lo, tôi đã sớm bị cậu vắt khô rồi!”

Rõ ràng là cậu cực kỳ hài lòng với câu trả lời của anh, cười đến híp cả mắt lại.

Anh nhìn cậu, nhìn đến hoảng hốt. Trong một khắc, anh đã nghĩ mình đồng ý đến studio không phải để tìm kiếm Thẩm Duy Thần đang mất tích, mà chỉ đơn giản là chiều lòng người yêu nhỏ của mình mà thôi.

Hai người ăn sáng xong xuôi rồi mới đến studio. Lúc họ đến thì đã khá trễ, hai người mẫu khác cùng chụp hôm nay – một nam một nữ – đã đang thử quần áo. Thấy vậy, cậu chỉ bỏ lại một câu “Em đi nhé” rồi cũng đến chỗ nhà thiết kế để thử trang phục.

Đường Kiều không vào cùng cậu mà ngồi trong phòng chờ. Có vẻ như rất nhiều nhân viên đi tới đi lui qua anh cũng đang bận túi bụi, anh chăm chú quan sát một lúc, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Anh không nản lòng – công ty này có nhiều nhân viên như thế, tỷ lệ để anh trùng hợp gặp Thẩm Duy Thần ở đây thực ra cũng không cao. Ngồi một lúc thì bỗng nhiên có một cô gái ôm một chồng quần áo lớn ngồi xuống cạnh anh, mồ hôi nhễ nhại, dường như rất mệt.

Anh tranh thủ bắt chuyện trong lúc cô nghỉ ngơi – chỉ cần anh muốn, làm người khác thích anh là chuyện cực kỳ dễ dàng. Chưa quá ba phút, cô gái đã quăng luôn sự rụt rè xa cách với người lạ ra sau đầu, hào hứng kể đủ chuyện trên trời dưới đất. Biết cô trông rất trẻ nhưng đã làm ở đây được ba năm, anh liền nhắc đến cái tên Thẩm Duy Thần.

Cô nhớ lại một lúc: “...Em không nhớ trong công ty em có người tên như vậy.”

Anh hơi thất vọng: “Vậy sao... Thế chắc là tôi đã nhầm rồi.”

Cô lại nói: “Nhưng ở đây có nhiều người lắm, em có không nhớ được tên của tất cả mọi người cũng là chuyện thường. Nếu anh vội thì.... em có thể đi hỏi quản lý nhân sự xem sao?”

Anh đầu dại gì mà từ chối? “Cảm ơn em nhé.”

“Không có gì không có gì, em rất thân với chị ấy mà.” Cô thoải mái đáp.

“Đúng rồi, em có biết Lisa không?”

“Đương nhiên là biết chứ!” Cô nói không cần nghĩ: “Elvis là người mẫu nổi tiếng nhất của công ty bây giờ, Lisa làm người đại diện cũng được thơm lây! Anh muốn tìm chị ấy hả? Nhưng mà chị ấy mới đột nhiên nghỉ phép rồi...”

“Đột nhiên?” Anh nhướn mày: “Không phải là cô ấy đi...”

“Đi đâu cơ?”

Như tự dừng nghĩ đến chuyện gì đó, anh không nói nữa, cười cười: “Không có gì đâu.”

Mặc dù không hiểu về giới showbiz lắm, nhưng anh cũng biết – vì công việc đặc thù mà rất nhiều người phải giấu chuyện mình đã kết hôn sinh con đi. Đồng nghiệp của Lisa không thể không biết cô sắp kết hôn, trừ phi cô cố tình giấu – mà đã như vậy, anh thân là người ngoài lại càng không nên công bố chuyện này.

Đương nhiên cũng có một khả năng khác, đó là — Elvis đang nói dối.

Anh đang nghĩ ngợi thì bỗng có người gọi tên cô gái, cô liền vội vàng đứng bật dậy: “Tôi mang quần áo vào ngay đây!”

Anh hơi chần chừ rồi cũng vào theo, chẳng hiểu sao ra đến cửa lại bị nhân viên giữ lại: “Sao giờ cậu mới đến thế! Lập tức thay đồ đi!”

“???”

Elvis đứng lúc xuất hiện, nói với nhân viên kia: “Anh ấy không phải người mẫu, mà là bạn tôi.”

Nhân viên nọ hơi phật ý, ừ một tiếng rồi chạy đi làm tiếp việc của mình.

Cậu khoanh tay trước ngực, hứng thú nhìn anh: “Không ngờ anh cũng có tố chất làm người mẫu đấy ”

Anh khoát khoát tay: “Thôi đi!”

Trang phục chủ đạo của buổi chụp hình hôm nay là áo phông trắng bó sát. T – shirt trắng cổ tròn phối với quần dài đen, bên hông còn đeo phụ kiện da nhỏ làm dáng người hoàn hảo của Elvis được phô bày trọn vẹn. Dường như cậu muốn thông qua bộ quần áo không thể đơn giản hơn này để tuyên bố cho mọi người biết — đẹp trai thì mặc gì cũng đẹp!

Hai người mẫu còn lại cũng không thua kém chút nào. Chàng trai tuấn tú, cô gái gợi cảm, hai người không ngừng tạo ra những tư thế quyến rũ khác nhau, làm Đường Kiều lại một lần nữa chìm vào thế giới của mỹ sắc... =v=

Giờ giải lao, Elvis ngại ngần đến nói: “Có lẽ sẽ mất nhiều thời gian đấy, hay là anh về trước đi?”

Đường Kiều nhớ đến nhà trọ không một bóng người của mình: “Còn bao lâu nữa?”

“Tầm tầm một tiếng.”

“Tôi chờ được, cậu cứ đi đi.”

Cậu ngẩn ra, hình như khá bất ngờ, nhưng phần lớn là ngạc nhiên: “Được!”

Anh ra xe trước khi còn mười phút nữa là kết thúc buổi chụp. Đốt một điếu thuốc, hít sâu một hơi rồi nhả ra từng vòng khói. Rất nhiều người cho rằng – chờ đợi là chuyện nhàm chán nhất anh cũng nghĩ như vậy, nhưng không hiểu sao anh lại cực kỳ có kiên nhẫn với Elvis, dù trong thời gian đợi rất cô đơn nhưng vẫn tình nguyện chờ. Một giờ đồng hồ qua, anh thậm chí còn không hề có ý định rời đi trước.

Anh mơ hồ cảm nhận được – cảm xúc mà mình dành cho cậu đã trở nên khá kỳ lạ. Anh hơi bất an – sao lại thế được chứ?

Một đáp án thấp thoáng hiện lên trong tâm trí anh, nhưng anh không buồn nghĩ thêm về nó. Anh còn chuyện quan trọng hơn phải làm!

Một điếu thuốc tàn thì công việc của Elvis cũng vừa lúc kết thúc. Cậu vui vẻ chạy đến bên xe Đường Kiều, đặt lên má anh một cái hôn thật kêu! “Để anh chờ tôi lâu như vậy, thật ngại quá ”

“Không sao.” Anh khởi động máy.

“Tôi sẽ bồi thường cho anh thật hậu hĩnh!”

Anh cười cười: “Tôi rất chờ mong.”

—

Cuộc sống của Đường Kiều bỗng chốc trở nên dễ chịu hơn hẳn một là vì Thẩm Mộ phải đi công tác trong thời gian ngắn, nghĩa là anh tạm thời không phải nhìn thấy cái bản mặt đó nữa hai là vì... Elvis.

Không hiểu sao tự dưng cậu lại rất dính anh, số lần hai người gặp mặt cũng càng lúc càng nhiều, thậm chí là cứ rảnh thì sẽ hẹn anh đi chơi. Anh dùng lý do “đang bận tìm người” để từ chối – thì cũng đúng thế thật – thì cậu lại ôm anh làm nũng: “Đằng nào thì một tháng nữa Lisa mới về, anh cứ tìm loạn như thế cũng có được cái gì đâu”

“...” Ai bảo là anh tìm loạn? Người ta tìm có cơ sở đằng hoàng đấy có biết không!

“Tôi cố xong việc sớm là để đi xem phim với anh đấy.” Cậu hơi tủi thân: “Không ngờ anh lại bỏ rơi tôi!”

“...”

Cuối cùng hai người vẫn không đi xem phim, mà lượn khắp NY trên chiếc xe thể thao đồ mà Elvis yêu thích nhất. Họ cùng nhau đến tiệm CD, cùng chơi bóng rổ với những người xa lạ đủ mọi kiểu màu da và tuổi tác, chơi đến mồ hôi đầm đìa. Hai người cùng đến siêu thị mua đồ rồi trở về nhà anh, ăn bữa cơm ngon mà Elvis nấu, cuối cùng là nằm trong ổ chăn ấm áp, ôm nhau say ngủ.

Dù đã đến NY rất lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm thấy thời gian trôi đi nhanh như vậy, thậm chí sự chờ đợi thông tin về Thẩm Duy Thần cũng không đến nỗi không thể chịu được. Thời gian trong anh như quay ngược lại, dường như anh vẫn còn trẻ trung như Elvis, vẫn còn một tương lai rất dài để hoang phí phía trước. Chỉ cần nhìn cậu là anh lại thấy mình tràn trề sức sống – Elvis vừa hoạt bát vừa hào phóng, mà khi chăm sóc người khác lại có vẻ chừng chặc trưởng thành.

Chuyện thân mật giữa hai người họ cũng không còn như trước – rõ ràng là đã trải nghiệm rất nhiều, nhưng cứ mỗi lần lên giường với cậu là anh lại bị kích thích y như trai tân. Nụ hôn nóng bỏng và những cái ve vuốt của cậu làm toàn thân anh run rẩy, đầu óc trống rỗng, mọi suy nghĩ đều đặc quánh lại như bùn, mà

điều duy nhất anh có thể làm là ôm chặt lấy thanh niên trước mắt, để mặc bản thân chìm đắm trong khoái cảm cậu mang lại.

Nhìn qua thì có vẻ như Đường Kiều đang cưng chiều Elvis, thỏa mãn đủ mọi yêu cầu của cậu, nhưng nhìn kỹ lại thì — cậu nấu cơm anh ăn, chuẩn bị sẵn sàng trang phục cho anh mỗi sáng đi làm, mỗi khi làm xong còn dịu dàng xoa bóp eo anh... Chẳng hiểu sao anh lại cảm thấy — người được cưng chiều có lẽ là mình mới phải.

Cứ như đang hẹn hò ấy Đường Kiều không nhận được nghĩ.

Nhưng không phải là yêu — hai người thậm chí còn chưa từng đã động đến chữ thích hay là hẹn hò gì đó... Nói cho cùng thì họ chỉ đang ở bên nhau theo cảm tính, nếu nhất định phải đặt tên cho mối quan hệ này thì anh thích gọi nó là bạn giường hợp ý hơn.

Có lần, cậu làm như vô ý mà hỏi anh một câu — giữa anh với tôi đang là gì vậy? Anh liền trả lời y như thế, cậu chỉ cười cười, không nói gì hơn.

Không phải Đường Kiều chưa từng nghĩ đến chuyện tiến thêm bước nữa với cậu — nhưng anh thực sự không nỡ trói buộc một thiếu niên kém mình hơn mười tuổi với một lão già như mình. Huống gì, sau đợt công tác này thì Elvis cũng phải về nước, mà anh thì vẫn phải ở lại NY — trừ phi Thẩm Mộ đột nhiên tốt bụng thả anh về. Đến khi đó hai người xa mặt cách lòng, quan hệ mờ ám này rồi cũng tan biến thôi.

Anh có lòng tin như vậy — anh tin rằng mình có thể khống chế tốt tình cảm của mình.

Nhớ Elvis từng nói rất muốn xem một trận NBA ở NY, anh liền nhờ người quen, vất vả lắm mới xin được hai tấm vé, hào hứng gọi cho cậu rủ cuối tuần đi xem.

Không ngờ cậu lại chẳng vui vẻ tí nào như anh tưởng tượng, mà lại lạnh nhạt nói một câu: “Xin lỗi, ngày đó tôi bận rồi.”

“... À, thế thì thôi.”

“Còn chuyện gì nữa hả?”

“Không có...”

“Vậy tôi cúp máy nhé.”

Cậu ngắt máy một lúc rồi, anh vẫn chưa tỉnh táo lại được. Anh nhìn màn hình đã tối đen tự lúc nào, bật cười tự giễu.

Cảm giác bị Elvis cự tuyệt, đúng là chẳng dễ chịu tí nào.

55. Chương 55

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Elvis vẫn không liên lạc với Đường Kiều.

Thường thì dù có bận đến mấy, cậu vẫn sẽ dành thời gian gọi cho anh trước, hoặc là xuống giọng làm nũng kiêu Em một quá đi, hoặc là vui vẻ kể anh nghe đủ chuyện trên trời dưới đất.

Anh đã kiểm tra đi kiểm tra lại — điện thoại của anh còn tốt, không có dấu hiệu nào là mạng lỗi cả, trong thùng thư rác cũng không để lỡ tin nhắn nào của cậu.

Nhìn màn hình đen ngòm, anh chán nản nghĩ — hình như họ không còn liên lạc với nhau nữa kể từ lần cậu từ chối đi xem bóng với anh kia. Sau đó anh cũng hẹn lại mấy lần, nhưng lần nào cậu cũng có lý do từ chối. Anh không phải là thằng ngốc, đương nhiên là nhìn ra — cậu đang trốn tránh mình.

Nhưng mà, vì sao? Trước đó hai người vẫn ở cùng nhau tốt lắm mà?

Thực ra thì cũng chẳng có gì lạ. Thanh niên tầm tuổi đó thường làm việc theo cảm tính, yêu đương mãnh liệt được vài ngày rồi nhạt dần là chuyện thường hơn nữa thái độ của Elvis đã rất rõ ràng, anh còn cố tự làm mình mất mặt làm gì? Hẳn là... hai người cứ như vậy mà kết thúc thôi.

Nhưng trong lòng anh vẫn rất khó chịu, giống như...vừa mất đi một điều rất quý giá.

Mấy ngày sau đó dường như rất dài, đến tối trời bắt đầu mưa. Đường Kiều nhìn bên ngoài rào rào mưa rơi, lại nhìn màn hình điện thoại đen ngòm – khuôn mặt anh thấp thoáng phản chiếu qua đó. Nhìn nếp nhăn mờ mờ cuối đuôi mắt và bông mắt hơi sưng của mình, anh nghĩ, mình đúng là đã già rồi.

Cảm giác tràn trề sức sống của mấy ngày hôm trước, cuối cùng thì vẫn là ảo giác thôi.

Trời mưa làm cảm giác cô đơn trong lòng anh càng thêm rõ ràng. Anh hút vài điếu thuốc, nghĩ về Elvis, lại nghĩ về Thẩm Duy Thần, cuối cùng cũng không chịu nổi sự cô đơn rầm rứt này nữa, đội mưa ra khỏi nhà.

Chỗ ăn chơi buổi tối quanh quẩn cũng chỉ có thế, Đường Kiều nghĩ một lúc, quyết định đến quán bar tư nhân quen thuộc nọ. Trong đó đã xuất hiện không ít khuôn mặt mới, nhưng anh thậm chí còn chẳng có hứng thú liếc nhìn họ, gọi bữa một ly rượu rồi ngồi một mình bên quầy.

Anh không say, đã uống gì đâu mà say, nhưng lại nghĩ miên man đến ngần người ra, bị người vỗ vai thì giật mình một cái.

“Hi! Kiều, lâu rồi không gặp!”

Là Devin. Đúng là lâu rồi không gặp thật, lần cuối anh gặp hắn cũng là lần đầu anh gặp Elvis.

Chết tiệt! Sao lại nghĩ đến thằng nhóc đó thế này!

“Này này, cậu không sao chứ?” Hắn huơ huơ tay trước mắt anh: “Sao lại nom hồn bay phách lạc thế này?”

Anh nhấp một ngụm rượu: “Không có gì.”

“Sao lâu rồi mới đến thế, hay là cậu có bạn giường cố định rồi?”

“...”

Không thấy anh đáp, hắn lại cho là anh đang đồng ý, hào hứng hắn lên: “Thật không? Tên gì bao nhiêu tuổi, có đẹp trai hơn tôi không?”

Anh bị hắn hỏi đến phát phiền: “Cậu lo thân cậu đi, quan tâm chuyện của tôi làm gì? Không đi mau lên là không kiếm được người lặn giường đâu.”

Devin trợn trắng mắt: “Gì chứ, thấy cậu cô đơn ỉu xiu nên tôi mới quan tâm cậu đấy. Nhất định là cậu đang có chuyện, mau kể đi để tôi còn biết đường mà an ủi!”

Chính Đường Kiều cũng không hiểu tại sao mình lại cô đơn thế này. Trước đây mỗi lúc buồn chán, anh chỉ việc đến bar, bốc bữa một người rồi đi ăn uống vào khách sạn là xong một buổi tối, có bao giờ trống vắng như bây giờ đâu?

“Về nhà thì chán, đi ngủ với người khác cũng chán, mãi mới có một ngày nghỉ mà tôi lại chẳng biết phải làm gì cả.”

“À.” Devin gật đầu, ra chiều đã hiểu: “Theo kinh nghiệm lâu năm của tôi thì tình trạng cậu bây giờ có hai khả năng. Thứ nhất, cậu có đang thích người nào không?”

Anh vô thức phản bác: “Không, tôi...”

“Thứ hai, cậu đang mắc hội chứng chán – độc – thân. Chán 419, chán thiếu niên trẻ trung đáng yêu rồi đúng không, giờ hẳn là lúc cậu nên tìm một người bạn đời thực sự.”

Anh xoay xoay cái chén trên tay. Lời nói như thế lại phát ra từ kẻ trắng hoa thành tính như Devin đúng là làm anh bất ngờ — Không phải bạn giường, mà là bạn đời sao? Nghĩa là có thêm một tờ hôn thú, sẽ trở thành người nhà của nhau hả?

“Cậu đã gặp được người làm cậu muốn dừng chân chưa?” Devin nói.

Khuôn mặt của Elvis lại hiện lên trong đầu anh. Về ngoài hoàn hảo, dáng người không chê được vào đâu, tính tình cũng rất hòa nhã, rất biết cách chăm sóc người.... Nhưng đừng nói đến chuyện tuổi tác hai người

chênh lệch quá nhiều, một khi anh còn ở NY thì sẽ còn phải chịu sự chi phối của Thẩm Mộ, làm sao có tư cách vui vầy bên cậu được chứ?

Devin nhìn biểu cảm của anh, cười như không cười bảo: “Cậu nhớ cẩn thận một chút, đợi đến khi mọi chuyện không cứu vãn nổi nữa mới nhận ra cảm xúc thật của mình thì tiếc lắm đó ”

“Ý cậu là gì?” Anh cau mày.

Hắn nhìn anh đầy thâm ý: “Cậu mà không hành động nhanh thì không chừng người ta sẽ có đối tượng mới sớm thôi. Người được cậu coi trọng nhất định là rất hấp dẫn hả? Lúc đó phải trở mặt nhìn người vốn nên thuộc về mình lại ngã vào vòng tay của kẻ khác, có phải rất không cam lòng không?”

Thực ra thì Elvis cũng không hoàn toàn thuộc về anh, cho tới giờ, quan hệ giữa hai người vẫn chỉ dừng ở mức bạn giường. Chỉ là thân thể phù hợp thì có thể duy trì quan hệ được bao lâu? So với lão già là anh, hẳn là cậu sẽ thích hẹn hò với thiếu niên trẻ trung xấp xỉ tuổi mình, với người có thất lưng còn mềm dẻo và có nhiều đề tài để trò chuyện hơn anh, đúng chứ?

Một lúc sau, Đường Kiều đột nhiên lên tiếng: “Sao lại thế được? Tôi vẫn chưa muốn ổn định với ai cả, giờ tôi sống vẫn ổn lắm.”

Devin chỉ nhún vai: “Tùy cậu thôi, chỉ cần sau này cậu không hối hận là được. Đằng nào thì thời phong lưu của tôi vẫn chưa hết.” Nói rồi hắn đứng dậy, vỗ vỗ vai anh rồi đi tìm nguồn vui mới.

Đường Kiều thực sự chẳng có hứng thú chút nào, có mấy người lân la tiếp cận thì anh cũng chỉ cho số điện thoại chứ không tỏ ý muốn qua đêm. Chẳng mấy chốc đã đến 12h, phần lớn người trong quán đã có đôi có cặp hết, lục tục ôm nhau rời đi, thành ra quán chẳng còn mấy người. Anh thấy mình ngồi thêm cũng vô nghĩa, liền đứng dậy rời đi.

Ngoài trời mưa phùn lất phất, Đường Kiều lười mở ô, mới đi vài bước thì áo ngoài đã ướt sũng.

Vì đã uống rượu nên anh không định tự lái xe về nhà. Dịch vụ của quán bar rất chu đáo, đã thay anh gọi taxi từ lâu.

Anh lên xe, tài xế liền hỏi: “Anh muốn đi đâu?”

Giọng nói của Devin lại vang lên trong đầu anh.

“Anh à?”

Đường Kiều quay lại, nói ra một địa chỉ.

Trong nhà trọ của Elvis không có ánh đèn, hẳn là cậu chưa về. Đã muộn lắm rồi, cậu còn đi đâu nữa? Hay cậu cũng như anh, rảnh rồi chạy đến quán bar giết thời gian?

Đường Kiều không nhịn được nhớ lại chuyện cách đây không lâu – khi đó anh với cậu vừa đi hẹn hò về, cậu dừng xe rồi quay sang ghé sát vào người anh, thay anh tháo dây an toàn ra, rồi lại như không kim lòng được mà hôn nhẹ lên má anh. Nụ hôn kia như cái công tắc bật lên lửa dục trong Đường Kiều, anh xé toạc áo cậu ra, mạnh mẽ chặn lại bờ môi ấy...

Người Elvis sẽ mang về nhà sau này, liệu có làm những chuyện anh và cậu đã làm không?

“Anh à.” Giọng tài xế vang lên làm anh tỉnh lại: “Anh... cần đến chỗ khác nữa hả?”

Đây không phải là lái xe tư nhân của anh, đương nhiên là người ta còn chuyện khác để làm, chẳng có lý gì lại đứng yên một chỗ vì anh: “Tôi xuống đây là được rồi, cảm ơn nhé.”

Đường Kiều không hiểu sao mình lại đứng chờ dưới nhà Elvis như một thằng ngốc. Dù biết rõ cậu không ở nhà, có khi là cả đêm không về cũng nên.

Một luồng sáng chói mắt đột ngột xuất hiện làm anh nhất thời không mở mắt ra được. Nghe thấy tiếng động cơ ô tô, trái tim anh đập lên cái thịch. Đến khi đã làm quen với ánh sáng, anh thấy được một chiếc

xe thể thao đỗ dừng lại cách đó không xa. Cửa mở ra, một người thanh niên bước xuống, áo gió màu đen tuyền như thể hòa làm một với trời đêm.

Qua ánh đèn, anh thấy một khuôn mặt hơi ướt nước.

Cậu đã về rồi.

Gió nổi lên, trong không khí tràn ngập mùi mưa ngai ngái. Đường Kiều đứng dưới mái hiên, nửa người lộ ra ngoài đã bị mưa xối ướt. Anh thấy Elvis đi vòng lại sang bên kia xe, cúi người nói gì đó với người lái, trên mặt ngập tràn ý cười.

Có người đưa cậu về nhà, nhưng mà đó là ai? Là đồng nghiệp xinh đẹp hay nhà thiết kế tài hoa hơn người kia?

Chiếc xe lại khởi động lần nữa. Vào khoảnh khắc nó xoay lại, khuôn mặt người lái bỗng chốc sượt qua ánh mắt anh, trái tim anh đột nhiên thót lại, dường như không thở nổi.

Nhìn chiếc xe rời khỏi khu dân cư xong, Elvis mới quay người lên nhà.

“Elvis.”

Hình như cậu bị giật mình. Thấy anh, cậu nhăn mày lại: “Sao anh lại ở đây?”

Đường Kiều há hốc miệng, chỉ muốn nói rằng, mình vì nhớ cậu nên mới đến. Nhưng anh kiềm giữ lại tâm trạng mong ngóng xót xa này rất nhanh, tỏ ra bình tĩnh bảo: “Xe tôi bị hỏng ở gần đây. Tôi đến nhờ cậu giúp.”

“Hử? Vậy anh đang đỗ xe ở đâu?”

Anh không nói gì.

Cậu thở dài. Trong bóng đêm, anh thấy đôi mắt cậu như phát sáng: “Lên nhà tôi trước đi.”

Vào nhà rồi, bật đèn lên, Elvis mới thấy người anh đã ướt một mảng lớn: “Sao lại để mình thành ra thế này? Không mang ô sao?”

Anh ừ một tiếng, lôi bật lửa và thuốc ra định châm một điếu, nhưng có lẽ là vì lạnh nên tay cứ run run rẩy rẩy, không thể nào châm được.

Cậu đưa anh một cái khăn: “Lau khô người đi.”

Anh không động đậy.

Bất đắc dĩ, cậu đành tự tay lau tóc cho anh. Anh cúi đầu, cố gắng kìm nén cơn xúc động đang cuộn trào lên trong ngực.

Mình đang làm gì thế này? Một thằng đàn ông hơn ba mươi tuổi đầu lại làm cái chuyện ngu xuẩn là dám làm không dám nhận ư?

“Tôi cố ý đến.”

Cậu khoanh tay nhìn anh. Dưới cái nhìn của cậu, anh thấy toàn thân mình như nóng bừng.

“Hôm nay anh cố tình đến tìm tôi?” Cậu nói thẳng, giọng điệu cực kỳ chắc chắn.

Anh không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

“Có chuyện gì không?”

Không có việc gì cả. Chỉ là tôi muốn nhìn thấy cậu.

“Thực ra anh gọi cũng được, tự mình đến làm gì.”

Anh buông điếu thuốc trên tay xuống, hỏi:

“Ai vừa đưa cậu về?”

56. Chương 56

Elvis hơi hột đáp: “Một người bạn thôi.”

Nhìn biểu cảm lạnh lùng của người thanh niên trước mặt, Đường Kiều chỉ thấy thật xa lạ. Chẳng lẽ tất cả những dịu dàng chiều chuộng trước kia chỉ là giả dối thôi ư? Dù đã hết hứng thú rồi thì cũng không cần phải lạnh nhạt thế chứ? Như thế này, thực sự là... làm người ta hụt hẫng.

Đường như không muốn anh nán lại lâu, cậu nói: “Nếu không có chuyện gì thì anh về sớm đi.”

Anh cố gắng giữ vẻ bình tĩnh như mọi ngày, thản nhiên cười: “Cậu đang đuổi tôi sao?”

Cậu nhìn anh: “Tôi chỉ thấy, anh ở lại nhà tôi thì không tốt lắm đâu...”

Anh hít sâu một hơi, nở nụ cười: “Vậy không làm phiền cậu nữa, tôi đi đây.” Rồi dứt khoát xoay người ra cửa.

Elvis nhìn theo bóng lưng anh, dường như đang cố hết sức để chịu đựng chuyện gì mà mu bàn tay trắng nõn đã nổi gân xanh chẳng chịt. Khi thấy anh đi xong giày, chuẩn bị bước hẳn ra cửa thì cậu đột nhiên nói: “Ngoài trời đang mưa, anh có thể đợi đến hết mưa rồi đi cũng được.”

Ha, quả đúng là cái giọng ban ơn có khác. Nhưng Đường Kiều không ghét nó, điều làm anh căm ghét chính là – dù đối phương chỉ như đang ban ơn thế thôi, nhưng anh vẫn có lòng muốn ở lại.

Anh hít sâu một hơi: “Thôi, mưa nhỏ mà.”

Cậu yên lặng nhìn anh.

“Tạm biệt.”

Cửa mở ra, không khí lạnh xông vào làm người Elvis hơi run. Có trời mới biết cậu muốn xông lên ôm lấy người đàn ông đó như thế nào, chỉ hận không thể một hơi nuốt trọn người đó vào bụng, ngay cả vụn xương cũng không để lại cho người khác. Nhưng mà cậu không thể! Cậu đã chịu đựng lâu như thế, trả giá nhiều như thế, tỉ mỉ sắp xếp mỗi lần gặp nhau, mỗi cuộc đối thoại để nắm được trái tim của người đàn ông này, để toàn thân anh từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới đều hoàn toàn thuộc về một mình cậu. Vậy nên bây giờ cậu không thể nhẹ dạ, cậu phải kiên trì hoàn thành ván cờ này, dù dục vọng trong tim đã ép cậu đến sắp điên rồi!

Elvis cứ đứng im như thế, mãi đến lúc Đường Kiều sắp ra hẳn tầm mắt của mình rồi mới bật thốt lên:

“Để em tiễn anh.”

Thằng nhóc này hẳn là biết hổ thẹn nhỉ? Với tình tính của cậu, hẳn là cậu sẽ tự trách thêm mấy ngày nữa.... Dù nãy giờ vẫn quay lưng lại với cậu, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được tầm mắt dịu dàng ấy. Nếu chuyện này có thể làm cậu cảm thấy dễ chịu hơn một chút, vậy được thôi, anh sẽ không cự tuyệt.

Trong thang máy tĩnh lặng chỉ có hai người. Lần đầu tiên trong đời, Đường Kiều mong nó đi chậm lại một chút – rất nhiều đôi một khi xa nhau là không có ngày gặp lại, nhờ đâu anh với cậu cũng thế thì sao...

Ở vị trí đằng sau Elvis, anh thấy ánh đèn trong thang máy chiếu xuống thân thể dong dỏng mà cường tráng của cậu, vẽ ra một đường cong hoàn hảo. Anh khẽ nghiêng mặt đi – nếu nhìn nữa, anh sợ mình sẽ không buông được cậu mất.

Thang máy bỗng âm âm rung chuyển, đèn phụt tắt. Khung cảnh trước mắt Đường Kiều bỗng chốc đen kịt, dường như tất cả đều biến mất, chỉ còn sự tồn tại của người bên cạnh là chân thật.

“Sao thế này?” Trong bóng tối, anh nghe thấy tiếng cậu.

Anh mở đèn pin trong điện thoại ra: “Chắc là có trục trặc rồi.”

“Muộn thế này không biết có ai đến sửa không.” Anh hơi mệt, bèn đứng dựa lưng vào tường, theo bản năng định lấy ra một liều thuốc, nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

Elvis mày mò một lúc thì tìm được số điện thoại khẩn cấp trong thang máy, thở phào: “May là vẫn gọi điện được!”

Đường Kiều gật đầu: “Thế thì ổn rồi.”

Sau khi thuật lại tình hình chi tiết cho chuyên gia thì việc duy nhất bọn họ có thể làm là chờ đợi. Đường Kiều tắt đèn pin đi, anh và cậu mỗi người đứng một bên của thang máy, nhưng thực ra khoảng cách thực giữa hai người cũng chẳng xa lắm.

Anh không hiểu sao mình lại trở thành thế này.

Hắn là anh nên lấy lại dáng vẻ của một người lớn, rồi thoải mái nói tạm biệt với cậu, kiểu như Haha, nhóc con này, đừng quên chúng ta từng mờ ám một thời gian đấy nhé, kiểu vậy. Nhưng giờ anh chỉ muốn xô cậu vào tường, hỏi cậu tại sao lại đột nhiên muốn chia tay như thế, tại sao lại đột nhiên bỏ rơi mình?

Im lặng một lúc, kết quả là anh vẫn nói lái sang chuyện khác:

“Người đưa cậu về hôm nay ấy, tôi có biết.”

“Hả?” Elvis hơi ngạc nhiên: “Anh biết Dư Ngưng?”

“Ừ.”

“Bạn bè hả?”

“Không, chỉ là biết nhau thôi.” Anh không muốn giải thích kỹ càng cho cậu nghe về quan hệ giữa mình và cô ta: “Tôi chỉ không ngờ cô ta lại là bạn của cậu.”

“Thực ra thì... bọn tôi mới quen nhau chưa được bao lâu.”

Nhớ lại lần gặp mặt chẳng mấy vui vẻ ở bãi đỗ xe và quan hệ ám muội giữa cô ta và gã người mẫu lúc đó, ngực anh lại nóng lên: “Tạm thời cậu đừng qua lại với cổ nữa.”

Trong bóng tối, anh không thấy được biểu cảm gần như là mừng rỡ của cậu, mà chỉ nghe thấy giọng nói đầy cân nhắc: “Vì sao?”

Anh cố gắng khéo léo nhất có thể: “Cô ta... sẽ không chỉ muốn làm bạn với cậu đâu.” Sự lảng lơ của Dư Ngưng và lớp lớp nón xanh trên đầu Thẩm Mộ là chuyện ai ai cũng biết – tuy hai người họ mang danh là vợ chồng, nhưng lại rất ít khi xuất hiện cùng nhau. Thứ Thẩm Mộ yêu nhất là tiền tài và địa vị, Dư Ngưng lại thích nhất là vẻ ngoài bảnh bao, người tình của ả có mười người thì cả mười đều là đẹp không chê vào đâu được. Như Elvis đây chính là kiểu mà ả thích nhất đấy – bảo ả chỉ muốn làm bạn với cậu thôi hả? Có đánh chết anh anh cũng không tin!

Cậu khẽ cười: “Thế thì sao?”

Anh kinh ngạc.

Nghe giọng điệu của cậu thì hẳn là cậu đã biết ý đồ của Dư Ngưng với mình rồi, và cũng không ... bài xích nó lắm?

“Người đàn bà đó rất có bản lĩnh.” Cậu thờ ơ nói: “Một người mẫu nhỏ nhoe trong công ty tôi hẹn hò với cô ta một tháng, lúc chia tay nhận được một cái xe thể thao đấy.”

Ngón tay anh không nhịn được run lên: “Cậu... muốn qua lại với cô ta sao?”

“Ha, ai biết trước được chứ.”

“Không được!” Anh đột nhiên gào lên: “Cậu muốn xe thể thao, vậy tôi mua cho cậu! Cậu muốn gì tôi cũng cho hết! Tuyệt đối không được qua lại với cô ta!”

Giọng cậu rất chậm rãi: “Anh có từng nghĩ chưa, anh đang đứng ở lập trường gì mà yêu cầu tôi chuyện này?”

Anh ngẩn người, rồi bật cười tự giễu, thanh âm trở nên rất nhẹ: “Chẳng qua tôi chỉ đang thấy... rất không công bằng.”

“Không công bằng?”

“Rõ ràng là tôi thích cậu trước, tại sao phải nhường cho người đến sau cơ chứ?”

Trong khoảnh khắc, Elvis cứ ngỡ không gian nhỏ hẹp này đã làm cậu sinh ra ảo giác mất rồi.

Đường Kiều vừa nói gì cơ? Thích?

Không đợi cậu kịp phản ứng, một mảnh mềm mại đã dán lên môi cậu. Nụ hôn đó chỉ như chuồn chuồn lướt nước, vừa cẩn thận vừa dè dặt, nhưng lại làm trái tim cậu như nứt toác ra.

“Đường Kiều, anh có biết anh vừa nói gì không?” Cậu cẩn thận hỏi lại: “Anh, thích tôi?”

“Ừ.” Tim anh đã đập như trống dồn. Anh cứ nghĩ mình mãi mãi không thể nói ra từ thích, nhưng nói rồi mới biết, hóa ra nó không xấu hổ như anh tưởng. Anh không biết sao tự dưng mình lại làm thế – có lẽ là không chịu được viễn cảnh người đàn bà như Dư Ngưng sẽ vấy bẩn Elvis của mình, cũng có thể là, tình cảm anh dành cho Elvis đã vượt quá tưởng tượng từ lâu rồi.

Hơi thở của Elvis trở nên dồn dập: “Anh đang thông báo với tôi?”

Anh đáp không do dự: “Phải. Cậu sẵn lòng cho tôi một cơ hội chứ?”

Cậu không nhìn thấy anh, nên không biết được khuôn mặt anh khi nói những lời này trông như thế nào. Gắng hết sức mới nén được ham muốn ôm chặt anh vào lòng xuống, giọng cậu đã trở nên khàn đặc: “Tôi không cố ý không quan tâm đến anh.”

Mùi anh xon xốt, ừ một tiếng.

“Có một tay chó săn chụp được ảnh tôi và anh hẹn hò. Anh biết đấy, đồng tính vẫn bị rất nhiều người trong nước kỳ thị, mà phần lớn sự nghiệp của tôi lại ở đó.” Cậu vội vàng: “Nếu số ảnh chụp đó bị công bố thì tiền đồ của tôi coi như xong! Mà Dư Ngưng lại có thể giải quyết hết chuyện này cho tôi, nên tôi mới...”

chó săn () : paparazzi, người chuyên săn lùng đời tư của người nổi tiếng.

Lời cậu nói làm cái đầu vốn đang nóng bừng của Đường Kiều nháy mắt bình tĩnh lại. Phải, suýt chút nữa anh đã quên mất thân phận của cậu rồi – Elvis là người của công chúng, cậu giờ chân nhắc tay đều có hàng triệu người theo dõi giờ đang ở nước ngoài thì thôi, chứ một khi về nước thì số người đeo bám sẽ nhiều hơn bây giờ rất nhiều. Mà cậu nhất định sẽ phải về nước, còn anh...

“Nhưng tôi không muốn thế!” Cậu mở to mắt nhìn anh, dù thực tế là không nhìn thấy gì cả: “Chỉ cần anh đồng ý ở bên tôi, tôi sẽ không quan tâm đến bất kỳ điều gì khác nữa! Anh đã chuẩn bị xong chưa? Tôi muốn ở bên anh, tôi muốn anh thừa nhận, tôi sẽ công bố quan hệ của chúng ta cho mọi người biết...”

Cậu gấp đến độ nói năng lung tung hết cả. Lúc này, đèn phụt sáng lên, thang máy lại khởi động lần nữa.

Ánh sáng đột ngột làm Đường Kiều nhất thời chưa thích ứng được. Anh im lặng một chốc, nhìn thanh niên trẻ tuổi trước mặt, tự dưng không biết nên trả lời thế nào.

Anh hoàn toàn hiểu rõ – chỉ một chữ thích là không đủ để hai người cứ thế đi tiếp. Giữa họ còn nhiều trở ngại lắm, anh phải cẩn thận suy nghĩ, không thể vì cảm xúc nhất thời mà kéo một thanh niên tuổi trẻ tài cao vào con đường gian nan không lối thoát này được...

“... Xin lỗi.” Đường Kiều không dám nhìn vào đôi mắt đen như mực của cậu.

Elvis thoáng ngẩn ra rồi mỉm cười, nụ cười thoáng vẻ lạnh lùng, nhưng lại mang theo nỗi tuyệt vọng từ tận sâu thẳm tâm can: “Tôi hiểu.”

— Đing một tiếng, cửa mở, Đường Kiều lập tức bước ra.

Một bước, hai bước, ba bước... Càng lúc càng xa.

Nhìn theo bóng lưng ấy, mắt cậu cay cay, lòng không thể hiểu nổi – sao anh còn muốn đi? Không phải đã nói thích mình rồi sao? Chẳng lẽ tình cảm của anh lại nông cạn đến thế, chưa đầy đã vỡ là thế nào? Sao mình lại phải ngoan ngoãn để anh muốn gì được nấy như thế? Nếu đã không còn cách nào để giữ anh lại

bên mình, vậy thì cứ xông lên ôm lấy anh thôi, nếu anh giãy giụa thì dùng xích trói lại, nếu anh muốn chạy, vậy thì chặt đứt chân anh đi, để anh không chạy đi đâu được nữa...

Cậu, không thể chịu được cuộc sống mà không có anh.

Đang lúc định tiến lên, cậu bỗng thấy anh dừng lại, từ từ quay lại nhìn mình, trong mắt tràn ngập tình cảm quyến luyến không nổi.

Trái tim Elvis như vọt khỏi ***g ngực, cậu nắm chặt tay, vọt lao đến ôm anh vào lòng, mạnh đến độ làm đau người ta.

“Sao anh còn quay lại?”

Anh vươn tay ôm lấy lưng cậu, thở dài một hơi, cam chịu đáp: “Hình như, tôi thích cậu còn hơn cả tưởng tượng mất rồi.”

Seven: vuốt mồ hôi Chú già à, may mà chú quay lại đúng lúc....

57. Chương 57

Elvis nắm chặt tay Đường Kiều, lôi anh về phòng. Động tác của cậu rất nhanh, gần như là chạy, vừa mở cửa ra đã thô bạo đẩy anh vào trong.

Đề Đường Kiều lên cửa, tay cậu run run cởi nút áo sơ mi của anh ra, cuối cùng vì run quá không cởi được nên dứt khoát xé toạc cái áo vứt sang một bên.

Đồng thời, anh cũng chủ động ôm lấy cổ cậu, hôn mạnh lên đôi môi đó. Thân thể hai người đều nóng như sắp bốc cháy, dường như hôn môi và ma sát đến cỡ nào cũng là không đủ, chỉ có thể dùng cách thức mãnh liệt nhất để bộc bạch nỗi xao động trong lòng.

Mỗi khi lên giường, Elvis luôn rất dịu dàng, tận lực thỏa mãn dục vọng của anh, gần như coi việc phục vụ anh là trên hết – nhưng hôm nay, cậu lại có vẻ nóng vội cực kỳ.

Dù rất đau nhưng Đường Kiều tuyệt không bài xích, thậm chí còn chủ động đón hòa, miệng không ngừng gọi tên cậu.

Chờ đến khi hai người bình tĩnh lại thì toàn thân anh đã đau như thể bị xe tải cán qua vài lần, mềm nhũn nằm phịch trên giường. Elvis ôm chặt anh, nhẹ nhàng hôn lên trán: “Có đau lắm không? Vừa này... là em nóng vội quá.”

Thất lưng anh như đã đứt lìa rồi: “Đương nhiên là đau, em thử xem thì biết?”

Cậu cắn cắn lỗ tai anh: “Anh thích là được.”

Phải thừa nhận rằng, đề một thanh niên anh tuấn như Elvis đây nhất định là một trải nghiệm không tồi chút nào. Nhưng mà anh thấp hơn cậu, gầy hơn cậu, sức trai già ba mươi cũng không bằng được trai hai mươi là cậu, nên tốt nhất là đừng tự tìm nhục làm gì. Điều quan trọng nhất là – kỹ xảo của cậu rất tốt, phục vụ cũng tận tình, nếu có thể nằm im hưởng thụ thì tội gì phải mệt nhọc chứ?

Dường như cậu đã nhìn thấu suy nghĩ của anh, bật cười nói: “Anh đang nghĩ gì thế?”

Anh nghiêm túc: “Tưởng tượng đáng về em bị tôi đè thì sẽ thế nào.”

Cậu nhướn mày: “Anh muốn thử?”

Anh xoa bóp eo: “Thôi đi, giờ tôi lấy đâu ra sức.”

Cậu không nhịn được hôn anh một cái: “Nhưng em còn. Có muốn thêm lần nữa không?”

“Đừng có mà được voi đòi tiên!” Anh cười mắng.

“Tốt quá rồi.” Elvis ***g tay vào tay anh, để mười ngón đan xen vào nhau: “Cuối cùng anh cũng là của em.”

— Cuối cùng, anh vẫn là của em.

Đường Kiều nằm trong lòng Elvis, dần dần, trái tim hai người như đập cùng một nhịp: “Ừ.”

Đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, anh bật dậy, nghiêm túc nhìn cậu: “Còn Dư Ngưng...”

“Anh cứ yên tâm.” Ánh mắt sâu thẳm của cậu đọng đầy sự dịu dàng: “Em chỉ muốn anh thôi, sẽ không phát sinh quan hệ với bất kỳ ai khác nữa.”

Anh hài lòng xoa đầu cậu: “Ngoan!”

Đây không phải là lần đầu Đường Kiều yêu đương, nhưng ở những lần yêu trước đó, anh luôn luôn là người cưng chiều và thỏa mãn mọi nhu cầu của đối phương còn lần này là lần đầu tiên anh có cảm giác như mình là người được chiều chuộng. Phải, anh có cảm giác đó với một thằng nhóc nhỏ hơn mình mười lăm tuổi đấy, hơn nữa còn cực kỳ thoải mái vui vẻ mà hưởng thụ. =v=

Ở Elvis có sự trưởng thành vượt quá tuổi – cậu sẽ không ngày ngày bám dính lấy anh, lúc anh bận, cậu cũng không mè nheo quấy rầy. Trái lại, anh thấy mình mới là người mất bình tĩnh hơn mới phải, cứ thỉnh thoảng lại ngẩn người nhớ về cậu, nhớ lúc cậu dịu dàng, lúc cậu kiêu ngạo, lúc cậu làm nũng... Nhưng lúc gặp nhau thật thì anh lại không dám nhìn vào đôi mắt đen huyền sâu thẳm của cậu, chỉ cần lại gần cậu một chút thôi là sẽ tim đập thình thịch, tay chân luống cuống chẳng biết để vào đâu. Mỗi lần nghĩ lại là anh lại thấy uất ức, thậm chí quyết tâm nhất định lần sau sẽ không để cậu nắm mũi dặt đi như thế, nhưng mãi vẫn chưa thành công lần nào.

Trên thế giới, có ba thứ không thể che giấu được – ho, nghèo và yêu.

Thôi quên đi – Đường Kiều nghĩ – Chỉ cần hai người yêu nhau, thì ai thích ai nhiều hơn chẳng còn quan trọng mấy.

Có một lần sau khi làm tình xong, Đường Kiều nửa nằm trên trên giường, tay cầm điều thuốc, thậm chí bản thân bây giờ chẳng khác nào mấy ông chú biến thái cuồng mỹ thiếu niên vậy. Lúc anh nói thể với Elvis, phản ứng của cậu lại là mừng như điên: “Anh thực sự thích em đến thế hả?”

Ngón tay anh búng lên cái trán trơn bóng của cậu: “Ừ. Không chừng còn nhiều hơn cả em thích tôi nữa.”

“Không thể nào!” Cậu cực kỳ chắc chắn.

Anh nhướn mày lên: “Sao em biết?”

“Đương nhiên là em biết.” Cậu ôm eo anh, dán mặt vào ngực anh, thậm chí: “Anh không biết em thích anh đến mức nào đâu.”

Anh vò loạn mái tóc cậu, mỉm cười: “Tôi biết chứ.”

Elvis cố chấp lắc đầu, không chịu nói gì nữa, chỉ ôm anh thêm mạnh hơn.

Sau khi xác định quan hệ, cuộc sống của hai người vẫn không có gì thay đổi – vì trước đó hai người đã sống chung như người yêu rồi. Họ sẽ làm tình với nhau, sẽ ôm nhau ngủ, sẽ cùng tỉnh dậy vào mỗi sáng sớm, sẽ cùng ăn cơm, chạy bộ, xem phim... Ở bên Elvis rất thoải mái, giống như giữa hai người không phải là tình yêu cuồng nhiệt của tuổi trẻ, mà như một cặp vợ chồng già vậy.

Hôm đó, Đường Kiều vừa bước vào nhà đã ngửi thấy một hương vị quen thuộc. Mùi hương này gợi nhắc đến một kỷ ức rất xa xôi, làm anh nhất thời không nhớ ra nó là gì.

Anh thả cặp tài liệu xuống, hỏi: “Hôm nay ăn gì thế?”

Dạo này công việc của Elvis không quá bận rộn nên cậu vẫn đến nhà anh sau khi tan làm, tiện thể chuẩn bị cơm tối cho anh luôn.

Lúc này, cậu bước từ trong bếp ra, trong tay vẫn còn cầm một cái muôi lớn: “Sủi cảo.”

Anh ngạc nhiên: “Sủi cảo?”

“Ừ, đêm nay là đêm giao thừa đấy.”

Đã ở nước ngoài ba năm, đến tết Nguyên Đán anh còn không về nước nếu hôm nay không có cậu nhắc thì anh cũng quên bém mắt là còn đêm giao thừa, chứ đừng nói là nghĩ đến việc làm món truyền thống này. Anh thấy hơi lạ: “Em cũng biết đến tết Âm lịch hả?”

Elvis nhìn anh như thể đang nhìn người ngoài hành tinh: “Đương nhiên.”

“Không phải em là con lai à?”

Cậu thấy hơi buồn cười: “Mẹ em là người Trung, em cũng lớn lên từ nhỏ ở đó. Anh nghe em nói tiếng Trung là phải biết chứ?”

Đường Kiều gật đầu. Tiếng Trung của Elvis đúng là rất ổn, nghe không giống như lớn lên mới học. Nhưng nhìn một mỹ nam con lai tiêu chuẩn đứng gói sủi cảo thật chẳng khác nào dùng ly uống rượu vang để đựng rượu xái, cảm giác thật đúng là...

“...Đừng nói là em tự tay bao nhé?”

“Không, em mua ở siêu thị. Nhưng em cũng biết làm đấy, hồi nhỏ mẹ em đã dạy rồi.”

“Em...”

“Nguy rồi!” Elvis hô lên: “Nước sôi, em phải đi đây!”

Nhìn theo bóng lưng tất tả của cậu, anh bắt đầu mỉm cười rồi về phòng, thay tây trang bằng một bộ đồ thoải mái. Hệ thống sưởi trong nhà hoạt động rất ổn, ngọn đèn vàng cũng làm bầu không khí càng thêm ấm áp, rất có hương vị của gia đình.

Tuy sủi cảo trong siêu thị không phải là loại quá ngon nhưng Đường Kiều vẫn ăn rất ngon miệng, thoáng chốc đã tiêu hết mười mấy cái, dứt khoát ôm bụng nằm vật ra sofa, than thở: “Lâu lắm rồi tôi không ăn mấy thứ này.”

“Em cũng vậy.”

“Hả?” Anh thấy hơi lạ – nếu anh nhớ không nhầm thì cậu mới đến NY thôi mà?

Cậu thờ ơ đáp: “Vào một cái Tết trước đây... em đã có vài hồi ức không vui vẻ gì cho lắm.”

“Ừ.” Anh cầm tay cậu, giọng điệu khá thoải mái: “Nói như thế thì, rất nhiều cái Tết trước đó của em đều là đúng chuẩn Trung Quốc hở?”

Cậu cười nói: “Ừ?”

“Vậy tên tiếng Trung của em là gì?”

Cậu cúi đầu xuống, đối mặt với anh, trong mắt như có ánh sáng chớp động: “Anh muốn biết sao?”

“Đương nhiên!”

Cậu chớp chớp mắt: “Chỉ bà xã của em mới có thể biết, anh đã chắc chắn chưa?”

Anh cười mắng: “Cút!”

“Lúc nhỏ, cứ đến Tết hàng năm là em phải về nhà ông bà. Em vốn không thích nơi đông người, nên cũng không thích Tết mấy.” Cậu bình tĩnh: “Chờ đến khi lớn có thể cùng mình mẹ trải qua năm mới, thì mẹ lại bệnh nặng rồi mất thành ra em bị ám ảnh rất lớn về Tết âm lịch.”

Đột nhiên, anh không biết phải nói gì cả.

“Nhưng giờ thì khác rồi.” Cậu cúi xuống, hôn nhẹ lên khóe miệng Đường Kiều: “Giờ em đã có anh.”

Trái tim anh nảy lên, trong lòng ấm áp, tựa như có gì đó đang dâng lên, tràn đầy.

“Bây giờ.... cuối cùng em đã có được anh, phải không?”

Anh không đáp, chỉ ôm cậu chặt hơn, chặt hơn nữa.

Elvis lần lượt cởi từng chiếc quần áo của anh ra một. Khác với những lần làm tình mãnh liệt trước, lần này lại rất tinh tế mà thông thả, những nụ hôn ngọt ngào, những cái âu yếm bắt tận từ cậu như làm anh choáng váng.

Anh thiếp đi trong lòng cậu.

Rồi có một giấc mơ – trong mơ, anh thấy Đào Phi và Thẩm Duy Thần đang đứng trong phòng bếp nhỏ hẹp, đưa lưng về phía mình, bận rộn làm cơm. Thẩm Duy Thần đột nhiên quay lại, nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời: “Chú Đường!”

Anh hé miệng định đáp thì — hai người họ đột nhiên tan biến. Chỉ còn lại căn bếp trống rỗng, như thể họ chưa từng tồn tại.

Tỉnh khỏi cơn mơ, anh thấy Elvis vẫn đang say ngủ bên mình, đường nét khuôn mặt nghiêng nghiêng vô cùng hoàn hảo, làm anh ngắm bao lâu cũng không chán. Anh nhẹ nhàng bước xuống giường, khoác thêm áo ngủ rồi ra phòng khách. Trong phòng khách tối om, chỉ có ngọn đèn nhỏ cắm dưới chân sofa là le lói, chiếu sáng một khoảng nho nhỏ ở góc phòng.

Hôm nay là đêm giao thừa, những người đó — Thẩm Duy Thần, Triệu Lan Chi, ba... đang làm gì? Họ có người ở bên làm bạn không, có cùng người đó chào đón năm mới dưới tiếng pháo hoa không?

Anh không tìm được Thẩm Duy Thần, lại không thể tìm đến Triệu Lan Chi, cuối cùng là chỉ có thể gọi cho Đường Hoài Chương.

Điện thoại được nhắc, nhưng đầu bên kia lại không phải là giọng nói anh nghĩ. Trợ lý của ba nói cho anh biết – ông đang ở trong phòng phẫu thuật, nỗ lực giành giật mạng sống bệnh nhân từ tay tử thần.

Đường Kiều cúp máy, tắt đèn, một mình ngồi trong đêm tối.

Dù thế nào đi nữa, anh vẫn thành tâm chúc cho những người mà anh yêu thương, có một năm mới thật vui vẻ.

Seven: Hường phần vỡ chộc mù mắt cầu FA là tôi rồi...

58. Chương 58

Sa vào tình yêu rồi, Đường Kiều cảm thấy vừa ngọt ngào vừa hồ thẹn. Tuy gần đây anh vẫn tiếp tục tìm kiếm Lisa và Thẩm Duy Thần, nhưng rõ ràng là không nóng vội như trước nữa – có Elvis làm bạn, dường như một tháng chờ Lisa trở về cũng không quá khó chịu như anh đã nghĩ.

Nhưng đầu mối về Thẩm Duy Thần chưa đến thì một tin tức khác đã đến trước – Thẩm Mộ sắp đi công tác về. Có nghĩa là, cuộc sống bận rộn đến phát điên lại sắp bắt đầu lần nữa, ngày ngày phải đối mặt với một núi công việc làm mãi không hết, thậm chí còn không có thời gian để ăn, cứ rảnh một phút là phải đi xã giao cùng Thẩm Mộ, thay hân uống vô vàn chén rượu. Hình như thành quả của chuyến công tác này rất khả quan, làm anh vừa nghĩ đến chuỗi ngày kế tiếp là đã thấy đầu đau như búa bổ.

Quá trình chụp ảnh dài ngày của Elvis cuối cùng cũng kết thúc. Nhiếp ảnh gia mời tập thể người mẫu đi ăn, Elvis vốn không muốn đi lắm, nhưng bị mọi người ném đá ghê quá nên đành phải đi.

“Đạo này cậu ít khi đi cùng mọi người lắm đấy, vừa tan ca một cái là chuẩn đi ngay!” Đồng nghiệp nhướn mày nhìn cậu: “Kiếm được người yêu rồi hả?”

Elvis chỉ cười không nói.

Đối phương vốn chỉ nói đùa một câu, ai dè lại thấy cậu phản ứng thế này, lập tức tròn hai mắt: “Thật à?”

Cậu gật đầu, hơi xấu hổ: “Ừ.”

Người kia hô toáng lên như thể phát hiện ra châu lục mới, chẳng mấy chốc tất cả đã châu đầu vào, hai mắt phát sáng, cực kỳ tò mò về vợ của cậu.

“Nam hay nữ?”

“Là người trong giới hả?”

“Vóc người thế nào? Đẹp trai hông?”

“Thế còn tính cách?”

Hiếm khi Elvis kiên nhẫn thế này, trả lời từng câu hỏi một: “Là nam, không phải là người trong giới. Trong mắt tôi anh ấy rất đẹp, tính tình là kiểu ngoài lạnh trong nóng, làm công chức bình thường thôi.”

Mọi người có vẻ thất vọng: “Haizzz, tôi cứ nghĩ người cậu coi trọng phải đặc biệt thế nào chứ =v=”

Cậu cười đáp: “Trong mắt tôi, anh ấy là tuyệt vời nhất.”

“Ày da, tốt nhất là cậu nên soi gương đi. Cái vẻ mặt hường phấn gì thế kia, buồn nôn chết tôi rồi! QAQ”

Cậu chỉ cười dài sung sướng, ngồi ở trung tâm của đám người.

“Hay hôm nào mang người đến ra mắt anh em đi? Dù sao thì đợt quay này mới kết thúc, trước mắt thì lúc nào bọn tôi cũng rảnh. A, mai vừa vặn là cuối tuần đấy!”

Mấy người ở đây đều khá thân với cậu, hẳn là cảm giác giới thiệu Đường Kiều với họ rồi tuyên bố người này là của tôi sẽ rất tuyệt đấy...

Nghĩ vậy, cậu liền bảo: “Để tôi hỏi ý kiến anh ấy xem.”

Mọi người ồ lên: “Goao Thật đáng mong chờ đấy”

Nhìn đồng hồ, cậu đứng dậy: “Thôi, tôi về đây. Tôi đã hứa với anh là sẽ về trước chín giờ rồi.”

“... Giờ mới là bảy giờ!”

Bỏ ngoài tai lời ồn ào phản đối của mọi người, cậu nhanh chóng rời khỏi đó, đến một ngụm rượu còn chưa vào miệng.

Khi Elvis về đến nhà trọ thì thấy Đường Kiều đang ngồi trong phòng khách, một tay cầm điện thoại, một tay cầm điều thuốc.

Cậu hơi nhú mồm, bước đến lấy điều thuốc khỏi tay anh: “Không phải đã bảo anh cai thuốc đi rồi à? Sao lại không nghe lời em?”

Anh cười cười: “Nhóc con, chỉ biết lên giọng dạy người là giỏi!”

Về mặt cậu nghiêm túc: “Hút thuốc rất có hại cho sức khỏe, anh biết mà đúng không? Không có gì đáng quý hơn sức khỏe cả!”

Anh nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm lắm: “Có không hút thuốc thì tôi vẫn chết sớm hơn em thôi.”

Lời vừa dứt, anh đã ý thức được mình vừa lỡ miệng rồi, ngẩng lên thì thấy đúng thật – sắc mặt cậu đã xấu xí đến dọa người. Anh vội nói: “Tôi chỉ nói đùa thôi, em đừng để bụng!”

Cậu ngồi xồm xuống, nhìn thẳng vào mắt anh: “Chuyện này chẳng buồn cười gì cả.”

Giọng anh mềm xuống: “Tôi biết rồi. Tôi sẽ cố gắng cai thuốc.”

Cậu nghĩ một lúc, nói: “Sau này, anh hút thêm một điều thì em làm anh thêm một lần!”

Anh ngẩn ra, bất đắc dĩ cười: “Tha cho cái eo già của tôi đi...”

“Anh còn rất trẻ, đừng tự nhận mình già nữa.” Cậu xán lại, thơm lên mặt anh một cái: “Sau này tuyệt đối không được nói vậy!”

Anh không chấp trẻ con nữa: “Được rồi được rồi, em nói sao thì chính là thế.”

Cuối cùng cậu cũng mỉm cười: “Mai anh có rảnh không?”

“Có. Sao? Em muốn đi chơi à?”

“Đồng nghiệp của em muốn gặp anh.”

“Là nhóm người mẫu đó?”

“Ừ.”

Mắt Đường Kiều sáng lên. Dù thế nào thì chuyện Thẩm Duy Thần có quan hệ với công ty của Elvis cũng là điều chắc chắn, nếu không đợi được Lisa về thì đi chỗ khác tìm đầu mối cũng được.

Phản ứng của anh làm cậu thấy khó ở: “Anh hào hứng đến thế cơ à?”

Anh có thể đoán được cậu đang nghĩ gì: “Ừ, người mẫu nào cũng rất tuần tú đấy ”

Để đi gặp đồng nghiệp của người yêu nhỏ, Đường Kiều cố tình sửa sang lại bản thân một chút. Nhóm người mẫu kia phần lớn là kiểu trẻ tuổi nông cuồng, hào quang tứ phía – tuy anh ngưỡng mộ tuổi trẻ của bọn họ, nhưng cũng không tự ti. Dù sao thì anh cũng lớn hơn họ cả chục tuổi, đương nhiên là có sự chín chắn của người trưởng thành. Tuy người ta nói cách ba năm là một thế hệ – anh không nghĩ giữa mình với họ có chủ đề chung gì – nhưng chỉ cần anh muốn thì khiến người khác thích mình chẳng có gì khó. Trong mắt anh, hội họp của họ chẳng khác nào tiệc trò chơi của đám trẻ con, tìm kiếm manh mối của Thẩm Duy Thần mới là mục đích chính của chuyến đi này.

Ngay lúc anh chắc mẩm mình sẽ đi rồi thì một cú điện thoại đột ngột tới, phá vỡ kế hoạch của anh. Thẩm Mộ lời ít ý nhiều báo cho anh biết – hai tiếng rưỡi nữa là hấn đáp máy bay xuống NY, muốn anh tự mình đến đón hấn.

Đường Kiều cầm điện thoại, im lặng một hồi: “... Có chuyện gì mà lại cứ phải tôi đón mới được?”

“Không có gì cả.” Đầu bên kia, Thẩm Mộ hơi hột đáp: “Anh thích người đầu tiên anh thấy khi về là em thôi. Lâu rồi không gặp, em không nhớ anh hả?”

Anh hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, tôi còn có việc.”

Hấn nở nụ cười: “Em mà có việc gì được? Ý nghĩa tồn tại của em ở NY này chỉ là để thỏa mãn mọi nhu cầu của anh. Nếu em có việc riêng gì đó, anh sẽ rất ngạc nhiên, cũng rất... tức giận. Một khi tức lên rồi, anh không dám chắc mình sẽ làm gì đâu. Đường Kiều, trước khi làm anh giận, em nên suy xét đến hậu quả trước đã.”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Vì sao nhất định phải là tôi!”

“Anh đã nói rồi. Anh muốn gặp em.” Hấn lặp lại lần nữa: “Nhờ kỹ, là hai tiếng rưỡi sau đấy.”

Đúng lúc đó, Elvis hào hứng bước vào: “Đường Kiều, anh đã chuẩn bị xong chưa?”

“...”

“Đường Kiều?”

Anh ngẩng lên nhìn cậu: “...Tôi không đi được.”

Nét cười trên mặt cậu thoáng cái biến mất, đôi mày kiếm nhíu lại: “Vì sao?”

Anh áy náy: “Vì chuyện làm ăn thôi.”

“Không thể nhờ người khác làm à? Em đã sắp xếp đâu vào đó với bạn rồi...”

Anh cố nén sự giận dữ trong lòng, mềm mỏng dụ dỗ cậu: “Tôi thật sự xin lỗi, lần này tôi không đi không được. Em xin lỗi bạn em hộ tôi nhé.”

Cậu ai oán nhìn anh: “Anh định đến công ty hả?”

Anh đáp bừa một câu: “Sau này nếu có cơ hội, nhất định tôi sẽ đền bù cho các em.”

Cậu bữu môi: “Bao giờ anh phải đi?”

“Khoảng hơn một tiếng nữa?”

Cậu ôm lấy anh, liếm liếm mép: “Một tiếng là đủ rồi.”

Người anh nóng lên trong nháy mắt, thuận tay cởi áo sơ mi của cậu ra: “Nào, vậy thì tới đi.”

Một giờ sau, hai người họ cùng bước ra khỏi nhà. Elvis tới chỗ hẹn như đã hứa, còn Đường Kiều thì một mình lái xe đến sân bay.

Anh chờ vài phút thì thấy Thẩm Mộ bước ra. Chỉ một tháng không gặp mà hắn như gãy rộc đi, khuôn mặt tuần mỹ nhuốm đầy vẻ mệt mỏi. Thấy anh, hắn mỉm cười: “Anh biết là em sẽ đến mà.”

Anh lạnh lùng nói: “Tôi dám không đến sao?”

Hắn để hành lý lên xe trợ lý, để người ta đi trước rồi trèo lên xe anh: “Anh đói. Tìm chỗ nào ăn đi. Em đi cùng anh.”

Anh khởi động máy: “Anh muốn đi đâu?”

Hắn nói ra một địa chỉ. Nghe xong, anh hơi giật mình: “Hay là đi chỗ khác đi?”

“Vì sao?”

Anh kiên trì thuyết phục: “Nghe nói đồ ăn ở nhà hàng kia không ngon đâu.”

Hắn nhướn mày: “Em mà quan tâm đến việc anh ăn gì? Đúng là kỳ lạ.”

“Thế là có đi chỗ khác không?”

“Không.” Hắn thản nhiên nói: “Cứ đến chỗ anh bảo đi.”

Anh không nói gì nữa, vẻ mặt bình tĩnh lái xe, nhưng đầu óc lại đang rối tung lên.

Nhà hàng đó, là nơi Elvis và bạn bè đang tụ họp...

59. Chương 59

Nơi Thẩm Mộ chọn là một nhà hàng Trung Quốc nổi tiếng ở NY, trang trí theo phong cách cổ xưa, nhân viên phục vụ mặc sườn xám tinh xảo, đồ ăn cũng rất tinh tế. Trước đó, Đường Kiều cũng đến đây vài lần – nói thật, anh chẳng thấy đồ ăn ở đây ngon lắm, nhưng ở nước ngoài mà thấy được một nơi đậm chất phương Đông thế này thì cũng là một cảm giác khá mới mẻ. Bước vào nhà hàng là tiếng Trung quen thuộc tràn vào tai, nhìn đồng bào tóc đen da vàng tụ họp làm người ta cảm thấy như được về nhà... Lý do Elvis chọn chỗ này để giới thiệu Đường Kiều với bạn bè cũng là vì người mẫu thân thiết với cậu đều là người Trung Quốc.

Người phục vụ dẫn hai người vào phòng riêng. Thẩm Mộ cầm menu, hỏi Đường Kiều: “Em muốn ăn gì?”

Anh như đang đứng đông lạnh ngồi đồng than, đáp qua loa cho có lệ: “Gì cũng được.”

Hắn chọn vài món rồi nhìn anh: “Sao thế? Em đang có việc à?”

Khóe môi anh giật giật: “Tôi đã bảo là tôi không tiện đi ăn với anh, là anh ép tôi đến đây còn gì?”

Hình như hắn thấy anh nói rất có lý, thậm chí còn gật gù: “Nói cũng phải. Em không có lý do gì để từ chối anh hết.”

Anh hít sâu một hơi, hai tay đặt trên đầu gối run lên nhẹ nhẹ.

Hắn phất tay ý bảo nhân viên ra ngoài, rồi rót một ly rượu đế, đặt trước mặt anh: “À, bây giờ trong nước đang là tết Nguyên Đán đấy.”

Anh mặt không biểu cảm từ một tiếng.

Hắn nhấp một ngụm rượu, vuốt nhẹ cái ly trong tay: “Đêm giao thừa của em thế nào?”

Trong đầu anh chợt nảy lên hình ảnh về buổi tối hôm ấy – về bờ vai và cánh tay mạnh mẽ của Elvis, đáng về cậu ôm anh vào lòng, hơi thở của cậu bên tai anh, chuyển động lên xuống của cậu, thậm chí là mồ hôi cậu từng giọt rơi trên người mình... Dù đang ở trước mặt Thẩm Mộ, anh cũng không nhận được mà khẽ mỉm cười.

Hắn nheo mắt lại: “Hình như là rất vui vẻ nhỉ. Em ở cùng ai?”

Anh cười lạnh một tiếng: “Tốt nhất là đừng bàn về chuyện này nữa.”

Hắn nhướn mày: “Vì sao?”

“Anh đã nói, tôi thích ở với ai thì ở, chỉ cần đừng để anh thấy là được.”

Hắn nhìn anh chằm chằm, ánh mắt vừa thâm trầm vừa lạnh lẽo, như thể một giây sau sẽ nhào lên vậy. Nhưng cuối cùng thì hắn vẫn không làm gì cả, thậm chí còn mỉm cười: “Em nói rất phải, nói cho cùng thì anh vẫn nhắm mắt làm ngơ thôi.”

Về tươi cười của hắn trong mắt anh thật ngứa mắt không chịu được: “Còn anh? Năm mới anh ở cùng ai thế?” Không đợi hắn lên tiếng, anh đã trả lời luôn: “À, hắn là ngài Dư và phu nhân đúng không? Dù sao thì họ cũng là cha mẹ vợ của anh, hàng năm dù có bận thế nào thì anh cũng phải về ăn Tết với họ, có thể mới là hiếu thảo chứ.”

Hắn đặt mạnh ly rượu xuống bàn: “Em nói hơi nhiều rồi đấy.”

Anh hoàn toàn mặc kệ lời hắn cảnh cáo: “Cô Dư, không, phải là cô Thẩm mới phải, dạo này anh vẫn làm cô ấy hài lòng chứ? Anh đã hơn bốn mươi rồi, không chừng không thỏa mãn được cô ấy đâu. Nói đi nói lại, lần trước tôi còn thấy cô ta đi cùng một người mẫu đẹp trai đấy...”

“Đường Kiều!” Thẩm Mộ tức đến bật cười: “Rốt cục là em muốn nói gì?”

“Không có gì cả.” Anh thản nhiên đáp: “Tôi chỉ kể lại những gì tôi thấy thôi. Cô Thẩm chơi bởi thế nào là chuyện của cô ấy, tôi không quan tâm, nhưng mà, tôi mong cô ta sẽ không đụng vào người của tôi.”

“Người của em...” Thẩm Mộ lăm băm, vẻ mặt trở nên dữ tợn: “Xem ra em có niềm vui mới rồi, hử?”

“Tôi nhớ trong hợp đồng của chúng ta không bao gồm chuyện tình cảm cá nhân của tôi.”

“Phải.” Hắn bật cười: “Lũ đồng tính... ghê tởm các em, gặp ai thì yêu người đó, bây giờ còn luôn miệng người của em đấy, chia tay rồi lại trở thành người xa lạ thôi.”

Bị nói là ghê tởm nhưng anh chỉ bình tĩnh nhìn hắn: “Đừng lừa mình dối người thế. Người bán mình cho ngài Dư để đổi lấy sự ủng hộ của ngài ấy thì lấy gì mà lên mặt với chúng tôi? Không, thậm chí anh còn không bằng chúng tôi nữa, vì anh thậm chí còn không có dũng khí thừa nhận sự thật rằng mình thích đàn ông!”

Thẩm Mộ cắn răng, đứng bật dậy, đôi mắt đen tuyền bùng bùng lửa giận: “Anh thích đàn ông?! Ha, sao em không nói nữa đi, anh thích ai? Thích em chắc?”

Đường Kiều im lặng không đáp.

“Ảo tưởng vừa thôi.” Giọng nói của hắn tràn ngập sự khinh thường: “Anh không có hứng thú với đàn ông, chưa từng có!”

“À.” Anh gật đầu: “Tôi hiểu lắm rồi, xin lỗi nhé.”

Giọng anh chẳng có vẻ gì là áy náy – hắn biết, anh đã cảm nhận được điều gì rồi. Anh thông minh như thế, lại ở bên hắn lâu như vậy, nhất định là... Chết tiệt! Rõ ràng là hắn đã cố gắng kìm nén hết sức!

Nhưng mà, dù anh biết thật thì có sao? Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận cái gọi là sự thật đó! Dù chính hắn đã hơn một lần tự hỏi, nếu bây giờ hắn không phải là người phải dựa vào nhà vợ để đòi lại gia sản của cha, thì hắn sẽ thế nào...

Hắn sẽ đẩy người đàn ông trước mặt mình xuống, dùng xích sắt khóa lấy tay chân anh, hung hăng xỏ xuyên qua cơ thể anh, làm anh phải khóc lóc dưới thân mình, cầu xin sự tha thứ...

Mỗi lần nhìn thấy Đường Kiều, hắn đều muốn làm vậy. Nhưng hắn hiểu mình không thể làm gì hết – hắn biết cha vợ của hắn rất có thể lực, nhất cử nhất động của hắn đều bị ông giám sát rồi, chỉ cần ông muốn biết thì hắn không thể che giấu được gì cả. Một khi tin đồn đồn tính bị loan ra thì tất cả nỗ lực bao năm qua của hắn – chịu đựng kết hôn với một con đàn bà điên, nhẫn nhục cúi đầu trước kẻ khác... đều tan biến thành hư vô.

Hắn cứ nghĩ rằng chỉ cần giam Đường Kiều lại bên mình, quan sát anh, chèn ép anh là được rồi nhưng càng ngày hắn lại càng không thấy đủ. Mỗi lần đối diện với khuôn mặt vô cảm của anh là hắn như phát rồ, nhưng vẫn ra sức kìm nén lại, không ngừng nhắc nhở mình – quan trọng nhất là bản thân, quý giá nhất là tài phú, khát vọng nhất là quyền lực – không có gì đáng giá hơn ba thứ đó cả, tuyệt đối không có!

Nhưng mà, Đường Kiều! Giờ đây anh đang đứng trước mặt hắn, cao cao tại thượng, dáng vẻ thanh cao như hoa sen không nhiễm mùi bùn, còn luôn mồm gọi một thằng đàn ông xa lạ là người của tôi... Hắn cảm thấy, mình sắp không chịu đựng được nữa rồi.

Nhất thời, cả hai đều im lặng. Bầu không khí giữa hai người như một tầng băng mỏng, chỉ khẽ động một chút là vỡ nát.

Người phá vỡ sự im lặng là nhân viên buồng đồ ăn lên.

Trước mặt là đầy bàn thức ăn đủ cả hương lẫn vị, nhưng Đường Kiều chẳng có chút hứng thú nào. Anh đứng lên, nói: “Tôi đi toilet.”

Hắt nước lạnh lên mặt, anh cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo lên được một chút. Mãn đối chất với Thẩm Mộ vừa rồi thực sự quá ngu xuẩn – hắn nắm trong tay nhiều nhược điểm của ba như thế, đối đầu với hắn tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì. Anh cũng không hiểu sao tự dưng mình lại mất khống chế như thế nữa...

Nhìn người trong gương sắc mặt tái nhợt, anh chỉ cảm thấy uể oải. Rõ ràng là đã quyết định cam chịu từ lâu, rõ ràng đã quen với cuộc sống nhẫn nhịn như thế, nhưng Elvis xuất hiện lại làm anh sinh ra một hy vọng hào huyền — đúng là nực cười mà.

Tiếng bước chân bỗng vang lên từ đằng sau. Đường Kiều đang định quay lại thì cổ tay anh đột nhiên bị nắm lấy — Thẩm Mộ nắm mạnh đến nỗi anh còn nghe được tiếng xương mình kêu răng rắc.

Hắn dí sát mặt lại gần anh, ánh mắt hung ác nhìn anh chằm chằm: “Em thực sự nghĩ là anh không dám làm gì sao?”

Anh cố tỏ ra bình tĩnh: “Bỏ tay ra.”

Như bị mất khống chế, hắn bóp mạnh cần cổ trắng nõn của anh, khàn giọng nói: “Làm em thất vọng rồi. Là em bức anh làm vậy.”

Anh vội bám lấy tay hắn. Hắn híp mắt, bóp cổ anh càng chặt, đến nỗi anh không thở nổi. Vụt bẻ ngoặt tay anh ra đằng sau, hắn đè anh xuống bồn rửa mặt, ép bụng anh lên mặt đá cẩm thạch lạnh lẽo.

Đến lúc này thì thánh nhân cũng không giữ nổi bình tĩnh nữa! Đường Kiều giận dữ kêu: “Thẩm Mộ! Anh muốn làm gì!”

Hắn cúi người xuống, dán vào lỗ tai anh thầm thì: “Nghe nói bọn gay chỉ cần nhìn nhau vừa mắt lần đầu tiên là có thể làm ngay trong WC, có thật không?”

Mắt anh lóe lên sự sợ hãi: “Anh sẽ không làm thế!”

“Em cứ xem xem?”

Đường Kiều hồi hận vô cùng – con chó bị bức đến đường cùng còn biết cắn người, huống gì đây là một con sói? Anh thực sự đánh giá thấp Thẩm Mộ rồi – hắn mà điên lên thì cái gì cũng làm được!

Mắt thấy hấn lột quần áo mình xuống, anh thực sự hãi đến phát cuồng rồi: “Thẩm Mộ! Cái đt mẹ anh buông ra!”

“Rầm!”

Cửa phòng WC bị đập bung ra, một thanh niên trẻ tuổi xông đến, vẻ mặt hung ác đến dọa người, trong mắt là sự lạnh lùng đến ngoan độc.

Không đợi Đường Kiều kịp phản ứng, sức nặng trên người anh đã vụt biến mất. Thẩm Mộ ngã bộp xuống đất, khoe miệng bị đâm rách loang lổ máu.

Thanh niên gầm nhẹ một tiếng, xông lên đập cho hấn mấy phát vào người. Hấn ôm đầu, lăn lộn trên đất rên rĩ.

“Elvis? Elvis!”

Elvis như đã phát điên lên rồi, không ngừng đâm đá lên người Thẩm Mộ, miệng vẫn cắn chặt không hé nửa chữ.

Anh sợ đánh tiếp sẽ đánh thành án mạng mất, vội hô lên: “Dừng lại!”

Nhưng cậu vẫn bỏ lời anh ngoài tai, xách cổ áo Thẩm Mộ lên, nắm đầm giường cao chuẩn bị táng thẳng vào mặt hấn. Vào đúng khoảnh khắc ấy, hấn đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cậu.

Tay cậu chợt khựng lại.

Lặng lặng nhìn khuôn mặt hấn, cậu dường như không thể tin nổi vào mắt mình.

Thừa dịp cậu mất tập trung, Thẩm Mộ bắt đầu thẳng tay phản kích, một đập đập thẳng vào bụng cậu!

“Thôi đi!” Đường Kiều vội chắn giữa hai người, đẩy Elvis ra sau lưng mình: “Thẩm Mộ, nếu anh không muốn người ngoài biết chuyện thì mau dừng tay lại!”

Cậu giãy dụa đứng thẳng lên, ánh mắt vẫn dán trên mặt Thẩm Mộ: “Hấn ta... là ai thế?”

“Em có sao không?”

Cậu lắc đầu.

Anh quay lại với Thẩm Mộ: “Anh...”

Chuông điện thoại bỗng vang lên. Thẩm Mộ rút máy ra, thấy cái tên hiện trên màn hình thì lập tức nhấc máy: “Ba ạ.” Vừa nói, hấn vừa bước ra ngoài, trước khi ra đến cửa còn không quên ngoái lại nhìn anh và Elvis.

Thấy hấn đi rồi, trong lòng anh thở phào một hơi, quay lại hỏi cậu: “Sao rồi? Có đau lắm không?”

Cậu lắc đầu, nhìn ra cửa: “Đường Kiều, người đó là ai thế?”

Anh do dự một chốc rồi đáp: “... Là cấp trên của tôi.”

60. Chương 60

Vừa dứt lời, Đường Kiều đã thấy hối hận – cấp trên cấp dưới bình thường ai lại làm ra cái loại chuyện ấy, mà Elvis lại tận mắt chứng kiến nữa chứ...

Anh hơi mất tự nhiên: “...Elvis?”

Cậu chỉ nhìn anh: “Em hiểu rồi.”

Phản ứng của cậu làm anh hơi ngạc nhiên, nhưng anh cũng không muốn tiếp tục đề tài này nữa. Hai người im lặng một chốc, rồi

Cậu cười cười: “À đây, anh với cấp trên đến đây làm gì? Có xã giao hả?”

Anh chẳng biết nên giải thích thế nào. Quan hệ giữa anh và Thẩm Mộ rất phức tạp – hai người đã từng là bạn, nhưng bây giờ... Là kẻ thù sao? Chính anh cũng không rõ nữa.

Đối diện với đôi mắt đen như mực của cậu, anh chỉ thấy tim mình như thất lại, thấp giọng nói: “Rời khỏi đây trước đã.”

Cậu lập tức đáp: “Được.”

Vừa bước ra từ WC thì họ đụng phải bạn bè của Elvis. Từ chối thì cũng chẳng có lý do, nên anh đành xốc lại tinh thần, lao vào một vòng xã giao mới.

Vừa thấy cậu ôm vai anh bước vào phòng, đám bạn xấu của cậu lập tức ồ lên, hò reo ầm ĩ.

Họ cứ nghĩ người Elvis hợp ý phải xinh đẹp ngàn năm có một thế nào, giờ nhìn thấy Đường Kiều thì không khỏi thất vọng. Tuy nhìn anh không tệ, nhưng so với đám người trẻ trung thời thượng như họ thì vẫn chẳng là gì. Song khí chất của anh lại rất tốt, mỗi một cử chỉ gợn tay nhắc chân đều tỏa ra sức quyến rũ của đàn ông thành thực.

Có người hỏi anh: “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Anh mỉm cười: “Cậu đoán thử xem?”

“Chắc là anh hơn Elvis bảy, tám tuổi phải không... Hai bảy tuổi, đúng chứ?”

Anh đang định đáp thì cậu lại chuyển hướng câu chuyện, nhắc đến công việc gần đây của mọi người.

Từ đầu đến cuối, Đường Kiều vẫn cười nói như thường, nhưng Elvis lại không được như thế, nụ cười bên môi cũng có phần gượng ép.

Tan cuộc xong, đám người mẫu lục tục ai về nhà nấy, chỉ còn anh và cậu ở lại trong phòng. Thấy tất cả đi rồi, anh mới đến trước mặt cậu, thở dài: “Chúng ta cũng về thôi?”

Cậu gật đầu: “Được.”

Vì hai người đều uống rượu nên không thể lái xe được, anh liền đề nghị đi bộ về nhà, coi như là một cách để tỉnh rượu cậu cũng đồng ý.

Cậu ngoan ngoãn đi bên trái anh như thường lệ. Thời gian từng phút một trôi qua, hai người vẫn không ai lên tiếng, như hiểu ý nhau mà giữ nguyên sự yên lặng này.

Nhà trọ của Đường Kiều cách nhà hàng không xa, đi một lát là đã tới. Anh dừng bước, xoay người lại nhìn về phía cậu – đèn đường rọi xuống, làm bóng cậu trở nên thật dài.

“Em có muốn ở lại không?”

Cậu lắc đầu: “Hôm nay thì thôi đi.”

Anh châm một điếu thuốc, rít một hơi thật sâu rồi nhả khói ra: “Elvis, tôi có thể giải thích.”

Cậu gật đầu thật mạnh.

Anh nghĩ một hồi lâu: “Nghiêm túc mà nói, thì người mà em vừa thấy thực sự chỉ là cấp trên của tôi thôi.”

Môi cậu hơi mím lại: “Người đó thích anh hả?”

“Ha!” Anh bật cười: “Sao lại thế được!”

“Vậy sao hắn ta lại muốn cưỡng bức anh?” Cậu không buồn che giấu sự tức giận.

Anh cười khổ một tiếng: “Hắn là vì tôi đã chọc phải điểm mấu chốt của hắn rồi.”

Giọng cậu cao lên: “Kể cả thế! Kể cả thế hắn ta cũng không có quyền làm vậy với anh!”

“Tôi biết.”

“Anh có thể kiện hắn!”

“Không, tôi không thể.”

Cậu kinh ngạc: “Sao lại không thể?”

Anh mỉm cười như thể chuyện này đùa vui lắm: “Vì tiền lương hán cho tôi rất cao!”

Cậu nhăn mày lại: “Vậy anh từ chức đi, để em nuôi anh là được. Em có thể đảm bảo, cuộc sống em sẽ cho anh nhất định là thoải mái hơn bây giờ rất nhiều!”

Anh nhìn cậu, hơi ngạc nhiên, ánh mắt cũng từ từ dịu xuống: “Tôi đã sống bao năm rồi, nhưng người nói muốn nuôi tôi mới chỉ có em thôi đấy.”

Cậu nhìn anh chân thành: “Em không đùa đâu.”

“Tôi biết.” Anh thở dài, cầm lấy tay cậu: “Ai cũng có một bí mật nhỏ của riêng mình, tôi cũng vậy. Tôi thực sự... không muốn nói thêm về chuyện này nữa.”

“Được.” Đầu ngón tay cậu hơi lạnh, nhẹ rút khỏi tay anh: “Anh có cuộc sống riêng của mình, em biết chứ.”
“Em...”

“Em hiểu thật mà.” Cậu ôm anh vào lòng: “Anh đừng nghĩ nhiều nữa. Nhưng mà, em thực sự không chịu nổi khi có thằng khác chạm vào anh đâu!”

Cổ họng anh đau rát, chẳng thốt lên được từ nào, chỉ ậm ừ một tiếng.

Cậu lại nói tiếp: “Vừa nãy thấy thằng đó làm vậy với anh, em chỉ hận không thể giết hán luôn cho rồi.”

Anh vòng tay ôm lấy eo cậu: “Được. Sẽ không có lần sau đâu.”

Cậu ngoan ngoãn đặt cằm lên vai anh: “Ừm. Có lời này của anh là được, em tin anh.”

Hai người im lặng ôm nhau một chốc, rồi Đường Kiều vỗ vai cậu, cười nói: “Được rồi, tôi phải lên nhà đây, em cũng về sớm đi nhé.”

“Em ở lại đây.”

Anh nhướn mày: “Sao vừa nãy người ta mời thì không đồng ý cơ mà?”

Cậu chẳng giải thích gì nữa, trực tiếp cầm tay anh xông vào nhà trọ.

Vừa vào nhà, anh đã bị cậu ấn lên cửa, rồi rít hôn lên. Nụ hôn này thậm chí còn nóng bỏng hơn thường ngày, cứ như là một dạng tẩy rửa và đánh dấu lãnh thổ vậy, làm anh bị hôn đến suýt nữa thì ngạt chết.

Elvis vội vàng lột quần áo anh ra, lăm bắm trong hơi thở dồn dập: “Anh là của em.”

“Ừ.” Anh ôm lấy cổ cậu, hào hển đáp lại: “Tôi là của em.”

Elvis không nhắc lại chuyện này nữa, sáng hôm sau lúc rời giường thì quần quít lấy anh hồi lâu, còn tỏ ý muốn đưa anh đi làm. Anh biết cậu đang nghĩ gì nên cũng không từ chối.

“Được rồi, tôi phải đi đây.”

Cậu kéo tay anh, dí sát mặt lại, đợi anh thơm lên má mình một cái mới hài lòng bỏ tay anh ra, cười cười nói tạm biệt.

Khung cảnh này rơi trọn vào mắt người đang đứng bên cửa sổ sát đất trong văn phòng mình ở công ty – Thẩm Mộ.

Hắn hí hóp mắt, gọi trợ lý đến: “Điều tra mọi thứ về thằng nhãi con đang đứng cạnh Đường Kiều kia cho tôi.”

—

Nhìn người yêu đi vào công ty, sắc mặt cậu nhất thời trở nên lạnh lẽo.

— Sao cậu có thể giả vờ như chưa có gì xảy ra được?

Một người làm cấp trên của Đường Kiều nảy ra ý nghĩ cường bạo anh, đã đang trên đường thực hành, mà anh lại không thể rời khỏi hán... Điều làm cậu không thể bình tĩnh nhất chính là — gương mặt người

đó giống cậu trước đây đến sáu bảy phần! Dù trên đời chẳng thiếu người giống người, nhưng giống đến nỗi đây thì thật khó tin, huống gì, người này còn có quan hệ với người cậu yêu nữa chứ...

Trong đầu cậu không ngừng hiện lên khung cảnh tối qua, cổ hết sức nhớ ra tất cả đầu mối liên quan đến người đó.

Đang lúc giằng co, hình như Đường Kiều đã kêu lên một cái tên...

Đầu óc cậu đã loạn cào cào – mọi manh mối vừa như rõ ràng vừa như vô nghĩa, sợi dây liên kết giữa chúng là gì, cậu nghĩ mãi mà vẫn không hiểu.

Ngồi trên taxi, cậu nhắc máy gọi cho Lisa. Điện thoại được tiếp rất nhanh, đầu bên kia lập tức vang lên tiếng kêu oan ức: “Cuối cùng em cũng liên lạc với chị rồi! Giờ chị về được chưa?”

Cậu trực tiếp vớt câu hỏi của cô ra sau đầu: “Em phải về nước một chuyến.”

Cô ngẩn ra: “Về nước? Em về nước làm gì? Thế còn chị thì sao! Sắp hết một tháng rồi, chị cũng muốn về nước!”

“Có vài việc em phải mặt đối mặt với Tam gia.” Cậu thản nhiên nói: “Còn chị...”

Seven:

1.Poor Lisa =v=

2.Ở thẳng nhai đấy là con anh đấy Thẩm Mộ à người anh không biết trân trọng thì con anh trân trọng hộ cho, ở đấy mà kêu với ca...

61. Chương 61

“Elvis, hai mươi một tuổi, học chuyên ngành tài chính của Đại học H, nhưng vì công việc nên hiện đang tạm nghỉ học.”

Thẩm Mộ ngồi ở bàn làm việc, ngón tay thon dài gõ nhịp lên mặt bàn: “Công việc?”

“Vâng, cậu ta là một người mẫu, lần này đến NY cũng là để tham gia một tuần lễ thời trang.” Trợ lý ngừng lại một chốc: “Bên cạnh đó, em cũng phát hiện ra một chuyện khá thú vị.”

“Nói đi.”

“Tư liệu chính thức của cậu ta viết – cậu ta là con lai, được sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc, nhưng em lại không tìm thấy bất kỳ thông tin nào về cậu ta ở trong nước cả, thậm chí là tên tiếng Trung.”

Thẩm Mộ hơi nhăn mày: “Nếu đã sống trong nước lâu như thế thì không lý nào lại không để lại ít manh mối được.”

Trợ lý gật đầu đồng ý: “Có lẽ thân thể cậu ta không đơn giản đâu – hẳn đã có người che giấu hết tẩy cho cậu ta rồi. Giám đốc Thẩm, anh cũng biết đấy, chẳng thiếu gì con cháu nhà giàu hứng thú với ngành giải trí cả... Vì thời gian gấp gáp và nhân lực không đủ nên em mới làm được đến thế thôi, nếu anh muốn điều tra sâu hơn thì sợ là phải tìm thám tử chuyên nghiệp trong nước.” Trợ lý cẩn thận quan sát biểu cảm của hắn: “Giám đốc Thẩm, chúng ta có cần nhờ người của ngài Dư không?”

“Thôi, việc vặt này không đáng.” Thẩm Mộ nghĩ một lúc rồi hỏi: “Công ty đại diện cho nó là ai?”

Trợ lý nói ra một cái tên.

Trái tim hắn chợt đập mạnh, lẩm bẩm: “Quả nhiên là người đó...”

Trợ lý tò mò: “Là ai cơ?”

Hắn không trả lời, chỉ im lặng một lúc rồi hỏi tiếp: “Nói về công việc của nó đi.”

“Vâng.” Y nhìn vào tài liệu: “Cậu ta gia nhập làng giải trí vào hai năm trước – là khi mười tám tuổi ấy – qua một quảng cáo điện thoại di động sau này may mắn được một nhà thiết kế nổi tiếng để mắt đến, nhanh chóng leo lên vị trí người mẫu nam hot nhất trong nước, chạm vào là bỏng tay.”

Thẩm Mộ nghiêng ngẫm: “.... May mắn thật đấy.”

Y không thấy chuyện này quan trọng lắm: “Chắc là được người nâng đỡ thôi. Về ngoài của cậu ta rất hấp dẫn, không chỉ phụ nữ mà cả đàn ông cũng bị thu hút bởi cậu ta. Nghe nói cậu ta rất được công ty ưu ái, đến mức còn có tin đồn rằng cậu ta là trai bao của boss nữa cơ.”

Hắn nhìn ảnh chụp của Elvis trên tư liệu – đúng là một mỹ nam hiếm có, đường nét khuôn mặt cực kỳ sắc sảo, đôi mắt đen huyền trầm tĩnh như nước, đẹp đến độ làm người xao lòng.

Hoàn toàn là kiểu Đường Kiều thích!

Hắn vẫn biết anh thường tìm đến đủ loại đàn ông, nhưng vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua – dù sao thì như thế vẫn tốt hơn là anh chỉ đi với một người. Biết anh bao năm như thế, hắn biết anh rất phong lưu – khi ở trong nước đã từng quen không ít người, ra nước ngoài rồi thì còn hơn nữa, cứ thấy người nào thuận mắt là lại làm bạn giường một thời gian.

Giờ thì Đường Kiều lại thật lòng yêu ai sao? Đúng là khó tưởng tượng.

Thẩm Mộ bất giác nhớ lại biểu cảm của anh khi nhìn thẳng nhai con đó, nhớ lại cảnh anh giấu nó ở sau lưng mình, nói — Đây là người của tôi.

Thực sự là... cực kỳ ngứa mắt.

Thấy hắn mãi không nói gì, trợ lý mới thử gọi một câu: “Giám đốc Thẩm?”

Thẩm Mộ bình tĩnh, thản nhiên nói: “Tiếp tục điều tra. Chủ yếu là nhằm vào chuyện ở trong nước của nó, tốt nhất là tìm được bố mẹ nó ở đâu như thế nào!”

Vừa bước vào nhà, Đường Kiều đã bị Elvis ôm chầm lấy. Dụi dụi một chốc, cậu mới cười hì hì bảo anh: “Hôm nay có món ngon đó nha”

Anh nhìn lướt qua một bàn đầy món ăn: “Hôm nay là ngày đặc biệt gì hả?”

“Không phải.” Cậu hôn nhẹ lên lỗ tai anh, giọng nói dịu dàng không gì sánh được: “...Em phải về nước.”

“Cái gì?” Anh đẩy cậu ra, nhăn mày lại: “Về nước?”

“Ừ, công việc chính của em là ở trong nước mà. Trước đây em cũng nói là, em sẽ không ở NY lâu.”

“... Ừ nhỉ.” Miệng anh bỗng đắng chát.

Cậu vẫn tủm tỉm cười: “Anh có muốn đi cùng em không? Sếp của anh xấu tính như thế, thôi thì anh từ chức rồi theo em đi!”

Anh cười khổ một tiếng: “Elvis à...”

“Anh nghe em nói đã.” Cậu ngắt lời anh: “Anh cũng nói NY không phải là nơi anh muốn ở lại. Năng lực của anh tốt như thế, ở đâu mà chẳng tìm được một công việc thích hợp? Nếu anh cần tiền thì em có đây.” Cậu tự hào nói: “Em có thể đầu tư cho anh. Đương nhiên em còn muốn nuôi anh hơn nhiều – em sẽ phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, còn anh chỉ cần ngồi đó và hấp dẫn em là đủ.”

Tâm trạng nặng nề của Đường Kiều đỡ hơn một chút: “Tôi nghĩ em mới là người hấp dẫn hơn chứ?”

Elvis mỉm cười, ánh mắt sáng ngời nhìn anh: “Đi cùng em nhé, được không?”

Anh nhìn người thanh niên tuấn tú trước mặt mình. Trong khoảnh khắc đó, anh đột nhiên muốn buông bỏ tất cả, chẳng cần quan tâm đến chuyện gì nữa, cứ thế mà đi theo cậu thôi...

Nhưng thực tế chẳng đầy màu hồng như trong tiểu thuyết – nếu anh vì cảm xúc nhất thời mà đi cùng cậu, nhất định sẽ dẫn đến hậu quả phiền toái vô cùng.

Trong mắt cậu như có ánh sáng luân chuyển: “Đường Kiều?”

Anh chớp chớp mắt, tỉnh táo lại: “...Tôi xin lỗi.”

Hai người nhìn nhau một chốc, rồi cậu thở dài: “Vây thì hết cách.”

Trái tim anh như rơi xuống đáy vực – cậu muốn nói chia tay sao?

“Em sẽ cố gắng quay về thăm anh. Em thì không có vấn đề gì, nhưng anh có chịu được yêu xa không? Đừng vì cô đơn mà đi tìm thằng khác, nhé?”

Đường Kiều ngẩn người, nhất thời không phản ứng được.

“Sao anh không nói gì thế?”

Anh nhìn tay cậu đang nắm lấy tay mình hồi lâu, đoạn thấp giọng nói: “Không ai có thể chống lại được sức mạnh của khoảng cách và thời gian. Dù tình yêu có mãnh liệt thế nào đi chăng nữa, lâu ngày không gặp đối phương thì cũng sẽ nhạt dần thôi. Không ai có thể chống lại quy luật đó— ít nhất là tôi chưa gặp.”

“Đừng nói chắc chắn thế.” Khóe môi cậu nhếch lên: “Không chừng ở nơi nào đó đang có người chờ anh từ lâu rồi đấy, chẳng qua anh không biết người ta thôi.”

“Mẫu chốt là, tôi không biết người đó ở đâu. Có khi đến chết tôi vẫn không gặp được người đó cũng nên.” Trên con đường vắng vẻ đi tìm kiếm người chỉ thuộc về mình, anh đã mệt mỏi lắm, thậm chí đã không còn hy vọng gì nữa, ai ngờ... Elvis lại xuất hiện.

Cậu nhẹ nhàng ôm anh vào lòng: “Anh nói thế làm lòng em đau quá đi Chẳng lẽ ý anh là, em không phải là người đó của anh sao?”

Anh lẩm bẩm: “...Nhưng em muốn rời đi.”

“Không có nghĩa là em muốn bỏ rơi anh.” Cậu nói: “Hay để em nhận thêm việc ở NY nhé?”

“Thôi đừng.” Đường Kiều cười gượng. Nói xong cậu rời anh mới thấy ngượng – nếu Elvis đã có lòng tin như thế thì anh còn phải do dự về tình cảm của hai người nữa làm gì? Thế giới này không nhỏ nhưng cũng chẳng lớn, chỉ cần người có tâm thì sẽ chẳng thiếu cơ hội gặp mặt.

“Đàn ông con trai phải đặt sự nghiệp lên hàng đầu. Nếu em cứ ủy mị như thế thì tôi sẽ ghét em đấy.”

Cậu tỏ ra tức giận: “Anh!”

“Được rồi được rồi.” Anh nói lái sang chuyện khác: “Tôi đói, ăn cơm thôi.”

Bữa cơm Elvis chuẩn bị đúng là rất phong phú, bổ cực kỳ – thậm chí là bổ quá, làm anh máu nóng hừng hực, tối đó phải lăn qua lăn lại với cậu đến nửa đêm mới chịu ngủ. Đến khi hai người chịu dừng lại vì mệt quá thì thất lưng anh đã mềm nhũn, không thể cựa quậy, thậm chí là chẳng còn sức bò từ trên người cậu xuống.

Elvis xoay người đặt anh xuống giường, không ngừng lẩm bẩm vào tai anh, nói đến mức lỗ tai anh đỏ bừng: “Anh là của em.”

Đường Kiều mệt muốn chết, nhưng vẫn không quên hỏi trước khi thiếp đi: “Bao giờ em đi?”

“Sáng mai bay.”

Anh lẩm bẩm: “Sớm thế...”

“Làm xong việc rồi, em nhất định sẽ quay về tìm anh.”

“Ừm...”

Sắc trời đã hừng sáng.

Elvis hôn lên trán anh, thì thầm: “Em sẽ nhớ anh.” Rồi đứng dậy rời đi, để lại người đang ngủ trên giường.

Khi Đường Kiều tỉnh lại thì đã là trưa. Trong nhà vắng hơi người, bữa sáng trên bàn cũng đã nguội. Anh cảm thấy một phần trái tim mình đã bị cậu mang đi, không biết đã lạc đến phương trời nào nữa. Nhưng dù không có cậu thì thời gian của anh vẫn phải trôi tiếp. Anh đã quen sống một mình rồi, bây giờ... cũng không khó khăn gì mấy.

Trời đã mưa một ngày một đêm, lúc mau lúc ngớt, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu sẽ dừng lại. Đường Kiều đứng bên cửa sổ, nhìn xuống dòng người đông đúc xuyên qua cánh cửa thủy tinh.

Lúc này đã đến giờ tan tầm, người trong công ty đã đi gần hết, chỉ còn anh và một nhân viên nữ mới đến ở trong phòng.

Cô đã thu dọn xong tài liệu, thấy anh vẫn đứng đó thì hỏi: “Anh Kiều, anh có đi luôn không ạ?”

“Tôi chờ thêm một lúc nữa đã.” Dù sao thì trong nhà cũng có ai đợi anh đâu.

“VẬY em về trước nhé.”

“Ừ, đi đường cẩn thận.”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ sự im lặng trong phòng. Nhìn cái tên hiện lên trên màn hình, khóe miệng anh vô thức cong lên.

“Elvis?”

“Là em đây.” Giọng cậu mang theo ý cười: “Anh đang làm gì thế?”

“Ngắm mưa.”

“Hửm? Lãng mạn thế?”

Anh khẽ cười: “Còn em thì sao?”

“Em vừa xuống máy bay xong, mệt muốn chết, chuẩn bị ngủ một giấc điều chỉnh múi giờ đây.”

“Ừm, nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

“Đường Kiều, em nhớ anh. Nhớ lắm.”

Tim anh đập thình thịch, giọng nói trầm đượm một vẻ dịu dàng mà chính anh cũng chưa nhận ra: “Em mới đi có bao lâu chứ...”

Hai người chỉ nói về những chuyện lông gà vỏ tỏi, nhưng chẳng ai thấy buồn chán – dường như họ chỉ cần nghe thấy tiếng nhau là đủ.

Mãi một lúc lâu sau, Elvis mới bịn rịn cúp máy.

Người đang ngồi đối diện cậu – Triệu Lan Chi – tỏ ra ghét bỏ: “Em vừa gọi cho ai đấy?”

Nụ cười trên mặt cậu thoáng chốc biến mất, quay trở lại vẻ lạnh lùng ngàn năm: “Không liên quan đến anh.”

Y thở dài: “Anh nói này, sao càng ngày tính tình em càng cổ quái thế hả? Trước đây rõ ràng không thế mà. Hồi nhỏ em siêu dễ thương, ngày ngày chạy sau lưng anh gọi anh ơi anh ơi đấy...”

Cậu hơi mất tự nhiên: “Đừng nói nữa.”

Cả người Triệu Lan Chi chìm ngấm trong sô pha, lười biếng như con mèo già: “Anh cứ thích nói đấy. Em bị cái gì kích thích thế hả? Không chỉ mặt mà cả người cũng thay đổi rồi.”

“Em vẫn như thế.” Elvis không muốn nói tiếp về đề tài này nữa: “Bao giờ thì Tam gia về?”

Y hơi cau mày: “Anh đã nói bao nhiêu lần rồi – Thẩm Ngôn đi nghỉ phép, trong thời gian ngắn sẽ không về đâu.”

Cậu hoàn toàn không tin lời y: “Ông ấy nghỉ phép mà không dẫn anh đi cùng?”

Sắc mặt y trầm xuống: “Không có cái quy định nào nói là anh với ông ta phải kề kề như hình với bóng.”

“Thế bao giờ ông ấy về?”

Y lại tiếp tục cà lơ phất phơ: “Sao anh biết được.”

“...”

“Có gì gấp hả?”

“Ừ.”

“Thì em cứ nói với anh đi.”

Cậu lắc đầu: “Không, phải chính miệng em hỏi ông ấy mới được.”

Y đứng lên, vươn vai duỗi lưng: “Dù sao thì ông ta cũng không về trong ngày hôm nay. Em đừng chờ nữa làm gì, giờ cũng trễ rồi, có muốn ngủ lại đây không?”

Cậu nghĩ một lúc rồi đáp: “Được.”

Y ngáp một cái: “Vậy thì, chúc ngủ ngon nhé, Thẩm Duy Thần.”

Seven: Vì sao tôi lầy thế?

Vì dạo này tôi đang ôm QT Thứ Tư Quy Lai chuẩn bị cho dự án mới, hai là bạn, ba là cũng lười

62. Chương 62

Elvis đi rồi, nhưng cuộc sống của Đường Kiều vẫn phải tiếp tục. Không có cậu làm bạn, thời gian của anh bỗng trở nên thật dài. Một ngày của anh chỉ quanh quẩn giữa nhà và công ty, thỉnh thoảng thì ra ngoài xã giao với Thẩm Mộ.

Mỗi lần trở về đối diện với căn nhà trống rỗng, anh lại bất giác có ảo tưởng rằng – dường như chỉ một giây sau thôi, sẽ có một thanh niên cao lớn tuấn tú xuất hiện rồi ôm anh vào lòng, tủm tỉm cười nói hôm nay có đồ ăn ngon.

Vì chênh lệch múi giờ và sợ làm ảnh hưởng đến giờ nghỉ ngơi của đối phương nên hai người rất ít khi gọi cho nhau – bù lại, ngày nào cậu cũng gửi mail cho anh. Cậu gửi rất nhiều ảnh chụp, trừ ảnh chụp chính bản thân cậu thì còn chụp vài thứ lặt vặt khác, ví dụ như khung cảnh ở quảng trường thành phố S vào chiều, mặt sau ghi Trời hôm nay rất đẹp chẳng hạn.

Hay cảnh cậu ôm chú chó cảnh ở ven đường – Đường Kiều, anh có thích chó không?

Hay chụp bộ đồ được cắt may khéo léo trưng ngoài mặt tiền cửa hàng – Anh thấy đẹp không? Em vào mua nhé?

...

Chuyện này dẫn đến một hệ quả – tập thể nhân viên trong công ty dần nhận ra tần suất Đường Kiều cầm điện thoại càng lúc càng nhiều, không những thế còn nhìn màn hình rồi mỉm cười, quả thực chẳng khác gì đám nhóc con vừa mới sa vào tình yêu.

Đến trưa, anh đang ở cửa hàng thức ăn nhanh gần công ty thì mail của cậu đến. Hôm nay là ảnh của một thiếu niên đang trùm chăn, chỉ lộ ra đôi mắt mơ màng như vừa tỉnh ngủ, caption là – Em vừa mơ thấy anh. Thử đoán xem, em đã mơ thấy anh làm gì?

Lời tán tỉnh này sến đến mức phát ngấy, nhưng Đường Kiều vẫn rất là hưởng thụ. Anh bỏ dao nĩa trên tay xuống, rep lại: “Trong máy tôi đã có nhiều ảnh em lắm rồi, hình ở trần cũng có. Lại còn thêm mấy lời mờ ám này nữa... Nhỡ mà tôi có mất điện thoại thì em xong đời rồi!”

Elvis rep lại rất nhanh: “Thế thì em không đi làm nữa, ở nhà chờ anh nuôi là được.”

Nghĩ đến khung cảnh hai người ở với nhau, anh không nhịn được hỏi: “Bao giờ em về?”

“Trước mắt thì không được rồi. Em mới nhận một bộ phim, phải ở lại quay hai tháng nữa.”

“Hử? Em muốn tiến vào showbiz à?”

“Thì sao, kiếm được nhiều tiền là được.”

Đường Kiều dở khóc dở cười – cả anh và Elvis đều có chung một mục tiêu lớn, đấy là làm sao kiếm thật nhiều tiền để đối phương chỉ cần ngồi im cho mình nuôi là được. Nhưng anh không có quyền can thiệp đến sự nghiệp của cậu, cũng như anh đã không vì cậu yêu cầu mà từ chức – dù anh vẫn cho rằng, thân phận người của công chúng của cậu chỉ có tác động xấu lên mối quan hệ của hai người.

Không đợi anh rep, mess của cậu đã liên tiếp bay tới: “Anh đang làm gì thế?”

“Ăn.”

“Với ai?”

“Một mình.”

“Ăn nhiều một chút, đừng ăn thức ăn nhanh mãi nữa. Lần trước em ôm anh đã thấy anh gầy lắm rồi.”

Giọng điệu như người lớn của cậu làm anh chẳng biết nên khóc hay cười: “Biết rồi biết rồi, thưa cậu chủ ”

Đúng là từ khi cậu đi thì chất lượng bữa ăn của anh giảm sút cực nhanh thật. Có mình mình thì anh lại lười xuống bếp, lần nào cũng ra hàng ăn quấy quá cho xong, thỉnh thoảng mãi làm quên ăn thì còn bỏ bữa nữa... Anh chưa bao giờ nói mấy chuyện này với Elvis, mà nếu cậu có hỏi thì anh cũng nói dối cho qua – nếu cậu biết anh đối xử với cái dạ dày của mình như vậy, thế nào cũng sẽ bùng nổ cho mà xem.

Bên cạnh đó, công việc của anh cũng ngày càng nhiều. Tuy Thẩm Mộ không nhắc gì đến chuyện xảy ra trong WC hôm đó, nhưng anh vẫn không dám thả lỏng cảnh giác. Không khí quanh hắn càng lúc càng lạnh, mà ánh mắt khi nhìn anh cũng càng thêm cay nghiệt. Dường như hắn đã hoàn toàn lấy chuyện hành hạ anh ra làm vui, ngày nào cũng bắt anh ở lại tăng ca với mình đến khuya, kể cả khi anh chẳng còn việc gì để làm.

“Rốt cục là anh muốn gì? Muốn tôi mệt chết chắc?” Đường Kiều không thể chịu nổi nữa.

Thẩm Mộ bình tĩnh đáp: “Ồ cùng anh làm em tức giận đến thế à?”

Anh hít sâu một hơi: “Giữa hai ta chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới – nghĩa là trong thời gian làm việc anh muốn tôi làm gì cũng được, nhưng anh không có quyền xâm phạm vào thời gian riêng tư của tôi.”

Hắn cười cười: “Phải, vì chỉ có công việc mới giữ được em ở lại bên anh.”

Anh ngẩn người: “Ý anh là gì?”

Hắn khép tập tài liệu đang xem lại: “Nhưng em đừng có quên – vị trí anh cho em là trợ lý đặc biệt, có thể nói là trợ lý tư nhân – còn tư nhân đến mức độ nào thì phải xem đã.”

Anh cười lạnh một tiếng “Thế nghĩa là tôi phải cùng anh ăn, cùng anh uống, cùng anh ngủ?”

Hắn gật đầu: “Về nguyên tắc thì đúng thế.”

“Quá vô lý!”

“Em giận thật à.” Hắn cười mà như không cười: “Làm ảnh hưởng đến thời gian bên nhau của em và bạn trai hả? Nhưng theo anh biết thì người yêu nhỏ của em đã rời khỏi NY rồi.”

Anh mĩa mai: “Anh biết rõ thật đấy.”

Hắn đáp, đầy thâm ý: “Anh biết rất nhiều.”

Có lẽ sự phản đối của Đường Kiều cũng có tác dụng một chút – Thẩm Mộ cho anh hai ngày nghỉ ngơi. Nhưng hai ngày vẫn là quá ngắn – chẳng đủ để anh chạy về Trung Quốc thăm Elvis gì cả. Anh quyết định

ngủ trọn một ngày một đêm, lúc tỉnh lại thì dạ dày đã rỗng tuếch, mở tủ lạnh ra thì chỉ thấy toàn bia là bia. Ngoài trời đang mưa, anh vốn đang định gọi đồ ăn nhanh về nhà, nhưng lại nhớ đến lời dặn của cậu, nghĩ một lúc rồi mặc áo, cầm ô đi ra ngoài.

Anh chọn một nhà hàng cách đó không xa. Vì trời mưa nên trong nhà hàng có rất ít người, làm anh càng thêm hưởng thụ không gian yên tĩnh này.

Ăn xong, vừa bước chân ra khỏi nhà hàng thì một bóng người quen thuộc đập vào mắt anh. Ngực anh trầm xuống, đang định quay đi thì người đó đã gọi anh lại.

Anh đành phải dừng bước, mặt không biểu cảm nói: “Chào.”

Thẩm Mộ nhướn mày lên: “Trùng hợp nhỉ. Em đến đây làm gì?”

“Àn.”

“Àn rồi thì sao?”

Anh bắt đầu cảnh giác: “Về nhà.”

“Hình như em rất không thích gặp anh?”

“Tôi chỉ không muốn bị tăng ca bất ngờ thôi.”

Hắn chớp chớp mắt: “Không đến nỗi đấy. Nhưng giờ anh không mang ô, xe lại đỗ ở bãi gần đây, hay em tiễn anh một đoạn nhé?”

Anh lập tức trả lời: “Tôi không lái xe.”

Hắn cười: “Chẳng liên quan. Đi cùng anh đi, có mười phút thôi mà.”

“...”

Khi hai người đàn ông trưởng thành cùng chen vào một cái ô bé tí thì thế nào cũng có người ướt – dù đứng gần nhau thế nào – chứ đừng nói gì đến Đường Kiều vẫn luôn ý thức được là phải giữ một khoảng cách an toàn với Thẩm Mộ.

Mưa lộp độp rơi trên tán ô. Quá nửa người anh đã ở ngoài mưa, bị ướt một mảng lớn, bọt nước bám vào những lọn tóc nhỏ trên trán anh. Vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt như cũ, nhìn không ra một sợi cảm xúc nào – nhưng cứ thế lại làm ngọn lửa trong lòng hắn vô thức bùng cháy.

Đã bao lâu rồi hai người mới yên bình ở bên nhau như thế này? Chính hắn cũng không nhớ nữa.

Thẩm Mộ đột nhiên đứng lại.

—Hắn vươn tay ôm anh vào lòng, cúi đầu như sắp hôn xuống, cán ô trong tay thoáng nghiêng, ngăn cản tầm mắt của người qua đường.

Đường Kiều tròn tròn mắt, vụt đẩy mạnh hắn ra. Cả người anh đã lọt thỏm vào màn mưa – trời mưa to như thế, rõ ràng là anh đang đứng ngay trước mặt hắn, nhưng hắn lại không thể nhìn rõ mặt anh được.

“Sao thế? Cậu cả nhà họ Thẩm cuối cùng cũng thừa nhận mình thích đàn ông à?”

Thẩm Mộ đứng im lặng giữa trời mưa, lặng thinh không nói. Thực ra thì cũng chẳng còn gì để nói – hắn không biết vì sao tự dưng mình lại làm thế nữa, dường như hắn đã bị khổng chế mất rồi, khi hắn phản ứng lại, thì anh đã nằm gọn trong ngực hắn...

Đường Kiều lạnh lùng nở nụ cười, rồi xoay người, biến mất trong màn mưa.

Hành động đó quả thực rất dứt khoát rất cun ngẫu rất đậm chất soái ca, nhưng hậu quả lại là – anh ngã bệnh.

Mấy năm nay tinh thần anh vốn đã không tốt, ăn uống vô kỷ luật, nghỉ ít làm nhiều, lại thêm cơn mưa này vào nữa, dẫn đến việc lần này anh bệnh rất nặng. Cơn sốt kéo đến vào ban đêm, mức cao nhất lên đến bốn mươi độ. Trong cơn mơ màng, anh đã muốn gọi cho Elvis lắm, nhưng nghĩ đến việc cậu ở nửa bán cầu kia lại phải lo lắng cho mình, thì lại thôi.

Anh không muốn làm phiền người khác, chỉ uống thuốc hạ sốt, uống ít nước rồi trèo lên giường, ngủ.

Cơn bệnh làm anh ngủ cũng không xong. Anh chỉ thấy người mình lâng lâng cả đêm, mọi vật trong mơ không ngừng thay đổi, chỉ có duy nhất một gương mặt anh tuần trẻ trung là bất biến.

Khi anh tỉnh lại thì trời vẫn khuya, và mưa vẫn rơi ngoài cửa sổ. Anh không nhin nổi nữa, vợ lấy máy gọi cho Elvis, nhưng cậu lại không nghe.

Anh ngẩn người nhìn lên trần, đột nhiên thấy nhớ cậu không chịu nổi – nhớ giọng nói dịu dàng, nhớ thân thể ấm áp... Thực sự là nhớ quá...

Mơ thấy người, thì tỉnh rồi phải đi tìm người chứ.

Đường Kiều chưa từng có cảm xúc mãnh liệt đến vậy.

Hai rưỡi sáng, anh gọi cho Thẩm Mộ. Hình như hần cũng chưa ngủ nên bắt máy rất nhanh.

“Tôi muốn xin nghỉ.” Anh thông báo dứt khoát.

“...Hả?”

“Tôi ốm, muốn xin nghỉ.”

Nghe giọng anh khàn đặc, hần nhớ đến sắc mặt tái nhợt của anh lúc tối, xác định anh không nói dối rồi mới đáp: “Được. Giờ em sao rồi? Để anh sang—” Chưa dứt câu thì anh đã cúp máy.

Thẩm Mộ hơi lo lắng, liền nhấn nút gọi lại, nhưng anh đã tắt máy rồi. Hần thoáng do dự rồi bật dậy mặc quần áo, mặc kệ người phụ nữ đang nằm bên cạnh, cầm chìa khóa xe rồi lao thẳng vào màn mưa.

Ba giờ sáng, Đường Kiều thuê taxi đến một phòng khám tư nhân, nhanh chóng tiêm một mũi hạ sốt rồi lại chạy đi, tiện thể đặt vé máy bay trong lúc di chuyển.

Năm giờ sáng, anh lên máy bay – bay về nước.

Seven: Ngàn dặm tìm chồng...

63. Chương 63

Suốt ba năm qua, Đường Kiều chỉ về nước có hai lần – lần đầu là vì Thẩm Duy Thần đột nhiên biến mất, lần thứ hai thì hoàn toàn là vì nhớ Elvis.

Khi ổn định được chỗ ngồi trên máy bay thì cả người anh đã đầm mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng tái nhợt đến dọa người. Tiếp viên hàng không thấy anh như vậy thì khá lo lắng, nhưng anh chỉ khoát khoát tay: “Tôi không sao đâu.”

Mãi đến giờ, anh vẫn chưa liên lạc được với cậu, nhưng anh biết cậu đang không ở thành phố S, mà đang ở thành phố B để chuẩn bị cho bộ phim sắp tới. Vừa đến khách sạn là cậu đã chụp ngay một bức ảnh gửi anh, cả tên khách sạn lẫn số phòng đều được chụp rất rõ nét – lúc đó anh còn đùa: “Chụp rõ như thế làm gì, đừng bảo là em muốn tôi đến tìm em đấy nhé?”

“Em muốn thế lắm, nhưng cũng thừa biết là anh sẽ không làm vậy. Thôi thì cứ để em ảo tưởng tí đi, những hai tháng cơ mà, sao mà em chịu đựng được chứ”

Elvis nói rất đúng – anh lúc đó chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình chạy đến thành phố B làm loạn thế này. Nhưng khi một người đã bị kích thích, thì không ai có thể ngăn cản bước chân của anh ta được! (anh thích thì anh cứ làm thôi)

Không biết có phải vì thuốc hạ sốt đã có hiệu quả hay không mà cả người anh cứ lâng lâng. Anh ngồi lọt thỏm trong ghế, uống chút nước rồi suy nghĩ vẩn vơ, trong đầu toàn là hình ảnh về cậu.

Vừa nghĩ đến đôi mắt đen láy sâu thẳm kia sẽ sáng bừng lên khi nhìn thấy mình, ngực anh thốt nhiên trở nên ấm áp, cơn khó chịu vì bệnh cũng không còn quá mãnh liệt.

Lúc máy bay cất cánh thì trời vẫn còn tối. Đường Kiều ngồi bên cửa sổ, nhìn bên ngoài mưa không ngừng rơi, bỗng thấy nhớ nụ cười của cậu quá đỗi...

Trước giờ anh vẫn nghĩ mình là kiểu người bình tĩnh lạnh nhạt, mỗi khi nhìn thấy cảnh uyên ương khổ sở vì ái tình, anh chỉ thấy nó thật quá ngu ngốc. Nhưng đến giờ anh mới nhận ra – một khi bạn đã sa chân vào tình yêu rồi, thì sẽ chẳng còn khả năng kiểm soát được lòng mình nữa.

Máy bay đã ổn định. Anh mệt mỏi nhắm mắt lại, nhưng lòng đầy chờ mong – khi máy bay hạ cánh, chờ đón anh sẽ là quê nhà xa cách đã lâu và người yêu mà anh vẫn hằng mong chờ.

Thẩm Mộ có chìa khóa nhà Đường Kiều. Tuy anh rất khó chịu với chuyện này, nhưng hấn lại cho rằng chuyện mình được tùy ý ra vào nhà anh là hiển nhiên.

Hắn chạy tới rất vội, đến ô còn không kịp mang, nên dù lái xe đến nhưng vẫn phải dính mưa. Khi hấn một thân ẩm ướt mở cửa nhà Đường Kiều ra, thì đối diện hấn chỉ là một căn phòng tắm tối.

“Đường Kiều?” Hấn gọi, nhưng không ai trả lời. Cho rằng anh đã ngủ, hấn vội vã bật đèn rồi chạy vào phòng trong.

Trên giường vẫn chẳng có ai, chăn chiếu hỗn độn, thậm chí hấn còn có thể cảm nhận được hơi ẩm cơ thể anh còn lưu lại trên đó. Trên tủ đầu giường là chai thuốc và chén nước ấm — thì ra Đường Kiều thực sự không nói dối, đúng là anh bị bệnh thật.

Đã muộn thế này rồi, người anh còn không khỏe, sẽ đi đâu được chứ?

Thẩm Mộ liên tục gọi cho anh, nhưng làm thế nào cũng không liên lạc được. Hấn đứng im một lúc, rồi như không nhin nổi nữa mà bất ngờ vươn tay, gạt toàn bộ đồ đạc trên bàn xuống đất. Cái chén thủy tinh vô tội bị quăng xuống đất vỡ tan, trong đêm mưa tĩnh mịch này, nghe càng thêm chói tai vô cùng.

Hấn hít sâu một hơi, sắc mặt cũng dần lạnh lùng trở lại. Lục tung phòng ngủ anh lên thì thấy – quần áo treo trong tủ hầu như vẫn còn nguyên đó, thứ duy nhất biến mất chỉ là điện thoại, hộ chiếu và visa. Hấn còn thấy chìa khóa xe anh ở trên bàn ngoài phòng khách – đến cả xe anh cũng không lấy, hình như là thật sự định đi xa nhà.

Thẩm Mộ không nghĩ Đường Kiều thực sự muốn rời khỏi mình – không chỉ vì anh sẽ không bỏ được Đường Hoài Chương, mà nếu anh thực sự muốn bỏ đi thì còn gọi điện cho hấn xin nghỉ bệnh làm gì?

Vậy rốt cục là Đường Kiều đã đi đâu? Rất nhiều manh mối để lại đều nói rằng – chuyến đi này xảy đến rất bất ngờ. Chẳng lẽ trong nước đột nhiên có chuyện gì à?

Tình huống như thế này đã từng xảy ra. Ba năm trước, sau khi mới đến NY không lâu, anh đã bất chấp mọi sự phản đối của hấn để quay về nước một lần – nhưng dù sao thì anh cũng đã quay lại. Lần này chắc cũng thế, nhưng nhờ đâu...?

Thẩm Mộ hấn sẽ không cho phép! Tuyệt đối không cho phép Đường Kiều rời khỏi mình!

Để đạt được tham vọng của bản thân, hấn đã từ bỏ nhiều điều lắm. Giấc mộng hoang đường thời niên thiếu đã ngày một rời xa, chỉ còn mỗi Đường Kiều ở lại, như một minh chứng cho những gì hấn từng ao ước...

Hấn không do dự nữa, lập tức gọi cho trợ lý.

Rõ ràng là trợ lý đáng thương đang ngủ, mãi sau mới bò dậy nhấc máy. Y chưa kịp mở lời thì hấn đã ra lệnh: “Tìm Đường Kiều cho tôi.”

Y chẳng hiểu gì hết: “Hả? Nhưng mà...”

“Tạm thời ngưng mọi công việc của cậu lại.” Hấn khựng lại một chút, cắn răng nói: “Phải tìm được người, bằng mọi giá!”

Khi Đường Kiều ra khỏi sân bay thì đường đã lên đèn – khung cảnh chắc chỉ rực rỡ bằng một phần mười NY hoa lệ.

Hành lý của anh chỉ vắn vắn có một túi xách, nhưng chỉ thế cũng đã đủ làm anh thở hồng hộc, cứ ba bước đi lại một bước nghỉ.

Chật vật mãi mới đến được nơi đỗ taxi. Lên xe rồi, vẻ ngoài của anh lại làm tài xế hoảng sợ lần nữa.

“Cậu, cậu à, cậu không sao đấy chứ? Nhìn mặt cậu tái lăm, hay là tôi đưa cậu đến bệnh viện?”

Anh sờ lên trán mình, cười nói: “Cháu cảm ơn bác, nhưng cháu không sao đâu. Phiên bác đưa cháu đến khách sạn XXX nhé.”

Sốt cao cộng với không được nghỉ ngơi đầy đủ làm anh chỉ như muốn khụy, không biết có thể gắng gượng thêm được bao lâu nữa.

Anh dần dần thiếp đi. Không biết bao lâu sau, tài xế lay anh dậy: “Cậu ơi, đến nơi rồi kìa.”

Anh chớp chớp mắt, thậm chí còn không nhìn rõ lăm lăm cảnh vật xung quanh. Cố hết sức giữ vẻ tỉnh táo, anh đưa tiền cho bác tài: “Cháu cảm ơn.”

Lúc nhận tiền, ngón tay tài xế vô tình sượt qua tay anh, lập tức kêu: “Nóng quá! Cậu phải đến bác sĩ ngay đi!”

Anh gật đầu, gượng nói: “Cháu sẽ đi ngay.”

Rõ ràng là đã mong chờ đến thế, nhưng khi thực sự sắp gặp Elvis, Đường Kiều lại đâm ra lo sợ.

Vào khách sạn rồi, anh không đi tìm cậu ngay mà thuê một căn phòng trước, dự định ngủ ở đó một đêm để lại sức đã.

Anh lại gọi cho Elvis – lúc này thì có người nhắc máy ngay. Hình như cậu đang ngủ, mơ mơ màng màng alo một tiếng, nghe ra giọng anh mới tỉnh táo lại.

“Đường Kiều, là anh sao?”

“Ừ.”

“Hôm nay em gọi mãi cho anh mà không được! Anh làm gì thế hả!”

Anh cố hết sức để giọng mình nghe có vẻ không bất thường: “À, tôi đi công tác, lúc đấy chắc đang ở trên máy bay.”

“Thì ra là vậy.” Elvis thở phào nhẹ nhõm: “Suýt chút nữa là em định báo cảnh sát rồi.”

Anh không nhịn được bật cười: “Em đang ở trong khách sạn hả?”

“Vâng, mới từ studio về, mệt muốn chết ”

“Vậy hôm nay em cứ nghỉ cho tốt đi, ngày mai... tôi sẽ đến tìm em.”

“Thôi không cần.” Cậu bắt đầu làm nũng: “Anh nói với em nhiều hơn vài câu là được”

Đường Kiều cố ép sự khó chịu vì cơn bệnh xuống, sến súa với cậu một hồi lâu rồi cậu mới lưu luyến gác máy, trước khi cúp còn không quên thủ thỉ: “Đường Kiều, em rất nhớ anh.”

Tắm xong, anh dùng một cái nhiệt kế để đo nhiệt độ cơ thể, kết quả là – chỉ tăng không giảm. Anh thở dài, chỉ mong sáng mai nhìn mình sẽ đỡ hơn một chút, chứ để cậu biết anh ốm bệnh đến đây thì chắc chắn là sẽ phát điên lên mất.

Anh không muốn thấy cậu lo lắng cho mình,

Đường Kiều ngủ một mạch đến tận trưa hôm sau. Khuôn mặt trong gương rất cục cựa cũng khá hơn một chút – tuy da vẫn hơn tái, nhưng đã đỡ hơn hình ảnh cái xác chết trôi hôm qua lắm rồi.

Càng đến gần phòng Elvis, tim anh càng đập mạnh hơn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, như thể sắp phá tung ***g ngực anh ra vậy.

Anh đứng lại trước cửa phòng cậu. Vì đã hỏi trước nên anh biết – hôm nay cậu có nửa ngày nghỉ, và hẳn là đang ngủ say sau cánh cửa kia.

Đường Kiều hít sâu một hơi — gõ cửa.

Mãi sau mới có người ra. Nhìn thấy anh, vẻ mặt của thiếu niên mừng rỡ hết như anh tưởng tượng, rồi vụt sáng bừng lên, như thể có muôn vàn tia sáng ngập tràn trong đó vậy. Không để anh quan sát mình lâu nữa, cậu đã bế bổng anh lên, lùi thẳng vào phòng.

“Đường Kiều!”

“Ừ, là tôi đây.” Anh mỉm cười đáp.

Nụ hôn mãnh liệt rồi rít phũ xuống. Môi anh bị mút đến phát tê, răng lưỡi đảo loạn, mạnh mẽ đến độ cả người anh như mềm nhũn – đến khi tỉnh lại thì anh đã được Elvis đặt lên giường rồi.

Cậu nửa nằm nửa ngồi bên người anh, đôi tay quấn chặt lấy eo người trong lòng: “Anh đến thật này!”

“Ừ.” Tay anh nhẹ nhàng chạm lên đôi mắt sâu thẳm của thiếu niên: “Em ngạc nhiên lắm à?”

“Vâng, cũng rất vui nữa...” Chân tay cậu như thừa thãi chẳng biết để vào đâu, chỉ biết nhìn anh chăm chăm: “Em chẳng biết nên nói gì cả.”

Anh không nhịn được bật cười: “Vậy đừng nói gì, cứ làm là được thôi.”

Cậu cúi đầu, thơm thật mạnh lên má anh, đoạn run run cởi từng khuy áo sơ mi của anh ra.

Có lẽ vì quá kích động nên cậu không thấy cơ thể nóng rực của anh có gì bất thường – dù sao thì cả người cậu bây giờ cũng khô nóng chẳng kém. Anh thì chẳng có chút sức lực, cứ để mặc cậu thích làm gì thì làm.

Kích tình trôi qua, hai người ôm nhau nằm trên giường, nhất là Elvis tay dài chân dài, ôm anh kín đến độ không một khe hở.

“Không phải chiều nay em phải đến studio à?”

Cậu dụi dụi đầu vào xương quai xanh của anh: “Em không muốn đi.”

Anh bật cười: “Thế sao được.”

“Em bảo được là được. Bây giờ người đầu tư lớn nhất của bộ phim này rất để ý đến em, người đó sẽ không để tâm mấy chuyện vụn vặt này đâu.”

“Được rồi, vậy em đi tắm đi.” Anh đẩy đẩy cậu: “Người toàn mồ hôi là mồ hôi!”

“Cùng tắm nhé?”

“Lại thêm lần nữa trong phòng tắm hả? Thôi tha cho cái eo già của tôi đi, thanh niên ơi”

Cậu thè lưỡi, chạy vụt vào phòng tắm.

Anh gắng đứng dậy, định đi lấy cốc nước, vô tình lại thấy trong gạt tàn đầu giường có ít tro thuốc và nửa điếu hút chưa xong.

Là loại của phụ nữ.

64. Chương 64

Đường Kiều biết Elvis chưa bao giờ hút thuốc. Nhìn tàn thuốc trong gạt tàn, anh vô thức chạm thử – nó vẫn còn ấm.

Có lẽ vì nghỉ ngơi không đủ, nên sự mệt mỏi lại trào lên trong lòng anh.

Lúc người còn hơi ướt bước ra từ phòng tắm, Elvis đi về phía anh, trong mắt tràn ngập sự ngọt ngào.

Anh vươn tay ra, cậu liền nắm lấy, cúi đầu đặt một nụ hôn lên đó.

Người anh run lên bần bật.

Cậu mỉm cười, như thể đang đùa dai: “Nhảy cảm đến thế cơ à?”

Rút tay lại, anh nhìn cậu một lúc lâu, rồi cười cười: “Tôi đói.”

Đường Kiều nghĩ... mình không nên chất vấn cậu làm gì.

Elvis đến thành phố B để làm việc chứ không phải để chơi, có dẫn bạn bè lên phòng bàn bạc cũng là chuyện thường.

Pháp luật và xã hội không bảo vệ cho việc hai người đàn ông ở với nhau, nên thứ gắn kết họ chỉ có sự tin tưởng. Nếu anh đã lựa chọn tin cậu, thì sẽ không vì vài chuyện lông gà vớ tỏi liên quan đến phụ nữ mà quay sang nghi ngờ người đàn ông của mình. Huống gì ai cũng có một vài bí mật, thậm chí chính anh cũng có đầy chuyện chưa nói cho cậu biết.

Elvis thơm mạnh lên môi anh một cái: “Để em dẫn anh đi ăn ngon.”

Bước ra khách sạn, đối diện với một thành phố Trung Quốc điển hình thế này, Đường Kiều đột nhiên có hứng thú đi trung tâm thương mại mua sắm.

Elvis bắt đầu dĩ bảo: “Trung tâm thương mại ở đâu mà chẳng giống nhau?”

Anh lắc đầu đáp: “Không giống đâu, đây là Trung Quốc mà.”

Cậu nhún vai: “Em chẳng hiểu gì cả.”

“Hiếm lắm tôi mới được về Trung Quốc một lần, không biết lần tiếp theo sẽ là bao giờ nữa.” Anh nhìn những tòa nhà cao tầng san sát nhau: “Nên tôi muốn đi thử cho biết.”

Tay cậu nắn nắn eo anh: “Được rồi được rồi, tùy anh hết. Anh cho em một bất ngờ lớn như thế, đương nhiên là bây giờ anh cứ làm thiên lôi chỉ đâu em đánh đó đi, sao em dám trái lời anh chứ”

Kết cục là anh đến cơm cũng chẳng buồn ăn, lôi cậu đi khắp các loại trung tâm hơn nửa ngày trời, mua thêm rất nhiều đồ đạc, cuối cùng là đến Elvis cũng không cầm nổi nữa, phải nhờ nhân viên ship trước về khách sạn.

Giữa đường, Elvis tự dưng muốn đi WC. Trong lúc đứng chờ cậu, anh đột nhiên bị hấp dẫn bởi một cửa hàng trang sức — xuyên qua tủ kính trong suốt, một đôi nhẫn lấp lánh dưới ánh đèn, cuốn hút tầm mắt anh.

Một ý tưởng bỗng nảy lên trong đầu Đường Kiều. Hơn nữa, còn càng lúc càng mãnh liệt, càng không thể áp chế.

Sống bao nhiêu năm trên đời rồi, nhưng hình như anh chưa từng có ý nghĩ sẽ vào một cửa hàng trang sức. Anh cứ nghĩ rằng, có khi cả đời này mình cũng sẽ không vào đâu.

Nhưng bây giờ thì, anh cứ như bị đầu độc vậy, vô thức đẩy cửa, bước vào cửa hàng đó.

Cô gái bán hàng mỉm cười đón chào anh: “Anh muốn mua nhẫn ạ?”

“Ừ.”

“Anh thích mẫu nào? Em có thể giới thiệu cho anh.”

Đường Kiều nghĩ một chốc, hỏi: “Ở đây có bán nhẫn đôi dành cho nam giới không?”

Cô ngẩn người, nhưng lập tức phản ứng lại: “Không có ạ, nhưng nếu anh muốn thì bên em có thể đặt làm hộ anh.”

Anh gật đầu: “Được, nhờ em cả nhé.”

Theo sự hướng dẫn của nhân viên bán hàng, anh lựa chọn mẫu nhẫn, thanh toán tiền cọc, để lại địa chỉ liên lạc rồi bước ra khỏi cửa hàng – mãi cho đến lúc đó, anh vẫn chưa hoàn toàn ý thức được mình vừa làm gì. Có phải bây giờ trông anh chẳng khác gì đám choai choai mười bảy mười tám tuổi vừa biết yêu không, nghĩ gì làm nấy, không suy xét đến hậu quả?

Anh không nhịn được bật cười tự giễu – đúng là càng sống càng lùì mà.

“Đường Kiều!” Elvis vội vã lao tới.

Khóe miệng anh vô thức cong lên, thấy vẻ lo lắng của cậu thì hỏi: “Sao thế?”

“Em tìm anh lâu lắm rồi.” Cậu hơi giận: “Đã bảo anh đứng im chỗ đấy chờ em cơ mà?”

“Xin lỗi... tôi vừa đi dạo một chút.”

Cậu buồn bực xoa loạn tóc mình lên: “Mấy anh cũng tắt rồi hả?”

“Ừ.” Anh chớp chớp mắt: “Tôi không muốn người khác phá rối buổi hẹn hò của chúng ta.” Chỉ cần bật máy lên một phát, có khi anh sẽ bị cường chế lời về NY ngay lập tức cũng nên. Dù gì thì anh cũng đang lấy danh nghĩa là nghỉ bệnh, nghỉ đến bao giờ hết bệnh thì thôi – đương nhiên, bao giờ ở đây cũng là tùy tâm trạng anh trước đã.

Cậu thở dài, cầm lấy tay anh: “Nắm tay em đi, kéo lại lạc nữa mất.”

Anh chẳng biết nên khóc hay cười: “Tôi có phải là trẻ con đâu? Hơn nữa, em bây giờ cũng là một nửa người nổi tiếng rồi.” Anh gơ hai bàn tay đang nắm chặt nhau lên: “Như thế này cũng được ấy hả?”

Dù Elvis đang đeo một cái kính râm nhưng vẫn không che giấu nổi vẻ ngoài xuất sắc của cậu – phàm là người đã từng gặp cậu một lần, thì chỉ cần nhìn thêm vài cái nữa là biết cậu là ai ngay.

Về mặt Elvis nom thất vọng tràn trề: “Người ta biết thì có sao? Cảm giác tuyên bố cho người ngoài biết anh là của em ấy, thực sự rất tuyệt mà”

Hai người ăn tối ở một nhà hàng xoay trên tầng thượng của một trung tâm. Bầu không khí ở đây rất lãng mạn, cộng thêm người đối diện lại rất đẹp trai, thật đúng là chỉ nhìn thôi cũng đủ no rồi.

Nhìn dáng vẻ Elvis đang rũ mắt xuống, hàng mi thật dài như cộng lòng nhỏ khẽ gảy vào lòng mình, Đường Kiều lại thấy mình thật quá may mắn. Có thể gặp được cậu ở cái tuổi này, có thể cùng yêu đương với cậu, thật sự là chẳng còn gì hơn.

Nhận ra ánh nhìn dục dằng của anh, cậu hỏi: “Anh đang nhìn gì thế?”

“Nhìn em.”

Cậu hơi ngạc nhiên, thậm chí còn hơi xấu hổ, làm anh đâm ra cũng xấu hổ theo.

Anh thấy hơi buồn cười: “Việc đáng ngại hơn nữa cũng đã làm hết rồi, bây giờ còn xấu hổ cho ai xem nữa chứ?”

Cậu hơi rầu rĩ: “Hai việc này đâu có giống nhau.”

Tiếng giày cao gót cồm cộp vang lên, một bóng người mảnh mai bỗng xuất hiện trên bàn ăn của họ.

Elvis ngẩng lên, vẻ mặt lập tức trầm xuống.

Lớp trang điểm của Dư Ngưng rất tinh tế, phối với váy đen và áo khoác da màu xanh lá làm tổng thể cô ta trông khá sang trọng. Ai ngờ, cô ta vừa mở miệng một cái là khí chất quý phu nhân ấy lập tức biến mất sạch sành sanh.

“Tôi mời cậu đi ăn thì cậu lại nói là bận công việc.” Cô ả đứng từ trên cao nhìn xuống, vênh vác nhìn Elvis: “Công việc của cậu đây à?”

Phản xạ đầu tiên của cậu là liếc sang Đường Kiều tỏ ý trấn an, sau mới thản nhiên đáp trả cô nàng: “Tôi không gặt cô. Đúng là ban đầu tôi bận việc thật.”

Dư Ngưng tức giận: “Cậu đang kiểm soát!”

Cậu không phản đối: “Ai cũng có thể rút ra thời gian rảnh được, vấn đề là anh ta có muốn tốn thời gian với đối phương hay không mà thôi.”

Hai mắt ả trợn trừng, móng tay được sơn đỏ chót run run chỉ thẳng vào mặt cậu: “Elvis! Hôm nay rõ ràng là cậu mời tôi đến, tôi...”

“Cô Thẩm.” Elvis cắt ngang lời ả, giọng cũng dịu xuống: “Chuyện đó để sau hãy nói. Giờ tôi còn có việc, phiền cô...”

Dư Ngưng lại quét mắt sang Đường Kiều, cười lạnh một tiếng: “Hóa ra là anh ở đây à. Trông sung sướng phết nhỉ?”

Anh gật đầu, tỏ ý chào hỏi: “Cô Thẩm.”

“Anh thì ở đây hẹn hò với Elvis, còn chồng tôi ở NY thì đang cuống cuồng tìm anh kia kìa.” Cô ả châm chọc cười.

Tay đang cầm dao của anh chợt cứng ngắc.

Elvis nhăn mày, lập tức đứng lên. Thân hình cao lớn tạo nên cảm giác bị áp bách rất mạnh, cậu cúi xuống nhìn ả, trầm giọng nói: “Hôm nay thực sự không tiện lắm, phiền cô về trước đi, cô Thẩm.”

Dư Ngưng kiêu ngạo nhướn mày: “Cậu sẽ tới tìm tôi chứ?”

Cậu không trả lời ngay, mà nhìn sang Đường Kiều.

Ả cúi kính thúc giục: “Nói đi!”

“...Phải.”

Ả cười một cách thỏa mãn: “Vậy thì, tôi chờ điện thoại của cậu.” Đúng lúc này, một thanh niên trẻ tuổi đẹp trai đến bên cạnh cô ta, cô ả liền khoác tay lên tay người mới đến, nháy mắt với cậu rồi xoay người đi mất.

Khi cô ta đi ngang qua người mình, Đường Kiều thoáng ngửi thấy một mùi hương rất nhạt — là mùi thuốc lá quen thuộc đó.

Vừa bước ra khỏi nhà hàng, Dư Ngưng lập tức gọi cho một người.

Điện thoại được kết nối rất nhanh, nhưng bên kia vẫn không có ai nhắc máy, thậm chí là vang lên vài tiếng đã bị ngắt ngay lập tức.

Nhưng lần này cô ả lại kiên trì đột xuất, gọi liên tục liên tục, mãi đến khi đối phương không chịu nổi nữa mới thôi.

“Tôi đang bận.”

“Tôi biết anh đang bận cái gì.” Ả đắc ý như thể mình vừa nắm được thóp của đức lang quân: “Không phải anh đang tìm chàng trợ lý đặc biệt kia sao?” Còn cố ý nhấn mạnh hai chữ đặc biệt.

“Nếu không có việc gì thì—”

“Tôi biết anh ta đang ở đâu.” Ả khanh khách cười: “Còn vừa đụng mặt nhau đấy.”

Đầu bên kia im lặng vài giây, rồi lạnh lùng bảo: “Nói.”

“Đừng lung sục quanh NY nữa, giờ anh ta đang ở Trung Quốc, là thành phố B.” Dư Ngưng ngừng lại một chút, như là để cho đối phương kịp tiêu hóa thông tin: “Tôi thấy anh ta cùng đi ăn tối với một thằng đàn ông ở nhà hàng xoay lãng mạn. Thẩm Mộ à, anh có muốn tôi bắt anh ta lại hộ cho không?”

“Không cần.” Rồi thẳng tay cúp máy.

Trong nhà hàng.

Phục vụ dần dần mang đủ loại món ăn đủ cả sắc lẫn vị lên bàn, nhưng Elvis còn đâu tâm trạng thưởng thức nữa, chỉ vừa uống rượu vừa liếc mắt quan sát Đường Kiều.

Nhìn anh cứ như chưa có gì xảy ra, thậm chí còn hào hứng khen ngợi đồ ăn của nơi đây. Nhưng trong mắt Elvis, anh càng bình thường mới là càng bất thường.

Nhưng cậu lại chẳng biết phải giải thích với anh ra sao. Rõ ràng đã chính miệng nói không qua lại với Dư Ngưng nữa, nhưng bây giờ lại... Dù cậu có bất kể lý do gì, thì thực sự là cậu đã nói dối anh.

Nhìn khoe môi khê cong lên của anh, cậu chỉ thấy lòng mình khó chịu, đột ngột đứng dậy nắm lấy tay anh: “Em xin lỗi, anh... Xin hãy nghe em giải thích.”

Đường Kiều ngược mắt lên, bình tĩnh nhìn cậu: “Bây giờ nói mấy chuyện này có phải sẽ phá hỏng bầu không khí không?”

Cậu không đáp.

Hai người im lặng nhìn nhau một hồi, cậu mới nói: “Dư Ngưng là vợ của sếp anh – Thẩm Mộ.”

Anh hơi ngạc nhiên, động tác xắt thịt bò trong tay cũng ngừng lại: “Sao em biết?”

“Em không thích hắn.” Nhắc đến cái tên này, cậu lại bắt đầu tức giận: “Em không muốn anh bị hắn ta ràng buộc, em muốn mang anh đi.”

Nhìn thiếu niên bướng bỉnh cố chấp trước mặt mình, anh gật đầu: “Vậy nên? Em đã điều tra Thẩm Mộ rồi à?”

“Vâng. Em không tìm được nhiều thông tin lắm, chỉ biết Dư Ngưng là vợ của hắn ra, hơn nữa, nghe nói hai người họ không được hòa thuận. Nên em nghĩ là...”

Anh thở dài, đặt dao xuống đĩa: “Elvis, tôi nhớ mình đã nói là — em đừng suy nghĩ nhiều về công việc của tôi.”

“Sao mà em không nghĩ được!” Giọng cậu hơi cao lên: “Rõ ràng là anh không thích công việc kia, cũng không thích NY, thế vì sao anh lại không đi cùng em?”

Dường như anh đã mất kiên nhẫn: “Sao tôi phải nói chuyện của mình cho em nghe?”

Cậu ngạc nhiên nhìn anh, nom như một đứa bé cứ đinh ninh mình đã làm việc tốt, thế mà chẳng hiểu sao lại bị mắng.

Thấy cậu như vậy, trái tim anh như bị ai nhéo một cái: “Tôi xin lỗi, tôi không cố ý mắng em đâu. Nhưng mà, tôi đã là một người trưởng thành rồi, có rất nhiều chuyện phải cân nhắc chứ không phải cứ muốn là được. Tôi mong em sẽ tôn trọng tôi, được chứ?”

Elvis yên lặng nhìn anh, mãi sau mới gật đầu.

Ăn xong bữa cơm mà đầu cứ nghĩ tộn đầu tộn, anh cũng bắt đầu thấm mệt, đầu thì đau đau và cả người đã rét run. Anh uể oải bảo cậu: “Về nào.”

Vì đang mãi suy nghĩ nên cậu cũng không để ý đến sắc mặt bất thường của anh.

Hai người gọi một chiếc taxi. Vừa chạm lưng vào ghế, anh liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, còn cậu thì yên lặng ngồi cạnh anh, không nói lời nào.

Lúc dừng lại chờ đèn đỏ, tài xế quay lại định bắt chuyện thì bất chợt hô lên: “A! Hóa ra là cậu à!”

Thấy giọng ai nghe quen quen, anh mở mắt ra thì thấy — hóa ra là người tài xế đã chở anh về tối qua.

Anh mỉm cười chào hỏi: “Trùng hợp thật đấy.”

Cậu thấy hơi lạ: “Hai người biết nhau hả?”

Tài xế đáp: “Nhìn cậu hôm qua đúng là làm tôi sợ muốn chết! Giờ cậu thế nào rồi? Đã đi bệnh viện chưa?”

Cậu nhăn mày lại: “Hôm qua là sao? Không phải sáng nay anh mới đến hả? Mà bệnh viện là thế nào?”

Đầu anh càng lúc càng đau, thều thào nói: “Không có gì đâu...”

Bác tài xế vốn nhiệt tình, nói chen vào: “Nửa đêm hôm qua, cậu này đã bắt xe tôi ở sân bay đấy. Lúc đấy nhìn cậu ấy tái nhợt như sắp ngất, người thì sốt cao, có khi đến bốn mươi độ cũng nên! Tôi đã bảo là để tôi chở đến bệnh viện, thế mà cậu ấy nhất định không cho...”

Nhất thời, cổ họng cậu như bị cái gì chặn cứng, trái tim bắt đầu điên cuồng đập đến phát đau.

Cậu không thể tưởng tượng ra khung cảnh ấy.

Một mình anh mang theo cơn sốt trong người, ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, vượt qua nửa vòng Trái Đất để đến tìm cậu.

Còn cậu thì sao?

Một giờ trước khi anh đến, cậu vẫn đang cò kè mặc cả với một người phụ nữ trong phòng — tuy rằng đó là vì anh, nhưng cậu vẫn không thể tha thứ cho bản thân mình được!

“Đường Kiều?” Cậu khàn giọng kêu.

“Ừ?” Anh quay sang, cứ nghĩ sẽ đối diện với đôi mắt sâu thẳm đen láy quen thuộc đó, ai ngờ lại bị kính râm chắn mất tầm nhìn. Đang định quay về chỗ cũ thì thì cảm anh bất ngờ bị nắm lấy, kéo sang đối diện với cậu.

Elvis gần từng chữ một: “Anh thực sự, yêu em đến thế sao?”

Cổ đè nén cơn mệt mỏi trong người xuống, anh nhẹ giọng đáp: “Em thấy thế nào?”

Vì kích động quá độ mà khuôn mặt anh tuần của cậu đã trở nên méo mó. Mặc kệ tài xế còn ngồi phía trước, cậu cúi xuống, hôn thật mạnh lên đôi môi nhạt màu của anh.

Anh giật mình, vội đẩy cậu ra, liếc thật nhanh về phía tài xế, thấy người ta không phản ứng gì mới thấp giọng bảo: “Em điên rồi à!”

Sờ lên trán anh, cậu nói với tài xế: “Bác ơi, phiền bác đưa bọn cháu đến bệnh viện gần nhất với.”

65. Chương 65

Nửa giờ sau.

Đường Kiều nằm trên giường bệnh, mu bàn tay trái cầm kim truyền nước muối. Elvis ngồi bên cạnh nhìn anh chăm chăm, nhìn đến nỗi anh phát ngượng.

“Chỉ là cảm sốt bình thường thôi, không cần phải nằm viện...”

Cậu trừng mắt liếc anh một cái, hơi oán giận: “Đã biết mình bệnh rồi thì nên nằm nhà nghỉ ngơi mới phải, mất công chạy đường dài đến đây làm gì? Lại còn dám gạt em!” Cậu càng nói càng giận, nếu không phải vì anh đang truyền nước thì cậu đã nghiêm phạt anh rồi!

“Tôi chỉ muốn gặp em thôi.”

Anh chỉ nói một câu đơn giản, nhưng đã đủ để làm cậu mừng như điên. Môi cậu khẽ run lên, như sắp sửa lao đến ôm chầm lấy anh vậy.

Cậu cầm tay anh, chân thành nói: “Chỉ cần anh gọi một cú, thì dù có đang ở đâu em cũng sẽ chạy đến bên anh.”

Tim anh bắt đầu đập thình thịch – quái lạ, rõ ràng anh đã qua cái thời thích nghe lời ngon tiếng ngọt từ lâu rồi, nhưng mỗi lời cậu nói ra... đều có thể làm anh xao động.

“Tôi biết.” Anh mỉm cười: “Nhưng tôi nhớ em quá...”

Với đôi mắt dong đầy sự dịu dàng, cậu tiến tới, khẽ ngậm lấy môi anh,

Tiếng đẩy cửa của hộ sĩ cắt đứt khung cảnh ấm áp này. Anh vội vàng đẩy cậu ra, cậu bất đắc dĩ đành phải ngồi thẳng lại, ai oán nhìn tòng phạm.

Nước muối đã truyền xong, hộ sĩ rút kim ra cho anh rồi đo lại nhiệt độ: “Cơn sốt đã thuyên giảm, các anh có thể về rồi, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi là được.”

Cậu gật đầu: “Cảm ơn chị.”

Cô hộ sĩ nhìn chằm chằm vào cậu một lúc, đoạn ngạc nhiên hô lên: “A! Anh là Elvis đúng không?”

Cậu chớp chớp mắt, vội đặt tay lên môi suýt một cái: “Đừng nói cho người khác biết nhé?”

Đối phương đang sung sướng đến đỏ bừng cả mặt, vội lục tung túi áo mình lên: “Ôi ôi ôi, em thích anh lắm đó! Anh có thể ký tên cho em được không?”

Cậu hào phóng đồng ý: “Đương nhiên là được. Nhưng bạn anh đang cần nghỉ ngơi, anh không muốn có người đến làm phiền anh ấy.”

Cô hộ sĩ gật đầu liên tục: “Em hiểu rồi, hiểu rồi.”

Phải ký tên rồi chụp thêm mấy tấm ảnh nữa, cô mới bịn rịn bỏ đi.

Đường Kiều trêu chọc: “Ài, hóa ra em được hoan nghênh đến thế cơ đấy.”

Elvis kiêu ngạo hếch mũi lên: “Chuyện, em mà lại!”

Anh chỉ cười.

“Nhưng mà, em chỉ thuộc về anh thôi...”

—

Chạy qua chạy lại cả một ngày cộng với việc vừa truyền nước biển xong làm Đường Kiều thấm mệt, lúc trên xe về khách sạn đã gà gât ngủ, cuối cùng là Elvis phải bế anh lên phòng.

Cậu nhẹ nhàng đặt anh lên giường, cởi giày và áo khoác cho anh rồi ém gọn góc chăn, ai ngờ lúc ngẩng lên thì thấy người đã tỉnh, đang mở to mắt nhìn mình.

Cậu liền cúi xuống, hơi thở nóng rực phả vào tai anh: “Sao lại tỉnh rồi?”

Tay anh nhẹ vuốt lên đôi mắt sâu thẳm của cậu: “Tại kỹ thuật bế người của em kém quá đấy, xóc chết đi được.”

“Aizz, là lỗi của em.”

Anh bật cười, dịch người sang bên cạnh: “Lên ngủ với tôi một lúc đi.”

Đương nhiên là cậu sẽ không từ chối, vội cởi áo khoác rồi lao lên giường. Hai người nằm mặt đối mặt, trán đối trán, cả hơi thở cũng hòa quyện vào nhau.

Cậu ôm anh vào lòng, cảm thấy cuộc đời không còn gì mỹ mãn hơn nữa: “Em biết là anh rất yêu em.”

“Giờ em mới biết hả? Mà tôi có bao giờ phủ nhận đâu.”

Cậu giả như vô tình hỏi: “Yêu em đến mức nào? Dù em có làm gì, anh cũng sẽ tha thứ cho em chứ?”

Anh thấy hơi buồn cười: “Em có thể làm cái gì được? Giết người chắc? Hay là buôn bán ma túy?”

“Em sẽ không làm chuyện trái pháp luật.” Cậu ngừng lại một lúc: “Nếu em có lừa anh — ý em là, em giấu anh rất nhiều chuyện, anh có tức giận không? Hay không buồn quan tâm đến em nữa?”

Anh đáp, không chút nghĩ ngợi: “Sao lại thế được? Chỉ cần em yêu tôi thật lòng, tôi sẽ không bận tâm đến mấy chuyện lông gà vỏ tỏi đâu.”

Cậu thấy hơi khó thở: “Thật không?”

“Tôi lừa em làm gì? Tôi cũng có nhiều chuyện giấu em mà.”

Cậu thơm mạnh lên mặt anh một cái, lòng nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng: “Em hiểu rồi.”

Anh im lặng một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Thực ra... thỉnh thoảng ôm một lần cũng tốt.”

Cậu ôm anh chặt hơn: “Nói nhăng nói cuội gì thế hả!”

Cơn buồn ngủ làm ý thức anh trở nên mơ hồ, giọng cũng càng lúc càng nhỏ, nhưng cậu vẫn nghe được rõ ràng từng chữ.

— “Ít nhất là, người đang ôm tôi, là em.”

Cậu mở to mắt, cúi xuống nhìn người trong lòng – anh đã ngủ tự bao giờ.

Nằm cùng anh một lúc, cậu mới nhẹ nhàng đứng dậy, cầm theo điện thoại đi ra ban công.

Vì gọi ra số quốc tế nên mất một lúc sau mới kết nối được. Giọng Lisa không còn chứa sự chờ mong như trước đây nữa, hẳn là đã bị Elvis vờn đến tuyệt vọng rồi. Cô thều thào hỏi trong vô vọng: “...Chị đã về được chưa?”

Ai ngờ cậu lại đáp: “Được.”

Cô ngẩn ra vài giây, không thể tin nổi: “Thật chứ?”

“Giờ chị về nước đi, đến thành phố B nhé.” Cậu nghĩ một lúc rồi nói: “Hay thôi, cứ về thành phố S trước đi. Em sẽ nhờ người đặt vé máy bay cho chị.”

Hạnh phúc đến đột ngột quá, làm cô nhất thời không tiếp nhận nổi: “Em không đùa đấy chứ? Đừng có vờn chị nữa! Em đã xong việc với người kia chưa?”

“Vẫn chưa.” Giọng cậu trầm xuống, nhìn ra thành phố ngoài cửa sổ: “Còn một bước cuối cùng.”

—

Sáng hôm sau, vì vừa được nghỉ ngơi đầy đủ nên Đường Kiều đã khỏe lên nhiều.

Elvis – chỉ – mặc – mỗi – cái – quần – lót bưng bữa sáng đến bên giường, đoạn sờ lên trán anh: “Hết sốt rồi. Mau ngồi dậy ăn chút gì đi.”

Nhìn đường cong nơi eo đầy gợi cảm của cậu, anh thấy mặt mình như nóng bừng lên: “Khụ khụ, sáng sớm ngày ra sao không mặc quần áo vào? Cẩn thận lại cảm đấy.”

Cậu a một tiếng, lập tức mặc đồ vào. Nhìn cảnh đẹp bị che lấp sau lớp quần áo, anh lại thấy hơi tiêng tiếc... Biết thế đừng nói còn hơn.

“Hôm nay em có việc hả?” Anh hỏi.

Cậu thở dài: “Ừ. Nếu bắt cả đoàn phải đứng lại chờ em thì đạo diễn sẽ bóp cổ em mất.”

“Thì em cứ đi đi, đừng để ý đến tôi.”

Cậu gật đầu: “Anh định làm gì?” Không đợi anh trả lời, cậu nói luôn: “Đừng nói là anh định về NY nhé, khó khăn lắm mình mới gặp được nhau mà...”

“Không đâu, tôi định nghỉ ở đây vài ngày.” Anh cười nói: “Mãi mới được về nước một lần, tôi muốn về thăm nhà một lúc.” Đã lâu lắm rồi anh không được gặp ba – dù qua gọi điện và mail thì anh biết ông vẫn sống rất tốt, nhưng không tận mắt nhìn thấy thì anh không yên tâm được.

“Em nhớ nhà anh ở thành phố S?”

“Ừ.”

“Vậy thì tốt.” Cậu băng quơ nói: “Giờ Lisa đang ở đó đấy.”

Người anh run bắn, giọng khàn đi: “Em nói ai cơ?”

“Trợ lý của em, Lisa ấy. Chị ấy đi du lịch tuần trăng mật xong rồi. Không phải anh muốn tìm chị ấy đấy à?”

Anh vội nắm lấy tay cậu: “Em bảo cô ấy đang ở thành phố S?”

“Vâng.” Cậu nhăn mày lại: “Đau đấy.”

Anh vội thả tay ra: “Tôi xin lỗi, chỉ là...” Tim anh đập thình thịch, thậm chí có phần hoảng loạn không biết phải làm gì.

Mấy năm gần đây, anh vẫn không ngừng tìm kiếm Thẩm Duy Thần. Dù đang yêu Elvis, nhưng cậu vẫn luôn chiếm một vị trí không đổi trong lòng anh. Thẩm Duy Thần là người anh quan tâm nhất trên thế gian này, cậu giống như người thân của anh vậy, anh không thể tưởng tượng nổi... viễn cảnh không thể gặp lại cậu nữa.

Đường Kiều bật dậy, vội vàng mặc quần áo vào: “Anh phải đến thành phố S ngay!”

Elvis nhìn anh, sắc mặt phức tạp: “Sao anh lại vội thế... Người đó rất quan trọng với anh sao?”

Anh lập tức thừa nhận: “Ừ.”

“Còn em thì sao? Em và người đó, ai quan trọng với anh hơn?”

Động tác trên tay anh dừng lại. Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của cậu, anh dịu dàng đáp, hẳn là nghĩ cậu chỉ đang ghen thôi: “Không so sánh được. Em và người đó đều là những người quan trọng nhất với tôi.”

“Rốt cục là ai quan trọng hơn?”

Anh bất đắc dĩ nói: “Chuyện này hết như chuyện “em và mẹ tôi cùng rơi vào nước thì tôi cứu ai” ấy, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Cậu nhìn anh một lúc, mãi sau mới nói: “Được rồi. Để em đặt vé rồi đưa anh đến sân bay luôn.”

Đường Kiều vốn chẳng mang gì đến đây nên thu dọn đồ đạc cũng rất nhanh. Elvis đặt cho anh chuyến bay cất cánh vào hai giờ sau đó, rồi tự mình đưa anh đến sân bay.

Trên đường đi, anh vẫn thấp thỏm mãi, cậu có nói gì cũng chỉ ậm ừ cho có lệ.

Đến lúc bước qua cửa kiểm tra, cậu đột nhiên kéo anh lại rồi ôm chầm vào lòng, bắt chắp dòng người đông đúc xung quanh.

Anh vỗ vỗ lên lưng cậu: “Xong việc rồi tôi sẽ về đây tìm em.”

“Ừm.” Cậu rầu rĩ nói: “Đường Kiều, anh đồng ý với em đi – dù có thế nào, anh cũng tuyệt đối không được bỏ rơi em đấy!”

Anh thấy hơi khó hiểu, nhưng giờ cũng không đủ thời gian để hỏi lại: “Nói vớ vẩn cái gì thế, tôi yêu em như vậy, sao tự dưng lại bỏ rơi em làm gì?”

Cậu ôm siết lấy anh: “Anh không được gạt em đâu đấy.”

“Không mà.” Anh đẩy cậu ra, nhẹ nhàng kéo mũ xuống cho cậu: “Tôi đi đây.”

Bước qua cửa an ninh rồi, anh quay lại thì vẫn thấy cậu đứng đó, liền vẫy vẫy tay tạm biệt.

Môi cậu cong lên, cổ găng mỉm cười thật tươi với anh.

Một mình đứng giữa sân bay đầy người, nhìn bóng lưng anh dần bị dòng người che khuất, cậu hít một hơi thật sâu.

Cậu không cho phép hôm nay là ký ức dịu dàng cuối cùng của hai người họ – tuyệt đối không!

Hạ cánh rồi, Đường Kiều lập tức liên lạc với Lisa theo số điện thoại mà Elvis đưa cho anh.

“Lisa đấy à?” Anh nắm chặt máy: “Tôi là Đường Kiều đây. Chúng ta từng gặp nhau ở...”

“Tôi biết.” Giọng cô hơi căng thẳng: “Elvis từng nói với tôi chuyện về anh rồi.”

“Nghe nói cô đang ở thành phố S? Không biết giờ cô đang ở đâu? Nếu có không phiền thì tôi muốn gặp cô để bàn vài chuyện.”

Lisa đáp rất nhanh: “Được. Để tôi nhắn địa chỉ của tôi cho anh nhé.”

Nói chuyện với anh xong rồi, cô lập tức gọi sang cho Elvis.

“Sao rồi?” Cậu hỏi.

“Vừa xong.” Cô âu sầu nói: “Nhưng chị có phải là diễn viên đâu, sợ là anh ấy sẽ nhìn ra mất.”

“Không đâu.” Cậu an ủi: “Chị chỉ cần nói em sẽ đến là được.”

“Ừ. Em sắp đến đây hả?”

“Giờ em đang ở sân bay thành phố B, sắp bay rồi đây.”

Đường Kiều hẹn gặp Lisa ở một quán cafe. Trông cô hơi mệt mỏi, thấy anh rồi thì trông hơi mất tự nhiên: “Xin chào, anh Đường.”

Anh không muốn khách sáo với cô quá lâu, lập tức nói vào trọng điểm: “Chắc là Elvis đã kể với cô chuyện của tôi rồi.”

Cô gật đầu.

“Tấm thẻ kia là thứ tôi đưa cho Thẩm Duy Thần. Sau khi nó đi mất, tôi có về nhà trọ xem qua thì thấy – thằng bé không cầm theo đồ đạc gì cả, chỉ mang theo mỗi tấm thẻ này.” Anh ngừng lại một chút, nghiêm túc nhìn cô: “Tôi được biết là, tấm thẻ này đã được sử dụng trong một quán bar ở NY một tháng trước. Tôi đã điều tra được – người sử dụng nó là cô.”

Lisa vội uống một ngụm nước để che giấu sự căng thẳng của mình: “Phải, tôi là người đã quẹt nó.”

Mắt anh tối sầm lại: “Sao cô lại có nó được?”

Miệng cô cười như bị co rút: “Anh yên tâm, tôi không trộm cũng không cướp của ai – mà là lấy nó từ chính tay Thẩm Duy Thần.”

Nghe cái tên đó phát ra từ miệng đối phương, tim anh chợt nhảy thót lên, giọng nói như sắp tan vỡ: “Thằng bé đang ở đâu? Giờ nó vẫn khỏe chứ?”

“Anh đừng lo, nó vẫn sống tốt lắm.” Cô nghĩ một lúc: “Ít nhất là trông có vẻ vậy. Nhưng mà, thỉnh thoảng trông nó cười còn thảm hơn khóc ấy.”

Người anh cứng lại: “...Thằng bé đang ở đâu?”

Lisa lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Cô...” Ngực anh chợt lạnh lẽo.

“Anh đừng vội.” Cô nói: “Tuy tôi không biết nó đang ở đâu, nhưng tôi có thể khẳng định rằng – nó đang ở thành phố S.”

Anh đứng bật dậy: “Tôi đi tìm nó đây!”

Cô vội kéo anh lại: “Anh điên rồi hả? Thành phố này lớn như thế, anh định đi đâu mà tìm?”

Đường Kiều đứng ngẩn ra một lúc, mãi sau mới tỉnh táo lại, chậm chạp ngồi xuống, miệng lẩm bẩm: “...Xin lỗi, là tôi vội vàng quá rồi.”

Lisa nhìn anh, cảm thấy không đành lòng: “Anh Đường, tôi có thể hiểu được cảm giác của anh. Nói thật là tôi đã liên hệ với thằng bé rồi, tôi nói, anh đang tìm nó ở đây đây.”

“...Rồi thế nào?”

“Nó nói muốn gặp anh.”

Ngón tay anh không nhịn được run lên: “Thật hả?”

“Ừ.” Cô lấy một tấm thẻ từ trong ví ra, trên đó có ghi một dòng địa chỉ: “Thẩm Duy Thần sẽ đợi anh ở đây vào mười giờ sáng mai.”

Seven: It’s! High! Time!

66. Chương 66

Tạm biệt Lisa rồi, Đường Kiều liền gọi cho Đường Hoài Chương, nhưng ông lại đang đi công tác, giờ không ở thành phố S. Anh hơi tiếc nuối, đành phải dặn ông chú ý chăm sóc sức khỏe rồi cúp máy.

Bước ra khỏi quán cafe, nhìn dòng người đông đúc trên đường, đột nhiên anh cảm thấy... thật mờ mịt.

Đây là thành phố S, là nơi anh sinh ra và lớn lên, nhưng giờ lại xa lạ vô cùng – anh thậm chí còn chẳng thấy mình thuộc về nơi đây.

Tại sao lại thế? Rõ ràng là mọi thứ vẫn hết như ba năm trước, vẫn là tòa nhà đó, đối diện là quảng trường đó, quán cafe vừa ngồi, cả tháp truyền hình cách đó không xa... Tất cả vẫn chẳng thay đổi gì, chỉ có lòng người là không còn như cũ.

Đường Kiều hít sâu một hơi, cố dẹp nỗi ưu thương vừa vô cớ nảy lên trong lòng. Anh gọi một chiếc taxi, nói ra một địa chỉ quen thuộc.

Khu dân cư vẫn thế, người bảo vệ ở cửa cũng vẫn là ông chú râu quai nón kia, làm anh thấp thoáng có cảm giác rằng – có khi mình mới rời khỏi đây ngày hôm qua thôi...

Bác bảo vệ nhận ra anh, ngạc nhiên vô cùng: “Cậu... cậu Đường? Cậu về rồi hả?”

Anh gật đầu: “Vâng.” Nhưng chỉ về một lúc thôi.

Anh vẫn giữ chìa khóa căn nhà trọ kia, thậm chí là lúc nào cũng mang bên người – dù anh biết chuyện đó hoàn toàn vô nghĩa.

Lạ là khi mở cửa ra, anh không thấy cảnh bụi bặm như trong tưởng tượng. Trong nhà chẳng có vẻ gì là không có ai ở trong ba năm qua, anh thử sờ lên tủ giày – rất sạch sẽ.

Phòng khách lẫn phòng bếp đều rất gọn gàng, trong tủ lạnh còn có vài nguyên liệu. Anh bước vào phòng ngủ – chần trên giường đúng là kiểu đệm dùng mùa này, nom lại có vẻ như vừa được phơi nắng – anh thậm chí còn ngửi được mùi sạch sẽ thơm tho trên đó.

Anh ngồi xuống giường, cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Căn phòng này chỉ có anh và Thẩm Duy Thần cùng ở, ngoài ra thì không còn ai vào được hết. Anh thì ba năm trước mới về đây được một lần, Thẩm Duy Thần thì vẫn bật vô âm tín, vậy thì là ai? Anh đã nhờ người để ý đến chỗ này, không lý nào có người lạ vào mà anh lại không biết được.

Hay là nơi này mới được quét dọn gần đây thôi? Có người biết anh sắp đến? Nếu thật là vậy, thì người này chỉ có thể là... Thẩm Duy Thần.

Cậu thực sự sắp đến gặp anh.

Đường Kiều cứ nghĩ mãi nghĩ mãi, chờ đến khi anh thông suốt được mọi chuyện thì trời đã tối rồi. Anh cũng lười ra khách sạn, liền tắm rửa qua loa rồi ngủ ở căn phòng mà mình từng hay nằm.

Nhìn lên trần nhà quen thuộc, anh lại vô thức nhớ về quá khứ.

Nhớ Thẩm Duy Thần lần đầu theo Đào Phi đến đây, nhớ hình ảnh cậu ngồi trong phòng sách yên lặng đọc truyện cổ tích, nhớ cậu vì sợ sấm nên đòi ngủ chung với anh, nhớ cậu đứng làm cơm trong bếp, nhớ lúc cậu suy nghĩ sẽ gõ bút lên trán, nhớ cậu ở trong phòng khách cầu xin anh, xin anh đừng rời đi...

Quá khứ như một thước phim thật dài, từng cảnh từng cảnh lần lượt hiện lên trong đầu anh.

Ngày mai là anh có thể gặp lại cậu rồi. Không biết giờ cậu trông thế nào nhỉ, có cao lên nữa không, đôi mắt có còn vẻ trong sáng ngây thơ nữa không? Cậu sẽ phản ứng thế nào? Liệu có phải sẽ gằm nhẹ lên một tiếng, nghẹn ngào gọi chú Đường rồi như một con thú con bị tủi thân mà nhào vào lòng anh như ngày bé? Rồi thủ thủ vào tai anh rằng, cậu rất nhớ anh, rất nhớ anh...

Dù từ ba năm trước anh đã hiểu rõ – vẻ ngoan ngoãn đó chỉ là vỏ bọc của cậu, chứ bản chất bên trong cậu thì y hệt như thằng cha – hung ác nham hiểm như dã thú. Nhưng anh vẫn một mực mong rằng – có lẽ thời gian ba năm đã làm cho cái tính ấy phai đi hoàn toàn, để người ngày mai đứng trước mặt anh, sẽ chỉ là thiếu niên dịu dàng hiểu chuyện năm đó mà thôi.

Để không bị lỡ hẹn với Thẩm Duy Thần, Đường Kiều cố ý đặt báo thức khá sớm, nhưng sáng hôm sau khi chuông vừa mới vang lên, anh đã giật mình tỉnh dậy, uể oải tắt nó đi. Chẳng biết đêm qua anh đã thiếp đi như thế nào nữa, hình như vừa nhắm mắt vào đã tỉnh thì phải.

Rửa mặt chải đầu xong, Đường Kiều nhận ra đồ trên người mình đã nhàu, liền mở tủ quần áo ra – tất cả đồ của anh vẫn được sắp xếp rất gọn gàng – rồi chọn một bộ vest đen phối với cà vạt đen, thoạt trông rất trang trọng.

Anh bắt một chiếc taxi. Trên đường thấy một cửa hàng hoa, anh liền bảo tài xế dừng lại rồi xuống xe, đi mua một bó hồng trắng.

Người lái xe hỏi: “Anh định đi thăm mộ sao?”

Anh cười đáp: “Không, tôi đi gặp một người.”

“Hả?” Đối phương ngẩn ra, vẻ mặt trở nên kỳ lạ, phi như bay đưa anh đến điểm chỉ định rồi lập tức bỏ chạy.

Đi qua từng dãy mộ bia, đến một chỗ, bước chân anh bỗng dừng lại.

Trong hình là Đào Phi khi mới hai mươi tuổi, cô khẽ mỉm cười, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết, lộ ra má lúm cười duyên — đây là thời thanh xuân đẹp nhất của cô.

Mà cái tên khắc dưới tấm hình lại là tên của con trai cô – Thẩm Duy Thần. Anh nhìn vào ba chữ này mãi, trái tim lại bắt đầu nhói lên.

Anh mãi mãi không thể biết được – khi mất đi người thân duy nhất trên đời này ấy, thằng bé đã phải chịu nỗi đau như thế nào.

Đường Kiều cúi xuống, đặt bó hoa hồng trắng lên mộ, khẽ thăm thì: “Cô à, em đến thăm cô đây, Thẩm Duy Thần cũng sắp đến rồi. Có có nhớ thằng bé không? Mấy năm nay nó vẫn đến thăm cô chứ?”

Một cơn gió thổi qua, làm hương hoa như lan tỏa khắp bốn phía.

“Đường Kiều.”

Anh lập tức cứng đờ – anh không thể nghe nhầm được, giọng nói quen thuộc này...

Đường Kiều quay lại, không thể tin nổi nhìn vào thanh niên cao lớn trước mặt: “Elvis?”

Giọng cậu rất dịu dàng: “Phải, là em đây. Sao anh lại mặc ít thế? Nhớ ốm thì sao bây giờ?” Rồi tháo khăn quàng cổ của mình xuống, choàng cho anh.

“...Hả?” Mọi việc không như đã nghĩ làm anh phản ứng hơi chậm: “...Sao lại là em? Tôi đang chờ...”

Cậu chỉ cười: “Anh đang chờ Thẩm Duy Thần đúng không? Chờ em một chút, để em dẫn anh đi gặp cậu ấy.”

“Ồ, nhưng mà...” Anh vẫn chẳng hiểu gì cả – sao Elvis lại ở đây? Không phải cậu đang đóng phim ở thành phố B à? Hơn nữa, rốt cục là Thẩm Duy Thần đang ở đâu?

“Suyt.” Ngón tay cậu đặt lên môi anh: “Đợi thêm chút nữa nhé? Để em làm xong việc này đã.”

Anh lơ mơ ừ một tiếng.

Tay bị cậu cầm lấy, anh vô thức rụt lại, nhưng cậu chỉ thăm thì: “Đừng cử động.”

Anh hoang mang nhưng vẫn đứng im.

Hai người đứng song song trước bia mộ của Đào Phi, mười ngón tay đan xen vào nhau. Elvis nhìn mộ bia trước mặt, miệng lẩm bẩm nói gì đó.

Một cảm giác bất thường càng lúc càng hiện lên rõ ràng trong lòng Đường Kiều, anh như thấp thoáng thấy một đáp án sau tất cả, nhưng lại không có dũng khí nghĩ sâu hơn.

Rất lâu sau đó, Elvis mới xong việc, nghiêng đầu nhìn anh: “Đi nào.”

“...Ừ.”

Tuy đã sang xuân nhưng trời vẫn khá lạnh nhưng dù thế, trán anh vẫn ướt mồ hôi: “Thẩm Duy Thần đang ở đâu?”

Nhìn vẻ nóng lòng của anh, cậu hơi bất đắc dĩ: “Anh cứ đi theo em là được.”

Trước cửa nghĩa trang là một chiếc xe thương vụ màu đen. Đường Kiều vừa liếc qua đã nhớ – đây là chiếc xe mà anh đã đưa cho Thẩm Duy Thần.

Elvis mở cửa xe: “Lên nào.”

Anh nắm chặt tay lại: “Thằng bé... có ở trong không?”

“Em có chuyện muốn nói với anh. Cứ lên xe trước đã.”

Anh ngồi vào ghế phụ, còn Elvis đến ngồi ghế lái. Không gian khép kín làm anh thấy hơi bất an, trái tim không hiểu sao cũng đập thành thịch.

“Thẩm Duy Thần sẽ không đến.”

Anh lập tức muốn xách cổ áo đối phương lên: “Em nói cái gì?”

“Anh bình tĩnh lại đã.” Cậu dè dặt vai anh lại.

Đường Kiều ngẩng lên, giọng nói đã trở nên khàn đặc: “Giải thích đi, tôi nghe đây.”

Cậu bỗng chẳng biết nên nói gì. Một ảo giác thấp thoáng hiện lên trước mắt cậu – dường như trong tiềm thức anh đã biết thân phận của cậu từ lâu rồi. Giống như trong lần làm tình ấy, anh đã vô thức gọi cái tên ấy ra...

Cậu thở dài: “Người tên Thẩm Duy Thần đó đã không còn tồn tại nữa.”

“... Em đang đùa gì vậy?”

Cậu dừng lại một lúc rồi nói: “Hay phải nói là, trên thế giới này vốn không tồn tại Elvis nào cả. Anh hiểu chứ?”

Anh mở to mắt, môi khẽ run lên: “Em— ý em là gì?”

“Em, chính là Thẩm Duy Thần.”

“...Sao lại thế được?” Anh sắp không thở nổi: “Hai người đâu có giống nhau...”

Cậu cười khổ: “Vì anh nói không thích khuôn mặt kia mà, nhớ chứ? Bảy trăm vạn đô đập vào đây đấy, anh có hài lòng không, hả chú Đường?”

Hai chữ cuối cùng đã đánh tan mọi sức lực của anh. Anh ngồi phịch trên ghế, đầu ong ong, giọng nói của thiếu niên cứ vọng đi vọng lại trong đầu.

Là Thẩm Duy Thần, hay là Elvis?

Trên thế giới này vốn không tồn tại Elvis nào cả— người mà anh yêu rất yêu, thanh niên từng làm tình cùng anh vô số lần trên giường... tất cả đều là giả dối.

Anh run run ôm lấy đầu mình, miệng lẩm bẩm: “...Không thể tin được.”

Thẩm Duy Thần cũng đau đớn vô cùng – cậu biết, giờ mình đã không còn đường quay lại nữa rồi. Cậu cắn răng nói: “Cần em đưa anh hồ sơ phẫu thuật không?”

“...Không cần.” Anh nhếch môi cười, rồi chẳng nói gì nữa.

Cậu thở dài – ít nhất là anh đã tiếp nhận sự thật nhanh hơn cậu tưởng tượng: “Đường Kiều, anh ổn chứ?”

Thoạt nhìn anh rất tỉnh táo, còn rút một điếu thuốc ra, nhưng tay anh cứ run bần bật, châm lửa mãi mà cũng chẳng xong.

Cậu lấy điếu thuốc khỏi tay anh rồi châm lửa hộ. Anh nói cảm ơn một tiếng, hít một hơi thật sâu rồi nhả ra từng vòng khói bạc: “Nên là, tất cả mọi chuyện đều là âm mưu sao?”

Cậu không phản bác được.

“Để tôi đoán thử nhé. Ba năm nay cậu vẫn luôn theo dõi tôi phải không? Lần đầu gặp mặt trong quán bar cũng là tính toán hết rồi?”

“Phải.” Giọng cậu rất bình tĩnh.

Tay anh xoa lên trán: “Em lấy đâu ra nhiều tiền thế?” Đối với cậu mà nói, bảy trăm vạn đô nhất định là con số trên trời.

“Là Thẩm Ngôn.”

Mắt anh híp lại: “Chuyện đó em cũng biết rồi à?”

Lần này đến lượt cậu thấy khó hiểu: “Biết cái gì cơ?”

Thấy vẻ mặt cậu như thực sự không biết quan hệ giữa mình và Thẩm Ngôn, anh mới thở dài: “Không có gì.” Sắc mặt anh đã tái nhợt, thậm chí còn chẳng có sức động một ngón tay.

Cậu không nghĩ nhiều về chuyện đó, chỉ một mực nhìn thẳng vào anh: “Anh sẽ trách em chứ? Trách em... đã theo dõi anh?”

Anh nhắm mắt lại: “Có đau lắm không?”

“Hả?”

“Lúc phẫu thuật ấy.”

Cậu gật đầu, rồi lại lắc: “Trong ba năm qua, đôi khi em đã nghĩ, đau như thế cũng đáng lắm.”

Tim anh như thắt lại, đau đớn: “Thẩm Duy Thần, em thật đáng sợ.”

“Vậy anh có cần em nữa không?” Cậu nắm lấy cằm anh, buộc anh phải nhìn thẳng vào mắt mình: “Anh đã nói, bất kể em có làm cái gì, anh cũng sẽ không rời bỏ em.”

“Phải.” Anh rũ mắt xuống: “Nhưng tôi nói câu đó với Elvis, chứ không phải với Thẩm Duy Thần.”

Cậu ôm anh vào lòng thật chặt, không ngừng thì thầm: “Em xin lỗi...”

Anh mệt mỏi đẩy cậu ra, nhưng cậu vẫn không chịu buông tay, thậm chí còn ôm chặt hơn, chặt đến mức khó thở.

“Cho tôi suy nghĩ đã. Em cứ đi trước đi, để tôi ở đây là được.”

“Không!” Cậu đáp không chút nghĩ ngợi: “Hồi nhỏ, em chỉ có thể quỳ xuống cầu xin anh đừng đi, nhưng vẫn không thay đổi được gì. Lần này, em tuyệt đối sẽ không để anh biến mất khỏi tầm mắt của em!”

Anh thấp giọng: “...Thẩm Duy Thần, tôi cần thời gian. Đừng ép tôi.”

Cậu lắc đầu: “Em xin lỗi, nhưng em không thể để anh một mình được.”

Cậu biết hành động này là rất phi lý – rõ ràng trước đây cậu đã nghĩ, dù Đường Kiều có phản ứng thế nào thì mình cũng không thể sốt ruột.

Cậu cẩn thận từng chút một, cậu thận trọng, cậu có đủ kiên trì để chờ anh tiếp nhận mình.

Nhưng bây giờ, khi phải đối mặt với một Đường Kiều đang dao động, cậu lại không kiềm chế nổi bản thân. Nổi thống khổ khi mất đi đó, cậu không thể chịu nổi lần nữa.

Thẩm Duy Thần buông anh ra, vội vàng nổ máy.

Bó hồng trắng lặng im nằm trên bia mộ, một cơn gió thổi qua, thổi cánh hoa trắng bay khắp không gian.

Seven: Đến cao trào rồi...

67. Chương 67

Dù là Elvis hay Thẩm Duy Thần thì cũng luôn nghe lời Đường Kiều răm rắp, nhưng lần này thì không – kể cả vậy, anh cũng chẳng còn sức mà nổi giận.

Anh uể oải ngồi ở ghế phó lái, hai mắt thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cậu cũng không nói gì. Bầu không khí vẫn im lặng như thế, mãi đến khi xe dừng lại thì anh mới nhận ra – họ đã đến khu nhà trọ đó rồi.

Anh mệt mỏi bóp trán: “Em dẫn tôi đến đây làm gì?”

Cậu bỗng nghiêng người sang, hai mắt nhìn thẳng vào anh. Trong thoáng chốc, anh chợt có cảm giác rằng cậu sắp hôn mình vậy, nhưng cậu chỉ với tay tháo dây an toàn hộ anh, nhẹ giọng nói: “Đây là nhà của chúng ta.”

Anh lẳng lặng nhìn cậu. Thực ra thì nếu nhìn kỹ, anh vẫn có thể nhận ra vài đường nét cũ trên khuôn mặt cậu. Anh không nhịn được vươn tay, định xoa nhẹ lên khóe mắt đối phương, nhưng cuối cùng vẫn bỏ tay xuống: “Thẩm Duy Thần, tôi đã nói rồi. Tôi muốn được ở một mình.”

Sắc mặt cậu trầm xuống, lắc đầu: “Rồi anh sẽ bỏ đi mất.”

“Tôi sẽ không đi đâu cả.”

Cậu cười khổ: “Ba năm trước em cũng cho anh thời gian suy nghĩ, nhưng cuối cùng anh vẫn chọn cách trốn tránh.”

Anh nghiêng đầu đi, như không muốn nhìn vào cậu nữa: “Em nói sai rồi. Ba năm trước, câu trả lời của tôi không phải là trốn tránh, mà là cự tuyệt.”

Người cậu chợt cứng đờ, ánh mắt cũng dần dần tối lại. Như không thể chịu đựng nổi nữa, cậu bỗng gục đầu vào vai anh, gần từng chữ một: “Đường Kiều, anh đúng là biết cách làm tổn thương em thật đấy.”

Trái tim anh bỗng nhói đau. Anh thật sự rất yêu thương Thẩm Duy Thần, cưng chiều cậu chẳng khác nào cưng chiều con trai ruột, một lòng muốn trao cho cậu một gia đình hoàn chỉnh, cho cậu một cuộc đời chỉ có toàn vui vẻ và hạnh phúc.

Nhưng anh thật không ngờ – thứ cậu hằng mong muốn, lại chỉ có chính bản thân anh mà thôi.

Đường Kiều tuyệt đối không thể chấp nhận lời tỏ tình của con trai, nhưng cứ nhìn vẻ tổn thương của cậu mỗi khi bị mình từ chối là anh lại đau lòng không chịu nổi.

Sống lại đời này, chẳng mấy khi anh bối rối đến độ không biết để chân tay vào đâu, mà lại toàn là vì Thẩm Duy Thần.

Cậu ngẩng lên khỏi vai anh, tóc mái đen nhánh rủ trước trán, che đi đôi mắt đen huyền sâu thẳm của cậu. Cậu nhìn anh, khẽ thào thì: “Nhưng mà, dù có bị anh làm tổn thương bao nhiêu lần, có đau đớn thế nào chẳng nữa, vì anh, em vẫn muốn bước tiếp.”

Nhất thời, cổ họng anh như nghẹn lại. Không gian khép kín trong xe làm anh không thở nổi, vội vàng mở cửa lao ra ngoài như chạy trốn: “Cứ lên đi đã.”

Bước vào căn nhà trọ, Đường Kiều không khỏi nhớ lại tâm trạng của mình giờ này hôm qua – vừa mong chờ lại vừa thấp thỏm, trong đầu không ngừng nhớ lại dáng vẻ của Thẩm Duy Thần thời niên thiếu. Anh thậm chí còn lạc quan nghĩ – đã ba năm trôi qua, cậu đã lớn, hẳn là chút xao động thời bông bột cũng tan biến hết rồi. Chờ hai người đoàn tụ, anh nhất định sẽ giới thiệu cậu với Elvis, nói với Elvis rằng, Thẩm Duy Thần là người thân quan trọng nhất trong đời anh.

Giờ nhớ lại, chỉ thấy suy nghĩ ấy thật buồn cười.

Chỉ ngần ngừ một đêm, mà thể giới của anh đã hoàn toàn thay đổi.

Thẩm Duy Thần cởi áo khoác ra, đi vào bếp: “Để em nấu gì đó cho anh.”

“...Là em gọi người đến quét dọn nơi này sao?”

“Vâng.”

“Sao em lại khẳng định là tôi sẽ đến đây?”

“Em rất hiểu anh.” Cậu cười nhạt: “Hơn nữa, em còn định là sẽ mang anh về đây sau khi nói ra hết sự thật.”

Anh gật đầu: “Đúng là em rất hiểu tôi thật. Em biết tôi thích kiểu đàn ông nào nhất, thậm chí còn biết cách ép tôi thừa nhận tình cảm với Elvis.”

Cậu cứng người lại: “Em là Elvis, mà Elvis cũng là em.”

“Tôi biết. Tôi chỉ... nhất thời không thích ứng được.” Nhìn khuôn mặt quen thuộc của đối phương, anh lại nhớ đến những phút ân ái giữa Elvis và mình. Mãi đến giờ, anh vẫn không có dũng khí để thừa nhận – người thanh niên con lai vừa dịu dàng vừa đáng yêu kia, những lời mật ngọt mỗi khi thân cận, hay vô số lần cùng nhau làm tình... tất cả, tất cả đều là giả dối.

“Thẩm Duy Thần.” Lời tàn nhẫn vô tình thốt ra: “Em quá thông minh, cũng quá đáng sợ.”

“Em biết. Anh từng nói thế rồi.” Cậu nâng mặt anh lên, gần từng chữ một: “Nhưng người khiến em thành ra thế này, lại chính là anh!”

Anh vô lực lùi khỏi tay cậu: “Phải. Tất cả đều là lỗi của tôi.”

“Ý em không phải như thế.” Mối cậu nhếch nhếch, cuối cùng quyết định không nói thêm về chuyện này nữa. Cậu lấy nguyên liệu từ tủ lạnh ra: “Em đi làm cơm, anh cứ nghỉ một lúc đi đã. Chắc đêm qua anh ngủ không ngon đâu nhỉ.”

Đường Kiều ngồi phịch trên sofa, không đáp lại.

Thẩm Duy Thần hiểu khẩu vị của anh rất rõ, đồ làm ra toàn là món anh thích ăn. Cậu đã dồn không ít tâm trí vào đó – dù thế nào thì, đồ ăn ngon cũng sẽ làm người ta thoải mái hơn một chút chứ, phải không?

Cửa phòng bếp để mở, để cậu vừa nấu vừa có thể quan sát anh. Anh vẫn giữ nguyên tư thế cũ, cúi đầu, làm cậu không thể nhìn rõ vẻ mặt của mình.

Nấu xong ba món ăn một món canh, cậu liền đến trước mặt Đường Kiều: “Anh, mình ăn cơm trước đã.”

Anh vẫn không phản ứng.

Cậu ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh không sao chứ?”

Đường Kiều từ từ mở mắt, nhất thời có hơi hoảng loạn: “...Là em?”

“Vâng, là em đây. Cơm đã làm xong rồi.”

“...Tôi không đói.”

“Không đói cũng phải ăn. Anh quên mình có bệnh dạ dày rồi à?”

Anh im lặng một chốc: “Giờ tôi mệt quá, chẳng muốn làm gì cả.”

Thẩm Duy Thần sờ lên trán anh, hoảng hốt nhận ra: “Anh sốt rồi!”

Người anh vốn chưa khỏi hẳn sau đợt cảm mấy hôm trước, sáng nay lại đứng hồi lâu giữa gió lạnh nghĩa trang, làm cơn bệnh lại càng trở nặng.

“...Thế hả?” Nhưng Đường Kiều chẳng để ý lắm, thậm chí còn thấy thật may – bị bệnh rồi, ít nhất là anh không cần nghĩ tiếp về mớ hỗn loạn này nữa.

Anh đột nhiên bị cậu ôm thật chặt – cậu mạnh tay đến độ làm anh hơi đau, theo phản xạ bám lấy vai cậu. Đầu cậu dúi vào bụng anh, khẽ thầm thì: “Em sẽ không để anh phải khó chịu đâu.”

Lời vừa dứt, Đường Kiều bỗng thấy trước mặt mình như đảo lộn – anh bị cậu ôm vào phòng ngủ rồi cẩn thận đặt lên giường.

Một lúc sau, Thẩm Duy Thần mang thuốc hạ sốt và nước ấm đến, lại đắp khăn mát lạnh lên trán anh. Cậu hôn lên khóe môi anh một cái: “Cứ ngủ đi, em sẽ ở bên anh.”

Được cậu chăm sóc cẩn thận, cuối cùng anh cũng dần dần thiếp ngủ. Vì cơn sốt nên anh ngủ rất chập chờn, cứ nửa mê nửa tỉnh. Trong lúc mơ màng đó, anh như thấy Elvis đang ngồi bên giường mình. Trời đã tối rồi, có ánh trăng rọi vào qua ô cửa sổ, Elvis cứ ngồi đó cầm tay anh, nhìn anh với vẻ vừa dịu dàng vừa lo lắng.

Mũi anh xon xot, miệng khẽ lẩm bẩm: “Elvis, Elvis...”

Đối phương hôn nhẹ lên mu bàn tay anh: “Đường Kiều, em phải đi đây.”

Giọng anh nghẹn lại, không thốt nên lời.

“Sau này không gặp, liệu anh có nhớ em không?”

Anh run run sờ lên mặt Elvis – cảm giác làn da chân thật đến đáng sợ.

Sau đó — đèn sáng. Ánh trăng bị ánh đèn màu cam đuổi đi mất, không còn thấy chút bóng dáng nào.

Trong nháy mắt đó, anh tỉnh lại.

Nhưng kể cả thế, trong lòng anh vẫn không ngừng gọi cái tên ấy, cho dù anh biết – Elvis của anh đã không còn tồn tại nữa rồi.

Thẩm Duy Thần cúi xuống nhìn anh: “Anh thấy thế nào rồi? Có đỡ hơn không? Hay em mời bác sĩ đến nhé?”

Như nghe được tiếng trái tim mình đang đập thành thạch bên tai, anh hé miệng hỏi: “...Elvis?”

Về mặt cậu cứng đờ lại, như thể vừa bị đâm một cái. Ôm lấy anh, cậu bất đắc dĩ đáp: “...Vâng, là em đây.”

Anh bỗng mở to mắt, lạnh lùng nói: “Không. Em không phải là cậu ấy.”

“Chỉ cần anh muốn, thì em có là gì cũng được.” Cậu không biết nên trút nỗi bức bối này vào đâu, chỉ có thể ôm anh thêm chặt: “Nếu anh không muốn chấp nhận thì thôi, đừng nghĩ nhiều nữa. Anh cứ coi như em chưa nói gì đi, cứ nghĩ là Thẩm Duy Thần đã chết, rồi ở bên Elvis là được.”

Nhìn gương mặt cậu nghiêng nghiêng, ý thức của anh dần dần trở lại: “...Thẩm Duy Thần...”

Sáng hôm sau, Đường Kiều đã hạ sốt, nhưng vẫn chẳng có sức mà nhúc nhích, chỉ có thể nằm im một chỗ.

Từ đầu đến cuối, Thẩm Duy Thần vẫn chăm sóc anh rất tận tình – giúp anh uống thuốc, bưng cơm trưa đến giường nhìn anh ăn hết mới thôi, thậm chí còn muốn giúp anh tắm rửa.

Đương nhiên là anh sẽ từ chối.

“Nhưng anh ra nhiều mồ hôi lắm, phải tắm thôi.”

Anh bình tĩnh đáp: “Tôi tự làm được.”

Cậu thở dài: “Anh cứ để em làm đi.”

Anh muốn tránh khỏi vòng tay của cậu, nhưng nằm lâu quá làm tứ chi anh cứ nhũn ra, đứng còn chẳng vững nữa là. Cậu vội đỡ lấy anh, mặc kệ anh phản đối mà lôi người vào phòng tắm.

...Sau đó, Đường Kiều ngồi thu lu trong bồn, Thẩm Duy Thần đứng cạnh thì cuồng nhiệt nhìn anh.

Anh yếu ớt nói: “...Em ra ngoài đi.”

Cậu liếm liếm môi, bắt đầu tự cởi áo sơ mi của mình.

Anh tròn mắt: “Em làm gì thế?”

Cậu trực tiếp dùng hành động để trả lời câu hỏi của anh – cởi đồ xong, cậu bước thẳng vào bồn tắm. Bồn không lớn, hai người đàn ông trưởng thành chen chúc trong đó thì hơi chật. Cậu ôm lấy anh từ đằng sau, hai thân thể dán sát, nóng bỏng.

Cảm nhận được vật cứng nóng chấy đang cố chen vào giữa hai chân mình, Đường Kiều quay mặt đi, khàn giọng nói: “Không được.”

Cậu dịu dàng ve vuốt ngực anh: “Sao lại không được? Chúng ta đã làm rất nhiều lần rồi.”

“Em...”

Tay cậu chậm chậm lướt đến giữa hai chân anh, nhẹ gặm cắn vành tai của người trong lòng: “Anh cứ coi em là Elvis là được.”

“...”

Sau đó nữa, Đường Kiều sạch sẽ thoải mái ngồi trên xô pha, để mặc Thẩm Duy Thần sấy khô tóc cho mình.

Xuyên những ngón tay thon dài vào mái tóc đen của anh, cậu mỉm cười: “Nhớ lúc nhỏ...” Đột nhiên nhận ra gì đó, cậu lập tức im bặt.

Nhưng anh lại làm như chưa nghe thấy gì, bình tĩnh nói: “Tôi muốn đi gặp ba tôi.”

Cậu nhăn mày lại: “Anh cứ nghỉ ngơi ở đây vài ngày đã, dù sao thì anh vẫn chưa khỏe hẳn mà.”

“Tôi có thể về nhà nghỉ.”

“Đây là nhà anh.” Cậu hơi khó chịu.

Anh không nói gì nữa, lẳng lặng ngồi.

Chiều hôm đó, có người gọi cho Thẩm Duy Thần. Cậu ra ban công nghe điện thoại nửa giờ, lúc quay lại thì nhìn không thoải mái lắm.

“Đường Kiều, em có việc phải ra ngoài một lúc.”

Anh đang làm ỏ trên xô pha, nhắm mắt nghỉ ngơi: “Ừ.”

“Em sẽ về nhanh thôi.” Cậu hôn lên trán anh: “Chờ em trở lại nhé.”

Cậu đi rồi, trong nhà chỉ còn mình anh. Anh ngồi một chỗ, đoạn đứng dậy đi tìm điện thoại của mình, nhưng tìm khắp nơi mà không thấy đâu cả.

Anh chẳng tìm nữa, đi thay quần áo, cầm ví rồi bước ra cửa, nhưng lại không thể mở cửa được.

Mặt không đổi nhìn vào cánh cửa đóng chặt, anh nghĩ — Thẩm Duy Thần đang làm cái gì thế này? Giam lỏng anh sao?

Seven: ...Thế rốt cục là hai người có làm trong bồn tắm không?...

68. Chương 68

Vừa đến công ty không lâu, Thẩm Duy Thần đã thấy Lisa xông đến trước mặt mình.

“Elvis, cuối cùng em cũng đến rồi!” Cô lo lắng: “Tam gia đợi em lâu lắm rồi đấy. Mau đi gặp ông đi, kéo ông lại phát giận bây giờ.” Nghĩ đến cảnh gã đàn ông nham hiểm đó nổi giận, cô lại rùng cả mình.

Thẩm Duy Thần đã theo Thẩm Ngôn được ba năm, về mặt gì của gã mà cậu chẳng thấy – nhưng cậu vẫn không hề kiêng kỵ người có khí chất vương giả như gã một tí nào. Ai cũng biết Thẩm Ngôn chỉ thực sự nuông chiều có hai người – là người mẫu Elvis và cậu cả nhà họ Triệu – có khi còn cưng đến độ chẳng khác nào hôn quân.

Cậu bình tĩnh hỏi: “Giờ ông ấy đang ở đâu?”

“Trong phòng làm việc.”

Cậu gật đầu. Vừa lúc đó, thang máy đến, cậu đang định vào thì cô lại giật cậu lại.

“Sao thế?”

Về mặt cô phức tạp: “Cậu cả nhà họ Triệu... cũng đang ở đó.”

“...Em biết rồi.”

Đến văn phòng của Thẩm Ngôn, cậu nhờ thư ký vào báo trước cho gã một tiếng rồi mới bước vào.

Trong văn phòng sáng sủa đúng là đang có hai người thật. Triệu Lan Chi lười biếng vắt vẻo trên ghế salon, áo sơ mi trắng thuần hơi lộn xộn, còn Thẩm Ngôn thì một thân vest trắng thơm chỉnh tề, áo khoác ngoài đã cởi ra vắt trên thành ghế.

Trong không khí thoang thoảng mùi hương mờ – ám nào đó, dù rằng đã rất nhạt.

Khóe môi cậu giật giật: “Tam gia. Anh Lan Chi.”

Triệu Lan Chi uể oải phát phát tay: “Chào ”

Cậu nhìn đôi môi đỏ thắm của y, đầy ẩn ý: “...Em cứ nghĩ Tam gia đang chờ em cơ đấy.”

Y chỉ nhún vai: “Chuẩn rồi. Nhưng em lâu đến quá, anh sợ ông chán nên mới đến mua vui cho ông thôi.”

Thẩm Duy Thần: “... À há ”

Thẩm Ngôn vẫn ngồi nghiêm túc ở bàn làm việc này giờ, lúc này mới lên tiếng: “Nghe nói cháu đang tìm tôi?”

“Vâng, nhưng lúc đó chú đang đi nghỉ phép.”

“Tôi vừa về đây. Nói đi, có chuyện gì?”

Thẩm Duy Thần nhìn sang Triệu Lan Chi, vẻ như muốn nói lại thôi. Y liền ngồi thẳng dậy, cầm chén trà lên nhấp một ngụm rồi cười nói: “Nhìn anh làm gì? Muốn anh đi hả? Đùa gì thế, Thẩm Ngôn có chuyện gì mà anh lại không biết được sao?”

Cậu nghĩ một lúc, rồi bảo: “Là chuyện trong nhà họ Thẩm.”

Thẩm Ngôn hơi nheo mắt lại, quay sang nói với Triệu Lan Chi: “Lan Chi, em về trước đi.”

“Đừng chứ.” Y khó chịu: “Hai người muốn nói gì sau lưng tôi?”

Gã không đáp, chỉ dụi dàng bảo: “Ngoan, nghe lời nào.”

Y nhún mày lại: “Này!”

“Sao thế?” Gã vẫn mỉm cười như vậy, nhưng Thẩm Duy Thần và Triệu Lan Chi đều biết – nếu họ thực sự không nghe theo gã thì gã sẽ nổi giận thật đấy.

Y cắn môi, uống một hơi cạn sạch chén trà rồi đứng bật dậy, liếc xéo sang gã rồi kiêu ngạo bỏ đi.

Gã bắt đầu dĩ lắc đầu: “Hơn ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn chẳng khác nào trẻ con.” Dù nói vậy, nhưng giọng điệu gã không có vẻ gì là tức giận, mà là dụi dàng và cưng chiều nhiều hơn.

Gã tựa vào lưng ghế, hai tay đan vào nhau để trước đùi, cười cười nhìn cậu hỏi: “Chuyện trong nhà họ Thẩm mà cháu nói, là chuyện nhà cháu hay chuyện nhà tôi?”

“Còn tùy vào câu trả lời của Tam gia thế nào đã.” Cậu đáp nước đôi.

Gã bật cười: “Hắn là cháu có chuyện muốn hỏi tôi rồi?”

“Vâng.”

“Nói đi, hôm nay tâm trạng tôi khá tốt.” Thẩm Ngôn mỉm cười, tựa như con sư tử hung mãnh vừa được ăn no: “Tôi biết gì thì sẽ đáp nấy.”

Thẩm Duy Thần ngồi xuống đối diện gã, lưng thẳng tắp: “Chuyện thứ nhất: vì sao Tam gia lại tốt với cháu như vậy?”

“Hừm?” Gã nhướn mày: “Ý cháu là sao?”

“Suốt ba năm nay, cả công ty đều có thể thấy Tam gia đã tốt với cháu như thế nào. Đầu tiên là tự mình mời cháu vào công ty – phải biết rằng, trước giờ chú chưa từng quan tâm đến chuyện đi tìm nghề sĩ mới. Sau đó là dẫn cháu bên mình, không để cháu phải chia phần trăm cho công ty khi cháu nói muốn phẫu thuật chỉnh hình, chú cũng không hề hỏi lý do mà chỉ trả toàn bộ chi phí. Cháu có thể chọn case mà cháu thích, tâm trạng không tốt thì có thể nghỉ bao lâu cũng được, tiền lương thì gấp mấy lần người khác, thậm chí còn có thể sử dụng người của công ty.”

Thẩm Ngôn nghiêm túc nghe Thẩm Duy Thần thuật lại, mỉm cười: “Nghe cháu nói xong, tôi cũng thấy có khi tôi đã nuông chiều cháu thật.”

“Cháu chỉ muốn biết lý do.” Cậu nói: “Cháu không phải là anh Lan Chi. Cháu chỉ là quân cờ trong tay chú, là một người mẫu mà ai cũng thay thế được — hoàn toàn không có lý do để Tam gia tốt với cháu như thế.”

Thẩm Ngôn ngồi đó, tóc đen chải mượt, quần áo trắng thơm, chỉ trừ một nút áo trên cùng là cởi ra, giọng điệu cũng bình tĩnh như đang giải quyết công việc: “Lần đầu gặp ở lễ tang của mẹ, tôi đã nói mình rất tán thưởng cháu, hơn nữa...”

“Những thứ Tam gia đã cho cháu không thể chỉ giải thích bằng hai chữ tán thưởng mà xong được.” Thẩm Duy Thần ngồi đối diện với gã, hai đôi mắt đen thăm y hệt nhau nhìn thẳng vào đối phương.

Thẩm Ngôn ngừng lại – gã vẫn luôn không thích có người ngắt lời mình, nhưng kể cả vậy, nụ cười của gã vẫn không thay đổi: “Tôi rất tò mò – sao tự dưng cháu lại hỏi tôi thế? Nếu cháu thực sự thấy tôi tốt với cháu hơn mức bình thường, mà lại để mãi đến ba năm sau mới hỏi, cháu không thấy là hơi buồn cười à?”

Cậu cúi đầu xuống: “Vì cháu... đã gặp một người.”

“Là ai?”

“Thẩm Mộ.”

Thẩm Ngôn hơi giật mình, nhướn mày lại: “Thẩm Mộ... Ý cháu là thằng cháu đẹp trai kia của tôi?”

“Tam gia, chú không cần phải thế.” Cậu nói: “Chú hiểu ý cháu mà.”

Về mặt gã vẫn chẳng thay đổi.

Cậu vô thức sờ lên mặt mình: “Chú không thấy... cháu rất giống hắn ta sao?”

“Không. Chẳng giống tí nào.” Gã bình tĩnh đáp.

“Giống khuôn mặt trước đây của cháu ấy.”

Gã chăm chú nhìn cậu một hồi rồi lắc đầu: “Tôi chịu, chẳng nhớ trước đây cháu trông thế nào nữa.”

Cậu cười khỏ một tiếng: “Tam gia à, xin đừng đùa cháu nữa.”

Thẩm Ngôn bật cười: “Sao mà thôi được? Thôi được rồi, đúng là cháu trước kia trông giống nó lắm, nhưng thế thì sao? Trên đời này thiếu gì người giống người.”

“Cháu không phủ nhận chuyện đó, nhưng mà...” Nắm tay cậu đang đặt trên đầu gối chợt nắm chặt lại: “Chú không thấy chuyện này quá trùng hợp sao?”

“Cái gì trùng hợp?”

“Thẩm Mộ là người một nhà với chú, chú rất tốt với cháu, cháu lại rất giống Thẩm Mộ — sao lại vừa vận thế được?”

Gã bắt đầu thấy hứng thú: “Theo cháu thì, vì sao?”

Tim cậu đập mạnh, giọng nói cũng trở nên run run: “Cháu cũng họ Thẩm, vậy cháu... có phải là họ hàng của chú không?”

Thẩm Ngôn bật cười, vai khẽ run lên: “Cháu thấy mình sẽ là gì của tôi? Con tôi hả?”

Cậu trừng lớn mắt. Dù nhìn Thẩm Ngôn chỉ như đang đùa, nhưng cậu chẳng thấy vui vẻ chút nào: “Cháu không biết.” Cậu nhìn thẳng vào gã: “Chú nói xem?”

Gã nói đầy ẩn ý: “Nếu cháu đã thích, vậy tôi có thể coi cháu là con mình cũng được.”

Cậu giật mình: “Thế là sao ạ? Rốt cục là cháu và Tam gia có quan hệ gì?” Khựng lại một chút, cậu hỏi: “Chẳng lẽ... Cháu và Thẩm Mộ là anh em?”

Thẩm Ngôn tỏ ra kinh ngạc: “Hóa ra anh tôi lại có một đứa con riêng hả?”

Mặt cậu hơi đỏ lên, rõ ràng là đã tức giận: “Tam gia, cháu đang cực kỳ nghiêm túc đây! Chú không biết chuyện này có ý nghĩa thế nào với cháu đâu — từ bé cháu đã chỉ có mẹ là người nhà, mẹ cháu luôn nói là ba đã chết!”

Gã im lặng một chút rồi nói: “...Cháu tin lời mẹ?”

Thẩm Duy Thần lạnh lùng cười: “Kể cả ba cháu có còn thật thì sao? Một kẻ bội tình bạc nghĩa, vô trách nhiệm vứt bỏ vợ con thì chỉ là một kẻ cặn bã. Nếu ông ta thực sự còn sống, cháu chẳng thà cả đời đừng gặp lại ông ta!”

Thẩm Ngôn nhướn mày: “Đã thế thì cháu còn đến hỏi tôi làm gì?”

Cậu xoa trán, vẻ mặt gần như là đau khổ: “Cháu muốn biết... mình phải chịu khổ sở trên bàn phẫu thuật là vì ai.”

Gã ngồi thẳng lên — dường như đến giờ gã mới thực sự để tâm vào câu chuyện này.

“Cháu nhớ Tam gia đã nhiều lần hỏi cháu, vì sao lại muốn phẫu thuật?”

“Nhưng cháu vẫn chưa bao giờ cho Tam gia này biết.” Gã nhìn cậu như một người lớn đang nhìn đám con trẻ trong nhà.

Thẩm Duy Thần cười khổ: “Thực ra thì chính cháu chẳng ghét bỏ gì khuôn mặt cũ của mình, nhưng có một người ghét nó. Người đó nói, chỉ cần cháu còn giữ nó thì người đó vẫn không thể chấp nhận cháu được.”

“Vì người đó nên cháu mới đi chỉnh hình?” Thẩm Ngôn ngạc nhiên.

Cậu gật đầu.

“Thằng nhóc này.” Gã nhẹ giọng mắng: “Vì theo đuổi một người mà phải biến thành người khác, có đáng không?”

“... Nhưng đó là cách duy nhất để người ấy chịu quay lại nhìn cháu.”

Gã thở dài lắc đầu, hoàn toàn không tán thành cách làm cực đoan này của cậu.

“Nếu là chú thì sao?” Cậu đột nhiên hỏi: “Nếu người chú thích ghét khuôn mặt của chú, làm thế nào người ấy cũng không chịu nhìn chú một cái, vậy chú sẽ làm thế nào?”

Thẩm Ngôn nghĩ một lúc rồi đáp: “Tôi khác cháu.”

Thẩm Duy Thần hơi giật mình: “Chú sẽ buông tay?”

Gã mỉm cười, nói như đùa: “Chắc là... tôi sẽ móc mắt đối phương ra?”

Người cậu run lên, nghĩ đến cái cảnh kia mà rùng cả mình.

Nhưng chính thân chủ lại chẳng có cảm giác gì với lời mình vừa nói cả, như thể chỉ vừa nói đùa vu vơ vậy. Gã ngồi thẳng dậy, chống hai tay lên bàn: “Theo lời cháu nói thì, người cháu thích nhất từng rất hận một người trông giống cháu, nên mới giận chó đánh mèo lên người cháu? Mà cháu để theo đuổi người ta nên mới cầm bảy trăm vạn đô của tôi đi chinh hình? Bây giờ, cháu nghi ngờ người trông giống mình kia là Thẩm Mộ?”

“Không phải nghi ngờ, mà là khẳng định. Lúc ở NY, cháu đã thấy hai người họ gặp nhau – cái cách người đó nhìn Thẩm Mộ thực sự quá lạnh lùng hơn nữa, Thẩm Mộ với người đó cũng...” Nghĩ đến cảnh mình thấy trong WC ở NY, cậu chỉ thấy tức giận không chịu nổi — Đường Kiều là của cậu, cậu tuyệt đối không cho phép ai khác đụng vào anh!

Thẩm Ngôn hỏi: “Nói nhiều như thế, tôi vẫn chưa hỏi người cháu yêu là ai nhỉ.”

Cậu hơi do dự, nhưng nghĩ lại thì cũng chẳng muốn giấu nữa – nếu cậu đã quyết tâm phải ở cùng anh thì sớm muộn gì Thẩm Ngôn cũng biết thôi.

“Người này chú cũng biết.” Cậu nói: “Là Đường Kiều ạ.”

“Hửm?” Gã nheo mắt lại, như đang nhớ lại chuyện về anh. Quan hệ giữa gã và anh chẳng lấy gì làm thân thiết lắm, chẳng qua vì ở giữa có Triệu Lan Chi nên mới gọi là có qua lại thôi.

Mặc dù thế, gã vẫn có ấn tượng rất tốt về người này. Đường Kiều và Triệu Lan Chi đã hợp tác với nhau từ khi Triệu Lan Chi mới bắt đầu sự nghiệp – y dùng cảm mạo hiểm, anh trưởng thành chừng chạc, có thể nói là tính cách của hai người đã bù trừ lẫn nhau. Hơn nữa, họ cũng là một đôi bạn rất thân – Triệu Lan Chi đã kể với gã rất nhiều lần: “Đường Kiều là bạn tốt nhất của tôi. Tôi rất thích em ấy, đối với tôi, em ấy rất quan trọng. Nói ra thì, tôi đã từng theo đuổi em ấy đấy, tiếc là thất bại rồi.”

Nhưng ba năm trước, Đường Kiều đột nhiên bỏ lại tất cả thành quả của mình, bỏ ngoài tai sự phản đối của Triệu Lan Chi mà dứt khoát rời khỏi thành phố S. Y cực kỳ suy sụp, phải mấy tháng sau mới dần hồi phục lại được. Từ đó, y không còn nhắc đến cái tên Đường Kiều trước mặt người khác nữa, nên Thẩm Ngôn cũng dần quên đi thanh niên trẻ tuổi tài cao này.

“Phải nói thật là tôi rất ngạc nhiên.” Gã nghiêm túc nói: “Theo tôi được biết, Đường Kiều lớn hơn cháu những mười mấy tuổi, hơn nữa còn nâng đỡ cháu rất nhiều. Tôi cứ nghĩ quan hệ của cháu và cậu ra cũng na ná như giữa cháu và Lan Chi chứ.”

Ánh mắt cậu rất tỉnh táo, nhưng đã hơi dịu xuống: “Cháu cũng không biết mình bắt đầu thích anh ấy từ bao giờ nữa. Hồi nhỏ cháu rất thích bám lấy anh ấy, thấy anh ấy đi cùng người đàn ông khác là lại khổ sở. Mãi đến một ngày, khi đứng trước mặt anh ấy, cháu đột nhiên muốn ôm, muốn hôn anh ấy, cứ như có anh ấy là cháu sẽ có cả thế giới vậy.”

Thẩm Ngôn cười như không cười: “Có phải dạo này cháu đọc kịch bản sến nhiều quá rồi không?”

Cậu ngẩn người, ừ ừ gãi trán, tự giễu nói: “Nói cũng phải, cháu nói mấy chuyện này với Tam gia làm gì chứ. Chú vẫn luôn dạo chơi khắp chốn sắc hương mà không vương lòng đến một nhánh lá cơ mà, trái áp phải ôm, giờ tay một cái cũng quơ được khối người, ngay cả anh Lan Chi cũng...”

QT: Vạn hoa tùng trung quá, phiền diệp bất triêm thân (,): kiểu như playboy chơi gái nhiều nhưng thật tâm chẳng yêu ai ấy.

“Được rồi.” Gã thản nhiên nói: “Cháu không có tư cách xen vào chuyện của tôi.”

Cậu nhếch miệng, không nói nữa.

Lúc này, thư ký bỗng gõ cửa rồi gọi: “Tam gia.”

“Vào đi.”

Thư ký mang một bình cafe vào, Thẩm Ngôn nhìn chăm chăm vào dòng chất lỏng đang được rót vào chén, đột nhiên mở miệng: “Cháu có muốn biết không? Lý do Đường Kiều đột nhiên rời đi ấy?”

Thư ký rót cho mỗi người một tách cafe rồi yên lặng lùi ra ngoài.

Thẩm Duy Thần nắm chặt tay lại, nhớ lại bóng lưng không chút do dự của anh lúc bỏ đi, ngực lại bắt đầu đau đốn: “Đương nhiên là muốn chứ.”

“Đã thử đoán chưa?”

“Cháu đã nghĩ, nhưng không có manh mối nào cả. Nhưng thấy anh ấy cật lực làm việc cho Thẩm Mộ ở NY thì hẳn là có liên quan đến hắn.”

Gã xoa cằm, cười nói: “Tôi cũng rất tò mò đấy.”

Cậu đột nhiên nhận ra – trong vô thức, cậu đã để Thẩm Ngôn hoàn toàn dắt mũi mình, thậm chí đã suýt quên mất mục đích chính khi đến đây.

Ổn định tâm lý rồi, cậu nghiêm mặt nói: “Tam gia, xin hãy thẳng thắn nói cho cháu biết – chú biết những gì về thân thế của cháu?”

Gã nhấp một ngụm cafe, đang định nói thì điện thoại bàn bỗng reo lên – đây là số cá nhân của gã, nên đối phương tuyệt đối không gọi đến vì chuyện công việc.

Đúng thật là... Nhìn cái tên hiện lên trên màn hình, khóe miệng gã khẽ cong lên.

“Tam gia?”

“Suyt.” Gã nhấn nút nghe rồi mở loa ngoài.

Giọng đối phương rất lễ phép, nhưng cũng rất xa lạ: “Chú Ba ạ?”

“Tiểu Mộ đấy à? Lâu rồi ta không gặp nhau nhỉ.” Gã đáp, đoạn liếc sang Thẩm Duy Thần – người đã cứng đờ ra, nhìn chăm chăm vào cái điện thoại.

“Vâng.” Hắn nói: “Không biết chú Ba có nhớ cháu không?”

Thẩm Ngôn chỉ cười.

Hắn im lặng một lúc rồi nói: “Cháu sắp về nước đây.”

“Hửm? Cháu về làm gì?”

“Đương nhiên là vì sinh nhật của chú rồi.”

Hai ngày nữa là sinh nhật bốn mươi lăm tuổi của Thẩm Ngôn – với thân phận của gã thì đương nhiên phải mở tiệc to rồi. Nhưng gã chẳng có hơi sức đâu đi quan tâm nhiều thế, trừ vài người quan trọng ra thì còn lại gã ném hết cho trợ lý đi lo – hẳn là trợ lý đã đưa thiệp mời cho cháu trai yêu quý của gã rồi.

Thẩm Mộ dừng lại một lúc, đoạn thờ ơ nói: “Tiện thể bắt người.”

Thẩm Duy Thần đứng bật dậy.

Thẩm Ngôn ra dấu bảo cậu bình tĩnh lại, hỏi hắn: “Là ai thế? Đến mức mà cháu phải tự mình đi?”

“Một trợ lý không nghe lời thôi ạ.”

“Haha.” Tuy miệng cười nhưng mắt gã lại chẳng có ý cười nào: “Vậy thì, gặp ở bữa tiệc nhé? Thế mà lâu rồi chú cháu ta không đàm đạo rồi.”

“Cháu rất chờ mong.”

Cúp máy, Thẩm Ngôn ngẩng lên nhìn thanh niên đang đứng thẳng tắp trước mặt mình: “Ngồi xuống đi.”

Mệnh lệnh đơn giản, thái độ chuyên chế.

Nhưng cậu vẫn đứng im.

“Ngồi xuống.” Gã lặp lại.

Cậu cúi kính ngồi phịch xuống: “Tam gia...”

Gã nghiêng ngẫm nhìn cậu: “Trợ lý không nghe lời trong miệng Thẩm Mộ là Đường Kiều phải không?”

Cậu cực kỳ khó chịu với cách gọi miệt thị này, đen mặt gật đầu.

“Giờ cậu ta đang ở thành phố S?”

“Vâng.” Cậu thừa nhận, không thoải mái lắm.

“Nhìn cháu thì... cậu ta đang ở với cháu?”

““Vâng, anh ấy đang ở nhà.”

Gã thấy hơi buồn cười: “Ở nhà? Nhà ai?”

Cậu kiên định đáp: “Ở nhà của bọn cháu.”

“Đúng là ấu trĩ.” Trải qua ba năm quan sát, Thẩm Ngôn đã có thể kết luận – về cơ bản thì Thẩm Duy Thần giống hệt như người nhà họ Thẩm nói chung: lạnh lùng, quyết đoán, một khi đã xác định mục tiêu thì tuyệt đối không bỏ qua. Nhưng ở cậu có một điểm khác gã – đó là, cậu đưa trái tim của mình cho người khác quá dễ dàng. Mang trong mình dòng máu của Thẩm gia, Thẩm Ngôn vẫn luôn thấy mình và Thẩm Mộ rất giống nhau ở chỗ – họ đều đeo một lớp nguy trang rất dày để bảo vệ bản thân, chứ chưa từng tin vào cái gì gọi là ái tình. Gã nghĩ, cái công đi yêu ai đó thà rằng cứ yêu chính mình cho xong – chỉ cần gã còn tiền và còn muốn, cộng thêm chút dụ dỗ giả dối, thì cái gì mà gã chẳng chiếm được?

Nhìn thanh niên trước mắt, gã không nhịn được hỏi: “Thế có đáng không?”

Cậu nhẹ giọng đáp: “Nếu như có thể, cháu cũng không muốn phải dùng đến thủ đoạn thế này. Nhưng cháu đã xác định rồi, không phải anh ấy thì không được, nên cháu cũng không oán hận làm gì – ai bảo cháu cứ thích anh ấy cơ chứ.”

Thẩm Ngôn nhìn cậu một hồi, mãi đến khi tách cafe đã nguội, gã mới nói: “Vậy thì cùng Đường Kiều đến dự sinh nhật của tôi đi. Đến lúc đó, mọi thứ sẽ ngã ngũ.”

Seven:

1.Chương này dài vlonz, cầu an ủi!!!!

2.Thẩm Ngôn đã làm gì với Triệu Lan Chi trong phòng mà môi anh đỏ và quần áo không – xộc – xệch – lắm – nhỉ.... liếm mép

69. Chương 69

Thẩm Ngôn mời Thẩm Duy Thần ở lại ăn cơm, nhưng cứ nghĩ đến Đường Kiều đang ở nhà chờ mình là cậu chỉ muốn phi về nhà lập tức. Nhưng gã nhiệt tình quá làm cậu cũng ngại từ chối, đành phải uống không ít rượu cùng gã rồi mới được thả đi.

Trên đường về, cậu ghé vào nhà hàng quen mua mang về mấy món anh thích ăn, nên khi về đến nhà thì trời đã tối rồi.

Khi mở cửa ra, động tác của cậu hơi chần chừ – dù cậu chắc chắn rằng anh vẫn đang ở trong đó, nhưng lòng vẫn lo lo.

Đến khi tận mắt thấy anh đang ngồi trên salon ở phòng khách, cậu mới thở phào, khuôn mặt căng cứng vì lo lắng cũng giãn ra. Cậu mỉm cười, giơ cái túi trong tay lên: “Anh có đói không? Em có mua đồ anh thích về này.”

Anh đang xem TV, nghe cậu nói vậy thì ngẩng lên, mặt không đổi sắc nhìn thẳng vào cậu.

Phòng khách rất tối, nguồn sáng duy nhất là chiếc TV trước mặt anh. Hình như TV đang chiếu một bộ sitcom, tiếng cười nói vui vẻ trong đó hoàn toàn đối lập với bầu không khí giữa hai người lúc này.

Đột nhiên cậu thấy sợ. Cậu không sợ cái đau khi phẫu thuật, cũng không sợ Thẩm Ngôn – nhưng chỉ sợ ánh mắt thất vọng của anh khi nhìn mình.

Cậu đi đến trước mặt anh rồi quỳ xuống, chạm vào đôi mắt lạnh lùng ấy, hôn lên môi anh, thầm thì như cầu xin: “Em mua rất nhiều đồ anh thích này, cá hấp, chân vịt sốt tương, còn có cả cháo thịt cua nữa... Anh ăn một chút đi, nhé?”

Đường Kiều mở mắt ra, nhìn thanh niên đang quỳ trước mặt mình. Người môi mỏng thường dẻo miệng, nhưng cậu thì lại không giỏi ăn nói lắm. Tay anh bị cậu nắm lấy, chặt chẽ và ấm áp, làm trái tim anh không thể cứng rắn nổi.

Anh cố mỉm cười: “Đi rửa tay trước đã.”

Khuôn mặt cậu lập tức sáng bừng lên, hai mắt như lấp la lấp lánh. Cậu nhồm người lên thơm thật mạnh lên môi anh: “Được, chúng ta cùng ăn!”

Trên bàn cơm, Thẩm Duy Thần mỉm cười gấp thức ăn cho Đường Kiều: “Ăn chút cháo trước nhé. Anh thấy thế nào?”

Thịt cua được ninh rất nhừ, ăn cực kỳ ngon. Anh thử vài miếng, thuận miệng khen: “Cũng được đấy.”

“Thật hả? Em cũng thấy ngon lắm.” Tuy miệng khen đồ ngon nhưng từ đầu đến cuối, cậu vẫn nhìn chăm chăm vào anh.

Dưới cái nhìn nóng bỏng của thanh niên, anh khẽ nhăn mày, buông thìa xuống, bình tĩnh nhìn cậu: “Thực ra thì em không cần phải lấy lòng tôi như thế.”

Dù Thẩm Duy Thần có làm gì đi chăng nữa thì cậu vẫn là đứa trẻ mà anh yêu thương nhất – kể cả khi cậu có làm anh tức giận thì anh cũng không thể lơ cậu đi được.

Cậu nhìn anh, hơi ngượng ngùng: “Em chỉ là... chỉ là muốn làm thế thôi.”

“Ừ?”

“Đường Kiều, anh cho em được chăm sóc anh đi. Em sẽ làm cho anh rất nhiều đồ ăn ngon!”

Anh thở dài: “Em chuẩn bị coi tôi là thú cưng để vỗ béo đấy hả?”

Môi cậu giật giật, không nói nữa.

Hai người im lặng một chốc, rồi anh hỏi: “...Sao em lại làm thế?”

Vẻ mặt cậu cứng đờ lại, như thể đã bị dồn đến tuyệt cảnh.

“Sao lại nhốt tôi lại?”

“Em chỉ... chỉ sợ anh sẽ bỏ đi.” Giọng cậu chất đầy nỗi sợ hãi: “Đôi khi em chỉ mong anh bệnh mãi không khỏi. Em biết như thế là ích kỷ lắm – bị bệnh rồi, anh sẽ rất khó chịu. Nhưng em lại không nhận được nghĩ – như thế cũng rất tốt, anh sẽ mãi ở nhà với em, không cần làm gì cả, chỉ cần nằm im cho em chăm sóc là được. Anh sẽ không đi đâu nữa, sẽ không gặp gỡ ai nữa, anh chỉ có thể nhìn em, và cũng chỉ có em là được chạm vào anh.”

Đường Kiều ngạc nhiên nhìn cậu – lời cậu nói... thực sự làm anh giật mình.

Hình như cậu cũng nhận ra là mình nói hơi quá đà, sốt ruột cào cào tóc: “Xin lỗi, hôm nay em uống rượu hơi nhiều, ăn nói cũng không được suy xét lắm.” Cậu khựng lại, rồi nói tiếp: “Nhưng em thực sự muốn vậy.”

“...”

Cậu mỉm cười nhìn anh như thể đang trấn an: “Em có điên đâu mà làm thế. Em muốn anh tình nguyện ở cùng em, chứ không bao giờ thêm nhốt anh lại.”

Đường Kiều có muốn ở cùng cậu không? Có lẽ trước đây anh cũng từng nghĩ như thế – muốn cùng cậu dựng xây một gia đình, sau đó cho cậu mọi thứ tốt nhất của anh, để cậu lớn lên, trở thành một người đàn ông hoàn hảo nhất.

Nếu không có Elvis, nếu không có tình yêu giả tạo này, thì anh sẽ dẫn Thẩm Duy Thần đi ngay sau khi tìm thấy cậu. Đi đâu cũng được, miễn là hai người được ở với nhau – dù có là Thẩm Mộ, Thẩm Ngôn hay là Đường Hoài Chương cũng không thể ngăn anh làm chuyện đó.

Nhưng trên đời này chẳng có chữ nếu.

Thẩm Duy Thần là người thân mà anh quan tâm nhất, đồng thời cũng là người anh yêu – Elvis. Nhất thời, Đường Kiều không thể tách biệt được hai người này ra. Bây giờ, cứ mỗi khi nhìn vào khuôn mặt cậu là ngực anh lại nhói lên, chỉ muốn xông đến ôm cậu thật chặt, hôn ngấu nghiến lên đôi môi mỏng đó, đè cậu lên giường lăn lộn thâu đêm...

Nhưng anh không thể. Người trước mặt anh là Thẩm Duy Thần, chứ không phải là Elvis.

Anh nhắm mắt lại: “Trả điện thoại cho tôi.”

Cậu lập tức tỏ ra lo lắng, giọng nói dè chừng pha lẫn ý cầu xin: “...Mai em đưa anh nhé?”

Không nỡ nhìn biểu cảm đó của cậu, anh quay mặt đi, không nhìn nữa: “Tùy em thôi.”

Cậu thở phào nhẹ nhõm.

Ăn cơm xong, Đường Kiều lại ra phòng khách xem TV. Gần như cả ngày hôm nay anh đã nhìn chăm chăm vào nó, nhưng lại chẳng có gì vào đầu cả.

Dọn dẹp xong bếp núc, Thẩm Duy Thần đi vòng ra sau lưng anh, ôm anh vào lòng rồi đặt cằm lên vai đối phương: “Ngày kia anh ra ngoài với em nhé.”

Anh để mặc cho cậu ôm mình, cầm điều khiển chuyển kênh: “Đi đâu?”

“Kia là sinh nhật Tam gia, sẽ có tiệc. Em với anh đến đó.”

Anh ngẩn người: “Sao tự dưng lại mang tôi đi?”

Cậu cười: “Không phải hai người là bạn bè hả?”

Anh thốt nhiên trở nên hoảng hốt. Quan hệ giữa anh với gã chẳng thân thiết gì, nếu phải nói, thì sợi dây liên hệ giữa họ chỉ có... Triệu Lan Chi: “Bọn họ... mấy năm nay họ vẫn ổn chứ?”

Đương nhiên là cậu hiểu bọn họ trong miệng anh chỉ ai. Nhớ đến lời đồn về Thẩm Ngôn ở công ty, cậu đáp: “Vẫn ổn.” Ít nhất là có vẻ thế.

“Lâu lắm rồi tôi không gặp Lan Chi.” Anh thở dài: “Không biết anh ấy còn giận tôi không nữa.”

“Anh rất dễ ý đến anh ấy hả?”

“Đương nhiên rồi.”

Cậu đột nhiên xông đến chặn miệng anh, đè anh xuống salon mà hôn ngấu nghiến, đồng thời gạt mạnh áo sơ mi anh lên, thô lỗ ve vuốt làn da phía dưới.

Anh hơi giật mình, rồi đẩy cậu ra.

“Em chỉ muốn hôn anh thôi... Có thể thôi cũng không được hả anh?”

Anh vẫn tỏ vẻ cự tuyệt, nhưng không nỡ đẩy cậu ra nữa.

Làn môi ẩm áp lập tức đậu lên trán anh, rồi dần trượt xuống dưới, xuống đôi mắt, gò má, cuối cùng là bờ môi. Cậu cẩn thận hôn lên mỗi tác da thịt anh, dịu dàng như đang nâng niu một bảo vật. Đường Kiều ngửi thấy mùi rượu từ môi cậu, rõ là nhạt, nhưng vẫn cuốn anh đắm chìm theo...

Bầu không khí dần dần trở nên mờ ám. Anh hơi hồi hộp, nhưng cậu lại đột nhiên dừng lại, nhìn anh như thể đang cố kiềm chế.

“Đêm nay anh ngủ với em nhé? Như lúc em còn bé ấy, ngủ cùng nhau trên một cái giường – em thề là sẽ không làm gì hết.”

Giọng điệu cẩn thận dè chừng của cậu làm lòng anh đau nhói: “Em đang làm gì thế? Coi tôi là phụ nữ à? Hôm qua em còn bắt chấp tôi phản đối mà làm tôi, sao hôm nay lại...”

Mặt cậu hơi đỏ lên: “Hôm qua là, là vì... Nhìn thấy cơ thể anh, em thực sự không nhịn nổi...”

Nhìn gương mặt tuần tú của đối phương, cuối cùng anh cũng tìm thấy đường nét thời niên thiếu của cậu từ ba năm trước. Dù có tỏ ra mạnh mẽ đến mấy thì cậu cũng chỉ mới hai mươi tuổi, mà một thằng nhóc hai mươi thì nên thế này – có lẽ bóng tối và men say mới làm cậu lộ ra sự ngốc nghếch đúng với lứa tuổi như vậy.

“Đường Kiều?”

Nhìn ánh mắt chờ mong của cậu, anh vô thức gật đầu.

Cậu nhoẻn miệng cười, nụ cười ấm áp như gió xuân, làm tim anh thót nhiên đập rộn.

Sau khi làm xong rồi tắm, hai người cùng nhau nằm trên giường.

Đây là phòng ngủ hồi trước của Đường Kiều, nên anh rất quen thuộc với cách bài trí ở đây. Hơi thở của thanh niên nằm bên sạch sẽ và ấm áp – dường như bao nhiêu năm trôi qua mà mùi hương nơi cậu vẫn thế, vẫn như hồi cậu còn nhỏ xíu.

Đang sa vào hồi ức thì giọng cậu bỗng nhiên vang lên, kéo anh về thực tại.

“Thực ra hồi nhỏ em không sợ sét đánh.”

“...Hả?” Nhất thời anh không phản ứng kịp.

Cậu nhìn lên trần nhà, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Em không sợ sét đánh. Có một thời em còn thích có sét ban đêm, vì như thế em mới có cơ sang phòng anh ngủ...”

Anh không biết nên đáp thế nào, đành ừ một tiếng.

Cậu nghiêng người sang ôm eo anh, vùi đầu vào vai anh mà thì thầm: “Em chẳng sợ gì hết, chỉ sợ... anh bỏ em mà đi thôi.”

Anh xoa mái tóc đen mềm của cậu, dịu dàng nói: “Ngủ nào.”

Cậu cứ ôm anh như thế, thỏa mãn nhắm mắt lại, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Hắn là cậu cũng mệt rồi. Mấy hôm nay phải chạy vòng quanh chăm sóc anh suốt, có khi còn chẳng dám ngủ – quanh mắt cậu đã quầng thâm rồi này, nhưng trông vẫn đẹp trai muốn chết...

Đường Kiều nhận thức rất rõ – người đang ôm mình là Thẩm Duy Thần. Kể cả vậy, trái tim anh vẫn rất đổi mềm mại.

Anh vẫn yêu thương cậu như trước, vẫn hy vọng cậu đạt được hạnh phúc chân chính như trước – nhưng nếu hạnh phúc của cậu chỉ có thể đến từ anh thì sao? Anh có thể bỏ qua cảm xúc của mình mà thành toàn cho cậu được chứ?

Mãi đến giờ, anh vẫn chưa quyết định được. Anh có thể chấp nhận sự thật về thân phận của Elvis rất nhanh, nhưng không có nghĩa là anh tiếp thu nó cũng nhanh thế. Anh cần thời gian để thích ứng với chuyện này, nhưng cậu vẫn cứ quần bên anh mãi, làm anh lúc nào cũng thấy mặt cậu, nên chẳng nghĩ thêm được gì. Nếu tình trạng này vẫn tiếp tục...

Hôm sau, Thẩm Duy Thần dùng cả ngày để ở bên Đường Kiều. Đến tối, anh bảo muốn ra ngoài hít thở một chút, cậu thoáng chần chừ rồi cũng chiều theo: “Anh muốn đi đâu nào?”

Anh thần nhiên nói: “Đâu cũng được.”

“Ừ.” Cậu lấy áo khoác dài trong tủ ra choàng lên người anh: “Tối rồi, bên ngoài sẽ rất lạnh.”

Anh ngoan ngoãn mặc áo vào.

Cậu rũ mắt xuống, cẩn thận cài từng khuy áo vào cho anh, còn mình thì mặc một chiếc áo gió đen, mũ và kính cũng đen nốt.

Anh bật cười: “Tối rồi còn đeo kính râm làm gì, không sợ không thấy đường hả?”

“Phải chịu thôi.” Cậu nhún vai: “Người sợ nổi danh heo sợ béo mà.”

“Thế sao em còn muốn nổi tiếng làm gì?”

“Vì em muốn kiếm tiền đó.” Cậu thành thật đáp: “Dù thế nào thì sau này ta cũng ở với nhau, đến lúc đấy mà em kiếm được ít hơn anh thì sẽ xấu hổ lắm. Tốt nhất là anh đừng làm gì cả, cứ ngồi im một chỗ cho em nuôi là được rồi.”

Anh thở dài: “Đồ ngốc.”

Dù đã vào xuân nhưng gió đêm vẫn rất lạnh. Anh dựng thẳng cổ áo lên, đi song song với cậu trên đường.

Có rất nhiều người đi tản bộ sau bữa tối. Anh thấy vài gương mặt quen thuộc, nhưng cố mãi vẫn không nhớ nổi người ta tên gì.

Anh hỏi: “Ba năm nay em đã ở đâu?”

Cậu híp mắt lại: “Để em nghĩ xem. Tốt nghiệp rồi, em đến đại học H học một học kỳ, rồi xin nghỉ để làm phẫu thuật – khoảng thời gian nghỉ ngơi hậu phẫu rất lâu. Khỏe lại rồi thì đi làm người mẫu, ngày nào cũng chạy đi chạy lại... Nên không có chỗ ở cố định. Nhưng em có một căn nhà ở thành phố S.”

“Là Thẩm Ngôn cho em à?”

“Không.” Cậu lúng túng: “Tam gia có bao nuôi em đâu, tự đứng mua nhà cho em làm gì? Mấy năm nay thu nhập của em cũng khá, liền tích cóp mua lấy một căn. Đó là một biệt thự nhỏ, có một vườn hoa, rất hợp để nuôi chó. Hay lần sau em dẫn anh đi xem nhé? Nó lớn hơn nhà anh nhiều lắm, ở đó sẽ rất thoải mái cho coi.” Như vừa nhớ ra cái gì, cậu vội vã nói thêm: “Đương nhiên là em vẫn thích nhà anh lắm, nhưng đây là chốn thành thị đông đúc, để một người của công chúng ở thì có hơi...”

Nói được một nửa, cậu chợt khựng lại, dăm dăm nhìn về phía trước.

“Sao thế?” Theo hướng cậu nhìn, anh thấy một người đàn ông cao gầy và một phụ nữ trung niên đang kỳ kèo gì đó với bảo vệ chung cư, vẻ mặt của bác bảo vệ rõ ràng là bất đắc dĩ.

Đường Kiều thấy họ nhìn hơi quen, nghĩ một lúc thì sững sốt: “Là Đào Bách và...”

Sắc mặt Thẩm Duy Thần trầm xuống, cười khẩy: “Là bà bác và ông anh họ đáng kính của em đấy.”

“Họ đến đây làm gì?”

“Lúc em chưa đi họ đã đến tìm em vài lần rồi, rõ là vì chuyện di sản của mẹ em. Em đi rồi, họ không tìm được người nữa, đương nhiên là sẽ bỏ cuộc. Còn vì sao tự đứng hôm nay họ lại đến thì em cũng không biết.”

Anh nghĩ một lúc, hỏi: “Đến xem nhé?”

“Chẳng phải chuyện tốt gì đâu. Hay để em đi đi, giờ họ cũng không nhận ra em, nhưng chắc vẫn nhớ anh đấy.”

“Ừ.”

Đi được hai bước, cậu quay lại bảo anh: “Anh ở đây chờ em, đừng đi đâu đấy.”

Anh chẳng biết nên khóc hay cười: “Tôi tiền không có, điện thoại càn không, có thể đi đâu được?”

Đến gần rồi, Thẩm Duy Thần mới thấy rõ vẻ ngoài của hai người họ. Đào Bách lớn hơn cậu những bảy tám tuổi, nhưng giờ trông vẫn như thằng ất ơ. Nhưng Lý Tổ Đình đã thay đổi khá nhiều – dù sao thì người ta cũng đã chạm mốc năm mươi, trên đầu đã hai thứ tóc, lúc này hình như còn đang tức giận.

Lúc này, bác bảo vệ cũng hơi bực: “Tôi đã nói đi nói lại với bác là người bác tìm đã đi được ba năm rồi, giờ đã về đâu!”

Bà ta nói: “Rõ ràng nó đã từng ở đây! Tôi biết nhà nó ở đâu, ông cứ cho tôi vào đi, tôi tự biết đường tìm!”

“Xin lỗi.” Bảo vệ nghiêm mặt: “Không có người đảm bảo thì các người không thể vào được.”

Thẩm Duy Thần nói chen vào: “Có chuyện gì thế ạ?”

“Aizzzz.” Bảo vệ bực mình nói: “Hai người này muốn vào tìm một người tên là Thẩm Duy Thần, nhưng bây giờ người ta lại không đang ở đây.”

Cậu nhìn hai người kia từ trên xuống dưới: “Các người tìm cậu ấy có việc gì?”

Thấy cậu trông đứng đắn, Lý Tổ Đình lại nghĩ là cậu đến giúp mình, vội hỏi: “Bác là bác của nó, đang tìm nó có việc gấp. Cháu biết nó à? Giờ nó đang ở đâu?”

Cậu lắc đầu: “Không biết.”

Bà ta ngẩn ra, gấp đến phát khóc: “Trời ơi là trời, vậy phải làm sao đây?”

Bảo vệ thở dài, cảm thấy người ta cũng đáng thương: “Hay bác cứ để lại cách liên lạc cho tôi đi, chờ cậu Thẩm về thì tôi sẽ báo cho cậu ấy biết.”

Lý Tổ Đình ngồi phịch xuống đất, ngoác miệng gào khóc, chỉ vào Đào Bách mà chửi ầm lên: “Mẹ mày! Nay thì bài bạc! Nay thì lô đề! Cuối tháng này mà không trả hết nợ thì mày cứ chuẩn bị chặt tay đi! Tao đây đo quan tâm nữa!”

Đào Bách tỏ ra xấu hổ, vội vàng kéo mẹ mình lên: “Mẹ đang làm gì thế hả! Mắt mặt chết đi được! Còn nhiều thời gian mà, cứ bình tĩnh...”

“Mày không xem xem mày nợ bao nhiêu à! Cả nhà có kiếm một năm cũng chẳng được từng ấy đâu...”

Thấy hai người giằng co như thế, Thẩm Duy Thần chỉ thấy thật phiền, đứng nhìn một lúc rồi bỏ đi, còn không quên dặn bảo vệ: “Bác bảo họ nhỏ tiếng chút nhé, dù sao thì đây cũng là chung cư cao cấp mà.”

Bảo vệ gật đầu.

Cậu về chỗ cũ – đúng là Đường Kiều đang đứng đó chờ cậu. Thấy cậu về, anh lập tức hỏi: “Sao rồi?”

Cậu bật cười: “Hắn là anh họ thua bài không ít, Đào gia cùng đường, liền chạy đến nhờ em trợ cấp.”

“Em có định giúp không?”

“Cố nhiên là không.” Cậu đáp không chút do dự: “Em chưa từng coi họ là người nhà. Sau khi mẹ em mất, họ đã hoàn toàn trở thành người lạ với em.”

Anh cảm thán: “Tính tình em đúng là chẳng giống mẹ tí nào.”

“Hừm?” Cậu nhướn mày: “Thế tính em giống ai? Giống ông bố em chưa gặp lần nào á?”

Tim anh đánh thịch một cái, sững sờ nhìn cậu: “...Em nói cái gì?”

Seven: Người ta 20t có nhà có xe có sự nghiệp kìa... Tôi 20t xấu hổ quá đi.... TwT

70. Chương 70

Thẩm Duy Thần cười nhạt: “Bỏ đi.”

Đường Kiều thấy hơi là lạ, nhưng không nói gì nữa. Nhìn Lý Tổ Đình đang phát rồ lên và Đào Bách mắt kiên nhẫn ở đằng kia, anh thấy lòng mình hơi... thấp thỏm.

Tiệc sinh nhật của Thẩm Ngôn là tiệc buffet, được tổ chức ở tầng cao nhất của nhà hàng xa hoa bậc nhất thành phố S, bao quanh toàn là cửa sổ sát đất thật lớn, làm cảnh đêm xa hoa của thành phố được phô bày trọn vẹn. Trong phòng được bày trí rất tinh tế, trên trần nhà còn có đèn thủy tinh năm màu phát sáng không ngừng. Do tính chất của công ty gã nên phần lớn khách mời đều là người nổi tiếng trong giới giải trí – trai xinh gái đẹp nườm nượp như nước, quần áo lụa là, xa hoa đòi trụy.

Bộ vest Đường Kiều đang mặc là do Thẩm Duy Thần chọn cho anh – nó rất vừa vặn, tôn lên đôi chân thon dài thẳng tắp, tuy vẫn kém cậu một chút, nhưng vẫn cực kỳ hấp dẫn người nhìn.

Trong mấy trường hợp kiểu này thì đúng ra cậu sẽ phải đi xã giao nhiều, nhưng từ đầu đến cuối, cậu vẫn kè kè đi bên anh, dù có ai đến bắt chuyện thì cũng chỉ hời hợt đáp lại cho xong.

Hầu hết ở đây là người anh không biết, nhưng anh vẫn chăm chú tìm kiếm trong đám người.

“Đường Kiều? Đường Kiều!”

“Hả?” Anh quay lại: “Gì cơ?”

“Anh đang nhìn gì thế?” Giọng cậu hơi oán giận.

Anh thờ ơ đáp: “Thì ngắm đàn ông thôi.”

Cậu đứng khựng lại, trong mắt như nổi lên cơn bão.

Anh thấy thế thì thở dài: “Tôi chỉ đùa thôi mà. Sao mãi không thấy nhân vật chính hôm nay đâu nhỉ?”

Cậu nhìn đồng hồ đeo tay: “Tam gia luôn đến muộn. Chỉ có chuyện người khác chờ ông ấy thôi, chứ làm gì có ngược lại?” Vừa dứt lời là cánh cửa đột nhiên mở ra, cậu cười nói: “Vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đã đến rồi.”

Thẩm Ngôn không đến một mình – đi cùng gã là một nữ minh tinh mới nổi. Cô mặc một chiếc váy trắng muốt thật dài, tóc dài đen nhánh được vén lên thật gọn, để lộ cằm cổ trắng nõn và chiếc vòng ngọc trai sáng lấp lánh trên đó.

Cậu nói với anh: “Người đang khoác tay Tam gia đằng kia là một ngôi sao mới nổi, tên là Anna. Cô ấy mới mười chín tuổi, với tuổi Tam gia thì có làm cha người ta cũng được rồi đấy. Có người nói... Tam gia đã nâng đỡ cô ấy rất nhiều.”

Nghĩ đến quan hệ giữa gã và Triệu Lan Chi, Đường Kiều khẽ nhăn mày lại: “Chuyện này... Triệu Lan Chi có biết không?”

Thẩm Duy Thần nhún vai: “Chắc là không? Dù sao thì anh ấy cũng không phải là người của công ty này. Tam gia phân biệt rất rõ đâu là chơi đâu là thật chứ.”

Sắc mặt anh càng trở nên khó coi.

Cậu khẽ cười: “Ai cũng biết quan hệ giữa anh ấy và Tam gia chỉ là vui chơi qua đường, chỉ có mình anh ấy nghĩ rằng họ đang thật sự yêu nhau.”

“...Sao em lại nói với tôi mấy chuyện này?” Anh lạnh giọng hỏi.

Cậu chỉ đáp: “Hai người họ đều đối xử với em rất tốt.”

Anh lập tức hiểu ý cậu – với vị trí hiện giờ, cậu thực sự không thể nói với Triệu Lan Chi những gì Thẩm Ngôn đang làm trong công ty gã nhưng về tư mà nói, thì cậu cũng không đành lòng để y cứ mơ mộng mãi như vậy.

Nhớ đến quan hệ giữa mình và y bây giờ, anh lắc đầu cười khổ: “Chắc gì anh ấy đã nghe tôi nói chứ. Có khi... còn chẳng muốn thấy mặt tôi nữa kia.”

Cậu im lặng một chốc, rồi gặng hỏi: “Lý do vì sao ba năm trước anh đột nhiên bỏ đi... giờ em có thể biết được không?” Không đợi anh trả lời, cậu vội nói: “Em biết anh sẽ không tự dưng bỏ lại tất cả mà không có lý do nào. Nhất định là có nguyên nhân cho nó, đúng không?”

“Có thật thì có sao?” Anh thần nhiên đáp: “Trên đời này, chuyện quái gì cũng có thể xảy ra được. Vấn đề chỉ là nó có thực sự xảy ra hay không thôi.”

Cậu thấy hơi căng thẳng, đang định mở miệng thì Lisa bỗng nhiên từ đâu nhảy tới, nắm chặt tay cậu, vẻ mặt như nuốt phải ruồi: “Sao em vẫn còn ở đây!”

“Không ở đây thì ở đâu?”

“Đạo diễn và đoàn làm phim của em đang ở kia đấy, em không định ra chào hỏi người ta một tiếng à!”

Rõ ràng là cậu không muốn lắm: “...Có bắt buộc phải đi không?”

“Sao lại không bắt buộc!” Cô gầm nhẹ lên: “Em đã xin nghỉ bao nhiêu ngày rồi! Nếu không có Tam gia che chở thì em đã bị đá khỏi đoàn từ tám trăm năm trước!”

Nhưng cậu lại chẳng quan tâm lắm: “Em có phải là nam chính đâu, cũng chẳng có cảnh gì nhiều...”

“Em cũng biết mình là bình hoa cơ đấy!”

Đường Kiều xen vào: “Thẩm Duy Thần, em đi đi. Công việc vẫn là quan trọng nhất.”

Cậu nhìn anh, chần chừ nói: “Nhưng còn anh...”

Anh bật cười: “Em còn sợ tôi chạy đi nữa chắc?”

“Đi thì đi.” Cậu vẫn không quên dặn dò lần nữa: “Em sẽ quay lại ngay, anh đừng đi lung tung đấy nhé.”

“Biết rồi.” Bị một thằng nhóc nhỏ hơn mình mười lăm tuổi căn dặn như vậy, Đường Kiều thực sự rất là...

Cậu đi rồi, anh quay lại nhìn Lisa, vẻ mặt cười như không cười.

Cô hơi xấu hổ, nụ cười cứng ngắc treo bên khóe miệng: “Anh... Anh Đường, lâu rồi không gặp nhỉ.”

Khóe môi anh cong lên: “Lâu hả? Hình như ta mới gặp nhau mấy ngày trước mà.”

Cô dáo dác nhìn xung quanh rồi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, tôi không cố ý lừa anh... Là Elvis...”

Nghe thấy cái tên ấy, lòng anh khẽ run lên.

“Cậu ấy nắm tiền lương của tôi, nên tôi buộc phải nghe theo cậu ấy.” Cô ngượng ngùng nhìn anh.

Anh cũng không định giận chó đánh mèo sang người cô: “Không có gì. Nhưng tôi có vài thắc mắc, không biết cô có giải đáp được không?”

Cô gật đầu liên tục: “Anh cứ nói.”

Đường Kiều nhấp một ngụm rượu: “...Thẩm Duy Thần bắt đầu điều tra về tôi từ khi nào?”

“À...” Cô nghĩ một chút: “Từ lâu lắm rồi. Tôi đến làm việc cho Elvis đã được hơn hai năm – lúc ấy nhìn mặt cậu ấy vẫn thuần phương Đông lắm. Sau khi vào công ty, cậu ấy rất ít khi nhận việc. Tôi nhận ra – cứ mỗi tháng là thám tử tư sẽ giao cho cậu ấy một tập tài liệu.”

Như hiểu ra được điều gì, người anh nhất thời run lên.

“Trong đó phần lớn là ảnh chụp của anh, còn lại là thuyết minh lại cuộc sống của anh trong khoảng thời gian đó. Biết ở NY anh thường đến một quán bar, Elvis liền hối lộ cho chủ quán, bảo bao giờ anh đến đó thì báo cho cậu ấy một tiếng. Mỗi lần anh chọn ai để 419, cậu ấy cũng biết hết.” Cô dừng lại một chút, mặt trắng bệch đi như đang nhớ lại chuyện gì kinh khủng lắm: “Cậu ấy tập hợp hết ảnh của những người từng 419 với anh lại, rồi rút ra kiểu ngoại hình mà anh thích nhất, căn cứ theo đó... mà phẫu thuật thẩm mỹ.”

Tay anh vô thức sờ đến túi quần, muốn hút thuốc để áp tâm trạng đang hỗn loạn này xuống, nhưng lại nhận ra – trong túi không có gì cả.

Lisa nói tiếp: “Tôi vẫn luôn ở bên cậu ấy trong thời gian phẫu thuật. Để có được khuôn mặt con lại như bây giờ thực sự chẳng dễ dàng gì, dù Tam gia có mời cho cậu ấy bác sĩ tốt nhất, tìm cho cậu ấy bệnh viện tốt nhất, thì sự đau đớn khi phẫu thuật vẫn là không thể tránh khỏi. Phẫu thuật xong, cả khuôn mặt cậu ấy bị bịt kín băng trắng, phải nằm trên giường bệnh cả ngày, thậm chí còn không ăn không uống được vì

sợ ảnh hưởng đến kết quả giải phẫu nên còn không dám đứng dưới ánh mặt trời... Phải chắt vậ như vậy ba tháng thì mới xong. Tháo băng ra, cậu ấy trở thành một mỹ nam máu lai như bây giờ đây, nhưng mà..." Cô cười khổ một tiếng: "Tôi phải nói là, nhìn cậu ấy trước đây vẫn đẹp mắt hơn nhiều."

Tay cầm ly rượu của anh không ngừng run lên, anh phải dùng tay còn lại nắm chặt lấy nó: "...Sao không ai ngăn thẳng bé lại?"

"Bọn tôi đã khuyên cậu ấy nhiều lắm rồi. Phẫu thuật thẩm mỹ vốn là chuyện nguy hiểm, chưa kể đến di chứng về sau nữa. Ai biết hai mươi năm nữa mặt cậu ấy sẽ thành thế nào? Nhưng anh có biết cậu ấy nói thế nào không?" Cô cắn răng, khàn giọng nói: "Cậu ấy nói là – hai mươi năm nữa thì anh ấy cũng già rồi."

Choang một tiếng, ly thủy tinh rơi xuống đất, mảnh vỡ văng tung tóe.

Lisa hơi giật mình, ngẩn ra rồi nói: "...Để tôi gọi người quét dọn."

Từ đằng xa trông thấy Đường Kiều, Thẩm Ngôn liền cúi đầu nói gì đó với người bên cạnh rồi đi về phía anh.

Anh buộc mình phải bình tĩnh lại, lấy một ly rượu mới từ chỗ người phục vụ, khẽ cụng vào ly của gã: "Đã lâu không gặp, Tam gia."

Gã mỉm cười nhìn anh, vẻ mặt tràn ngập hứng thú: "Trông cháu không được vui cho lắm?"

Anh gượng cười.

"Chắc là tôi biết vì sao đấy." Gã xoay xoay ly rượu: "Là vì Thẩm Duy Thần nhỉ..."

Anh ngắt lời gã: "Chú biết thân phận của thẳng bé rồi, phải không?"

Gã chỉ cười không nói.

Anh liền tự trả lời: "Chắc chắn là vậy rồi. Chú không có lý do nào khác để để mặc nó thích làm gì thì làm như thế."

"Thật ra thì, ở chuyện này, tôi vẫn phải bội phục cháu đấy. Khó mà giấu diếm lâu được như vậy."

Anh tự giễu cười: "Nhưng vẫn bị chú nhìn ra được đấy thôi? Cháu chỉ mong nó không bị cuốn vào chuyện của Thẩm gia các người."

"Cháu yên tâm đi. Bây giờ nó đang nghi ngờ, nhưng vẫn chưa khẳng định được thân thế của mình." Thẩm Ngôn mỉm cười: "Nó còn nghĩ mình là con của tôi cơ đấy, buồn cười không chịu được. Nhưng qua hôm nay thì tôi không chắc nó có biết thêm được gì không đâu."

Đường Kiều nhăn mày lại: "Ý chú là sao?"

Gã không nói nữa, chuyển chủ đề: "Cháu có muốn gặp Lan Chi không?"

Anh hơi chần chừ: "Đương nhiên là muốn, nhưng mà..."

"Thích thì nhích thôi." Thẩm Ngôn lấy ra một cái thẻ, đưa cho anh: "Cầm lấy."

Cầm thẻ trong tay, anh hơi bất ngờ: "Anh ấy mà không đến dự sinh nhật chú ấy hả?"

Khẽ nâng chén với Anna đang đứng đằng xa, gã thong thả đáp: "Có vài trường hợp mà em ấy không nên đến thì hơn." Đoạn mỉm cười đi về phía người đẹp.

Nhìn xuống xúc động muốn lao đến nắm cho gã một nắm, anh cúi xuống nhìn cái thẻ trong tay – là phòng của nhà hàng này.

Anh em nhà họ Triệu là bạn bè tốt nhất của Đường Kiều, vẫn luôn luôn là thế. Từ đầu đến cuối, là anh có lỗi với Triệu Lan Chi, nếu như có thể, anh thực sự muốn gặp lại y một lần. Dù không mong được y tha thứ, thì anh cũng phải nói cho y biết bộ mặt thật của Thẩm Ngôn — bảo y không cần phải... lãng phí thêm thời gian lên một người không yêu mình nữa.

Nhìn quanh không thấy bóng dáng Thẩm Duy Thần, anh đành phải nhờ Lisa chuyển lời hộ: "Nếu cậu ấy về thì bảo là tôi đến gặp Lan Chi nhé."

“Được.”

Đường Kiều đi xuống khu phòng ở của nhà hàng. Hành lang rất yên lặng, hoàn toàn không nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ ở trên tầng.

Đứng trước căn phòng được chỉ định, anh hít sâu một hơi, quệt thẻ vào khe cảm ứng.

Ngay khoảng khắc cửa mở ra, gáy anh đột nhiên bị người đập mạnh, chưa kịp ý thức được chuyện gì vừa xảy ra thì đã lao đảo ngã xuống, ngất đi.

Đường Kiều ngất đi không lâu lắm.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, anh từ từ mở mắt, chỉ thấy một trần nhà xa lạ. Anh nhìn xung quanh – là một phòng khách sạn kiểu mẫu.

Anh thử cử động tay chân, mồ hôi lạnh lập tức túa ra như suối. Hai tay hai chân anh bị trói vào bốn góc giường, thoát nhìn như sắp bị tra tấn đến nơi. Chát khóa lạnh lẽo cọ xát vào da thịt, mỗi khi anh cử động là nó lại vang lên lách cách.

“Em tỉnh rồi.”

Thẩm Mộ ngồi bên giường, hai tay nghiêm chỉnh đặt trên đầu gối, nom tao nhã vô cùng.

Seven: SM x3!!!

71. Chương 71

Đường Kiều khàn giọng kêu: “...Thẩm Mộ.”

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt anh, nhìn anh từ trên cao xuống: “Mấy hôm nay em sống vui lắm nhỉ? Tình nhân nhỏ bé của em có làm em thỏa mãn không?”

Anh hoàn toàn không nhúc nhích được, chỉ có thể cứng đờ nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt quen thuộc trước mắt. Về mặt hắn vừa lạnh lùng vừa cao ngạo tựa ác quỷ, đôi mắt đen nhánh sâu như nước, làm anh như rơi vào hầm băng.

Anh vô thức giằng tay khỏi còng sắt – anh biết làm thế là vô nghĩa, nhưng vẫn theo bản năng làm vậy.

Hắn lạnh nhạt liếc qua cổ tay đã bị ma sát đến đỏ bầm của anh: “Tốt nhất là em đừng có nhúc nhích. Dù cái còng này chỉ là đồ chơi tình thú của nhà hàng, nhưng không ai chắc là nó không làm em bị thương đâu.”

Anh lại không nghĩ hắn sẽ làm gì mình thật. Mấy năm nay anh hoàn toàn chịu sự khống chế của hắn, nếu hắn muốn làm gì thật thì đã làm từ lâu... Nhưng nghĩ đến chuyện xảy ra trong WC ở NY, da đầu anh lại run lên, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Rất cục là anh muốn làm gì?”

“Anh nhớ mình đã nói là, nếu em muốn chạy khỏi anh... thì phải chịu trừng phạt.” Trong giọng nói dịu dàng giả tạo của hắn đã ẩn thêm áp lực vô hình.

Thấy hắn ngồi xuống, anh liền quay đầu sang – tìm anh run lên khi đụng phải đôi mắt tối đen như mực đó, liền vội ngoảnh đi. Nhưng ngay lập tức, cảm anh đã bị một lực lớn nắm lấy, xoay mạnh lại.

Đường Kiều tức đến độ trán nổi gân xanh, nhưng vẫn cố dần giọng xuống: “Buông tôi ra trước đã, có gì thì bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện sau.”

Khóe môi hắn giật giật rồi bật cười: “Em nghĩ giờ em có tư cách làm thế chắc?”

“Lần này tôi về là vì chuyện quan trọng thật.” Anh cố gắng giải thích: “Hơn nữa, chính anh đã đồng ý cho tôi nghỉ rồi!”

“Anh cho em nghỉ là để dưỡng bệnh cho tốt, chứ không phải để đi tìm tình nhân!”

Cái cách hắn gọi Thẩm Duy Thần làm anh khó chịu, vô thức phản bác: “Cậu ấy không phải tình nhân gì cả, cậu ấy... là người quan trọng nhất của tôi.”

Đồng tử của hắn chợt co rút mạnh. Nếu có cái gương ở đây, nhất định hắn sẽ thấy gương mặt mình đã méo vẹo vì tức – rất hiếm khi hắn bị mất không chế, nhưng người đàn ông đang nằm trước mắt hắn này lại có thể dễ dàng chạm vào điểm mấu chốt của hắn hết lần này đến lần khác.

Thẩm Mộ từ từ ghé sát vào mặt Đường Kiều. Một cảm giác kỳ dị nảy lên trong lòng anh, nhưng chưa kịp phản ứng thì hắn đã đột ngột cúi xuống, chiếm lấy môi anh.

Đường Kiều trợn tròn mắt, đờ người nhìn hắn nhẹ nhàng ma sát môi mình, rồi chậm rãi mà kiên quyết cạy mở hàm răng, đầu lưỡi trơn trượt lập tức xộc đến, không ngừng mút mát, dò xét trên dưới, không để lại một góc nhỏ nào.

Anh đột nhiên hiểu hắn muốn làm gì.

Mãi một lúc lâu sau, Thẩm Mộ mới ngồi thẳng dậy, liếm liếm khóe miệng, cười như không cười nói: “Mùi vị không tệ nhỉ.”

“...Anh không thể làm vậy.” Anh run giọng nói.

“Anh có thể chứ.”

Hắn cởi áo vest ra, rồi tháo từng nút áo sơ mi ra một – trong mắt Đường Kiều, động tác của hắn như là một pha quay chậm trong phim kinh dị ấy.

“Anh điên rồi!” Anh không thể kiềm chế nổi nữa, ra sức giật tay mình ra khỏi còng sắt, tiếng kim loại lách cách vang lên: “Thẩm Mộ! Anh là trai thẳng! Anh đã có vợ rồi! Anh quên rồi chắc?!”

“Anh không quên.” Hắn trèo lên giường, tách hai chân Đường Kiều ra để ở hai bên hông mình rồi thô lỗ xé toạc áo sơ mi trên người anh, cúi xuống gặm cắn ***g ngực đối phương, mãi đến lúc xương quai xanh của anh đã đầy kín dấu hôn thì mới chịu dừng lại.

Đường Kiều đã sợ đến phát điên rồi – dù kiếp trước anh và hắn đã ngủ với nhau bao nhiêu lần, thì sau khi đã trải qua vô số việc như thế, anh thực sự không thể chịu nổi việc thân cận với hắn nữa. Dù bản thân anh không có khái niệm gì về trinh tiết của đàn ông, hay trước Elvis anh đã có vô số bạn giường, thậm chí anh có thể tiếp nhận bất kỳ kẻ nào khác... chỉ trừ Thẩm Mộ là không được. Nếu thực sự bị hắn xâm phạm thì thà anh đi chết còn hơn!

Thẩm Mộ cởi hết áo anh ra rồi ôm lấy anh, thủ thủ bảo: “Em lạnh lắm hả? Sao lại run rẩy thế này?”

“Anh...” Anh hoảng đến độ nói không nên lời: “Buông ra!”

Hắn cười lạnh một tiếng: “Đã ăn nằm với vô số thằng rồi mà giờ cmn còn giả bộ ngây thơ với anh, em không thấy thế là buồn cười lắm hả?” Miệng nói, tay hắn lột nốt chiếc quần tây trên người anh.

Nhìn bộ phận sinh dục y hệt của mình ngay trước mắt, hắn hơi chần chừ rồi lấy bcs và dầu bôi trơn trong ngăn kéo ra, nhìn một lúc, cười nói: “Anh chưa bao giờ... dùng mấy thứ này đây.”

“Dừng! Dừng lại!” Anh giãy dụa như cá chết: “Chúng ta đã có giao ước, anh quên rồi sao? Anh không thể chạm vào người tôi! Tôi chỉ cần làm việc cho anh là được!”

Hắn cười cười: “Em thực sự nghĩ, anh hy sinh nhiều như thế chỉ là để em thay thế Đường Hoài Chương làm việc cho anh thôi sao? Năng lực của em đúng là không tệ, nhưng mà, thứ anh thực sự muốn chỉ là có em ở bên mà thôi.”

“Anh làm thế này để làm gì! Cơ bản là anh không thích đàn ông!”

Mắt hắn tối sầm lại: “Anh vẫn luôn suy tính thiệt hơn, nhưng giờ thì anh không muốn nghĩ nữa. Anh chỉ muốn làm theo bản năng!”

Đúng lúc này, một tiếng Tích đột ngột vang lên – cửa mở rồi! Nhưng ở cửa còn móc khóa chống trộm, nên người ngoài cửa húc vào mãi mà vẫn không mở được.

Đó là Thẩm Duy Thần! Trực giác nói cho Đường Kiều biết, là Duy Thần của anh! Anh gắng sức gào thật lớn: “Thẩm Duy Thần!”

Anh biết, nhất định là cậu đến cứu anh!

Thẩm Mộ trầm mặt xuống, từ từ đứng dậy khỏi người Đường Kiều.

Hắn vừa mở cửa ra, Thẩm Duy Thần đã vọt vào như một con báo. Thấy hắn nửa thân trên để trần, khuôn mặt tuần tú của cậu thoát cái vắn vẹo, giận dữ xô hắn vào tường, trừng đến đỏ mắt: “Anh ấy ở đâu! Mày đã làm gì anh ấy rồi!”

Thẩm Mộ híp mắt lại, nhận ra người trước mắt là tình nhân nhỏ mà mình vừa nhắc đến thì một nỗi hận bỗng bùng lên trong lòng: “Ai bảo mày đến đây?”

Cậu không nói nhảm với hắn nữa, đẩy người ra rồi xông vào phòng trong – hình ảnh đập vào mắt làm cậu ngây ngẩn cả người.

Người cậu yêu đang nằm kia, thân trên bị lột trần đã đầy ứ dấu hôn, quần cũng sắp bị tụt xuống, tay chân thì bị còng vào bốn góc giường. Thấy cậu, anh vội hô lên: “Thẩm Duy Thần! Cứu tôi với!”

Cậu vẫn đứng đờ ra đấy, đầu óc đã quay cuồng như sắp nổ tung. Lần đầu cậu còn ngần không cho Thẩm Mộ xâm phạm anh được, thế còn lần này thì sao? Nếu anh ấy thực sự, thực sự bị.... Cậu nhất định sẽ giết thằng đó!

Thấy cậu như thế, anh lập tức đoán được cậu đang nghĩ gì: “Tôi vẫn chưa bị làm gì cả, mau cởi khóa ra đi!”

Nghe vậy, người cậu lập tức nhũn ra – thật may là chưa sao cả... Nhưng kể cả thế, cậu vẫn khó mà chịu được cảnh tượng trước mắt. Nén cơn giận xuống, cậu quay lại nhìn người đàn ông có khuôn mặt quen thuộc kia, gần từng chữ một: “Đưa chìa khóa đây.”

Thẩm Mộ hoàn toàn chẳng coi thằng nhóc hai mươi tuổi này ra cái thứ gì: “Mày là ai mà ra lệnh cho tao?”

Cậu siết chặt nắm đấm: “Chìa khóa đâu?”

“Tao đã nói rồi, mày không có tư cách ra lệnh cho tao!”

Nói qua nói lại, cả hai người đều không che giấu sự phẫn nộ, hai đôi mắt đen kịt y hệt nhau cũng lóe ra sự ghen ghét.

Thẩm Duy Thần không nhịn nổi nữa, vung tay dồn toàn lực đâm lên mặt đối phương: “Sao mày dám! Sao mày dám đụng vào anh ấy! Anh ấy là của tao! Tao muốn giết mày!”

Thẩm Mộ bị đánh bất ngờ, một bên má lập tức sưng phồng lên, cổ họng cũng học ra máu. Không để hắn nhổ máu trong miệng ra, cậu đã liên tiếp đá vào bụng hắn. Hắn lập tức phản kích, cầm lấy bình hoa đầu giường phi thẳng vào người cậu – đáng vẻ bình tĩnh lạnh lùng hàng ngày đã biến mất không tăm tích.

Đường Kiều quát to: “Cẩn thận!”

Thẩm Duy Thần linh hoạt tránh bình hoa đang phi tới. Dường như cả hai đã không còn lý trí – nói là đánh nhau, chi bằng nói họ đang giết nhau còn hơn, ra tay không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Căn phòng ngăn nắp thoáng chốc biến thành một mớ hỗn độn, nhưng cả hai đều không định dừng tay.

Đường Kiều vẫn đang bị trói trên giường thì gấp muốn chết – anh không quan tâm Thẩm Mộ sống chết thế nào, anh chỉ sợ Thẩm Duy Thần sẽ bị thương... Huống gì, Thẩm Mộ còn là...

Ưu thế tuổi trẻ cuối cùng cũng giúp cậu vật hắn xuống sàn, đâm liên tiếp vào mặt hắn. Thẩm Mộ đã kiệt sức, không còn hơi để chống trả nữa, bị cậu đâm cũng chỉ có thể chập vật tránh né.

Lúc này, cửa lại bị mở ra lần nữa, còn có cả tiếng chụp ảnh và đèn flash chói mắt.

Cả hai đồng thời dừng tay lại – chỉ thấy Thẩm Ngôn tây trang chỉnh chu đang đứng ở cửa, phía sau gã là một người tay cầm camera.

“Vỡ kịch ba người thực sự hay lắm.” Gã vỗ tay bôm bốp, như thể đang tán thưởng bọn họ vậy: “Còn tuyệt hơn tôi nghĩ đây.”

Đại não Thẩm Mộ hoạt động rất nhanh, chớp mắt đã hiểu được đang diễn ra chuyện gì, nhất thời biến sắc.

Gã đi đến trước hắn rồi ngồi xổm xuống, thấy hắn máu me đầy mặt thì lắc đầu thở dài: “Sao Tiểu Mộ lại thành ra thế này rồi? Chú đây rất thương cháu đó.” Miệng nói vậy, nhưng mắt gã lại toàn là ý cười.

“T.h.ẩ.m N.g.ô.n.” Thẩm Mộ hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng hắn lại chẳng còn sức để nhúc nhích dù chỉ một ngón tay.

“...Tam gia? Sao chú lại...”

Gã vỗ vỗ vai Thẩm Duy Thần: “Làm gì thì cũng nhẹ tay một chút, dù sao thì...” Gã dừng lại, nhìn về phía Đường Kiều đang nằm trên giường rồi mỉm cười: “Nó cũng là cha của cháu.”

Đường Kiều chợt thấy vô cùng mệt mỏi.

Anh nhắm mắt lại, không nỡ nhìn biểu cảm của cậu lúc này.

Thẩm Duy Thần mở to mắt, ngơ ngàng nhìn người đang bị mình đè dưới thân, tim như vọt lên tận họng: “...Cha?”

Nhưng Thẩm Mộ chỉ nhú mày, thừa dịp cậu lơ là mà đẩy cậu ra rồi lồm cồm đứng dậy: “Cái cố này nực cười quá, chú ạ.” Nếu có đứa con lớn bằng này thì hắn đã biết từ lâu rồi, hướng gì – nhìn vào mặt cậu thì biết – hắn vẫn luôn không có hứng thú với gái Tây.

Như đã sớm đoán được phản ứng của họ, Thẩm Ngôn chỉ cười nhạt, nói: “Không tin à? Không tin thì hỏi Đường Kiều đi – có lẽ nó là người duy nhất biết rõ mọi chuyện đấy.”

Hai người lập tức quay sang anh. Toàn thân anh gần như là không mặc gì, trên người còn rải đầy vết tích mờ ám – bị nhìn chằm chằm dưới tình trạng như vậy làm anh chỉ hận không thể chết luôn cho rồi.

Thẩm Duy Thần thất thểu đến bên giường, nắm lấy tay anh, mạnh đến độ khớp xương vang lên kèn kẹt: “Tam gia... nói thật sao?”

Anh từ từ mở mắt, nhìn về mặt mờ mờ phương hướng trên mặt cậu thì lòng đau thắt lại, nhẹ giọng nói: “...Cởi khóa cho tôi đã.”

“A, đúng rồi... Anh chờ một chút, em làm ngay đây...” Cậu phản ứng rất chậm chạp, quay lại nhìn Thẩm Mộ.

“Đây.” Người đứng cạnh Thẩm Ngôn đưa cho gã một cái chìa khóa, gã liền đi tới, cúi xuống mở khóa cho anh.

Anh nói nhỏ bên tai gã: “Triệu Lan Chi đâu?”

Gã cười: “Em ấy đang hưởng thụ món quà của tôi – đang tắm nắng ở Nam Bán cầu rồi.”

Anh thở dài: “Tất cả đều do chú sắp xếp.”

Gã không nói gì nữa.

“Chú đã phá hủy Thẩm Mộ hoàn toàn, nay đến cả Thẩm Duy Thần cũng không tha ư?” Anh hỏi, giọng nhỏ đến mức chỉ mình gã là nghe thấy được.

Rắc một tiếng, còng ở hai tay anh đã được tháo ra: “Thứ gì trên đời có thể lợi dụng được thì cứ lợi dụng thôi. Đạt được mục đích rồi...” Gã ném cái khóa đi: “Thì đá đi là được.”

72. Chương 72

Còng tay được mở, Đường Kiều từ từ ngồi dậy – cổ tay anh đã bị cứa ra một vết đỏ hồng. Thẩm Duy Thần cởi áo khoác, khoác lên người anh.

Cả người Thẩm Mộ nhếch nhác, chật vật đi tới chỗ anh. Cậu bật người đứng dậy, chắn trước người anh, nhìn hẩn như nhìn kẻ thù.

Nhưng hẩn không nhìn cậu, mà xuyên qua cậu nhìn vào Đường Kiều. Về mặt hẩn như sắp ăn thịt người đến nơi, mãi một lúc sau mới phun ra hai chữ: “Giải thích đi.”

Nhìn khuôn mặt vắn vẹo của hẩn, thốt nhiên anh thấy lòng mình bình tĩnh lạ,

Trước đây, anh và Đào Phi cố gắng giấu diếm thân phận của Thẩm Duy Thần là vì an toàn của cậu. Về sau, Thẩm gia đổi chủ, cậu cũng lớn lên, anh vẫn không nói cho cậu biết vì không muốn cậu bị cuốn vào dòng nước đục ở đó. Nhưng tận sâu trong lòng, anh vẫn luôn biết – giấy chẳng thể gói được lửa mãi, rồi sớm muộn gì cậu cũng khám phá ra được sự thật – nhất là sau khi cậu đi theo Thẩm Ngôn.

Nhưng mà... anh không nghĩ mọi chuyện sẽ vỡ lở ra theo cách thế này.

Thẩm Mộ hít sâu một hơi: “Nói đi!”

Đường Kiều mỉm cười: “Anh còn nhớ Đào Phi không?”

Thẩm Duy Thần biến sắc, còn Thẩm Mộ thì vẫn đứng đưng.

“Chắc là không đâu nhỉ.” Anh châm chọc nói: “Nói cũng phải. Lặng nhặng chắc là bản tính của Thẩm gia các người rồi.” Anh chợt liếc sang Thẩm Ngôn – hình như gã không nghe ra ý xỏ xiên của anh, chỉ một lòng vui vẻ đứng hóng kịch.

Anh nói tiếp: “Mấy năm nay anh đã chơi qua vô số phụ nữ, giờ đã gần bốn mươi tuổi nhưng hoa đào vẫn còn nướm nướp sao có thể nhớ được người phụ nữ đã bị anh hủy một đời vào mùa hè năm anh mười tám tuổi chứ?”

Thẩm Mộ nhú mày, cố gắng nhớ lại.

Năm hẩn mười tám tuổi... năm vừa thành niên, hẩn đã làm gì? Hẩn nhớ rõ là mùa hè đó, có ba ngày thì hai ngày hẩn đã ở cùng Đường Kiều – hơi thở sạch sẽ mát lạnh của thiếu niên mười lăm tuổi năm ấy, đến giờ hẩn vẫn nhớ mãi không quên.

Có một lần hẩn đến nhà anh, hình như đã gặp ai đó, rồi...

Hẩn trừng lớn mắt, đẩy mạnh Thẩm Duy Thần ra rồi nắm chặt lấy cổ tay anh: “Ý em là người phụ nữ ấy... Là cô giáo ấy?”

Cổ tay anh vốn đã bị thương, bị hẩn nắm chặt như vậy thì càng thêm xót, làm anh suýt nữa đã rên lên. Mặt anh tái nhợt, lạnh lùng nhoen miệng cười: “Ha, hóa ra anh không nhớ tên cô ấy thật.”

“Không thể nào!” Thẩm Mộ gầm nhẹ lên, từ từ quay lại nhìn Thẩm Duy Thần cũng đang khiếp sợ, khàn giọng nói: “Rõ ràng nó là con lai!”

Lần này, là Thẩm Ngôn lên tiếng: “Nó đã phẫu thuật chỉnh hình – khuôn mặt cháu đang thấy là thành quả của bảy trăm vạn đô la. Còn khuôn mặt trước đó của nó thì đúng là giống cháu như tạc, lần đầu tôi thấy còn tưởng là cháu thời thiếu niên cơ – cháu có muốn xem ảnh chụp nó lúc đấy không?” Gã vừa nói vừa gạt gù, như thể ý tưởng này tuyệt vời lắm, còn cười bảo: “Tôi nghĩ là, sau khi thấy ảnh rồi thì cháu chẳng cần làm xét nghiệm DNA nữa đâu.”

Dứt lời, gã hài lòng nhìn hai cha con biến sắc mặt, có vẻ hài lòng lắm.

Thẩm Duy Thần nhìn Thẩm Ngôn rồi lại nhìn Đường Kiều, trong lòng căng thẳng, muốn mở miệng nhưng lại chẳng biết nên nói gì.

Nhưng cả cậu và Thẩm Mộ đều cố gắng không nhìn sang đối phương – họ đều không thể tiếp nhận nổi sự thật này. Mười phút trước còn đánh nhau như kẻ thù giết cha giết mẹ, mười phút sau lại biết người kia là ruột thịt với mình, ai mà chịu được cơ chứ?

Hồi còn nhỏ, không biết bao nhiêu lần cậu đã mơ về hình ảnh của cha. Cậu đã nghĩ, trước khi mất, nhất định cha là một người dịu dàng giống như mẹ – cha sẽ rất yêu vợ, và cũng rất áy náy vì không thể hoàn thành nghĩa vụ của một người cha với con mình.

Nhưng Thẩm Mộ đang đứng cạnh cậu thì hoàn toàn chẳng có vẻ gì là như thế. Vì Đường Kiều, cậu đã từng thu thập hết thông tin về hắn – hắn ích kỷ, hắn lạnh lùng, hắn vì mục đích của bản thân mà không tiếc hy sinh bất cứ thứ gì – chuyện hắn dựa hơi cha vợ để phát triển ở nước ngoài vẫn là chuyện cười trong giới thương nhân đây. Rõ ràng hắn là kiểu người y hệt Thẩm Ngôn, người như vậy sao có thể là cha cậu được?

Nếu thật là thế, vậy cậu thà coi như cha đã chết còn hơn.

Cuối cùng, cậu vẫn không nhịn được mà liếc sang hắn một cái – chỉ thấy sắc mặt hắn trắng bệch, lặng thinh không nói được một lời. Nói cũng phải, bất kỳ người đàn ông nào đột nhiên biết được mình có một thằng con chỉ nhỏ hơn mình mười tám tuổi đều không thể tiếp thu nhanh được.

Nhưng Đường Kiều thì chẳng có tâm trạng đâu mà quan tâm xem cha con họ nghĩ gì. Anh nhìn Thẩm Ngôn, lạnh lùng nói: “Tam gia, cháu đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, giờ đi được chưa?”

Gã gật đầu, còn quan tâm hỏi: “Được. Có muốn tôi cho người đưa cháu về không?”

Anh cười cười: “Cảm ơn ý tốt của chú.” Rồi bước thẳng qua người gã, đi ra cửa.

Thẩm Duy Thần ngẩn người, lập tức đuổi theo.

Thẩm Ngôn thản nhiên sửa lại cà vạt rồi mỉm cười với Thẩm Mộ: “Nào, cùng xuống cắt bánh sinh nhật với tôi đi.”

Hắn cố gắng bình tĩnh lại, tạm để chuyện của Thẩm Duy Thần sang một góc: “Chú muốn gì?”

Gã tỏ vẻ vô tội: “Thì mời cháu tiếp tục tham gia sinh nhật tôi thôi. Sao hả, con cháu đi rồi, giờ cháu cũng muốn đi nữa chắc?”

Hắn cố dằn ham muốn giết người xuống, nghiêng răng nghiêng lợi: “Chú biết ý tôi là gì — chỗ ảnh đây tính sao đây?..”

“À.” Hình như giờ gã mới nhớ ra là có chuyện này, nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi cũng chưa biết nữa. Tặng nó cho cha vợ cháu coi như là quà mừng thọ năm mươi nhé, được không?”

“Thẩm Ngôn!” Đây là lần đầu tiên hắn gọi thẳng tên gã: “Chú nhất định phải đuổi tận giết tuyệt mới được sao!”

Gã chỉ mỉm cười đầy thâm ý: “Cẩn thận thôi mà.”

Lúc xông ra, trên người Đường Kiều chỉ khoác mỗi áo khoác của Thẩm Duy Thần. Buổi tối trời khá lạnh, nhưng hình như anh chẳng cảm thấy gì cả, chỉ phăm phăm tiến về phía trước.

Anh vốn định vậy một chiếc taxi để về nhà, nhưng chẳng hiểu sao cứ thế đi mãi, đến khi Tin!! — một tiếng và ánh sáng lóa mắt chiếu vào mặt, anh mới vô thức giơ tay lên.

Người anh đột nhiên bị kéo mạnh về sau, bị ôm vào một ***g ngực ấm áp dày rộng. Tiếng phanh xe gấp vang lên ngay sau đó.

Lúc này anh mới định thần lại — nhìn cái xe mà suýt nữa mình đã tông vào, anh sợ đến ứa mồ hôi lạnh.

Tài xế hồn hển kéo cửa kính xuống, tức giận gào lên: “Đm! Muốn chết cũng đừng liên lụy đến người khác!”

Một giọng nói quen thuộc vang lên sau tai anh: “Xin lỗi, xin lỗi chú ạ.”

“Đồ điên!” Bác tài lăm bầm vài câu rồi chạy xe tiếp – coi như mình ăn ở vậy.

Đường Kiều xoay người, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của cậu: “Đừng... đi theo tôi nữa.”

Nhưng cậu vẫn nắm chặt tay anh: “Để em đưa anh về nhà.”

Anh thở dài, im lặng.

Không bao lâu sau, cậu đã lái xe đến. Anh lên xe, bỏ lại chốn ăn chơi sa đọa này ở sau lưng mà quay về tổ ấm của mình.

Trên đường đi, Thẩm Duy Thần có ghé vào tiệm thuốc. Về đến nhà là cậu bôi thuốc cho anh ngay, hai mắt rũ xuống, vẻ mặt rất ngoan ngoãn dịu hiền, nhưng tay thì đã run lên bần bật.

Đột nhiên anh nói: “Em có nhiều chuyện muốn hỏi tôi lắm phải không?”

Cậu ngẩng lên, im lặng nhìn.

“Ví dụ như là, vì sao mẹ em và tôi lại luôn gạt em, hay quan hệ rắc rối giữa tôi và Thẩm Mộ...”

Cậu lắc đầu, cầm tay anh lên rồi khẽ hôn lên đó: “Anh... có đau không?”

Anh giật mình: “... Vẫn ổn.”

“Nhưng em thì đau. Đau lắm.”

Tim anh nhói lên một cái.

Cậu ghé sát lại, ôm ghì lấy eo anh: “Em sẽ không tha thứ cho bất kỳ ai làm anh bị thương. Dù là ai cũng thế.”

Đường Kiều nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của cậu, như anh đã từng làm vô số lần.

“Em thực sự rất thích anh, thích đến không chịu được. Có những khi nhìn anh, em còn thấy mình không thở nổi..”

“Tôi cũng thế.” Anh nhắm mắt lại, không nói ra về sau.

“Có chuyện gì xảy ra em cũng mặc, em chỉ muốn anh thôi. Chỉ cần có anh, em sẽ không sợ gì hết.”

Khóe mắt anh bỗng ướt ươn ướt. Anh cố gắng chớp chớp mắt, nhưng cảnh vật trước mặt vẫn cứ mờ mờ, như thể sắp vỡ vụn ra.

“Duy Thần... Thẩm Duy Thần!” Anh ôm lấy mặt cậu, buộc cậu phải đối diện với mình. Hai mắt cậu đã đỏ bừng, nom như con thỏ nhỏ vừa yếu ớt vừa đáng yêu, làm anh lại nhớ đến dáng vẻ cậu hồi còn bé.

Rất nhiều năm trước, khi anh gặp cậu lần đầu tiên, trông cậu cũng như thế này – đứa bé bị bắt nạt nhưng không lại biết phải khóc lóc với ai. Hơn hai chục năm trôi qua, cậu đã trưởng thành, cao hơn anh, khỏe hơn anh, nhưng vẫn chỉ đứng trước anh mới dám rơi nước mắt.

“Thẩm Duy Thần, nhìn vào tôi đây.” Giọng anh dịu dàng như nước: “Thứ em cần bây giờ không phải là tôi, mà là sự yên tĩnh. Em và tôi đều cần yên tĩnh, để tĩnh táo lại suy xét mọi chuyện, để nghĩ xem giờ mình nên làm gì.”

“Em...”

“Nghe tôi nói đã.” Anh kiên quyết ngắt lời cậu: “Đến lúc rồi. Tôi đã nói là chúng ta cần một khoảng thời gian để suy nghĩ – giờ ở cùng nhau chỉ làm rối loạn nhau thôi. Em không thể ép tôi!”

Giọng cậu run rẩy: “...Anh còn muốn đi đâu? Sau đó thì thế nào?”

“Tôi muốn ở một mình. Em là đứa trẻ mà tôi yêu thương nhất, nhất định... tôi sẽ trở về thôi.”

Dường như cậu đã hiểu, mím mím môi: “Anh muốn đi bao lâu?”

Anh nghĩ một chốc rồi nói: “Một tháng. Cho tôi một tháng.”

“Anh sẽ về chứ?”

“Nhất định.”

Thoáng chốc nghe được lời khẳng định của anh, cậu có cảm giác như mình vừa được vớt lên từ đáy biển.

Thấy cậu như vậy, anh cũng không đành lòng nói tiếp — một tháng chỉ là thời gian để anh nghĩ, còn câu trả lời dành cho cậu... chính anh cũng không rõ nữa.

“Em lớn rồi.” Anh nói: “Chuyện của Thẩm gia... tôi không giúp gì được. Tôi chỉ có thể nói – Thẩm Ngôn không tốt với em vô điều kiện đâu.”

Nhớ đến chuyện vừa xảy ra ở khách sạn, cậu gật đầu: “Em biết.”

“Không hiểu sao tôi lại vô thức cho ông ta là người tốt chứ, chắc là vì Lan Chi...” Anh bật cười tự giễu: “Còn về Thẩm Mộ, tôi không có cách chống lại hắn, thậm chí còn không dám trái lời, nếu không thì đã không bị hắn trói buộc lâu như vậy.”

“Em sẽ không để chuyện này tiếp diễn!”

Anh dịu dàng ve vuốt khóe mắt cậu: “Muộn rồi. Ngủ đi.”

Hai người rửa mặt qua loa rồi nằm lên giường. Thẩm Duy Thần không muốn đi ngủ, hình như anh cũng vậy, đến khuya mà vẫn cảm nhận được người bên cạnh đang lật tới lật lui.

Đến gần sáng, hơi thở của Đường Kiều cuối cùng cũng làm cậu an tâm, nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Khi cậu tỉnh dậy thì anh đã đi rồi.

Trừ ví và vài giấy tờ quan trọng, còn đâu anh chẳng mang gì theo. Anh để lại một tờ giấy cho cậu, viết — Một tháng sau, hẹn gặp lại.

Cậu nắm chặt tờ giấy, nước mắt từng giọt rơi.

Đây sẽ là lần cuối cùng cậu khóc.

Chờ một tháng sau, chờ anh trở lại, mọi chuyện sẽ khác hoàn toàn.

73. Chương 73

Lúc Đường Kiều rời khỏi nhà trọ thì mới là năm giờ sáng. Phía chân trời le lói ánh nắng, trên đường chẳng có ai, thi thoảng lắm mới có vài chiếc oto lướt qua anh.

Lòng anh như trút được gánh nặng.

Đã có quá nhiều chuyện xảy ra kể từ khi anh về nước đến giờ – anh cần thời gian để suy nghĩ cho thật thấu đáo.

Lời hứa một tháng sau trở về với Thẩm Duy Thần không phải do anh tiện miệng nói ra. Trong một tháng này, có hai người mà anh nhất định phải gặp được.

Là Đường Hoài Chương và Triệu Lan Chi.

Nếu Đường Kiều nhớ không nhầm thì ba anh đã đến tuổi về hưu rồi, còn về hưu xong rồi thế nào thì ông chưa từng nói. Anh không thể bỏ mặc ông được – ông là ba anh, đồng thời cũng là lợi thế duy nhất trong tay Thẩm Mộ. Một khi lợi thế này biến mất, thì cũng là lúc anh có thể thoát khỏi hắn.

Còn về Triệu Lan Chi... Thẩm Ngôn là mấu chốt trong chuyện này, nhưng anh chỉ biết sơ sơ về gã. Đường như chưa ai có thể thực sự hiểu gã cả, chứ đừng nói gì là đi vào lòng con người bạc tình ấy – nếu có, anh chắc người đó sẽ là Triệu Lan Chi. Anh vẫn luôn coi y là bạn tri kỷ, nên anh không thể chịu được.... nếu y cũng giống như những minh tinh lớn bé trong công ty, đều là sủng vật do Thẩm Ngôn bao dưỡng.

Nhưng từ khi đột ngột bỏ đi vào ba năm trước, anh vẫn chưa liên lạc lại với y lần nào. Có khi giờ y còn chẳng buồn để tâm đến anh nữa ấy.

Điện thoại của anh vẫn nằm trong tay Thẩm Duy Thần. Anh nghĩ một chốc rồi vẫy một chiếc taxi vào, dựa theo trí nhớ mà tìm đến nhà Triệu Cẩm Chi – trước khi xuất ngoại, anh có đến nhà họ vài lần để thăm đôi song sinh đáng yêu đó.

Lúc Đường Kiều đứng trước cửa nhà Triệu Cẩm Chi thì mới là 6h. Dù giờ này mà đánh thức nhà người ta thì hơi ngại, nhưng anh vẫn nhấn chuông ngay lập tức.

Ngạc nhiên là – ngay phút sau cửa đã mở ra.

Triệu Cẩm Chi gầy hơn nhiều so với ba năm trước, nhưng vẫn thuộc hàng ngũ những người béo. Y đang mặc đồ thể thao, chân xỏ đôi giày chạy bộ, hẳn là chuẩn bị đi tập thể dục buổi sáng.

Thấy người đến là ai, y ngẩn người, tháo kính xuống lau lau rồi đeo lại, nhìn anh từ trên xuống dưới, đoạn run rẩy mở miệng: “Đường... Đường Kiều?”

Anh mỉm cười: “Phải, là tao đây. Cẩm Chi, đã lâu không gặp.”

“Cái thằng này!” Y gầm nhẹ rồi xông đến ôm chầm lấy anh, giọng đã hơi nức nở: “Mấy năm nay mày đã đi đâu! Làm tao lo muốn chết!”

Anh vỗ vỗ vai y, an ủi thằng bạn nối khố của mình: “Đừng có khóc đấy nhé. Mày đã làm ba rồi cơ mà.”

Y bật cười: “Tao thèm mà khóc đấy!”

Lúc này, Lý Vân Thư đi từ trên tầng xuống: “Ông xã à, ai đến thế?”

Y hít hít mũi: “Là bạn anh, Đường Kiều! Em còn nhớ không?”

Cô ngạc nhiên: “Là anh Đường à? Tốt quá, cuối cùng anh cũng về rồi. Mấy năm nay Cẩm Chi cứ nhắc anh mãi đấy.”

Anh gật đầu chào hỏi với người phụ nữ trung niên xinh đẹp vừa đến, cười hỏi: “Hai bé con đâu hết rồi?”

“Mấy đứa nó còn đang ngủ.”

“Thế hả? Ngại quá, lần này tôi đến vội, chưa kịp mang quà rồi.”

“Mày nói gì thế!” Triệu Cẩm Chi trách: “Giữa tao với mày còn cần khách sáo làm gì? Nói mau, ba năm trước, mày...”

Đường Kiều ngắt lời y: “Chuyện này nói ra rất dài, để vào trong rồi từ từ nói chuyện.”

“A, ừ, vào phòng làm việc của tao đi.”

Lý Vân Thư nói: “Anh Đường vẫn chưa ăn sáng đúng không? Giờ em đi chuẩn bị rồi mang lên cho các anh nhé.”

“Rất cảm ơn cô.”

—

Trong phòng làm việc.

Đây là lần đầu tiên Đường Kiều kể lý do thực sự làm mình rời đi cho người thứ tư biết.

Anh cũng thấy lạ – mấy năm gần đây, anh vẫn thà đeo gánh nặng trên người chứ không muốn cho ai biết hết, kể cả Triệu Lan Chi hay là Thẩm Duy Thần. Nhưng bây giờ khi đối mặt với người thuần khiết vô tội như Triệu Cẩm Chi, anh lại có thể tự nhiên kể ra như thế – chắc là vì y không cùng thế giới với bọn họ. Chìm trong giới học thuật lâu năm làm y mù tịt về thương giới – dù rõ ràng là y sinh ra trong một gia đình làm thương nhân.

Hoặc đơn giản là vì... anh không muốn im lặng chịu đựng nữa.

Nghe xong mọi chuyện, Triệu Cẩm Chi cực kỳ tức giận, đập một phát thật mạnh lên bàn – làm Lý Vân Thư vừa mang bữa sáng vào cũng giật nảy mình.

“Ông xã!” Cô hoảng hốt kêu: “Anh đang làm gì thế?”

“Không có gì đâu.” Anh bình tĩnh nói: “Vài chuyện tôi kể làm cậu ấy hơi tức giận thôi.”

“Thật là...” Cô nhỏ giọng oán trách: “Trước mặt khách cũng nên kiềm chế một chút chứ.”

Anh cười cười lắc đầu: “Thôi, tôi đã quen rồi.”

Bữa sáng cô mang đến là hai phần bánh mì nướng còn nóng, trứng rán và hai cốc sữa – rất đơn giản, nhưng cũng tràn ngập hương vị của gia đình.

Cô đưa đồ xong thì lập tức rời đi, để lại không gian cho đôi bạn bè đã lâu không gặp.

Nhìn bóng lưng của cô, Đường Kiều không khỏi nghĩ – thực ra, Triệu Cẩm Chi đang rất hạnh phúc. Có một người vợ đảm đang dịu hiền, có một đôi song sinh bảo bối, chưa bao giờ phải lo về tiền bạc, lại có thể làm công việc mình thích... Có lẽ y là người viên mãn nhất trong cả đám bọn họ.

“Thẩm Mộ thật quá ghê tởm!” Triệu Cẩm Chi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Uổng công tao còn coi anh ta là bạn bè tốt nhất! Thế mà anh ta lại dám lấy bác Đường ra để uy hiếp mày, không thể tha thứ được! Tao muốn tuyệt giao với anh! Mày đừng có ngăn tao!”

Đường Kiều gật đầu đồng ý, trong lòng thì đang nghĩ – đúng là y tin người thật, nói gì tin nấy.

“Thế giờ mày định làm gì?” Y hỏi: “Dù mày làm gì thì tao cũng ủng hộ! Tao không có cách thì còn có anh tao...”

Anh giật mình: “Thực ra... lần này tao đến là để hỏi thăm tin tức về anh ấy.”

“...Hả?”

“Mấy năm nay... anh ấy vẫn khỏe chứ?”

Y nhún nhún vai: “Chắc là khỏe.”

Mặt anh tối sầm lại: “Chắc là thế nào? Chẳng lẽ anh em bọn mày cũng không liên lạc với nhau á?”

“À, cũng không hẳn là thế. Cuối tuần nào anh cũng đến nhà tao ăn cơm, hai đứa con tao còn thích ảnh lắm cơ mà.”

Anh biết Triệu Lan Chi rất thích trẻ con – lúc Thẩm Duy Thần còn nhỏ, y cũng cưng cậu lắm: “Thế chuyện giữa ảnh và Thẩm Ngôn là thế nào?”

Nghe đến tên Thẩm Ngôn, Triệu Lan Chi hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Tao cũng không rõ lắm. Ba năm trước, mày vừa đi được không lâu thì anh ấy come out với gia đình, còn cãi nhau với ba mẹ tao một trận. Nhưng càng về sau thì ba mẹ càng thỏa hiệp – dù sao thì cơ nghiệp trong nhà còn nhờ cả vào anh ấy, sau nữa thì họ cũng làm lơ đi, không nhắc lại chuyện đấy nữa.”

Anh nghĩ một chốc rồi gật đầu – nghĩ cũng phải, dù sao thì nhà họ Triệu cũng có hai đứa con trai, công mất một đứa thì cũng đành, muốn giữ con thì phải chấp nhận thôi.

Anh hỏi tiếp: “Mày có biết giờ anh ấy đang ở đâu không?”

Y giật mình: “Hả? Anh ấy không ở thành phố S à?”

Anh đỡ trán – thật không chịu nổi thằng bạn ngốc bẩm sinh này mà: “Mày gọi thử xem, hỏi anh ấy đang ở đâu.”

“À, ừ.” Y luống cuống lấy điện thoại ra.

Chuông kêu hồi lâu nhưng không có ai nhấc máy. Triệu Cẩm Chi đành phải ngắt kết nối, bất lực nhìn Đường Kiều.

“...Hay gọi cho thư ký của anh ấy thử xem?”

“Đúng rồi!”

Lần này thì đối phương nhấc máy rất nhanh. Thư ký đã làm việc cho Triệu Lan Chi nhiều năm, biết y rất thương yêu người em trai này nên không giấu diếm chuyện gì cả, hỏi gì đáp nấy, thậm chí còn đưa cả địa chỉ khách sạn mà y đang ở ra.

Lấy được địa chỉ rồi, cuối cùng anh cũng thở phào nhẹ nhõm: “Tao phải đi đây.”

“Hả?” Y nhíu mày: “Đi luôn á?”

“Ừ, tao có việc phải tìm Lan Chi gấp.” Anh an ủi: “Bao giờ giải quyết xong thì tao sẽ mời mày một bữa, nhất định đấy.”

Y không muốn lắm nhưng cũng không muốn phá vỡ kế hoạch của bạn: “Vây... cũng được. Để tao tiễn mày.”

Lúc họ xuống tầng, Lý Vân Thư đang ở trong phòng ăn cho hai đứa trẻ ăn sáng. Thấy Đường Kiều xuống, cô lập tức bảo con mình: “Chào chú đi con.”

Năm nay hai đứa nhóc mới gần tròn năm tuổi, không biết có phải vì gen của Triệu Cẩm Chi quá mạnh hay không mà đứa nào đứa nấy mập tròn, hai má phình phính nom cực kỳ đáng yêu. Chúng hơi sợ người lạ, được mẹ nhắc rồi mới lí nhí: “Cháu chào chú Đường ạ.”

Đường Kiều cười nói: “Xin chào. Chắc không nhớ chú đâu đúng không?”

Hai nhóc nhìn nhau, im lặng không đáp.

Anh cố nhịn cái sự muốn nhéo má chúng xuống, quay sang nói với Lý Vân Thư: “Cảm ơn cô nhé, ngại quá, vì có việc nên tôi phải đi trước đây.”

“Anh ở lại ăn trưa đã chứ?”

“Thôi, để lần sau vậy.”

Vợ chồng Triệu Cẩm Chi tiễn anh ra cửa. Tạm biệt họ xong, anh lập tức phi thẳng ra sân bay, đặt vé chuyến gần nhất đến nơi chỉ định.

Khí hậu nơi anh đến hoàn toàn khác với trong nước, nóng ẩm cực kỳ. Đường Kiều cởi áo khoác, cởi cà vạt ra rồi vẫy một chiếc taxi đến khách sạn nơi Triệu Lan Chi đang ở.

Địa chỉ mà thư ký đưa cho Triệu Cẩm Chi rất chi tiết, còn ghi rõ cả số phòng của y. Làm thủ tục checkin xong, anh để vội hành lý vào phòng rồi chạy ngay sang đó.

Tim anh đập thình thịch, đứng trước cửa phòng y mà không ngừng tưởng tượng ra vẻ mặt y khi trông thấy mình. Nhưng mà, chờ mãi mà bên trong vẫn không có động tĩnh.

Hay là y ra ngoài rồi? Nói cũng phải, y đến đây là để du lịch, ai lại suốt ngày ru rú trong phòng làm gì.

Anh ăn qua loa cho xong bữa trưa rồi ngồi ngoài sảnh, chăm chăm chú ý đến cửa ra vào – nhưng chờ đến tối mà y vẫn chưa xuất hiện.

Anh đứng ngồi không yên, liền hỏi một nhân viên gần đó: “Quanh đây có tụ điểm vui chơi nào không?”

“Đêm nay ở bãi biển có Vũ hội Trăng đầy.”

“Vũ hội Trăng?”

“Ừ.” Người nọ mờ ám cười: “Hàng trăm hàng nghìn gay cùng mặc sơ mi trắng sẽ tụ tập lại đây, ăn uống vui chơi trên bãi biển... Tiết mục cố định hàng năm ở đây đấy.”

“Thế hả.” Đường Kiều chớp chớp mắt: “Tôi hiểu rồi, cảm ơn cậu nhé.”

74. Chương 74

Bãi biển vào buổi tối luôn có cảm giác khác hẳn ban ngày. Trời trăng, cát trắng và... vô số mỹ nam với đủ loại phong cách.

Nếu đã tới nơi được gọi là Vũ hội Trăng thì đương nhiên là Đường Kiều phải tuân thủ quy tắc. Anh mặc một chiếc sơ mi trắng đơn giản, đi bộ trên cát đến nơi tổ chức, gió mang theo hơi biển thổi tung tà áo anh.

Chưa đến nơi thì anh đã nghe thấy tiếng hoan hô ồn ào từ xa truyền lại càng đến gần thì càng thấy nhiều trai đẹp hơn. Họ đều mặc sơ mi trắng, nhưng phía dưới thì lại mỗi người một kiểu – người mặc quần bò, người thì mặc quần bó, có người còn mặc thẳng đồ lót luôn... Trong tay mỗi người là một ly sâm panh, cùng nhau nhảy múa vui đùa, nom cực kỳ vui vẻ.

Thời còn hai mươi, anh và Triệu Lan Chi cũng từng rất thích mấy kiểu vũ hội thể này, lần chơi nào cũng quẩy tới bến. Dù sao thì họ cũng không có cơ hội làm vậy khi ở trong nước – ở đó nắm tay cũng bị người kỳ thị chứ đừng nói là thác loạn thể này. Có thể buông thả bản thân ở nơi xa xứ, âu cũng là một trải nghiệm thú vị cho mỗi người phải không.

Nhưng hôm nay, Đường Kiều lại chẳng có hứng chơi chút nào.

Khi anh đến nơi cũng là lúc vũ hội đạt đến đỉnh điểm – âm nhạc và tiếng cổ vũ làm lỗ tai anh phát đau. Anh cố gắng tập trung tìm kiếm – tuy ở đây có nhiều người nhưng lại ít người phương Đông, nên tìm người cũng không khó lắm.

Trong lúc tìm, có không ít người mon men tiếp cận anh nhưng anh đều từ chối, thậm chí còn chẳng buồn liếc người ta thêm cái nào. Người bị từ chối cũng không tức giận, dù sao thì... ở đây còn thiếu gì đàn ông khác chứ.

Nửa giờ sau, Đường Kiều đã thấm mệt, áo sơ mi cũng ướt mồ hôi. Chên chên chúc chúc giữa đám đàn ông đang tỏa ra hormone nam tính nồng nặc chẳng phải là chuyện dễ chịu gì, làm anh lại vô thức nhớ đến... hơi thở sạch sẽ và thoả mái của Thẩm Duy Thần.

Chợt lướt thấy một bóng hình quen thuộc, anh giật mình, vội đẩy đám người xung quanh ra để chen đến.

Trước mắt anh là một người đàn ông tóc đen với vẻ ngoài tinh tế và vóc người dong dỏng, đang cuồng nhiệt khiêu vũ với một chàng trai tóc vàng mắt xanh. Bên mỗi người tóc đen ngậm một miếng thuốc, nom cực kỳ quyến rũ và ma mị – đó không phải là Triệu Lan Chi thì là ai?

Đã ba năm không gặp, hình như y gầy hơn trước, nhưng vẻ tuấn tú và hơi thở bất cần đời ấy thì vẫn không thay đổi. Đường Kiều khó mà tưởng tượng được – một người phóng khoáng như y mà lại có thể... dây dưa với Thẩm Ngôn nhiều năm như thế.

Không để anh kịp phản ứng, đột nhiên y ôm chầm lấy thanh niên tóc vàng rồi hôn lên môi cậu ta, không chút do dự.

Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời... Vừa nghĩ, anh vừa xông đến, cố tách hai người họ ra.

Thanh niên tóc vàng khó chịu ra mặt – đang vui thì bị quấy rầy mà – liền đẩy vai anh một cái: “Này, cái quái gì thế? Tôi gặp anh ta trước mà!”

Đường Kiều bình tĩnh đáp: “Anh ấy là bạn trai tôi.”

Đối phương ngẩn người, lăm lăm cngt rồi bỏ đi.

Nhìn vẻ mơ màng của Triệu Lan Chi, Đường Kiều cau mày nói: “Anh... cần thuốc à?”

Máu trong người y lúc này đang cuộn trào không thôi, chỉ cảm thấy người trước mắt rất quen thuộc, vẻ ngoài cũng là kiểu mà mình thích, liền — ôm choàng lấy người nọ, chu miệng đòi hôn.

Đường Kiều trợn tròn mắt, cố gắng trốn khỏi y. Bị từ chối thì y hơi ngạc nhiên, đứng đờ ra đó, cắn cắn môi nhìn anh, vẻ tủi thân cực kỳ.

Anh bị nhìn đến độ trái tim không cứng rắn nổi nữa, vội vàng ôm lấy y: “Lan Chi, là em, Đường Kiều đây. Anh còn tỉnh táo chứ?”

Triệu Lan Chi nhìn chằm chằm vào anh một chốc: “...À, là em hả.”

Anh thở dài một hơi, xem ra y vẫn còn chút lý trí: “Để em mang anh về khách sạn trước đã.”

Môi y giật giật: “Được lắm, ta cùng về khách sạn. Rồi anh sẽ xé quần áo em ra, đè em lên giường, quật ngã như trong đấu vật ấy. Chưa hết đâu, anh sẽ dùng lưỡi liếm cổ em, rồi xuống ngực, xuống...”

Thoáng chốc mặt anh đỏ bừng. Quả nhiên không nên kết luận sớm – chắc chắn là giờ y đang không tỉnh táo. Anh đỡ lấy y, dịu dàng dụ dỗ: “Nào, chúng ta cứ về trước đã, sau đó thế nào thì tùy anh.”

Thế mà y lại gật gù: “Ừ, ừ...”

Chật vật mãi, Đường Kiều mới vác được Triệu Lan Chi về khách sạn. Ngay khi cửa vừa đóng vào, y lập tức đè anh lên tường mà hôn hít, mà vuốt ve, động tác cực kỳ lỗ mãng. Lúc bị đẩy ra lần thứ hai, y đã tửu thân lắm rồi, trừng mắt nhìn anh như thể sắp khóc: “Sao em lại ngăn anh?”

Anh vuốt tóc y, an ủi: “Giờ anh đang không tỉnh táo, phải ngủ một giấc trước đã. Chờ anh tỉnh rồi ta lại làm tiếp nhé, được không?”

“Không được.” Y lắc lắc đầu, dụi dụi vào người anh: “Anh muốn mà...”

Đường Kiều thở dài, vừa dụ dỗ vừa lôi y lên giường: “Anh chờ một tí, em về ngay.”

“Ừm.”

Đến phòng WC, Đường Kiều nhìn vào mình trong gương, trong lòng bắt đầu đấu tranh tư tưởng.

Thực ra, với quan hệ giữa anh và y thì giờ anh có handjob cho y thì cũng được thôi nhưng không biết lúc tỉnh lại, y có tức chết không nhỉ... Mà lẽ Thẩm Ngôn biết thì sao? Chắc là gã cũng chẳng có ý kiến gì đâu, gã có để y vào lòng đâu mà...

Nghĩ vậy, anh liền hít sâu một hơi, xắn tay áo lên rồi hùng dũng bước ra ngoài.

“Lan Chi?” Anh gọi một tiếng.

Không có tiếng đáp – Triệu Lan Chi đang nằm trên giường, đôi mi thật dài dịu ngoan phủ xuống, làm anh không nhịn được vuốt nhẹ lên nó: “...Chúc ngủ ngon.”

Sáng hôm sau.

“Lan Chi? Triệu Lan Chi?”

Mi mắt y hơi run run, rồi từ từ mở mắt. Đập vào mắt y là một khuôn mặt vô cùng quen thuộc – là Đường Kiều đang cúi xuống, lo lắng nhìn y.

“Anh không sao chứ?”

Y lại nhắm mắt lại, vùi đầu vào gối, rầu rĩ kêu: “...Hóa ra là em hả.”

Đường Kiều hơi giật mình – trái với tưởng tượng của anh, hình như y không có vẻ gì là kinh ngạc cả. Với hiểu biết của anh thì y hẳn sẽ không bình tĩnh như thế này đâu – gặp lại thằng bạn đã ba năm biệt tích, y có vung nắm đấm mới là chuyện thường đấy.

Triệu Lan Chi lão đảo ngồi dậy, xoa loạn mái tóc đã rối bù, cúi kính nói: “Có thuốc lá không?”

Anh móc trong túi ra một gói, y giật lấy rất nhanh rồi lục lọi tủ đầu giường tìm bật lửa. Châm thuốc rồi rít sâu một hơi, từ từ nhả ra từng làn khói trắng: “Chiều qua Triệu Cẩm Chi đã mail cho anh – rồi anh biết là em sẽ đến.”

Đường Kiều giật mình.

Nhất thời, cả hai đều không nói gì cả. Điếu thuốc trên tay Triệu Lan Chi càng lúc càng ngắn, khi khói dần tan đi, y dúm nó xuống gạt tàn rồi ngược lên nhìn anh, nói: “Nó còn kể cho anh biết lý do vì sao ba năm trước em bỏ đi.”

“...Em xin lỗi. Đúng ra em không nên giấu anh.”

“Chuẩn đấy.” Y cười khẩy: “Em cũng ngốc thật. Cứ để cho Thẩm Mộ thích làm gì thì làm, còn giấu diếm tất cả để xuất ngoại – em nghĩ thế là ngẫu lắm chắc? Em nghĩ mình đang diễn phim à? Hả?”

“Em chỉ không muốn liên lụy đến anh...”

Y bật cười: “Liên lụy đến anh? Thôi nào, Thẩm Mộ còn chưa có cái khả năng đấy đâu. Mà nếu nó có có thật đi chăng nữa, thì cả hai ta cùng đối mặt không phải là tốt hơn à? Mà ta có không chống được, thì còn có Thẩm...” Như đột nhiên cần phải đầu lưỡi, y thoáng chốc im bật, sắc mặt cũng chìm xuống.

Đường Kiều cười khổ: “Chuyện qua thì đã qua rồi, thôi đừng nói thêm nữa.”

“Nói cũng phải. Vậy thì nói về tương lai đi.”

Y nói rất đúng – thứ anh quan tâm nhất bây giờ cũng không phải là chuyện đó, mà là một đáp án từ y.

“Lan Chi.” Anh nhìn vào đôi mắt mèo hẹp dài ấy, tim đập như trống dồn: “Anh... còn trách em không? Giờ em vẫn là bạn của anh chứ?”

Hai người nhìn nhau một lúc, nhìn đến độ y hơi mất tự nhiên, nhìn sang chỗ khác rồi hắng giọng nói: “Nếu không còn thì em đã không tìm được anh rồi – anh sẽ bỏ đi ngay lúc nhận được mail của Cẩm Chi.”

Cuối cùng, Đường Kiều cũng mỉm cười.

Triệu Lan Chi vén chân đứng dậy, bắt đầu mặc quần áo. Người y hoàn toàn bình thường, không đau nhức ở đâu cả – hẳn là tối qua vẫn chưa xảy ra chuyện gì. Tuy không nhớ chính xác mọi chuyện, nhưng y nhớ là trước khi đến vũ hội này, y đã quyết định là sẽ thác loạn một đêm. Đẳng nào thì kẻ kia cũng chẳng quan tâm xem y ở với ai, hôm ai ôm ai, thì y cần gì phải thủ tiết như đàn bà vì gã chứ?

Nghĩ đến kẻ kia, đầu y lại bắt đầu nhưng nhức, mà trái tim cũng ê ẩm đau – nhưng trước mặt Đường Kiều thì y vẫn tỏ ra như thường: “Anh đã biết hết những chuyện gần đây rồi.”

Anh ngạc nhiên: “Anh biết á?”

“Ừ. Ông ta...” Y dừng lại một lúc, bình tĩnh nói: “...đã nói với anh từ lâu rồi.”

“Và anh để mặc ông ấy thích làm gì thì làm?” Anh thấp giọng nói.

“Thế thì có gì không tốt. Mấy năm nay Thẩm Mộ ở nước ngoài đã dần thoát ly khỏi Thẩm Ngôn rồi – mà tham vọng khổng lồ của ông ta rất mạnh, nhất định là không cho phép có nhân tố bất ổn phát triển ở nơi ngoài tầm kiểm soát đâu. Hơn nữa...” Y khẽ cười: “Kể cả anh có ý kiến đi chẳng nữa, thì có sao nào? Anh là cái thá gì cơ chứ.”

Không hiểu sao, Đường Kiều lại thấy y lúc này thật quá đáng thương: “Còn Thẩm Duy Thần thì thế nào?” Anh cắn răng nói: “Trong ảnh Thẩm Ngôn đang giữ không chỉ có Thẩm Mộ, mà còn có cả Thẩm Duy Thần. Dù sao thì giờ nó cũng là người của công chúng...”

“Trong ảnh có em nữa.” Y bổ sung.

“Em thì sao cũng được, nhưng còn Duy Thần...” Anh bắt đầu nói năng lộn xộn: “Thẩm Ngôn có muốn chen ép Thẩm Mộ hoàn toàn thì cũng không thể cuốn Duy Thần vào được.”

“...Em đúng là nặng tình với thằng nhóc kia thật đấy.” Giọng y hơi châm chọc: “Nhưng cứ yên tâm đi. Thẩm Duy Thần đã theo ông ta lâu như thế, sự cứng chiều suốt ba năm qua cũng không hẳn là giả, mà Thẩm Ngôn cũng hứa với anh là sẽ không làm hại thằng bé rồi. Mấy tấm ảnh này chỉ là lợi thế thôi – ông ta đang cược, cược vào sự liều lĩnh của Thẩm Mộ. Thẩm Mộ sẽ không dám động đây đâu, vì xét cho cùng, cha vợ cũng là ngọn núi dựa duy nhất của nó.”

“...Anh tin ông ta đến thế?”

“Bao nhiêu năm qua, ông ta chưa từng thua cược lần nào, khẳng định là lần này cũng không lừa anh.” Y cười cười: “Đẳng nào thì đó cũng là quả chia tay của gã. Mà nói chia tay hình như hơi quá – trong mắt gã, quan hệ giữa anh với gã chỉ là an ủi lẫn nhau thôi, phải hảo tụ hảo tán mới là lẽ thường.”

Hảo tụ hảo tán (): bắt đầu và kết thúc trong hòa bình.

Anh không nhận được hỏi: “Sao tự dưng anh lại muốn... đi?”

Y đáp rất bình tĩnh: “Anh lớn tuổi rồi, phí bốn năm cũng không nắm được trái tim của người kia, nên không muốn cố nữa. Thật ra, lúc mới biết người kia nuôi không ít tình nhân ở ngoài, anh đã từng gào thét oán giận hết như một bà vợ chanh chua, nhưng thế thì có ý nghĩa gì chứ? Anh cũng hiểu quy tắc trò chơi mà, giờ cứ quần lấy gã nữa thì hơi... vô liêm sỉ thật.”

Đường Kiều há hốc mồm – anh nên an ủi y một chút, nhưng lại chẳng biết phải nói gì hơn.

Triệu Lan Chi vẫn bình tĩnh mặc quần áo, như thể chuyện đang nói chẳng có liên quan gì đến mình: “Nên là, Thẩm Mộ không còn là vật cản trong đời em nữa. Giờ em thích gì thì cứ làm đi.”

Anh im lặng một chốc rồi nói: “Em không nghĩ Thẩm Mộ sẽ từ bỏ sớm thế đâu.”

Y nhún nhún vai: “Sao cũng được. Chuyện của nhà họ Thẩm, người ngoài là anh với em xen vào làm gì, không bằng đứng ngoài xem kịch vui thôi.”

Anh gượng cười: “Không biết cậu cả họ Triệu đây đã có kế hoạch gì rồi?”

“Kế hoạch hừm...” Y nheo mắt lại: “Anh định ở đất nước quyền rũ này thêm vài ngày, hưởng thụ mùi vị của Vũ hội Trắng. Sao, có muốn theo không?”

“Cực kỳ đồng ý.”

Triệu Lan Chi khoác áo sơ mi lên, thắt đến nút trên cùng: “Aizz, em nói xem. Nếu hơn mười năm trước em không từ chối anh, rồi hai ta chung sống, thì có phải sẽ không xảy ra những chuyện hôm nay không?”

“Ai mà biết được.”

.

75. Chương 75

Mấy ngày sau đó, Đường Kiều vẫn ở lại bãi biển với Triệu Lan Chi. Hai người hoàn toàn chẳng lo nghĩ gì cả, một lòng hưởng thụ tháng ngày bình yên trước mắt.

Sáng ra được ngủ đến tận tỉnh, ăn sáng xong rồi bắt xe dạo một vòng quanh thành phố quyền rũ này, đến chiều nắng đẹp thì nằm trên bãi biển tắm nắng, xuyên qua kính râm mà ngắm nhìn đất trời xanh thăm thẳm. Đường Kiều thấy mình như đang quay lại thời trung học, thoải mái sống vì bản thân, vứt hết mọi phiền não ra sau ô-tô.

Triệu Lan Chi cũng rất vui vẻ – hoàn toàn chẳng có vẻ gì là giống một người sắp buông tay một mối tình mười mấy năm. Hai người cũng ngầm hiểu ý nhau, không nhắc đến tên Thẩm Ngôn nữa. Y luôn luôn mỉm cười thật rục rờ, cũng kết bạn mới rất nhanh, nhưng có lẽ vì có Đường Kiều bên cạnh nên không có ý định tìm 419 nữa, có gặp được người vừa ý thì cũng chỉ uống rượu nói chuyện phiếm rồi thôi. Mỗi tối, hai người cùng nằm trên một cái giường, chuyện trò đến khi rơi vào giấc ngủ.

Vào ngày nghỉ cuối cùng, nơi này tổ chức một lửa trại – tuy quy mô không bằng Vũ hội Trắng lúc trước, nhưng vẫn thu hút được không ít người.

Đương nhiên là Triệu Lan Chi sẽ không bỏ qua mấy dịp ăn chơi thể này rồi. Theo lời y nói thì là — chán thì phải chơi!

Đủ loại trai xinh gái đẹp ăn mặc mát mẻ nhảy nhót quanh đồng lửa, thoải mái tỏa ra luồng nhiệt huyết thanh xuân. Triệu Lan Chi tay cầm chai bia, nhảy múa nửa ngày với một thiếu nữ tóc ngắn đội nón rộng vành – đến khi quay lại bên Đường Kiều thì người y đã đầm mồ hôi.

Y tu một hơi cạn sạch số bia còn lại – từng giọt mồ hôi chảy dọc theo khuôn mặt tinh xảo của y, nom cực kỳ gợi cảm, làm không biết bao nhiêu nam nữ phải ghé mắt nhìn.

Nhưng trong số đó không có Đường Kiều – anh vẫn nhìn chăm chăm vào đồng lửa, trên mặt không có biểu cảm gì, nên cũng không ai đoán được điều anh đang nghĩ.

Mai Triệu Lan Chi sẽ về nước, thế còn anh thì sao? Anh muốn đi đâu? Giờ mới được gần nửa tháng, chắc gì anh đã đủ can đảm để đối mặt với chuyện trong nước? Anh đã hứa với Thẩm Duy Thần, là khi quay về sẽ cho cậu một đáp án. Nhưng đáp án đấy là gì cơ chứ?

“Này.” Triệu Lan Chi khua khua tay trước mặt anh: “Em đang nghĩ gì thế?”

Đường Kiều định thần lại, thản nhiên đáp: “Không có gì.”

Y vỗ vỗ vai anh: “Đừng có giả vờ, anh hiểu em lắm mà.”

Đúng là anh không cần che giấu gì với y thật, nên đành nói thẳng: “Em cũng không biết nữa...”

“Đang nghĩ xem có nên chấp nhận Thẩm Duy Thần không hả?” Triệu Lan Chi đã biết chuyện cậu chính hình từ trước, cũng đã mang máng nhận ra tình cảm cậu giành cho anh hồi cậu còn thiếu niên, nhưng đáp án chính xác thì gần đây y mới biết được. Biết chuyện cậu giả làm Elvis để lừa Đường Kiều, y cũng bất ngờ lắm, nhưng vẫn có thể tiếp thu rất nhanh.

Y vuốt vuốt cằm: “Em có muốn nghe ý kiến của anh không?”

“...Không?” Anh rất không muốn bị người khác ảnh hưởng đến quyết định của mình.

Y lại nhấn mạnh: “Không muốn cũng không được! Em phải nghe anh nói!”

“...” Anh bất đắc dĩ đáp: “Thế anh còn hỏi em làm gì?”

“Em đừng nghĩ mãi về chuyện thằng bé lừa em nữa.” Y nói: “Nếu có cách yêu đương đơn giản hơn thì nó cần gì phải làm đến nước này? Nếu ngay từ đầu em chịu cho nó một cơ hội, thì đâu xảy ra mấy chuyện rắc rối sau đó nữa?”

Anh nhướn mày lên: “Anh đang trách em đấy hả?”

“Ý anh không phải thế.” Y hơi mất kiên nhẫn: “Thích thì ở với nhau thôi, không thích thì chia tay, sao phải xoắn!”

“Anh nói thì dễ lắm đấy.” Nếu tình cảm giữa người với người có thể dễ dàng như vậy, thì sao y và Thẩm Ngôn lại phải bước đến tình trạng này? Hình như ai cũng như thế, nói với bạn bè thì hùng hồn biết bao nhưng khi thực sự đối mặt với người trong lòng, thì bao nhiêu nguyên tắc hay tự tôn đều ném vào sọt rác hết.

“Em thừa nhận là em rất thích thằng bé, rất rất thích, nhưng mà... anh không thấy em mà đồng ý thì rất bất công cho nó à?”

“Phải hỏi chính em thôi.” Y đáp: “Em có yêu Thẩm Duy Thần không?”

Anh lắc đầu, cười khổ: “Em không biết mà.” Nhưng anh biết là mình rất rất yêu Elvis – người thanh niên mang hai dòng máu đã cho anh biết bao nhiêu ấm áp và dịu dàng.

Triệu Lan Chi thở dài: “Em đã nghĩ đến việc chung sống cùng nó chưa? Có muốn làm nó cảm thấy hạnh phúc? Nếu bị nó lạnh nhạt, em sẽ sợ chứ? Em có muốn chăm sóc thằng bé, cho nó mọi thứ tốt nhất của mình, muốn nó chỉ là của riêng mình không?”

Đường Kiều chớp chớp mắt, thần thờ nhìn về phía trước, trong đầu đã tràn ngập bóng dáng của cậu — lúc ban đầu.

“Sao thế?” Y hỏi.

“Không có gì. Mai ta về nước nhé.” Nói rồi, anh đứng dậy cởi áo khoác đưa y rồi lao vào sà n nhảy.

—

Cuối cùng, hai người vẫn không đi cùng một chuyến máy bay – cuộc gọi từ Đường Hoài Chương đã làm anh thay đổi toàn bộ lịch trình.

Vừa đến tuổi về hưu, Đường Hoài Chương liền xin nghỉ việc ở bệnh viện ngay lập tức. Ông không ở lại thành phố S để dưỡng lão, mà chọn quay về quê nhà của người vợ đã mất từ lâu.

Trong ký ức của Đường Kiều không còn nhiều hình ảnh về mẹ. Hình như trước khi mẹ mất, anh đã về đây vài lần, nhưng đó đã là chuyện từ lâu lắm rồi – giờ nhớ lại, anh chỉ mang máng nhớ về một đồng lúa vàng óng, khẽ lay động dưới cái nắng dịu nhẹ của mùa thu.

Xuống máy bay xong, anh đặt tàu, rồi ngồi xe bus để về quê mẹ.

Trái với thành thị phồn hoa, nơi đây là một vùng quê rất đổi thanh bình. Giữa những thửa ruộng là một con đường dài không thấy điểm cuối, vì đang là mùa xuân nên lúa không vàng như anh nhớ, mà là một màu

xanh non. Không khí cực kỳ trong lành, anh xoa loạn mái tóc đang bị gió xuân thổi tung, hướng thẳng về mục đích. Dưới trời chiều, bóng dáng anh trông lại càng thêm bé nhỏ.

Đi được một đoạn, Đường Kiều đến một ngôi nhà. Đây cánh cửa đã tróc sơn loang lổ ra, đập vào mắt anh là một vườn đào màu hồng nhạt, mà người đang quét sân chính là người mà anh đang tìm – Đường Hoài Chương.

Nhìn tóc ông thấp thoáng hoa râm, anh đột nhiên thấy lòng chua xót.

Đường Hoài Chương cũng nhìn thấy con, ngạc nhiên bước nhanh đến: “Đường Kiều? Sao con lại tìm đến đây?”

“Thư ký trước của ba nói cho con biết.” Anh nhìn quanh căn nhà cũ kỹ và khu vườn cần cỗi này: “Sao ba lại ở...?”

Ông để chổi sang một bên: “Nào, vào nhà rồi nói tiếp.”

Vào phòng, chưa để ông kịp mở miệng, anh đã nói trước: “Ba, ở thành phố S không tốt sao ạ? Sao tự dừng ba lại...?”

Ông rót cho con một chén nước, đoạn trầm giọng nói: “Ba ở thành phố đã hơn bốn mươi năm rồi. Để trụ lại được ở đó, ba đã bỏ ra nhiều lắm. Giờ ba đã già, chỉ muốn sống những tháng ngày yên tĩnh, dưỡng lão ở nơi không ai có thể làm phiền thôi.”

“Nhưng ba cũng không lớn tuổi quá mà, muốn ở lại bệnh viện thêm mấy năm nữa thì vẫn được...”

Đường Hoài Chương cười cười: “Ừ. Là ba chủ động xin về hưu đấy.”

Anh ngăn người ra.

“Ba là một bác sĩ, nhưng không phải cứ bám vào bệnh viện thì mới cứu người được.”

“Nhưng ở thành phố... thì con cũng tiện chăm sóc ba hơn...”

“Đường Kiều.” Ông dịu dàng nhìn con trai: “Vì ba, vì cái nhà này, con đã bỏ phí mất ba năm rồi. Giờ thì con không phải lo lắng gì nữa, muốn làm gì thì cứ làm, không cần lo cho ba. Ba ở đây tốt lắm, thật đấy.”

Trái tim anh bỗng ầm ập vô cùng, tựa như có cái gì đó cứ dâng lên, chực tràn ra. Anh nhẹ giọng kêu: “Ba à...”

Ông đứng lên, nói: “Phong cảnh ở đây rất đẹp, để ba dẫn con đi xem nhé?”

Đương nhiên là anh sẽ không từ chối.

Đường Kiều đi theo ba ra cửa sau, dọc đường khúc khuỷu quanh co, đi mãi đi mãi, cuối cùng là đến một con sông nhỏ.

“Ba thường đến đây để câu cá.”

“Không phải ba thích đánh golf sao? Con nhớ ba thường chơi nó mà.” Anh hỏi.

Ông chỉ cười: “Không, ba chưa từng thích nó.” Đoạn chỉ ra phía xa: “Nhìn kia.”

Theo hướng ông chỉ, anh thấy mặt trời đang dần dần khuất sau những thửa ruộng, ánh sáng màu cam ảm áp tỏa khắp không gian.

Đúng là một khung cảnh đẹp... Anh nghĩ, nếu có cơ hội, nhất định mình phải dẫn Thẩm Duy Thần đi xem mới được.

Như nhìn thấu suy nghĩ của con, Đường Hoài Chương cười nói: “Sau này nhớ dắt bạn gái theo.” Ông khựng lại một chút: “Hay bạn trai cũng được.”

“...Dạ?” Đường Kiều hơi ngạc nhiên – anh chưa từng nói tính hướng của mình cho ba biết: “Sao ba lại?”

Ông bắt đầu dĩ nhiên anh: “Có cái gì mà ba không biết chứ?”

“...”

“Con không phải lo.” Ông bình tĩnh nói: “Chỉ cần là người con thích, thì ba sẽ chấp nhận.”

Mãi đến khi trời tối đen, họ mới về nhà. Vừa ngồi không bao lâu thì một người phụ nữ bỗng xông đến, trên tay còn ôm một đứa trẻ.

“Bác sĩ Đường? Bác sĩ Đường! Con gái tôi vừa khóc vừa nôn cả tối rồi, xin ông khám cho cháu với!”

Đường Hoài Chương chỉ kịp nói một câu “con đi nghỉ trước đi nhé” rồi vội vàng xắn tay áo lên làm việc.

Nửa đêm, Đường Kiều chợt tỉnh thì thấy đèn phòng khách vẫn sáng.

Hình như Đường Hoài Chương định sẽ mở một phòng khám giá rẻ ở đây. Tuy một bác sĩ lừng danh ở thành phố S mà chôn thân ở nơi thôn quê này thì chẳng khác nào dùng dao mổ trâu để giết gà, nhưng anh biết, giờ ba anh đã không để ý đến mấy thứ đấy nữa.

Ở đây khá thiếu thốn, hoàn cảnh cũng đơn sơ chờ đến khi về thành phố, nhất định anh phải gửi không ít đồ về mới được. Nào là giường bệnh cho bệnh nhân nghỉ ngơi, rồi máy đun nước, tủ thuốc...

Đường Kiều suy nghĩ miên man, khi định thần lại thì mới thấy – hóa ra, anh lại nhớ đến Thẩm Duy Thần rồi.

Nỗi nhớ đến, không kiềm chế nổi.

Anh nhớ ánh mắt vừa cô đơn vừa chờ đợi của cậu khi nhìn mình, trái tim lại bắt đầu quặn đau.

Anh muốn sống chung với cậu, muốn làm cậu hạnh phúc, bị cậu lạnh nhạt thì sẽ sợ hãi.

Anh muốn chăm sóc cậu, muốn tặng cho cậu mọi thứ tốt nhất, muốn cậu chỉ thuộc về riêng mình mình.

.... Như thế có phải là yêu không?

Đường Kiều không nhận được nở nụ cười.

Anh không phân biệt được mình yêu Thẩm Duy Thần vì cậu là Elvis hay yêu Elvis vì cậu là Thẩm Duy Thần, nhưng... chuyện đó không còn quan trọng nữa.

Cả đời này, anh chỉ yêu có hai người. Ai ngờ, hai người đó lại là một.

Đường Kiều chỉ ở quê có hai ngày, rồi lại vội vã chạy về thành phố. Cứ nghĩ đến đôi mắt sáng bừng lên của thanh niên khi nhìn thấy mình, là khóe môi anh lại vô thức cong lên.

—Phải, anh đã hạ quyết tâm rồi.

Anh phải ôm chặt lấy Thẩm Duy Thần, không do dự hay chùn bước nữa.

Và sẽ không bao giờ buông tay.

Seven: Khớp con ngựa ngựa ô Để anh đón nàng í a đón nàng về dinh

76. Chương 76

Khi Đường Kiều về đến thành phố S thì phố đã lên đèn. Vì không báo trước cho ai nên không có ai đến đón, anh liền xách vali chạy thẳng về nhà.

Nhà ở đây là căn phòng trọ nơi anh và Thẩm Duy Thần từng chung sống.

Ở nơi bình thường mà ẩm áp này, anh đã nhìn cậu lớn lên từng chút một, từ một thằng nhóc loắt choắt như hạt đậu đến khi cậu cao lớn hơn anh, mạnh mẽ hơn anh. Tình cảm mà anh dành cho cậu quá phức tạp và rắc rối, nhưng anh có thể khẳng định — nếu cậu nhất định phải có một người bạn đời cho quãng đường còn lại, thì anh mong đó sẽ là mình.

Khi ở trên xe, anh không nhận được nghĩ – giờ cậu đang làm gì nhỉ? Có phải đang ở nhà chờ anh không, có phải vẫn thấp đèn đợi anh không?

Nhưng thứ anh thấy chỉ là căn phòng không bóng người – điều này làm anh khá thất vọng. Anh biết dạo này cậu rất bận, mấy lần gặp nhau hồi trước cũng là phải sắp xếp mãi mới có... Nghĩ đến bản thân lúc ấy lại chẳng biết quý trọng, anh lại càng thêm chán nản.

Giờ mà gọi cho cậu cũng chẳng giải quyết được gì, nên anh chỉ có thể lên mạng tìm thông tin – quả nhiên, giờ là thời điểm chuẩn bị ra mắt của một bộ phim cậu đóng.

Xem ra, trong một thời gian ngắn tới cậu sẽ không thể rảnh được. Thường thì anh sẽ chờ thêm vài ngày nữa, nhưng tâm lý con người là càng bị ngăn cản thì lại càng muốn làm — giờ anh chỉ muốn gặp cậu sớm nhất có thể, rồi nói cho cậu biết câu trả lời của mình.

Tắm rửa thay quần áo xong, Đường Kiều vội vã chạy đến công ty của cậu. Nhác thấy bóng Lisa đi giày cao gót chạy phăm phăm ở đại sảnh, anh vội ngăn cô lại.

“...Anh Đường?” Cô ngạc nhiên nói: “Anh về rồi hả?”

“Ừ.”

“Thế thì tốt quá!” Cô vui vẻ rút điện thoại ra: “Tôi phải báo ngay cho Elvis mới được, nhất định em ấy sẽ...”

“Không cần đâu.” Anh ngăn cô lại: “Nó đang bận mà.”

Cô nghĩ một lúc, chợt vỗ trán: “A! Giờ em ấy đang dự lễ ra mắt phim với tổ phim mà, suýt nữa thì tôi quên mất!” Cô ngưng ngưng thề lười: “Để tôi nhờ người gọi em ấy ra.”

Đường Kiều chẳng biết nên khóc hay cười: “Thôi, tôi về có phải là chuyện lớn gì đâu mà.”

“Sao lại không lớn?” Cô nghiêm túc đáp: “Với Elvis thì không gì quan trọng hơn chuyện này cả!”

Tim anh thích một cái, không nhận được hỏi: “Nó... Mấy hôm nay nó thế nào?”

“Còn thế nào được nữa? Lúc trước vì trễ lịch nhiều quá nên dạo này phải quay gấp, thức thâu đêm suốt sáng để đuổi kịp tiến độ, tôi khuyên thế nào em ấy cũng không nghe. Rõ ràng là đã mệt đến chết rồi, nhưng vẫn cố chống đỡ... Mà em ấy vốn có phải là diễn viên chuyên nghiệp đâu cho cam, chỉ là dân dựa vào khuôn mặt thôi, nên lại càng bị đạo diễn mắng mỏ thậm tệ.”

Đường Kiều nhăn mày lại: “Thẩm Ngôn có biết chuyện này không?”

Dù sao thì Thẩm Duy Thần cũng là người Thẩm Ngôn muốn nâng đỡ, hơn nữa, Triệu Lan Chi còn nói là... gã không hẳn chỉ lợi dụng cậu, mà còn có vài phần tình cảm thật lòng trong đó. Tuy anh không hiểu rõ gã lắm, nhưng cũng chắc chắn một điều rằng – gã tuyệt đối sẽ không để người của mình bị người ta bắt nạt.

Lisa đảo mắt nhìn xung quanh rồi mới đến nói nhỏ vào tai anh: “Giờ boss Thẩm chẳng còn tâm sức đâu mà nghĩ đến Elvis nữa á.”

“Hả?” Đường Kiều ngạc nhiên: “Thế là thế nào?” Mọi nguy lớn nhất với Thẩm Ngôn đã được giải trừ, đúng ra giờ gã phải xuân phong đắc ý chứ?

Xuân phong đắc ý (): vui sướng vì mọi việc đều thuận lợi.

“Tôi có biết đâu. Nhưng mà Thẩm Tam gia dạo này...” Lisa rung mình một cái: “Rất đáng sợ, cả người tỏa ra khí lạnh ngàn ngạt, đứng cách xa 3m còn thấy lạnh cơ mà. Lần trước có một mình tình hạng ba gặp boss trong thang máy, lỡ miệng nói vài câu mà giờ đã bị đóng băng rồi...”

Anh nghĩ một chút rồi ước hỏi: “Không phải vì chuyện chia tay với Triệu Lan Chi đấy chứ?”

“Hửm?” Cô bật cười, không do dự nói: “Sao lại thế được? Dạo này boss đang đắm thiết với ngôi sao nữ mới quen hồi sinh nhật lắm cơ mà, thấy bảo hôm trước còn tự thân đưa người đẹp đến studio đấy...”

“Thế thì vì gì?”

Cô nhún nhún vai: “Tôi cũng không biết. Chắc đang có chuyện gì rắc rối thôi.”

Anh lại hỏi: “Sau chuyện đó thì quan hệ giữa Thẩm Duy Thần và Thẩm Ngôn thế nào?”

“Hình như chẳng thay đổi gì đâu.”

Xem ra Triệu Lan Chi đã nói đúng – Thẩm Ngôn không định hy sinh Thẩm Duy Thần vì Thẩm Mộ.

“Tôi hiểu rồi.” Anh cười nói: “Lisa, cô giúp tôi một việc nhỏ nhé?”

—

Ở lễ ra mắt phim.

Thẩm Duy Thần cảm thấy như mình đã tham gia hàng trăm bữa tiệc kiểu thế này rồi – người người mặc những bộ lễ phục cắt may khéo léo, nở nụ cười giống y hệt nhau, nói những câu chuyện lặp đi lặp lại, lần này qua lần khác.

Giữa những khuôn mặt mơ hồ này, dần dần xuất hiện một bóng dáng quen thuộc. Cậu ngẩn người ra – sao anh ấy lại xuất hiện ở đây được?

Đối phương cũng trông thấy cậu, liền nâng chén đi đến: “Duy Thần à.”

“Anh Lan Chi? Sao anh lại ở...”

“Sao anh lại không thể đến?” Y nở nụ cười trêu chọc quen thuộc.

Cậu lắc đầu: “Em cứ nghĩ anh và...”

Cậu chưa nói xong, nhưng y đã đoán được ý cậu: “Thôi nào, Tam gia vẫn rất hào phóng với tình nhân cũ mà, huống gì anh cũng đầu tư kha khá vào bộ phim này đây.”

Cậu đang định mở miệng thì bỗng thấy Thẩm Ngôn đang khoác tay nữ minh tinh đó, thản nhiên đi về hướng họ. Cậu ho một tiếng, chỉ về phía sau y.

Y tò mò quay lại, liền nhìn thẳng vào mắt gã. Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như thế, hai giây, rồi cùng mỉm cười.

“Tam gia, lâu rồi không gặp nhỉ.” Giọng điệu của y rất tự nhiên, chẳng thân mật nhưng cũng chẳng hờ hững.

“Chuyến du lịch lần này thế nào?” Thẩm Ngôn hỏi.

“Vui lắm. Nói ra thì chuyện này còn phải cảm ơn Tam gia.”

“Haha, đừng khách sáo thế.”

Đối thoại chấm dứt.

Nói cũng phải, với quan hệ của hai người họ thì... còn có thể nói gì nữa? Hẳn là phát tay chào tạm biệt rồi đi là xong chứ?

Triệu Lan Chi cũng định làm thế thật, nhưng y vừa quay người thì gã đã gọi lại: “Bao giờ thì đến dọn đồ đi?”

Y a một tiếng, qua loa đáp: “Tôi thì lúc nào cũng được, chỉ sợ Tam gia không rảnh thôi.”

Gã cười cười: “Dọn đồ có phải là chuyện lớn gì đâu, cũng không cần... phải có chủ nhà ở nhà thì mới được.”

Y gật đầu: “Tôi hiểu rồi. Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây.”

Ánh mắt gã vẫn dán chặt vào bóng lưng y, dưới ánh đèn, đôi mắt sâu thẳm ấy lại càng thêm u ám.

Không khí giữa hai người họ thật kỳ lạ quá mức, nhưng Thẩm Duy Thần cũng chẳng buồn để tâm. Giờ cậu chỉ thấy buồn ngủ, chỉ muốn về nhà đánh một giấc: “Cháu cũng đi đây.”

“Khoan đã.”

“Gi ạ?” Sau chuyện đó, thái độ của cậu với gã không còn như trước nữa, nhưng vẫn tỏ ra cung kính hết mức.

“Có mấy kịch bản mới, cháu xem rồi chọn lấy một cái đi.”

“Nhưng giờ cháu không...”

Gã khoát khoát tay, ý bảo cậu không cần nói nữa, rồi kéo tay nữ minh tinh bỏ đi.

Lúc Thẩm Duy Thần ra khỏi khách sạn thì xe đã đứng chờ ở cửa từ lâu. Cậu mở cửa bước vào, đang định mở miệng thì bỗng nhiên bị kéo giật một cái, rồi bất ngờ rơi vào một vòng ôm quen thuộc. Hơi thở của người trước mắt thân quen đến thế, môi lưỡi nóng rực cũng bao phủ lấy cậu, tách mở môi ra rồi lách vào.

Làn da bị đụng chạm hơi nóng lên, thân thể cũng có phản ứng, hừng hực như sắp bị đốt cháy đến nơi.

Là anh ấy sao? Phải! Nhất định là anh ấy!

Chỉ có anh ấy mới đem đến cho cậu cảm giác này, chỉ có anh ấy mới có thể khơi dậy dự vọng trong cậu nhanh đến thế, chỉ có vài giây, mà đã khiến cậu như phát cuồng.

Sức nặng đè trên người cậu hơi lùi lại, nhờ ánh đèn đường, cậu có thể thấy rõ khuôn mặt đối phương – đường nét thanh tú, đôi mắt đen nhánh, trầm tĩnh như nước, khóe miệng hơi cong, đẹp đến không dời mắt được.

Lòng cậu cuộn trào lên, dường như không khí xung quanh cũng thay đổi, làm cậu sắp không thở được – hình như cả thế giới cũng nhạt nhòa dần đi, chỉ còn người trước mắt là rõ ràng.

“...Đường Kiều?” Giọng cậu khẽ run run, mắt cũng ươn ướt.

“Ừ.”

Cậu cố sức nắm chặt tay anh, khung cảnh trước mắt như mờ dần: “Anh đã về rồi? Anh không ghét em phải không? Anh đồng ý sống với em chứ? Anh...”

Sự hoảng hốt của cậu làm anh đau lòng, nhưng không hiểu sao lại thấy khá đáng yêu: “Tôi còn chẳng có đủ thời gian để thích em nữa là, sao lại ghét chứ?”

Cậu cắn chặt môi đến bật máu – phải cố hết sức mới nhận được ham muốn lập tức đè anh xuống, cậu vọt sang ghế lái, nhấn mạnh chân ga, nhanh chóng phi đi.

Đường Kiều thì thành thoi ngồi ở ghế sau, thỉnh thoảng còn bảo cậu đi chậm lại hay đừng vượt đèn đỏ các kiểu. Đường nhiên là cậu không nghe rồi – cậu chỉ hận không thể chạy đến một chỗ vắng người nào đó, rồi đè anh ra chơi xe rung!

Tắc đường chết tiệt! Giao thông chết tiệt! Cậu không ngừng chửi thề trong lòng, rồi lại nhìn người phía sau qua kính chiếu hậu, trái tim điên cuồng đập, không thể kiểm soát.

Vất vả lắm mới về được đến nhà, Thẩm Duy Thần vừa mở cửa đã lôi xềnh xệch Đường Kiều vào trong.

Bị đè lên cửa ra vào, anh nhìn lên trần nhà quen thuộc, mặc cho cậu thích làm gì trên người mình thì làm.

Nơi bí ẩn trong thân thể bắt đầu nóng lên, mọi chuyện bắt đầu vượt quá tầm kiểm soát. Anh ôm lấy cơ thể nóng rực của thanh niên, không nhận được hô tên cậu: “Duy Thần... Thẩm Duy Thần...”

Đáp lại anh là va chạm càng thêm mạnh mẽ của cậu.

Chờ lửa tình thôi xuống, Thẩm Duy Thần ôm chặt người trong lòng, nhớ ra còn rất nhiều chuyện mình còn thắc mắc.

Mấy ngày trước anh đã đi đâu? Lần này anh sẽ thực sự tiếp nhận cậu chứ? Còn nữa, về thân thể của cậu...

Nhưng mà nghĩ lại, cậu thấy chúng cũng chẳng quan trọng lắm.

Chỉ cần Đường Kiều đang ở bên cậu, thế là đủ rồi.

Seven: Tu thành chính quả a tu thành chính quả

77. Chương 77

Nửa đêm, Đường Kiều bị lạnh mà tỉnh. Anh quơ cái chăn phủ lên bả vai trần trụi bị phô ra ngoài này giờ, làm thanh niên phía sau cũng tỉnh, càng ôm chặt anh hơn.

Cảm nhận được độ ấm quen thuộc, anh thoải mái nhắm mắt.

Ôm chặt bả vai lành lạnh của anh, Thẩm Duy Thần ghé vào tai anh, thở dài nói nhỏ: “May là.... anh đã về rồi.”

Anh không biết phải trả lời thế nào, chỉ nắm chặt tay cậu.

“Lần này... em thật sự có được anh ư?”

Giọng cậu rất nhỏ, lại tràn ngập bất an hoàn toàn chẳng giống người đàn ông vừa đắm mình trong *** chút nào. Cậu như vậy... lại làm anh càng thêm chua xót.

“...Ừ.”

Cậu vẫn hỏi lại: “Thật không?”

“Thật mà.”

Đáp lại anh là vòng ôm càng thêm chặt.

“Cuối cùng anh cũng thuộc về em.” Trong bóng tối, cậu nở nụ cười: “Anh có biết em đã đợi ngày này bao lâu không? Thực ra em đã quyết định rồi – chờ hết một tháng này, mặc kệ đáp án của anh là gì, em cũng sẽ đuổi theo bắt lấy anh, nhất định... sẽ không bao giờ để anh đi nữa.”

Đường Kiều nhăn mày lại: “Nếu tôi nói không đồng ý thì em định làm gì? Phẫu thuật lần nữa, thay một thân phận khác rồi tiếp cận tôi ư?”

Cậu không đáp, nhưng anh đột nhiên nghĩ... có lẽ cậu đã định làm thế thật.

Anh vuốt nhẹ lên khoeo mắt đối phương: “Tôi sẽ không để em phải chờ thêm nữa.”

Rõ ràng là đã sống chung từ lâu rồi, thậm chí còn từng coi đối phương là người yêu, nhưng khi tỉnh lại vào sáng hôm sau, bầu không khí giữa hai người vẫn hoàn toàn thay đổi.

Ở trong cùng một không gian khép kín, họ cứ vô thức nhìn sang đối phương, mà không nhìn thì thôi, chứ nhìn một cái là mồ hôi mẹ mồ hôi con cứ túa ra, mặt thì đỏ bừng. Nói chuyện cũng chẳng đâu vào đâu, mà cứ nhìn vào đôi môi đang mấp máy của cậu là anh lại chỉ muốn... đè ngửa cậu ra mà ngẫu nhiên lên đó.

Đường Kiều không thể chịu được cái sự mất – kiểm – soát này của mình, nên luôn tránh ở cùng một không gian với cậu – lúc cậu vào bếp nấu cơm trưa thì anh sẽ ở phòng khách xem TV.

Kênh anh mở đúng lúc đang chiếu bản tin về lễ ra mắt phim của cậu. Nhìn thanh niên được bao nhiêu người ca ngợi và hò reo trên màn hình, đột nhiên anh thấy.... tự hào lắm.

Anh lại nhìn sang phòng bếp – Thẩm Duy Thần đang mặc mỗi cái quần thể thao, thân trên để trần, lông mi thật dài rũ xuống, tập trung nấu cơm trưa cho anh.

—Thật may quá, người này là của mình.

Không phải hai người cứ yêu nhau là xong hết mọi việc – đương nhiên là thế. Giờ bọn họ còn nhiều chuyện phải giải quyết lắm. Ăn no xong, cố nén cảm giác xấu – hổ xuống, Đường Kiều hỏi: “Về chuyện của Thẩm Mộ...”

Tay đang cầm thìa của cậu bỗng cứng đờ: “Hả?”

“Mấy hôm nay em có liên lạc với hắn không?”

“Không. Giữa em và hắn ta chẳng có chuyện gì để nói cả.”

Anh gật gật đầu. Anh sẽ không nói mấy câu vô nghĩa kiểu “dù gì hắn ta cũng là cha ruột của em” hay đại loại thế vì dù Thẩm Mộ có là người cho Thẩm Duy Thần sự sống đi chăng nữa, thì hắn cũng không chủ ý làm vậy. Mà nếu năm đó hắn biết được sự tồn tại của cậu, thì hắn cũng sẽ lựa chọn như đời trước thôi nên giờ cậu có phản ứng thế này thì anh cũng hiểu được.

“Nói cũng phải, thôi không nói về chuyện này nữa. Nhờ phúc của Tam gia mà cuối cùng tôi cũng thoát khỏi giam cầm của hắn rồi, từ giờ về sau, tôi sẽ không còn bất cứ liên hệ nào với hắn nữa.”

Cậu nghĩ một lúc, đoạn nhẹ giọng nói: “Bọn họ... đã quen nhau thế nào?”

Anh thoáng giật mình, ngẩn ra một lúc mới hiểu bọn họ mà cậu đang nhắc đến là ai: “Chỉ là tình cờ thôi. Họ đã qua lại một thời gian ngắn.” Nói đúng hơn là... Đào Phi chỉ là công cụ để Thẩm Mộ giải buồn mà thôi.

“Ngắn đến mức nào? Đủ để có em ư?”

“Duy Thần, tôi biết em đang nghĩ gì.” Anh trầm giọng nói: “Nhưng tôi luôn nghĩ rằng, mẹ em đã không làm gì sai. Chẳng qua là cô ấy quá ngây thơ, nên mới tin vào lời mật ngọt của hắn...”

“Sao mẹ còn sinh em ra làm gì?” Cậu cắn cắn môi: “Sao mẹ lại đồng ý sinh con cho kẻ cặn bã kia?”

Anh thở dài: “Tôi không biết nữa. Thành thật mà nói thì tôi đã từng ngăn cản cô ấy – với hoàn cảnh lúc đó, để cô ấy nuôi nấng một đứa trẻ sẽ rất khó khăn. Nhưng cô ấy vẫn chọn sinh em ra.... Dù có sai thế nào, thì Đào Phi vẫn là người trao cho em sinh mệnh – em phải nhớ kỹ điều đó.”

Tay cậu khẽ run lên, cảm xúc trong mắt cũng cuộn cuộn xoay chuyển: “Vậy...”

“Em có biết tôi biết ơn cô ấy thế nào không?” Anh tiến tới, dịu dàng hôn lên khóe môi cậu: “Vì cô ấy đã mang em đến thế giới này.”

Cậu dẫn bình tĩnh lại: “Nhưng em không thể tha thứ được – hắn ta rũ bỏ mẹ, còn giam giữ anh ba năm bằng thủ đoạn hèn hạ như thế.... em tuyệt đối sẽ không tha thứ!”

“Không thì em định làm gì?” Anh nhướn mày lên: “Giết người chắc?”

Cậu lắc đầu, cầm lấy tay anh: “Dù em làm gì thì anh cũng sẽ ở bên em, đúng chứ?”

Anh thấy hơi buồn cười: “Vì sao tôi phải làm vậy?”

“Vì em là người đàn ông của anh!”

“...” Thái độ đương nhiên của cậu làm anh cứng họng.

“Hửm?” Cậu ngạc nhiên: “Anh đang đỏ mặt đấy à?”

“Khụ khụ.” Mặt anh không đổi sắc: “Sao lại thế được. Tại trời nóng quá thôi.”

Cậu nhìn anh, vẻ mặt vô tội như cún.

“Này! Đừng quên tôi là bề trên của em đấy!”

Cậu chống cằm, đôi chân dài tùy ý vắt chéo, tủm tỉm cười: “Vậy sau này hãy chăm sóc em nhiều hơn nhé, chú Đường à”

Đó là một cái ngõ nhỏ tối tăm u ám, nhà nào cũng treo đầy quần áo và mạng nhện, làm Thẩm Mộ phải cúi đầu mới đi qua nổi.

Vẻ lạnh lùng nghiêm nghị và bộ vest trắng thơm của hắn làm không ít người ngó ra nhìn – người như hắn rất hiếm khi xuất hiện ở cái nơi tèn tèn của xã hội này của thành phố S.

Từ đầu đến cuối, hắn không hề che dấu sự mất kiên nhẫn đến cực điểm – khi tìm được địa chỉ điều tra được thì đôi giày da vốn sáng bóng của hắn đã dính đầy bùn đất.

Hắn hít sâu một hơi, rồi gõ cửa.

Bên trong lập tức có tiếng đổ vỡ. Nhưng hần chờ một lúc, vẫn không có ai ra.

Thẩm Mộ nhăn mày, tiếp tục gõ.

Một phút sau, cửa mới được hé ra một khe nhỏ: “Cậu...cậu là ai?”

“Các người là người thân của Đào Phi phải không?”

Lúc này, cửa mới mở hẳn ra. Hần bước vào thì thấy – trước mắt là một căn hầm nhỏ hẹp, bốn phía đều là tường, không có cửa sổ, đồ đạc cũng chỉ có một cái bàn nhỏ và một cái giường. Một người đàn ông cao gầy đang nằm trên giường, quay mặt vào tường, không nhúc nhích.

Lý Tổ Đình thấp thỏm nhìn Thẩm Mộ ngồi đối diện, thấy hần nhìn người đang nằm thì giải thích: “Đó là con tôi... Cũng là cháu trai của Đào Phi, tên là Đào Bách.”

Có khách tới nhưng Đào Bách vẫn không buồn dậy... Thẩm Mộ không nhìn gã nữa, quay lại bình thản nói: “Các người biết những gì về Thẩm Duy Thần và Đào Phi?”

Nhìn vẻ ngoài của hần, Lý Tổ Đình dám chắc – hần không phải kẻ tầm thường. Uống một ngụm nước, bà ta lục lại trí nhớ ngày xưa, từ từ nói: “Hai mươi năm trước, đột nhiên một ngày cô ta vác cái bụng to về nhà. Mẹ tôi vẫn truy hỏi xem ba đứa bé là ai, nhưng cô ta có chết cũng không chịu nói... Mãi đến giờ, chúng tôi vẫn không biết cô ta đã lang chạ với ai cả.”

Bà ta cẩn thận quan sát vẻ mặt hần, nhưng hần chỉ lạnh lùng: “Tiếp.”

“À... Vì vài chuyện ngoài ý muốn nên đứa bé kia bị sinh non, tôi còn nhớ, đỡ đẻ cho nó là một học sinh của Đào Phi, tên là cái gì mà...”

Mắt hần tối sầm lại: “Đường Kiều?”

“Phải phải phải! Chính là cậu ta... Đào Phi sống với đứa bé ở quê vài năm rồi lên thành phố S. Sau đó chúng tôi cũng không liên lạc nhiều nữa, lúc gặp lại thì cô ta đã ung thư giai đoạn cuối rồi...”

Bà ta cẩn thận liên miên mãi, hần vẫn im lặng nghe, nhưng đôi mắt đã càng ngày càng lạnh.

Đường Kiều đã biết hần có một đứa con trai từ lâu, nhưng vẫn một mực giấu hần, giấu đến hai mươi năm. Mấy năm nay mỗi khi gặp hần, có phải em ấy vẫn luôn luôn dắc ý không?

Ở bên hần, em ấy vẫn luôn tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời, nhưng lại đồng thời qua lại với con trai hần. Phải chăng khi ấy trong lòng Đường Kiều đang cười nhạo – Ha, anh còn chẳng biết là mình có con trai cơ đấy, đúng là nực cười!

“Mấy năm nay chúng tôi vẫn tìm Thẩm Duy Thần suốt, nhưng không có tin tức.” Nhớ đến món nợ Đào Bách đang đeo. lòng bà ta nóng như lửa đốt rồi: “Cậu có biết nó đang ở đâu không? Chúng tôi có việc gấp muốn tìm nó!”

Thẩm Mộ chưa từng muốn phí lời với hạng người hạ đẳng này, lạnh lùng đáp: “Không.”

Lý Tổ Đình chụp lấy tay áo hần: “Trông cậu rất giống nó! Cậu là ba nó phải không! Hay là người họ nội...”

Hần chán ghét nhìn bà: “Bỏ tay ra!”

Bà ta đang định nói gì nữa thì một tràng tiếng bước chân bỗng dồn dập vang lên – bà ta trợn trừng mắt, nom cực kỳ hoảng sợ. Gần như ngay lập tức, tiếng chân dừng lại, thay vào đó là tiếng đập cửa rầm rầm. Bà ta loạng choạng bò đến bên giường: “Đào Bách! Đào Bách con ơi! Dậy dậy mau, bọn chúng đến nữa rồi!”

Gã ta bật phắt dậy, tròng mắt đầy tơ máu, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi: “Mẹ! Làm sao bây giờ, chúng chém tay con thật đấy! Chém thật đấy! Con biết mà...”

Không để Thẩm Mộ kịp phản ứng, vài gã đàn ông cao lớn đã xông vào nhà, thấy hần quần áo trắng thối đứng giữa phòng thì rõ ràng là ngạc nhiên, rồi nhìn sang hai mẹ con đang run lẩy bẩy: “Đến hạn rồi, tiền đâu?”

Lý Tổ Đình và Đào Bách ôm chặt lấy nhau, nói như van như lạy: “Tôi xin các anh đấy, cho tôi hoãn thêm vài ngày được không...”

Mặt gã lập tức lạnh xuống: “Bọn tôi cho bà đủ thời gian rồi. Lần trước đã nói rõ, không trả tiền thì trả tay, nhớ chứ?”

Lý Tổ Đình rút lên, bò đến ôm chân Thẩm Mộ, van lạy như sắp phát điên đến nơi: “Anh là ai cũng được, làm ơn giúp chúng tôi với... Đào gia chúng tôi chỉ còn mỗi Đào Bách là cháu trai thôi! Nếu Đào Phi còn sống, nhất định nó cũng sẽ giúp!”

Thẩm Mộ ghét nhất là kiểu dai như đũa thế này, nhưng đúng là hắn không thiếu chút tiền ấy thật, hơn nữa, nếu đây thực sự là người thân của Đào Phi...

Nói cho cùng thì, hắn vẫn có một chút cảm giác hổ thẹn với người phụ nữ ngu xuẩn đó.

Hắn rút chi phiếu ra: “Bao nhiêu?”

78. Chương 78

Thẩm Duy Thần và Đường Kiều thanh thoi ở nhà hai ngày, không đi đâu cả, hoàn toàn hưởng thụ cuộc sống trạch nam. Ba bữa hàng ngày không phải là gọi từ ngoài về thì sẽ là đi mua đồ khuyến mãi ở siêu thị, rồi cậu xuống bếp. Âm no sinh *** dục, mà ở nhà lại càng tiện, thích làm ở đâu thì cứ thỏa thích mà làm thôi...

Cuộc sống thế này thỉnh thoảng một hai ngày còn được, chứ đến ngày thứ ba, Đường Kiều đã bắt đầu thấy không ổn. Hai thằng đàn ông lớn xác ăn không ngồi rồi mãi thì thật không hay, mà mấu chốt là, cái eo già của anh thực sự không chịu nổi nữa rồi...

Hôm đó ăn cơm xong, anh bảo muốn ra ngoài tản bộ, đương nhiên là cậu sẽ đồng ý.

Mỗi lần cậu ra ngoài đều khá bất tiện, đi đâu cũng phải mũ nón kính râm đầy đủ, nhưng kể cả thế, vẫn có không ít người chú ý đến cậu. Đường Kiều đi bên cạnh mà không ngừng xuýt xoa – thanh niên trước mắt mặt nào cũng tốt, tuy anh sẽ không tự ti, nhưng sớm muộn gì anh cũng già, có thể ở bên cậu mãi như vậy... thật chẳng còn cầu gì hơn.

Trời vẫn chưa tối hẳn, trên đường vẫn còn khá nhiều xe. Một luồng sáng đột ngột chiếu tới, anh chưa kịp phản ứng thì đã bị cậu túm lại, rơi vào ***g ngực ấm áp của đối phương.

Mấy cô gái mặc đồng phục cấp ba ríu rít đi ngang qua họ, thấy Thẩm Duy Thần thì chột khựng lại, rồi lại bàn tán sôi nổi hơn.

“Người ta đang nói em đấy.” Đường Kiều bảo.

“Không hẳn, con gái tuổi này vẫn thích kiểu ông chú thành thực mà.”

“...” Anh lắc đầu: “Em thì có lớn hơn người ta là bao nhiêu chứ. Sau này em định thế nào?”

Cậu ngẩn người, thành thực lắc lắc: “Em không biết.”

Anh trợn trắng mắt: “Đừng nói là tiếp tục đóng phim đấy nhé?”

“Anh thấy sao?”

“Em đang hỏi ý tôi đấy à?”

“Vâng.” Cậu nói một cách rất đương nhiên: “Nói thật thì, trừ anh ra, em chẳng có hứng thú với cái gì cả. Hồi đó cũng là nhờ Tam gia đưa em vào showbiz đấy chứ.”

Anh nghĩ một lúc rồi nói: “Theo tôi thì... em nên đi học lại đi.”

“...Hả?”

“Ở cái tuổi này, em vốn phải đang ở trường mới phải. Đến mùa thu này, em về Đại học H ngoan ngoãn làm sinh viên cho tôi!”

Cậu đáp không chút do dự: “Được. Nhưng thế thì em không tiếm tiền được nữa, anh sẽ nuôi em hả?”

Anh thản nhiên: “Đồ của tôi là đồ của em, em thích tiêu thế nào thì cứ tiêu thế ấy.”

Đi được hai bước, anh chợt nhận ra người bên cạnh đã dừng lại, liền quay đầu hỏi: “Sao thế?”

Tay đột nhiên bị nắm, người bị cậu lôi vào một hẻm nhỏ tối tăm, bị đẩy vào tường, bị hôn đến nỗi không hít thở nổi... Thậm chí anh còn thấy, trời đất như đã đảo lộn cả rồi.

“Này...!” Anh cố gắng tỉnh táo lại: “Em điên à! Sao lại ở đây...”

Cậu xấu xa cười: “Ai bảo anh nói ra lời đáng yêu thế chứ?”

Anh nhăn mày lại, đẩy cậu ra: “...Em học mấy lời này ở đâu hả?”

“Hử?” Cậu tỏ vẻ ngây thơ vô (số) tội, rõ ràng là kiểu anh – đang – nói – gì – thế – em – không – hiểu – gì – hết!

“Đừng có giả vờ.” Anh trợn trắng mắt: “Cái tính như em nhất định sẽ không nghĩ ra mấy lời kiểu này. Nói mau, rốt cục là ai đã dạy em?”

Cậu hơi chột dạ, nhìn sang hướng khác: “Không có ai mà...”

“Hửm?” Anh hơi nheo mắt lại: “Hắn là em biết, tôi không thích kẻ nói dối.”

“Là Triệu Lan Chi!” Cậu lập tức bán đứng đồng đội!

Anh bật cười: “Tôi cũng đoán là thế... Em với anh ấy có vẻ thân nhau nhỉ?”

“Ừ, vì Tam gia nên ba năm nay em hay gặp anh ấy lắm.”

“Tính tình cũng hợp nhau phỏng?”

Cậu gật đầu: “Vâng, anh ấy tốt lắm.”

“Tôi cũng thấy vậy.” Anh từ từ nhả ra một câu: “Nhớ hồi trước, suýt nữa tôi đã đồng ý ở cùng anh...”

Lời nói vô tình của anh lại làm cậu kinh ngạc: “Thật sao?”

Anh cười như không cười: “Em thấy thế nào?”

Thẩm Duy Thần biết quan hệ giữa hai người họ vẫn rất tốt, có thể nói là bạn thân đến độ không giấu nhau chuyện gì. Họ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, có thể nói là thanh mai trúc mã, sau này còn cùng nhau gây dựng sự nghiệp, cùng trải qua biết bao sóng gió. Họ đều là những người ưu tú, lại đều là gay, có nảy sinh tình cảm gì bất thường... thì cũng chẳng có gì lạ.

... Chết tiệt! Sao trước đây cậu không nghĩ đến mặt này!

Nhìn mặt cậu dần dần đen xì lại như gan heo, anh không khỏi bật cười: “Em đang nghĩ cái gì thế hả?”

Cậu nhăn nhó nói: “Hai người từng hẹn hò rồi?”

“Em đoán xem?”

Cậu rầu rĩ: “Thôi bỏ đi, em không muốn biết.”

Anh bật cười: “Yên tâm đi, bọn tôi chỉ là bạn bè thôi.”

Cậu vẫn buồn bực không vui, tội nghiệp nhìn người yêu: “Anh đã từng thích anh ấy hả?”

Đường Kiều hơi do dự – Triệu Lan Chi thực sự rất ưu tú, bảo anh ở lâu với y như vậy mà không rung động chút nào thì đúng là... gạ người. Nhưng kể cả thế, anh vẫn chưa từng có ý định hẹn hò với y – trước đây là vì không hợp, sau này là vì đã có Thẩm Duy Thần rồi.

Vài giây do dự của anh làm sắc mặt cậu càng tệ. Anh đang định an ủi thì điện thoại trong túi bỗng vang lên.

Nhìn cái tên hiện lên trên màn hình, không hiểu sao anh lại thấy... hơi chột dạ.

Thẩm Duy Thần cũng nhìn thấy tên người gọi đến, cười lạnh: “Sao anh không nghe đi?”

Anh cười khan: “Nhất định rồi.”

Không biết Triệu Lan Chi đang làm gì ở đâu – đầu bên kia rất ồn, mà nghe giọng y cũng rất hào hứng. Với hiểu biết của anh về y thì đến 90% là y đang ở chốn ăn chơi rồi.

Lúc Đường Kiều nghe điện thoại, Thẩm Duy Thần vẫn đứng một một chăm chú quan sát vẻ mặt anh. Anh vừa cúp máy là cậu đã hỏi: “Anh ấy gọi anh làm gì thế?”

Đường Kiều dở khóc dở cười: “Sao tự dưng em lại phòng anh ấy như phòng trộm thế hả?”

“Rất cục là có chuyện gì?”

“Thì gọi tôi đi chơi thôi.”

“Anh đồng ý rồi?”

“Ừ. Em biết chuyện giữa anh ấy và Tam gia rồi đấy, dạo này anh ấy không vui lắm, tôi có an ủi cũng là chuyện thường mà.”

Cậu mím môi: “Em cũng đi!”

“Nhưng chỗ đó... không hợp cho trẻ con lắm đâu...”

Cậu trợn trừng mắt: “Rất cục hai người muốn đi đâu?”

Anh bắt đắc dĩ đỡ trán: “Rồi rồi rồi, em muốn đi thì cứ đi đi...”

Cuối cùng, Đường Kiều vẫn dắt Thẩm Duy Thần đến chỗ hẹn. Nơi Triệu Lan Chi nói đúng là không thích hợp cho trẻ con lắm – cậu cả họ Triệu đang nhân dịp thất tình mà vùng tiền ở sông bạc lớn nhất thành phố S!

Vừa bước vào sông bạc, tiếng tiền xu rơi ào ào và tiếng ầm ầm của máy quay lập tức đập vào lỗ tai hai người.

Người ở đây loại nào cũng có, nhưng vẻ mặt ai nom cũng giống nhau. Thời gian ở đây như đã biến mất – dù ở ngoài có là sáng hay tối thì trong này vẫn luôn sáng bừng ánh đèn, tiếng người, tiếng máy ồn ã.

Ổn định vị trí rồi, Đường Kiều hào hứng nói: “Mình cũng chơi cái gì đi?”

“....Không phải ta tới đây để tìm anh Lan Chi đấy à?” Thẩm Duy Thần bắt đắc dĩ đáp: “Đánh bạc... là không tốt đâu.”

“Thỉnh thoảng chơi cũng cũng không sao, chỉ cần nhớ rõ – phải biết chắc điểm dừng, đừng để ý thắng thua. Mà thua thì thua thôi, đừng bao giờ mang tâm lý sẽ thắng lại được về.”

Anh chơi vài ván black jack, có thắng có thua, đến cuối cùng còn ăn được một ván. Thấy thế là đủ rồi, anh liền dừng tay, cầm tiền thưởng đến nói với cậu: “Đi nào, tối nay anh sẽ mời em một chén. Giờ thì đi tìm Lan Chi thôi.”

Đương nhiên là cậu cả nhà họ Triệu sẽ không chơi ở sảnh công cộng rồi. Đường Kiều đến hỏi nhân viên vài câu, người ta lập tức cung kính đáp: “Ngài Đường, mời đi bên này.”

Hai người đi theo nhân viên đến một phòng VIP, mở cửa ra thì thấy – Triệu Lan Chi đang ngồi ở ghế trung tâm sông, trong lòng còn ôm một thiếu niên nom rất thanh tú. Thấy họ đến, y híp mắt cười: “Đến rồi đấy hử?”

Ván bài mới đi được phân nửa, đang đến đoạn máu chốt. Hai người im lặng ngồi xuống cạnh y, quan sát thế cục.

Người cùng chơi với y nom toàn là con nhà giàu, tuy số tiền cược trên bàn càng lúc càng lớn, nhưng chẳng ai tỏ ra quan tâm cả.

Hết một ván, Triệu Lan Chi là người thắng đậm nhất. Y vui vẻ hôn cái chóc lên má thiếu niên trong lòng, cười nói: “Không tồi không tồi, chỗ tiền này để mua xe cho em nhé!”

Thiếu niên ngại ngừng mỉm cười: “Cảm ơn anh Triệu ạ.”

Vài kẻ ngồi cùng bàn y trêu ghẹo: “Anh Triệu hào phóng với tình nhân thật đấy, nói cho xe là cho xe ngay được!”

Y cười cười: “Phải đấy, cậu có muốn để tôi bao nuôi một thời gian không? Tôi cũng sẽ siêu hào phóng với cậu!”

Đối phương hơi xấu hổ: “Anh cứ thích đùa...”

Y tỏ ra mập mờ: “Tôi có đùa hay không, cậu cứ thử thì biết ”

Dù gì thì đối phương cũng là kẻ có tiếng tăm ở thành phố S, bị y ngả nón như thế, rõ ràng là không dễ chịu gì. Hắn sầm mặt xuống, đang định phản bác thì Đường Kiều đã nắm lấy tay y.

“Lan Chi, cũng muộn rồi. Để em đưa anh về.”

“Hả? Sao lại thế được! Khách của anh mới đến mà!” Triệu Lan Chi đứng dậy, ấn anh xuống ghế: “Nào nào, chơi một ván đi. Thắng em hưởng, thua anh chi!”

Anh chưa kịp đáp thì đã thấy cửa bị đẩy ra – bước vào là một người đàn ông tây trang trắng thớm, rõ ràng là miệng đang cười, nhưng vẫn làm người ta có cảm giác phải kính nể.

Người nọ khẽ đảo mắt qua, thấy thiếu niên mà Triệu Lan Chi đang ôm thì hơi dừng lại – thiếu niên lập tức thấy rùng cả mình, không khỏi rúc vào lòng y sâu hơn.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, cuối cùng, người mở miệng trước vẫn là Triệu Lan Chi: “Sao Thẩm Tam gia lại rảnh rỗi đến đây thị sát vậy?”

Thẩm Ngôn khẽ cười: “Nghe nói cậu Triệu đến, chỉ sợ tiếp đón không chu đáo, nên tôi mới tự mình đến đây.”

“Hử, sao lại thế được! Tôi chơi vui lắm, Tam gia thật rất biết cách dùng người đấy, sau này nhất định tôi sẽ thường xuyên đến đây.”

Rõ ràng là còn gấn bó trên cùng một chiếc giường cách đây không lâu, mà giờ gặp lại, lại có thể tỏ ra như hai người không quen biết... Đường Kiều thật không hiểu được giờ y đang nghĩ gì.

“Xem ra cậu Triệu đang vui vẻ lắm.” Trợ lý đằng sau Thẩm Ngôn kéo ghế ra cho gã, gã liền ngồi xuống đối diện y: “Hay là thử cược với tôi xem?”

“Hửm?” Y cảnh giác nhìn nụ cười của gã: “Lấy gì để cược?”

Gã nhẹ nhàng ve vuốt cổ tay áo mình, cười nói: “Tôi và cậu đều không thiếu tiền, có cược cũng vô nghĩa. Hay là... cược người đi?”

Đường Kiều không nhịn được nói: “Tam gia, cháu thấy anh Lan Chi chơi lâu cũng mệt rồi, có gì thì...”

“Anh không mệt.” Y ngắt lời anh: “Không biết Tam gia muốn ai, hửm?”

Gã nhìn thẳng vào y.

Y giật mình, khóe môi giật giật: “Muốn... tôi?”

Gã cười nhạt: “Xin cậu Triệu đừng tưởng ai cũng thích mình nữa. Bạn trai của cậu nhìn được lắm, đúng là loại tôi thích, để cậu ta theo tôi một đêm thì sao?”

Triệu Lan Chi cảm tưởng như vừa bị sỉ nhục tận mặt vậy – ý gã rõ ràng là... y còn không bằng một kẻ bị bao dưỡng!

“Được.” Y nghiêng răng đáp: “Cược thì cược!”

Gã hài lòng gật đầu: “Đây là vụ cược giữa tôi và cậu Triệu, những người khác ra ngoài hết đi.”

Lời vừa nói, mọi người liền lục tục đứng dậy, nhưng Đường Kiều vẫn ngồi im chỗ cũ, rõ ràng là muốn ở lại với y. Mà anh không đi thì Thẩm Duy Thần cũng sẽ không đi. Cậu liếc gã một cái, nhận được một cái gật đầu rất nhẹ của đối phương.

Cậu liền thì thầm bên tai Đường Kiều: “Em có việc phải ra ngoài, sẽ về ngay thôi.”

Anh đang tập trung hết vào Triệu Lan Chi nên không để ý lắm, lơ đãng gật đầu.

Bài Blackjack: trò được chơi nhiều nhất trong các casino trên toàn thế giới (Chi tiết: đây)

79. Chương 79

Thẩm Duy Thần vừa ra khỏi căn phòng đó thì đã có một người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm túc bước đến: “Cậu Thẩm, mời đi hướng này.”

Ông dẫn cậu đến phòng quản lý của sông bạc, cung kính mời cậu ngồi xuống.

Cậu khá khách sáo với đối phương: “Dạo này đã làm phiền các chú rồi.”

Ông khẽ gật: “Tam gia vốn đã sắp xếp chúng tôi theo sát Thẩm Mộ từ khi hấn ta về nước. Đây là việc chúng tôi phải làm mà.”

“Gần đây hấn ta... có làm gì bất thường không?”

“Hình như lý do chính để hấn ta ở lại đây là giải quyết vài chuyện làm ăn cho cha vợ hấn – ngài Dư. Nhưng chúng tôi vừa phát hiện được, mấy ngày trước, hấn có cố ý để ra một ngày trống...” Nói đến đây thì ông dừng lại, nhìn cậu đầy ẩn ý.

Người đàn ông này đã đi theo Thẩm Ngôn mấy chục năm rồi. Ba năm trước, khi thấy gã bắt đầu nâng đỡ Thẩm Duy Thần là ông đã biết, tình cảm của gã với cậu thiếu niên trông nhang nhác mình không đơn giản chút nào – chính vì vậy, dù gã chưa nói, thì ông cũng đã coi cậu như ông chủ của mình.

“...Hấn đi tìm ai?”

“Tìm Lý Tổ Đình và Đào Bách.”

Cậu nguy hiểm nheo mắt lại: “Mục đích của hấn là gì?”

“Chuyện này... tạm thời chúng tôi vẫn chưa điều tra được. Nhưng nhìn qua thì, có vẻ hấn chỉ đơn giản là đến thăm hai người đó thôi.”

Cậu cười lạnh: “Đời nào Thẩm Mộ chịu làm chuyện vô nghĩa cơ chứ?”

Ông tiếp tục nói: “Tôi đã tìm hiểu về mẹ con Lý Tổ Đình, phát hiện được vài chuyện hay ho. Đào Bách đã sa chân vào cờ bạc, mấy năm nay vay nợ không ít nhưng kỳ lạ là... tất cả số nợ đó đều được trả trong một đêm, mà người trả, lại là Thẩm Mộ.”

“Hà?” Cậu thoáng ngạc nhiên: “Hấn trả nợ hộ Lý Tổ Đình á?”

“Phải.”

“Vì sao? Hấn không có lý do để làm vậy?”

Ông lắc đầu: “Tôi không biết. Nhưng sau khi trả nợ xong, Đào Bách vẫn không biết hối lỗi mà tiếp tục lao vào đen đỏ, thậm chí là thua lỗ nhiều hơn. Theo tôi biết thì gã ta đang ở đây đây, đã chơi được một ngày một đêm rồi.”

Cậu bắt đầu thấy hứng thú: “Tôi có thể thấy hấn không?”

“Đương nhiên là được.” Ông bật máy tính lên, tìm camera ở chỗ Đào Bách. Sắc mặt gã đã tái nhợt, nom rất hung dữ, nhưng vẫn thấp thoáng vẻ đắc ý – hẳn là đã thắng không ít.

Thẩm Duy Thần nhìn gã, ngẫm nghĩ một lúc, khóe miệng dần dần cong lên.

Tuy giờ Thắm Ngôn đã nắm trong tay chứng cứ có thể lật đổ Thắm Mộ hoàn toàn, nhưng vì nó liên lụy đến quá nhiều người, nên gã vẫn chưa thực sự ra tay – mấy tấm ảnh đó cùng lắm thì chỉ uy hiếp hẩn được thôi. Thắm Ngôn là người rất kiên trì – nếu chưa nắm chắc được 100% thì gã rất sẵn sàng chờ tiếp, nhưng Thắm Duy Thần thì không chờ được.

Dù Đường Kiều đã tình nguyện ở bên cậu, dù trước mắt họ đã không còn gì ngăn trở nữa, nhưng cậu không thể chịu được sự tồn tại của bất kỳ nhân tố bất an nào.

Nhưng không vì thế mà cậu mất tỉnh táo – nếu ngay cả Thắm Ngôn cũng ngại đụng đến ngài Dư kia thì cậu không ngu gì mà đi đối đầu trực diện với Thắm Mộ. Nhưng mà, nếu có thể lợi dụng kẻ đã cờ bạc đến đỏ mắt như Đào Bách thì lại khác... Dân cờ bạc mà, có khi cả mạng cũng không cần ấy chứ.

“Chú có thể giúp tôi một chuyện không?”

“Cậu Thắm cứ nói.”

Thắm Duy Thần thăm thì bên tai ông một lúc, đoạn vỗ vai ông: “Chuyện này nhờ chú cả nhé.”

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Nghĩ một lúc, cậu lại bảo: “Nếu Tam gia có hỏi thì chú cứ có gì nói hết đi.”

Thực ra thì, cậu có không nói thì ông cũng sẽ làm vậy – dù sao thì ông chủ thực sự của ông cũng là Thắm Ngôn chứ không phải là Thắm Duy Thần: “Được.”

Khi cậu về phòng thì trận cá cược giữa Thắm Ngôn và Triệu Lan Chi đã kết thúc.

Gã khoan thai tựa vào ghế da mềm mại, mỉm cười tự đắc nhìn y: “Cậu Triệu à, nhận thua rồi chứ?”

Y cười lạnh: “Tất nhiên rồi.” Đoạn vỗ đầu thiếu niên đang ngồi trong lòng mình, dịu dàng nói: “Ngoan nào, đêm nay nhớ ngoan ngoãn hầu hạ Tam gia nhé.”

Hình như thiếu niên hơi sợ Thắm Ngôn, thậm chí còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt gã, cổ lúi sâu hơn vào lòng y, lẩm bẩm như chú mèo: “Không đâu, em không muốn...”

“Em yên tâm, Tam gia sẽ không làm gì quá đáng.” Triệu Lan Chi vuốt ve tóc cậu, nhưng mắt lại nhìn về phía gã: “Theo tôi biết, Tam gia không có sở thích giường chiếu gì đặc biệt, ngược lại rất biết kiên nhẫn, thể lực dẻo dai, kỹ thuật càng không tồi, nhất định sẽ cho em một đêm khó quên đấy.”

Thắm Ngôn đáp lại đầy ẩn ý: “Trên giường tôi có kiên nhẫn hay không, còn tùy xem đối phương là ai nữa.”

Gã nói vậy làm thiếu niên lại càng sợ, túm lấy góc áo y, đôi mắt nhìn y như cầu khẩn: “Anh Triệu ơi...”

Triệu Lan Chi hít sâu một hơi: “Vậy thì, nể tình tôi, xin hãy nhẹ nhàng với em ấy một chút.”

Gã nhướn mày hỏi: “Em đang cầu xin tôi đấy à?”

Mặt y không chút thay đổi: “Có thể coi là vậy.”

Gã im lặng một chốc rồi nói: “Triệu Lan Chi... Em thích cậu ta được bao nhiêu chứ?” Rồi đứng lên, bước thẳng đi không hề quay lại.

Nhất thời thiếu niên ngẩn ra – Thắm Ngôn không mang cậu đi, nghĩa là cậu được an toàn rồi hả?

Triệu Lan Chi mệt mỏi day trán, kiên nhẫn nói với cậu: “Nào, để tôi đưa em về.”

Đường Kiều không yên tâm về y lắm, liền gọi taxi cho hai người họ, báo địa chỉ xong xuôi rồi mới về nhà với Thắm Duy Thần.

Trên đường đi, cả hai đều im lặng. Mãi lúc lâu sau, cậu mới thở dài một hơi: “Em không ngờ là Tam gia và anh Lan Chi sẽ căng thẳng đến mức này đấy.”

“Thế thì có gì lạ. Với cái tính kiêu ngạo của Triệu Lan Chi, để mãi đến bây giờ mới cắt đứt... mới là lạ ấy.”

“Có kiêu ngạo đến thế nào đi nữa, khi đứng trước người mình yêu thì vẫn chỉ là người trần hèn mọn thôi.”

“Trong tình yêu, hai bên đều phải bình đẳng.”

Thẩm Duy Thần cười: “Là anh chưa nếm trải cảm giác cầu mà không được nên mới nói được thế.”

“Ai bảo tôi chưa trải qua?”

Chuyện đời trước đã xa anh lắm rồi, nhưng anh vẫn nhớ được cảm giác khắc khoải khi đơn phương Thẩm Mộ khi ấy, mà giờ nhớ lại... thật chỉ hận không thể tát mấy phát vào bản thân mình cho xong.

“Cái gì?” Cậu hốt hoảng: “Anh tương tự ai cơ?”

May là anh phản ứng kịp, bật thốt lên: “Là em chứ ai?”

“Em á?”

“Ừ.” Anh tỏ vẻ nghiêm túc: “Thì cái lúc ở NY ấy. Có một thời gian ngắn, em nói muốn chấm dứt quan hệ bạn giường giữa chúng ta, anh tìm đến thì em lại bảo không muốn gặp...”

“À...” Hắn là cậu nên xấu hổ mới phải, nhưng rõ ràng là cậu thấy đắc ý nhiều hơn: “Anh không biết hả? Trong tình yêu có một chiêu gọi là lạt mềm buộc chặt – quấn chặt mãi có khi cũng không tốt, phải lúc buông lúc cầm mới là thượng sách!”

Anh chỉ thấy buồn cười: “Hửm? Nói như kiểu em là cao thủ tình trường ấy nhỉ?”

Cậu từ từ dí sát mặt vào anh, rồi hôn anh cái chóc: “Không bằng anh!”

Lòng anh khê cuộn sóng: “Đừng nghịch, anh đang lái xe đấy. Nhỡ tai nạn một cái là chết chùm luôn!”

Cậu cười rộ lên, rồi khê thâm thì: “Trước đây, vào lúc khổ sở nhất, đúng là em đã nghĩ thế thật.”

Anh im lặng không đáp.

Vào lúc chờ đèn đỏ, anh cầm lấy tay cậu, kiên định nói: “Sau này, đừng nói mấy lời như thế nữa.”

—

Vừa về đến nhà, Đào Bách đã nghiêng ngả ngã lên giường.

Lý Tố Đình thét lên: “Mày vừa đi đâu! Hai ngày một đêm biệt tăm biệt tích, lại đi sòng bạc nữa hả!”

Gã thấy phiền không chịu được: “Bà biết rồi còn hỏi làm gì? Im đi, tôi mệt muốn chết rồi.”

Bà ta lôi thẳng gã xuống giường: “Mày còn cần tay nữa không? Lần trước bị dạy dỗ thế nào mày đã quên rồi hả? Mày đã thề là không bài bạc nữa, bài tiếp thì chặt tay cơ mà!”

Gã giận dữ đẩy bà ra: “Đcm bà câm miệng lại!”

“Tao là mẹ mày đấy!” Bà ta gào khóc: “Thế mà mày dám đánh tao?”

“Nói cho bà biết, tôi sẽ không thua nữa!” Gã móc một xấp tiền lớn từ trong túi ra: “Bà xem xem, đây là cái gì! Tiền! Tiền đấy! Bà giỡn thì kiếm được chỗ này đi!”

Lý Tố Đình ngẩn người, ngồi phịch xuống đất, chỉ vào con trai mắng mỏ: “Giời ơi là trời... Sao tao lại để ra cái loại như mày chứ...!”

Đào Bách đứng dậy, hung tợn gằn: “Ồn đo chịu được! Một là bà câm mồm cho tôi ngủ yên một giấc, hai là cút cmn đi!”

Nhìn đứa con cao hơn mình một cái đầu, nhìn vẻ hung dữ của nó, nhất thời bà ta không nói nên lời.

Gã rất hài lòng với phản ứng này của mẹ, bịch bịch chạy đi ngủ.

Đã nhiều năm trôi qua kể từ khi Lý Tố Đình bất chấp chồng phản đối mà mang con trai lên thành phố S. Bà vốn chỉ định mở cho con trai một cửa hàng mặt tiền và mua một căn nhà, bình an sống qua ngày là được. Ai ngờ chỉ qua mấy năm, Đào Bách đã biến thành một con bạc chính hiệu, cả ngày chỉ cờ bạc bạc, không bạc thì là ngủ. Ở quê họ đã nợ đầm nợ đĩa rồi, giờ lên thành phố, ngay cả tiền thuê căn hầm rách nát này cũng phải chật vật mãi mới kiếm được.

Nhìn Đào Bách đang ngáy o o mà lòng bà đã lạnh như tro tàn. Ở quê, ít nhất bà còn có ông chồng thành thật để dựa dẫm, nhưng ở đây thì chẳng có ai cả...

Đào Bách tỉnh dậy vì đói. Trong căn hầm tối tăm đến độ không phân rõ ban ngày hay ban đêm, gã gọi một tiếng: “Mẹ!”

—Không ai trả lời.

Gã cũng không để ý, lục lọi lấy tiền rồi nhét vào túi, lảo đảo ra cửa.

Gã mua đại hai cái bánh mì, vừa ăn vừa bước vào sòng bạc. Người đến đây phần lớn đều là những kẻ có mặt mũi, còn hạng ăn mặc rách nát như gã, tám phần là sẽ bị chặn lại ở cửa. Nhưng lần này thì không... hình như bảo vệ không chú ý đến gã, cứ mặc gã ngênh ngang bước vào.

Không chỉ thế, vừa thấy gã là một nhân viên đã xun xoe tiếp đón: “Cậu Đào định chơi bài Hoa tiếp ạ?”

Dạo này vận gã khá đỏ, dĩ nhiên sẽ muốn thử cược lớn hơn. Gã đắc ý nói: “Có cái gì kích thích hơn không?”

Nhân viên lịch sự mỉm cười: “Có chứ ạ.”

80. Chương 80

Dường như số Đào Bách rất may mắn, thắng liên tiếp mấy ngày dẫn đến việc hán càng cược càng lớn, tính hiếu chiến cũng tăng lên, đến độ ăn ngủ cũng làm ở sòng bạc.

Nhưng một tuần sau, vận may của gã đã tận. Nhưng gã vẫn không chịu nhỏ xuống, làm số tiền tích góp được mấy ngày nay nhanh chóng bay sạch sẽ. Gã đã chơi đến đỏ mắt rồi, lúc nào cũng cảm thấy ván tiếp theo sẽ là ván chiến thắng – đừng nói là bây giờ không có ai khuyên gã, mà có khuyên thật thì gã cũng không nghe!

Khi hai bàn tay trắng, gã lại dẫm vào vết xe đổ – đi vay nặng lãi. Quản lý ở đây cũng biết đến con bạc lâu năm là gã, vừa biết gã đang kẹt tiền là đã hào phóng cho mượn ngay.

Khi Đào Bách ý thức được số tiền trên trời mình đang nợ, thì gã... đã không quay lại được rồi.

Quản lý sòng bạc mỉm cười thông báo: “Cậu Đào, xin hãy hoàn trả cả gốc lẫn lãi trong vòng một tuần nữa.”

Gã cười gượng: “Được, được thôi... Chỉ cần cho tôi mượn thêm ít nữa là...”

Quản lý lắc đầu: “Xin lỗi. Đây là luật của chúng tôi.”

Gã lập tức biến sắc: “Ông đùa tôi hả? Tôi lấy đâu ra lắm tiền thế?”

“Đó là chuyện của cậu.” Quản lý vẫn mỉm cười: “Nghe nói lần trước cậu có thể trả hết nợ trong một đêm, vậy thêm lần này nữa cũng được thôi nhỉ.”

“Không, không phải!” Gã lắc đầu liên tục: “Lần trước là có người giúp tôi!”

“Thì cậu cứ đi nhờ người ta lần nữa, sao cho đúng hạn đủ tiền là được. Nếu không...” Mắt quản lý tối xuống: “Tôi không biết chủ nợ trước của cậu thế nào, nhưng xin hãy tin tôi, người của Tam gia chỉ có hơn chứ không có kém. Nếu cậu có gì nghi ngờ về khả năng của chúng tôi, vậy thì cứ thử xem.”

Cả người gã run lên bần bật, hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì quỵ xuống.

Danh tiếng của Thẩm Tam gia vang dội đến mức hạng tép riu như gã cũng biết – nghe nói người đó cực kỳ tàn nhẫn, ngay cả người thân của mình cũng không nương tay. Đào Bách có thể khẳng định – nếu đến hạn mà gã không nộp đủ tiền, thì thứ phé đi không chỉ có một bàn tay thôi đâu.

Về đến căn hầm dưới đất, gã gọi điện về nhà, nhưng Lý Tố Đình lại nói mình không có đứa con như gã. Không phải là không nghĩ đến chuyện bỏ chạy, mà là gã hoàn toàn rỗng túi rồi – tiền mua mì cho no bụng còn không có, huống gì là tiền mua vé xe!

Cùng đường rồi, gã lại nhớ đến người đàn ông đã giúp mình đó.

Gã không cần biết đó là ai, gã chỉ biết người đó có tiền, còn đã giúp mình một lần. Với gã, đó là hy vọng duy nhất!

Nhưng thành phố S lớn như vậy, gã lại mới gặp người đó có một lần, ngay cả tên người ta còn không biết thì tìm kiếm gì?

Mấy ngày sau đó, Đào Bách vẫn chui rúc trong căn hầm, chẳng dám bước ra ngoài một bước. Khi còn hai ngày nữa là đến hạn, cuối cùng gã cũng không ngồi yên được nữa, cầm một cái dao gọt hoa quả đi ra khỏi nhà, định bụng đi ăn cướp.

Đầu hầm nhỏ âm u đang đỗ một chiếc xe việt dã màu đen tuyền. Nhìn vẻ ngoài thôi cũng thấy có vấn đề – nơi này vốn có ít xe qua lại, chứ đừng nói là mặt hàng sang trọng thế này.

Phản ứng đầu tiên của gã là – chẳng lẽ người kia lại đến trả nợ cho gã?

Gã do dự một chốc, rồi cẩn thận lại gần. Đúng lúc này, cửa sổ xe mở ra, lộ ra một khuôn mặt đeo kính đen: “Lên xe.”

Đào Bách nuốt nước bọt, rồi mở cửa ngồi lên ghế sau.

Ngồi cạnh gã là một người đàn ông trung niên mặc vest, vẻ mặt nghiêm túc, còn trên ghế phụ phía trên là một người đàn ông nữa – gã chỉ có thể thấy gáy người này.

“Các người... là ai?” Gã run giọng hỏi.

Người ngồi trên mở miệng: “Mày đang tìm Thẩm Mộ đúng không?”

“Thẩm Mộ là ai?”

“Là người hôm trước đã trả nợ cho mày ấy.”

Mắt gã thoát cái sáng bừng: “Các người biết hắn ta ở đâu hả? Tôi có việc gấp muốn tìm hắn!”

“Tối mai, hắn ta sẽ tham gia một buổi tiệc từ thiện với vợ. Tao sẽ cho mày địa chỉ, rồi mày cứ đến đấy mà tìm hắn.”

“Cảm ơn cảm ơn! Tôi...”

Người nợ ngắt lời gã: “Nhưng mà, mày chắc chắn là hắn ta sẽ giúp mày á?”

Đào Bách ngạc nhiên: “Đương nhiên, lần trước đã giúp rồi mà...”

Người nợ cười lạnh một tiếng: “Cũng không hẳn. Hắn là ai mà mày là ai? Lần trước hắn hứng lên thì giúp mày thôi, kiểu làm từ thiện ấy. Lỡ lần này mày đến mà hắn hết hứng rồi, thì mày cứ xác định là hôm sau mất tay mất chân đi nhé.”

“Vây...”

“Theo tao thì,” người nợ nói: “Mày nên tìm vợ hắn thì hơn. Còn nữa, để làm hắn chú ý đến mày, thì mày phải có lợi thế mới được.”

“Lợi, lợi thế gì?”

“Đưa nó đi.”

Người ngồi cạnh Đào Bách đưa cho gã một phong bì được niêm kín. Gã nghi ngờ hỏi: “Đây là cái gì?”

“Mày không cần biết, cũng không cần phải mở ra. Mày chỉ cần mang nó đến tìm Thẩm Mộ, nói là nếu hắn không chịu đưa mày tiền thì mày sẽ đưa phong bì này cho vợ hắn. Hiểu chưa?”

Gã im lặng một chốc rồi đáp: “Rốt cục thì các người là ai? Sao tôi lại phải tin các người?”

Người nợ cười nhạt: “Bọn tao là ai không quan trọng, quan trọng là... mày không có lựa chọn nào khác.”

“ ... ”

Đội Đào Bách xuống xe xong, Thẩm Duy Thần mới tháo kính râm ra, thở phào nhẹ nhõm: “Về thôi.”

Tài xế hỏi: “Về thẳng nhà trọ ạ?”

“Không, qua siêu thị trước đã, để tôi mua vài thứ. Đường Kiều nói hôm nay muốn ăn canh cá.”

“ ... ”

Tiệc tối từ thiện mà Thẩm Duy Thần nói là một hoạt động phi lợi nhuận do một tổ chức đứng ra tổ chức để kêu gọi quyên góp. Phía chủ trì mới khá nhiều nhân vật xã hội nổi tiếng, đương nhiên là Thẩm Ngôn cũng có phần. Nhưng kẻ luôn làm theo ý mình như gã lại không muốn tham gia mấy hoạt động mà mình chẳng hứng thú, nên mới viết thư mời sang cho Thẩm Duy Thần, còn mình thì tiếp tục ôm mỹ nhân hưởng thụ cuộc sống về đêm.

Cậu đến đây cùng Đường Kiều. Mấy hôm nay, trừ việc cực kỳ quan trọng phải ra ngoài ra thì hai người luôn quấn nhau như hình với bóng, sến súa không kém gì lũ choai choai đang tuổi yêu đương nồng nhiệt.

“Tôi không ngờ là em có thể đến nơi này với vị trí của Thẩm Ngôn đấy.” Đường Kiều ẩn ý nói: “Hay là ông ấy ngầm coi em là người thừa kế rồi?”

“Làm gì có chuyện.” Cậu lập tức đáp: “Tuy Tam gia khá thiên vị em, nhưng vẫn chưa đến mức ấy đâu.”

Anh cố gợi mở: “Đừng nói chắc chắn thế. Em cứ nghĩ xem, trừ phi ông ấy sinh con, còn không thì người thừa kế duy nhất của họ Thẩm chính là em đấy còn gì – đương nhiên là không tính Thẩm Mộ nhé.”

“Không ai đoán được ông ấy đang nghĩ gì.” Cậu bình tĩnh đáp: “Và em chả có hứng thú gì với tài sản nhà họ Thẩm cả. Em cũng không coi Tam gia là người nhà, mà chỉ coi như một người lớn chuyên chăm sóc em thôi.”

“Đừng nói thế chứ.” Anh sờ cằm: “Tính ra thì Tam gia là chú em đấy.”

Mặt cậu đỏ ra: “Chú kiểu đấy em không cần đâu.”

Hai người đang trò chuyện thì một người phụ trách đã đi tới, tươi cười chào hỏi cậu: “Cậu Elvis đúng không ạ? Tôi từng xem quảng cáo cậu đóng rồi, đẹp lắm đấy.”

“Cảm ơn anh.”

“Tôi muốn bàn bạc với cậu một chút về dự án lần này, không biết cậu có rảnh không?”

Đường Kiều biết người nọ đến là để thuyết phục cậu quyên góp, liền nâng chén với cậu tỏ ý muốn đi trước, để lại không gian cho họ thoải mái nói chuyện.

Nếu là ba năm trước, chắc chắn anh sẽ cố hết sức để lôi kéo quan hệ trong mấy loại tiệc kiểu này. Nhưng giờ ở trong nước, anh sự nghiệp không có, quan hệ cũng không, mà cũng chẳng ai còn nhớ anh nữa. Anh cũng không để tâm – dù sao thì trước giờ anh vẫn không thích kiểu xã giao trong thương giới, giờ có thể nhàn nhã được thì càng tốt chứ sao.

Người được mời đến toàn là người lạ, Đường Kiều nhìn một vòng mới thấy được ba người quen.

Triệu Lan Chi tay cầm ly rượu, chuyện trò đến là vui vẻ với đám tinh anh xã hội còn Thẩm Mộ thì đang bị vợ yêu kéo tay khoe khoang với đám phu nhân nhà khác.

Anh nhìn một lúc, rồi dời mắt đi. Một khi đã quyết định cạch mặt nhau rồi... thì anh chẳng buồn nhìn hán thêm một phút giây nào nữa.

Đường Kiều uống rượu một mình một lúc, bỗng thoáng thấy một bóng hình cực kỳ lạc loài – Đào Bách đang mặc một bộ vest giá rẻ, nom lăm la lăm lét đến đáng thương. Anh chỉ thấy gã đang nói gì đó với Thẩm Mộ, chi tiết thì không nghe rõ.

Dư Ngưng ngạc nhiên nhìn gã, quay sang hỏi chồng mình: “Anh biết kẻ này ư?”

Thẩm Mộ nhìn gã vẽ cảnh cáo, lạnh lùng đáp: “Không quen.”

“Giám đốc Thẩm, anh đang đùa tôi đấy à.” Đào Bách thấp thỏm nói: “Chúng ta mới gặp cách đây không lâu mà anh đã quên rồi?”

Hắn nhần mày lại, đang định gọi bảo vệ đến thì gã đột nhiên xông lên, thì thầm vào tai hắn: “Tôi có chuyện muốn nói với anh. Nếu anh phản đối... thì tôi có vài thứ cho vợ anh đấy.” Dứt lời, gã liền hé ra một góc phong bì ảnh trong túi, đủ để hắn thấy rõ.

Thẩm Mộ biến sắc: “Mục đích của mày là gì?”

Đào Bách thầm thở phào – hóa ra người giấu mặt nọ nói không sai. Tuy chính gã cũng không biết trong phong bì này có gì, nhưng nhìn phản ứng của Thẩm Mộ thì rõ ràng nó là một lợi thế lớn.

Gã nhét lại phong bì vào túi: “Đi theo tôi.”

Thẩm Mộ híp mắt, nhắc chân dậm đi theo thì bị Dư Ngưng khó chịu kéo lại.

“Rốt cục là có chuyện gì? Sao anh lại quen hạng người này được?”

“Không có gì.” Hắn trầm giọng đáp: “Tôi sẽ về ngay thôi.”

Đường Kiều vẫn quan sát hành động của họ nãy giờ – sao Đào Bách lại dính đến Thẩm Mộ được? Theo lý mà nói, hai người họ vốn không liên quan gì đến nhau, dù trên danh nghĩa thì họ đều là người thân của Thẩm Duy Thần. Mà chuyện có dính đến cậu, thì anh không thể coi như không thấy được

Anh uống nốt chỗ rượu còn lại trong ly rồi đặt nó xuống, yên lặng bám theo hai người.

Spoil chương sau:

“Chết tiệt!” Đường Kiều chửi một tiếng, vừa gọi cứu thương vừa chạy đến chỗ Thẩm Mộ. Hắn đang nằm trong vũng máu, hình như đã ngất đi...

Sắp hoàn rồi

81. Chương 81

Đào Bách dẫn Thẩm Mộ đi thẳng xuống bãi đỗ xe. Bây giờ đang là đoạn cao trào của bữa tiệc, nên cả bãi xe to như thế chỉ có hai người.

Thẩm Mộ đứng lại, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì?”

Đào Bách run rẩy châm một điếu thuốc, đoạn rít sâu một hơi: “Anh cho tôi mượn ít tiền nữa được không?”

Mặt hắn không đổi sắc: “Vì sao?”

“Vì lần trước anh đã...”

“Đó là cho cô mày, chứ không phải mày.”

Gã van lơn: “Đây là lần cuối cùng, thật đấy, xin anh giúp tôi đi! Nếu không họ sẽ giết tôi! Giết thật đấy!”

“Họ?” Hắn nắm được điểm mấu chốt: “Họ là ai?”

“Tôi cũng không biết nữa... Là họ bảo tôi đến tìm anh.”

Thẩm Mộ nhìn kỹ Đào Bách – nhìn gã không giống như đang nói dối. Thực ra chuyện này rất dễ đoán – trừ Thẩm Ngôn ra thì còn ai đưa ra được mấy bức ảnh đó nữa? Hắn cứ nghĩ gã sẽ dè chừng Đường Kiều và Thẩm Duy Thần mà giữ rịt lấy mấy bằng chứng ấy, không ngờ bây giờ lại nhờ tay một tên ất ơ đến uy hiếp hắn thế này... Rốt cục con cáo già ấy đang mưu tính chuyện gì?

“Ảnh đâu?”

Đào Bách sửng sốt: “Ảnh gì cơ?”

Thẩm Mộ bực dọc: “Đừng có giả ngu với tao!”

Gã nghĩ một chốc, đoạn vỗ lên túi quần mình: “Ý anh là cái này hả?”

Hắn giơ tay ra: “Đưa tao.”

Gã lui lại một bước, nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt, lấy hết can đảm nói: “Anh đưa tiền trước đã, rồi tôi mới đưa nó cho anh. Nếu không thì tôi sẽ giao nó cho vợ anh!”

Hắn tức đến bật cười: “Mày nghĩ mày là ai? Lại còn dám uy hiếp tao cơ đấy. Ngu thì cũng ngu vừa thôi, mày đang bị người ta lợi dụng!”

“Thế thì có sao?” Gã bắt chập hết! “Đằng nào cũng chết cả!”

Một ngày trước khi đến gặp Thẩm Mộ, Đào Bách bị mời xuống căn hầm của sông bạc, tận mắt thấy những thủ đoạn tàn nhẫn mà chúng áp dụng lên những con bạc không trả được nợ. Giờ nghĩ lại khung cảnh lúc ấy... gã lại vô thức run lên.

— Gã thà một phát chết luôn còn hơn phải chịu cảnh tra tấn ấy!

Mà Thẩm Mộ thì rõ ràng là không muốn lằng nhằng với hạng người như gã: “Mày muốn bao nhiêu?”

Mắt gã sáng lên, nói ra một con số.

Lần này thì hắn cười thật – lần trước vì nhất thời tốt bụng nên mới giúp đỡ, một phần cũng là vì nể mặt Đào Phi ai dè lại bị coi thành máy rút tiền! Bây giờ hắn mà thỏa hiệp dễ dàng quá, thì có khi nửa đời sau lại bị Thẩm Ngôn kiểm chế mất!

Đào Bách hỏi lại: “Anh cho tôi được không?”

Thẩm Mộ cười nhạt: “Cút. Đây là lần cuối mày được tìm đến tao, hiểu chứ?”

Chân gã run lên, quỳ sụp xuống đất: “Tôi xin anh đấy! Xin hãy giúp tôi! Không thì tôi chết mất! Tôi không muốn chết—”

Hắn nhìn gã như thể đang nhìn một đồng rác ven đường: “Mày sống hay chết, không liên quan đến tao.”

Sắc mặt Đào Bách lập tức tái nhợt, mắt cũng tối sầm xuống. Thái độ của Thẩm Mộ thực quá tuyệt tình, nhưng gã không thể lùi bước, vì hắn là niềm hy vọng duy nhất của gã: “Tiền chẳng là gì với anh cơ mà! Sao anh có thể thấy chết mà không cứu được?”

Nhìn gã đàn ông đang quỳ sụp dưới chân mình, Thẩm Mộ vô thức nghĩ đến một câu nói – Mười lần bạn làm chuyện tốt, đến lần thứ mười một mà bạn không làm, thì bạn sẽ thành người xấu.

Bản chất con người là như vậy đấy – cái gì mà có được dễ dàng quá, thì sẽ nghĩ nó là đương nhiên.

Hắn chỉ thấy thật nực cười: “Bỏ tay ra.”

Gã bám chặt lấy hắn như chết đuối vớ được cọc: “Anh đừng quên trong tay tôi còn có ảnh chụp của anh!”

“Mày thích thì cứ đưa người khác đi. Đằng nào thì mày cũng chết!” Hắn đáp cho gã một cái, đoạn lập tức bỏ đi.

“Đừng! Cứu tôi với!” Giọng nói run rẩy đến phát điên của gã vang vọng trong hầm ngầm, nghe mà phát rợn.

Nhưng Thẩm Mộ vẫn đi.

Đào Bách ngã bệt xuống đất, nét mặt trở nên vụn vỡ, ánh mắt cũng hóa thành hung dữ.

Gã hận! Hận tất cả mọi người! Hận cha mẹ đã bỏ rơi gã, hận kẻ có thể giúp gã nhưng lại không chịu giúp... Nhưng gã cũng rất sợ – nếu không mượn được tiền, thì chắc chắn gã sẽ sống không bằng chết.

Hai luồng tâm trạng tiêu cực ùn ùn bủa vây lấy gã. Nếu gã đã không sống nổi... thì kẻ khác đừng hòng toàn mạng ra khỏi đây!

Gã đã mất trí rồi.

Một người đàn ông đi vào bãi xe, mở cửa xe mình định lên thì đột nhiên bị xô ngã.

Thẩm Mộ sắp ra khỏi bãi thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng khởi động xe.

Hắn loáng thoáng cảm nhận được gì đó, nhưng hai chân cứ như bị đóng đinh xuống sàn nhà, không thể nhúc nhích được. Mà quay lại thì thấy — một chiếc ô tô đang điên cuồng tông thẳng về phía mình.

Một bóng người đột nhiên xông ra, hét lớn: “Thẩm Mộ! Tránh ra!”

Va chạm cực mạnh, đau đớn tận xương. Một giây trước khi mất ý thức, hắn thoáng thấy được gương mặt người đó.

Là Đường Kiều ư...

Anh vừa gọi cứu thương vừa chạy đến chỗ hắn — cả người hắn đã nằm trong vũng máu, hình như đã bất tỉnh.

“Chết tiệt!” Anh chửi một tiếng rồi quay lại nhìn kẻ thủ ác — Đào Bách đang ngồi trong xe, ngẩn ngơ nhìn Thẩm Mộ, dường như hoàn toàn không tin mình vừa làm gì.

Tiếng va chạm rất lớn, làm không ít người chú ý, bãi xe cũng dần có nhiều người hơn.

Hận thế nào thì hận, Đường Kiều cũng không để người ta chết trước mặt mình mà không cứu. Anh hỗn hển làm sơ cứu cho Thẩm Mộ, làm đến hai tay dính đầy máu tươi.

Biết chuyện, Thẩm Duy Thần cũng mau chóng chạy tới. Thấy bộ dáng máu me của anh, cậu sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng hỏi: “Đường Kiều? Đường Kiều! Anh không sao chứ?”

“Tôi thì không sao, nhưng hắn thì không chắc.”

Nhìn thoáng qua Thẩm Mộ đang bất tỉnh, vẻ mặt cậu khá phức tạp.

Xe cứu thương đến rất nhanh. Khi được nâng vào xe, Thẩm Mộ đột nhiên nắm chặt lấy tay Đường Kiều.

Hắn vẫn nhắm nghiền mắt, rõ ràng là đang đau đớn không chịu nổi, thì thào nói: “Thực ra, suốt bao nhiêu năm qua... anh vẫn sợ nhất là không có em ở cạnh.”

Anh giật mình, nhìn sang cậu, rồi kiên quyết rút tay ra.

Vừa đến viện là hắn đã bị đẩy ngay vào phòng phẫu thuật. Đường Kiều và Thẩm Duy Thần đứng chờ ở ngoài, nhất thời đều im lặng.

Cậu đứng dựa vào tường. Anh không biết cậu đang nghĩ gì, có khi chính cậu cũng không biết mình đang nghĩ gì nữa.

Nửa tiếng sau, Dư Ngưng mới đứng đỉnh đến. Nhìn cô ta khá là bình tĩnh, hỏi bác sĩ về tình trạng của Thẩm Mộ xong thì cũng đứng chờ ngoài phòng phẫu thuật. Thấy hai người đứng đó, ả tỏ ra ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì. Nhất thời, bầu không khí rất yên tĩnh.

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ vang lên, phá vỡ sự im lặng kỳ lạ này. Thẩm Duy Thần nhìn tên người gọi đến rồi bảo với anh: “Tam gia đang tìm em, chắc là đã biết chuyện rồi.”

Anh uể oải gật đầu.

Máu trên người anh giờ đã biến thành đen đặc, làm anh càng thêm nhếch nhác. Cậu hơi đau lòng, kéo tay anh: “Để em đưa anh về nhà trước đã nhé.”

Anh nhìn thoáng qua ngọn đèn vẫn sáng ở cửa phòng giải phẫu. Dù gì thì anh ở đây nữa cũng chẳng để làm gì... “Ừ, về thôi.”

Cậu nói với Dư Ngưng: “Cô Dư, xin hãy thông báo với chúng tôi nếu ông Thẩm có mệnh hệ gì nhé.”

Ả lạnh lùng đáp: “Vì sao? Các người là gì của chồng tôi cơ chứ?”

Cậu kiên nhẫn nói: “Dù gì thì cũng là nhờ Đường Kiều cứu hắn...”

“Hừ, ai biết anh ta có mục đích gì hả? Có khi là chính anh ta sắp đặt chuyện này cũng nên!”

Cậu định cãi lại, nhưng anh lại ngăn cản: “Thôi bỏ đi. Dư Ngưng nói đúng, chuyện sống chết của Thẩm Mộ chẳng liên quan đến tôi thật.”

Cậu khẽ nhún mày – anh nói phải lắm, là tôi chứ không phải là chúng tôi.

Về nhà rồi, cả hai cùng cởi đồ rồi chui vào phòng tắm. Rửa đi vết bẩn rồi ngâm mình trong bồn, cuối cùng, tâm trạng mới bình tĩnh lại.

Đường Kiều tựa vào vòm ngực rộng và ấm của thiếu niên, nhắm hờ mắt.

Thẩm Duy Thần dịu dàng hôn lên cổ anh – nụ hôn không hề mang sắc thái ***, mà chỉ là một cách biểu đạt tình cảm.

“Hình như Thẩm Mộ thực sự... thích anh.”

Anh nhớ lại lời hắn nói trước khi bất tỉnh, khẽ lắc đầu: “Không đâu... Thứ hắn yêu nhất, luôn luôn là chính bản thân hắn.”

Cậu hơi bất an: “Anh sẽ không thích lại hắn đấy chứ?”

“Ừ.” Anh nắm lấy tay cậu: “Trên đời này, không có ai yêu tôi được như em. Có em rồi, tôi còn cần ai nữa hả?”

Cậu nở nụ cười, dụi đầu vào hõm vai anh: “Nếu Thẩm Mộ thực sự có chuyện gì thật, không biết em có nên vui hay không đây...”

“Em thấy thế nào?”

“...Em cũng không biết nữa. Em rất không thích hắn, thậm chí là hận, nên giờ em phải vui vẻ mới đúng. Nhưng em lại không thấy vui chút nào cả.”

Anh thở dài: “Dù sao thì Thẩm Mộ cũng là cha ruột của em, nghĩa tử là nghĩa tận mà. Nói thật, nếu hắn thực sự có mệnh hệ gì, chắc tôi cũng chẳng hã hê kiểu báo được thù đâu. Đã quyết định không quan tâm đến hắn rồi thì cũng đừng nghĩ nhiều về nhau thế nữa.”

“Vâng..”

“Nói đi cũng phải nói lại, tôi cứ nghĩ em là một con dê nhỏ, hóa ra lại là sói đội lột cừu. Ai ngờ giờ em vẫn còn một chút tính dê đấy nhỉ.”

Cậu cắn vai anh một cái: “Đứng trước anh, em luôn luôn là một chú dê mà!”

Bị đau, anh khẽ rên lên một tiếng, ai dè lại làm cậu nhin không nổi, gầm nhẹ: “Anh! Đừng có rù quấy em!”

Đường Kiều khiếp sợ: “Thế mà cũng là quấy rầy ấy hả? Em có hứng làm á?”

“Không.” Cậu tức giận: “Nên anh đừng có nghịch!”

“...”

Tắm xong, Thẩm Duy Thần cho anh uống một ly sữa ấm rồi dỗ anh đi ngủ. Hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra, anh cũng mệt rồi, nằm trong lòng cậu không lâu là đã thiếp đi.

Cậu lẳng lặng nhìn anh một lúc, rồi nhẹ nhàng xuống giường, mặc áo khoác, cầm khóa xe ra khỏi nhà.

82. Chương 82

Ở ngoại ô thành phố S có một tiệm trà tư nhân, mà đối với một vài người, thì nơi này chính là chốn mở cửa 24/24.

Khi Thẩm Duy Thần đến thì Thẩm Ngôn đã an vị uống trà ở đó, quản lý sòng bạc thì cung kính đứng một bên.

Gã liếc cậu một cái: “Ngồi đi.”

Cậu ngồi xuống đối diện gã: “Tam gia...”

“Tôi khá bất ngờ đấy.” Gã bình tĩnh nói.

“Cháu cũng không ngờ Đào Bách sẽ làm vậy. Cháu vốn chỉ muốn...”

Gã khoát tay, ngắt lời cậu: “Bất kể mục đích ban đầu là gì thì cũng không thể phủ nhận được – cháu là người đã bày ra chuyện này.”

Cậu cúi đầu, nhìn tay mình đang đặt trên gối: “...Vâng.”

“Tôi vừa nhận được thông báo, nói là tuy Thẩm Mộ bị thương khá nặng, nhưng may mà cấp cứu kịp thời nên vẫn giữ mạng được – còn có di chứng hay không thì vẫn chưa thể chẩn đoán. Sau này, cháu cũng không cần phải để ý đến chuyện của nó nữa, cứ sống theo ý mình thôi.”

“Dạ.” Cậu nghĩ một lúc, lại hỏi: “Còn Đào Bách...?”

“Cảnh sát xử lý nó rồi. Chúng ta không ra tay thì người nhà họ Dư cũng sẽ không bỏ qua cho nó – dù Thẩm Mộ có tệ thế nào thì cũng là người nhà họ, đánh chó phải ngó mặt chủ chứ.” Gã nhấp một ngụm trà, cười nói: “Chuyện buồn cười nhất là, thế mà thằng nhóc kia lại nghĩ là mình có nhược điểm của Thẩm Mộ thật. Nếu nó biết trong cái phong bì ấy toàn là ảnh chó mèo thì... không biết sẽ phản ứng thế nào nhỉ.”

“...”

Gã nhìn cậu, cười như không cười: “Cháu đúng là có khí phách của người nhà họ Thẩm đấy. Đừng có đóng phim nữa, đến công ty làm việc cho tôi đi.”

Cậu giật mình – Đường Kiều đoán trúng thật hả? Thẩm Ngôn thực sự muốn giao khối tài sản khổng lồ như vậy cho cậu á?

Không thấy cậu nói gì, gã neho mắt lại: “Sao? Không muốn à?”

Cậu bình tĩnh lại, đáp: “Tam gia, cháu còn quá nhỏ.”

Gã nở nụ cười: “Hồi tôi lớn bằng cháu đã làm được khối chuyện rồi đấy.”

“Cháu muốn đi học lại.”

Gã nhướn mi: “Là cháu muốn hay Đường Kiều muốn?”

“Ý của anh ấy chính là ý của cháu.”

“Duy Thần, cháu mặt nào cũng tốt, chỉ có điểm này làm tôi rất không hài lòng.” Gã thản nhiên nói: “Sao lại để mặc Đường Kiều nắm cháu trong tay như thế? Cái kiểu đào tằm đào phổi ra dâng cho người khác thế này... thật nực cười không chịu nổi.”

“Cháu yêu anh ấy. Đó là lý do.”

Thẩm Ngôn ngẩn người, nhất thời không biết đáp lại ra sao, đành phải nói: “Cháu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Tam gia, nói thế thôi chứ chú không định giao công ty vào tay một đứa mới tốt nghiệp cấp 3 như cháu đâu nhỉ? Cháu mới hai mươi, vào tuổi này phải nên đi học mới đúng. Đến khi cháu học thành tài rồi, nếu chú vẫn còn để tâm đến cháu thì xin tùy chú quyết định.”

Gã im lặng một chốc, đoạn nói: “Thôi thôi, cháu tính thế nào thì cứ làm như thế.”

Không lâu sau đó, người nhà họ Dư tuyên bố muốn mang Thẩm Mộ về Mỹ. Trong mấy ngày hẩn nằm viện, Đường Kiều không hề đến thăm. Anh nghe nói hẩn đã tỉnh lại, nhưng di chứng khá nặng nề, cần một thời gian rất dài mới hồi phục được.

Anh và Thẩm Duy Thần đều hiểu ngầm ý nhau mà không nhắc đến Thẩm Mộ nữa. Cậu đang chạy tới chạy lui lo chuyện đi học lại, ngày nào cũng lẩn lộn ngoài đường hoặc ở nhà chuẩn bị một chồng tư liệu.

Anh cũng không rảnh rồi – cậu muốn đến Mỹ học, đương nhiên là anh cũng chẳng ở lại nước làm gì. Đùa gì chứ, trái tim anh đã già rồi, không chịu nổi yêu xa đâu! Đẳng nào thì ở đây cũng chẳng có gì để anh lưu luyến – trừ ba anh ra mà với lý lịch của anh thì tìm việc ở Mỹ cũng dễ hơn nhiều. Nhưng anh không muốn làm thuê cho người khác nữa, mà dự định kiếm cơm bằng chuyên môn của mình – mở một văn phòng cố vấn pháp luật hay làm luật sư chẳng hạn.

Trong thời gian này, hai người ai cũng cố gắng hết sức – tuy là mệt chết đi được, nhưng nghĩ đến tương lai, là cả hai lại cực kỳ hào hứng.

Mấy ngày sau, Triệu Lan Chi gọi cho Đường Kiều, bảo là muốn mời hai người đi uống một ly. Thẩm Duy Thần thực sự không moi đâu ra thời gian rảnh được, nên anh đành phải đi một mình.

Khác với trước kia, lần này y lại mời anh đến nhà. Lúc đến, anh còn mang theo không ít quà tặng.

Bấm chuông một lúc lâu mới có người ra mở cửa. Anh cúi xuống nhìn đứa bé mới cao đến ngang gối mình, mỉm cười nói: “Chào cháu ”

Thằng nhóc nghiêng đầu nhìn anh: “Chú đến tìm bác ạ?”

“Ừ. Bác cháu có nhà không?”

Đúng lúc này, Triệu Lan Chi bất ngờ vọt ra – y mặc một bộ đồ thoải mái ở nhà, tay ôm đứa cháu song sinh còn lại, đầu tóc rối tung, rõ ràng là không quen bế trẻ nhỏ.

Anh thì chỉ thấy buồn cười: “Sao tự đứng lại...?”

Y tức giận nói: “Thằng em anh đi du lịch với vợ rồi, ném hai thằng nhóc lại cho anh trông!”

Anh nghi ngờ: “Anh á? Trông được không vậy?”

Đứa bé trong lòng Triệu Lan Chi vòng tay ôm lấy cổ y, bi bô nói: “Bác ơi, cháu đói ”

“Đói hả? Đường Kiều, em đi nấu đi! Trong tủ lạnh có nguyên liệu đấy!”

“...” Hình như y mời anh tới để uống vài chén cơ mà?

Thế gian bao la, trẻ con đói là nhất. Đường Kiều bắt đắc dĩ đóng vai đầu bếp của Triệu gia, lục lọi cái tủ gần như trống tuếch trong bếp rồi gắng gượng làm ra một bàn một món canh ba món thịt.

Đến khi Triệu Lan Chi cho hai đứa trẻ ăn no rồi dỗ chúng đi ngủ, thì hai người họ đã mệt như cở hó rồi.

Cho trẻ con ăn thực sự là chuyện yêu cầu kỹ năng cao – vừa nãy y một mực tập trung vào hai đứa trẻ, đã ăn được miếng nào đâu, nên giờ chẳng buồn chê cơm canh lạnh nữa, cầm đũa lên là ăn ngấu nghiến.

Đường Kiều mở chai rượu mình mang đến ra, rót cho y một chén, tủm tỉm cười: “Khổ thân anh.”

Y khoát khoát tay: “Đừng nói nữa đừng nói nữa! Trẻ con ấy à, thỉnh thoảng chơi chơi thì được, chứ ôm nó cả ngày thì đúng là hành xác. May mà anh sẽ không có con...”

Anh nghĩ một chút, hỏi: “Anh đã có kế hoạch gì chưa?”

“Còn tính toán gì nữa.” Y nhún vai: “Đến đâu thì đến thôi.” Không để anh phản ứng, y lại nói tiếp: “Nghe nói em định xuất ngoại theo Thẩm Duy Thần hử?”

“... Sao anh không nói là nó đi theo em?”

“Có khác nhau hả? Em đã nghĩ kỹ chưa đấy?”

“Rồi.”

“Nó trăm phương ngàn kế lừa em lâu như thế, mà em vẫn bỏ qua hả?”

“...Ừ.”

Y thở dài một hơi: “Ài, rốt cục anh cũng được chứng kiến thể nào là tình yêu đích thực...”

Đường Kiều vốn định hỏi xem chuyện giữa y với Thẩm Ngôn thế nào rồi, nhưng nhìn y bây giờ chẳng có vẻ gì là khổ sở thất tình, nên lại thôi không hỏi nữa.

Y vẫn còn trẻ, còn đầy thời gian để quên Thẩm Ngôn đi và bắt đầu một cuộc tình mới. Tình cảm có sâu đậm thế nào đi chăng nữa, bị bỏ quên một thời gian rồi cũng sẽ phai nhạt đi thôi – đó là lý do chính mà anh không muốn tách ra khỏi Thẩm Duy Thần.

Hai người ngồi với nhau một lúc, nói đủ chuyện dưới biển trên trời. Gần đến giờ đã định, anh nhìn đồng hồ rồi nói: “Mở TV lên đi.”

“Hửm?”

“Hôm nay, Thẩm Duy Thần sẽ tuyên bố giải nghệ ở một chương trình nghệ thuật tổng hợp.”

Y vớ lấy cái điều khiển từ xa: “Sao em không đến đây mà xem trực tiếp?”

“Chẳng cần phải thế.”

Phải qua một đoạn quảng cáo giữa giờ thì Thẩm Duy Thần – Elvis mới xuất hiện trên màn hình. Cậu mặc một chiếc sơ mi đơn giản, đáng vẻ khi mỉm cười đã đủ để mê chết bao nhiêu thiếu nữ.

Ngồi đối diện cậu là một MC khá có tiếng trong giới. Cô trò chuyện với cậu một lát về bộ phim sắp tới rồi mới nói đến chính sự—

“Nghe nói em có ý định giải nghệ, chuyện này có đúng không thế?”

“Không phải là ý định, mà là quyết định rồi.”

Cô cũng sốt kêu một tiếng: “Sao lại thế được! Giờ em đang là mặt trời ban trưa đấy! Thông tin này sẽ làm tan nát bao nhiêu trái tim thiếu nữ cho coi”

“Về điểm này thì, em thực sự rất xin lỗi.” Cậu tỏ ra áy náy: “Chỉ mong mọi người có thể thông cảm cho em.”

“Em có thể bật mí một chút về lý do em quyết định giải nghệ không? Đừng nói là để kết hôn chứ?” MC trêu ghẹo.

Cậu không phủ nhận, chỉ mỉm cười với ống kính: “Chỉ là, em muốn làm những chuyện mình thích thôi.”

Khi chương trình kết thúc, Triệu Lan Chi vô thức thở dài: “Thằng nhóc kia... hình như lại đẹp trai hơn nữa thì phải QAQ”

Anh đứng lên, mặc áo khoác: “Em về đây nhé.”

“Về sớm thế?”

“Duy Thần nói mười giờ tối em ấy sẽ về.”

“Nhưng giờ mới có tám giờ!” Y giận dữ hét: “Em là cái đồ trọng sắc khinh bạn!”

—

Trên đường về nhà, trong đầu Đường Kiều cứ nghĩ mãi về khuôn mặt tươi cười của thanh niên. Rõ ràng là đã sớm chiều chung đụng rồi... mà sao giờ anh vẫn nhớ cậu nhỉ? Anh vô thức bật cười, nom chẳng khác gì thằng ngốc, nhưng mà lại không nhận được, nên đành phải che nửa bên mặt đi.

Đúng là hơi mất mặt thật. Thảo nào là Triệu Lan Chi cứ châm chọc mãi.

Khi về đến nhà, điện thoại anh vang lên: “Alo?”

Đầu bên kia không nói gì, chỉ có tiếng hít thở khá nặng nhọc.

“Alo?”

Vẫn không có ai đáp.

Anh đang định cúp thì đối phương lại lên tiếng: “...Đường Kiều.”

“Thẩm Mộ?”

“Ừ, là anh đây.”

Anh không biết nên nói gì cả, đành phải nói một câu vô thương vô phạt: “Sức khỏe anh thế nào rồi?”

“Không tốt chút nào.”

“...Ha ha.”

“Anh sắp đến phía nam để điều dưỡng. Sẽ đi rất lâu.”

“Chúc may mắn.”

Hắn im lặng một lúc, đoạn nói: “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

Anh thành thực đáp: “...Không?”

Hắn cứng họng, mãi sau mới từ từ nói tiếp: “Cảm ơn em đã chăm sóc Thẩm Duy Thần trong suốt thời gian qua.”

Anh chỉ thấy buồn cười: “Anh thì có tư cách gì để thay em ấy cảm ơn tôi?”

“...Dù thế nào thì anh cũng là cha ruột nó.”

“Là tự anh nghĩ thế thôi.” Nói rồi, anh lập tức cúp máy – nếu có thể, anh thực sự mong đây sẽ là lần cuối mình nói chuyện với Thẩm Mộ.

Seven: Thẩm mặt dày! Từ giờ tui sẽ gọi anh là Thẩm mặt dày!

83. Chương 83

Một ngày trước khi rời khỏi thành phố S, Đường Kiều nhận được một món đồ chuyển phát nhanh.

Lúc đồ được gửi tới thì Thẩm Duy Thần đang tắm. Lúc đầu anh khá bối rối – anh chẳng nghĩ ra ai có thể gửi đồ cho mình cả.

Mở bao bì ra, bên trong là một chiếc hộp nhỏ được gói rất khéo léo, đúng là kiểu vừa nhìn đã biết nó dùng để làm gì.

Cuối cùng, Đường Kiều cũng nhớ ra một chuyện nào đó.

Khi Thẩm Duy Thần vẫn còn là Elvis, có lần anh đi dạo trung tâm thương mại với cậu, khi đi ngang qua một tiệm trang sức, không hiểu sao tự dưng lại có hứng... đặt một đôi nhẫn nam...

Ngay khi anh nhìn đôi nhẫn đến thất thần, một giọng nói bất ngờ vang lên: “Anh đang làm gì thế?”

Anh bị giật mình, vô thức giấu hộp nhẫn vào túi áo: “Không có gì!”

Động tác lau tóc của Thẩm Duy Thần khựng lại, nghi ngờ nhìn anh: “...Em vừa nghe có người gõ cửa mà?”

Đường Kiều tỏ ra vô cùng bình tĩnh: “Em nghe nhầm đấy.”

“...Hử?” Cậu hoang mang hết sức: “Chẳng lẽ em nghe nhầm thật?”

Anh nghiêm túc gật đầu: “Chính thế đấy.”

“...”

“Sấy tóc mau đi, kéo lại cảm lạnh bây giờ.”

Cậu nhìn anh, chớp chớp mắt: “Anh giúp em nhé?”

“Em lớn rồi còn gì.”

“Thì có sao, hồi em bé anh vẫn làm thế mà ”

Đường Kiều hoàn toàn không có sức chống cự trước mỹ nam làm nũng – cứ mỗi lần cậu tỏ ra ngây thơ vô tội, là anh lại bị mê hoặc đến ngã trái ngã phải.

“Nào thì lau, sương nhất em đây () ”

Cậu đến ngồi trước mặt anh, đầu ngả lên đùi anh, đôi mắt đen nhánh xinh đẹp nhìn anh chăm chăm.

Anh cảm thấy sảy lùa vào mái tóc ướt của cậu, làn gió ấm áp như thổi vào cả lòng anh nữa, làm trái tim anh ấm áp như có dòng nước ấm chảy qua.

“Xong rồi.” Anh gõ lên trán cậu: “Đứng lên đi.”

Cậu xoay người ôm lấy eo anh: “Để em ôm chút nào ”

Nhìn mái tóc rối tung của cậu, Đường Kiều đột nhiên nghĩ — anh không chỉ có một người bạn trai, mà còn có cả một đứa con trai nữa

“Chuẩn bị mọi thứ xong chưa?”

Cậu lười biếng đáp: “Đương nhiên. Em làm việc mà anh còn phải lo nữa à?”

“Vây đi nhé?”

“Cũng được, nhưng phải hôn em một cái đã ”

“... Đừng nghịch!”

“Trong nhà có ai đâu”

Anh hết cách, đành phải cúi đầu, mổ nhẹ lên môi cậu: “Được chưa?”

“Chưa!” Cậu nín cổ anh xuống, ngấu nghiêng lên môi anh.

Kỹ thuật hôn của cậu rất ổn, hôn đến nỗi làm kẻ sống lâu hơn cậu mấy chục năm như anh cũng phải mơ màng màng, suýt nữa thì ngất đi.

Nhận ra cả hai sắp cạ sát ra lửa, Đường Kiều vội vàng đẩy thiếu niên đang dán vào mình ra: “Giờ mà không đi thì sẽ muộn đấy!”

Cậu đành phải nhả anh ra, luyến tiếc nói: “Đi nào.”

—

Trước khi xuất ngoại, Đường Kiều định mang Thẩm Duy Thần đến gặp Đường Hoài Chương. Cậu ngay lập tức đồng ý, nhưng từ đó đến giờ cứ nôn nóng suốt, cả đêm lẫn qua lộn lại, mãi mà chưa ngủ. May là tuổi trẻ sức khỏe tốt, dù đêm qua không được ngủ ngon thì sáng hôm sau tắm rửa tút tát, lại biến về hình ảnh hoàn mỹ như thường.

Lo cậu chưa ngủ đủ nên anh giành vị trí lái xe. Ngồi ở ghế phụ, nhìn khung cảnh đồng ruộng bên ngoài khác hẳn ở thành phố, cậu không nhịn được than thở: “Bố anh đúng là biết nhìn xa trông rộng thật đấy. Chỗ này có khác gì thế ngoại đào nguyên đâu.”

“Đây là quê của mẹ tôi.”

Cậu quay lại nhìn anh, nhẹ giọng hỏi: “Không mấy khi thấy anh nói về mẹ nhỉ.”

“Có gì để nói đâu.” Anh bình tĩnh đáp: “Mẹ tôi đã mất trước khi tôi hiểu chuyện rồi.”

Cậu ngẫm nghĩ một lúc, đoạn gật đầu: “Ba anh si tình thật đấy, bao nhiêu năm rồi mà vẫn không tái hôn.”

Anh trêu ghẹo: “Thế nếu tôi chết thì em có tái hôn không?”

Cậu lập tức biến sắc, khẽ gầm lên: “Đừng có nói mấy lời như thế!”

Anh chỉ thuận miệng đùa một câu, không ngờ bạn trai nhỏ nhà mình lại phản ứng dữ dội như vậy, vội vàng đáp: “Tôi chỉ đùa thôi mà, em đừng để ý!”

Cậu nhún mày lại: “Kể cả đùa... sau này cũng đừng đùa thế nữa.”

“Ừ, ừ.”

Cậu im lặng một chốc, lại bảo: “Nếu anh mà chết thật... thì em chẳng sống nổi nữa đâu.”

Anh định nói là thế nào thì mình cũng chết trước cậu thôi, nhưng nhìn vẻ mặt cậu khi nói ra lời ấy, thì lại thông minh không nói gì nữa.

Vì Đường Kiều đã đánh tiếng từ trước nên Đường Hoài Chương không ngạc nhiên gì khi thấy Thẩm Duy Thần đến, chỉ tiếp đón cậu như khách từ phương xa.

Miệng cậu rất ngọt, khen ông đến độ ông cười híp cả mắt lại, còn mang không ít đồ quý giá đến tặng ông.

Cậu tự mình nấu bữa trưa, với nguyên liệu do đích thân ông chuẩn bị. Nhân lúc ông không có ở bếp, cậu liền gọi anh vào, thì thầm bất an: “Này, em thấy... có gì đó không ổn.”

“Hử? Cái gì không ổn cơ?”

“Thì, là thái độ của ba anh ấy. Anh nói cho ông ấy biết quan hệ giữa hai chúng ta rồi à?”

“Chưa?”

...Cậu không biết là nên vui hay buồn đây.

Anh liếc mắt một cái là đoán ra được cậu đang nghĩ gì: “Vì anh không nói thì ba cũng biết.”

“???”

“Thật mà.”

“Thế thì lại càng kỳ lạ.” Cậu do dự nói: “Nếu ông ấy biết rồi... thì phải khẩu cung em chứ nhỉ? Mà ông ấy lại chưa hỏi gì...”

Anh không nhịn được cười rộ lên: “Em cứ làm như con dâu xấu đến gặp cha mẹ chồng ấy! Hai thằng đàn ông ở với nhau làm gì có nhiều luật lệ thế, có tình cảm là được rồi mà.”

Lời anh nói làm cậu hơi khó chịu, nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Nói cũng phải, nam nam ở với nhau đâu được pháp luật công nhận, yêu thì ở hết yêu thì tan, thậm chí còn chẳng có giấy tờ nào chứng nhận cho khoảng thời gian bên nhau đó.

Phòng khám của Đường Hoài Chương làm ăn rất tốt, trong giờ ăn trưa còn có rất nhiều người đến chờ khám bệnh, làm ông đành phải bỏ hai người ở đó mà ra làm việc.

Đường Kiều rảnh đến phát phiền, liền rủ Thẩm Duy Thần đến con sông gần đó câu cá.

Hai người ngồi cạnh nhau trên thuyền, mỗi câu thả nổi trên mặt nước, vừa nói chuyện phiếm vừa chờ cá mắc câu.

Tuy anh đã bước vào tuổi trung niên, nhưng vẫn không kiên trì nổi với loại hình vận động không – chuyển động này, ngồi một lúc đã gà gật ngủ – điểm này thì anh còn thua cả cậu nữa.

Cậu đặt đầu anh ngã lên vai, để hơi thở ấm áp của anh nhẹ nhàng thổi vào xương quai xanh mình.

Năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình yên.

Ăn cơm xong, hai người liền sửa soạn quay về – dù sao thì sáng hôm sau họ còn phải bay nữa.

Đường Hoài Chương không nói gì cả – ông vốn không phải kiểu người nói nhiều, đến lúc tiễn họ lên xe thì mới mở miệng: “Nhớ chăm sóc bản thân cho tốt nhé.”

Ngực Đường Kiều nhói lên: “Ba, bọn con sẽ về thường xuyên mà.”

Trên đường về, cậu hỏi anh: “Anh định bao lâu thì về một lần?”

“Rảnh lúc nào thì về lúc ấy thôi.”

Cậu gật gật: “Em cũng định thế.”

“Nào, muốn đến thăm mẹ em không?”

“Không cần.” Cậu nắm lấy tay anh: “Lần trước em đã nhấn mẹ rồi, nói là... em muốn cả đời này được ở với anh.”

—

Hôm sau, hai người đi rất im lặng, người biết họ đi chỉ có Triệu Lan Chi và Thẩm Ngôn.

Y lại hận nhất là mấy kiểu tạm biệt thế này, có thể trốn thì nhất định sẽ trốn, nhưng hôm trước thì có gọi cho anh: “Thôi nào, có phải là cả đời không gặp nhau nữa đâu, anh không tiễn đâu nhé! Khi nào rảnh rồi, anh nhất định sẽ đến đó thăm em!”

Gã thì càng không phải nói – có khi cả đời gã cũng chẳng biết đến sân bay tiễn người là thế nào cũng nên.

“Còn năm phút nữa là lên máy bay.” Cậu vừa xách hành lý vừa nói: “Anh đã chuẩn bị xong chưa?”

“Hả?”

“Chuẩn bị... bắt đầu cuộc sống mới của hai ta ấy.”

Anh lơ đãng cười cười. Tay phải anh đang nhét trong túi, vân vê hộp nhẫn nhỏ, lòng bàn tay đã ẩm mồ hôi.

Thấy anh hơi kỳ lạ, cậu lo lắng hỏi: “Anh sao thế? Trong người khó chịu à?”

Đường Kiều hít sâu một hơi, mỉm cười nói: “Thẩm Duy Thần, tôi có thứ này muốn tặng em...”

Seven: tung bông tung hoa

Từ từ đã, câu chuyện về Thẩm Duy Thần x Đường Kiều đã tạm khép lại, giờ thì còn Thẩm Ngôn x Triệu Lan Chi nữa!! Còn phiên ngoại phiên ngoại, xin chờ đi!!

@ToNhyh: Sướng cô nhất nhé, giờ đến Lan Chi của cô lên sàn rồi =)))

84. Chương 84: Phiên Ngoại 1 – Thế Nào Là Kabe – Don? (thẩm Duy Thần X Đường Kiều)

? NÀO LÀ KABE – DON? (THẨM DUY THẦN X ĐƯỜNG KIỀU)

Tắm xong thì vẫn còn sớm, Đường Kiều ngồi trên giường, buồn chán lật đi lật lại tờ báo, thỉnh thoảng lại liếc sang thiếu niên anh tuấn đang ngồi lạch cạch laptop ở đằng kia.

Lúc này, Thẩm Duy Thần đang mặc một bộ đồ ngủ màu xanh in hình gấu Pooh, trên mũ còn có hai lỗ tai nho nhỏ – hậu quả từ một trò đùa quái ác của Đường Kiều. Cậu cao lớn là thế, nhưng mặc bộ đồ đáng yêu thế này nom lại không phần cảm chút nào, trái lại lại càng tôn lên làn da trắng nõn của cậu, nhìn chẳng khác gì thằng nhóc lớn xác nhà bên.

Trông cậu như thế lại khá hợp ý anh – dù sao thì theo một cách nào đó, đúng là anh đã coi cậu như con trai mà nuôi lớn vậy. Đương nhiên là cậu đã cố phản đối, nhưng cuối cùng vẫn phải khuất phục trước uy lực của anh thôi, muahahaha

Anh bỏ tờ báo xuống, lại ngược lên đồng hồ – giờ đã muộn nhưng đi ngủ thì sớm quá, làm vài chuyện vận động nào đó là hợp lý nhất. Mắt anh chớp chớp nhìn cậu, một lòng ngóng trông người yêu nhỏ đến hầu hạ mình, nhưng chẳng hiểu sao mà hôm nay cậu lại chẳng hiểu phong tình gì cả thế, cứ cắm mặt vào laptop mãi, không chịu ngẩng lên.

Đường Kiều lặn qua lộn lại, nỗ lực tạo sự chú ý.

Một lúc lâu sau, cuối cùng cậu cũng có phản ứng: “Anh không cần chờ em đâu, muốn thì cứ ngủ trước đi.”

Anh thẹn quá hóa giận: “Tôi không ngủ được!”

“Hay là vì em làm phiền anh?” Cậu áy náy nói: “Thế thì em sang phòng sách nhé.”

“...” Trong lòng anh đã nhấp nhúm không yên, nhưng vẻ ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh: “Em đang bận gì thế? Nhiều bài tập thể cơ à?”

“Không, là vài chương trình ngoại khóa thôi.”

Anh nhăn mày lại: “Chương trình gì?” Hay ho đến nỗi cậu dám làm ngơ ám chỉ của anh cơ đấy?

Cậu lại tập trung vào công việc: “Không phải mấy ngày nữa là mừng 8 tháng 3 đấy à?”

“Hử? Thế thì liên quan gì đến em?”

“Thì mọi người tổ chức tiệc mừng cho bên nữ thôi á.”

“À...” Hiểu ra rồi, một chút buồn bực trong lòng anh cũng tan thành mây khói. Tuy thích đàn ông, nhưng bản thân Đường Kiều vẫn rất tán thưởng những người phụ nữ tài giỏi, thậm chí còn biết thương hương tiếc ngọc hơn cả thằng nam, đồng thời cũng là người ủng hộ quyền bình đẳng cho nữ giới.

Thẩm Duy Thần đề nghị: “Hôm đấy anh cũng tặng thưởng cho nhân viên nữ trong công ty xem?”

Đường Kiều gật gù: “Em không nói tôi cũng sẽ làm vậy.”

Anh bắt đầu thấy hứng thú, liền ngồi xuống cạnh cậu: “Lớp em chuẩn bị làm gì thế? Cho tôi xem xem nào.”

Động tác gõ phím của cậu hơi khựng lại – nghiêng qua là cậu sẽ thấy cần cổ thon dài trắng nõn của anh, thậm chí còn ngửi được hương thơm thoải mái nhẹ nhàng của sữa tắm...

Cậu khê nuốt nước miếng, đẩy anh ra: “Em viết xong rồi hẵng xem.”

“Hả?”

“Anh ở đây... làm em bị ảnh hưởng.”

Đường Kiều hơi mất hứng – cậu cũng không ít lần làm ảnh hưởng đến công việc của anh, nhưng anh chưa từng tỏ ra tức giận. Nhưng chắc đó là cái giá của việc làm người lớn nhỉ, chứ ai già đầu rồi còn so đo với một đứa trẻ con?

Anh nghiêm túc gật đầu: “Nói cũng phải, công việc là công việc. Vậy tôi ra phòng khách ngủ nhé.”

Cậu lập tức đáp: “Không cần đâu, để em đi là được.”

“Ngoan nào, nghe lời tôi.” Vừa nói, anh vừa ôm gối đi, cậu cũng không cản nữa.

Giường ở phòng khách nhỏ hơn giường của hai người nhiều, nhưng một người ngủ thì vẫn còn dư. Nhưng Đường Kiều lặn qua lộn lại mãi mà vẫn không ngủ được, chỉ thấy như thiếu thiếu cái gì.

Anh đã quen với ***g ngực dày rộng và nhiệt độ cơ thể ấm áp của thanh niên, mỗi ngày nhắm mắt vào mở mắt ra đều thấy cùng một khuôn mặt ấy, nhìn mãi mà không ngán tí nào.

Anh thâm thở dài một hơi – thực sự anh đã quá ỷ lại vào cậu rồi, đến mức thiếu hơi cậu là không ngủ được rồi đấy...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đúng là dạo này cậu hơi lạ thật. Hai mươi tuổi là thời kỳ dục vọng mãnh liệt nhất, cậu thường xuyên đòi hỏi anh, nhưng anh thấy thế cũng tốt – tuy rằng thường bị đâm đến độ mông eo tê rần, nhưng cảm giác được cậu khao khát làm anh rất vui vẻ.

Thế mà mấy hôm nay cậu tuyệt nhiên không làm gì cả, có ngủ cùng nhau thì cũng chỉ thuần khiết ngủ thôi!

Tuổi càng lớn là anh càng nghĩ nhiều. Ở trường, quanh Thẩm Duy Thần đều là nam thanh nữ tú cùng độ tuổi, mà cậu lại tuyệt như thế, hẳn là không thiếu người ước ao. Anh thì giờ mặt mũi vóc dáng vẫn ổn, nhưng sau này thì thế nào? Lỡ có một ngày nào đó cậu chê anh già thì sao?

Khi cửa bị mở, Đường Kiều vô thức nhắm mắt lại, cảm thấy có người đang đi về phía giường rồi ngồi xuống.

“Anh ngủ rồi à?”

Cảm nhận ngón tay đối phương dịu dàng lướt trên mặt mình, anh hé mắt, nhìn vào đôi mắt đẹp của cậu, hỏi: “Xong việc rồi à?”

Thẩm Duy Thần cười khỏ: “Thật tình thì chưa.”

“Thế sao em lại...”

Cậu vén chăn, trèo lên giường. Nhiệt độ ấm áp quen thuộc bao lấy anh, làm lòng anh cũng ấm hẳn: “Sao thế?”

“Xin lỗi.”

“Hừm?”

“Em không nên để anh đi.”

“À...” Anh hôn nhẹ lên khóe miệng cậu: “Không sao, tôi hiểu mà.”

“Dao này em bận quá, có nhiều báo cáo phải nộp, còn cả vụ mừng 8 tháng 3 nữa. Em không muốn về muộn, nên đành phải mang về nhà làm.”

“Ừ...”

“Nhưng cứ mỗi lần ở với anh, là em lại chỉ muốn...” Cậu thì thầm vào tai Đường Kiều: “Làm anh thôi.”

Anh chớp chớp mắt, thò tay cầm lấy Duy Thần nhỏ: “Vậy thì đến đi.”

—

Hôm sau.

Ngồi ở vị trí trung tâm của phòng họp, Đường Kiều cố hết sức tập trung tinh thần để nghe cấp dưới báo cáo, nhưng cơn đau nhói ở vị trí nào đó lại một mực nhắc anh về sự điên cuồng tối qua.

Nụ hôn mãnh liệt đến mức không thở nổi, ngón tay không ngừng di chuyển trên người, hơi thở nóng rực kề sát bên tai... Chỉ nghĩ đến nó là người anh lại nóng bừng.

“Giám đốc Đường?”

Tiếng thư ký gọi làm Đường Kiều tỉnh táo lại: “Nếu không có việc gì nữa thì tan họp đi.”

Mọi người lục tục ra về.

“Anh đang nghĩ gì mà thất thần thế?” Thư ký hỏi.

Đường Kiều chuyển tư thế ngồi, cơn tê rần ở eo lập tức lan ra toàn thân, làm anh khẽ nhíu mày.

“Anh không sao chứ? Nhìn anh có vẻ không khỏe lắm.”

Thư ký là một cô gái người Mỹ gốc Hoa, có hai má lúm đồng tiền rất dễ thương, tính cách cũng cực kỳ hào phóng – Đường Kiều rất có thiện cảm với cô.

“À... nghĩ về Quốc tế Phụ nữ thôi.”

Mắt cô sáng quắc: “Giám đốc Đường muốn tặng quà cho bọn em hả?”

Anh cười híp mắt, gật đầu: “Ừ. Cô muốn gì? Hay tôi cho mọi người nghỉ một ngày nhé?”

Thư ký chớp chớp mắt: “Không có tiền thưởng à?”

“Hừm...” Anh nghĩ một chốc, nói: “Tháng này gấp đôi lương?”

“Yayyy” Cô vui đến độ muốn nhảy tung tung: “Nhưng có nghĩ cũng chả để làm gì, dù sao thì em cũng chẳng có bạn trai, có nghĩ cũng chỉ ở nhà thôi á.”

“Thế cô muốn thế nào?”

Cô toét miệng cười giảo hoạt: “Giám đốc à, hôm trước em xem TV, thấy có nhiều công ty tìm trai đẹp về chơi với nhân viên nữ lắm đó () “

“ ... ”

“Thực ra thì cũng không cần phải thế, em chỉ muốn kabe – don thôi. Lớn thế này mà em còn chưa được kabe – don lần nào đâu đấy.”

“Kabe – don?”

Thư ký phấn kích lôi điện thoại ra, cho anh xem một cái ảnh: “Đây, kiểu thế này này ”

“A ha ha...”

“Anh sẽ tìm trai đẹp đến chứ?”

Anh không nhịn được đỏ trán: “...Cô muốn kiểu người thế nào?”

Thư ký nghĩ một chốc: “Kiểu như người hôm trước đến đưa cơm cho anh ấy.”

“ ... ”

—

Trước giờ tan tầm, Thẩm Duy Thần gọi cho anh, bảo là hôm nay cậu sẽ về trễ nên không nấu cơm được.

Anh nói: “Thế tôi đến đón em nhé, rồi ta đi tiệm ăn.”

Cậu hơi do dự: “Nhưng chắc em về muộn lắm đấy, lại bắt anh phải chờ...”

“Không sao. Tôi cũng vừa uống trà chiều, giờ vẫn chưa đói lắm.”

Đường Kiều lái xe đến trường Thẩm Duy Thần rồi vào thư viện, vừa liếc mắt một cái là đã nhìn ra cậu.

Cậu đang ngồi trên salon, tay cầm laptop, xung quanh là một đám nam nữ trẻ tuổi – trong đó có một cô gái tóc vàng mắt xanh cứ nhìn cậu chăm chăm, hai mắt như sắp phát sáng (o)

Anh thấy đầu mình nóng lên.

Thấy anh đến, cậu mỉm cười: “Anh đến nhanh thế?”

“Ừ, hôm nay không bị tắc.”

Cậu khép laptop lại, nói với mọi người: “Bạn tôi đến rồi, hôm nay làm đến đây thôi nhé.”

Nghe cậu gọi mình là bạn chứ không phải là bạn trai, chẳng hiểu sao anh lại hơi khó chịu.

Cô gái tóc vàng không cam lòng nói: “Chúng ta cùng đi ăn được không? Bạn cậu cùng đi nữa?”

Cậu cười cười: “Thôi, để sau đi.”

—

Đi sau Đường Kiều, thấy hôm nay anh hơi im lặng, Thẩm Duy Thần liền hỏi: “Anh sao thế?”

“Không có gì.” Anh cố gắng thả lỏng – chuyện vừa nãy chỉ là anh nghĩ nhiều thôi, mà cậu cũng không cần thiết phải tuyên cáo quan hệ giữa hai người cho người ngoài biết. Không phải anh vẫn luôn biết cậu rất được yêu thích sao? Giờ mà tỏ ra không thoải mái vì việc vặt này thì thật mất hình tượng quá.

Không hiểu sao, cứ là chuyện dính đến cậu là anh lại không thể bình tĩnh như thường ngày.

“Này.” Cậu đột nhiên vượt lên, nắm lấy tay anh: “Em đã đặt chỗ ở nhà hàng rồi, là nhà hàng mà anh thích nhất ấy.”

Cầm nhận được vật lành lạnh ở ngón tay vô danh của cậu, cơn khó chịu trong anh thoáng cái tiêu tan: “...Ừ.”

Ở nước ngoài, hai người đàn ông nắm tay nhau trên đường chẳng có gì là đặc biệt. Nhưng có lẽ vì vẻ ngoài của hai người quá xuất sắc, nên vẫn làm không ít người quay lại nhìn – tuy vậy, cậu vẫn làm như không thấy gì mà nắm chặt tay anh.

Bữa cơm này rất ngon miệng, vì anh có uống ít rượu nên cậu lái xe về.

Về đến nhà anh mới nhớ ra lời thư ký nói, liền hỏi cậu: ““Em có biết kabe – don không?”

“Có chứ.” Cậu hơi ngạc nhiên: “Sao tự dưng anh lại?”

“À, mấy nhân viên nữ ở công ty muốn được kabe – don, coi như là quà tặng ngày Quốc tế Phụ nữ.”

Cậu không nhịn được bật cười: “Ý này được đấy. Sao, anh muốn em đi à?”

“Có người chỉ đích danh em, nên nếu em rảnh...”

“Em không có ý kiến.” Cậu nhún nhún vai: “Anh chỉ đâu thì em đánh đấy thôi.”

Anh gạt đầu, quay người định đi tắm thì đột nhiên bị kéo lại.

“Sao thế?”

Cậu cười nói: “Hay là anh để em luyện tập trước đi?”

“...Hả?”

Thẩm Duy Thần từ từ tiến về phía anh, làm anh vô thức lùi lại, lùi mãi đến khi lưng chạm vào tường, không còn đường lui nữa.

Cậu cúi xuống, một tay chống lên tường, làm anh hoàn toàn rơi vào vòng ôm của mình.

Tim anh nhất thời đập rộn: “Em...”

“Giống thế này á?”

“...”

Cuối cùng, Đường Kiều vẫn thỏa mãn nguyện vọng này của các cô gái – mời không ít soái ca về chơi kabe – don với các cô vào ngày mừng 8 tháng 3. Người đến đều là bạn tốt với Thẩm Duy Thần trong làng người mẫu, khuôn mặt và vóc dáng đều không chê vào đâu được.

Nhưng thư ký nhỏ thì phải thất vọng rồi – anh chàng đẹp trai mà cô chỉ đích danh lại không đến được, hỏi Đường Kiều thì nhận được đáp án là – cậu ấy bận!

Kabe – don: Cái này thì chắc nhiều người biết rồi – là tư thế mà A dồn B vào tường rồi chống tay lên đó. Về cơ bản thì hưởng phần và lãng mạn (Chi tiết: Kasumi.)

Hình minh họa:Then they live happily ever after

85. Chương 85: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (1)

01.

Lần đầu Thẩm Ngôn gặp Triệu Lan Chi là ở một quán bar.

Diện mạo của gã rất xuất chúng, dù không bỏ tiền thì vẫn chẳng thiếu người tình nguyện chơi 419 với gã. Nhưng gã vẫn thích dùng tiền hơn- trong mắt gã, tiền trao thì cháo múc, gã không thích những mối quan hệ lằng nhằng và không rõ ràng.

Về ngoài của Triệu Lan Chi khá hợp gu gã – đường nét tinh tế, khí chất cao ngạo, giơ tay nhấc chân đều tỏa ra hơi thở của cậu ấm con nhà giàu, hoàn toàn khác những kẻ khác trong quán bar – làm gã chỉ muốn đề y xuống mà hung hăng xô xuyên một trận.

Gã gọi quản lý bar đến, chỉ vào y hỏi: “Cậu hỏi người đằng kia xem người ta có đồng ý theo tôi một đêm không?”

Quản lý liếc nhìn y, vội vàng đáp: “Thưa ngài Thẩm, đó không phải là người của quán đâu ạ.”

Gã cười nhạt: “Tôi biết chứ.”

Quản lý hơi do dự: “...Vẫn phải hỏi sao?”

Gã chỉ cười không đáp.

Hiểu ý gã, quản lý đành phải đến chỗ thanh niên xinh đẹp nọ đang ngồi, ở cách đó không xa.

Thẩm Ngôn thấy quản lý thì thầm gì đó bên tai Triệu Lan Chi, làm đôi mắt quyến rũ nọ trừng gã một cái, không nói gì, lạnh lùng đến độ làm người lùi bước.

Nhưng Thẩm Ngôn gã là ai cơ chứ? Một Triệu Lan Chi chẳng ngoan ngoãn gì lại làm gã càng thêm hứng thú, nâng ly rượu lên, nhìn y mỉm cười.

Y nhú mày, đoạn đẩy quản lý ra, đi đến chỗ gã. Đến trước mặt gã rồi, y nhìn gã từ trên xuống dưới, soi kỹ một lượt rồi lạnh lùng nói: “Anh có hứng thú với tôi?”

“Phải.” Thẩm Ngôn mỉm cười nhìn y, đang định nói thì y đã giành trước:

“Vừa khéo là, anh cũng khá hợp gu tôi. Thế này nhé, tôi sẽ cho anh tiền, còn anh sẽ theo tôi một đêm, được không?”

Gã thoáng ngạc nhiên, đoạn uống nốt chỗ rượu còn lại trong chén: “Được thôi.”

Hai người cùng nhau ra khỏi quán. Triệu Lan Chi đang định vẫy một chiếc taxi thì Thẩm Ngôn đã bảo: “Xe tôi đang đỗ ở gần đây.”

Y gạt gạt đầu. Dưới ánh đèn đường ám áp, ánh mắt y đã hơi mờ mịt, hẳn là đã say rồi.

Gã khẽ nhú mày – gã vẫn không thích lên giường với một con ma men.

Lên xe rồi, gã hỏi: “Đi đâu?”

Y lập tức đáp: “Đến nhà anh.”

“Thành phố S có rất nhiều khách sạn, cậu muốn chọn cái nào cũng được.”

“Đến nhà anh.” Y lặp lại lần nữa: “Khách sạn nào cũng bẩn. Tôi không thích thế.”

Lần này thì gã không từ chối nữa, chỉ cười nói đúng là tính con nhà quan rồi bảo tài xế đưa hai người họ về nhà.

Về đến biệt thự ở ngoại ô thành phố, việc đầu tiên Thẩm Ngôn làm là đi tắm – chờ gã tắm xong đi ra thì đã thấy Triệu Lan Chi nằm ngửa trên giường, híp mắt ngủ.

Ngửi thấy mùi rượu văng vất quanh người y, gã hơi khó chịu – kiểu gã thích phải là thiếu niên sạch sẽ thơm tho cơ. Nghĩ vậy, gã liền xách y lên, quăng thẳng vào bồn tắm rồi xả nước.

Triệu Lan Chi đang ngủ đến là ngon lành, bị nước lạnh xả vào người thì lập tức bật dậy.

Y trừng mắt nhìn gã, cực kỳ tức giận: “Anh! Anh làm cái quái gì thế hả!”

“Ngao nào, tự tắm rửa sạch sẽ rồi hẵng ra nhé.” Giọng gã rất dịu dàng, thậm chí có thể loáng thoáng nghe ra sự cưng chiều nữa, nhưng rõ ràng là không cho phép người ta được cự tuyệt.

Y chỉ thấy cả người mình rét run.

Nói xong, gã vỗ nhẹ mặt y rồi ra khỏi phòng tắm.

Tắm xong thì hơi rượu trong người Triệu Lan Chi cũng bay đi quá nửa. Thắm Ngôn đang đọc báo trên giường, thấy y ra thì cười nói: “Đến đây.”

Y căn cứ môi, chậm chạp đi về phía gã.

“Lên giường.”

Lúc nằm cạnh gã, y không khỏi chán nản – sao mình lại nhất nhất nghe lời người đàn ông này đến thế chứ?

Lưng y lập tức bị ôm lấy, người cũng bị nhấc lên trên – y thuận thế cười lên người gã.

Thắm Ngôn từ từ cởi áo tắm trên người y ra – mùi rượu đã bị rửa đi hết, chỉ còn lại hương sữa tắm thoải mái nhẹ nhàng: “Thật là ngoan”

Thái độ như thể đang đối xử với tình nhân nhỏ bé của gã làm y rất khó chịu – đây không phải là lần đầu y chơi tình một đêm, nhưng lại là lần đầu bị coi như bên yếu thế thế này. Phải biết rằng – dù y có làm 0 thật, thì cũng phải là một 0 dũng mãnh!

Nghĩ vậy, y không cam lòng cúi xuống, nghiêng thật mạnh lên đôi môi của đối phương.

Một đêm nóng bỏng.

—

Triệu Lan Chi mở mắt, nhìn lên trần nhà xa lạ, nhất thời không phản ứng được.

Cơ thể nói cho y biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì – tay chân vô lực, phần dưới eo vừa tê vừa mỏi, đau nhức âm ỉ trên người và nơi đó nhoi nhoi... Dần dà nhớ lại mọi chuyện, y lồm cồm bò dậy, thậm chí tặc một tiếng.

Tuy tối qua mang tiếng là say rượu, nhưng cái gì cần nhớ thì y vẫn nhớ hết – vì tâm trạng không tốt nên đến bar mượn rượu tiêu sầu, ai dè lại bị một người đàn ông nhìn trúng, mà vừa vận đối phương cũng là kiểu y thích... rồi cứ thế mà đi lẫn giường với nhau.

Nhớ lại chi tiết đêm qua, y phải thành thực thừa nhận là... kỹ thuật của người kia cũng không tệ lắm, chí ít là có thể làm y lên đỉnh.

Y lục lọi một lúc lâu mà vẫn không tìm thấy áo mình, đành phải lấy tạm một cái sơ mi trắng mặc đại. Ra khỏi phòng mới nhận ra – y đang đứng ở tầng hai của một căn biệt thự, mà đối tượng tình một đêm hôm qua của y thì đang ở tầng một, nhàn nhã uống trà.

Triệu Lan Chi đi đến, tức giận hỏi: “Đây là điện thoại của tôi mà?”

Thắm Ngôn đưa cho y thứ mình đang cầm: “Nó reo này giờ đây.”

Y mở ra xem – là Đường Kiều gọi.

Chắc là biểu cảm của y khi biết Triệu Cẩm Chi có bạn gái hôm qua quá mức bất thường, nên anh mới lo lắng như vậy. Y đang định gọi lại cho anh thì chợt nghe gã nói: “Tôi đã nói với Đường Kiều là em đang ở đây rồi, một lúc nữa nó sẽ đến đón em.”

Triệu Lan Chi giật mình nhìn gã: “Anh biết Đường Kiều hả?”

“Có thể coi là như thế. Tôi vừa ăn tối với nó cách đây không lâu xong.”

“...Anh là ai?”

Thắm Ngôn thấy hơi buồn cười: “Bây giờ mới hỏi, cậu cả họ Triệu có thấy là hơi muộn không?”

Sắc mặt y trầm xuống: “Sao anh lại...”

Gã chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình: “Ăn sáng trước đã, có gì nói sau.”

Y nhìn những món ăn trên bàn – đủ sắc hương vị, số món cũng nhiều, nhìn lại đẹp mắt, làm người ta chảy nước miếng ròng ròng.

Tối qua y cứ chăm chăm uống rượu, căn bản là chưa có gì lót dạ, sau nữa lại bị xỏ xuyên một đêm, nên giờ đã đói đến quất bụng vào rồi. Nghe lời gã, y liền ngồi xuống vị trí gã chỉ, kéo đĩa salad gần đó lại bắt đầu ăn.

Thẩm Ngôn ngồi một bên đọc báo, thỉnh thoảng lại liếc sang người con trai đang phụng phịu trước mặt này.

Chờ y ăn salad xong, gã lại đẩy một ly sữa nóng đến. Y rất tự nhiên cầm lên uống một ngụm, vô tình liếc qua tờ báo gã đang cầm, liền thấy một tiêu đề cực bắt mắt — Thẩm gia đổi chủ? Thẩm Ngôn toàn thắng!

Dưới tiêu đề là ảnh của hai người – một là khuôn mặt mà y rất quen thuộc, Thẩm Mộ mà người còn lại...

Phụt —!!!!

Một ngụm sữa văng thật xa.

Thẩm Ngôn lạnh lẽo né sang bên, như thể đã đoán được trước sự tập kích bất ngờ này.

“Anh là... Thẩm Ngôn?” Về mặt y như nhìn thấy quỷ.

Gã không đáp, chỉ nói: “Uống hết sữa đi.”

“Hả?”

Gã đặt tờ báo xuống, híp mắt lại: “Nào, ngoan.”

“...”

Thẩm Ngôn là ai, đương nhiên là Triệu Lan Chi đã từng nghe nói. Nếu y biết người trước mặt là kẻ được xưng là mưu mô hiểm độc – Thẩm Ngôn, thì chắc chắn y sẽ không chọn gã làm đối tượng để 419, dù sao thì... tốt nhất là nên tránh xa mấy người như thế thì hơn.

Đã không thể làm người ta mất lòng, vậy thì phải nghe lời thôi. Y uống hết chỗ sữa còn lại, đang định mở miệng thì gã lại đẩy một đĩa bánh mì nướng đến: “Tiếp tục.”

Y ăn hết bánh mì, gã lại nói: “Thêm một đĩa súp nữa nhé.”

Cuối cùng y cũng phát rồ: “Anh đang nuôi lợn đấy hả!”

Gã vươn tay xoa nắn mặt y, bị y bực bội gạt phắt.

“Đây là trừng phạt.”

“Trừng phạt?” Triệu Lan Chi tức đến bật cười: “Ngài Thẩm à, tôi đã đắc tội ngài từ bao giờ vậy?”

Thẩm Ngôn thờ ơ: “Tối qua lúc lên đỉnh, em đã gọi tên người khác.”

“Ai?” Y giật mình.

Gã cười mờ ám: “Là Triệu Cẩm Chi. Không ngờ... cậu cả họ Triệu lại có khẩu vị nặng thế đấy.”

“...Anh nói bậy!” Y lập tức phủ nhận, nhưng sắc mặt tái nhợt kia lại bán đứng y.

“Không cần phải xúc động thế.” Thực ra thì gã cũng chẳng quan tâm lắm đến chuyện này – lúc đó gã chỉ cười nhạt một tiếng, rồi tiếp tục hưởng thụ thân thể trẻ đẹp dưới thân. Nhưng giờ thì khác – gã nghĩ, có lẽ việc nhìn thấu bí mật dưới đáy lòng y còn thú vị hơn nhiều.

Gã tỏ vẻ bị tổn thương: “Tôi sống đã ba mươi năm có lẽ, nhưng đây lại là lần đầu bị đối xử như thế đấy. Chẳng lẽ em không thấy mình nên bị trừng phạt chút sao?”

Lúc này, một người đàn ông bước đến, nói nhỏ vào tai gã: “Thưa ngài, cậu Đường đã đến rồi ạ.”

Gã chẳng buồn để ý đến Đường Kiều, chỉ nhìn chăm chăm vào y: “Nhất định không chịu ăn đúng không?”

Y bình tĩnh ừ một tiếng.

“Lãng phí đồ ăn là việc xấu đấy.” Gã san bớt nửa chén súp đi, rồi để nửa chén còn lại trước mặt y: “Tiếp nào.”

“Không.”

Gã nhướn mày: “Hay là em muốn tôi tự tay dứt?”

Bị đối xử như kẻ bị bao đường làm Triệu Lan Chi chỉ muốn phi thẳng bát súp vào mặt gã, nhưng nhớ tới những lời gã vừa nói... hình như gã đã biết tình cảm của y với em trai... Nhờ mà gã tiết lộ...

Khí thế của y bỗng xui xuống, nội tâm giãy dụa một chốc rồi cũng cúi đầu, từ từ đưa cháo vào miệng.

Tay gã bỗng vỗ lên cùn cổ trắng nõn của y, hài lòng nói: “Phải thế chứ, bé ngoan.”

Đường Kiều đứng một bên này giờ cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, ho một tiếng để đánh dấu sự tồn tại. Bấy giờ Triệu Lan Chi mới nhận ra là bạn mình đứng đó, liền nói với gã: “Đường Kiều đến!”

Anh bước đến chỗ hai người, lễ phép chào hỏi: “Cháu xin lỗi, chú Thẩm. Triệu Lan Chi đã làm phiền chú nhiều rồi.”

Khóe miệng gã cong lên, dịu dàng lau hộ y vệt nước canh dính bên mép: “Không phiền đâu.”

Đầu ngón tay nhìn như dịu dàng của gã làm lòng y run rẩy.

Thoáng nhận ra bầu không khí kỳ lạ này, anh vội nói: “VẬY... nếu không còn chuyện gì nữa, thì cháu xin phép được mang anh ấy đi.”

Thẩm Ngôn gật đầu: “Ừm.”

Y như trút được gánh nặng, vội vàng đứng lên – nhưng rõ ràng là y đã quên tình trạng cơ thể mình bây giờ, lưng eo mềm nhũn, suýt chút nữa đã ngã vật xuống, làm Đường Kiều vội đỡ lấy y.

“Khoan đã.” Gã gọi y lại: “Uống hết súp rồi hãy đi.”

Y thực sự không chịu nổi nữa: “Anh không thể buông tha cho tôi được à?”

Gã thản nhiên lật bả: “Tôi không thích trẻ không nghe lời đâu.”

“Đt mẹ nhà anh! Ai cần anh thích!” Đúng là gặp vận xui tám đời rồi!

Đôi mắt mèo của gã nhướn lên, cười như không cười nói: “Không nghe lời, tức là muốn bị phạt đúng không?”

Người y cứng đờ, đoạn hít sâu một hơi, giận dữ trừng gã rồi lại ngồi xuống, lăm bằm vài câu rồi cầm chén súp lên uống hết.

Cả đời Triệu Lan Chi chưa từng khổ sở vì ăn uống như thế. Vừa ra khỏi biệt thự, y lập tức lao đến gốc cây gần đó mà nôn thốc nôn tháo.

Đường Kiều vẫn rất có trách nhiệm, lo lắng hỏi y tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Triệu Lan Chi không định giấu diếm gì với bạn thân. Y kể lại cho anh nghe hết, cố tình giảm bớt sự tồn tại của Triệu Cẩm Chi đi, cuối cùng còn không quên lôi tám đời Thẩm Ngôn ra mà chửi.

Nhưng mà, dù thế nào thì đó cũng chỉ là 419 thôi. Thẩm Ngôn sẽ chẳng nhảm chán đến chết mà gây chuyện cản trở Triệu gia, mà dù y tức giận đến mấy, thì cũng biết là mình chẳng làm gì được cả.

Vì bóng ma của Thẩm Ngôn nên Triệu Lan Chi tạm thời không muốn đến bar tìm bạn giường nữa. Y cũng không muốn về nhà rồi lại đối mặt với em trai đang chìm trong tình yêu cuồng nhiệt – nhìn vẻ ngu dân của nó chỉ làm y mệt mỏi thêm thôi.

Thực ra, chính y cũng không biết tình cảm của mình với Triệu Cẩm Chi là kiểu gì nữa. Lấy gu thẩm mỹ của y mà nói, thì dạng vẻ ngoài mập mạp tính tình khô khan như Triệu Cẩm Chi còn khướt mới qua được cửa nhé! Nhưng nó cố tình lại là đứa em trai mà y đã che chở từ bé đến lớn, một mực bảo vệ, không để nó phải chịu bất kỳ sự tổn thương nào, không để bất kỳ ai ngoài mình được bắt nạt nó. Nhưng mà! Bây giờ! Nó, lại bị một người phụ nữ mà y mới biết được vài ngày cướp đi! Sao mà y cam tâm được chứ!

Nhưng lý trí lại nói cho y biết – y không thể can thiệp vào hạnh phúc của Triệu Cẩm Chi được.

Em trai y có một cuộc đời để tự mình trải qua.

Còn y...

Triệu Lan Chi đang rơi vào một trạng thái mâu thuẫn đến cực điểm, lại không biết phải giải phóng nỗi niềm này thế nào. Y vô cùng vô cùng muốn tìm một người để mình rời lực chú ý đi, để y không ngày ngày nghĩ về em trai nữa, dù có là... vui chơi qua đường thôi cũng được.

Sau đó, y gặp Tần Sở.

Seven: Tự đứng lại thấy, có lẽ Triệu Lan Chi chẳng thực sự yêu Triệu Cẩm Chi đâu....

86. Chương 86: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (2)

02.

Tần Sở là một minh tinh nhỏ mới phát lên không lâu, nổi danh là một mỹ nam như hoa như ngọc. Về ngoài của cậu rất xuất sắc, cũng rất thông minh, cực kỳ biết cách sử dụng lợi thế của mình để đạt được mục đích.

Cậu và Triệu Lan Chi quen nhau qua người quen giới thiệu ở một buổi tiệc. Một người thì nóng lòng muốn tìm vui để quên đi tổn thương, một người thì khao khát tìm kẻ giàu để ăn bám – hai người cứ thế mà trò chuyện nửa mờ ám nửa ngấm hiểu với nhau, chẳng mấy chốc mà đã thân thân mật mật.

Triệu Lan Chi khá là hài lòng với Tần Sở – cậu còn trẻ, mông cũng đẹp, còn rất biết cách đối nhân xử thế. Lúc nào cần làm nũng, lúc nào cần giả bộ ngây thơ, bình thường thì rất ngoan ngoãn dịu dàng – y chắc chắn rằng cậu đã từng bị người dạy dỗ rồi, còn khá là khâm phục ngón nghề của kẻ đã dạy dỗ ra cậu đấy.

Kể từ đó, trừ thời gian làm việc ra, còn đâu y đều ở bên tình nhân nhỏ hết – làm người bị y quây đến phát phiền là Đường Kiều cũng thờ dài một hơi. Một tuần thì có đến ba bốn ngày là y ở nhà Tần Sở. Có một chuyện làm y thấy lạ – rõ ràng là cậu đang nổi, nhưng hình như lại chẳng bận như y nghĩ, lần nào y đến cũng thấy cậu như đang vô công rồi nghề vậy.

Sau một lần làm tình, Triệu Lan Chi ôm Tần Sở cả người run rẩy đầy mồ hôi đi tắm. Tắm rửa sạch sẽ xong, cậu cuộn mình nằm trong chăn, tựa như con thỏ nhỏ, đôi mắt trong veo như nước mỡ to, thoạt nhìn có vẻ buồn rầu.

Y vuốt ve làn da nhẵn mịn của cậu, hỏi: “Sao thế? Anh không thỏa mãn em à?”

Cậu chớp chớp mắt nhìn y, buồn bã kêu: “Ở nhà cả ngày mãi... chán chết đi được.”

“Mai anh đưa em đi chơi nhé?”

Cậu im lặng một chốc, rồi bảo: “Em muốn đi làm.”

“Thì đi thôi.”

Tần Sở thờ dài: “Dạo trước em mới làm phật lòng ông chủ, giờ mọi hoạt động đã bị đóng băng rồi.”

Triệu Lan Chi xoa nắn khuôn mặt cậu: “Ai mà độc ác đến thế chứ? Dám bắt nạt người của anh!”

Đôi mắt to tròn của cậu chớp chớp, miệng thốt ra hai chữ: “Là Tam gia.”

Tay y chợt khựng lại, đột nhiên thấy mông mình nhoi nhói.

Tần Sở vẫn luôn quan sát biểu cảm của y – rõ ràng là, nhìn mặt đoán ý và diễn kịch vẫn luôn là hai thứ mà cậu giỏi nhất: “Lan Chi, anh biết ngài ấy phải không?”

Không chỉ là biết thôi đâu! Triệu Lan Chi nghiêng răng nghĩ.

“Chắc chắn là anh biết rồi.” Cậu lẩm bẩm: “Hai người đều là người nổi tiếng ở thành phố S, vòng tròn đó luẩn quẩn chỉ có vậy thôi mà...”

Y gật bừa: “Đại khái vậy.”

Mắt cậu sáng bừng lên, nom dễ thương như một chú thỏ nhỏ: “Anh giúp em được không? Nếu có thể... giúp em nói vài lời với Tam gia, nhé? Dù sao thì đẳng cấp của hai người cũng xem xem nhau, ngài ấy nhất định sẽ nể mặt anh mà cho em... thêm một cơ hội nữa.”

“À...há?” Y cứng miệng.

“Nếu cứ tiếp tục im lặng thế này, có khi chưa đến nửa năm nữa... là khán giả sẽ quên sạch em mất thôi.”
Trông cậu như sắp bật khóc: “Nếu ngày ấy đến thật...”

Triệu Lan Chi không chịu nổi nhất là cảnh người đẹp rơi lệ, vội vàng hôn cậu trấn an: “Được rồi được rồi, anh sẽ thử xem. Em đừng khóc nữa ”

Tần Sở sục sục hít mũi, ngoan ngoãn dụi đầu vào ngực y: “Cảm ơn anh nhé...”

03.

Lần thứ hai gặp Thẩm Ngôn là ở một buổi đấu giá trang sức.

Vốn là Triệu Lan Chi định đi với Đường Kiều, nhưng anh lại mãi chăm sóc trẻ con hơn, nên y đành phải tự đi.

Lần này Thẩm Ngôn không đi một mình như trước, mà dẫn theo một mỹ nữ chân dài xinh đẹp mặc sườn xám đen. Y cứ thấy cô gái kia trông quen quen thế nào, hình như là một nghệ sĩ thuộc công ty gã thì phải, đã từng lên TV mấy lần rồi.

Vì đã nhận lời với Tần Sở nên thỉnh thoảng y cũng liếc sang bên này, cố gắng tìm cơ hội để nói chuyện một lần với gã. Y thấy gã mua cho mỹ nữ một sợi dây chuyền cẩm thạch, làm cô cười đến là chói mắt.

Như cảm nhận được ánh mắt của y, gã chợt quay lại, nhìn y cười cười.

Y nhú mày, lập tức quay đi.

Mãi đến khi buổi đấu giá kết thúc, Triệu Lan Chi vẫn không nói gì với Thẩm Ngôn – tuy y hơi áy náy với Tần Sở, nhưng mà... y thực sự chẳng biết phải mở miệng thế nào cả. Cuối cùng, y vẫn mua một đôi khuyên tai khảm đá, coi như là quà bồi thường tặng cậu.

Y để cái hộp vào xe, đang định đóng cửa xe vào thì đột nhiên bị người chặn lại.

“...Có chuyện gì à?”

“Không phải em có chuyện muốn nói với tôi sao?” Thẩm Ngôn nói.

“...”

Gã cười cười: “Em có biết cả tối nay em vẫn luôn trưng ra cái mặt kiểu muốn – nói – mà – không – biết – mở – miệng – thế – nào – không? Chủ động tìm tôi khó đến thế cơ à?”

Giọng điệu thân mật hết sức của gã làm y cực kỳ phản cảm: “À, tôi chỉ sợ quấy rầy đến Tam gia và người đẹp thôi.”

Lời vừa dứt là y đã thấy hối hận – thế quái nào mà nghe y chang như cô vợ nhỏ ghen tuông vậy?

Thẩm Ngôn nhướn mày, ngồi vào ghế phụ rồi đóng cửa xe: “Ồ. Giờ thì cậu Triệu nói được rồi đấy.”

Triệu Lan Chi nhìn về phía trước không chớp mắt: “...Tần Sở là nghệ sĩ thuộc công ty của anh?”

“Thì?”

“Em ấy cũng là bạn tôi.”

“Và?”

“Dạo này... em ấy rất rảnh rỗi.”

Nói đến đây là đủ rồi – đương nhiên là Thẩm Ngôn đã hiểu, nhưng gã vẫn chẳng có phản ứng.

Y không nhin được nói: “Này, nói gì đi chứ?”

“Cậu Triệu đã nhờ, sao tôi có thể không nể mặt được.” Gã bình tĩnh đáp: “Nhưng mà, giúp em rồi thì tôi được lợi gì đây?”

Y ngăn người, không ngờ Thẩm Ngôn lại mặt dày đến thế. Y kiên nhẫn đáp: “Tôi sẽ mời anh một bữa.”

Gã nở nụ cười: “Chưa đủ đâu.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Đột nhiên y có một dự cảm không lành, đừng nói là gã muốn..

“Em nghĩ ra cái gì thế hả?” Gã cười cười như không.

“...”

“Tôi thấy em có mua một đôi khuyên tai ở triển lãm. Tôi rất thích nó, em có thể đưa nó cho tôi không?”

Y giật mình hoảng sợ, soi kỹ kẻ chải chuốt từ đầu đến chân trước mặt mình một phen: “...Anh thích nó?”

“Sưu tập mấy đồ kiểu thế là một ý tưởng không tồi.”

Đôi khuyên tai đó vốn chẳng quý giá gì, ít nhất là không quý bằng thứ Thẩm Ngôn mua để chiều lòng người đẹp. Nếu nó có thể làm Tần Sở vui vẻ thì thôi, y cũng không phản đối.

Triệu Lan Chi đưa cái hộp cho gã: “Cầm đi.”

“Cảm ơn nhé.” Gã mở cửa xuống xe: “Tôi đi trước. Đừng quên mời tôi một bữa đấy.”

Từ chỗ y có thể thấy người bạn gái nọ của gã ở cách đó không xa, đang đứng cạnh một cái xe, im lặng chờ. Đột nhiên y thấy thắc mắc: “Tần Sở đã làm mịch lòng anh ở chỗ nào vậy?”

“Cậu ta phá hủy quy tắc trò chơi.” Nói rồi gã sập cửa vào, đi về phía bạn gái.

Nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng y loáng thoáng nhận ra điều gì, nhưng lại không muốn nghĩ sâu nữa. Có đôi khi, biết nhiều chỉ làm đau đầu thêm thôi.

—

04.

Một tuần sau.

Triệu Lan Chi nằm ườn trên giường nhà Tần Sở, nhàm chán xem TV – cậu rời đi ngay sau khi nhận được một cú điện thoại, đến giờ vẫn chưa về.

Y đợi hai giờ đồng hồ, đúng lúc không chờ nổi nữa, định sang nhà Đường Kiều ăn chực thì Tần Sở về.

Nom cậu rất vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ phừng phừng, làm người ta chỉ muốn cắn một phát. Cậu bỏ nhào lên người y, chủ động chu môi đòi hôn.

Y cười híp mắt, vuốt tóc cậu: “Có chuyện gì mà vui thế?”

“Em nhận được việc rồi!” Cậu hào hứng nói: “Làm nam thứ của một bộ phim thần tượng!”

Một tia sáng phản chiếu lóe lên, đâm thẳng vào mắt y.

Y nhìn đôi khuyên sai đồ sẫm an vị trên lỗ tai Tần Sở, nhìn dấu hôn còn mới trên cằm cổ trắng nõn của cậu, thần nhiên nói một câu: “Chúc mừng.”

Cậu hôn lên môi y, càng lúc càng nhiệt tình, tay định cởi khuy áo y ra thì chợt bị nắm lại.

“Đi tắm đi đã.” Y nói: “Mùi trên người em.. làm anh phát tởm.”

Mặt cậu thốt nhiên trắng bệch.

—

05.

Gần như ngay sau đó, Triệu Lan Chi nói chia tay với Tần Sở.

Y không quan tâm quá khứ của cậu, nhưng nếu cậu lên giường với người khác trong khi đang hẹn hò với y thì lại là chuyện khác. Mượn lời Thẩm Ngôn nói thì là – phá hủy quy tắc, phải, y không thể chịu được chuyện này.

May là Tần Sở cũng thông minh, khi y nói vậy thì chỉ im lặng khóc, cũng không liên lạc với y nữa.

Tuy y đã chia tay với Tần Sở, nhưng nợ nhân tình với Thẩm Ngôn thì vẫn còn đó.

“Em có biết hôm nay là ngày gì không?” Qua điện thoại, gã hỏi.

“Biết, là ngày Giáng sinh chứ gì.”

“Hẹn tôi vào một ngày đặc biệt thế này, không phải cậu Triệu đây muốn theo đuổi tôi đấy chứ?”

Y bật cười: “Chắc là Tam gia hôm nay có hẹn rồi nhỉ. Vậy thì thôi, không đến cũng được. Nhưng anh phải nhớ kỹ nhé, tôi đã có ý mời anh rồi, anh đến hay không là việc của anh.”

Gã im lặng một chốc, đoạn hỏi: “Bao giờ ở đâu?”

Chập tối hôm đó, trời bắt đầu đổ tuyết. Thành thị phồn hoa bị tuyết trắng bao phủ, ở đầu đường, cây thông Noel lấp lánh đèn huỳnh quang.

Vì đối phương là Thẩm Ngôn nên Triệu Lan Chi cũng không qua loa tùy tiện, mời người đến nhà hàng Tây nổi tiếng trong thành phố.

Tối nay có nhiều người đến ăn hơn bình thường nhiều, mà phần lớn là các cặp đôi.

Y ngồi đối diện với gã, không nói gì, chỉ im lặng cúi đầu ăn phần mình. Gã nhấp một ngụm rượu, thờ ơ nói: “Hai người thôi thì buồn lắm, hay là mời cả Tần Sở đến đi? Cậu ta cũng là bạn tôi đấy.”

Y lạnh lùng liếc gã: “Tôi và em ấy đã chia tay rồi.”

“Hửm?” Gã tỏ ra rất kinh ngạc, nhưng y biết – đó chỉ là tỏ ra thôi: “Tiếc thật đấy. Cậu ấy thực sự là một đứa trẻ ngoan.”

Y từ chối cho ý kiến.

Gã đổi chủ đề: “Nói như vậy nghĩa là, giờ em đang độc thân?”

Y bắt đầu cảnh giác: “Anh hỏi thế để làm gì?”

“Em có muốn theo tôi một thời gian không?”

“...”

“Em chỉ đang muốn tìm một người làm bạn thôi. Tần Sở làm được, thì tôi cũng được chứ?”

Y mỉa mai cười: “Sao tôi dám làm phiền Tam gia được.”

“Thân thể của hai ta rất hợp nhau.”

“Thì sao?”

Trái lại với giọng điệu càng lúc càng cao của y, gã cười nhạt đáp: “Chỉ là một lời đề nghị nhỏ thôi. Em không cần phải xúc động quá thế.”

“Tôi không xúc động!” Nói rồi, y uống một hơi cạn ly rượu!

06.

Tuyết rơi càng lúc càng dày, vừa ra khỏi nhà hàng, là đã thấy ngay đất trời trắng xóa. Gió lạnh thổi đến, làm cái đầu hơi say của Triệu Lan Chi lập tức tỉnh lại, không chịu được rung mình một cái.

Thẩm Ngôn nhìn nhìn, đoạn gỡ khăn quàng cổ của mình xuống, cúi đầu quàng nó lên cổ y.

Cảm giác ấm áp trên cổ và hương nước hoa nam phảng phất làm lòng y khẽ run rẩy.

“Em uống rượu rồi thì đừng lái xe nữa. Để tôi bảo tài xế đưa em về nhà.”

Hiếm khi y lại ngoan ngoãn như vậy, cũng không phản đối mưu đồ nho nhỏ của gã.

Hai người ngồi ở băng ghế sau. Triệu Lan Chi vẫn chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng cảm giác tồn tại của Thẩm Ngôn lại quá mạnh mẽ, làm y khó mà lơ đãng được.

Đột nhiên y nói: “Dừng xe lại.”

Tài xế nghe lời làm theo.

Y nhìn đôi nam nữ đang dính lấy nhau cách đó không xa – là em trai y đang tự tay choàng khăn cho bạn gái nó. Hệt như việc mà Thẩm Ngôn vừa làm cho y, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác – y cũng không biết... là mình thích loại nào hơn nữa.

“Sao thế?” Gã hỏi.

Y quay lại, nhìn vào đôi mắt hẹp dài như mắt mèo của đối phương: “Giờ thì đi đâu?”

“Hả?”

“Đến nhà anh, hay là đến khách sạn?”

Gã ngẩn người, lập tức cười rộ lên: “Không phải em không thích khách sạn sao?” Đoạn nghiêng người, hôn nhẹ lên môi y: “Tôi không nỡ làm em khó chịu.”

87. Chương 87: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (3)

07.

Triệu Lan Chi không ngờ rằng mình sẽ ngủ với Thẩm Ngôn thêm lần nữa, rồi lại lần nữa... Chẳng bao lâu sau y đã luyện được thói quen – cứ khi nào muốn thì sẽ nhắc mấy lần gọi cho gã.

Y nghĩ một lúc, rồi quyết định gọi tên mối quan hệ giữa hai người là bạn giường – tuy là Thẩm Ngôn hoàn toàn khác những bạn giường trước đây của y. Ở đây, gã hoàn toàn đứng ở phía chủ đạo, còn y lại biến thành kẻ yếu thế.

Đôi khi rảnh rỗi, y lại thấy hơi không cam tâm. Từ bé đến lớn, y vẫn luôn được người ta đặt lên đầu mà tôn sùng – tuy gã đối xử với y rất tốt, trên giường thì tận lực thỏa mãn mọi yêu cầu của y, xuống giường cũng khá là dịu dàng nhưng y cứ thấy hơi sai sai... Dù chỉ là bạn giường đi chăng nữa, thì hai người cũng phải bình đẳng, đúng không?

Mấy hôm nay, Thẩm Ngôn ra nước ngoài công tác. Trước khi đi, gã vật y ra giường mà thỏa thích làm một đêm, mãi đến khi y bị ép khô mới chịu dừng lại. Chờ gã đi rồi, y cũng cũng chẳng có sức đâu mà đi tìm lạc thú mới.

Chuyện này cũng giống như khi bạn hút thuốc phiện vậy. Một khi bạn đã thử qua cảm giác mê mẩn liệt của nó, rồi đột nhiên một ngày lại không dùng nữa, thì sẽ thấy... cứ trông trống thế nào.

Hơn nữa, không biết có phải do Triệu Lan Chi tưởng tượng hay không mà từ khi làm bạn giường với Thẩm Ngôn đến giờ, thân thể y trở nên rất nhạy cảm. Mỗi khi nhìn thấy dáng vẻ tinh anh cao cấp quần áo chỉnh tề hormone tỏa ra bốn phía của gã, là hai chân y lại như nhũn ra, lập tức muốn xông lên làm vài chuyện oxox. Có thể nói là, trong mắt y, nom gã y như một cái bình xuân được di động vậy.

Y lên mạng hỏi ý kiến về chuyện này, nhận được hai đáp án – một là, y đã không trải nghiệm kiểu yêu đương nhẹ nhàng quá lâu rồi hai là, thủ đoạn của kẻ kia thật quá xuất sắc!

Thân thể đàn ông là thứ không có tiết tháo nhất – chỉ vờ vờ vài lần lên giường là cơ thể y đã nhớ kỹ quan hệ giữa hai người. Mà cũng không thể phủ nhận... Thẩm Ngôn đúng là một cao thủ tình trường thật.

Trong mấy ngày gần đi công tác, ngay cả Đường Kiều cũng nhận ra cái vẻ dục – cầu – bắt – măn của y. Anh có hỏi mấy lần, thì lần nào y cũng bình tĩnh đáp – Thời tiết quá xấu, làm anh khó chịu!

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ – trời trong nắng ráo, không một bóng mây

Nhưng trời đẹp cũng chẳng được mấy hôm, đến giờ tan tầm thứ Sáu, trời bất ngờ trở mưa. Mưa rơi càng lúc càng lớn, không hề có dấu hiệu dừng lại. Phần lớn mọi người đều nhấp nha nhấp nhồm – OMG OMG, trời thế này là có cho người ta được nghỉ không đây!

Triệu Lan Chi cũng không là ngoại lệ – nếu y nhớ không nhầm thì giờ này Thẩm Ngôn đã đến thành phố S, hẳn là đã xuống máy bay rồi.

Y ngồi trước cửa sổ, nhìn mưa bên ngoài tí tách rơi, nhàm chán xoay tới xoay lui điện thoại, ánh mắt dờ ra, không biết là đang nghĩ gì.

Tiếng chuông vang lên làm y bừng tỉnh, nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình một lúc rồi mới nhấn nút nghe, nhưng lúc này — thì đối phương đã ngắt máy.

Y thầm chửi một tiếng, cam chịu nhấn nút gọi lại.

Thế mà Thẩm Ngôn lại bắt máy rất nhanh.

Y nói dối không chớp mắt: “Vừa nãy tôi đang họp. Có việc gì không?”

Giọng gã vẫn bình tĩnh như thường: “Tôi về rồi.”

“À. Nèn?”

“Đêm nay em có muốn đến nhà tôi không?”

Ấm chỉ của gã rõ ràng quá, làm tim y thốt nhiên chệch một nhịp, nhưng không đồng ý ngay mà chỉ nói: “Lần nào cũng đến nhà anh rồi, không biết lần này Tam gia có muốn thử chỗ mới không?”

Gã khẽ cười một tiếng: “Em muốn đi đâu?”

“Tôi có một căn nhà trong thành phố, Tam gia có muốn đến xem thử?”

“Được.”

Y sung sướng cúp điện thoại, nhìn lên đồng hồ, cũng đến lúc nên về thôi. Đang định ra khỏi phòng thì Đường Kiều lại đến.

Anh nhìn y một chốc, hỏi: “Vừa có chuyện gì vui à?”

“...Sao em lại hỏi thế?”

Anh trợn trắng mắt: “Nhìn anh cười *** đáng chưa kìa (_) “

Y sờ sờ mặt mình, cười khan: “Haha, làm gì có chứ... QAQ”

Anh cũng chẳng buồn quan tâm đến lý do: “Tối nay đi ăn với em nhé.”

Y hơi bất ngờ: “Hả? Em không phải chăm sóc Duy Thần à?”

“Hôm nay Cẩm Chi cũng đến.” Thấy y ngần người, anh lại nói thêm: “Ba chúng ta cùng ăn với nhau.” Ẩn ý là, bạn gái của Triệu Cẩm Chi sẽ không đến – à không, bây giờ phải gọi là vị hôn thê mới phải.

Y im lặng.

“Dù sao thì anh với nó cũng là người một nhà, chẳng lẽ cứ mãi tránh mặt nhau thế này á?”

“...Được rồi, anh sẽ đi giải thích.” Y khoát khoát tay: “Anh đi là được chứ gì!”

—

Quá giờ hẹn năm phút, Thẩm Ngôn ngồi trong xe, nhìn dòng người vội vàng di chuyển qua cửa kính, khuôn mặt dưới ánh sáng mờ mờ nom lại càng không rõ biểu cảm.

Tin nhắn từ Triệu Lan Chi nhảy ra trong điện thoại.

—Có lẽ tối nay tôi phải về muộn rồi. Anh cứ vào nhà trước đi, mật mã là XXXX.

Gã lập tức rep lại: “Tôi không có thói quen chờ người.”

Rồi ném máy sang một bên, bảo với tài xế: “Lái đi.”

—

08.

Trời mưa mấy ngày liền.

Triệu Lan Chi biết là Thẩm Ngôn đang giận – gã đã từ chối lời mời của y rất nhiều lần. Y cũng rất ửu rũ, nhưng lại không nghĩ là mình đã sai – nếu gã không tìm y thì y có thể đi tìm người khác, dù sao thì y cũng chẳng thiếu người theo đuổi.

Không biết là vô tình hay cố ý mà y lại đến nơi hai người gặp nhau lần đầu tiên, và chẳng bắt ngờ lắm khi thấy gã đang ở đó.

Nhưng hình như Thẩm Ngôn không thấy y. Gã đang ngồi trên quầy bar, bên cạnh là một thiếu niên trẻ tuổi với đôi mắt to ngập nước.

Triệu Lan Chi nhú mày – y sẽ không thừa nhận là mình hơi tức giận.

Y ngồi xuống cách đó không xa, gọi một ly rượu, không quan tâm đến những kẻ đến gần mình khác.

Mười phút sau, y thấy Thẩm Ngôn gọi nhân viên đến tính tiền, liền uống một hơi hết ly rượu rồi đi ra ngoài trước.

—

Cá nhân Thẩm Ngôn khá là hài lòng với đối tượng đêm nay – gã vẫn luôn thích kiểu thiếu niên mắt to môi đỏ, tốt nhất là dạng mới thành niên không lâu ấy... Bọn giường mới đây của gã là một ngoại lệ – nếu gã nhớ không nhầm thì Triệu Lan Chi đã gần ba mươi rồi.

Gã mở cửa xe, đang định mời người đẹp vào trước thì chợt nhận ra – bên trong đã có người.

“Ngài Thẩm.” Triệu Lan Chi nói: “Đã lâu không gặp.”

Gã nheo mắt lại, nói với thiếu niên: “Em về trước đi, nhớ chờ tôi nhé.”

Cậu ngoan ngoãn gật đầu.

Gã vào ngồi cạnh y: “Không biết cậu Triệu đây có việc gì?”

Y cũng lười chẳng buồn quanh co: “Sao không trả lời tin nhắn?”

Gã cười nhạt: “Nếu tin nhắn nào đến tôi cũng phải trả lời thì chẳng còn thời gian làm chuyện khác nữa.”

Y hít sâu một hơi, ngẩng lên nhìn đôi mắt hẹp dài của gã: “Về chuyện lần trước, thì tôi xin lỗi. Hôm đó đúng là tôi...”

“Không cần phải nói nhiều.” Gã tỏ ra chẳng quan tâm lắm: “Nếu chỉ là chuyện đó thôi thì em không phải lo. Tôi sẽ không giận vì chuyện cỏn con như thế.”

“Vậy sao anh lại...”

—Chỉ là, đã chán rồi thôi.

Triệu Lan Chi đúng là ngon miệng thật, nhưng tính tình lại quá kiêu ngạo, thỉnh thoảng dễ dàng thì có thể coi như chút tình thú, nhưng nhiều lần thì Thẩm Ngôn gã sẽ không chịu nổi. Nếu phải so sánh ra, thì gã thích kiểu bạn giường dịu dàng ngoan ngoãn như thỏ con hơn nhiều.

Nhưng không hiểu sao... ở trong cùng một không gian nhỏ hẹp khép kín với y như bây giờ, là hứng thú của gã lại dần dần bị khơi dậy.

“Cậu Triệu đã đuổi đối tượng qua đêm của tôi đi rồi, không biết là định bồi thường thế nào đây?”

Triệu Lan Chi thoáng ngẩn người, rồi trườn đến, thẳng thắn lấp kín môi gã.

Thẩm Ngôn ôm eo y, hơi thở càng lúc càng dồn dập, vội vàng đặt người xuống dưới thân.

Y nắm lấy bàn tay đang gấp gáp cởi khuy áo mình, khàn giọng nói: “Đừng, đừng ở chỗ này...”

Gã khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng mút mát vành tai y: “Không phải em vẫn thích kích thích sao?”

Mưa rơi càng lúc càng lớn, từng hạt mưa đánh vào mũi xe, lộp bà lộp bộp. Một bàn tay trắng nõn chọt đập lên cửa kính, rồi lại như không chịu nổi nữa mà dần dần trượt xuống, để lại một dấu vết thật rõ ràng.

Seven:

1.Tác giả thích kiểu 419 mài ra chân ái nhỉ....

2.Có ai thấy bàn tay ở cuối truyện rất quen không?? QAQ

88. Chương 88: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (4)

09.

Khá bất ngờ là Thẩm Ngôn thế mà lại duy trì quan hệ bạn giường với Triệu Lan Chi tận bảy năm – có lẽ vì cơ thể cả hai quá phù hợp. Mỗi sáng mở mắt ra, là thấy đúng khuôn mặt ấy.

Gã chưa từng nghĩ đến một cuộc sống như thế này.

Như cảm nhận được ánh mắt suy tư của gã, Triệu Lan Chi đang mặc quần áo liền quay lại: “Sao thế?”

Gã chăm chú nhìn y một chốc. Khuôn mặt tinh tế trước mắt thật hợp khẩu vị gã quá, làm gã đột nhiên do dự – mình thật sự nở đá con mỗi câu mỗi được này sao?

Y tựa như một chú mèo cao ngạo lạnh lùng, nhưng chỉ cần thuần phục được, là y sẽ cam nguyện ở bên người chủ nhân, ngoan ngoãn thu móng vuốt sắc bén của mình lại.

Người đẹp dịu dàng thì đây đường ra đây, nhưng Triệu Lan Chi thì chỉ có một thôi.

Thẩm Ngôn mỉm cười, hôn lên môi y một nụ hôn chào buổi sáng: “Không có gì đâu.”

Y thấy hơi lạ, nhưng cũng chẳng hỏi nữa: “Em sắp đi công tác, chiều bay rồi.”

“Để anh tiễn em nhé?”

“Nào dám làm phiền anh chứ.”

Gã hơi ủ rũ: “Biết thế thì đêm qua đã làm thêm vài lần...”

Động tác mặc đồ của y khựng lại, liếm liếm khóe môi: “Giờ vẫn sớm lắm, có muốn làm không?”

Gã cười cười, ôm lấy người vào lòng.

Đồ ăn ngon ăn mãi cũng ngán, huống gì là người bên mình? Mà Thẩm Ngôn gã thì chẳng thiếu gì lựa chọn.

—

10.

Triệu Lan Chi đi rồi, Thẩm Ngôn có nhiều thời gian rảnh hơn, liền đi gặp một người bạn cũ – hai người quen nhau từ khi cả hai còn nhỏ, chẳng giấu nhau chuyện gì.

Bạn tốt hỏi gã: “Lâu lắm không thấy mày ra ngoài chơi rồi, bạn đến thế cơ á?”

“Cũng bình thường.”

“Thế thì là... có chính cung nương nương rồi?”

“...”

Nói thật thì Triệu Lan Chi khá hợp với cái tên này đây.

Bạn tốt ngạc nhiên: “Đừng nói là thật đấy nhé? Tao bảo này, với thân phận của mày ấy, thì tốt nhất là đừng để tình nhân nhỏ nào bám theo...”

Gã nắm chặt ly rượu hơn: “Sao lại thế được.”

Gã là Thẩm Ngôn cơ mà.

Để chứng minh cho lời nói của mình, đêm đó, gã dẫn một thiếu niên về nhà.

Để bỏ lên được giường gã, cậu ta đã tốn không ít công sức, nay mộng đẹp thành thật, đương nhiên là sẽ cần thận thỏa mãn mọi yêu cầu của đối phương.

Đang lúc vờn nhau thì Triệu Lan Chi bỗng gọi tới.

“Anh đang làm gì thế?”

“Hửm? Gọi điện kiểm tra à?”

“Đồ dở hơi. Báo cho anh một tiếng, bên này có chuyện đột xuất nên em phải về muộn mấy ngày.”

Gã khẽ cười: “Nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Cúp máy rồi, gã nắn bóp khuôn mặt của thiếu niên: “Sắp có người đến cho chúng ta một niềm vui bất ngờ đấy.”

Cậu rụt rè đáp: “Vây, vậy em đi trước...”

“Không cần.” Gã lại đẩy cậu xuống: “Chúng ta cũng cho em ấy một niềm vui bất ngờ vậy.”

Đây là lời chia tay trực tiếp nhất dành cho y.

11.

Ai trong công ty cũng biết, dạo này Triệu Lan Chi rất khó ở.

Thân là bạn tốt của y, đương nhiên Đường Kiều sẽ gánh trách nhiệm đi an ủi.

“Anh biết rõ Thẩm Ngôn là hạng người gì, cần gì phải đau lòng vì ông ta chứ.”

“Anh không đau lòng!”

“Rồi rồi rồi, em biết.” Anh thở dài: “Không phải anh đã nói hai người chỉ là bạn giường thôi sao?”

Phải, sau bảy năm, hai người vẫn không phải là người yêu. Lúc mới đầu, Thẩm Ngôn cũng đã nhấn mạnh – họ chỉ đang thỏa mãn dục vọng của đối phương, không có tư cách xen vào đời sống cá nhân của người còn lại.

Nhiều năm trôi qua như thế, y đã quên điều này từ lâu, nhưng Thẩm Ngôn thì vẫn nhớ rõ.

Y thấy mình như một thằng hề vậy.

Sau khi chuyện đó xảy ra, y không đi tìm Thẩm Ngôn nữa, gã cũng cắt đứt liên lạc với y. Rõ ràng là cách đây không lâu vẫn quấn riết vào nhau trên cùng một cái giường, nay lại chẳng khác nào người xa lạ.

Cái danh người xa lạ này sắp ép y đến điên rồi.

Y nhớ Thẩm Ngôn đến phát điên lên được, dù nhớ xong là lại tự khinh bỉ bản thân. Trong đôi mắt hẹp dài kia thường xuyên là nét cười không đến được đáy mắt, mà chỉ cần gã muốn, là gã sẽ trở thành một tình nhân dịu dàng hoàn hảo, làm y cam nguyện nằm trong ngực gã, say mãi không tỉnh.

Không có gì là không thể hết – Triệu Lan Chi nghĩ. Y sẽ không thấp hèn như thế, y đã chọn bỏ đi, dù có khó khăn thế nào thì đến một ngày nào đó y cũng sẽ quên Thẩm Ngôn, quên đi trò chơi tình ái nực cười này.

Một tuần sau, Triệu Lan Chi nhận được một bó hoa hồng từ gã, và mảnh thiệp nhỏ viết – Xin lỗi.

Tròn bảy ngày, Thẩm Ngôn chỉ nói một tiếng xin lỗi với y.

Y vứt bó hoa vào thùng rác, hít sâu một hơi — nào, bắt đầu một cuộc sống mới thôi.

—

12.

Thành phố S chẳng lớn là mấy, quanh đi quẩn lại rồi cũng gặp nhau. Lần tiếp theo y gặp Thẩm Ngôn là ở một bữa tiệc của thương giới.

Hai người khách sáo chào hỏi đối phương, hết như một người quen bình thường đến không thể bình thường hơn được.

Mấy tháng không gặp, gã gầy đi nhiều, nhưng khí chất trên người vẫn không mấy may thay đổi.

Lần gặp mặt này làm Triệu Lan Chi mất hết cả hứng thú – chẳng muốn ăn uống hay nói chuyện gì cả, chỉ muốn về nhà ngủ thôi. Mà trên thực tế thì y đã làm vậy thật.

Một chiếc xe màu đen có rèm che đỗ xịch lại trước mặt y.

“Lên xe.”

Nhìn khuôn mặt gã, lòng y chợt nhói lên, nhưng giọng thì vẫn bình tĩnh: “Không.”

“Em uống rượu, không tự lái được, tôi lại tiện đường,”

“Không dám phiền anh.”

Gã mỉm cười: “Em vẫn để ý sao?”

Y cắn răng đáp: “Anh đừng ảo tưởng nữa.”

“Thế thì đừng từ chối ý tốt của tôi chứ. Nào, lên xe đi.”

“..”

Hai người vẫn ngồi ở ghế sau như xưa, nhất thời, cả hai đều im lặng. Y thấy ngực mình từng tức, toàn thân đều khó chịu, nhưng từ đầu đến cuối kẻ ngồi cạnh vẫn tỏ ra bình thản như thường.

Lúc tai nạn xảy ra, y vẫn còn nghĩ – nên nói gì để chọc tức gã nhỉ...

Khi nguy hiểm cận kề, như là một bản năng – Thẩm Ngôn nhào đến ôm lấy y, bảo vệ y trong ***g ngực mình.

—

13.

“Anh Triệu.” Cô y tá mỉm cười: “Anh lại đến rồi hả.”

Triệu Lan Chi gật đầu, nhìn người đàn ông nằm im lìm trên giường, đặt bữa ăn nhẹ mình mang đến lên đầu giường bệnh rồi ngồi xuống.

“Trừ việc lảng nhảng ra thì anh thích ăn nhất.” Anh mở hộp ra – bên trong là loại bánh gato mới đang rất được yêu thích gần đây, nhỏ nhỏ hồng hồng, cực kỳ đáng yêu.

“Sao anh lại thích loại đồ ngọt này chứ.” Y bật cười: “Nhìn mặt thế kia mà thói quen ăn uống lại chẳng khác gì con gái nhỉ.”

Gã vẫn lẳng lặng nằm đó, giống như trước đây, im lặng nghe những câu lải nhải vô nghĩa của y.

Y dừng lại một chút, như là chờ đợi câu trả lời của gã.

“Này, anh nên tỉnh lại đi. Ngủ lâu quá thì cái thứ kia sẽ hỏng luôn đấy.” Y cười cợt: “Lúc đấy thì chẳng chơi được ai nữa đâu.”

Thẩm Ngôn mới hôn mê có ba ngày, nhưng y lại cảm thấy như đã ngàn năm không được nghe giọng gã.

Y cúi người, thì thầm vào tai đối phương: “Này, nếu bây giờ anh chịu tỉnh lại... Tôi hứa, giữa hai ta chỉ nói đến dục, không nói đến yêu.”

Một giọng nam khàn khàn đáp lại: “...Thật hả?”

14.

Ánh nắng chiếu vào vườn hoa, ấm áp đến độ làm người buồn ngủ.

Triệu Lan Chi đẩy xe lăn của Thẩm Ngôn đi trên con đường nhỏ rải đá, lảm nhảm đủ chuyện trên trời dưới đất, nhưng gã mãi vẫn chẳng nói gì.

Y lo lắng: “Tam gia có khỏe không?”

“Hửm?”

“Anh chẳng ho he gì, tôi còn tưởng anh chết rồi chứ.”

Gã cười cười: “Em sợ sao?”

Động tác trên tay y cứng đờ lại, vòng ra ngồi xổm trước mặt gã, chống hai tay lên hai bên xe đẩy. Im lặng một chốc, y hỏi: “...Sao anh lại cứu tôi?”

Gã híp mắt lại – có lẽ vì ánh mặt trời chói quá: “Vì không nỡ để người đẹp chịu khổ thôi.”

Y ngẩn ra, đoạn bật cười: “Cũng không đến nỗi không tiếc mạng sống chứ.”

Gã nhướn mày lên, nhìn thẳng vào mắt y: “Thực ra thì tôi cũng không biết nữa. Trước khi kịp phản ứng thì cơ thể đã làm vậy rồi.”

“...Anh có nhớ tôi đã nói gì bên giường anh không?”

“Và?”

“Giờ Tam gia vẫn chưa đứng lên được, còn làm gì được nữa?”

“...”

15.

Đường Kiều bỏ đi đột ngột làm Triệu Lan Chi gặp cú sốc lớn. Cả ngày y cứ buồn bực không vui, ngay cả việc Thẩm Ngôn phục hồi hoàn toàn cũng chẳng làm y vui hơn được mấy. Thấy anh quan trọng với y như vậy, Thẩm Ngôn sẽ không thừa nhận... là mình đang ghen đầu.

Trong khoảng thời gian này, một tiểu thiên hậu mới lên trong công ty chuẩn bị phát hành album mới, liên cố ý vô tình tiếp cận Thẩm Ngôn. Cô là kiểu ngọt ngào nũng nịu, mà gã thì ai đến cũng tiếp – với hắn, đây cũng là một loại công việc thôi.

Qua một thời gian ngắn, scandal nổ ra làm lượng tiêu thụ album tăng mạnh, hai người lợi dụng nhau xong rồi cũng đường ai nấy đi.

Nhưng mà, gã còn phải dỗ dành người nào đó nữa.

Trong lòng gã, Triệu Lan Chi khác những người khác, nhưng khác ở chỗ nào thì chính gã cũng không biết.

Nhưng gã không muốn nghĩ thêm về chuyện cảm tính này. Gã chỉ biết – mình muốn Triệu Lan Chi, mà y cũng cam nguyện giữ mối quan hệ này với mình, thế là đủ. Dù sao thì, kẻ hiểu quy tắc mới là kẻ tài trong giới trăng hoa.

Gã cố tình đến đón y vào lúc tan tầm. Ngồi trong xe, nhìn bóng dáng dong dỏng xinh đẹp đó, nhìn khuôn mặt sắc sảo cao ngạo đó từng bước đi về phía mình, lòng gã mềm mại như có dòng nước chảy qua.

Y mở cửa rồi ngồi cạnh gã, lười biếng duỗi thắt lưng một cái: “Đi đâu ăn bây giờ?”

Thẩm Ngôn đang định trả lời thì chuông điện thoại bỗng vang lên. Nhìn thoáng qua cái tên trên màn hình, gã lập tức ngắt máy.

Triệu Lan Chi nhướn mày, cười như không cười hỏi: “Sao lại không nghe? Không sợ người ta giận à?”

Gã chỉ đáp: “Hết giờ làm việc rồi.”

Y im lặng một chốc, đột nhiên hỏi: “Bây giờ chúng ta đang là quan hệ gì thế?”

“Nghĩ nhiều vậy làm gì.” Gã hôn nhẹ lên mặt y: “Cả hai đều đang hài lòng, vậy là đủ.”

Y cười cười: “Nói cũng đúng.”

Seven: Tra công biến down công ký.

89. Chương 89: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (5)

16.

Tháng nào cũng có một ngày như vậy – dù bận thế nào hay đang ở đâu, thì Triệu Lan Chi cũng sẽ gạt hết sang một bên để dành ra một buổi chiều.

Đỗ xe xong, y nhìn đồng hồ – vừa đúng giờ đấy chứ,

Quả nhiên không bao lâu sau, thân hình cao lớn của Thẩm Ngôn đã xuất hiện, kế bên gã là một thanh niên với vẻ ngoài thanh tú. Hai người đang nói chuyện gì đó, trên môi gã vẫn là nụ cười thường trực.

Rõ ràng là gã đàn ông này đã bốn mươi tuổi rồi, nhưng khi cười rộ lên vẫn quyến rũ như thế, hơn nữa còn có khí chất cao quý của kẻ luôn luôn đứng ở trên cao, lại càng dễ dàng thu hút những người trẻ tuổi.

Triệu Lan Chi nhìn bóng hình hai kẻ đó, trong lòng chẳng có cảm giác gì. Chắc là đã từng có đấy, nhưng nằm rộng tháng dài trôi qua, lòng y đã chết lặng từ lâu rồi.

Thấy xe của y, Thẩm Ngôn quay sang nói gì đó với cậu. Cậu tỏ ra thất vọng, nhưng gã chỉ cười cười xoa xoa đầu cậu rồi đi về phía xe.

“Em vẫn đúng giờ nhỉ.”

“Oáp ” Y ngáp một cái, khởi động xe: “Tôi vội vàng cả đêm mới về được đấy. Đêm qua tôi còn ở nước ngoài cơ mà...”

Trái tim gã nảy lên một cái, đặt tay lên tay y: “Mấy việc này cũng chẳng có gì, em không phải nhất nhất theo tôi như thế.”

“Ha ha, sao mà thế được.” Khóe miệng y cong lên: “Nói thế nào thì, hồi đó cũng là vì cứu tôi nên anh mới bị thương.”

“Đã khỏi gần hết rồi...”

“Bác sĩ bảo vẫn phải kiểm tra.”

Tai nạn giao thông ba năm trước đã để lại trong người Thẩm Ngôn không ít di chứng. Để phục hồi lại được như cũ, mỗi tháng gã đều phải đến bệnh viện làm phục hồi chức năng định kỳ. Mà mỗi lúc đó, y luôn luôn ở bên cạnh gã, làm quãng thời gian vô vị này cũng trở nên ấm áp hơn.

Hai năm nay, Triệu Lan Chi không những một mình phát triển công ty mà còn dần dần tiếp nhận sự nghiệp của nhà họ Triệu, làm y càng lúc càng bận rộn, thời gian gặp mặt giữa hai người cũng dần ít đi. Thẩm Ngôn đột nhiên nhận ra – lần gần nhất hai người gặp nhau đã là hai tuần trước rồi.

Trong lòng gã, y tốt nhất là đừng làm gì cả, chỉ cần ở nhà ngoan ngoãn làm người yêu của gã là được rồi. Nhưng nếu thế thì y có khác gì những kẻ khác đâu?

Gã nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của y. Không biết có phải gã tưởng tượng không, mà dạo này... ánh mắt y khi nhìn gã càng lúc càng lạnh nhạt.

Nghĩ lại cũng phải. Yêu hận sâu đậm thế nào rồi cũng bị thời gian mài mòn – huống chi, gã lại mãi mãi không thể cho y lời hứa hẹn mà y hằng mong muốn.

Thẩm Ngôn càng nghĩ càng bất an. Với người đã đến tuổi trung niên như gã, chuyện này cũng chẳng là điềm báo tốt lành gì.

17.

“Sao rồi?” Triệu Lan Chi hỏi.

Bác sĩ nhìn ghi chép trong tay, cười nói: “Xin anh Triệu yên tâm, các chức năng của ngài Thẩm đang phục hồi rất tốt. Tôi nghĩ ngài ấy đã khỏi hoàn toàn rồi. Đây sẽ là lần phục hồi cuối cùng.”

Như đạt được một thứ đã chờ đợi từ lâu, trái tim vốn căng thẳng của y chợt thả lỏng, thở phào một hơi: “Thật là tốt quá...”

Ra khỏi bệnh viện, nhìn biểu cảm kỳ lạ của y, Thẩm Ngôn dịu dàng hỏi: “Em sao thế?”

“À...” Y bưng tỉnh: “Không có gì đâu. Tôi đưa anh về nhà nhé?”

Gã cười cười: “Rồi ở lại luôn đi?”

Ý đồ của gã đã không thể rõ ràng hơn được. Triệu Lan Chi nghĩ – trong mắt Thẩm Ngôn, có lẽ bản thân y và cậu nhóc Tiểu Minh cố gắng hết sức để trèo lên giường gã vừa này cũng chẳng khác gì nhau, điểm khác duy nhất là, gã ngủ với y còn chẳng phải trả phí.

“Để sau đi.” Y hời hợt đáp: “Tối nay tôi định đến nhà em trai ăn cơm.”

Gã vẫn mỉm cười như trước, nhưng rõ ràng là giọng nói đã nhuốm vẻ tức giận: “Hình như gần đây em bận lắm phải không? Tôi đây hẹn em còn phải hẹn trước?”

“Giờ anh mới biết à?” Y chẳng buồn để ý: “Có khối người chào đón tôi ra đấy.”

Gã cũng chẳng để vào lòng: “Tôi biết.”

Gã chẳng biết thừa y quyến rũ thế nào ấy. Nhưng mà có nhiều kẻ theo đuổi y nữa để mà làm gì? Y vẫn là của riêng mình gã thôi.

18.

Lý Vân Thư là một người phụ nữ tài sắc vẹn toàn, gả cho Triệu Cẩm Chi rồi sinh cho nhà họ Triệu một đôi song sinh, còn rất hiểu thảo với cha mẹ chồng. Nói tóm lại là, Triệu Lan Chi cực kỳ hài lòng với người em dâu này cũng rất yêu thích hai đứa cháu nhỏ, lần nào đến thăm cũng mang cho chúng một đồng đồ chơi.

Ăn cơm xong, y mang hai đứa bé ra phòng khách, ôm một đứa vào lòng rồi đặt đứa còn lại lên đùi, cực kỳ chăm chú kể chuyện cổ tích cho cháu nghe.

Triệu Cẩm Chi đẩy đẩy vợ: “Em nghĩ hôm nay tâm trạng anh anh thế nào?”

Lý Vân Thư quan sát một chốc: “Có vẻ khá tốt.”

Y do dự: “Hay là bây giờ, anh nói với anh ấy chuyện kia... nhé?”

Cô mỉm cười: “Anh cứ thử xem.”

Để phối hợp với hành động của chồng, cô liền dẫn hai đứa bé đi ngủ sớm, để lại phòng khách cho hai anh em nói chuyện.

“Anh này.”

“Nói đi.”

“...Hả?”

Y trợn trắng mắt liếc em trai: “Từ tối đến giờ mày cứ nhìn anh như kiểu muốn nói lại thôi ấy. Nào, nói đi, có chuyện gì?”

“À... là thế này.” Triệu Cẩm Chi dừng lại một chút, như thể đang cố tìm từ ngữ: “...Anh, dạo này anh thế nào?”

Y chẳng hiểu gì cả: “Thì vẫn thế thôi.”

“Vẫn không... không có bạn trai à?”

Suýt nữa y đã phun ngụm nước trong miệng ra. Dù người nhà đã chấp nhận tính hướng của y, nhưng vẫn tránh nhắc tới. Thậm chí ông bà Triệu vẫn chưa từ bỏ hy vọng, một mực muốn y kết hôn với phụ nữ, dù là làm dáng thôi cũng được.

“Không.” Y nhanh chóng trả lời, đoạn cảnh giác nhìn em trai: “Mày hỏi làm gì?”

“Là thế này.” Nom Triệu Cẩm Chi hơi xấu hổ: “Em có một đàn em khóa dưới, cũng là gay như anh. Em ấy tốt lắm, liệu anh có muốn... có muốn em giới thiệu cho không?”

Triệu Lan Chi giật mình thực sự rồi. Em trai y đang làm gì thế này? Mai mối cho y ấy hả?

“Anh, lêu lổng mãi bên ngoài không tốt đâu.” Triệu Cẩm Chi thành khẩn nói: “Dù là đồng tính thì cũng nên ổn định lại chứ.”

“...”

“Không thì... Cứ gặp thử đã nhé?”

Y định chửi ầm lên một trận, nhưng nhìn vẻ mặt vừa ngại ngùng vừa quan tâm của em thì lại không nỡ, trái tim cũng mềm nhũn ra: “...Cũng được.”

Mắt Triệu Cẩm Chi sáng bừng lên: “Thật nhé?”

“Thật. Nhưng mà...” Triệu Lan Chi nheo mắt lại: “Trước đó, tao phải giải quyết một chuyện đã.”

—

19.

Nhận được lời mời từ Triệu Lan Chi, Thẩm Ngôn hơi bất ngờ.

Phải biết là, dường như dạo này Triệu đại công tử luôn luôn bận rộn, gã rất khó hẹn được y, có khi hẹn rồi nhưng đến giờ chót vẫn phải hủy. Gã cũng không để tâm lắm – quan hệ giữa hai người chưa bao giờ phải dựa vào số lần gặp mặt để duy trì. Huống gì giờ đã là cuối năm, chính gã cũng vướng phải một đồng tiệc xã giao cơ mà.

Lâu lắm không gặp, bảo gã không nhớ y thì đúng là nói dối. Thẩm Ngôn vui vẻ nhận lời mời, chiều hôm đó tan tầm sớm, lái xe đến nhà hàng đã hẹn.

Trời đã đổ tuyết từ sáng, đến giờ thì tuyết đã trắng xóa mặt đường. Nhưng trên đường vẫn chẳng thiếu người qua lại, mấy cửa hàng ven đường còn treo không ít đèn nhỏ lấp lánh, xa xa còn vang đến tiếng chuông nhà thờ.

Nhìn ông già Noel đứng ở ngã tư, Thẩm Ngôn đột nhiên nhớ – hôm nay là lễ Giáng sinh.

Hôm nay Triệu Lan Chi hẹn gã là để kỷ niệm dịp này ư? Gã không nhịn được mỉm cười.

Dưới sự hướng dẫn của người phục vụ, Thẩm Ngôn đi vào phòng riêng, liền thấy y đã ngồi đó từ trước, cúi đầu giải quyết một phần thịt bò.

Trong phòng rất ấm áp, y chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, nút trên cùng không cài, để lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Thân thể đàn ông đúng là thứ không có tiết tháo nhất – chỉ nhìn thôi là gã đã nhớ đến cảm giác khi sờ lên làn da mịn màng đó, trái tim chợt mất khống chế mà đập lờ một nhịp.

Triệu Lan Chi ngẩng lên nhìn gã: “Xin lỗi, tôi đói quá nên ăn trước rồi.”

Gã ngồi xuống đối diện y, cởi áo ra vắt lên ghế: “Tự nhiên đi.”

“Chậc, đồ ăn trên máy bay đúng là khó ăn chết mất.”

Gã cười cười: “Sao phải về gấp thế? Để mừng lễ Giáng sinh với tôi à?”

Y nhấp một ngụm rượu: “Ăn gì trước đi.”

Gã lại chẳng có hứng ăn mấy – so ra thì gã có hứng thú với mỹ nam trước mắt hơn với đồ ăn nhiều.

Ăn được kha khá rồi, y buông dao nĩa xuống, đi đến bên cửa sổ sát đất. Nhìn tuyết bay ngoài trời và ảnh ngược của mình qua cửa sổ, đột nhiên y lại thất thần.

“Đang nghĩ gì thế?” Thẩm Ngôn ôm lấy y từ phía sau, nhẹ nhàng nói.

Âm thanh ồn ào ban đêm của thành thị, hơi thở quen thuộc của người đàn ông, và tiếng pháo hoa loáng thoáng từ xa truyền đến...

Triệu Lan Chi nhắm mắt lại, nhẹ thở ra: “Mười hai năm rồi... Thẩm Ngôn, chúng ta đã ở cùng nhau mười hai năm rồi đấy.”

Vào khoảnh khắc này, đến Thẩm Ngôn cũng có chút rung động.

Dù có yêu hay không yêu, thì gã cũng đã cùng Triệu Lan Chi trải qua từng đây năm tháng. Đột nhiên gã nghĩ, có khi nào, gã đã không thể chịu nổi cuộc sống vắng y từ lâu rồi...

Vòng tay ôm lấy y lại siết chặt hơn: “...Ừm.”

Y nhìn pháo hoa giữa trời một chốc, rồi xoay người lại, chạm lên đôi mắt hẹp dài của gã.

“Chúng ta chia tay đi.”

Seven: Muahahahahahahahaha chết ông rồi nhé này thì Thẩm Ngôn oiiiiiiiiiiiiii

90. Chương 90: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (6)

20.

“Chúng ta chia tay đi.”

Bàn tay Thẩm Ngôn đang đặt bên eo Triệu Lan Chi chợt cứng lại, nhưng vẻ mặt gã vẫn dịu dàng như thường: “Vì sao?”

“Tôi đã già rồi, không còn hơi sức mèo vờn chuột với anh nữa.” Y cười cười: “Đằng nào thì quanh anh cũng chẳng thiếu gì nam nữ nhưng nhớ – họ trẻ hơn tôi nhiều, cũng hấp dẫn hơn tôi. Anh sẽ chẳng thiếu đồ chơi đâu.”

Gã híp mắt lại: “Em muốn thu tâm rồi?”

“Tam gia cứ đùa. Trái tim tôi vẫn là của tôi, có đi đâu đâu mà phải thu về?”

Gã im lặng.

Y lại nói tiếp: “Dù sao thì vết thương của anh cũng khỏi hẳn rồi, tôi có ở đây thêm nữa cũng vô nghĩa.”

Gã nhướn mày lên: “Đừng nói là, ba năm nay em ở bên tôi chỉ là để báo ơn thôi chứ?”

Y cười như không cười: “Anh thấy sao?”

“Tôi không đoán được em đang nghĩ gì.” Gã cầm áo khoác lên, bình tĩnh nói: “Nhưng nếu em đã quyết, thì tôi tôn trọng ý kiến của em.”

“Vậy tôi đi trước nhé.”

Gã gật đầu: “Xin cứ tự nhiên.”

Khoảnh khắc bước một chân ra ngoài, Triệu Lan Chi đột nhiên nói: “Không biết chuyện gì mới có thể làm anh mất bình tĩnh nhỉ?”

Thẩm Ngôn vẫn quay lưng về phía y, không ngoảnh lại.

Gã sợ, một khi quay lại rồi, chiếc mặt nạ mà gã đã đeo mấy chục năm nay sẽ vỡ nát mất.

Sau đó, gã nghe thấy giọng nói của mình, vẫn thản nhiên dịu dàng như xưa: “Ai mà biết. Thôi thôi, Giáng sinh vui vẻ nhé.”

Sau đó nữa, gã nghe thấy tiếng bước chân xa dần của y, từng bước từng bước một, như mang theo cả trái tim của gã.

21.

Những ngày không có Triệu Lan Chi, hình như cũng chẳng khác trước.

Thẩm Ngôn vẫn là Thẩm Tam gia cao cao tại thượng, là người mà mọi kẻ có chức có quyền trong thành phố này để phải nể mặt vài phần.

Chỉ cần gã liếc mắt một cái, là sẽ chẳng thiếu nam nữ tranh nhau bò lên giường gã. Nhưng những người đó lại chẳng phải Triệu Lan Chi, chẳng phải là người thanh niên cao ngạo đó – người có cả năng lực, gia thế lẫn vẻ ngoài, nhưng vẫn nguyện lòng đi theo gã.

Thẩm Ngôn tự nhận, mình không phải là một kẻ thích lưu luyến quá khứ. Cái gì qua rồi thì cứ qua đi, không cần phải... nhớ mãi làm gì. Gã cứ làm việc rồi xã giao, tiện thể qua lại với vài người đẹp, chán rồi lại bỏ – hết như cuộc sống mười năm trước, hết như... trong đời gã, chưa từng xuất hiện một người tên là Triệu Lan Chi.

Chỉ là, mỗi nửa đêm tỉnh lại, sự thật rằng người bên cạnh gã không phải là y lại làm gã thấy trống rỗng. Gã vẫn cố tránh nhớ đến y, nhưng ở đây, giữa đêm vắng tĩnh lặng này, gã lại không nhịn được mà nghĩ về y một chút.

Cảm giác này, là thứ mà gã chưa từng thể nghiệm. Mất mát, hoang mang, thậm chí là ần ần đau đớn.

Gã quy hết những cảm giác này về hai chữ thói quen. Sống với nhau lâu như thế rồi lại đột ngột tách ra – đến con vật nó còn không thích nghi nổi, huống gì là con người? Thôi, cứ chờ thêm một thời gian nữa là ổn.

Giới thương nhân trong thành phố S chẳng lớn lắm. Lần tiếp theo Thẩm Ngôn nghe tin về Triệu Lan Chi là khi đang ở một bữa tiệc xã giao. Gã cứ nghĩ y sẽ đích thân đến, ai dè tìm một lúc vẫn chẳng thấy người đâu, mà thay vào đó là trợ lý của y.

Quan hệ giữa trợ lý và gã khá tốt, người nọ thấy gã liền lễ phép chào.

Gã thờ ơ hỏi: “Dạo này cậu Triệu vẫn tốt chứ?”

Trợ lý phiền não: “Đừng nhắc đến anh ấy nữa.”

“Hửm?” Gã xoay xoay ly rượu trong tay: “Em ấy làm sao?”

“Anh ấy à, dạo này chẳng chú tâm làm việc gì cả. Ngày nào cũng cờ bạc gái gú, đúng chuẩn con ông cháu cha rồi... Làm người ta lo chết đi được.”

Trái tim gã nhảy lên một cái: “Chắc là áp lực lớn nên cần giải tỏa thôi.”

“Aizz, tôi vừa gọi điện cho anh ấy đấy, anh bảo là đang mãi cỡ, không đến được đâu...”

Gã càng nghe càng thấy lòng ảm ách khó chịu, đáp qua loa vài câu rồi quay sang nhìn cô người mẫu vẫn phóng điện với gã này giờ.

Hai bên đều là cao thủ tình trường, diễn biến sau đó cứ quen thuộc mà xảy ra.

Thẩm Ngôn vẫn luôn là kiểu biết nâng niu người đẹp, liền mang cô đến một khách sạn xa hoa gần đó.

Nói đi cũng phải nói lại – sau khi quen Triệu Lan Chi rồi, gã rất ít khi đến khách sạn. Tính tình cậu ấm đó khá tùy hứng, lại quen được cưng, chỉ ở trong nhà mới chịu làm tình với gã.

Gã đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn được bao quát khắp khung cảnh ban đêm của thành thị. Ngã tư đường đông đúc, ánh đèn ở mỗi ô cửa trong khu chung cư đối diện dần được tắt đi, ánh sáng nhân tạo cũng dần tàn lụi.

Người mẫu nhỏ trong lòng đúng là kiểu gã vẫn thích – xinh đẹp, thông minh, và nhất là biết cách chiều chuộng bạn tình.

Cảnh đẹp, người đẹp, nhưng không hiểu sao... gã lại chẳng có hứng gì hết.

“Ngài Thẩm?” Cánh tay trắng nõn vòng qua eo gã: “Đã không còn sớm nữa, chúng ta...”

Gã giật mình bừng tỉnh, nhìn khuôn mặt tinh xảo của cô, đột nhiên chẳng nhớ cô tên là gì..

Nhưng cô có một đôi mắt hết như Triệu Lan Chi – ánh mắt sáng ngời, khi cười lên nom cực kỳ hấp dẫn.

Lạ thật, sao tự dưng gã lại nhớ đến y làm gì? Thật chẳng giống phong cách của gã gì cả, mà lại giống... một kẻ thất bại hơn.

Nhưng gã không chịu được.

Càng nghĩ càng khó chịu, thậm chí gã còn quên mất có người đẹp trong lòng.

“Đã không còn sớm nữa, ta mau...” Người mẫu xấu hổ, cười cười nhắc nhở gã.

“Đúng, đã muộn rồi.” Gã đã tỉnh táo lại: “Em cũng đi ngủ sớm đi.”

“...Hả?”

Không buồn để ý đến vẻ kinh ngạc của cô, gã cầm áo khoác xông ra ngoài. Bước vào thang máy, gã gọi một cú điện thoại:

“Điều tra cho tôi xem Triệu Lan Chi đang ở sòng bạc nào.”

—

22.

Quản lý sòng bạc lo lắng theo sau Thẩm Ngôn.

Trước giờ gã chưa từng đến chi nhánh thị sát, hôm nay chẳng hiểu sao lại đến, vừa đến đã phi thẳng vào phòng quan sát, chăm chú nhìn ai đó qua màn hình lớn. Ai cũng có thể nhận ra – tâm trạng gã đang rất tồi tệ.

Trong màn hình, trông Triệu Lan Chi vẫn tuấn tú như trong trí nhớ của gã, không thua kém bất kỳ ngôi sao nào mà gã từng biết. Đôi mắt kia đen nhánh sáng ngời, môi hơi nhếch lên, nhìn khá là bắt mắt.

Trông có vẻ rất vui.

Nói cũng phải, đã kiếm được niềm vui mới rồi cơ mà.

Thẩm Ngôn nhìn Triệu Lan Chi vừa vui vẻ như rác, vừa không quên trêu chọc thiếu niên thanh tú đang ngồi trong lòng mình – thấy thế nào... cũng ngứa mắt quá thế.

Nhưng gã sẽ không, tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện của tình nhân cũ – đây là nguyên tắc số một của gã.

Gã tự nhủ bản thân như vậy.

Y thắng được không ít, vẻ sung sướng huyết sáo kia nào có giống một kẻ vừa thất tình? Còn gã lại thừa hơi mà trần trọc nghĩ ngợi, thật hết như một đứa ngốc.

Không bao lâu sau, hai bóng người quen thuộc cũng bước vào phạm vi quay của camera – là Đường Kiều và Thẩm Dục Thần.

Chắc. Đã có nhiều người đến góp vui như thế, thêm gã vào nữa cũng không sao đâu nhỉ? Gã không do dự nữa, đứng lên đi về phía phòng riêng đó.

Gã đến làm tất cả đều giật mình hoảng sợ, đặc biệt là cậu thiếu niên kia, sợ đến mức chui tọt vào lòng Triệu Lan Chi. Chỉ có y là vẫn thản nhiên như cũ, thản nhiên đến độ làm người nghiêng rằng.

“Sao Tam gia lại rảnh rỗi mà đến đây thị sát thế?” Giọng điệu rất bình thường, quả xứng với phong cách từ xưa đến nay của y.

Thẩm Ngôn mỉm cười: “Nghe nói cậu Triệu hạ cố, sợ cấp dưới không tiếp đón chu đáo nên tôi mới đích thân đến đây.”

“Không thể nào! Tôi chơi vui lắm, Tam gia đúng là biết cách quản lý nhân viên đấy. Sau này nhất định tôi sẽ đến thường xuyên!”

Rõ ràng là cách đây không lâu, vẫn còn quấn riết vào nhau trên cùng một cái giường, mà giờ đây lại trò chuyện như những kẻ xã giao trên thương giới.

Gã chợt nhớ đến cảm giác hụt hẫng khi mỗi đêm tỉnh lại, nỗi đau đớn trong tim dần dần lan ra, nhưng về ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh: “Xem ra cậu Triệu đang rất cao hứng, hay là thử cá một ván với tôi đi?”

Câu tiền hay câu người thì cũng đều là trò mèo với gã. Tất nhiên là Triệu Lan Chi không đấu lại nổi – biểu cảm nhục nhã khi chịu thua của y lại làm gã bùng lên khao khát muốn chinh phục, hết như lần đầu họ gặp nhau.

Rất thú vị. Dù đã bao nhiêu năm trôi qua, nhưng Thẩm Ngôn phải thừa nhận rằng – hứng thú của gã với y vẫn giữ nguyên như cũ, chỉ có tăng chứ không có giảm.

Nhưng gã không ngờ rằng – khi gã nói muốn có cậu thiếu niên đang ngồi trong lòng y kia, thì y hoàn toàn chẳng ghen tị như gã tưởng, mà trái lại còn cầu xin gã, nói gã hãy nhẹ nhàng với cậu một chút.

Chỉ là một đồ chơi dùng tiền để mua về lại có thể làm y để tâm như thế?

Gã đột nhiên nghĩ tới... một viễn tưởng đáng sợ.

Im lặng một lúc, gã gằn giọng đáp: “Triệu Lan Chi... em thích cậu ta được bao nhiêu chứ?”

Rồi bỏ đi.

23.

Một người đàn ông đang đi về phía Triệu Lan Chi. Dáng người anh dong dỏng, đường cong nơi vai và eo đều rất đẹp, trên sống mũi đeo một chiếc kính, vẻ mặt lạnh lùng, nom thế nào cũng có hương vị của kẻ cầm dục.

Nhìn đôi mắt hẹp dài ẩn giấu sau cặp kính của anh, không hiểu sao... y lại thoáng ngẩn ngơ.

Anh ngồi xuống đối diện y, lịch sự gật đầu: “Xin chào, tôi là Diệp Hàn.”

Y bình tĩnh, mỉm cười đáp: “Tôi là Triệu Lan Chi.”

Em trai ngoan Triệu Cẩm Chi rất thức thời trốn đi từ trước, để lại không gian riêng cho hai người.

“Cậu đẹp trai thật đấy.” Y cười đến híp cả mắt lại, tay lần mò đến tay anh đang đặt trên bàn.

“Cảm ơn đã khen.” Diệp Hàn đỡ kính, im lặng rút tay mình về.

Liếc một cái, y đã nghĩ anh không phải là kiểu người dễ ở chung. Hóa ra đúng là vậy thật – anh không nói nhiều lắm, nhưng mỗi lần nói đều rất có cảm giác nho nhã của người tri thức.

Diệp Hàn rất có gia giáo, đến nỗi mà suốt một giờ đồng hồ, hai người cứ nói những chuyện không đâu vào đâu như mấy nhóc sinh viên ngây thơ, đến cả tay cũng chưa được nắm. Theo lý mà nói thì y đã lấy lòng hết sức rồi, sao Diệp Hàn lại không cảm nhận được chứ? Chẳng lẽ anh thực sự nghĩ, đây là một buổi xem mắt bình thường à?

Đúng là cổ hủ đến buồn cười.

Yêu đương trong sáng thì cũng tốt thôi, nhưng y hiện giờ lại không cần nó. Y chỉ muốn tìm một người hợp khẩu vị để qua lại trong một thời gian ngắn, tốt nhất là ngày ngày ngập trong nhục dục, để y không còn sức lực đi nghĩ chuyện khác nữa, để y không còn... nhớ đến người đàn ông kia nữa.

Khi ra khỏi quán cafe, Diệp Hàn nhìn đồng hồ, nói: “Nửa tiếng nữa tôi còn có lớp, xin phép đi trước.”

Lúc này y mới nhớ ra – anh là một giảng viên đại học: “Đi đi, tạm biệt nhé.”

Anh giật mình, khuôn mặt vốn lạnh lùng thoáng như thở phào ra: “Tạm biệt.”

Tối đó, Triệu Cẩm Chi gọi đến hỏi thăm tình hình, y liền ăn ngay nói thật: “Hình như người ta chẳng có hứng với anh lắm đâu.” Nếu không thì đã lăn giường ngay và luôn rồi.

“Hử? Thế mà Diệp Hàn nói với em là thích anh lắm đấy.”

“???” Triệu Lan Chi ngạc nhiên: “Thật hả?”

“Thật, nó còn muốn mời anh một bữa nữa đấy. Bao giờ thì anh rảnh?”

Y cười cười: “Nói lại với cậu ấy hộ anh là, nếu là cậu ấy, thì lúc nào anh cũng rảnh.”

Cúp máy xong, Triệu Lan Chi khá là đắc ý – xem đi, y vừa tuần tú vừa lăm tiền, lại là cao thủ tình trường, Diệp Hàn có lý gì mà không thích y cơ chứ? ()

Đến ngày hẹn, Diệp Hàn kiểm tra thật kỹ, chắc chắn rằng tối nay sẽ không có ai làm phiền hai người, còn đặt chỗ trong nhà hàng và chuẩn bị vé xem hòa nhạc đâu vào đấy nữa. Nói là 19h sẽ đến đón người, kết cục là, anh còn đến sớm hơn 20 phút.

Diệp Hàn chỉnh lại cà vạt, đẩy đẩy kính mắt, rồi mới nhấn chuông cửa.

Nửa phút sau, cửa mở ra. Triệu Lan Chi vừa mới tắm xong, trên người khoác đại áo tắm, tóc còn đang nhỏ nước.

Thấy anh chỉnh trang comple cà vạt, y hơi ngạc nhiên: “Vào đi.”

Anh liếc nhìn quần áo trên người y, lập tức nhìn sang chỗ khác: “Anh đi thay quần áo đi, tôi chờ.”

Triệu Lan Chi dần ép anh vào tường, liếm liếm khóe miệng: “Thay quần áo làm gì, đằng nào thì cũng phải cởi.” Rồi hôn lên đôi môi hơi vểnh lên đó.

Diệp Hàn trợn trừng mắt, ngơ ngác để người đàn ông còn vương hơi nước này ngấu ngiến lên môi mình, mãi sau mới bừng tỉnh, vội đẩy y ra.

“Sao thế?” Y bực mình nhìn anh.

“Anh không thấy hai ta phát triển quá nhanh à?”

“Nhanh cái gì mà nhanh...” Y cười cười: “Đừng nói là, cậu thực sự nghĩ chúng ta sẽ yêu đương như mọi đôi nam nữ chứ?”

Về mặt anh lạnh lùng như nước: “Anh Triệu, nếu anh chỉ cần một bạn giường thì tôi xin lỗi, tôi không phải người anh đang tìm.”

Y mặc kệ, tùy tay cởi áo tắm, dang hai tay ra đứng trước mặt anh, mờ ám mỉm cười: “Đi hay không đi, tùy cậu chọn đấy.”

Seven: Thính thớm thính thớm, đớp hay không đớp?

Nói thế thôi chứ dạng thanh niên già nghiêm túc như Hàn ca bây giờ vẫn hiếm lắm đấy... (_)

91. Chương 91: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (7)

24.

Xe thể thao đỗ phối với mỹ nam đeo kính râm – cảnh tượng như vậy hầu như chỉ xuất hiện trên phim ảnh, nên khi nó diễn ra ngoài đời thực, đã làm không ít sinh viên đại học S phải sửng sốt.

Triệu Lan Chi không mấy khi dùng loại xe phô trương này – y đã qua cái tuổi trẻ trâu đấy rồi. Nhưng giờ thì y lại ngồi trên ghế lái, xuyên qua kính râm quan sát dòng người lướt qua, mãi nửa giờ sau mới chờ được bóng hình dong dỏng trong trí nhớ.

Mắt y sáng bừng lên, mở cửa xe xuống đi về phía người nọ.

“Diệp Hàn!”

Người nọ làm như không nghe thấy, cứ thế bước tiếp, trên tay còn ôm một chồng sách thật dày.

Y lạch bạch đuổi theo, vỗ lên vai người nọ: “Thầy Diệp à!”

Diệp Hàn dừng lại, đẩy đẩy gọng kính, hờ hững đáp: “Có chuyện gì à?”

Y tủi thân: “Đừng có lạnh nhạt với tôi thế chứ? Cậu vẫn giận tôi sao?”

Giọng anh bình thản như đang nói chuyện công việc: “Tôi đã nói rồi. Quan niệm của chúng ta khác nhau, có tiếp tục qua lại nữa cũng vô nghĩa.”

Y cười cười: “Lần trước đúng là tôi sai thật, nhưng cậu cứ thế mà bỏ lại kẻ đang trần truồng là tôi đây thì tôi cũng tức lắm đấy. Nhưng mà, tôi chấp nhận tha thứ cho cậu.”

“...”

“Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Nếu cậu muốn từ từ tiến đến thì tôi theo cậu là được chứ gì? Làm bạn với nhau trước, rồi từ từ bước tiếp, được chứ?” Không đợi anh trả lời, y đã vòng lại bên xe, lấy ra một bó hồng đỏ rực, đưa đến trước mặt anh, mỉm cười nói: “Tôi xin lỗi, xin hãy tha thứ cho tôi nha?”

Không ai có thể từ chối được nụ cười rực rỡ nhường này.

Diệp Hàn nhìn y một chốc, cũng để ý thấy những ánh mắt tò mò khác thường xung quanh. Tai anh dần dần đỏ lên, nhưng vẻ mặt vẫn nghiêm túc như cũ: “Chỗ này là cửa trường học. Thu hoa lại đi.”

Y nhướn mày: “Thầy Diệp phải đồng ý là không giận tôi trước đã.”

“...Được.”

“Còn phải ăn cơm cùng tôi nữa.”

“...Đi thì đi.”

—

25.

Triệu Lan Chi dẫn người đẹp đến một nhà hàng Tây rất nổi tiếng. Chỉ tiếc là con người Diệp Hàn cũng y như tên, lạnh lùng cực kỳ, nhưng y tuyệt đối không thấy nó đáng ghét, mà còn thấy thật thú vị.

Lúc ăn tráng miệng, Diệp Hàn trịnh trọng tuyên bố với y: “Tôi không phải là kiểu người tùy tiện.”

“Tôi biết chứ.”

“Tôi đi gặp mặt là để tìm một người sẽ làm bạn với tôi nửa đời còn lại.”

“À há.”

“Tôi khá thích anh, nhưng không biết hai ta có thực sự hợp nhau hay không. Hay là chúng ta cứ thử một tháng đã, trong lúc này tôi sẽ thử nghiệm anh, rồi mới cho anh đáp án — anh có phản đối không?”

“Hửm?” Triệu Lan Chi tủm tỉm cười: “Cậu thích gì thì cứ làm đi, tôi không có ý kiến.”

Diệp Hàn gật đầu, lấy một quyển sổ từ cặp táp ra, cúi đầu ghi chép gì đó.

Đúng là kiểu đàn ông học thuật điển hình... Cổ hủ, nhưng cũng rất đáng yêu. Y nghĩ.

Triệu Lan Chi vào WC trước khi về. Lúc rửa tay, vòi cảm ứng như kiểu có vấn đề, mãi mà vẫn không có phản ứng. Y đang định chuyển sang vòi khác thì một bàn tay với khung xương rõ ràng đột nhiên duỗi đến, ngay lập tức — dòng nước ào ào chảy ra.

Y nhìn người đàn ông trong gương. Đã lâu không gặp, đôi mắt gã nom vẫn đẹp như thế, đuôi mắt thật dài, còn đẹp hơn cả mắt của thầy Diệp.

Nên nói gì bây giờ? Đạo này anh vẫn khỏe chứ? Hay là long time no see?

Thế mà y lại nói: “Lạ nhỉ, sao anh làm thì lại được? Chẳng lẽ vì cảm giác tồn tại của anh cao quá chắc?”

Thẩm Ngôn mỉm cười. Dù sao thì gã cũng bốn mươi rồi, có chăm sóc thế nào thì khỏe mắt khi cười vẫn có vài nếp nhăn nhỏ. Nhưng y lại không thấy nó xấu chút nào, mà ngược lại còn thấy, dấu vết năm tháng để lại trên gương mặt người đàn ông này... rất hàm súc đấy chứ.

“À.” Gã tỏ vẻ nghĩ ngợi rồi mới nói: “Chắc vì hôm nay vận may của tôi khá cao chẳng?”

Y thờ ơ ở một tiếng.

“Dù sao thì hôm nay cũng là sinh nhật tôi.” Giọng gã thì trầm trầm ảm, tựa như đang đánh thức một đứa trẻ đang say ngủ vậy. Gã nhìn y trong gương: “Hình như em đã quên rồi, làm tôi buồn quá đi.” Nói rồi còn tỏ ra đau buồn như thật.

Triệu Lan Chi thấy toàn thân mình đau đớn, giống như một tầng da ngụy trang bên ngoài mà y vất vả lắm mới dựng lên được... thế mà lại bị mạnh bạo kéo xuống.

Sao mà y quên được... Sao mà y quên được? Y vẫn nhớ ngày này rất rõ, đêm qua trần trọc mãi không yên, sáng nay vừa mở mắt đã quyết định đi tìm Diệp Hàn, mượn anh để quên đi cái ngày cả năm mới có một lần này.

Y thản nhiên đáp: “À... Chúc mừng sinh nhật.”

“Cảm ơn.” Gã hơi híp mắt lại, tựa như thực sự vui vẻ với lời chúc cho có lệ này: “Cùng tôi ăn bánh gato nhé?”

“Không. Tôi có hẹn với bạn rồi.”

“Hửm? Vậy sau đó thì sao?”

Y nhanh chóng đáp trước khi lại do dự: “Sau đó vẫn còn việc khác.”

Thẩm Ngôn nhìn y: “Trước nửa đêm không rảnh à?”

Y bắt đầu hơi bực: “Anh đã bốn mươi tuổi rồi, còn muốn ăn bánh gato như trẻ con nữa chắc?”

Ai ngờ gã lại nghiêm túc gật đầu: “Phải. Sinh nhật là phải thế chứ.”

Y đột nhiên nhớ đến — mười hai năm ở bên nhau là mười hai lần y đã cùng gã trải qua ngày sinh nhật. Tiệc sinh nhật của Thẩm Tam gia vẫn là việc lớn của toàn thành phố S, luôn luôn được tổ chức trong một nhà hàng sang trọng nào đó. Khi yến tiệc kết thúc, khi khách khứa về hết, y sẽ cầm bánh gato chạy đến tìm Thẩm Ngôn. Nhìn khuôn mặt gã dưới ánh nền vàng ảm áp, không hiểu sao... y luôn thấy thật thỏa mãn.

Gã đã rửa tay xong từ lâu, nhưng vẫn đứng đó, tựa như đang chờ đợi câu trả lời của y.

Triệu Lan Chi từ từ lau khô tay mình: “Biết thế.”

Gã mỉm cười.

Có lời này là đủ rồi.

Seven: Sắp hết PN rồi các mày ạ....

92. Chương 92: Phiên Ngoại 2 – Thẩm Ngôn X Triệu Lan Chi (8)

26.

Sau đó, khi về chỗ với Diệp Hàn, Triệu Lan Chi không thể nào tập trung được. Cảm giác như là... trái tim y đã bị nơi nào đó hút đi.

Tuy anh không nói gì, nhưng vẫn nhăn mày lại. Y không nhận được nghĩ – chà, chắc hẳn mình đã bị trừ rất nhiều điểm rồi đây.

Nhưng y cũng hết cách.

Tới tận khi đưa Diệp Hàn về nhà, người đẹp lạnh lùng còn không thêm cho y một cái hôn. Y một mình về nhà, tắm xong thì nằm trên giường xem TV – trên TV đang là một tiết mục hài, nhưng trong mắt y lại chẳng có gì là hài hước.

Thời gian từng phút một qua đi. Càng đến gần nửa đêm, lòng y lại càng thêm nhấp nhồm.

Đồng hồ điểm 11h kém 5.

Triệu Lan Chi đang ngồi đến góc ra đột nhiên bật dậy, tự giễu cười cười, vội thay quần áo rồi cầm ví và khóa xe, lao ra cửa.

27.

Một giờ sau y mới đến nơi.

Cửa biệt thự còn sáng đèn, cửa ngoài mở ra, tựa như đang chờ đợi một người nào đó. Thậm chí y còn loáng thoáng thấy được hoa đang nở rộ trong vườn nhà.

Y không hiểu biết nhiều về hoa, không biết hoa đó là hoa gì, chỉ là thấy khá đẹp mắt. Sau khi y nói thể với Thẩm Ngôn, gã liền cho người thay toàn bộ hoa trong biệt thự thành hoa này.

Đi qua con đường trải đá, y đã đến trước cửa.

Không việc gì phải do dự – y nghĩ. Đã đến đây rồi thì mọi chuyện sẽ đơn giản thôi.

Cửa gần như được mở ngay lập tức sau khi y nhấn chuông.

Trong phòng khách rất lớn chỉ thấp một ngọn đèn bàn. Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, đôi mắt của Thẩm Ngôn như phát sáng.

Giọng gã như thể vừa thở phào nhẹ nhõm: “Tôi cứ nghĩ em không đến đây.”

Không biết có phải Triệu Lan Chi gặp ảo giác hay không, mà bỗng nhiên, y chợt thấy gã thật già. Gã không còn là một Thẩm Ngôn cường thế đến độ làm người sợ hãi nữa, mà gã chỉ là một người thường... gã cũng có điểm yếu.

Hoặc là, gã đã già từ lâu rồi. Chỉ là một lớp vỏ cứng rắn mạnh mẽ, che giấu nội tâm đã vỡ vụn từ lâu.

Mắt y xon xốt: “...Bánh gato đâu rồi?”

“Hửm?”

“...Anh gọi tôi đến đây để ăn bánh gato.”

“...Quên rồi.”

“Đồ ngốc, tôi biết mà.” Y giơ cái hộp đang cầm trong tay lên: “Giờ chỉ mua được loại này thôi.”

Gã nhận lấy cái hộp, mỉm cười: “Thế là đủ rồi.”

Hai người vào bếp, gã rót cho y một ly rượu đỏ.

Y lắc đầu: “Thôi, tôi còn phải lái xe nữa.”

Mắt gã tối sầm lại: “Em có thể ở lại đây.”

Y nói lái sang chuyện khác: “Chỉ có mình anh ở đây sao? Người giúp việc đâu rồi?”

“Tôi cho họ nghỉ rồi.”

Triệu Lan Chi bỗng thấy thật thất bại: “...Anh chắc chắn tôi sẽ đến sao?”

“Sao lại thế được.” Gã cười nói: “Tôi chỉ ôm chút hy vọng thôi.”

Vì không hẹn trước nên y chỉ mua được một chiếc bánh một tầng nhỏ, ngay cả nến cũng không có.

Thẩm Ngôn dùng dao chia bánh làm hai phần, tự ném thử trước: “Hừm, ngọt thật.”

Y nhìn lên đồng hồ – vừa đúng 12h.

“Đàn ông ở tuổi anh hẳn là phải ít ăn đồ ngọt chứ nhỉ?”

“Ừ.” Gã cúi đầu nhìn y, giọng nói trầm thấp mà rõ ràng: “Nhờ em cả đấy.” Rồi cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi y.

Đầu lưỡi gã vương theo mùi bơ ngọt ngào nhàn nhạt, ở giữa ban đêm tĩnh lặng này, làm lòng người như mê như say.

Y ngẩn người mấy giây rồi đẩy gã ra, lạnh lùng nói: “Tôi đã có người khác rồi.”

“Thì?”

“Nếu người ta biết tôi có hành động thân mật với kẻ khác, thì tôi sẽ bị trừ điểm đấy.”

Thẩm Ngôn bật cười. Đêm nay, hình như gã rất thích làm thế.

“Em đang chơi cái gì vậy? Game tình yêu à?”

“Cậu ấy muốn tìm một người để ở cùng cả đời. Nếu tôi muốn đạt được vị trí ấy, thì phải trải qua một bài kiểm tra ba tháng.”

Gã thở dài: “Đồ ngốc... Dùng quy tắc để đánh giá một tình cảm rồi rút ra một người bạn đời? Trò gì thế? Tình yêu không cần một thử thách, vì cuộc sống khi ở bên nhau đã là thử thách lớn nhất rồi.”

Thẩm Ngôn chăm chú nhìn Triệu Lan Chi – đã lâu lắm rồi, ánh mắt gã chưa từng chăm chú như thế.

“Tôi đã sống cùng một người suốt mười hai năm, lúc đầu, cũng chỉ là muốn tìm một người làm bạn thôi. Từ khoảnh khắc bắt đầu đến giờ, suy nghĩ muốn hứa hẹn cả đời với người đó trong lòng tôi vẫn chưa hề thay đổi nhưng mà, tôi lại không dám nói cho người đó biết. Một đời quá dài, ai biết được một giây sau đây sẽ xảy ra chuyện gì chứ? Tôi đã thấy quá nhiều người rơi vào tình yêu rồi không thoát ra nổi, tôi sợ mình cũng biến thành như thế. Đã từng nghĩ đến chuyện vứt tình cảm này đi, nhưng... nếu có thể dễ dàng vứt bỏ, thì đó sao gọi là tình yêu được?”

Tôi thua rồi, Triệu Lan Chi. Tôi nhận thua rồi.”

Triệu Lan Chi nắm tay thật chặt, móng tay ghim sâu vào lòng bàn tay: “Ý anh là gì?”

“Tôi sẽ không cho người đó... một lời thề sau ba tháng, nhưng khi tôi mở miệng, thì sẽ nói cả đời. Mãi tôi mới hạ được quyết tâm, nhưng mà, người đó đã không quan tâm đến tôi nữa.”

Cổ họng y như bị cái gì chặn mất. Y muốn nói chuyện, nhưng lại không thể thốt lên một thanh âm nào.

—

28.

Thẩm Ngôn nhìn Triệu Lan Chi, đôi mắt như phát sáng, mang theo nửa phần chờ mong nửa phần sợ hãi, nom đẹp vô cùng: “Đây là lần tỏ tình đầu tiên trong hơn bốn mươi năm qua của tôi, thế mà em lại không phản ứng gì là thế nào?”

Kích động quá độ làm y cúi đầu, hỏi một đằng đáp một nẻo: “...Đau đầu quá.”

“Hửm? Say rồi sao?”

Y nghĩ là mình say thật – không thì sao giọng gã nghe lại dịu dàng thế này? Y thật không hiểu nổi bản thân – đã bao nhiêu năm rồi, có ảo tưởng gì thì cũng nên tỉnh từ lâu, mà sao y vẫn chưa từ bỏ hy vọng, sao khi nghe gã nói vậy, y vẫn cảm thấy... hơi chờ mong?

Gã xoa bóp thái dương giúp y: “Về phòng nghỉ nhé.”

Y vẫn bất động.

Gã mờ ám cười cười: “Tôi sẽ không làm gì em đâu.”

“Không được, tôi phải về.” Y lảo đảo đứng dậy, đi được hai bước lại bị gã kéo – độ ẩm trong lòng bàn tay gã làm y run lên.

Thẩm Ngôn thở dài: “Nếu em đã nhất nhất phải thế, thì để tôi bảo tài xế đưa em về.”

Sao không phải là tự anh đưa tôi về? Ý nghĩ ấy chợt lóe lên trong đầu y, làm y lập tức phát sầu... thế mà mình còn để ý đến chi tiết nhỏ đó nữa đấy.

Tựa như nhìn thấu suy nghĩ của y, gã cười nói: “Tôi cũng uống rượu, tuy không nhiều lắm, nhưng cứ để tài xế lái thì an toàn hơn. Yên tâm, tôi sẽ về nhà với em mà.”

“...”

Triệu Lan Chi không nhớ mình đã về nhà thế nào. Trong cơn hoảng hốt, hình như gã vẫn nắm chặt tay y, mãi khi đến nơi mới lưu luyến buông ra, còn mỉm cười hôn nhẹ lên mặt y.

Đôi môi ấm áp của gã làm y choáng váng.

Nhất định là vì cồn – y nghĩ.

—

Mấy ngày sau đó, Triệu Lan Chi không đến công ty mà cứ nằm ườn ở nhà. Y cáo bệnh, nhưng rõ ràng là nói dối – người y chẳng có vấn đề gì cả, chỉ là lười quá chẳng muốn động, thậm chí còn chẳng buồn gọi cơm ở ngoài về. Nhưng mà, y vẫn không bị bỏ đói.

Cứ đến đúng bữa, Thẩm Ngôn sẽ mang đến đủ loại món ngon, nếu bận quá không đến được thì sẽ sai người đến. Gã biết rất rõ về khẩu vị của y, mấy ngày rồi mà chưa hề bị trùng món, còn hầu hạ y đến là hài lòng.

Ngày đầu tiên, y lạnh lùng nhận hộp cơm của gã, không để gã nói gì mà đã sập mạnh cửa vào.

Ngày thứ hai, khi gã hỏi lần sau muốn ăn gì, y nghĩ nghĩ một lúc, rồi nói ra đáp án.

...

Bây giờ, Thẩm Ngôn đang đứng trước mặt Triệu Lan Chi, mỉm cười nhìn dáng vẻ ăn ngấu ăn nghiền của đối phương.

Y thấy gã cứ nhìn đồng hồ liên tục, liền tỏ vẻ dừng dừng nói: “Anh có việc à?”

“Ừ, sắp có hẹn với đối tác quan trọng.”

Y không nhìn được mĩa mai: “Là đối tác thật hay là tình nhân thế?” Trước đây gã từng lấy cớ công tác khá nhiều rồi.

Gã cũng không giận, chỉ cười nói: “Là đối tác thật mà.”

Y hừ một tiếng thật mạnh.

“Chờ Thẩm Duy Thần tốt nghiệp đại học rồi, tôi sẽ không phải bận rộn thế nữa. Đến lúc đó, chúng ta cùng đi du lịch đi.” Ánh mắt gã rất dịu dàng, giọng nói cũng rất mực êm ái, quả là một dáng vẻ thâm tình hoàn hảo.

Nhưng Triệu Lan Chi không dễ tin thế đâu. Trước đây gã cũng đầy lần làm thế – giả bộ dịu dàng không phải là nghề của Thẩm Ngôn đấy ư?

“Không. Anh rảnh, nhưng tôi thì bận lắm.”

Gã hơi thất vọng: “Thì chờ đến lúc em rảnh vậy.” Nhìn y ăn hết miếng cuối cùng, gã cười nói: “Em còn nhớ buổi sáng sau khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên không? Em ăn thật nhiều...”

Khóe miệng y co giật: “Không phải vì anh ép đấy à?”

Gã xoa nhẹ khóe miệng y: “Dính mép này.” Đoạn rút ngón tay đẩy về, đưa lên miệng liếm liếm.

Y phải ho vài tiếng mới ép được nét ửng hồng mắt tự nhiên trên mặt lại. Đúng là kỳ quái, rõ ràng là họ đã làm chuyện xấu hổ hơn thế cả ngàn lần rồi, sao lại vì hành động nhỏ này mà... ngượng ngùng?

“Em biết lúc đó tôi đang nghĩ gì không?”

“Ai biết được.”

“Tôi nghĩ là, Triệu công tử đáng yêu như thế, không biết nuôi mập ra trông sẽ thế nào nhỉ?”

“...Đồ thần kinh.”

—

Biết Triệu Lan Chi sinh bệnh, Diệp Hàn liền mang hoa và trái cây đến thăm.

Y dở khóc dở cười: “Tôi có nằm viện đâu, mang mấy thứ này đến làm gì?”

Anh đẩy đẩy gọng kính: “Đây là lễ nghi cần có.”

“...Vậy, cảm ơn nhé.”

“Anh thấy thế nào rồi?” Diệp Hàn hỏi.

“Khá tốt.”

“Trông có vẻ thế thật nhỉ, hình như anh còn béo lên đúng không?”

Y vô thức sờ lên mặt: “... Thế hả?”

Y mang điểm tâm ngọt Thẩm Ngôn mang đến ra mời anh, anh ăn liên tiếp mấy cái, khuôn mặt không có nhiều biểu cảm lại lộ ra vẻ hài lòng.

“Cậu thích đồ ngọt hả?”

“... Cũng tạm tạm.”

Y nhìn anh một chốc, đột nhiên hỏi: “Thầy Diệp à, thầy vẫn chưa yêu tôi đúng không?”

Anh hơi mất tự nhiên đáp: “Tự đừng hỏi chuyện đấy làm gì?”

“Thì cứ trả lời đi.”

“Sao lại nhanh thế được.” Anh kỳ quái nói: “Nếu yêu đương đơn giản như thế, thì sao trên đời lại có lắm kẻ độc thân? Gặp được tình yêu chân chính không phải là chuyện dễ dàng, nên khi gặp được rồi, thì nhất định phải thật lòng trân trọng nó.”

Y thở phào một hơi, lại hỏi tiếp: “Trong mắt cậu, như thế nào là yêu?”

Anh nghĩ một lúc, chân thành đáp: “Là làm bạn cả đời.”

“Thật đúng là phong cách của cậu.”

“Còn anh thì sao?”

Thốt nhiên, y hơi bối rối. Nhớ lại quãng thời gian ở cùng Thẩm Ngôn, hình như tất cả vui sướng và khổ sở cả đời này của y đều đã dồn hết vào đó.

Nếu y không gặp Thẩm Ngôn, nhất định y vẫn sẽ sống thật tốt, nhưng cũng chỉ là sống mà thôi.

“Là thiên đường và địa ngục.” Y đáp.

Seven: Tối nay/sáng mai lên nốt chương cuối, vậy là hoàn thành TCCT trước năm mới rồi nghen: “> Sang năm mới truyện mới luôn hý hý: “

93. Chương 93: Phiên Ngoại 2 – Thảm Ngôn X Triệu Lan Chi (9)

Diệp Hàn giật mình: “Sao anh lại nói thế?”

Triệu Lan Chi lắc đầu, nhìn anh một lúc rồi nói sang chuyện khác: “Thầy Diệp, tôi sợ là tôi không thể yêu cậu được đâu.”

Anh ngẩn ra, im lặng một chốc: “Không sao. Hai người ở bên nhau, cũng không nhất thiết phải có ái tình.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý. Chẳng qua là, con người tôi lại không sống nổi cảnh bình lặng.” (nói trắng ra là bị ngược quen rồi (_)) Y cười nói: “Dù có là địa ngục thật, tôi cũng sẽ vì thiên đường thỉnh thoảng xuất hiện mà thử một lần xem sao.”

Diệp Hàn thở dài: “Anh không hối hận là được rồi.”

Mấy ngày sau, Triệu Lan Chi nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh. Trong hộp chỉ có hai món đồ – một cái chìa khóa và một cái thẻ, trên đó viết một địa chỉ xa lạ, kèm theo một câu – Tôi đã già rồi, không biết có thể chờ em được bao lâu, nhưng tôi vẫn sẽ đợi.

Y nhìn chiếc chìa khóa trong tay, nắm chặt đến độ lòng bàn tay phát lạnh.

Đó là một căn nhà trọ rất gần công ty y, giao thông thuận tiện, lại rất an toàn, cực thích hợp để chọn làm nhà.

Triệu Lan Chi cầm chiếc chìa khóa mà Thảm Ngôn đưa, thử vài lần mà vẫn trật ổ. Y tự giễu cười cười, dựa vào tường hít sâu một hơi, dứt khoát mở cửa ra.

Khác với căn nhà nhìn như nhà mẫu của gã trước đây, thoát nhìn nơi này vừa ấm áp vừa sạch sẽ. Gối trên ghế sofa, bồn hoa ở góc tường... tất thấy đều tỏa ra hơi thở của gia đình.

Không hiểu sao, lòng y lại có chút xót xa.

Ở đây có rất nhiều dấu vết của người ở, xem ra Thảm Ngôn ở đây cũng lâu rồi. Chắc giờ này gã đang ở công ty nhỉ...

Khoan đã, tiếng gì vậy?

Y loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy, liền theo đó mà đi đến phòng tắm. Xuyên qua cánh cửa thủy tinh mờ mờ, y có thể thấy đường nét của một người đàn ông – thân thể người nọ cao lớn thon dài, dù là nhìn thoáng qua thôi cũng đã thấy rất hấp dẫn.

Lý trí của y nổ bùm một tiếng – wtf??

Lặn ngụp trong cái vòng này đã nhiều năm như thế, y luôn tự nhận mình có thể phân biệt được giả ý và hư tình, nhưng mà...? Sao trước mặt gã y vẫn cứ đàn như thế, để gã nói gì y cũng tin?

Y không chịu nổi nữa, quả quyết xông ra cửa, nhưng y chưa kịp mở thì cửa đã bị đẩy ra.

Người mới đến vừa thấy y thì rất hào hứng: “Lan Chi...”

Y trực tiếp đâm thẳng vào mặt gã! Thảm Ngôn không kịp phản ứng, bị đánh đến lùi về sau một bước.

“Lan Chi?” Gã cố gắng giữ y lại: “Em làm sao thế?”

Hai mắt Triệu Lan Chi đã đỏ ửng lên – y không hận gã, mà là hận sự ngu ngốc của chính bản thân mình. Bỏ mặc câu hỏi của gã ngoài tai, y túm lấy cổ áo gã, liền tiếp đâm lên khuôn mặt anh tuấn đang ngẩn ra của đối phương.

Thẩm Ngôn quỳ rạp xuống đất, tay che bụng, mặt đã méo xệ đi vì đau: “Lan Chi, em bình tình lại trước đã!”

“Sao thế này?” Một giọng nam trẻ tuổi vang lên từ phía sau: “Anh Lan Chi? Tam gia?”

Y sững sờ. Như ý thực được điều gì đó, y vội quay lại, chỉ thấy Thẩm Duy Thần đang để trần thân trên, phía dưới quần khăn tắm, đang khiếp sợ nhìn bọn họ.

“Duy Thần? Sao em lại ở đây?”

Cậu vô tội đáp: “Em vừa giúp Tam gia làm vài chuyện, chảy mồ hôi ghê quá, mà tí nữa em còn định đi gặp Đường Kiều.. nên mới mượn tạm phòng tắm của Tam gia.”

“...”

“Tam gia?” Cậu bước đến: “Chú không sao chứ?”

Gã vẫn quỳ rạp dưới đất, cúi đầu, vô lực khoát khoát tay: “Không có gì.”

Đây là lần đầu tiên người đàn ông cao cao tại thượng này phải chật vật như vậy. Triệu Lan Chi không biết mình đang cảm thấy gì nữa: “Này, chưa chết thì đứng lên đi!”

“A, tự đứng chân đau quá...”

Y hoảng hốt: “Sao lại thế được? Chân anh khỏi rồi mà, mà tôi đánh vào mặt!” (=)))))))))

Thẩm Duy Thần hiểu ý, liền im lặng về phòng, để lại không gian cho cặp phu phu này.

“Không sao không sao, nghỉ một lúc là được.” Gã ngẩng đầu nhìn y, sắc mặt tái nhợt: “Cho tôi mượn chút sức đi.”

“Mượn thế nào?”

Gã nắm tay y, nhẹ giọng nói: “Thế này là được.”

Tay bị nắm, Triệu Lan Chi từ trên cao nhìn xuống gã, nhìn sắc mặt gã dần hồng hào trở lại.

“Em vừa ghen phải không?”

“...”

“Tuy nói thế này rất ích kỷ, nhưng tôi thực sự rất vui về đây. Em vẫn còn để ý đến tôi, tôi biết mà.”

“...”

“Nhưng mà, khi nhìn em ở cùng với người khác, tôi cũng rất khó chịu.”

“...”

“Triệu Lan Chi, hai ta đều không phải là người tốt, vậy thì cứ ở cùng nhau đi, đừng làm hại kẻ vô tội, được chứ?”

Y cắn răng đáp: “Còn lằng nhằng nữa không?”

Gã mỉm cười: “Không dám không dám.”

Một lúc sau, y bắt đầu vùng vẫy: “Còn muốn nắm đến bao giờ nữa!”

“Hừm, chắc là một đời thôi.”

Cảm nhận được tay y nhẹ run lên, gã nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay ấy.

Seven: Vậy là cuối cùng Chi Chi cũng dẫn cho Thẩm Ngôn một trận, thôi coi như là cân bằng tâm lý nhé =))))

Bây giờ là 12h: 45 và tôi chính thức hoàn PJ này tại đâyyyyyyyyyy

Tạm biệt Duy Thần tạm biệt Kiều ca tạm biệt đôi phu phu kẻ nguyện đánh người nguyện chịu Thẩm Ngôn x Triệu Lan Chi kèm rất nhiều nhân vật pháo hôi khác, tôi sẽ nhớ các bạn nhều lắm TvT

Tui hem làm word đâu, nên ai làm rùi thì đóng gói gửi tui với nha, tui xin cảm tạ nhều
Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-cong-chi-tu>